

ĐỘC SÙNG NGỐC HẬU

Quyết Tuyệt

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Xuyên Không, Trọng Sinh, Cung Đấu, Hài Hước, Cổ Đại, Sủng

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Tình cảm, Xuyên không, Trọng sinh, Hào môn thế gia, Cung đình hầu tước, Ngọt sủng, Song khiết, HE.

Số chương: 137 chương chính văn.

Edit + Beta: team Hoàng Vân Điện.

Bìa: Huệ Hoàng hậu.

Câu chuyện bắt đầu từ việc trưởng công chúa Vinh Dương vào mười tám năm trước được gả thắp vào phủ Quốc công, sau này lại sinh ra một nữ nhi ngốc nghếch.

Cũng vào năm năm trước, tiền Thái tử lại gặp họa khi bị ngựa giẫm, cũng kể từ đó liền trở thành phế nhân không thể đi lại được.

Nay, tiểu thư ngây ngây dại dại của phủ Quốc công bị tứ hôn cho tiền Thái tử - hiện tại là Đoan Vương, toàn kinh thành ai nấy đều chế cười.

Trọng sinh đến, Đoan Vương liền tiếp thánh chỉ, mặt mày vui vẻ đi

xử lý hôn sự.

Cho dù là một kẻ tàn phế thì đời này hắn cũng tuyệt đối sẽ không may áo cưới cho kẻ khác. Mà thê tử của hắn, đời trước nàng không rời không bỏ hắn, đời này hắn sẽ tặng nàng cả một đời vinh hoa.

Dẫu cho, nàng chỉ là người ngốc.

- - - - -

Chính văn chính là.....Nam chủ trùng sinh sủng nữ chủ....không những vậy nữ chủ lại xuyên không đến, bởi vì đã từng sinh hoạt trong môi trường phi ~~~ thường đặc thù nên bị "Ngốc" a~~~...Hai đời đều là nàng

Mục lục

- Chương 1: Chuyện trước kia (1)
- Chương 2: Chuyện trước kia (2)
- Chương 3: Để ban hôn (1)
- Chương 4: Để ban hôn (2)
- Chương 5: Để ban hôn (3)
- Chương 6: Hỉ rước dâu (1)
- Chương 7: Hỉ rước dâu (2)
- Chương 8: Hỉ rước dâu (3)
- Chương 9: Đêm hoa chúc (1)
- Chương 10: Đêm hoa chúc (2)
- Chương 11: Đêm hoa chúc (3)
- Chương 12: Người thử dợc (1)
- Chương 13: Người thử dợc (2)
- Chương 14: Gặp Chiêu Dương(1)
- Chương 15: Gặp Chiêu Dương(2)
- Chương 16: Gặp Chiêu Dương(3)
- Chương 17: Dạy nói chuyện(1)
- Chương 18: Dạy nói chuyện (2)
- Chương 19: Dạy nói chuyện(3)
- Chương 20: Quyền nắm giữ (1)
- Chương 21: Quyền nắm giữ (2)
- Chương 22: Quyền nắm giữ (3)
- Chương 23: Trừng trị Phò mã (1)
- Chương 24: Trừng trị phò mã (2)
- Chương 25: Trừng trị Phò mã (3)
- Chương 26: Ngâm ôn tuyền(*) (1)
- Chương 27: Ngâm ôn tuyền (2)
- Chương 28: Ngâm ôn tuyền (3)
- Chương 29: Tặng thuốc trị thương (1)
- Chương 30: Tặng thuốc trị thương (2)
- Chương 31: Tặng thuốc trị thương (3)

Chương 32: Trừ tịch* yến(1)
Chương 33: Trừ tịch yến(2)
Chương 34: Trừ tịch yến (3)
Chương 35: Có thể khỏi hẳn (1)
Chương 36: Có thể khỏi hẳn (2)
Chương 37: Có thể khỏi hẳn (3)
Chương 38: Núi Tàn An(1)
Chương 39: Núi Tàn An(2)
Chương 40: Núi Tàn An (3)
Chương 41: Tàn An tự* (1)
Chương 42: Tàn An tự (2)
Chương 43: Tàn An tự (3)
Chương 44: Thơ tiên tri (1)
Chương 45: Thơ tiên tri (2)
Chương 46: Thơ tiên tri (3)
Chương 47: Trưởng thành (1)
Chương 48: Trưởng thành (2)
Chương 49: Trưởng thành (3)
Chương 50: Hạn hán xuất hiện (1)
Chương 51: Hạn hán xuất hiện (2)
Chương 52: Hạn hán xuất hiện (3)
Chương 53: Ngày hè đến(1)
Chương 54: Ngày hè đến (2)
Chương 55: Ngày hè đến (3)
Chương 56: Kỹ thuật in (1)
Chương 57: Kỹ thuật in (2)
Chương 58: Kỹ thuật in (3)
Chương 59: Thu phục lòng người (1)
Chương 60: Thu mua lòng người (2)
Chương 61: Thu mua lòng người (3)
Chương 62: Vạn Thư Lâu (1)
Chương 63: Vạn Thư Lâu (2)
Chương 64: Vạn thư lâu (3)

Chương 65: Tiệc Trung thu (1)
Chương 66: Tiệc Trung thu (2)
Chương 67: Tiệc Trung Thu(3)
Chương 68: Khoa cử tới (1)
Chương 69: Đến kỳ thi (2)
Chương 70: Đến kỳ thi (3)
Chương 71: Khắc tên họ (1)
Chương 72: Khắc tên họ (2)
Chương 73: Khắc tên họ (3)
Chương 74: Lại một năm nữa (1)
Chương 75: Lại qua một năm (2)
Chương 76: Lại qua một năm (3)
Chương 77: Đề thi giả (1)
Chương 78: Đề thi giả (2)
Chương 79: Đề thi giả (3)
Chương 80: Phong ba nổi lên (1)
Chương 81: Phong ba nổi lên (2)
Chương 82: Phong ba nổi lên (3)
Chương 83: Biến đổi cục diện (1)
Chương 84: Biến đổi cục diện (2)
Chương 85: Biến đổi cục diện (3)
Chương 86: Tàn quốc sư (1)
Chương 87: Tàn Quốc sư (2)
Chương 88: Tàn quốc sư (3)
Chương 89: Rời đi (1)
Chương 90: Rời đi (2)
Chương 91: Rời đi (3)
Chương 92: Đánh Thổ Phi (1)
Chương 93: Đánh thổ phi (2)
Chương 94: Đánh thổ phi (3)
Chương 95: Quốc sư xuất hiện (1)
Chương 96: Quốc sư xuất hiện (2)
Chương 97: Quốc sư xuất hiện (3)

Chương 98: Đến Tây Bắc (1)
Chương 99: Đến Tây Bắc (2)
Chương 100: Đến tây bắc (3)
Chương 101: Tặng mỹ nhân (1)
Chương 102: Tặng mỹ nhân (2)
Chương 103: Tặng mỹ nhân (3)
Chương 104: Chinh đồn quân đội (1)
Chương 105: Chinh đồn quân đội (2)
Chương 106: Chinh đồn quân đội (3)
Chương 107: Thương nhân buôn lậu (1)
Chương 108: Thương nhân buôn lậu (2)
Chương 109: Thương nhân buôn lậu (3)
Chương 110: Đông đại doanh (1)
Chương 111: Đông đại doanh (2)
Chương 112: Đông đại doanh (3)
Chương 113: Nạn dân đến (1)
Chương 114: Nạn dân đến (2)
Chương 115: Nạn dân đến (3)
Chương 116: Dần dần khôi phục (1)
Chương 117: Dần dần khôi phục (2)
Chương 118: Dần dần khôi phục (3)
Chương 119: Tình phu thê (1)
Chương 120: Tình phu thê (2)
Chương 121: Tình phu thê (3)
Chương 122: Có bí mật (1)
Chương 123: Có bí mật (2)
Chương 124: Có bí mật (3)
Chương 125: Có hài tử (1)
Chương 126: Có hài tử (2)
Chương 127: Có hài tử (3)
Chương 128: Phản loạn nổi dậy (1)
Chương 129: Phản loạn nổi dậy (2)
Chương 130: Phản loạn nổi dậy (3)

- Chương 131: Vào Kinh thành (1)
- Chương 132: Vào Kinh Thành (2)
- Chương 133: Vào Kinh thành (3)
- Chương 134: Đăng cơ (1)
- Chương 135: Đăng cơ (2)
- Chương 136: Đăng cơ (3)
- Chương 137: Hoàn toàn văn

Chương 1: Chuyện trước kia

(1)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Kẻ tàn phế với người đần độn, vốn là trời sinh một đôi."

Mấy ngày trước trời vô cùng lạnh, có một trận tuyết lớn, dường như phủ lên kinh thành một lớp vải trắng tựa đang để tang, mấy ngày nay trời lại trong vắt, ánh mặt trời chiếu lên tuyết, làm cho cả thế giới bừng sáng vài phần.

Đây là ngày thích hợp để tắm nắng, đông xưa nếu thời tiết đẹp như vậy, dân chúng kinh thành chắc chắn sẽ đem đệm chăn trong nhà ra, bê ghế tới ngồi ở cửa, vừa phơi nắng vừa tán gẫu với láng giềng một phen.

Năm nay lại khác.

Bắt đầu từ mười năm trước, Đại Tần không ngừng xảy ra thiên tai, phản loạn khắp nơi, phía nam nổi loạn, ngay cả đất bắc Vinh Vương cũng mượn danh "Thanh quân trắc"⁽¹⁾ để tạo phản, đến nay kinh thành đã bị đại quân của Vinh Vương bao vây nửa tháng.

(1) Thanh quân trắc: diệt trừ gian thần bên cạnh vua (theo Bách khoa Baidu).

Sau khi kinh thành bị phong tỏa, dân chúng trong thành vốn vì lương

thực không đủ mà chết đói, hôm trước trận tuyết lớn làm sập phòng ở, rất nhiều người chết vì lạnh, tình huống trong kinh thành quả thực giống cảnh đã rét vì tuyết lại buốt vì sương.

Kinh thành đã không thể chống đỡ được nữa.

Tần Dục khoác áo lông cáo ngồi trong đình bên hồ, nhìn nước hồ đóng băng vài thước, nở một nụ cười châm chọc.

Mùa đông năm nay cực kỳ lạnh giá, người Nhung ở phương Bắc chắc chắn sống không tốt lắm... Hắn có nên cảm thấy may mắn vì cá chép trong hồ sớm bị vương phi bắt lên ăn, bằng không lúc này bị đóng băng dưới đáy hồ, sẽ lãng phí mất?

Hơn nữa, chết rét hay chết đói còn không bằng để người ta chặt một nhát sáng khoái.

Tần Dục ôm ngực, cố để bản thân không ho khan, dường như muốn nôn cả phổi mình ra.

Ngày xưa phủ Nhiếp Chính Vương phú quý náo nhiệt cỡ nào, bên cạnh hắn lúc nào cũng có vài vòng người vây quanh, khi đó chỉ sợ hắn ho nhẹ hai tiếng cũng có rất nhiều kẻ muốn tiến lên hầu hạ, nhưng hiện tại, trong phủ này chỉ còn tổng cộng ba người mà thôi.

Trong vô thức, hắn đã nghèo túng đến mức này, chẳng khác gì cá chép được nuôi trong hồ.

Đến chuyện mình sẽ chết như thế nào cũng không biết.

- Vương gia, ăn cơm thôi.

Giọng nói lạnh lạnh của hoạn quan vang lên, xẹt qua không gian yên

tĩnh.

Tần Dục ngẩng đầu, nhìn thấy Thọ Hi mang theo một hộp đồ ăn tới, Thọ Hi là thái giám theo hầu hần từ nhỏ, trước kia trắng trẻo mập mạp giống cái bánh bao, nay đã gầy như cái sào trúc, rõ ràng không đến ba mươi, mà trên khóe mắt đã đầy nếp nhăn.

- Ta còn có cơm để ăn? - Tần Dục tự giễu một câu, đồng thời nén cơn ho xuống, miễn để Thọ Hi lo lắng.

- Vương gia... - Thọ Hi cúi đầu, gương mặt bi thương.

Trước khi Thánh thượng đăng cơ, Vương gia nói gì nghe nấy, lúc chưa tự mình chấp chính cũng luôn lấy Vương gia làm chủ, sai đâu đánh đó, nhưng từ khi tự chấp chính liền bắt đầu chèn ép Vương gia. Tuy bị chèn ép nhưng khi đó Vương gia vẫn sống rất tốt, chung quy Vương gia luôn giữ không ít hậu chiêu... Nhưng, Vinh Vương lại khởi binh.

Từ ngày Vinh Vương khởi binh, tình cảnh của Vương gia ngày một xấu đi.

Ai cũng biết Vương gia nhà y vì đưa dương kim thánh thượng đăng cơ thuận lợi mà kết thù sâu với Vinh Vương? Lần này Vinh Vương tạo phản, "Thanh quân trặc" không phải là chỉ Vương gia sao? Thánh thượng vốn không thích Vương gia, vì chuyện này căm thù Vương gia tới tận xương tủy. Sau khi Trần tướng quân tử trận mấy tháng trước, dứt khoát tịch thu gia sản, sau đó bao vây Vương phủ, còn hạ lệnh ngoại trừ Vương gia, kẻ khác đã xuất phủ không thể vào nữa.

Ban lệnh này, rõ ràng muốn Vương gia nhà y bị cô lập hoàn toàn.

Bắt đầu từ lúc Vương phủ bị phong tỏa, thức ăn và đồ dùng không có

ai đưa tới, mặc dù tôi tớ trong Vương phủ đều trung thành với Vương gia, nhưng có người không chịu nổi đã chết vì đói khát... Người hầu không chống trụ được bao lâu, kẻ chạy đã chạy, người chết cũng đã chết rồi, chỉ còn lại mình y, tính cả Vương gia và Vương phi, toàn bộ Vương phủ tổng cộng chỉ có ba người.

Lúc đầu ba người họ còn tìm được chút lương thực còn sót lại để ăn, không biết Vương phi từ đâu tìm ra một ít thịt muối, sau này chỉ có thể tìm rau dại trong vườn để lấp đầy bụng.

Nhịn ăn nhịn mặc, bọn họ cũng không chống chịu được nữa. Mấy ngày nay, trong phủ không còn thứ gì để ăn, Vương gia thân thể ngàn vàng, hai ngày nay cũng chẳng có chút gì vào bụng.

- Vương gia, nô tài nấu một chiếc áo da.

Thọ Hỉ nói, cúi đầu mở hộp đồ ăn.

Trong hộp đồ ăn đựng một chén canh sùng có vài miếng da thú.

- Trước đây nô tài nấu thịt dê cũng có thể nấu cả da, cho rằng da dê có thể ăn được, liền... - Giọng nói của Thọ Hỉ mang theo vài phần nghẹn ngào, y cũng không biết da thú từng làm áo da còn có thể ăn được nữa không, nhưng trước mắt, ngoài thứ này đã không còn gì ăn rồi.

Trước đó Vương phi còn có thể bắt chuột hay chim sẻ để họ ăn, nhưng bây giờ, ở kinh thành, đừng nói đến chuột, ngay cả gián cũng đều bị ăn sạch.

Bọn họ bị giam trong phủ không thể ra ngoài, nhưng nghe thấy binh lính oán giận ngoài cửa, cũng biết không ít chuyện. Năm nay Hồ Quảng gặp nạn lớn, Giang Nam bị phản tặc chiếm, lương thực hoàn

toàn không được đưa đến kinh thành, vốn đã thiếu lương thực, lại bị bao vây... Hiện tại xác người chết vì đói đầy đường.

Tần Dục nhận lấy bát trong tay Thọ Hi, dùng đũa gắp một miếng da dê vào miệng.

Nhai da này chẳng có vị gì, nhưng hắn vẫn nhai chậm chậm, như thể đang ăn sơn hào hải vị. Sau khi ăn vài miếng da dê, hắn uống một ngụm canh. Canh nóng vào bụng làm Tần Dục cảm thấy dễ chịu hơn. Đúng lúc này lại có tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, càng ngày càng gần.

- Đến rồi.

Tần Dục cười khẽ một tiếng, uống sạch canh da dê rồi buông bát xuống, nhìn về lối vào viện.

Một đám binh lính mặc áo giáp nối tiếp nhau tiến vào, vây xung quanh hắn, theo sau là hai nam tử, đều là đệ đệ hắn.

Một người lớn lên cùng hắn từ nhỏ, từng dùng đủ chuyện để nhốt hót hắn, sau khi hắn xảy ra chuyện lại tìm Duệ Vương để nương tựa, đoạt vị hôn thê của hắn, chèn ép hắn, nay còn đem người đánh đến tận kinh thành, nhị đệ của hắn - Vinh Vương, Tần Nhạc.

Một người khác được mẫu thân hắn nuôi lớn, từ nhỏ hắn xem là đệ đệ ruột để yêu thương, sau này lên ngôi hoàng đế lại đâm hắn một dao, giam lỏng hắn, lục đệ của hắn, đương kim thánh thượng, Tần Diễn.

Sau khi Tần Diễn tự mình chấp chính không còn coi hắn là ca ca, rất uy phong, nay cả long bào cũng không dám mặc, khom lưng cúi đầu trước Tần Nhạc.

Không phải nghi ngờ gì nữa, là y mở cửa thành đưa Tần Nhạc vào.

Kết cục này Tần Dục đã sớm đoán được từ trước, nhưng khi thực sự thấy cảnh này, không tránh được việc có chút đau đớn. Giang sơn hấn đoạt được từ trăm cay nghìn đắng, nay lại rơi vào trong tay của kẻ thù.

Nếu hấn không phải một kẻ tàn phế, sao có thể rơi vào đường cùng như bây giờ?

Tần Dục thoáng nhìn qua hai chân nhỏ gầy như gậy trúc của mình, hơi nắm chặt tay, rồi lại buông ra rất nhanh. Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích.

- Tần Dục!

Tần Nhạc nhìn nam nhân trẻ tuổi ngồi trên xe lăn, không thể dấu sự đặc ý trong mắt, có lẽ y cũng chẳng buồn che lấp:

- Tần Dục, không ngờ ngươi cũng có ngày này.

- Ngươi có thể sống tốt hơn ta sao?

Tần Dục ngẩng đầu nhìn người đệ đệ chỉ nhỏ hơn mình vài tháng, khẽ cười.

- Ta đương nhiên sống tốt hơn ngươi, bắt đầu từ hôm nay, ta chính là chủ nhân Đại Tần.

Tần Nhạc mặc áo giáp, ngẩng đầu ưỡn ngực nói, tuy trên mặt y dấu ria xồm xoàm nhưng sự vui sướng khiến cho khí thế của y không ai bì nổi.

Tần Dục nhìn thấy Tần Nhạc như vậy, chỉ thấy nực cười. Cả đời, hẳn mắc rất nhiều sai lầm, mà trong đó, sai lầm lớn nhất là tha cho Tần Nhạc, để cho y tới Tây Bắc làm Phiên Vương và đưa Tần Diễn lên ngôi Hoàng Đế.

Tây Bắc vốn là nơi khô cằn, vốn hẳn muốn cho Tần Nhạc chịu chút đau khổ, nhưng không ngờ sau khi Tần Diễn tự mình chấp chính một lòng muốn đoạt quyền từ tay hẳn, càng ngày càng đề phòng hẳn, phái giám quân tới Tây Bắc, tạo phiền toái cho Lý Sùng An – tướng thủ thành Tây Bắc, làm Tần Nhạc bắt lấy cơ hội.

Tần Nhạc làm vài chuyện sau sau lưng thành Tây Bắc, khiến triều đình phái người tới chém đầu Lý Sùng An.

Lý Sùng An chết, thủ hạ của y đương nhiên sinh lòng bất mãn với triều đình, có người trong lúc phần nộ chém chết giám quân kia...

Sau khi giám quân chết, tướng lĩnh quân Tây Bắc sợ bị triều đình thanh toán liền có ý phản loạn, sau đó, Tần Nhạc liền nhân cơ hội tiếp nhận quân Tây Bắc, nuôi cánh quân trên trăm vạn này thành phản binh.

Quân Tây Bắc theo Tần Nhạc mưu phản vì không muốn bị triều đình thanh toán, còn Tần Nhạc, không nghi ngờ gì nữa, y vì ngôi vị Đế Vương mà bản thân vẫn luôn nhớ nhớ nhung nhung.

Bọn họ làm vậy, lại chẳng nhớ rằng triều đình phái binh trấn thủ Tây Bắc là vì phòng ngừa người Nhung nam hạ.

Tần Dục là Nhiếp Chính Vương, rất hiểu người Nhung, mấy tên đó chẳng khác gì sói, hiện tại quân Tây Bắc về kinh, không biết khung cảnh Tây Bắc như thế nào...

Tần Dục tin là người Nhung sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để đến cướp bóc Đại Tần, lúc đó, Đại Tần ra sao?

Tần Dục dùng ánh mắt chăm chọc nhìn Tần Nhạc, từ nhỏ y đã kém Tần Dục, dù sau này Tần Dục có trở thành một kẻ tàn phế, y vẫn là kẻ dưới cơ Tần Dục, hận Tần Dục thấu xương, hiện tại sống chết của Tần Dục ở trong tay y mà còn lộ ra biểu cảm khinh thường như vậy, y hận không thể đem Tần Dục chặt thành tám khúc.

- Tần Dục, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi, nếu người quý xuống dập đầu xin ta tha thứ, có lẽ ta có thể cho ngươi chết sáng khoái, nếu như không...- Tần Nhạc kéo dài âm điệu, giọng nói âm u còn lạnh hơn gió đông.

- A!

Giọng nói nữ tử đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí nghiêm trọng nơi này, mọi người theo bản năng đưa mắt nhìn liền thấy một người đầu tóc rối tung, mặc y phục hoa lệ nhưng dơ bẩn, gương mặt tái xanh gầy trơ xương, tay cầm một con chuột đã chết dựa vào tường ngóng cổ lên trông về bên này.

Sao nơi này lại có một nữ tử kỳ dị đột nhiên xuất hiện?

Tần Nhạc cảnh giác theo bản năng, nhưng đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, nhìn Tần Dục cười ha ha:

- Tần Dục, đây là Vương phi ngọc của ngươi sao? Đúng là làm khó nàng ta, không chia không lìa ngươi... Cũng đúng, kẻ tàn phế với người đàn độn, vốn là trời sinh một đôi. Ngươi yên tâm, chờ sau khi các người chết, ta nhất định sẽ để các người được chôn cùng nhau.

Biểu cảm lạnh nhạt của Tần Dục, cuối cùng cũng thay đổi.

Chương 2: Chuyện trước kia

(2)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Giây tiếp theo, hắn liền cảm nhận được mũi tên ghim thật sâu vào lòng ngực."

Phải cưới một kẻ ai ai cũng biết là người gốc làm vợ, đây là chuyện khiến Tần Dục cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng, đây cũng là cái gai trong lòng hắn, nhưng đó là chuyện trước kia.

Bốn tháng trước, phủ Nhiếp Chính Vương bị tịch thu gia sản, văn võ cả triều vội vàng phân rõ giới hạn với hắn, tôi tớ trong phủ bỏ hắn mà đi, nhưng thê tử hắn vẫn ở lại, đuổi cũng không đi, từ đó, Tần Dục đã không còn bài xích thê tử mình, thậm chí vô cùng cảm kích.

Mấy tháng nay, nữ tử này chưa bao giờ tới gần hắn, chỉ trốn ở góc phòng nhìn hắn từ xa, nhưng bất kể là bắt được chim sẻ trong vườn hay cá chép trong hồ, đều không quên dành một phần cho hắn.

Tần Dục vẫn còn nhớ rõ, nửa tháng trước nàng không quản trời lạnh nhảy vào trong nước, mò mấy con ốc trong bùn ném cho hắn, sau đó nhìn hắn cười ngốc nghếch, tuy rằng nhếch nhác, nhưng mắt ngọc màng ngài, quả thực đẹp đến kinh người.

Đối với nàng, Tần Dục có vài phần áy náy.

Lúc trước được tiên hoàng ban hôn, khi biết vương phi của mình là một kẻ ngốc, hắn từng giận giữ, sau đó tuy rằng chưa bao giờ giận cá chém thớt một người chỉ biết ăn biết uống, nhưng triệt để không quan tâm tới nàng.

Hắn tìm người tới hầu hạ vị vương phi này, cho nàng những đãi ngộ vương phi nên có, khiến nàng không lo áo lo cơm, nhưng chưa bao giờ để tâm tới nàng, xem nàng như không tồn tại, thậm chí, cho đến khi phủ Nhiếp Chính Vương bị bao vây, hắn mới thấy được hình dáng của nàng.

Hắn đối xử với nàng quả thực không tốt, nhưng nàng lại không xa không rời hắn.

Đến bây giờ, Tần Dục đã không để ý tới tính mạng của mình, cũng biết Thọ Hỉ từng giúp hắn làm rất nhiều chuyện, không thể không chết, nhưng Vương phi của hắn vẫn có thể tránh được chuyện này, hắn không muốn nàng xảy ra chuyện gì.

Tuy nàng có phần xuất quỷ nhập thần(1), chưa từng tới gần bọn họ, hắn vốn tưởng rằng hôm nay có đội nhân mã tới đây, chắc chắn nàng sẽ trốn đi xa, không ngờ rằng nàng lại chạy tới, lộ diện trước mặt Tần Nhạc.

(1) Xuất quỷ nhập thần: ra thì như ma, vào thì như thần, hành tung không rõ ràng (theo Từ điển Hán Nôm).

Lời nói của Tần Nhạc chứa sát khí, Vương phi của hắn có vài phần bản lĩnh leo cây trèo tường, nhưng chẳng phải đối thủ của một đám binh lính.

Ánh mắt Tần Dục lướt nhanh qua nàng, cũng không dừng lại mà nhìn về phía trước mặt, Vinh Vương Tần Nhạc đang đặc ý. Trước đó

hắn cũng không muốn chọc giận Tần Nhạc, miễn cho Tần Nhạc nổi giận vung đao giết người, nhưng hiện tại...

Ánh mắt nữ tử dựa vào tường rất tinh khiết, nghiêng đầu dường như đang hiếu kỳ, lúc này bị rất nhiều binh sĩ dưới trướng Tần Nhạc giương cung nhắm bắn, cũng chẳng biết sợ hãi, vừa nhìn đã thấy không bình thường. Tần Nhạc nhìn thấy nữ tử này, càng cảm giác mình ưu việt, đang muốn hạ lệnh cho thân binh đi bắt nữ tử đó đến nhục nhã trước mặt Tần Dục, đột nhiên nghe thấy Tần Dục nói:

- Tần Nhạc, ngươi cho rằng ngươi thắng?

- Ta đương nhiên thắng!

Tần Nhạc tỏ vẻ đắc ý, năm đó Đao Vương và Duệ Vương giành giật kịch liệt đến mức nào? Sợ rằng chẳng có ai ngờ đến cuối cùng người đạt được ngôi vị hoàng đế lại là y.

- Ngươi đem quân Tây Bắc đánh kinh thành, đây là một nước cờ hay, nhưng cũng là một nước cờ thua. Ngươi được kinh thành, lại mất thiên hạ.

Tần Dục giương mắt nhìn Tần Nhạc:

- Người Nhung hẳn đã chiếm đóng Tây Bắc, dù ngươi có làm Hoàng đế, dưới cảnh bốn bề thù địch, ngươi có thể ngồi vững mấy ngày?

Phủ Nhiếp Chính Vương bị phong tỏa, hẳn cũng chẳng buồn chống cự, bởi hẳn biết tình cảnh Đại Tần đã không có cách nào xoay chuyển.

Khi giúp Tần Diễn đăng cơ, tuy rằng phía nam không ngừng phản loạn, nhưng hẳn vẫn có lòng tin mình có thể bình định thiên hạ.

Chung quy đó chẳng qua chỉ là thiên tai và nhân họa tập hợp mà thôi, loạn dân chỉ là một đám ô hợp, đáng tiếc ánh mắt Tần Diễn thiếu cận, nhiều lần ngáng chân hấn. Trong triều lại có một đám quan lại ngu ngốc không màng chính sự chỉ sợ hấn mưu triều soán vị, không cần biết hấn làm gì cũng muốn ngăn cản, tạo thêm phiền toái cho võ tướng, làm chiến cuộc ngày càng bất lợi. Chuyện này xem như bỏ qua đi, Tần Nhạc còn mang quân Tây Bắc tới tạo phản, mở rộng cửa Đại Tần đón người Nhung.

Sắc mặt Tần Nhạc thay đổi, y đã thu được tin tức người Nhung tấn công từ Tây Bắc truyền đến.

- Tần Nhạc, Đại Tần ta có bề dày bốn trăm năm, nay lại mất trong tay người, trong sử sách ắt có một nét mực đậm về người.

Tần Dục nhìn Tần Nhạc cười, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

Tần Nhạc nhìn thấy ánh mắt Tần Dục liền tức giận:

- Tần Dục, người đừng có xằng bậy để kéo dài thời gian, chẳng lẽ còn chờ cứu binh? Nhưng bây giờ, ai sẽ tới cứu kẻ tàn phế như người?

Tuy bị người ta nhắc đến chuyện mình tàn phế, Tần Dục cũng không tức giận, ngược lại nhìn về phía các tướng lĩnh quân Tây Bắc đi cùng Tần Nhạc:

- Các người trấn thủ Tây Bắc, cha mẹ vợ con cũng ở đó, không biết bây giờ người thân các người đã thành gia súc của người Nhung hay chưa?

Người Nhung thường xuyên cướp bóc dân chúng ở biên quan, vừa muốn lương thực vừa muốn người, mà những dân chúng Đại Tần bị

bọn họ bắt đi, đái ngộ còn kém cả thú vật bọn họ chần thả. Vài tướng sĩ Tây Bắc đều biết điều này, nghe thấy Tần Dục nói, vô cùng lo lắng.

Người trước mắt rõ ràng mang bệnh trong người, khi nói chuyện cũng chẳng đủ hơi, nhưng bọn họ đều để những lời hấn nói trong lòng.

- Không hổ là Đao Vương có sở trường châm ngòi ly gián, đáng tiếc hiểu biết của người đối với người Nhung rất ít, mấy năm gần đây tiết trời lạnh giá, người Nhung ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, hoàn toàn sẽ không nam hạ.

Tần Nhạc lập tức nói, sau đó phân phó kẻ bên cạnh:

- Các người mau bắt ba kẻ này lại!

- Các bộ lạc người Nhung mấy năm trước nội chiến mới không nam hạ, nhưng nửa năm nay đã hợp lại, hiện tại trời lạnh, bọn họ sống không tốt, kẻ cầm quyền ắt sẽ đem đại quân nam hạ, chờ tới khi bọn họ vào kinh, ngày lạnh của người cũng tới.

Tần Dục cười, đột nhiên đưa tay đẩy Thọ Hi đang chắn trước mặt hấn ra, rồi lại nhìn về phía Tần Nhạc:

- Nhưng đối với người đây cũng là chuyện tốt, thay vì trăm năm sau nhường ngôi vị hoàng đế cho kẻ khác, không bằng chết sớm một chút.

Tần Dục nói câu trước, Tần Nhạc chỉ cho rằng hấn đang đe dọa mình, nhưng câu sau vô cùng thâm sâu, khiến cho sắc mặt Tần Nhạc thay đổi.

Không đợi y hỏi, Tần Dục liền nói tiếp:

- Diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, Tần Nhạc, ta giữ lại một mạng cho ngươi, nhưng cũng khiến ngươi đời này không thể có con!

- Nhị đệ của ta, dù ngươi đạt được thiên hạ thì sao? Vốn chỉ là một tên thái giám không có người nối dõi mà thôi!

Tần Nhạc vốn đang hăm hở nhanh chóng đen mặt.

Y chưa có con, vốn tưởng rằng vì mình lo chuyện chiến tranh không thể gần gũi với nữ nhân, hiện tại nghe Tần Dục nói... Chẳng lẽ Tần Dục động tay động chân với y? Tần Dục thật ác độc!

Tần Nhạc nghe Tần Dục nói xong liền biến sắc, vài tên tướng lĩnh theo y cũng cảm thấy cổ họng mình như bị người ta xiết chặt, gương mặt bọn họ lúc xanh lúc trắng. Nếu Vinh Vương thật sự không thể có con nối dõi, việc này để bọn họ biết được, vốn chẳng phải chuyện tốt lành gì!

Trong đám người kia chỉ có đương kim thánh thượng Tần Diễn vốn khom lưng cúi đầu trước Tần Nhạc lộ vẻ vui mừng, nếu Tần Nhạc không có con nối dõi, ngôi vị hoàng đế tương lai không phải của y sao.

Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, mà Thọ Hỉ bị Tần Dục đẩy ra lại lặng lẽ tiến tới chỗ Tần Nhạc, hô lớn:

- Vương phi chạy mau! - Rồi lập tức tấn công Tần Nhạc.

- Hộ giá!

Người bên cạnh Tần Nhạc vội vàng hô, sau đó đi ngăn Thọ Hỉ lại,

Tần Nhạc cũng bị Thọ Hỉ làm cho kinh ngạc, sau đó la lớn:

- Đứng để Tần Dục chạy!

Khung cảnh tức khắc loạn cả lên, vài cung thủ nhắm bắn nữ tử kia cũng rời mục tiêu, cung trên trong tay hoặc nhắm về phía Thọ Hỉ, hoặc nhắm về phía Tần Dục.

Thấy thế, Tần Dục cuối cùng cũng thả lỏng người.

Vương phi của hắn tuy có chút ngốc, nhưng cũng có thể hiểu được vài lời, nghe Thọ Hỉ hô to như vậy, chắc nàng cũng biết trốn đi.

Mà hắn nói chuyện Tần Nhạc không thể có con nối dõi trước mặt mọi người, bên phía Tần Nhạc ắt loạn, cho dù y dè chừng một nữ tử ngốc, cũng không muốn để chuyện ở nơi này truyền ra, chỉ sợ sẽ không để đám thân vệ nghe "đại sự tuyệt mật" kia đuổi theo.

Trong các hoàng tử, mẫu thân Tần Nhạc có thân phận thấp nhất, xưa nay y vừa tự ti lại vừa sĩ diện, để người khác biết y là một thái giám, chỉ sợ còn khó chịu hơn cả chết.

- Giết Tần Dục! - Tần Nhạc gào lên.

Tần Dục nhìn Tần Nhạc cười, ung dung cờ chết.

Dù hắn chết, nhưng những kẻ giết hắn, chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Kỳ thực hắn không hề động tay động chân với Tần Nhạc, nhưng Tần Nhạc quả thực không thể có con nối dõi, chờ Tần Nhạc tìm người xác nhận chuyện này...

Tần Dục nghĩ đến biểu cảm lúc đó của Tần Nhạc liền có một cảm

giác vui sướng khó tả, mà cùng khoảnh khắc đó, có hơi mười mũi tên bay về phía hắn.

Tần Dục đã sớm chuẩn bị, cũng chẳng sợ hãi, từ ngày trở thành kẻ tàn phế, phần eo trở xuống mất cảm giác, hắn đã không còn sợ cái chết, tiếp tục sống, chỉ vì không cam lòng mà thôi.

Chết vào lúc này kì thật cũng không tồi, ít nhất không cần nhìn thấy giang sơn đổi chủ, trăm họ lầm than.

Tần Dục đang chờ cảm giác đau đớn đến, không ngờ tay hắn đột nhiên bị người bắt lấy, lôi mạnh... Hắn quay đầu qua nhìn liền thấy gương mặt vẫn còn dính đầy nước bùn của vương phi. Vương phi của hắn trước kia vẫn luôn trốn tránh hắn, đây là lần đầu tiên nàng gần hắn như vậy.

Nhưng mà Tần Dục không cảm thấy vui mừng, ngược lại, có chút phần nộ.

Nàng không mau chốn còn đến bên cạnh hắn làm gì?! Tần Dục mở miệng, muốn quát lớn, nhưng lời nói đến đầu môi liền biến thành một tiếng kêu đau đớn, vương phi kéo hắn, dù hắn không bị bắn thành cái sàng, nhưng vẫn trúng tên.

- Mau giết bọn họ!

Tần Nhạc hô lên, tức khắc có mưa tên phóng về phía hai người.

Hai chân Tần Dục vô lực, bả vai trúng tên, nàng mang hắn theo, quả thực chính là một gánh nặng.

- Buông ta ra, nàng đi mau!

Tần Dục không muốn liên lụy tới người khác, nhưng vương phi của hắn cũng không buông hắn ra, ngược lại đỡ hắn, tiếp tục chạy...

Tần Dục có thể cảm nhận được nàng rất khỏe, nhưng chung quy nàng chỉ là một nữ tử, sao có thể chống lại được công kích của tinh binh?

Tần Dục thấy hai mũi tên hướng về phía nàng, muốn ngăn cản, nhưng căn bản không kịp nữa.

Mũi tên xuyên qua người Vương phi của hắn, nàng bị lực tên giật lại lui vài bước, trước ngực máu thịt lẫn lộn, gương mặt vẫn mờ mịt, không kêu đau cũng không la hét, ngơ ngơ ngác ngác dường như còn chưa biết chuyện gì diễn ra.

Tần Dục khẽ cười khổ. Thôi, đồ ngọc này đi ra ngoài, sợ rằng không sống nổi, chết cùng nhau cũng không tồi.

Tần Dục cầm lấy tay nàng, giây tiếp theo, hắn liền cảm nhận được mũi tên ghim thật sâu vào lồng ngực.

Chương 3: Đế ban hôn (1)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Hai người này không chỉ môn đăng hộ đối, điều kiện cá nhân cũng rất xứng lứa vừa đôi."

Cuộc đời của Tần Dục quả xứng với câu lên voi xuống chó.

Hắn là trưởng tử của Tiên Hoàng - Vĩnh Thành Đế, do Hoàng Hậu sinh ra, thân phận tôn quý. Cho nên, khi chưa đầy ba tuổi đã được sắc phong làm Thái Tử. Tiên đế còn chỉ định đại nho(1) dốc lòng chỉ bảo hắn.

(1)Đại nho: Bậc học giả có đạo đức học vấn cực cao (theo Từ điển Hán Nôm).

Thuở nhỏ hắn thông minh, các đại nho đều khen hắn không dút miệng, hắn cũng học được rất nhiều đạo lý từ các vị ấy. Thời niên thiếu ấy, hắn một lòng muốn làm quân tử, tôn kính cha mẹ yêu thương huynh đệ, tôn sư trọng đạo, tiết kiệm liêm khiết, buồn vì nỗi buồn của thiên hạ, lấy vui của thiên hạ làm vui.

Hắn là một Thái Tử xứng đáng, quần thần trong triều đều khen ngợi hắn, Phụ hoàng hắn không lo việc triều chính, từ lúc nhỏ hắn đã bắt đầu xử lý sự vụ trong triều.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy đến, hẳn hẳn sẽ xử lý cục diện rối rắm cho Phụ hoàng. Sau khi người trăm tuổi, hẳn sẽ cố gắng trở thành một vị Hoàng Đế tốt.

Nhưng mọi việc đều có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Năm ấy, hẳn mười sáu tuổi, cùng Phụ hoàng nam hạ du ngoạn, gặp phải chuyện loạn dân tấn công thánh giá!

Vài loạn dân đó ném rất nhiều pháo vào Ngự lâm quân, kinh động ngựa của Ngự lâm quân, khiến đội ngũ đại loạn. Sau đó, bọn họ không màng mọi thứ bắt đầu liều mạng... Vốn dĩ thánh giá được Ngự lâm quân bảo vệ, cũng không đáng lo.

Khi đó, Phụ hoàng hẳn vô cùng kinh hãi, các huynh đệ hẳn đều lo sợ, không yên lòng, hẳn liền đứng ra chỉ huy, để mọi người thối lui về một bên. Không ngờ lúc này lại có một nhóm người cưỡi trâu phi đến, trâu bị đâm trúng trở nên điên cuồng, Ngự lâm quân hoàn toàn không ngăn được.

Có loạn dân vọt tới bên cạnh xe ngựa của họ, tình huống khẩn cấp, đúng lúc đó, tam đệ Tần Diệu của hẳn liền đẩy hẳn khỏi xe ngựa.

Hắn nặng nề ngã trên mặt đất, ngựa lồng đạp lên eo hẳn, trước khi mất ý thức, hẳn cho rằng mình sẽ chết.

Hắn không chết, hẳn vẫn còn sống. Nhưng, đối với hẳn mà nói, có lẽ chết đi còn tốt hơn, khi hẳn tỉnh lại, hẳn đã biến thành một kẻ tàn phế không thể đứng lên.

Một kẻ tàn phế, hiển nhiên không thể làm Thái Tử, cho nên hẳn trở thành Đao Vương.

Vị trí Thái Tử bị phế, bản thân cũng trở thành người tàn tật, đây là một sự đả kích lớn với hắn... Thiếu chút nữa, hắn đã điên rồi, mà mẫu hậu còn khó chịu hơn hắn.

Mẫu hậu hắn là Hoàng Hậu nhưng không được sủng ái, sau khi sinh một nam một nữ đã không thể có con nữa, coi hắn là chỗ dựa tinh thần duy nhất, hắn đột nhiên gặp đại nạn, đời này người đã không thể sinh thêm con trai, không biết người sẽ đau đớn tới mức nào.

Là tam đệ Tàn Diệu đẩy hắn, hắn biết, mọi người ở đó cũng thấy.

Hắn và mẫu hậu tất nhiên đối phó với Tàn Diệu không chút do dự.

Nhưng tam hoàng tử Tàn Diệu do Tiêu quý phi – người mà Vĩnh Thành Đế sủng ái nhất, sinh ra, y luôn miệng tỏ vẻ lúc đó thấy có người muốn làm phụ hoàng bị thương, vội vàng lao ra hộ ra mới vô ý đẩy hắn khỏi xe ngựa...

Phụ hoàng hắn giáng vị của Tiêu quý phi và Tàn Diệu, nhưng cho cùng chỉ là giáng chức mà thôi, hắn đương nhiên không vì vậy mà bỏ qua cho họ.

Hắn muốn kẻ hại hắn là Tàn Diệu phải trả một cái giá đắt!

Tuy rằng hắn là một kẻ tàn phế nhưng trên tay vẫn có chút nhân thủ, sau lưng mẫu hậu cũng có mẫu tộc là Triệu gia, họ đứng lên đối lập với Tiêu quý phi và Tam hoàng tử.

Lúc mới đầu, phụ hoàng thấy bọn hắn thiệt thòi, nhưng thời gian càng dài, thấy họ mãi không tha thứ, phụ hoàng bắt đầu giận bọn họ. Văn võ cả triều cũng bởi vì hắn trở thành phế nhân, không thể lên ngôi Hoàng Đế mà bỏ hắn chạy theo nịnh hót Duệ Vương Tàn Diệu, kẻ có hi vọng trở thành quân vương.

Hắn ở thế yếu, mẫu hậu bị phụ hoàng chét bỏ, muội muội cũng bị người khác hại chét...

Muội muội mất khiến hắn trở nên tinh táo, cuối cùng không điên cuồng ra tay nữa.

Trong những ngày tiếp theo, hắn mất rất nhiều công sức để giết chét Tần Diệu, đuổi Tần Nhạc, kẻ luôn theo sau Tần Diệu tìm phiến toái cho mình, khỏi kinh thành, sau đó nâng đỡ Tần Diễn – người được mẫu hậu nuôi nấng từ nhỏ, lên ngôi vị hoàng đế.

Tuy rằng là một kẻ tàn phế, nhưng hắn vẫn là Nhiếp Chính Vương quyền khuynh thiên hạ.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn chét, chét trong tay Tần Nhạc.

Nhưng sau khi hắn chét, không biết vì sao không tới Âm Tào Địa Phủ mà linh hồn vẫn lưu lại.

Tần Dục dừng lại phía trên thi thể mình, nhìn thấy Tần Nhạc phần hận sai người chém mình thành tám khúc. Hắn không cảm thấy thấy khó chịu mà cảm thấy nực cười – bên phía của Tần Nhạc chắc chắn sẽ đại loạn.

Thật lòng mà nói, đối với một kẻ tàn phế như hắn, có được thành quả như vậy đã không tồi.

Tần Dục vừa lòng với cuộc đời của mình, nhưng khi nhìn thấy thi thể của Thọ Hỉ và Vương phi cũng bị chặt thành tám khúc, hắn chỉ có thể im lặng.

Hắn chung quy vẫn có lỗi với những người ở bên cạnh hắn.

Tần Dục không rõ vì sao mình đã chết vẫn có thể nhìn thấy những sự việc xảy ra ở dương gian, cũng không rõ vì sao hắn có thể lưu lại nhưng lại không thấy những người khác đã chết cùng mình.

Hắn muốn hỏi Vương phi, vì sao nàng muốn cứu hắn, nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy thi thể, không thấy hồn phách của nàng.

Sau này, ngay cả thi thể của bọn họ cũng đều bị hỏa thiêu.

Tần Dục không thể rời khỏi vương phủ quá xa, chỉ có thể bay xung quanh vương phủ, nhưng dù không thể rời khỏi, hắn vẫn được chứng kiến vận mệnh của kinh thành.

Sau khi tấn công kinh thành, Tần Nhạc đăng cơ, phong Tần Diễn là An Nhạc Vương, sau đó bắt đầu thanh lý triều đình, trấn an dân chúng.

Trước đây Tần Nhạc không phải theo sau hắn thì cũng theo sau Tần Diệu, tuy nhiên vẫn có chút bản lĩnh, nếu không đã không có cách nào đoạt được ngôi vị Hoàng Đế.

Nhưng mà không bột đổ gạo nên hồ. Kinh thành... thiếu lương thực.

Phía nam phản loạn không ngừng, lương thực không được vận chuyển ra, còn phương bắc... năm ngoái đánh nhau hơn nửa năm, phương bắc có thể còn lại thứ gì?

Cho nên, kinh thành mở cửa nhưng dân chúng vẫn bị chết rét, chết đói. Lúc Tần Nhạc đang sút đầu mẻ trán với người Nhung ở phía nam.

Ban đầu quân Nhung chỉ muốn cướp bóc một phen rồi trở về, không

có ý định xâm chiếm Đại Tần. Nhưng sau khi bọn họ tiến vào Đại Tần như nơi không người, không tránh khỏi việc muốn chiếm lấy phần đất đai này.

Tần Nhạc đăng cơ được nửa năm, kinh thành lần nữa đổi chủ, bị người Nhung chiếm đóng, Tần Nhạc mang theo người lính về Giang Nam.

Mười năm tiếp theo, người Nhung và dân chúng Đại Tần chiến tranh liên miên, cuối cùng lấy sông làm ranh giới, tự trị.

Sông Trường Giang, phía bắc là thiên hạ của người Nhung, dân chúng Đại Tần bị bọn chúng nô dịch, coi như súc vật, còn ở phía nam, Tần Nhạc và thủ hạ chiếm cứ một tỉnh, rồi có người nâng đỡ Triệu Vương, chiếm một tỉnh khác. Một võ tướng trực tiếp khởi binh chiếm riêng một tỉnh, còn có thương hội khởi nghĩa, chiếm hai tỉnh duyên hải...

Toàn bộ Giang Nam bị chia thành mảnh nhỏ, sớm muộn gì cũng bị quân Nhung xâm chiếm hoàn toàn.

Những tin tức này Tần Dục nghe được ở bên ngoài, nhưng hấn cũng tận mắt chứng kiến vài chuyện.

Hấn nhìn thấy các thiếu phụ bị người Nhung chiếm đoạt, nhìn thấy dân chúng Đại Tần dưới ách thống trị của người Nhung không có tôn nghiêm, nhìn thấy người Nhung vì một lời không vui tai, đem dân chúng ra chém đầu.

Tần Dục chẳng phải người nhân từ nương tay, lúc trước vì muốn hạ bệ Tiêu quý phi và Duệ Vương Tần Diệu, tay hấn đã dính đầy máu tươi. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng dị tặc lạm sát vô tội, hấn cũng khó mà chấp nhận.

Lều tranh nhà ngói nhiễm đầy máu, những đình viện tinh mỹ đều bị người Nhung chiếm cứ, chúng giữ quan viên lại học tiếng Nhung...

Bất giác, kinh thành đã trở thành địa bàn của quân Nhung.

Khi chết Tần Dục đã cam lòng, thậm chí còn chê cười Tần Nhạc, nhưng hồn phách hấn ở lại dương gian, nhìn thấy những chuyện như vậy, hấn lại không cam lòng, cảm giác áy náy bao phủ hấn như thủy triều lên.

Nếu hấn không tranh vị cùng người khác, làm cho thế cục triều đình lung lay, có phải dân chúng sẽ không gặp phải những cảnh ngộ như bây giờ hay không? Có phải giang sơn Đại Tần sẽ không đổi chủ như bây giờ hay không?

Tần Dục không thể nói chuyện cùng người khác, không cần ăn ngủ, phần lớn thời gian đều tự vấn, dần dần, phần áy náy này phai nhạt.

Kỳ thật, Đại Tần sớm vỡ nát, chuyện như vậy sớm muộn cũng sẽ phát sinh, chỉ là trước đây, hấn là kẻ trong cuộc, không muốn thừa nhận điều này mà thôi.

Tần Dục cảm thấy hồn phách của mình không còn như lúc đầu, càng ngày càng mờ nhạt, bất giác, hấn đã chết tròn mười năm.

Ngày hôm đó, hấn ở trong hoa viên vương phủ, nhìn thấy thê tử của kẻ chiếm phủ mình bãi yến.

Hồ nước không có một bóng cá nay đã nuôi đầy chép, trồng đầy hoa sen, một đám oanh yến thăm thú hoa viên rực rỡ, bên tai toàn là ngôn ngữ của người Nhung.

Nhìn hồ nước dưới chân, Tần Dục đột nhiên nhớ tới Vương phi của mình.

Nếu nàng nhìn thấy hồ hoa sen này, có lẽ sẽ lặn xuống lấy ngọc sen cũng nên?

Tuy rằng phụ hoàng ban hôn cho hắn và đồ ngọc này không hề có ý tốt, người khác cũng chế giễu, nhưng đối với những việc này, nàng hoàn toàn không biết gì cả, cũng chưa từng làm gì có lỗi với hắn, còn hắn, quả thật không phải là một trượng phu tốt.

- Các người đã nghe chuyện ở phía nam chưa? Tên hoàng đế tới đó lánh nạn đã chết.

- Tên hoàng đế thái giám kia?

- Chính là hắn...

...

Mấy nữ nhân người Nhung trò chuyện, Tần Dục trong mười năm đó đã học được tiếng Nhung, nghe vậy, sửng sốt.

Tần Nhạc đã chết?

Tần Diễn đã sớm chết, chết trong tay Tần Nhạc, giờ Tần Nhạc cũng chết rồi?

Tần Dục không biết đây là cảm giác gì, vừa có chút vui mừng lại vừa có chút buồn bã.

Đúng lúc này, trong không gian đột nhiên xuất hiện một luồng lực hấp dẫn, Tần Dục mười năm tinh táo tức khắc mất ý thức.

Vĩnh Thành năm thứ hai mươi hai, mười lăm tháng tám, kinh thành.

Vĩnh Thành Đế là một quân vương chẳng ra sao, y yêu mỹ nhân thích chưng diện, yêu hưởng lạc thích ca hát, bình thường đều vô duyên vô cớ sai người tìm mỹ nhân ca hát khiêu vũ, ngày hội như mười lăm tháng tám, y càng làm cho mọi thứ trở nên muôn vẻ ngàn thức.

Tiểu mỹ nhân trong giáo phường vừa bước xuống, đào kép từ Giang Nam xa xôi ngàn dặm đã lên đài, dùng tiếng Ngô mềm nhũn xướng lên một khúc:

- Hoa hoa y sam trường trường biện, thủy hương cô nương hảo dung nhan(2)...

(2)Quần áo hoa lệ, mái tóc đuôi sam, cô nương sông nước, dung mạo thật đẹp.

Đào kép trang phục diễm lệ còn đẹp hơn hoa, đuôi mắt khéo môi đầy phong tình(3), Vĩnh Thành Đế nhìn mỹ nhân, ngơ ngác.

(3)Phong tình: quyến rũ.

Tần Dục ôm trán, tỉnh dậy, nhìn khung cảnh trước mắt, ngây người.

Khung cảnh này, hẳn nhớ rất rõ.

Trung thu năm ấy, hẳn hai mươi mốt tuổi, Vĩnh Thành Đế tìm một đào kép Giang Nam tới diễn hí khúc(4), rồi vừa ý con hát họ Trương nọ, sau đó phong nàng làm tài nhân, sủng ái rất lâu.

(4)Hí khúc: Tuồng có hát (dùng lời hát chứ không dùng lời nói

thường) — Bài hát mua vui (theo Từ điển Hán Nôm).

Tần Dục rất ấn tượng với vị Trương tài nhân này, không phải vì tướng mạo nàng ta xuất chúng, mà vì ngày Vĩnh Thành Đế vừa ý Trương tài nhân là ngày hấn được ban hôn.

Vĩnh Thành năm thứ hai mươi hai, đêm Trung thu, Vĩnh Thành Đế ban hôn cho trưởng nữ Lục Di Ninh của trưởng công chúa Vinh Dương và Đoan Vương Tần Dục.

Hai người này không chỉ môn đăng hộ đối(5), điều kiện cá nhân cũng rất vừa lứa xứng đôi.

(5)Môn đăng hộ đối: xứng vai xứng vế.

Đoan Vương Tần Dục năm năm trước bị ngựa dẫm lên, trở thành kẻ tàn phế không thể đi lại, sau này không thể có con, còn nữ nhi Lục Di Ninh của trưởng công chúa Vinh Dương, nàng là một kẻ ngọc.

Chương 4: Đế ban hôn (2)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Tần Dục đã xác định được hấn thực sự sống lại."

Nhìn khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, Tần Dục đứng yên như tượng.

Tất cả, đến cùng là thật, hay giả?

Đào kếp trên đài triều miên ngâm khúc, Vĩnh Thành Đế bên dưới đã có chút ngơ ngác, còn những người khác...

Tần Dục đưa mắt nhìn, đem những gương mặt trước mắt hợp thành một với những người trong ký ức.

Vài người này vốn đã sớm chết, hiện tại đều xuất hiện trước mặt hấn, Tần Nhạc, Tần Diễn đều trẻ hơn trước kia mười tuổi.

Trong lòng Tần Dục, cảm xúc tới ùn ùn như bão tố, không có cách nào bình tĩnh lại, tuy trên mặt không thể hiện điều gì, nhưng ánh mắt hấn đã hướng về phía nữ nhân trẻ tuổi trắng trẻo mập mập ở đối diện.

Đó là muội muội ruột của hấn, công chúa Chiêu Dương.

Chiêu Dương mất, là một hồi chuông cảnh tỉnh hấn, kéo hấn khỏi

cảm xúc điên loạn. Sau đó, hấn rút kinh nghiệm xương máu, ra tay càng cay độc, cuối cùng cũng có thể báo thù rửa hận. Mà hiện tại, Chiêu Dương vẫn còn sống rất tốt, sờ sờ ngồi trước mắt hấn. Thân hình gập đôi ả đào kếp trong cung yến quả thực vô cùng bắt mắt.

Muội muội hấn, còn chưa chết.

Có lẽ do ánh mắt Tần Dục quá mức nồng nhiệt, khiến công chúa Chiêu Dương nhìn lại, thấy ca ca mình, trên gương mặt mồm mĩm xuất hiện một nụ cười nhẹ. Nhưng ngay sau đó, không biết ma ma(6) phía sau nói gì đó, nàng liền bất an chuyển mắt, ngồi nghiêm chỉnh lại.

(6)Ma ma: từ xưng hô với bà vú (theo Hán Việt từ điển trích dẫn).

Đây... Xác thực là muội muội hấn.

Chiêu Dương nhỏ hơn hấn ba tuổi, năm hấn được ban hôn, nàng vừa qua mười tám, còn khi hấn xảy ra chuyện không may, nàng chỉ mới mười ba tuổi.

Sau khi hấn xảy ra chuyện, tình thương của mẫu hậu đều dành cho hấn, đương nhiên sẽ không chăm chút cho Chiêu Dương, có lẽ vì bị bọn họ lạnh nhạt, Chiêu Dương chậm rãi thay đổi.

Vốn nàng có chút nhất gan, sau này lại trở thành người yếu đuối không có chủ kiến. Vốn nàng chỉ hơi mồm mĩm, sau này lại trở thành béo nục nịch.

Một nữ nhân vừa béo vừa yếu đuối, không cần nghĩ cũng biết nàng sẽ sống không tốt, mà nàng cũng không nói gì với mẫu thân và ca ca, cho nên không ai biết nàng đã chịu khổ rất nhiều. Cuối cùng... nàng chết lúc nào không người hay biết.

Lòng Tần Dục đau xót, ánh mắt đã tỉnh táo vài phần.

Hai chân hắn vẫn không có cảm giác như cũ, hắn nhéo cánh tay, cảm giác đau đớn ập tới, cơn đau trướng nơi hông hắn cũng vô cùng quen thuộc.

Thân thể hắn mất đi mười năm, đã trở lại.

Dường như hắn... còn trở lại nhiều năm trước, trở lại ngày hắn được ban hôn.

Lúc này, hắn đã bị Vĩnh Thành Đế ghét bỏ. Nhưng hoàng muội của hắn vẫn chưa chết, mẫu hậu hắn cũng không bệnh tật, Tần Nhạc vẫn bên cạnh hắn như chú chó vẫy đuôi mừng chủ, còn con sói mắt trắng(7) Tần Diễn mới chỉ mười bốn tuổi, vẫn sắm vai một đệ đệ ngoan trước mặt hắn.

(7)Sói mắt trắng: bạch nhãn lang – là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn (theo Ăn Bánh Bơ ngồi dòm Chó nướng).

Bây giờ, tuy Giang Nam có phản loạn, nhưng vẫn có thể cố gắng lên các loại trân bảo không ngừng, còn tộc người Nhung ở phương bắc tuy thường vượt biên cướp ngũ cốc, nhưng còn là một nhóm bộ lạc mỗi nơi một ý, nội chiến không ngừng.

Đại Tần giờ đây tham quan ô lại hoành hành, đã thành nỏ mạnh hết đà, nhưng may là nỏ này vẫn chưa rơi xuống đất, tan thành vài mảnh.

Tần Dục không có cách nào khắc chế bàn tay đang run rẩy, tâm trạng vô cùng kích động.

Hắn từng tự hỏi mình về những thứ được thứ mất trong một đời, nhưng chưa từng ngờ có ngày bản thân được thêm một cơ hội, ký ức về hai mươi năm sau lại tràn về!

Sau khi kích động, Tần Dục có chút ngờ nghếch, có thêm một cơ hội, đó quả thực là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, lúc này, hắn có thể làm gì?

Báo thù? Bù đắp? Hay là bảo vệ sông núi Đại Tần?

Tần Dục chỉ mờ mịt trong nháy mắt, hắn tỉnh táo lại rất nhanh, bây giờ không phải lúc hắn có thể ngần ngừ.

Vĩnh Thành Đế đã gọi ả đào kép xuống rót rượu cho mình, y có chút say. Lúc này, y đưa tay vén một lọn tóc nàng ta, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi:

- Tú mặc phù dung nhất tiểu khai, tà ối bảo áp sấn hương tai, nhãn ba tài động bị nhân sai(8). Quả nhiên là một mỹ nhân... Nàng có nguyện vào cung làm tài nhân?

(8)Trích bài "Hoán Khê Sa" của Lý Thanh Chiếu, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:

"Trướng vóc phù dung nhoẻn miệng cười,

Nghiêng ôm bảo áp má hồng tươi,

Thu ba vừa gợn bị xoi mới."

Vĩnh Thành Đế tuy là hoàng đế, nhưng bộ dạng mọi lúc đều giống một thư sinh phong lưu. Bây giờ, y có chút ngả ngớn, dù mọi người

sớm thấy nhưng không thể trách máy may.

Địa vị của tài nhân trong cung tuy không cao, nhưng đối với một con hát, quả thực xứng câu một bước lên trời. Á đào kếp tỏ vẻ cảm động rơi nước mắt, cúi đầu quỳ xuống tạ ơn, khi ngẩng đầu, càng trở nên kiêu diễm.

Tần Dục nhìn cảnh này, thầm nghĩ:

- Tới rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, người ngồi bên cạnh Vĩnh Thành Đế, Tiêu quý phi đã gần bốn mươi nhưng vẫn mỹ diễm như xưa, đứng dậy nói:

- Chúc mừng bệ hạ có thêm một mỹ nhân.

Gương mặt Vĩnh Thành Đế lộ ra vài phần đắc ý, hiển nhiên tâm trạng rất tốt.

Triệu hoàng hậu đột nhiên đứng dậy nói:

- Bệ hạ, cô nương này lai lịch không rõ, còn là một đào kếp, tấn phong tài nhân, liệu có hơi sơ suất chăng?

Đối với chuyện Vĩnh Thành Đế chiêu mộ mỹ nhân, Triệu hoàng hậu đã sớm coi như không thấy gì. Nhưng từ khi Tần Dục xảy ra chuyện, bà bắt đầu đối nghịch với Tiêu quý phi. Á đào kếp Giang Nam này do Tiêu quý phi tìm thấy, nếu được Vĩnh Thành Đế sủng ái, chẳng phải sẽ tăng khí thế cho Tiêu quý phi? Bà đương nhiên nghĩ cách để áp chế chuyện này.

Triệu hoàng hậu năm nay vừa qua ngưỡng bốn mươi, nhưng máy

năm nay nhọc lòng vì nhi tử khiến bà trở nên già hơn mười tuổi. Sơn phấn cũng không thể che lấp nếp nhăn nơi khóe mắt, Vĩnh Thành Đế xưa nay chỉ thích mỹ nhân, không muốn nhìn bà một lần. Lúc này nghe thấy bà nói vậy, gương mặt y càng tỏ vẻ hờn giận.

Tiêu quý phi bỗng cười, nói:

- Tỷ tỷ, Trương thị sinh ra trong dòng dõi thư hương, khi còn bé gia môn gặp cảnh trộm cướp mới lưu lạc, trở thành đào kép, không phải người lai lịch không rõ.

- Quý phi thật đúng là nhân đắc hoàng(9), lai lịch của một đào kép cũng tra rõ ràng như vậy! - Hoàng hậu lạnh lùng nhìn qua.

(9)Nhân đắc hoàng: cảnh nhân rồi khiến người hoàng hốt, phải làm việc để xua tan cảm giác này.

Tiêu quý phi ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, người quá tức giận rồi.

Vĩnh Thành Đế không còn kiên nhẫn, ngữ khí nghiêm khắc:

- Hoàng hậu, ngồi xuống!

Mọi thứ đều giống kiếp trước như đúc khiến Tần Dục xác định được hẳn thực sự đã sống lại.

Triệu hoàng hậu đành ngồi xuống, Vĩnh Thành Đế cũng buông Trương tài nhân ra.

Tiêu quý phi trấn an Vĩnh Thành Đế đang có sắc mặt khó chịu:

- Hoàng Thượng đừng giận, tỷ tỷ có lẽ đang có chuyện canh cánh trong lòng nên mới tức giận.

Vĩnh Thành Đế cười lạnh, nói:

- Trừ gây phiền toái cho ta, nàng ta còn có thể làm gì?

Mấy năm nay Triệu hoàng hậu luôn đối nghịch với y, y đã sinh lòng ghét bỏ bà ta. Hôm trước, Tần Dục buộc y phải cách chức vài quan viên giúp y làm việc, khiến y càng không muốn nhìn thấy hai mẹ con bọn họ.

Trong mắt Tiêu quý phi có ánh sáng chợt lóe lên, bà ta nói:

- Năm nay có rất nhiều việc vui, Diệu Nhi của thần thiếp cưới thê tử, Trần Vương thúc gả nữ nhi, trưởng công chúa cũng có một đứa con dâu, mà Đoan Vương vẫn chưa có người bên gối, có lẽ việc này làm tỷ tỷ lo lắng cũng nên.

Bọn họ vừa mới đưa một đám con hát Giang Nam và tranh hoa điệu ngư trùng(10) vào kinh lấy lòng Vĩnh Thành Đế, thuận tiện hối lộ các quan viên, nhưng chẳng bao lâu những quan viên cùng chiến tuyến với bọn họ đều bị Tần Dục vạch tội. Lúc này bọn họ đang hận Tần Dục đến nghiêng răng nghiêng lợi.

(10)Tranh hoa điệu ngư trùng: tranh hoa cỏ, cá, côn trùng.

Tần Dục làm bọn họ khó chịu, bọn họ đương nhiên muốn hẳn sống không dễ dàng... Tiêu quý phi đã sớm cùng người khác thương lượng, hôm nay sẽ tặng Tần Dục một cuộc hôn sự "tốt".

Vĩnh Thành Đế nghe vậy, nhíu mày, sức khỏe của trưởng tử y biết rất rõ, Tần Dục giờ đã hoàn toàn không thể giao hợp(11), đã như vậy

còn cưới thê tử làm gì?

(12)Giao hợp: quan hệ tình dục.

Tiêu quý phi cười nói:

- Tuy thân thể Đao Vương... Nhưng vài thái giám còn ở bên ngoài lấy thê tử, không thể để Đao Vương đến cả người bên gối cũng không có.

Kiếp trước, Tần Dục đương nhiên thay đổi sắc mặt, tỏ ý mình không muốn cưới vợ, khi đó hẳn quả thức xác định cả đời độc thân, miễn gây họa cho cô nương nhà người ta. Nhưng hẳn nói gì cũng vô dụng.

Kiếp này, Tần Dục dứt khoát im lặng, chỉ nhìn về phía Vĩnh Thành Đế. Tần Dục vừa thấy đã sửng sốt. Từ vẻ mặt của Vĩnh Thành Đế có thể thấy rằng... tựa hồ y đã sớm biết Tiêu quý phi sẽ nhắc đến chuyện này?

Tình phụ tử của Tần Dục và Vĩnh Thành Đế sớm cạn từ kiếp trước, hiện tại hẳn phát hiện điều này cũng không tức giận, chỉ thầm cười trong lòng, tiếp tục xem người khác diễn kịch.

Hẳn vậy, còn Triệu hoàng hậu cũng có lòng riêng, bà thực sự hi vọng nhi tử của mình có thể lấy vợ. Dù không thể có con, nhưng có thể cưới vợ rồi chọn một đứa bé trong hoàng thất làm con thừa tự, nhi tử bà sẽ có người để duy trì hương khói.

Rõ ràng Tần Dục do Triệu hoàng hậu sinh ra nhưng Vĩnh Thành Đế lại thương lượng với Tiêu quý phi:

- Quý phi đã chọn được ai chưa?

Tiêu quý phi còn chưa nói chuyện, trưởng công chúa Vinh Dương đột nhiên đứng lên:

- Hoàng huynh, thần muội có một chuyện muốn nhờ cậy.

Vĩnh Thành Đế hỏi:

- Chuyện gì?

Vinh Dương trưởng công chúa bỗng bụm mặt khóc:

- Hoàng huynh, trưởng nữ của thần muội có chút ngây thơ, thần muội cũng không ghét bỏ, nuôi nàng cả đời cũng không sao, nhưng nếu nàng không xuất giá, tương lai cả phần mộ tổ tiên cũng không thể vào, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ. Nàng là xương thịt trên người thần muội, thần muội thật sự không đành lòng nhìn thấy nàng rơi vào tình cảnh như thế, cầu hoàng huynh ban ân.

Chương 5: Để ban hôn (3)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Hôn sự của Đao Vương và quận chúa An Tuệ đã được định rồi."

Trưởng công chúa Vinh Dương than thở khóc lóc, có vẻ vô cùng yêu thương nữ nhi. Gương mặt của Tần Dục lộ vẻ châm chọc.

Một tháng trước, không ai biết trưởng nữ của trưởng công chúa Vinh Dương còn sống. Vì mười lăm năm trước, trưởng công chúa Vinh Dương đã sớm nói với người khác con gái đầu lòng của bà ta chết non.

Trẻ con khi còn nhỏ rất dễ chết non. Công chúa Vinh Dương nói như vậy, tất nhiên không có ai nghi ngờ.

Nhưng nửa tháng trước, trưởng nữ của Vinh Dương công chúa đột nhiên "hoàn sinh".

Ngày thành thân của con trai trưởng công chúa Vinh Dương, phủ đệ trang hoàng vô cùng tráng lệ, quý khí.

Nhưng ai ngờ, còn chưa bái đường, trong hoa viên đột nhiên có một nữ tử bấn thiêu đầu tóc rối bù, mặc trang phục của hạ nhân phủ công chúa vọt tới, đoạt lấy điểm tâm và hoa quả của đám nữ nhân đang nói chuyện phiếm để ăn.

Vài nữ quyến kia bị kinh hãi, hoa dung thất sắc(13), trốn phía sau các nha hoàn, rồi sai nha hoàn bắt người điên này lại.

(13)Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi (theo Leo sơn Sư Tử).

Tuy rằng người điên này hành vi hung ác, nhưng không sức yếu, rất nhanh các nha hoàn đã bắt được, mấy nha hoàn muốn dạy dỗ nàng, đột nhiên bị người quát dừng lại. Vì nữ quyến phát hiện, gương mặt kẻ điên tầm mười bảy mười tám tuổi này có bảy tám phần tương tự trưởng công chúa Vinh Dương.

Phủ trưởng công chúa thủ vệ sâm nghiêm, sao một kẻ điên có thể tiến vào? Kẻ này đã sớm ở trong phủ, gương mặt còn giống trưởng công chúa... Nếu nhóm nữ quyến này có quan hệ rất tốt với công chúa Vinh Dương, sau khi thấy người điên này giống công chúa, tất nhiên họ sẽ không nhiều lời, mà nhanh chóng giao nàng cho trưởng công chúa xử lý. Nhưng tính tình trưởng công chúa không tốt, trong nhóm nữ quyến này rất nhiều người từng có xích mích với bà ta.

Có người lập tức nói lớn:

-Ồ, sao nữ tử này và trưởng công chúa lại giống nhau như vậy?

Sau đó liền có kẻ tiếp lời:

-Đúng đấy, quả thực giống như tỷ muội ruột thịt.

-Sao có thể là tỷ muội? Nữ tử này chừng mười bảy mười tám tuổi, nếu trưởng nữ của công chúa còn tại thế, cũng lớn tầm như nàng.

Giọng nói lạnh lạnh này vang lên, trong tức khắc, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Chuyện trưởng nữ của công chúa Vinh Dương chết non mọi người đã sớm không nhớ rõ, cho nên lúc đầu bọn họ không nghĩ sâu xa, nhưng hiện tại có người nhắc tới, mọi người đều giật mình. Người phản ứng nhanh nhạy không ngừng "dẫn dắt" cho người không biết chuyện:

- Mười tám năm trước, trưởng công chúa Vinh Dương từng sinh ra một bé gái, không ngờ khi nuôi đến năm ba tuổi đột nhiên...

Người điên này ngốc ngếch, bị nha hoàn túm tóc cũng không biết kêu đau, vẫn ăn điểm tâm trong tay, trên mặt đầy vụn bánh.

Kẻ này... Vừa nhìn đã thấy không bình thường.

Nữ quyến ở đây không cần nghĩ nhiều đã có thể rõ chân tướng, chỉ sợ lúc trước nữ nhi trưởng công chúa vốn không chết non mà là trưởng công chúa phát hiện nàng là người điên.

Trưởng công chúa xưa nay kiêu ngạo, đương nhiên không thể chấp nhận con gái mình ngu si điên. Nữ nhi "chết non" là chuyện bình thường.

Không biết vì sao bà ta không quản giáo đứa con gái này cho tốt, để nàng chạy tới đây, hơn nữa nhìn bộ dạng thiếu nữ này...

Một vị nữ quyến lớn tuổi đã sớm hạ giọng niệm kinh, thật sự thiếu nữ này trông rất đáng thương, nàng tóc tai bù xù, gầy trơ xương, trên bàn tay còn có rất nhiều miệng vết thương, máu thịt lẫn lộn, nàng ăn cả điểm tâm dính máu mình...

Trưởng công chúa dù để nữ nhi "chết non" cũng nên tới đền trang tìm một người nuôi dưỡng nàng, nhưng trưởng công chúa... ngay cả

com cũng không để đưa bé này ăn no?

Khi trưởng công chúa vội vàng tới, ánh mắt nữ quyến nhìn bà ta đã rất lạ lùng, có nữ quyến từng xích mích với bà ta lớn tiếng dọa dật:

- Trưởng công chúa Vinh Dương, nữ tử này là trưởng nữ chết non của ngài phải không? Dù cho nữ nhi có gốc nghề, ngài cũng không nên đối đãi với nàng như vậy!

Sắc mặt trưởng công chúa Vinh Dương đen sì.

Lúc này, tiểu cô tử(1) bà ta vốn không thích đột nhiên lao tới:

(1)Tiểu cô tử: em gái chồng.

- Đây là Ninh Nhi, đây thực sự là Ninh Nhi, lúc nhỏ ta từng ôm Ninh Nhi, trên tay Ninh Nhi có một vết bớt!

Bà vừa nói vừa vén ống tay áo đang tản ra mùi lạ lên, bên trên cánh tay quả thực có một vết bớt màu xanh lớn bằng móng tay.

Đến thời điểm này trưởng công chúa Vinh Dương có muốn tìm lý do giải thích chuyện này cũng khó, người khác chắc chắn không tin... Trưởng công chúa Vinh Dương chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi nhận đưa con gái này, thuận tiện làm đề tài bàn tán của quý phu nhân trong kinh thành.

Chuyện trưởng công chúa Vinh Dương nhận nữ nhi rất huyền ảo, toàn kinh thành không ai không biết, ngay cả nữ nhân hậu cung cũng nghe vài tiếng gió, hiện tại trưởng công chúa muốn gả nữ nhi cho Đao Vương...

Phe cánh Tiêu quý phi thầm vui, còn người bên hoàng hậu và Đao

Vương đều đen mặt.

Nữ nhi của trưởng công chúa Vinh Dương đâu chỉ có chút ngây thơ?
Nàng chính là một người vừa điên vừa ngốc!

Đoan Vương tuy rằng tàn phế, nhưng tướng mạo anh tuấn văn nhã,
còn là con phượng cháu rồng, nếu hắn muốn cưới vợ, chắc chắn
nhiều người nguyện đem nữ nhi gả cho hắn.

Sau khi hắn xảy ra chuyện, tuy rằng ấu nữ của Tô thủ phụ(2) vốn
cùng hắn định thân hối hôn, nhưng Mai thứ phụ(3) lúc ấy còn chưa
cáo lão từng kiên trì muốn gả cháu ruột của mình cho hắn, Đoan
Vương cự tuyệt, lúc đó mới bỏ cuộc.

(2)Thủ phụ: chức quan tương đương với tể tướng.

(3)Thứ phụ: chức quan tương đương với phó tể tướng.

Triệu hoàng hậu vỗ bàn, quát:

- Hoàng muội có ý gì?!

Mấy năm nay, bà muốn cưới vợ cho nhi tử nhưng hắn không đồng ý
mới không cố chấp nữa. Dù vậy bà cũng để mắt tới năm sáu nữ nhi
của quan lục phẩm và một thứ nữ nhà mẹ đẻ, muốn chọn một người
cho nhi tử.

Nữ nhi của Vinh Dương thân phận rất cao, nhưng nhi tử của bà
không cần người khác thêm hoa trên gấm! Chuyện nữ tử kia là một
kẻ ngốc làm cho nàng ta trong mắt bà còn không bằng nữ nhi nhà
thường dân.

Con trai bà không thể cưới một nữ nhân một câu cũng nói không sõi!

Trưởng công chúa Vinh Dương vừa khóc vừa nói:

- Hoàng tẩu, muội biết Đao Vương là một đứa trẻ tốt, muội không cần gì, chỉ muốn Đao Vương cho nữ nhi muội một chỗ dung thân.

Bà ta nước mắt đầm đìa khiến Triệu hoàng hậu có chút chần chừ, nhưng khi nhìn Tiêu quý phi, Triệu hoàng hậu lại lạnh mặt.

Quan hệ của trưởng công chúa Vinh Dương và Tiêu quý phi rất tốt, lúc này ả lại muốn gả nữ nhi cho con trai bà, tuyệt đối không phải vì cho nữ nhi ả một chỗ dung thân. Nếu vị trưởng công chúa này thật sự yêu thương con gái, sao đến tận bây giờ mới cho mọi người biết nàng có một nữ nhi?

Triệu hoàng hậu đáp lời công chúa Vinh Dương:

- Vinh Dương, muội muốn lừa người khác cũng đừng bịp bợm kiểu này! Rõ ràng muội bụng dạ khó lường, không có ý tốt!

Bà hi vọng nữ tử cưới một người vợ biết ấm biết lạnh, có thể chăm sóc cho hẳn, cưới một kẻ ngốc thà rằng không cưới.

Vĩnh Thành Đế đột nhiên lớn giọng:

- Hoàng hậu! Vinh Dương nói rất có lý, hôm nay ta làm chủ, ban hôn cho nữ nhi của Vinh Dương và Dục Nhi.

Triệu hoàng hậu sửng sốt, ngơ ngác nhìn Vĩnh Thành Đế:

- Bệ hạ!

Hoàng thân trong yến tiệc cũng kinh ngạc, tuy rằng Đao Vương tàn

phế, nhưng không thể để người khác khinh nhờn, Vĩnh Thành Đế nhục nhã hẳn như vậy, chắc chắn hẳn sẽ không chấp nhận... Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Dục, chờ hẳn tức giận.

Tần Dục chỉ lạnh lùng tiếp chỉ ngoài dự kiến:

- Tạ phụ hoàng ban hôn, nhi thần không nỡ để trường công chúa đau lòng, bằng lòng cưới Lục biểu muội.

Kiếp trước hẳn từng vì chuyện này chống đối Vĩnh Thành Đế, nhưng cuối cùng Vĩnh Thành Đế vẫn hạ chỉ, hẳn không thể không cưới Lục Di Ninh.

Kiếp này... Trường công chúa Vinh Dương vốn chẳng phải người tốt, đồ ngốc kia đối với hẳn tình sâu nghĩa nặng, hẳn tất nhiên muốn cưới nàng.

Mọi người thấy Tần Dục đáp ứng, tất cả đều sửng sốt.

Tiêu quý phi khiến Tần Dục cưới Lục Di Ninh, kỳ thực muốn một mũi tên trúng hai đích.

Thứ nhất bà ta muốn làm nhục Tần Dục, thứ hai sao...? Vĩnh Thành Đế buộc Tần Dục cưới một kẻ ngốc, chẳng khác nào phát tín hiệu với đám quyền thần – Vĩnh Thành Đế đã ghét bỏ Tần Dục.

Ở Đại Tần, quyền lợi của hoàng thái tử rất lớn, tạm chỉ có thể xây dựng thế lực riêng gồm những quần thần lệ thuộc mình. Vĩnh Thành Đế không thích xử lý chính sự, Tần Dục lại thông tuệ, trước khi hẳn xảy ra chuyện, đã sớm phê duyệt tấu chương giúp Vĩnh Thành Đế, còn nhi tử của bà ta lúc đó vẫn rất non nớt.

Sau khi Tần Dục xảy ra chuyện, Vĩnh Thành Đế vẫn không thích nhi

tử bà ta, con trai bà còn nhỏ, tất nhiên không được ông ta ban cho quyền lợi lớn như vậy, nhị hoàng tử Tần Nhạc không có bản lĩnh gì... Cho nên khi Tần Dục dưỡng thương xong, Vĩnh Thành Đế lại sai người gọi hắn đến xử lý chính sự...

Nếu không phải như vậy, Tần Dục là một kẻ tàn phế không thể lên ngôi hoàng đế sao có thể ba lần bảy lượt tìm phiến toái cho bọn họ?

Nhưng may thay nay Vĩnh Thành Đế đã không còn thích Tần Dục như xưa, càng ngày càng sủng ái nhi tử bà... Trong triều càng ngày càng nhiều người ủng hộ con trai bà, nếu chuyện Vĩnh Thành Đế hôm nay buộc Đaoan Vương phải cưới một kẻ ngốc truyền ra, người đứng cùng chiến tuyến với bọn họ sẽ nhiều thêm.

Tiêu quý phi đã sớm tính toán mọi chuyện, nhưng không ngờ Tần Dục lại thuận theo ý của trưởng công chúa Vinh Dương, sáng khoái đáp ứng hôn sự...

Như vậy, tính toán của bà không những trật hướng, không chừng triều thần còn tán dương Đaoan Vương.

Lục quốc công, trượng phu của trưởng công chúa Vinh Dương, đột nhiên quỳ xuống, nói:

- Hoàng thượng, Đaoan Vương nhân từ lương thiện, thần vô cùng cảm kích.

Trưởng công chúa Vinh Dương nhìn thấy hành động của trượng phu, mặt đen sì, xưa nay bà không thích Đaoan Vương, mà Lục quốc công làm như vậy, chẳng khác nào gây dựng thanh danh cho Đaoan Vương.

Tần Dục cảm nhận được việc Lục quốc công tỏ thiện ý với mình, có

chút kinh ngạc. Trong ký ức của hắn, vị quốc công này vẫn luôn bị trường công chúa Vinh Dương trấn áp, luôn tuân thủ quy tắc, không nói nhiều một lời, không đi thêm một bước, chắc khác gì khúc gỗ.

Vĩnh Thành Đế nói:

- Đoan Vương quả thực nhân từ thiện lương, hôn sự này đã định, chọn ngày thành hôn đi.

Ban đầu y ban hôn cho Tần Dục vì muốn hắn an phận, không làm loạn khiến y ngọt ngào, nhưng bây giờ Tần Dục sáng khoái đáp ứng như vậy, khiến y có chút áy náy với Tần Dục:

- Phúc Quý, sai người viết ý chỉ, phong trưởng nữ của trường công chúa Vinh Dương làm quận chúa, ban hào An Tuệ.

Phúc Quý, thái giám bên cạnh Vĩnh Thành Đế, đáp:

- Dạ, bệ hạ.

Hôn sự của Đoan Vương và quận chúa An Tuệ đã được định rồi.

Chương 6: Hỉ rước dâu (1)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Đói lâu như vậy, hẳn vô cùng muốn có một bữa cơm no."

Phía đông cung Càn Thanh là cung Cảnh Nhân, cung gần cung Càn Thanh nhất, nơi ở của Triệu hoàng hậu. Triệu hoàng hậu vừa mới trở về đã ở trong cung Cảnh Nhân đập vỡ một bình hoa.

Tần Dục ngồi trên xe lăn, được Thọ Hỉ đẩy vào sau Hoàng hậu, vừa tiến vào mảnh sứ mang theo lửa giận của Triệu hoàng hậu đã bắn tới trước mặt hắn.

- Dục Nhi, con có sao không?

Triệu Hoàng hậu đập vỡ bình hoa xong mới phát hiện con trai đang theo phía sau, lập tức lo lắng nhìn về nhi tử.

Triệu Hoàng hậu trông rất cẩn thận, cẩn thận có chút quá mức. Thái độ của bà như vậy Tần Dục không thích, tuy rằng không nói gì, nhưng dần dần không muốn vào cung nữa.

Nhưng Tần Dục đã chết một lần, được nhìn thấy mẫu thân một lần nữa, cảm giác áy náy dâng lên từ đáy lòng.

Mẫu hậu hắn luôn cố gắng để các con được sống tốt, đáng tiếc không được như mong muốn.

Hắn thành một kẻ tàn phế, vô cùng đả kích người, sau này Chiêu Dương qua đời, mẫu hậu càng già đi rất nhiều.

Vì báo thù, bà vẫn chống đỡ, nhưng đến khi Tiêu quý phi và Tần Diêu bị hắn tống vào ngục, Tần Diển đăng cơ, cuối cùng bà cũng không chịu được nữa.

Sau khi Tần Diển đăng cơ, bà triền miên trên giường bệnh, chưa đầy hai năm sau, bà qua đời. Vì chuyện này, Tần Dục rất đau khổ, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy có chút may mắn.

Lúc ấy mẫu hậu ra đi sớm cũng không phải chuyện xấu, không phải chứng kiến Tần Diển ra tay với hắn, cũng không phải chứng kiến cảnh kinh thành bị tàn phá.

Nhưng, có thêm một cơ hội, dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không để mẫu thân rơi vào hoàn cảnh đó một lần nữa, càng không thể khiến bản thân và Chiêu Dương phải chịu bất hạnh.

Tần Dục khẽ cười, nói:

- Mẫu hậu, con không sao.

Từ khi Tần Dục trở thành kẻ tàn phế, dường như hắn chưa từng cười, cho nên khi Triệu hoàng hậu nhìn thấy con trai mình cười, ngỡ ngác.

- Mẫu hậu, người đừng tức giận, chuyện hôm nay nói không chừng không phải chuyện bất lợi.

Tần Dục an ủi mẫu thân:

- Nếu phụ hoàng ép con cưới biểu muội, văn võ toàn triều sẽ cảm thấy phụ hoàng ghét con, sẽ không coi con ra gì, nhưng hiện tại con chủ động đồng ý cưới biểu muội, có thể đạt được danh tiếng tốt, nếu chuyện hôm nay truyền ra, bất luận ra ai, cũng đều khen con một tiếng.

- Khen con thì sao? Dù những người đó trước mặt khen con, nhưng sau lưng sẽ không giấu cợt? - Triệu hoàng hậu cả giận nói, vừa nói vừa nghẹn ngào.

Vài năm nay, trước mặt mọi người đều nịnh bợ Tần Dục, nói hấn tàn thân nhưng chí kiên cường, mà sau lưng... những người giấu cợt hấn, chỉ sợ đếm cũng không hết.

- Vậy thì sao? Con đâu để ý? - Tần Dục nói.

Kiếp trước hấn không chịu được những việc này, ngay cả ánh mắt thương cảm của người khác hấn cũng ghét. Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện tệ hại, hấn cảm thấy tình cảnh trước mắt cũng coi là tốt.

- Mẫu hậu, con đã thông suốt.

Gương mặt Tần Dục mang theo nụ cười, nụ cười từ lâu đã không xuất hiện, Triệu hoàng hậu ngờ ngác một lúc, rồi không nín được mà rơi nước mắt.

Bình thường muốn nói gì với con, bà phải nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần mới dám mở miệng chính vì con vẫn chưa thông suốt? Nhưng bây giờ, con của bà đã nghĩ thoáng rồi.

Tần Dục an ủi Triệu hoàng hậu một lúc, chờ bà đi nghỉ ngơi mới rời khỏi cung Cảnh Nhân, trở về Đoan Vương phủ.

Tần Dục vừa được thị vệ đẩy khỏi cửa cung đã gặp được một trong những người kiếp trước hắn nhìn thấy trước khi chết — Tần Diễn.

- Đại ca!

Thiếu niên võ giọng, tiếng nói hơi khàn khàn, y vừa thấy Tần Dục đã cung kính hành lễ, gương mặt quẩn quít như trẻ nhỏ thấy mẹ cha.

Tên hoàng đế sau này nghi kỵ chèn ép Tần Dục hiện tại vẫn còn niên thiếu. Y do một cung nữ xuất thân nhà nông sinh ra, được nuôi dưới danh nghĩa của Triệu hoàng hậu, rất cung kính Tần Dục.

Cũng vì vậy mà sau khi Tần Dục xác định mình vô duyên với ngôi vị hoàng đế liền đưa y lên, kết quả... Tần Diễn quá mức ngu xuẩn, còn không tự biết lấy.

Hắn là một kẻ tàn phế, dù quyền khuynh thiên hạ thì sao? Không thể nào uy hiếp ngôi vị hoàng đế của Tần Diễn, dựa theo tình huống lúc đó, ngay cả thủ hạ của hắn cũng không muốn hắn đoạt cái ghế đó.

Tần Diễn muốn giành lại quyền lực từ tay hắn, điều này hắn có thể hiểu, nhưng y thật sự chẳng có bản lĩnh còn muốn tranh quyền... Cuối cùng chẳng phải tự ném cái ghế kia đi sao?

Nếu khi đó Tần Diễn có thể nhẫn nại, chờ đại ca tàn phế của y quét sạch triều đình, bình định phản loạn rồi phế hắn đi, sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy? Đáng tiếc, Tần Diễn ngu xuẩn đến mức phái giám quân đi gây phiền toái cho tướng lĩnh đang dẹp loạn của Tần Dục, khiến phản quân Giang Nam càng kiêu ngạo, tạo cơ hội cho Tần Nhạc khởi binh.

Tần Dục vừa mới sống lại, thật sự không muốn gặp tên đệ đệ kiếp

trước khiến mình gần chết đói. Thọ Hỉ dừng bước, nếu là trước đây, có dù tâm trạng Tần Dục có tệ, nhìn thấy Tần Diễn cũng sẽ ôn hòa hỏi y vài câu.

Tần Dục khẽ nhíu mày, phất tay, ý bảo Thọ Hỉ tiếp tục đi về phía trước.

Tuy Thọ Hỉ khó hiểu nhưng vẫn vâng lệnh Tần Dục, tiếp tục đẩy xe lăn, mặc Tần Diễn ở phía sau.

Đây là lần đầu tiên Tần Diễn thi lễ nhưng bị coi thường, y ngẩn ra, gương mặt trở nên vắn vẹo, bất thiện nhìn theo bóng dáng của Tần Dục.

Đúng lúc này, Tần Dục đột nhiên quay đầu lại.

Tần Diễn không kịp thay đổi biểu cảm trên mặt, cứ như vậy đối diện với ánh mắt vô cùng bình tĩnh của Tần Diễn, nháy mắt bị dọa sợ hãi, cơ thể đổ mồ hôi, nhưng khi nhìn lại, Tần Dục đã quay đầu đi. Y thấy phiền muộn, muốn đuổi theo xin lỗi, nhưng rất nhanh lại làm như vậy là thừa, không chùng khiến Tần Dục để ý, chỉ có thể nhìn theo bóng dáng của Tần Dục.

Sự bất an trong Tần Diễn không thể biến mất. Lúc này Tần Dục cũng đã nhắm đôi mắt lại, sau đó suy nghĩ về những hành động kế tiếp của mình trong tiếng xe lăn bánh trong hành cung.

Hắn chưa từng để Tần Diễn trong lòng. Kẻ này nếu có chút thông minh, nói không chừng hắn sẽ dạy dỗ y, nhưng y lại vô cùng vụng về... Vậy hắn sẽ chờ xem, không có sự bảo vệ của hắn, kết cục của Tần Diễn ra sao.

Tần Dục xoa huyết thái dương, hồi tưởng lại những chuyện đã trải

qua.

Sau trung thu năm nay một tháng, Đại Tần không xảy ra chuyện gì lớn, muội muội hẳn đã xuất ra, tuy vì quá béo mà phò mã không thích nàng, nhưng phò mã cũng không dám làm gì nàng...

Nếu không có chuyện gì, không bằng sớm xử lý hôn sự.

Vào Đoan vương phủ, Tần Dục lập tức tìm thống lĩnh thị vệ vương phủ - Triệu Nam.

Triệu Nam là một thành viên trong dòng họ nhà mẹ đẻ của Triệu hoàng hậu, cha mẹ y chết sớm, gia cảnh nghèo khó, y tìm phụ thân Triệu hoàng hậu để tìm một công việc, lúc ấy Tần Dục vừa xảy ra chuyện, muốn chọn vài hộ vệ trung thành, y liền được Triệu gia đưa tới bên cạnh Tần Dục, sau này trở thành người thống lĩnh thị vệ.

- Vương gia tìm thuộc hạ có chuyện gì? - Triệu Nam đến trước mặt Tần Dục, hành lễ.

- Triệu thống lĩnh, ta có việc muốn giao cho ngươi.

Tần Dục nói:

- Ngươi cho người đi tra xét phủ Trưởng công chúa Vinh Dương, nhất là chuyện về nữ nhi Lục Di Ninh của trưởng công chúa càng phải tra kỹ, một chuyện cũng không bỏ qua.

Chuyện trong cung còn chưa truyền ra, Tần Dục bây giờ phân phó có chút đột ngột, nhưng Triệu Nam không hề nghi vấn, vâng lệnh đi điều tra.

Y không đặc biệt thông minh, nhưng rất nghe lời, Tần Dục luôn thích

những người như vậy.

Triệu Nam rời khỏi rất nhanh, sau khi y đi, Tần Dục lập tức phân phó Thọ Hi:

- Thọ Hi, để người chuẩn bị thức ăn đưa tới.

- Dạ.

Thọ Hi "dạ" một tiếng rồi đi ra ngoài.

- Chờ chút.

Tần Dục gọi Thọ Hi lại:

- Chuẩn bị vài món thịt.

Hắn vẫn luôn thích đồ thanh đạm, nếu không phân phó, sợ Thọ Hi sẽ chuẩn bị một bàn toàn rau xanh.

Bây giờ hắn muốn ăn thịt.

Đương nhiên, hắn cũng không chê những thứ khác... Đói lâu như vậy, hắn vô cùng muốn có một bữa cơm no.

Chương 7: Hỉ rước dâu (2)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Ta muốn mau chóng thành thân."

Trước khi Tần Dục bị Tần Diễn giam lỏng chưa từng bị đói, nhưng trong vài tháng đó, hắn không có một ngày được ăn no.

Nếu như hắn không cố tự kiểm soát, sợ là sẽ sớm đói muốn điên luôn rồi.

Lúc ở yến hội, vừa mới sống lại nên Tần Dục có phần kích động, không có tâm trạng ăn uống, nhưng vậy giờ... Tần Dục lần đầu tiên phát hiện chờ đồ ăn có thể khó khăn như vậy.

Ước chừng mười lăm phút, phòng bếp mới đưa đồ ăn lên.

Tuy rằng Tần Dục nói muốn thêm nhiều món thịt, nhưng bình thường hắn không thích ăn thịt, phòng bếp vẫn đưa đồ ăn thanh đạm lên.

Một đĩa thịt dê, một đĩa nộm thịt gà, một đĩa vịt quay sốt tương, một chén cháo bí đỏ thường ngày hắn vẫn ăn, mỗi thứ đều không nhiều.

Nhìn bàn đồ ăn, Tần Dục càng có thể chắc chắn bản thân đã sống lại.

Tần Dục dùng đũa gắp một miếng thịt dê, chậm rãi ăn.

Sau khi hắn trở thành kẻ tàn phế, lúc nào cũng cần người khác chăm sóc, dần dần hắn ngày càng ăn ít để không phải thường xuyên canh y(1). Nhiều đồ ăn như vậy, bình thường mỗi thứ hắn chỉ ăn một hai miếng, nhưng hôm nay, hắn lại chậm rãi ăn sạch tất cả.

(1)Canh y: đi nhà vệ sinh.

- Vương gia...

Thọ Hi đứng phía sau Tần Dục, gương mặt đầy lo âu, vương gia nhà y bỗng nhiên ăn nhiều như vậy... Tuy rằng trông vương gia rất bình tĩnh, nhưng chuyện hôm nay chỉ sợ khiến người vô cùng mất hứng, mới ăn uống quá độ.

Tần Dục không biết suy nghĩ của Thọ Hi, được ăn no sau bao ngày đói khiến hắn có cảm giác rất thỏa mãn, trông sắc trời, nhân tiện nói:

- Thọ Hi, hầu hạ ta rửa mặt.

Tiệc trung thu cử hành vào buổi chiều, mà lúc này, trời đã tối.

Đêm nay, Tần Dục thức trắng.

Mọi chuyện từng xảy ra hắn đều đem ra suy xét, cho nên hắn không thể ngủ được, lúc rạng sáng, hắn cho người chuẩn bị chút điểm tâm nóng, sau khi ăn xong mới ngủ được.

Khi tỉnh lại, đã quá trưa.

Tần Dục rửa mặt xong, cho người đưa đồ ăn tới, sau khi thành kẻ tàn phế, cho rằng để có quyền lợi cần phải trả giá lớn hơn người thường rất nhiều, cho nên dần dần bỏ mất rất nhiều thói quen, chẳng

hạn như hiện tại hẳn chẳng lo việc ăn nghỉ, thậm chí trong lúc ăn cơm để Thọ Hi báo với hẳn vài chuyện.

- Sáng sớm hôm nay, Trần vương phủ sai người đưa lễ tới, sau đó quản gia phủ Lục quốc công tự mình đưa lễ tới, vài hoàng thân quốc thích cũng phái người tặng lễ...

Thọ Hi nói từng chuyện trong phủ, y đặc biệt nhắc tới phủ Trần Vương và phủ Lục quốc công, bởi vì hai người này đưa lễ rất hậu.

Tần Dục nói:

- Đáp lễ phủ Trần Vương, của những người khác đều nhận lấy.

Trần Vương là thúc thúc của Vĩnh Thành Đế nhưng không lớn tuổi hơn y, hôm nay, khi Tiêu quý phi muốn Vĩnh Thành Đế ban hôn cho hẳn có nói đến chuyện xuất giá của con gái Trần Vương, Trần Vương tặng lễ lúc này, chắc chắn là đến để bồi tội(2).

(2)Bồi tội: nhận lỗi.

Về phần Lục quốc công... Dựa theo những gì Tần Dục chứng kiến, e rằng Lục quốc công cũng không dè chừng Trương công chúa Vinh Dương như hẳn nghĩ, y có vài phần trân trọng nữ nhi của mình.

Tần Dục nghĩ đến Lục Di Ninh, liền cho gọi Triệu Nam, hỏi y xem đã tra được gì hay chưa.

- Vương gia, chuyện của An Tuệ quận chúa không khó tra.

Triệu Nam cúi đầu nói, nhanh chóng đem tất cả những gì mình tra được về Lục Di Ninh nói ra.

Mười tám năm trước, Trương công chúa Vinh Dương sinh con gái đầu lòng, lúc nhỏ bé gái rất được yêu chiều, nhưng phản ứng rất chậm, ba tuổi vẫn chưa biết nói.

Đứa trẻ này ngốc, Trương công chúa Vinh Dương rất nhanh đã phát hiện ra điều này, lòng dạ bà ta ác độc, đẩy đứa bé xuống ao vào đại hàn(3), muốn nó lập tức chết non.

(3)Đại hàn: ngày rét đậm, rét hại.

Nhưng, đứa bé này được Lục quốc công cứu, tìm người đến chữa trị...

Khi đó Trương công chúa Vinh Dương thông cáo với bên ngoài rằng An Tuệ quận chúa vô tình rơi xuống nước, bị cảm lạnh rồi qua đời. Nhưng từ lúc phát sinh chuyện hôm trước, có người từ chỗ hạ nhân phủ Trương công chúa biết được một vài tin tức. Thì ra năm đó An Tuệ quận chúa vẫn chưa qua đời mà được Lục quốc công nuôi lớn trong một viện nhỏ bỏ hoang, tìm một ma ma chăm sóc nàng. Sau khi ma ma mất, một mình An Tuệ quận chúa bị nhốt trong viện. Trương công chúa vô cùng không thích nàng, tự nhiên người khác sẽ giậu đồ bìm leo(4). Khi con trai của Trương công chúa thành thân, người hầu quên không đưa đồ ăn cho An Tuệ quận chúa, nàng bị bỏ đói vài ngày, cuối cùng không chịu nổi mới nghĩ cách chạy ra.

(4)Giậu đồ bìm leo: thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại (theo Quick Translator).

Khi Triệu Nam nhắc đến An Tuệ quận chúa, y có chút bối rối, đương kim thánh thượng ban hôn cho Đao Vương và An Tuệ quận chúa, y chán ghét An Tuệ quận chúa, nhưng xét một góc khác, y lại có chút thương cảm.

Kiếp trước, Tần Dục không chú ý chuyện trong nhà, sau khi bị ban hôn cũng không muốn người khác nhắc tới thân tử của mình, cho nên đây là lần đầu tiên nghe những chuyện này, không khỏi sửng sốt, lập tức hỏi:

- Thế bây giờ?

Triệu Nam lập tức trả lời:

- An Tuệ quận chúa vẫn bị giam, thần đã cho người điều tra vị trí, phòng thủ cũng không nghiêm ngặt.

Trong tay bọn họ có vài người, muốn giết một nữ nhân ngọc dễ như trở bàn tay, như vậy Đaoan Vương cũng không cần cưới một người làm hấn mất hết mặt mũi.

Tần Dục không biết suy nghĩ của Triệu Nam, rất muốn trông thấy vương phi của mình:

- Ta có thể gặp nàng không?

Triệu Nam sửng sốt, Tần Dục cũng ngấm lại tình trạng cơ thể mình, lập tức bỏ suy nghĩ này đi:

- Nàng không xảy ra chuyện gì là được... Người gọi quản gia tới đây.

Quản gia Đaoan Vương phủ cũng họ Triệu, ban đầu là quản gia Triệu gia, thậm chí từng chứng kiến hoàng hậu trưởng thành. Sau Tần Dục xảy ra chuyện, Triệu hoàng hậu lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, sợ Tần Dục bị người khác hãm hại, liền đưa vị quản gia này tới Đaoan Vương phủ chăm sóc Tần Dục.

Quản gia đã lớn tuổi, tóc bạc nửa đầu, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn,

Tần Dục sai Thọ Hi lấy cho ông một cái ghế, rồi lập tức cười nói:

- Triệu quản gia, ta muốn nhanh chóng thành thân.

Quản gia nhìn thấy nụ cười đã lâu không xuất hiện trên gương mặt của Tần Dục suýt chút nữa ngã xuống từ trên ghế.

Vài ngày trước, chuyện quan viên và dân chúng kinh thành bàn tán xôn xao nhất là chuyện Trưởng công chúa Vinh Dương đột nhiên có một đứa con gái, đứa con gái đó còn ngu ngốc, nhưng bây giờ, chuyện bọn họ thích nhắc đến nhất lại là một chuyện khác.

Con gái ngu ngốc của Trưởng công chúa Vinh Dương được Vĩnh Thành Đế phong làm An Tuệ quận chúa, còn được ban hôn cùng Đoan Vương!

Hoàng thân quốc thích biết chuyện này từ ngày hôm qua, văn võ cả triều sáng nay cũng đã biết chuyện này, sau khi nghe nói, phe cách Duệ Vương không ai không sung sướng khi thấy người gặp họa.

- Tần Dục chỉ là một kẻ tàn tật, lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, thật khó ưa, bây giờ phải cưới một kẻ ngốc, không biết vẻ mặt hấn trông như thế nào.

- Hấn là một kẻ tàn phế, quả xứng đôi với người đần độn.

- Bộ hạ ghét bỏ hấn, đối với Duệ Vương đây là chuyện tốt!

...

Đương nhiên cũng có người thương tiếc, tuy Đoan Vương tàn phế nhưng cũng không đến mức phải lấy một kẻ đần độn.

- Bệ hạ đến cùng nghĩ gì vậy? Sao có thể làm nhục Đao Vương như vậy! - Một quan viên lòng đầy căm phẫn nói.

- Trương huynh đừng tức giận, nghe nói chuyện này Đao Vương chủ động đồng ý vì không đành lòng để An Tuệ quận chúa cô độc đến già, cuối đời không ai tế bái.

- Đao vương nhân nghĩa, một số người thật quá đáng, lúc nào cũng sinh sự!

- Nếu Đao Vương không xảy ra chuyện thì tốt...

...

Bất kể ai cũng cho rằng Đao Vương không thích mối hôn sự này, từ đầu đến cuối đều suy bụng ta ra bụng người, bọn họ nghĩ chẳng ai muốn cưới một kẻ ngốc.

Nhưng, Đao vương phủ lại lập tức xử lý hôn lễ, định ngày tổ chức vào hai mươi tám tháng tám.

Chương 8: Hỉ rước dâu (3)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"An Tuệ quận chúa mang theo mười dặm hồng trang xuất giá từ phủ Lục quốc công, được rước vào Đoan Vương phủ."

Tần Dục từng thành thân một lần, nhưng khi đó hắn chưa từng để chuyện này trong lòng, tất cả đều do Tông Nhân Phủ chuẩn bị, hắn chỉ việc xuất hiện trong hôn lễ.

Nhưng lần này không thể qua loa như trước... Dù sao đây cũng là hôn lễ của hắn, hơn nữa kiếp này, e rằng chỉ có một lần kết hôn.

Quản gia xem xét khố phòng của Đoan Vương phủ, Tần Dục nhìn tờ kê thật dài, chọn ra các món đồ:

- Những thứ này đều làm sính lễ, ngày mai người của Tông Nhân Phủ tới đây bảo bọn họ thêm vào sính lễ, đưa tới phủ Lục quốc công.

Quản gia nhìn thoáng qua liễn kinh ngạc, Đoan Vương đem cả một nửa của cải làm sính lễ!

- Gióng trống khua chiêng đem tới, Lục quốc công sẽ không tham ô đồ của ta.

Tần Dục nhìn biểu cảm của quản gia, khóe miệng hơi hơi nhếch lên:

- Không mất được, y có lẽ còn chuẩn bị thêm đồ cưới để đáp lại.

Bởi vì chuyện lúc trước, cái nhìn của Tần Dục đối với Lục quốc công đã có chút thay đổi, nhưng hắn vẫn không thích Trương công chúa Vinh Dương như trước. Kiếp trước, bà ta rất gần gũi với Tần Diệu và Tiêu quý phi.

Tuy rằng Trương công chúa Vinh Dương đem con gái đầu lòng gả cho hắn, nhưng bà ta làm như vậy vì cho hắn thêm khổ, rất nhiều năm sau, bà ta ý vào mình là nhạc mẫu của hắn, luôn tìm phiền toái và gây cản trở cho hắn... Đương nhiên, hắn cũng không nường tay với cả nhà bà ta, con trai đầu của Trương công chúa bị hắn phái tới làm quan nhỏ ở vùng Giang Nam thường xuyên có phản loạn, chức quan của Lục quốc công cũng bị hắn phế bỏ. Kể từ khi đó, bà ta mới thôi không gây sự.

Triệu quan gia thấy trong mắt Tần Dục thoáng cảm xúc ghét bỏ, nhất thời không biết lấy thái độ nào đối đãi với phủ Lục quốc công.

Tần Dục cũng chú ý tới điều này, ngón tay khẽ gõ trên thành xe lăn hai tiếng:

- Triệu quản gia, Trương công chúa Vinh Dương nhiều lần gây phiền toái cho ta, ta cảm thấy bà ta cực kỳ phiền, nhưng bà ta dù sao cũng là trưởng bối, chúng ta không thể thất lễ.

Triệu quản gia lập tức nói:

- Dạ, vương gia.

- Về phần An Tuệ quận chúa, không cần quan tâm nàng do ai sinh ra hay tâm trí[1] có đầy đủ hay không, nếu nàng gả cho ta, đó là thê tử của ta, các người phải tôn kính nàng, không được có một chút thất

lễ.

[1] Tâm trí: lòng dạ và đầu óc (theo Từ điển Hán Nôm).

Lời này kiếp trước hẳn đã từng nói, lúc đó hẳn cũng khinh thường làm khó một nữ nhân tâm trí không đầy đủ. Nhưng nay, hẳn không muốn để nàng phải chịu uất ức.

- Dạ, vương gia.

Triệu quản gia lập tức trả lời, Thọ Hỉ đứng sau Tần Dục cũng nghe thấy.

Mấy ngày sau, sinh lễ của Đoan vương phủ trùng trùng điệp điệp đưa tới phủ Lục quốc công.

Người nâng sinh lễ do Tông Nhân Phủ điều động, ban đầu họ mang tới quá ít người, không nâng hết, không thể không điều thêm nhiều người hơn.

Trong một tửu lâu bên đường, vài sĩ tử[2] trẻ tuổi ngồi ở lầu hai uống rượu, vừa hay thu hết toàn bộ đội ngũ vào trong mắt, không khỏi có chút kinh ngạc:

[2] Sĩ tử: học trò.

- Tông Nhân Phủ chuẩn bị đồ cưới cho có lệ, lần này từ phủ Đoan Vương nâng ra nhiều sinh lễ như vậy, chỉ sợ một nửa do chính Đoan Vương thêm vào.

Một sĩ tử khác cũng kinh ngạc:

- Đoan Vương rất để bụng mối hôn sự này?

Một sĩ tử đột nhiên vỗ bàn:

- Hành xử như Đao Vương mới chính là tấm gương của ta! Ta là kẻ trượng phu, quả thực không nên làm khó một nữ tử gốc nghề.

...

Duệ Vương Tần Diệu hôm nay xuất cung sớm, muốn chứng kiến người ngoài giễu cợt Tần Dục, ai ngờ vừa lúc nghe được mấy câu của các sĩ tử kia, tức khắc biểu cảm trông rất khó chịu.

Tên Tần Dục này cưới một đồ đần, vậy mà có có người khen?

Một mưu sĩ^[3] bên cạnh Tần Diệu nói:

[3]Mưu sĩ: Người giỏi tính toán xếp đặt những công việc lớn lao (theo Từ điển Nguyễn Quốc Hùng).

- Vương gia đừng tức giận, nhiều nhất là Đao Vương có được một thanh danh tốt, ngoại trừ thứ đó, đâu đạt được gì?

Tần Diệu ngẫm lại, quả thế, đến nay tuy Tần Dục có được một thanh danh tốt, nhưng cũng không chiếm được thứ gì khác... Trường công chúa Vinh Dương đứng về phía bọn họ, sau khi cưới một kẻ ngu ngốc Tần Dục đừng hòng được sự giúp đỡ từ nhà vợ, hơn nữa, cưới một kẻ ngu ngốc, hẳn càng cách xa vị trí kia.

Có kẻ khác nói thêm:

- Tần Dục tỏ vẻ vô cùng để bụng thê tử, nhưng ai biết trong lòng hẳn nghĩ như thế nào? Chờ sau khi hẳn thành thân với An Tuệ quận chúa, vương gia thường xuyên nhắc tới nàng ta với hẳn, chắc chắn

vẻ mặt hẳn sẽ đặc sắc lắm.

Tần Diệu nghĩ tới vẻ mặt của Tần Dục lúc đó, tâm trạng trở nên tốt hơn nhiều, lúc tiểu nhị tiến vào rót nước, y còn thưởng thêm ngân lượng.

Lúc tiểu nhị tạ ơn, Tần Diệu cười hỏi:

- Tiểu nhị, đối với chuyện hôn nhân của Đao Vương, ngươi thấy như thế nào?

Tên tiểu nhị cũng là một kẻ thông minh, tất nhiên không tùy ý đánh giá:

- Đại nhân, tiểu nhân chỉ là một tiểu nhị trong quán trà, đâu thể nghĩ sâu xa? Tiểu nhân chỉ cảm thấy làm hoàng thân quốc thích thật tốt, xem xem, nhiều vàng như vậy, dù chơi cả đời cũng không lo ăn lo mặc.

Tần Diệu nghe vậy, lập tức nở nụ cười.

Tâm trạng Tần Diệu trở nên tốt hơn, bên kia, tâm trạng Trương công chúa Vinh Dương lại trở nên tệ hại:

- Chàng muốn đem thôn trang làm sính lễ cho con ngốc kia? Tuyệt đối không được!

Người cùng Trương công chúa Vinh Dương là trượng phu của bà ta, Lục quốc công. Lục quốc công anh tuấn, nhưng vài năm gần đây, trên gương mặt mang theo vài phần ủ rũ:

- Vậy công chúa thấy nên làm thế nào?

- Nó được phong làm An Tuệ quận chúa, Tông Nhân Phủ sẽ chuẩn bị cho nó đầy đủ đồ cưới, không cần thiết phải thêm vào.

Lúc Trưởng công chúa Vinh Dương nhắc tới bốn chữ "An Tuệ quận chúa", gương mặt bà ta trông rất khó chịu. Sau khi bà ta sinh con gái đầu lòng sinh thêm hai nam một nữ, nữ nhi là đứa con bà yêu thương nhất. Ái nữ của bà ta đời này chưa chắc đã được phong làm quận chúa, nhưng con ngốc Lục Di Ninh kia lại được phong làm quận chúa, sao bà ta có thể không buồn bực?

- Đoan Vương đem tới rất nhiều sính lễ, nàng không định xuất vật gì ra sao?

Đôi mày của Lục quốc công nhăn lại.

- Thì sao? – Trưởng công chúa Vinh Dương hỏi vặn.

Gương mặt Lục quốc càng ủ rũ, y nhìn chăm chăm Trưởng công chúa Vinh Dương lúc lâu, rốt cuộc nói:

- Công chúa, vì sao nàng muốn xen vào ân oán giữa Đoan Vương và Duệ Vương?

Trưởng công chúa Vinh Dương nói:

- Ta vì cả nhà chúng ta.

Đoan Vương tuyệt đối không thể đang cơ, lúc này giúp Duệ Vương một phen, về sau nhà bọn họ sẽ được ưu ái.

Bà là muội muội của Vĩnh Thành Đế, ở trước mặt Vĩnh Thành Đế có vài phần mặt mũi, nhưng mai sau, tân hoàng đăng cơ... Bà muốn có vài phần mặt mũi như trước, chẳng lẽ không nên sớm bày tỏ thái độ

của mình với tân hoàng?

Trưởng công chúa Vinh Dương cố chấp, Lục quốc công thấy bà ta như vậy, càng mệt mỏi, chỉ có thể nói:

- Nếu công chúa không muốn cho đứa bé kia sinh lễ, vậy hãy để Lục gia chuẩn bị, ta xuất ra một phần.

Trưởng công chúa Vinh Dương cả giận:

- Chàng dám!

- Công chúa, Lục gia ta không đắc tội nổi Đao Vương!

Lục quốc công nói xong, phất tay áo mà đi.

Trưởng công chúa Vinh Dương nhìn theo bóng dáng của Lục quốc công, thầm mắng y nhu nhược, chỉ là một tên tàn phế, có gì phải sợ?

Tuy bà ta khó chịu, nhưng Lục quốc công vẫn khẳng khái, bà cũng không thể ngăn cản, càng không thể thật sự trực tiếp làm xấu mặt Đao Vương, chung quy Đao Vương vẫn giúp Vĩnh Thành Đế xử lý chính vụ...

Trưởng công chúa Vinh Dương đột nhiên nhìn về phía ma ma bên cạnh mình:

- Con ngốc kia thế nào rồi?

Ma ma bên cạnh Trưởng công chúa Vinh Dương lập tức nói:

- Bọn nô tài vẫn đang giam lỏng tiểu thư, nàng cũng không gây sự.

Ma ma nghĩ tới đứa bé kia, có chút đau lòng. Lúc đại tiểu thư mới sinh, công chúa vô cùng sủng ái người, đáng tiếc sau này...

Trưởng công chúa Vinh Dương tức giận nói:

- Không làm ầm ĩ là được, trông nó cho ta, mỗi ngày cho một bát cháo loãng, đừng để nó có sức gây sự!

Từ trước bà ta đã ghét đứa con gái đầu lòng này, nay càng căm thù nó tới tận xương thủy.

Nếu không vì đứa con gái này, sao bà ta có thể mất hết mặt mũi? Thậm chí hôn lễ của con trai cũng bị phá hoại...

Lục quốc công đến cùng vẫn chuẩn bị cho nữ nhi một phần sính lễ hậu.

Nếu Đaoan Vương không để chuyện hôn sự này trong lòng, y nhất định không cho đứa con gái ngọc của mình nhiều đồ như vậy. Nhưng Đaoan Vương đưa tới nhiều sính lễ như vậy, y không thể nào không đáp lễ.

Hai tám tháng tám, cuối thu quang đãng, nắng ấm trời trong.

An Tuệ quận chúa mang theo mười dặm hồng trang xuất giá từ phủ Lục quốc công, được rước vào Đaoan Vương phủ.

A Cảnh: đang edit bò với hết tốc lực....xin các nàng đừng hối *chấm chấm nước mắt*

Chương 9: Đêm hoa chúc (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

Sính lễ mà Đoan Vương phủ đưa đến, phủ Lục Quốc công cũng không giữ lại, toàn bộ đều đưa cho An Tuệ Quận chúa làm của hồi môn. Còn có phần của hồi môn do Tông Nhân Phủ chuẩn bị, cùng với phần của phủ Quốc công và Lục Quốc Công lên lút trợ cấp.....

Cho nên là, của hồi môn của An Tuệ Quận chúa đủ để làm mọi người lóa mắt.

Nhìn thấy đội ngũ vận chuyển của hồi môn thật dài đi ra từ phủ Lục Quốc Công, đám người đến phủ Lục Quốc Công dự tiệc mừng ai nấy đều không khỏi âm thầm cảm thấy đáng tiếc.

Nếu như sớm biết An Tuệ Quận chúa có thể có nhiều của hồi môn như vậy, bọn họ đã sớm đưa con vợ lẽ hoặc con cháu trong tộc tới phủ Lục Quốc Công cầu thân. Tuy rằng cái danh cưới một nương tử ngọc cũng không dễ nghe, nhưng có vô số của hồi môn vào nhà, lại có thể được Lục Quốc Công cùng Trưởng Công chúa coi trọng, nói thế nào mình cũng có lời.

Những người này nghĩ thật hay, nhưng lại không biết nếu không phải nàng được chỉ hôn cho Đoan Vương, sợ là không bao lâu nữa An Tuệ Quận chúa cũng sẽ "bị bệnh" mà chết. Suy cho cùng thì Trưởng Công chúa đối với nữ nhi này của bà là hận không thể để nàng chết sớm hơn.

Lần trước khi trưởng tử Lục Khải Sơn của Trưởng Công chúa sắp đại hôn, bà luôn bận rộn trong ngoài. Lần này nữ nhi xuất giá, bà cũng chưa từng đến gặp mặt nữ nhi một lần, còn lệnh cho ma ma bên cạnh mau chóng nhét nữ nhai vào kiệu.

Thật ra Lục Quốc Công có chút phiền muộn, muốn dặn dò vài câu với nữ nhi cũng chưa kịp nói, cuối cùng chỉ có thể nhìn theo kiệu hoa rời đi.

Tần Dục sớm đã chờ ở phủ Đoan Vương.

Thân thể hắn có bệnh nhẹ, nên không cần đến đón dâu, nhưng vẫn muốn bái đường.

Đời trước khi hắn bái đường đã làm những gì? Tần Dục cẩn thận hồi tưởng lại, nhưng vẫn không nghĩ ra. Hắn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, sau đó đã thấy kiệu hoa được nâng đến trước cửa, tiếp theo lại thấy có một tân nương mặc áo cưới đỏ thắm được người ta đỡ xuống từ kiệu hoa.

Áo cưới kia là do Tông Nhân Phủ chuẩn bị. Hắn cũng có chuẩn bị, rất lộng lẫy, vô cùng phù hợp với thân phận quận chúa, nhưng nó có vẻ quá lớn..... Cũng không phải áo cưới quá lớn, mà là do tân nương quá nhỏ.

Nay An Tuệ Quận chúa đã tròn mười tám, nhưng vóc người lại xấp xỉ tiểu cô nương mười ba bốn tuổi. Khi mặc áo cưới giống như là tiểu hài tử lên mặc quần áo của người lớn.

Như vậy còn chưa tính, bước chân nàng xiêu vẹo, cả người nàng

dựa vào người ma ma bên cạnh.....

Đây là..... Bị bỏ thuốc?

"Vương gia, người của phủ Lục Quốc Công đến đây chào hỏi, nói là sợ An Tuệ Quận chúa làm loạn rồi xảy ra chuyện gì, cho nên bọn họ đã cho nàng uống một chút thuốc, số lượng cũng không nhiều lắm, sau khi ngủ một giấc sẽ trở lại như thường." Có người nói vài câu với Thọ Hi, hẩn lập tức thuật lại cho Tần Dục nghe.

Đời trước hôn lễ Tần Dục tổ chức muộn hơn mấy ngày, nhưng cũng không chậm trễ bao lâu, mà khi đó tình huống cũng không khác với hiện tại.

Lúc trước Tần Dục cảm thấy cách làm này của phủ Lục Quốc Công không có gì sai, hiện tại nhìn nữ nhân đang dựa vào người ma ma kia, hẩn lại có chút không thoải mái.

Hai chân tân lang có tật, tân nương thì đầu óc không được bình thường, tất nhiên những người đến dự tiệc mừng cũng không phải thật lòng chúc phúc. Cho nên buổi hôn lễ này tiến hành vô cùng qua loa, chỉ một lúc sau, tân lang và tân nương đã bị đưa vào động phòng.

Bình thường khi tân nương vào động phòng đều ngồi mép giường, nhưng An Tuệ Quận chúa bị hạ dược nên hai ma ma vừa buông tay thì nàng đã ngã về một đầu giường, "Binh" một tiếng.

Hai ma ma kinh ngạc, nghĩ đến còn có một chút lễ nghi cần phải hoàn thành, liền đỡ nàng dậy. Mà khi bọn họ lôi kéo còn dùng sức hơi lớn, hiển nhiên là không xem chủ tử này ra gì.

Đời trước, Tần Dục nhìn thấy cảnh này liền mượn cơ hội đã phát

hòa, đuổi hết những nha hoàn và ma ma hồi môn của phủ Trưởng công ra ngoài, rồi tìm hai phụ nhân ba bốn mươi tuổi khỏe mạnh lại thành thật đáng tin cậy trong phủ Đoan Vương đến chăm sóc cho Lục Di Ninh, sau đó liền xoay người đến ngủ ở thư phòng, mà lần này.....

"Làm càn!" Tần Dục lạnh mặt nhìn về phía kia hai ma ma kia: "Vương phi của bốn vương, ai cho phép các ngươi lôi kéo?"

"Vương gia!" Kia hai ma ma bị hấn làm cho hoảng sợ, lập tức quỳ gối trên mặt đất.

"Thọ Hỉ, người đem đám người hồi môn của phủ Lục Quốc Công đến hầu hạ An Tuệ Quận chúa đều đưa trở về, nói là bọn họ hầu hạ không cẩn thận." Tần Dục nói thẳng, cho dù như thế nào đi nữa hấn cũng không muốn người của phủ Trưởng công chúa ở lại trong phủ Đoan Vương.

"Dạ." Thọ Hỉ lên tiếng, mà hai ma ma kia nghe vậy trên mặt cũng không có sợ hãi, thật ra còn có chút vui mừng. Rõ ràng là các nàng cũng không nguyện ý ở lại chăm sóc cho một người ngốc.

"Đưa người ra ngoài." Tần Dục nói xong, lại nhìn về phía người của Tông Nhân Phủ: "Còn các ngươi nữa, cũng có thể đi rồi."

Theo lý là lúc này còn có vài lễ tiết cần phải hoàn thành, nhưng tình huống của Đoan Vương và Đoan Vương phi có chút đặc biệt, mà những người này cũng không ép buộc phải làm theo tất cả, nghe thấy Đoan Vương hạ lệnh đuổi khách, bọn họ lập tức cáo từ.

Lúc này, trong tân phòng chỉ còn có vài người.

"Vương gia, Duệ Vương dẫn người tới chúc mừng, Duệ Vương phi

còn nói muốn tới chăm sóc Vương phi." Sau khi Thọ Hi đưa người của phủ Lục Quốc Công ra ngoài, rất nhanh đã trở về, đi tới trước mặt Tần Dục.

"Nói thân thể ta không khoẻ nên không thể chiêu đãi bọn họ, cũng đừng cho ai vào hậu viện, Vương phi không cần người khác chăm sóc." Tần Dục nói xong, lại nhìn về phía Thọ Hi: "Người đi tìm người nấu vài món ăn rồi mang lên đây, phải thêm vài người trông chừng ở cửa, ta không gọi thì đừng tiến vào."

"Vâng." Thọ Hi đáp lời, tuy không rõ nguyên nhân vì sao Tần Dục lại làm như vậy, nhưng hắn vẫn làm tốt những gì Tần Dục căn dặn.

Hôm nay phủ Đoan Vương có hỉ sự nên thuê rất nhiều đầu bếp từ tửu lâu đến. Chỉ cần làm vài món ăn đơn giản nên chỉ trong chốc lát Thọ Hi đã cho người đem đến rất nhiều món ăn, sau đó đóng cửa phòng lại, tự mình canh giữ ở cửa.

Trong tân phòng ngoại trừ phu thê bọn họ thì không còn người nào khác. Cho đến lúc này Tần Dục mới đẩy xe lăn đến cạnh mép giường, nhìn thê tử của mình đang hôn mê.

Tuy rằng bị ngã đến hai lần nhưng khăn voan đỏ vẫn còn ở trên đầu tân nương như cũ, có lẽ đã dùng cây ghim cố định lại..... Tần Dục nghiêng người qua, đưa tay vén nó lên.

Gương mặt quen thuộc của Vương phi liền xuất hiện trước mặt hắn.

Bộ dáng hiện tại của Lục Di Ninh cũng không khác gì lúc Tần Dục nhìn thấy trước khi chết. Có chăng chỉ là non nớt hơn, thêm cả nàng không có trang điểm nên thoạt nhìn nàng càng nhỏ, cổ và thân thể càng thêm nhỏ nhắn....

Không, đây không phải là nhỏ nhắn, mà rõ ràng là vì bị đói nên mới gầy như vậy.

Sắc mặt Lục Di Ninh tái nhợt, nhìn qua rất yếu ớt, mà cánh tay nàng..... quả thật là gầy đến trơ xương.

Tuy rằng trước khi chết nàng cũng rất gầy, nhưng thời điểm phủ Doan Vương phủ mới bị xét nhà, nàng còn có chút da thịt, có thể thấy được nàng cũng không phải là trời sinh vóc người gầy yếu..... Trương Công chúa Vinh Dương, ngay cả cơm cũng không cho nàng ăn no?

Tần Dục xưa nay bệnh vực người của mình, lập tức có chút tức giận, càng nhìn thiếu nữ đang nằm trên giường hắc càng thêm thương cảm nàng.

Trước tiên hắc muốn xử lý tốt chuyện hôn sự, xem ra là làm đúng rồi. Ít nhất là để nàng không cần ở lại phủ Trương công chúa tiếp tục chịu khổ, còn về sau này..... Hắc dưỡng nàng như dưỡng nữ nhi thôi.

Đời trước, lúc Tần Dục bị giết cũng đã qua tuổi ba mươi, sau đó lại trở thành hồn ma trên trần thế mười năm nữa, hiện giờ hắc đã hơn bốn mươi tuổi, tuổi tác như vậy, có một nữ nhi mười bảy tám tuổi là chuyện hết sức bình thường.

Hắc rất cảm kích Vương phi của mình, nhưng vì thời gian hai người ở chung không nhiều nên tất nhiên cũng không có tình yêu. Với thân thể này, hắc càng không có khả năng gần gũi nữ sắc..... Cho nên hắc dưỡng Vương phi như dưỡng nữ nhi, với hắc mà nói như vậy là thích hợp nhất.

Đời trước nàng không rời không bỏ hắc, đời này hắc sẽ càng sủng ái

nàng.

Nghĩ vậy, Tần Dục khó khăn mà giúp nàng gỡ mũ phượng, lại nhìn lướt qua thân thể nàng một chút.

Thân thể của đứa nhỏ này, thật không tốt.

Trên người nàng không có bao nhiêu thịt không nói, mà còn có rất nhiều vết thương, mười đầu ngón tay thậm chí không có ngón nào là lành lặn..... Chỉ nhìn tay nàng thôi đã biết nàng ở phủ Trương Công chúa chịu rất nhiều ủy khuất.

Lần này tân phòng cũng không phải là tùy ý chọn như đời trước, mà là phòng của Tần Dục ngày thường hay ở. Tần Dục rất quen thuộc với mọi thứ trong phòng, nhìn thấy Lục Di Ninh còn hôn mê, hắn từ đầu giường lấy ra một hộp thuốc mỡ, bôi thuốc lên tay cho nàng.

Bôi thuốc xong, Tần Dục cân nhắc ngày mai sẽ mời ngự y đến xem cho nàng. Không ngờ khi vừa ngẩng đầu, thế nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mê mang của nàng phía đối diện.

Vương phi của hắn đã tỉnh.

Phát hiện điểm này, Tần Dục không chút nghĩ ngợi liền nở một nụ cười trấn an với nàng. Đời trước, mấy tháng hắn sống chung với nàng, chỉ cần hắn cười như vậy, Vương phi của hắn đều có thể thả lỏng hơn nhiều.

Chương 10: Đêm hoa chúc (2)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

Vẻ mặt của thiếu nữ mặc áo cưới đỏ thắm đầy mờ mịt, nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt của Tần Dục, ánh mắt của nàng lập tức biến thành sợ hãi, sau đó co rụt lùi về cuối giường.

"Đừng sợ." Giọng nói của Tần Dục tràn đầy nhu hòa: "Đừng lo lắng, ta sẽ không làm hại nàng."

Thu mình vào góc giường, trong mắt Lục Di Ninh vẫn tràn ngập đề phòng, nàng đưa cánh tay gầy gò của mình ra làm thành thế phòng bị trước ngực, cả người run bần bật, giống như một con thú nhỏ bị dồn vào đường cùng.

Từ nhỏ Tần Dục đã bắt đầu ở một mình, thời gian ở cùng với Triệu Hoàng hậu và thân muội muội cũng không nhiều lắm, hoàn toàn không có kinh nghiệm chăm sóc hay dỗ dành người khác. Nhìn thấy nàng sợ hãi như vậy, lập tức có chút bó tay hết cách: "Đừng sợ, ta sẽ không làm hại nàng, thật sự....."

Đối diện với thiếu nữ trước mặt căn bản là không có phản ứng gì này, đột nhiên Tần Dục lại nhớ tới một chuyện.

Vị Vương phi này của hắn đa số đều không có hứng thú với vật nào, nhưng có một thứ nàng đặc biệt rất thích, đó chính là đồ ăn. Trước kia, mỗi lần nàng tới gần hắn hay Thọ Hi, đều là bởi vì trên tay bọn

họ có đồ ăn.

Nghĩ như vậy, Tần Dục hơi suy tư, sau đó từ trong tầm tay phía dưới đem lấy ra mấy quả táo đưa qua: "Có muốn ăn một chút không?"

Ánh mắt Lục Di Ninh lập tức dời xuống tay hắn, giây tiếp theo, nàng bất ngờ nhào tới, sau đó đoạt lấy quả táo trên tay Tần Dục.

Động tác của nàng rất nhanh, sau khi cướp được quả táo thì lập tức bỏ nó vào miệng mình, tùy tiện nhai hai lần đã nuốt luôn hạt táo vào bụng.

"Cẩn thận." Tần Dục muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa rồi, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu nữ trước mặt nuốt toàn bộ quả táo vào trong bụng, vậy mà hai mắt còn sáng lên.

Tần Dục lại càng thêm chán ghét Trương công chúa Vinh Dương — — đứa nhỏ này đã bị bỏ đói đã bao lâu rồi?

Hạt táo rất cứng, nếu nuốt toàn bộ vào bụng tuyệt đối sẽ tổn thương đến dạ dày, Tần Dục không dám lấy thêm quả táo cho nàng ăn nữa, đậu phộng hay hạch đào cũng không dám cho ăn, đành nói: "Gián ngoài còn chuẩn bị vài món ngon, hay để ta dẫn nàng đi ra ngoài ăn?"

Có lẽ là vì Tần Dục cho nàng ăn quả táo nên ánh mắt Lục Di Ninh nhìn Tần Dục không còn đề phòng như lúc nãy nữa. Sau khi nghe Tần Dục nói, nàng vươn cổ nhìn ra gian ngoài theo hướng Tần Dục vừa chỉ, sau đó lại hít hít cái mũi.

Tần Dục cho người chuẩn bị đồ ăn phần lớn đều thanh đạm, hương vị cũng không quá nồng, nhưng vẫn có mùi thơm tỏa ra, Tần Dục biết nàng hẳn là người thấy được, lại nói: "Chúng ta đi ra ngoài ăn một

chút gì nhé?"

Còn không đợi Tần Dục nói nói xong, Lục Di Ninh đã xông ra ngoài. Cũng không biết có phải được tính còn chưa tan hết hay không, khi nàng chạy ra có chút lảo đảo, lúc xuống giường còn bị vướng ngã một cái. Nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản được bước chân nàng.

Tần Dục có chút bất đắc dĩ, khi đẩy xe lăn đi ra ngoài, đã phát hiện thê tử mới cưới của mình đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Nàng ngồi xồm trên ghế, cầm một cái đĩa ăn, động tác ăn cực kỳ hào phóng, hoặc phải nói là thô lỗ — — Nàng cũng không cần đũa hay muỗng gì, chỉ dùng tay bốc lên ăn, thế cho nên thuốc mỡ mà trước đó Tần Dục bôi giúp nàng, lúc này chỉ sợ nàng đã "ăn" hết vào bụng.

May mắn là cho dù có ăn phải thuốc mỡ đó thì cũng sẽ không có gì đáng ngại.

Tần Dục cũng không thích người thô tục vô lễ, nhưng hắn biết tình huống của nàng nên rất khoan dung.

"Ăn từ từ thôi." Tần Dục từ từ tới gần Lục Di Ninh. Hắn biết thê tử của mình có sự cảnh giác rất cao, nếu không có sự chuẩn bị tốt thì có khả năng nàng sẽ chạy trốn, nhưng mà sự thật lại hoàn toàn tương phản. Sau khi Tần Dục đến bên cạnh Lục Di Ninh, căng bản nàng cũng không có tránh né — — trong mắt nàng chỉ có đồ ăn, hoàn toàn bỏ qua Tần Dục.

Tần Dục vươn tay sờ tóc nàng, nàng vẫn không liếc mắt nhìn Tần Dục lấy một cái, chỉ lo nhét thức ăn vào miệng, cả cái miệng phồng lên.

Rõ ràng là một mỹ nữ, lại cố tình bị ngốc..... Nhìn thấy trong mắt Lục Di Ninh chỉ có đồ ăn, Tần Dục không khỏi có chút chua xót.

Lục Di Ninh ăn rất nhanh, không tới một lát đã nhét hết một nửa đồ ăn trên bàn vào bụng mình, tới lúc này hai tay nàng dính đầy dầu mỡ, ống tay hỉ bào cũng dơ hết.

(*) Hỉ bào: đồ cưỡi

Gắp thêm một miếng thịt bỏ vào trong miệng, cuối cùng động tác nàng ăn cũng đã chậm lại, hiển nhiên là ăn không vô nữa. Dù vậy nhưng hai mắt nàng vẫn nhìn chăm chăm vào đống đồ ăn trên bàn, không nỡ dời mắt đi.

"Đủ rồi, lần sau chúng ta lại ăn, sau này nhất định ta sẽ không để nàng chịu đói." Tần Dục kéo tay Lục Di Ninh lại. Vừa rồi lượng đồ ăn mà Lục Di Ninh đã ăn bằng với lượng ăn trong một ngày của hắn. Vốn dĩ hắn nên ngăn cản nàng mới đúng, nhưng nhìn nàng ăn ngon lành như vậy, hắn lại không nỡ ngăn cản.

Lúc này, cuối cùng Lục Di Ninh cũng nhìn Tần Dục, nàng nghiêng đầu nhìn chăm chăm Tần Dục một lúc, trong mắt mang theo vẻ chần chừ.

"Lại đây, chúng ta đi rửa tay trước đã." Tần Dục đưa một tay ra lôi kéo nàng, một tay lăn bánh xe lăn, muốn đưa nàng đi rửa tay. Mà nàng vẫn nhìn chăm chăm hắn, cũng không có phản kháng.

Bên cạnh là phòng tắm, bên trong có để cái thùng gỗ chứa nước ấm, cái giá đỡ bồn gỗ cũng rất thấp, để Tần Dục ngồi ở trên xe lăn có thể sử dụng.

Thử độ ấm của nước đã được, Tần Dục bỏ tay Lục Di Ninh vào trong

nước, muốn giúp nàng rửa sạch, nhưng đúng lúc này, Lục Di Ninh bất ngờ vùi cả khuôn mặt vào chậu nước.

Tần Dục sững sốt, nhìn thấy vết hầu nàng đang động mới biết là nàng đang uống nước.

Đây là nước dùng để rửa tay, không phải để uống..... Tần Dục không khỏi nhíu mày, muốn nói rõ ràng với nàng, nhưng nhìn nàng uống đủ nước rồi đứng thẳng người nhìn về phía hắn, một đôi mắt vô cùng trong sáng ngây ngô.....

Cuối cùng Tần Dục chỉ khẽ thở dài một hơi, sau đó lại thả tay Lục Di Ninh vào trong nước, từ từ rửa sạch.

Có lẽ là vì ăn uống no say, nên Lục Di Ninh đặc biệt nghe lời, chờ khi Tần Dục giúp nàng rửa tay sạch sẽ, nàng lại ngoan ngoãn đi theo Tần Dục trở về phòng.

"Biết cởi quần áo không?" Tần Dục hỏi.

Lục Di Ninh nghiêng đầu nhìn Tần Dục, bộ dáng không rõ nguyên do, có lẽ là nghe không hiểu.

Tần Dục vươn tay, liền cởi dây lưng trên hi bả của nàng. Lục Di Ninh cũng không phản kháng, tùy ý Tần Dục cởi áo ngoài của mình.

"Đi nằm, ta lại thoa thuốc cho nàng." Tần Dục vừa nói vừa làm động tác bảo nàng nằm xuống.

Chỉ sợ thê tử hắn không hiểu lời hắn nói, nhưng nàng cũng không phải đặc biệt ngốc, hắn tin tưởng chỉ cần từ từ dạy nàng, là có thể để sống qua ngày được, sẽ học được cách tự gánh vác.

Cho dù thật sự không được đi nữa, hấn cũng không đến mức ngay cả thê tử của mình mà cũng không nuôi nổi.

Quả nhiên Lục Di Ninh đã hiểu động tác của Tần Dục, ngoan ngoãn nằm lên giường. Tần Dục thấy thế, dùng tay chống đỡ mình từ trên xe lăn dịch lên trên giường, sau đó lấy thuốc mỡ ra, bắt lấy tay nàng chuẩn bị bôi thuốc.

Sau khi thấy thuốc mỡ trên tay Tần Dục, trong mắt Lục Di Ninh hiện lên một tia hoảng sợ, thân thể run bần bật. Hiển nhiên nàng vô cùng sợ hãi, Tần Dục chỉ có thể lộ khuôn mặt tươi cười, hòa nhã từ từ trấn an nàng: "Đừng lo lắng, sẽ không đau, chỉ có hơi lạnh lạnh thôi."

Tần Dục vừa nói, một bên vừa bôi thuốc cho Lục Di Ninh, có lẽ là phát hiện bôi thuốc mỡ vào tay thật sự không đau, Lục Di Ninh dần dần hết run, chờ Tần Dục giúp nàng bôi thuốc xong, nàng đã nhắm mắt lại ngủ rồi.

Nhìn người từng chết trước mặt mình, hiện giờ sống sờ sờ mà nằm ở đây kia, Tần Dục chỉ cảm thấy mình rất yên lòng.

Hiện giờ rất nhiều chuyện đều đã xảy ra biến hóa, tin rằng sau này nhất định hấn sẽ không lại bước đi trên con đường cũ nữa.

Tần Dục thường xuyên mất ngủ, hôm nay lại xảy ra quá nhiều chuyện nên một chốc là ngủ không được, mà hấn nửa ngủ nửa tỉnh, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có chút động tĩnh rất nhỏ.

Lục Di Ninh cuộn tròn cả người lại, ôm bụng không nhúc nhích. Tuy rằng không phát ra thanh âm gì, nhưng cả người lại ở run rẩy không ngừng.

Nến long phượng còn chưa cháy hết, ánh nến làm Tần Dục thấy rõ đầu Lục Di Ninh đã đầy mồ hôi, lập tức cao giọng gọi ra ngoài phòng: "Người đâu!"

Thọ Hỉ rất nhanh đã đi vào, tuy hấn không cần phải gác đêm, nhưng lại không yên tâm nên vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài.

"Thọ Hỉ, mau tìm đại phu trong phủ tới đây, Vương phi không khỏe." Tần Dục lập tức nói, có chút hối hận lúc trước khi ngủ không gọi người đến xem.

Hấn sợ quá nhiều người sẽ làm Lục Di Ninh sợ hãi, lại quên đi hiện tại điều quan trọng nhất chính là thân thể của nàng.

Chương 11: Đêm hoa chúc (3)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao Dao

Thân thể Tần Dục cần điều dưỡng lâu dài, cho nên trong phủ Đoan vương thường có một vị đại phu. Vị đại phu này họ Hồ, dù không phải là ngự y nhưng y thuật cũng không kém là bao, bình thường thời điểm Tần Dục đau ốm đều tìm hắn giúp trị liệu, người trong Đoan vương phủ thân thể không khỏe cũng đều tìm hắn.

Hồ đại phu và người nhà của hắn thường ở trong Đoan vương phủ, cho nên không cần đến nửa khắc thì hắn đã mang theo hòm thuốc tới, mà lúc này trong tân phòng đã thấp vài ngọn nến, khiến cho căn phòng trở nên sáng sủa hơn.

Tần Dục ngồi ở trên giường, Lục Di Ninh nằm ở bên trong hắn. Lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, trên đầu không ngừng đổ mồ hôi, rõ ràng là phi thường không thoải mái nhưng vẫn cắn chặt răng, không hề rên lên một tiếng nào.

"Hồ đại phu, đến xem cho Vương phi." Tần Dục bắt lấy bàn tay Lục Di Ninh trấn an. Biết Hồ đại phu đến đây, bèn có chút nôn nóng kêu người tiến vào.

Lúc này Hồ đại phu mới tiến lên, mắt liền thấy một thiếu nữ gầy yếu trên giường, trong lòng không khỏi cả kinh.

Đêm tân hôn mà Đoan vương lại kêu hắn đến chữa bệnh cho Vương

phi, hẳn còn cho rằng Vương phi lên cơn điên, không nghĩ tới căn bản không phải như vậy, càng không nghĩ tới Vương phi nhìn so với nữ hài tử ở nông thôn cực khổ còn gầy hơn nữa, đây...

Mang theo nghi hoặc, Hồ đại phu xem mạch cho Lục Di Ninh, lại hỏi: "Vương gia, trước lúc đi ngủ Vương phi đã làm gì?"

"Nàng ăn không ít đồ, lại uống thêm không ít nước." Tần Dục nghi hoặc: "Nàng bị làm sao vậy?"

"Có phải là Vương phi ăn một lần quá nhiều, bị đầy bụng rồi." Hồ đại phu trả lời, sau nhìn thấy Tần Dục vẫn không hiểu, bèn giải thích: "Thân thể Vương phi rất suy nhược, trước kia chỉ sợ là ăn rất ít, lại chịu đói thường xuyên cho nên bây giờ ăn nhiều thứ một lúc như vậy dẫn đến việc không chịu nổi do quá no."

Không nghĩ đến là bởi vì Lục Di Ninh ăn quá no...Mấy ngày này Tần Dục cũng có chút không nhịn được mà ăn nhiều hơn chút, nhưng cũng không đến mức như vậy, hẳn khế nhúm mày, lại hỏi: "Vậy phải làm gì? Cho nàng ăn chút dược tiêu thực?"

"Chỉ sợ là không được, Vương phi ăn rất nhiều, dù có ăn dược tiêu thực cũng không có tác dụng ngay, hơn nữa khẳng định là ngài ấy không chịu ăn dược." Hồ đại phu nói, biết Tần Dục không thích người khác dông dài, lúc này đưa ra phương án trị liệu: "Hiện tại chỉ cần Vương phi ói hết đồ trong bụng ra, thì sẽ không có việc gì."

"Vậy người nhanh cho nàng ói ra đi." Tần Dục nói, một bên để cho người bưng chậu lại, một bên muốn nâng Lục Di Ninh dậy để cho nàng ói hết đồ ăn trong bụng. Kết quả hẳn vừa đỡ thì Lục Di Ninh vừa há miệng, trực tiếp ói ra, còn ói hết lên trên người hẳn.

Nhót nhót dính dính tẩn ra mùi vị chua ôi khiến cho Tần Dục sắp

buồn nôn, sắc mặt cũng không khỏi âm trầm đứng lên, đám người Thọ Hi càng hoảng sợ hơn ㄟ◎Д◎ㄚ`

...Vương gia bọn họ rất yêu sạch sẽ, hiện tại bị ói hết lên cả người như vậy...

Quả thật Tần Dục cực kỳ khó chịu, nhưng còn chưa đợi hắn nói cái gì, thiếu nữ bên người hắn lại đột nhiên nghẹn ngào đứng lên, tuy không có khóc tiếng nào nhưng nhìn lại cực kỳ đáng thương...

Thở dài ㄣ ("д") ㄣ, Tần Dục vỗ vỗ bả vai nàng: "Không có việc gì, ói ra hết sẽ không còn khó chịu nữa."

Lục Di Ninh còn đang khóc, có chút không nở nhìn những đồ đã nôn kia, khiến cho sắc mặt của Tần Dục khó coi một chút...Lục Di Ninh khóc vậy chẳng lẽ là vì luyến tiếc đồ đã ói ra? Còn việc nàng cứ cắn chặt răng là bởi vì nếu không làm vậy sợ là ói hết đồ ăn đi ra hở?

Tần Dục lại thở dài một hơi: "Về sai ta sẽ không để cho nàng đói, chờ nàng tốt lên, muốn ăn cái gì liền ăn có đó, có được không?"

Hồ đại phu đang cầm châm cứu ra, vốn muốn châm cứu cho Lục Di Ninh tiếp tục ói ra, lại không nghĩ đến chỉ thoáng giật giật mấy cái mà Lục Di Ninh đã ói hết đồ trong bụng không còn gì, đành đem châm trên tay thu lại: "Thân thể hiện tại của Vương phi rất suy nhược, dạ dày rất yếu, đồ ăn nhiều dầu mỡ không thể ăn, khó tiêu hoá cũng không được ăn, tạm thời chỉ có thể uống cháo thôi."

"Cần uống thuốc hay không?" Tần Dục lại hỏi.

"Lúc này cho Vương phi uống thuốc chỉ khiến cho ngài ấy khó chịu, vẫn là nên để cho ngài ấy dưỡng dạ dày tốt hơn rồi lại bồi bổ thuốc dưỡng thân thể." Hồ đại phu lại nói, đổi là đại phu khác thì tất nhiên

lúc này sẽ khai đơn thuốc bổ nhưng xưa nay hẳn luôn chú trọng thực tế, trước kia giúp bá tánh nghèo khổ chữa bệnh, nên không thích việc khai đơn một đồng thuốc.

Tần Dục lại hỏi Hồ đại phu vài câu, cuối cùng cũng hiểu rõ tình huống thân thể của Lục Di Ninh từ trước tới nay. Vị Vương phi này của hẳn không phải bị bệnh gì nghiêm trọng mà chính là bị đói.

Thân là thiên kim quý nữ, vậy mà lại bị đói bụng đến hại thân...Vinh Dương trưởng công chúa quả thật xứng với danh tâm địa rắn rết.

Tiền Hồ đại phu đi rồi, Tần Dục để cho Thọ Hi giúp mình rửa mặt, sau đó gọi hai phụ nhân là người mà đời trước hẳn từng an bài chiếu cố Lục Di Ninh tới, để cho các nàng mang Lục Di Ninh đi tắm rửa...

Lúc này Lục Di Ninh ói như vậy, trên người hẳn đây dính một ít bản, đương nhiên là bản thân nàng cũng không may mắn thoát khỏi.

"Giúp Vương phu rửa mặt trước, sau đó cho nàng uống chút nước đường." Chờ hai phụ nhân kia tới đây, Tần Dục liền lên tiếng giao phó, sau đó mới rời đi cùng với Thọ Hi.

Thái độ Tần Dục đối đãi với Lục Di Ninh, những người ở đây đều thấy ở trong mắt, không dám xem nhẹ vị ngốc Vương phi vừa mới vào cửa này, còn hai phụ nhân kia thì lộ vẻ mặt vui mừng...Vương gia coi trọng Vương phi, các nàng được hầu hạ Vương phi thì tất nhiên ở trong phủ cũng được nở mày nở mặt.

Sau khi Lục Di Ninh đem đồ trong bụng ói ra hết, cả người không có chút khí lực, hai phụ nhân kia một trái một phải đem nàng đỡ đến tịnh phòng bên cạnh, giúp nàng rửa mặt, sau đó thì các nàng đều bị kinh ngạc.

"Sao Vương phi lại có bộ dạng gầy thành như vậy." Một phụ nhân trong đó không nhịn được nói: "Mỗi ngày ta còn nói nữ nhi của ta gầy nhưng cũng không có ốm đến như này."

"Còn có rất nhiều miệng vết thương bầm đen, nhìn vào rõ ràng là bị đánh..."

"Thật không biết trước kia nàng làm sao mà sống qua ngày chứ, may mắn là Vương gia thiện tâm."

"Đúng vậy, Vương gia là người tốt, ít nhất có thể để cho nàng không lo cơm ăn áo mặc."

Sau khi hai phụ nhân giúp Lục Di Ninh tắm rửa sạch sẽ xong, liền đưa nàng trở về tân phòng, nơi đã sớm được dọn dẹp qua.

Thời điểm Tần Dục mang theo cháo trở lại thì thấy Vương phi của mình đang ngồi ở trên ghế, tùy ý để cho hai phụ nhân lau khô tóc cho nàng, hai phụ nhân kia còn đang nói chuyện với nàng: "Vương phi, người gả cho Vương gia thì tất nhiên ngài ấy sẽ đối tốt với người."

"Về sau mỗi ngày trôi qua với người đều là ngày lành."

"Người cũng nên nhớ thương Vương gia một chút..."

Hai phụ nhân này đều là thê tử của hạ nhân trong Vương phủ, tuy rằng biết Vương phi có chút ngốc, nên cũng không quá nghiêm túc, không ngừng nhắc nhở nói...Trước đây các nàng đã gặp qua ngốc tử, tuy rằng những người đó ngốc, nhưng cũng không phải cái gì

cũng đều không biết.

Tần Dục nghe đến mấy cái này thì rất cuộc cũng yên lòng, xem ra hẳn tuyển hai phụ nhân này chiếu cố Lục Di Ninh, ngược lại không có chọn sai.

Cũng không biết Lục Di Ninh có nghe hiểu những gì hai phụ nhân này nói hay không, nàng vẫn cúi đầu, cho đến khi thấy Tần Dục trở lại mới ngẩng đầu lên, đôi mắt liền sáng rực (☆ω☆*), đồng thời nhìn chăm chăm vào chén cháo trên tay Tần Dục không rời.

Tần Dục nhìn hai mắt ươn ướt long lanh của nàng, trái tim phảng phất như bị thứ gì đó cứa vào, cảm giác có chút ngứa ngáy.

"Vương gia!" Hai phụ nhân khom lưng thỉnh an, tóc của Lục Di Ninh bị các nàng buông ra, ngay lập tức bổ nhào về phía trước xe lăn của Tần Dục, sau đó ngẩng đầu đến gần mép bát cháo, muốn uống cháo.

Tần Dục dùng tay chặn miệng nàng lại: "Cháo còn chút nóng, nàng muốn ăn thì phải từ từ...Ta đút cho nàng."

Đêm động phòng hoa chúc, vốn nên ôm thê tử tân hôn điên long đảo phượng, Tần Dục lại bưng một bát cháo sau đó từng thìa một đút cho thê tử của mình ăn.

Mới đầu thiếu nữ ở trước mặt hắn, bộ dáng há miệng kêu gào đòi ăn, sau đó có phụ nhân bưng ghế đến cho nàng thì lúc này nàng mới ngồi yên trên ghế tiếp tục chờ uống cháo.

Nàng ăn rất nhanh, mỗi một thìa mới đưa vào miệng thì liền nuốt xuống ngay lập tức, rồi mở miệng chờ thìa tiếp theo, giống hệt mấy bé chim non há mỏ chờ ăn vậy, còn không kịp đợi Tần Dục thổi nguội cháo.

Tần Dục chưa bao giờ có con nối dõi, đây vẫn là lần đầu đút cơm cho người khác. Nhìn thấy bộ dáng nhu thuận của thê tử, càng có cảm giác bản thân như làm cha của đứa nhỏ vậy.

Chương 12: Người thử dược (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

Vì hôm qua lặn lộn đến hơn nửa đêm, ngày hôm sau Tần Dục thức dậy hơi muộn. Khi hắn vừa tỉnh lại liền nhìn thấy thê tử mới cưới đầu bù tóc rối đang ngồi ở bên cạnh giường nhìn mình chăm chăm không chớp mắt.

"Có phải đói bụng rồi không?" Tần Dục cười hỏi. Hắn cũng không trông cậy thê tử mình sẽ trả lời, mà quả thật Lục Di Ninh cũng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

Nhìn ánh mắt của nàng, Tần Dục lại không khỏi giật mình. Bây giờ hắn đã hiểu, vì sao những người làm cha làm mẹ đều vô thức chiều chuộng con cái của họ như vậy.... Nếu Lục Di Ninh cũng dùng bộ dáng này cầu xin hắn cái gì, chắc chắn hắn cũng sẽ không nỡ lòng cự tuyệt.

Đưa tay rung chuông ở đầu giường, Tần Dục gọi người tiến vào hầu hạ mình và Lục Di Ninh rửa mặt thay quần áo, lại cho người bưng cháo lên.

Thọ Hỉ cũng dẫn theo người nối gót đi vào, hai thái giám giúp Tần Dục mặc quần áo, hai phụ nhân hôm qua đi giúp Lục Di Ninh rửa mặt chải đầu.

Tần Dục mới vừa mặc xong áo ngoài, bên cạnh lại bất ngờ truyền đến tiếng đồ sứ vỡ vụn. Hắn quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lục Di Ninh đang trốn vào góc giường lớn, còn ném cái gối sứ vào hai phụ nhân nọ..... Nhưng vì tay nàng không có sức lực, nên gối sứ không trúng hai phụ nhân kia, mà rơi trên mặt đất vỡ thành nhiều mảnh.

Hai phụ nhân đứng bên cạnh, bị hành động của Lục Di Ninh làm cho hoảng sợ, lại lo lắng Tần Dục trách các nàng làm việc không chu đáo, nên lập tức cùng nhau quỳ xuống trước mặt Tần Dục: "Vương gia thứ tội."

"Các người đi ra ngoài trước đi." Tần Dục nói, bộ dáng hiện tại của Lục Di Ninh hắn rất quen thuộc. Đời trước, Vương phi của hắn chính là cái dạng này, chỉ cho hắn và Thộ Hỉ đưa thức ăn tới, nhưng nàng cũng không có ác ý với người khác, chỉ là không cho bọn họ tới gần nàng mà thôi.

Nhưng rõ ràng hôm qua nàng không có cự tuyệt hai phụ nhân này giúp nàng rửa mặt mà..... Trong lòng Tần Dục dâng lên nỗi nghi hoặc, đột nhiên lại nghĩ tới tới một chuyện, đó là hôm qua thân thể của Lục Di Ninh cực kỳ suy yếu, ngay cả đứng còn không vững.

Lúc ấy nàng không có cự tuyệt hai phụ nhân kia, hay nói đúng hơn là không có sức lực để cự tuyệt.

"Di Ninh, lại đây." Tần Dục gọi Lục Di Ninh.

Ánh mắt Lục Di Ninh nhìn hắn vẫn thân thiết như cũ, nhưng ngay sau đó lại đề phòng mà liếc mắt nhìn Thộ Hỉ bên cạnh Tần Dục một cái.

Hiện giờ thời tiết không quá lạnh, sau khi Tần Dục mặc một cái áo ngoài vào thì cũng không cần phải mặc thêm xiêm y nữa, cho nên

hắn liền bảo Thọ Hỉ tránh ra, sau đó vươn tay với Lục Di Ninh: "Di Ninh, lại đây."

Lục Di Ninh cúi đầu nhìn tay mình một lúc, cuối cùng nàng đặt tay mình vào tay Tần Dục.

Nàng còn chưa kịp chải đầu, chỉ mặc một cái trung y, rất khó coi..... Tần Dục liền sai Thọ Hỉ lấy quần áo lại, muốn đích thân mặc vào cho nàng.

Nhưng mà..... Xiêm y của nữ tử quá mức rườm rà, Tần Dục không thể đứng lên, còn Lục Di Ninh lại ngây ngốc, vì vậy qua một hồi lâu, hắn cũng không thể giúp Lục Di Ninh mặc xong quần áo, nhưng nếu để hai phụ nhân kia vào hỗ trợ, Lục Di Ninh lại không cho người ta tới gần.....

"Lấy một cái xiêm y của ta lại đây." Tần Dục buông váy trên tay xuống, nói với Thọ Hỉ.

Thường phục của Tần Dục đa số đều có màu xanh lá, tuy rằng chất liệu rất tốt nhưng kiểu dáng đơn giản, cho dù có mặc cho người khác cũng sẽ không phạm húy. Hắn mặc quần áo của mình cho Lục Di Ninh, cuối cùng cũng chuẩn bị xong xuôi cho nàng.

Trên mặt Lục Di Ninh không có biểu cảm gì, có vẻ hơi ngốc, nhưng sau khi nhìn quần áo của mình, hai mắt nàng càng sáng hơn, rõ ràng là nàng đang rất vui vẻ.

Thấy nàng như vậy, Tần Dục không khỏi có loại cảm giác thành tựu, cuối cùng lại buộc cho Lục Di Ninh một kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Khi hắn buộc tóc cho Lục Di Ninh, nàng ngồi xổm bên cạnh xe lăn của hắn không nhúc nhích, mặc dù bị hắn xoa tóc ra cũng không nhúu

mày, chờ hấn làm xong, nàng hất hất tóc, một đôi mắt liên tục chớp chớp, dường như rất vui vẻ.

Đương nhiên, điều khiến nàng vui mừng nhất là lúc được ăn.

Sáng sớm, phòng bếp cũng đã nấu cháo xong. Cháo là dùng nước hầm gà để nấu, bỏ thêm cải trắng cắt thành sợi mỏng, nước canh còn nóng, rất thích hợp để Lục Di Ninh ăn.

Vừa thấy thức ăn, Lục Di Ninh liền nhào tới, ngay cả cái muỗng cũng không cầm. Tần Dục bưng cháo lên, từ từ đút cho nàng ăn giống tối hôm qua.....

Hấn chỉ đút cho Lục Di Ninh ăn hai lần, cũng đã vô tình quen với hành động này, nhìn Lục Di Ninh ăn ngon lành, tâm trạng của hấn cũng tốt hơn.

Đút Lục Di Ninh ăn xong, thấy nàng vẫn không cho người khác đến gần mà tiếp tục quán lấy hấn, Tần Dục liền gọi Thọ Hỉ đem công văn mà hấn cần xử lý tới, từ từ phê duyệt.

Đã qua nhiều năm, có nhiều chuyện và nhiều người hấn đều không còn nhớ rõ nữa. Nhưng mấy ngày nay làm quen lại, nên rất nhanh hấn đã thành thạo. Hiện tại xem như hấn đã bốn mươi tuổi, tất nhiên sẽ xuất sắc hơn khi hấn hai mươi. Thậm chí bởi vì có khả năng tiên tri, hấn càng rõ ràng hơn mình phải làm cái gì và nên làm như thế nào.

Tốc độ xử lý sự vụ (*) của Tần Dục rất nhanh, cũng rất chuyên tâm, trong lúc đang làm việc, hấn định nghỉ giải lao một chút. Khi quay qua mới phát hiện, thê tử của hấn vẫn nhìn hấn chăm chăm từ nãy đến giờ, nhưng nàng rất yên tĩnh, không hề quấy rầy đến hấn.

(*) Việc quản lý hành chính.

"Đói bụng không?" Tần Dục cười hỏi, hiện tại Lục Di Ninh cần phải dưỡng lại dạ dày, một lần ăn cũng không thể ăn quá nhiều, nhưng chia ra ăn nhiều lần trong ngày thì không sao.

Lục Di Ninh đưa ánh mắt mờ mịt qua nhìn hắn.

Tần Dục gọi Thọ Hỉ đem một chén cháo tơi, từ từ đút cho Lục Di Ninh.

Vốn dĩ ngày thứ hai sau đại hôn, theo lý thì hắn phải dẫn thê tử mới cưới tiến cung thỉnh an, nhưng trong khoảng thời gian này hắn không muốn những người trong cung làm hắn mất hứng, nên sai người vào cung bẩm báo một tiếng, nói là thân thể hắn không khoẻ, không thể vào cung.

Vĩnh Thành Đế vốn không có hứng thú đi quản mấy chuyện này, tất nhiên sẽ đồng ý, mà trong lòng Triệu Hoàng hậu không muốn nhìn thấy Lục Di Ninh, nên cũng đồng ý, thế cho nên mấy ngày này Tần Dục rất nhàn rỗi.

Xử lý xong sự vụ, lại ăn điểm tâm mà Thọ Hỉ chuẩn bị. Đã không còn chuyện gì để làm, Tần Dục dẫn theo Lục Di Ninh lên giường nghỉ trưa.

Tối hôm qua cả người nàng đều mệt mỏi, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng hôm nay tinh thần nàng đã đỡ hơn một chút, nên nàng không muốn ngủ nhanh như vậy. Nàng ôm chăn nhìn tơi nhìn lui, hai mắt mở to tròn xoe, qua nửa canh giờ sau rốt cuộc nàng mới đi vào giấc ngủ. Chờ khi nàng ngủ rồi, Tần Dục cũng vừa lúc đi vào mộng đẹp.

Thời điểm Tần Dục mới vừa trọng sinh, hấn gặp không ít ác mộng, nhưng mấy ngày nay đã khá hơn nhiều. Chỉ là hôm nay, hấn lại mơ thấy ác mộng đó.

Hấn chặn trước người phụ hoàng và những đệ đệ để bảo vệ, chờ sau khi đã diệt trừ hết đám thích khách, bất ngờ phía sau có một lực đẩy mạnh mẽ truyền đến, làm hấn không đứng vững được mà ngã tới phía trước..... Trước khi ngã xuống từ xe ngựa, hấn nhìn thoáng qua phía sau, đúng lúc thấy gương mặt non nớt của Tần Diệu sâu kín che giấu vẻ khoái trá.

Nặng nề mà ngã trên mặt đất, toàn thân hấn giống như bình sứ vỡ tan. Đúng lúc này, một con ngựa bị kinh ngạc, dẫm lên chân hấn một cái.

Đột nhiên Tần Dục bừng tỉnh, liền phát hiện trên người mình nặng hơn bình thường, giống như bị thứ gì đó đè lên. Hấn hít sâu một hơi, mới phát hiện người đè lên ngực mình là Lục Di Ninh.

Đứa nhỏ này lại lăn qua đè lên ngực mình..... Tần Dục bật cười, vừa định ôm Lục Di Ninh đặt xuống khỏi người liền phát hiện thần sắc trên mặt Lục Di Ninh bất thường.

Vẻ mặt nàng thống khổ, ôm lấy hấn thật chặt rồi phát ra tiếng "Ô ô", giống như đang rất đau đớn..... Nàng lại bị bệnh sao?

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau sẽ giải thích tình huống của nữ chính~

Chương 13: Người thử được (2)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

(*) Chú ý: chương này nữ chính nhớ lại thời điểm trước khi xuyên không, sau khi xuyên không vào phủ trưởng công chúa và sau khi Tần Dục trọng sinh, nàng gặp lại Tần Dục. Các bạn đọc nên chú ý để không bị lẫn lộn nha.

Beta: Tui còn lộn nữa là... (ಥ_ಥ)

Gió thu xào xạc, thổi đám lá cây vàng úa rơi xuống phủ đầy mặt đất.

Một nam tử lưng gù, trên mặt đầy vết sẹo, tay bưng chén thuốc từ từ đi đến một gian nhà.

Cửa phòng mở ra, mùi hôi từ trong phòng truyền ra ngoài. Hắc nhú mày, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Mà nằm ở giữa nhà.... có lẽ là một người.

Nói "có lẽ là một người", cũng là có nguyên nhân. Thật sự thì người này cả người này nhỏ nhắn đen nhẻm, tựa hồ như trên làn da có kết một lớp sẹo thật dày, thoạt nhìn không giống người mà giống một con yêu quái hơn.

Sau khi nam tử vào cửa, người đang nằm liền cử động. Nàng từ từ bò đến chỗ nam tử, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt không còn rõ ngũ quan. Trên khuôn mặt ấy là một đôi mắt trắng đến đáng sợ kì dị: trắng vì không có đồng tử.

Nam tử ném cho nàng một cái màn thầu, nàng đưa tay ra bắt lấy, ăn ngấu nghiến. Ngay sau đó, nam tử đưa chén dược đến bên miệng nàng.

Nàng một hơi uống hết.

" Cạc cạc cạc "

Nam tử phát ra tiếng cười khó nghe như tiếng vịt kêu, híp mắt nhìn chăm chú người trên mặt đất; mà người nọ đột nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, đau đến mức muốn điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, nhưng lại không còn sức để lăn lộn nữa.

Nàng run rẩy thật lâu, ngũ quan chảy máu, cuối cùng lại im lìm không một tiếng động.

Mà tên nam tử gù nãy giờ vẫn đứng nhìn kia, bất ngờ đưa chân dẫm lên người nàng một phát, rất nhanh liền rời đi. Cho đến khi ra cửa hắn còn quay đầu lại nhìn thoáng qua nàng, giống như là nhìn một thứ rác rưởi.

Không lâu sau đó, gian nhà bị hắn châm lửa, cháy.

Lá khô bị gió cuốn tấp vào ngọn lửa, biến thành những đốm lửa, phiêu phiêu mà rơi xuống. Rất nhanh, gian nhà đã bị ngọn lửa nuốt trọn, cuối cùng chỉ còn một đống tro tàn.

Chờ khi ngọn lửa hoàn toàn tắt hẳn, cả gian nhà và người trong đó cũng đều biến thành bụi đất, biến mất không còn một mảnh.

(*) Đây là mơ thấy lúc trước khi xuyên qua.

Trong lúc Lục Di Ninh ngủ mơ phát ra tiếng nức nở thốt khổ khiến Tần Dục vội vàng ngồi dậy, muốn đưa tay lên rung chuông, nhưng không nghĩ hẳn vừa động thì Lục Di Ninh lại bất ngờ mở mắt.

Đã qua buổi trưa lâu rồi, vậy mà từ cửa sổ vẫn còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời lộ ra, chiếu rọi vào mắt Lục Di Ninh, khiến cho ánh mắt nàng phảng phất hiện lên hai đốm lửa.

"Có phải nàng có chỗ nào không thoải mái không? Ta đi gọi người." Tần Dục nói, định gỡ cánh tay của Lục Di Ninh đang ôm mình. Đúng lúc này, Lục Di Ninh đột nhiên chui vào trong lòng hắn, đôi tay càng ôm chặt hắn hơn. Cùng lúc đó, thân thể của nàng từ từ thả lỏng, thần sắc thốt khổ trên mặt cũng nhạt dần rồi biến mất.

"Vương gia?" Thọ Hỉ canh giữ ở gian ngoài nghe được động tĩnh, thấp giọng gọi một tiếng.

"Không có việc gì." Tần Dục trả lời. Hiện tại nhìn Lục Di Ninh đã không sao nữa, nhưng vừa rồi nàng..... Hắn là gặp ác mộng nên mới như vậy sao?

Cũng không biết nàng mơ thấy chuyện gì mà lại thốt khổ đến thế..... Tần Dục vuốt ve dọc theo lưng Lục Di Ninh, nhẹ giọng vỗ về: "Không sao, không sao nữa rồi."

Lục Di Ninh nhìn chăm chăm Tần Dục một lúc rồi lại vùi đầu vào lòng

hắn, phát ra thanh âm "Ê ê a a".

Thanh âm này... Hắn cũng không biết nàng đang muốn nói gì..... Tần Dục có chút buồn cười, tiếp tục vuốt ve lưng nàng, sau lại đổi thành nghe tiếng tim đập của hai người.

Tần Dục đã lớn như vậy, nhưng chưa từng ngủ cùng với người khác. Trước kia, cũng có người gác đêm ngủ gần giường hắn, khi đó hắn cảm thấy không thoải mái. Nhưng hiện tại ngủ chung với Lục Di Ninh, hắn lại không cảm thấy bài xích chút nào.

Không chỉ thế, lúc vỗ vỗ cho nàng ngủ, hắn thậm chí còn mơ mơ màng màng ngủ thêm một lần.

Chờ Tần Dục ngủ rồi, Lục Di Ninh trong ngực hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó ngơ ngẩn nhìn về phía hắn.

Vừa rồi, nàng cho rằng mình lại trở về nơi đó, sẽ tiếp tục bị nhốt lại. Nhưng may mắn là không có!

Nàng cũng không biết chuyện rốt cuộc là như thế nào, chỉ cảm thấy giống như trước kia, ăn một cái mìn thầu trước, sau đó ngoan ngoãn mà uống một chén thuốc, nhưng lúc sau đã không giống nữa. Lần này tỉnh lại, nàng đã ở một nơi hoàn toàn xa, thậm chí còn thay đổi một thân thể khác.

Tay chân nàng vốn đều bị người kia đánh gãy, bụng còn bị hắn cắt đứt. Trên người nàng, mọi nơi mọi chỗ đều chịu đau đớn tột cùng..... Nhưng cái thân thể mới này, mọi thứ đều vô cùng tốt, ngay cả một tia đau đơn nhỏ xíu xiu xũng không có.

Chỉ có điều..... Đói bụng quá đói bụng quá đói bụng quá QAQ!!!

(*) Lúc này là đang nhớ lại lúc vừa mới xuyên qua và bị bỏ đói ở phủ Công chúa nhé.

Nàng đói không chịu nổi, xung quanh lại không có thức ăn, lại nhìn mấy dấu răng trên tay mình, hẳn do mình tự cắn. Bây giờ cả đôi tay đều máu thịt be bét rồi.

Tuy có chút đau, nhưng nàng cũng không quá bận tâm đến nó, nàng chẳng quản cánh tay mình, nàng chỉ muốn có cái gì đó để ăn thôi.

Ngay từ đầu, nàng đã không dám rời khỏi gian nhà kia. Mặc dù trước đó nàng cũng không dưới một lần có ý đồ chạy trốn hay phản kháng, nhưng mỗi lần đều bị thất bại, mà sau mỗi lần giãy giụa thất bại đó nàng còn phải chịu ăn nhiều đau khổ hơn trước đó, khiến dần dần nàng cũng thôi không chạy nữa. Chỉ cần người nọ cho nàng ăn, nàng sẽ ngoan ngoãn uống thuốc.

Nhưng mà, nàng thật sự đói lắm rồi, đói đến chịu không nổi, bụng từ kêu réo liên hồi nay đã đã muốn chết lặng.

Vậy là rất cuộc, nàng từ cửa sổ chạy ra ngoài. Trước tiên, nàng nhỏ một chút cỏ ra ăn, sau đó lại đi tới một nơi thật xinh đẹp, thấy được một vài người cũng thật xinh đẹp, đương nhiên, quan trọng nhất chính là nàng thấy được đồ ăn! Rất nhiều rất nhiều nha, lại thơm ngào ngạt, chắc chắn đều là mỹ vị!

Nàng lấy đồ ăn, ăn rất no, tuy rằng sau khi ăn no sẽ bị đánh một trận, nhưng cũng không đau. Đáng tiếc, lúc sau nàng lại bị nhốt, ăn cũng được cho rất ít rất ít.

Mà thời điểm nàng lần nữa muốn chạy trốn ra ngoài, liền phát hiện tất cả các cửa sổ đều bị đóng đinh lại. Nàng không có sức lực, chỉ có thể chịu cảnh bị nhốt giam.

Nhưng lần này tỉnh lại, nàng gặp được người trước mắt, rồi nàng lại có thể được ăn rất nhiều thứ! Mà sau khi ăn xong không lâu nàng đều đem mấy thứ vừa ăn nôn ra hết, người này nói sẽ tiếp tục cho nàng ăn!

(* Đoạn trên này là sau khi bị cho uống thuốc ngủ để gả đi, sau đó tỉnh dậy và thấy Tần Dục, cũng tức là hiện tại là thời điểm sau khi Tần Dục trọng sinh rồi á.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, trong lòng ngọt ngào như mật.

Trong trí nhớ mơ hồ của nàng, cũng từng có người ôm nàng, cho nàng mặc quần áo, đút nàng ăn cơm, nhưng sau đó mọi thứ lại biến mất, thay vào đó là màu đỏ của máu đan xen với ánh lửa, ký ức của nàng đều trở nên mơ hồ. Nàng bị người ta xách đi, đem nhốt trong một căn phòng, thường thường sẽ phải ăn đủ loại dược, rồi bị người ta rạch ra từng vết từng vết thương trên da thịt.

Lúc đầu, nàng còn nhớ rất nhiều chuyện, người kia cũng sẽ nói chuyện với nàng, mắng cha mẹ nàng. Nhưng sau này, khi tất cả những ký ức đó đã trở nên mơ hồ, nàng chẳng còn gì để nói, người nọ cũng không nói chuyện với nàng nữa.

Cuối cùng một ngày nọ, thần trí nàng trở nên mơ hồ ngây ngốc, đã không biết mình đang làm gì hay đang ở đâu, chỉ cần biết có thể không đói bụng hay không đau như vậy nữa là nàng đã thỏa mãn.....

Thế nhưng không ngờ, nàng lại bất ngờ thay đổi chỗ ở, hơn nữa còn gặp được một người cho nàng ăn không lo mặc không nghĩ!

Tuy những lời người này nói nàng có chút nghe không hiểu lắm, nhưng nàng lại rất thích nghe người này nói chuyện với mình...

... Nếu sau này hấn không cho nàng uống thuốc nữa thì càng tốt!

Nằm ở bên cạnh Tần Dục, Lục Di Ninh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vốn dĩ Tần Dục chỉ muốn nghỉ ngơi nửa canh giờ, nhưng lần này không gặp ác mộng nên hấn ngủ cả một buổi trưa, đến khi thức dậy thân thể có chút tê nhúc.

Tần Dục duỗi tay xoa bóp cái eo vừa cứng vừa mỏi, đang muốn chống mình ngồi dậy thì Lục Di Ninh bên cạnh liền ân cần tiến lên, học theo bạn nãy giúp hấn xoa xoa phần eo, động tác giống nhau như đúc.

Dù đây cũng chỉ là xoa ấn bình thường, nhưng Tần Dục lại vô cùng vui mừng nhìn về phía Lục Di Ninh.

Hấn chỉ mới làm có một lần, mà Lục Di Ninh đã học theo rất nhanh, điều này cũng chứng minh thật nàng cũng không phải đặc biệt ngốc..... Nếu được dạy dỗ tốt, cho dù nàng không thể giống như những người bình thường thì nàng ít nhất cũng có thể tự chăm sóc bản thân.

Tâm trạng Tần Dục rất tốt, buổi tối sau khi ăn một chén cháo thì lấy muống đút cho Lục Di Ninh ăn cơm, đồng thời đưa cho Lục Di Ninh một cái cái muống khác.

Cầm cái muống trong tay, hai mắt Lục Di Ninh trông mong nhìn hấn. Tần Dục vốn đang nghĩ phải dạy nàng một lần, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt này của nàng bèn bất tri bất giác đút nàng ăn hết cháo trên tay.

Đút cháo cho thê tử xong, Tần Dục gọi người mang đến một ít hạt châu cho nàng tự mình chơi đùa, sau đó hẳn lại gọi Triệu Nam tới.

Trước đó Tần Dục có phái Triệu Nam đi tra chuyện của Lục Di Ninh, sau khi tra chuyện của Lục Di Ninh xong rồi, hẳn lại phái Triệu Nam đi tra một người khác, người đó là phu quân của Chiêu Dương công chúa – Hoắc Thọ.

Chiêu Dương công chúa là muội muội ruột của Tần Dục, nàng tên chỉ một chữ "Nhạc" (Tần Nhạc), năm nay chỉ mới tròn mười tám tuổi. Mà một năm trước, Vĩnh Thành Đế đã chỉ hôn, gả nàng cho Hoắc Thọ – tài tử nổi danh ở kinh thành.

Hoắc Thọ là con trai độc nhất của tứ phòng Hoắc gia. Mà Hoắc gia lão thái thái thích nhất là tứ phòng, nên tất nhiên rất coi trọng đứa con trai độc nhất của tứ phòng này. Từ nhỏ Hoắc Thọ nhận hết mọi sủng ái, tuy rằng phụ thân hẳn – Hoắc tứ lão gia cũng không phải người có công danh tài cán gì cho cam, nhưng trong đám người trẻ ở Hoắc gia, Hoắc Thọ hẳn là người được yêu thích nhất.

Chờ sau khi hẳn nổi danh với tài làm thơ tuyệt hảo, ở Hoắc gia càng nổi bật hơn nữa.

Đúng lúc này, hẳn được Vĩnh Thành Đế tứ hôn, có cơ hội thành thân với công chúa.

Mới ban đầu, Hoắc Thọ đối với mối hôn sự này cực kỳ vừa lòng, Đại Tần cũng không cấm Phò mã làm quan, cưới công chúa với hẳn mà nói chỉ có tốt mà không có xấu, cho nên ngay từ đầu hẳn vô cùng chờ mong mối hôn sự này, thậm chí còn thường xuyên làm thơ gửi cho Chiêu Dương công chúa.

Nhưng đến ngày đại hỉ, hẳn thấy được ngoại hình "bụ bẫm" của

Chiêu Dương công chúa.....

Cụ thể chuyện là như thế nào thì Tần Dục cũng không rõ ràng, nhưng hẳn biết, đời trước sau khi Chiêu Dương thành thân thì cuộc sống không được tốt.

Hoắc Thọ không muốn ở cùng phòng với nàng, còn ở Hoắc gia, những người khác đều xem nàng như không tồn tại đã đành, sau này khi Tần Dục hẳn thất thế, Hoắc gia vì lấy lòng Tần Diệu mà ra tay hạ độc với Chiêu Dương.

Lần này sống lại, tất nhiên Tần Dục sẽ không để chuyện này được phép xảy ra một lần nữa, cho nên hẳn đã sớm phái Triệu Nam đi điều tra chuyện của Hoắc gia.

Chương 14: Gặp Chiêu Dương(1)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao Dao

Triệu Nam không có ở trong Đoan Vương phủ, một lát sau mới vội vàng từ bên ngoài đuổi tới, mà lúc nghe được Tần Dục hỏi chuyện của Chiêu Dương công chúa, trên mặt hắn liền lộ ra chút khó chịu.

Nhìn thấy biểu tình của Triệu Nam, Tần Dục biết Chiêu Dương hơn phân nửa trôi qua đã không được tốt.

Triệu Nam là người Triệu gia, bởi vì lúc trước Triệu Hoàng Hậu giúp đỡ hắn một phen, đối với hắn(TD) và Triệu Hoàng Hậu rất trung thành tận tâm, mà cũng chính đời trước vì cứu hắn(TD) mà chết, hiện tại Chiêu Dương sống không được tốt, khẳng định hắn(TN) cũng rất phẫn nộ.

"Vương gia, tên Hoắc Thọ kia khinh người quá đáng!" Triệu Nam có chút nghiến răng nghiến lợi.

Gia phong của Hoắc gia rất tốt, Hoắc Đại lão gia là một người được người người ca tụng, hai lão gia là Tam lão gia và Tứ lão gia cũng đều có tiền đồ, ở Kinh Thành Hoắc Thọ có danh đại tài tử, bởi vậy cho nên lúc ban đầu đối với hôn sự của Chiêu Dương, Tần Dục rất vừa lòng thậm chí còn cảm thấy Chiêu Dương đã gặp được hạnh phúc.

Nhưng đến cuối cùng thì so với những gì hấn nghĩ lại không hề giống nhau.

"Người nói nghe một chút." Tần Dục nói.

"Vương gia, Hoắc Thọ kia ở bên ngoài dưỡng ngoại thất, thậm chí ngoại thất kia đã có hài tử rồi!" Triệu Nam nói.

"Cái gì?" Nháy mắt sắc mặt của Tần Dục âm trầm xuống. Triều đại này Phò mã không thể nạp thiếp, nhưng thông phòng thì vẫn có thể có, nếu như Công chúa không thể sinh được thì sẽ ôm hài tử của thông phòng dưỡng dưới gối.

Đối với tính tình của Chiêu Dương, thì tuyệt đối không có khả năng ngăn cản Hoắc Thọ tìm thông phòng, nghe nói đời trước nha hoàn bên người Chiêu Dương thông đồng một chỗ với Hoắc Thọ, nàng cũng không nói gì, đã như vậy rồi mà Hoắc Thọ còn muốn dưỡng ngoại thất?

"Mấy ngày nay Hoắc Thọ kia còn ngày ngày nghỉ ở chỗ thông phòng nữa đấy." Triệu Nam lại nói, lập tức đem sự tình đã điều tra rõ nói ra.

Trên tay Tần Dục có chút nhân thủ, nhưng hấn chưa bao giờ dùng những người đó đi thăm dò quan viên khác, cho nên chuyện này vừa lúc bắt đầu Triệu Nam làm cũng có chút không thuận tay cho lắm.

Nhưng đến cùng hấn vẫn tìm người theo dõi Hoắc Thọ.

Hoắc Thọ vẫn chưa xuất sĩ, mỗi ngày đều cùng với một ít thư sinh ngâm thơ đối hoặc tham gia các loại thi hội, còn không có ngày lại đi dạo các thanh lâu vài vòng, mà những thứ đó không tính là gì cả, thật không ngờ buổi tối hấn không trở về Hoắc gia mà lại đi đến một biệt viện thuộc sở hữu của Hoắc gia.

Vừa bắt đầu, Triệu Nam còn cho rằng hẳn cảm thấy đường về Hoắc gia quá xa cho nên mới lười trở về, lại không nghĩ đến phát hiện biểu cô nương ở bên trong biệt viện, còn là biểu cô nương mang bụng to nữa chứ.

Hoắc Thọ không trở về Hoắc gia, cũng không đi phủ Công chúa sát ngay Hoắc gia, ngược lại cả ngày cùng "Biểu cô nương" ở chung một chỗ, còn làm cho người ta có thai....Đây căn bản là không để Công chúa trong mắt.

Triệu Nam rất tức giận, Tần Dục càng tức giận hơn, nắm lấy lan can của xe lăn: "Triệu Nam, người đi đem Hoắc Thọ..." Thù mới hận cũ chòng chát, hẳn sẽ đem cái tên gia hỏa Hoắc Thọ này băm vằm nhiều mảnh.

"A!" Lời của Tần Dục còn chưa dứt, Lục Di Ninh chơi hạt châu ở bên cạnh đột nhiên lại kêu lên.

"Sao vậy?" Tần Dục lập tức nhìn về phía Lục Di Ninh, e sợ nàng xảy ra chuyện gì.

"Ô ô..." Lục Di Ninh cũng không nói, dùng ngón tay chỉ cái mũi của mình.

"Lại đây cho ta xem." Tần Dục nói.

Tần Dục là người tốt nhất đối với Lục Di Ninh, nàng đối với Tần Dục có một loại cảm giác ỷ lại vô cùng kỳ lạ, nghe thấy Tần Dục nói chuyện, nàng lập tức đến bên người Tần Dục, sau đó ngẩng đầu để cho Tần Dục xem mũi nàng.

Tần Dục thấy cái gì đó trắng trắng hay đúng hơn là một viên trân

châu ở trong lỗ mũi nàng...thời điểm hấn và Chiêu Dương còn nhỏ, Triệu Hoàng Hậu không cho bọn họ chơi hạt châu, sợ có gì ngoài ý muốn, trước kia hấn cảm thấy Triệu Hoàng Hậu quá cẩn thận rồi, hoàn toàn không cảm thấy chơi hạt châu có gì mà ngoài ý muốn cả, kết quả...☺_☺

Làm thế nào mà Lục Di Ninh có thể đem hạt châu nhét vào mũi được vậy?

Quả nhiên nuôi dạy hài tử cũng cần phải xem xét kỹ, hạt châu này cũng không phải là đồ chơi mà hài tử nên chơi.

"Hạt châu không thể để vào trong lỗ mũi được, nàng không biết sao?" Chân mày Tần Dục cau lại, có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng là Lục Di Ninh cũng biết là không đúng, có chút lấy lòng nhìn về Tần Dục, ngược lại khiến cho Tần Dục đều không vui sau đó giáo huấn nàng(ಥ_ಥ), nàng khẳng định không phải cố ý mà.

"Đến đây, miệng hít vào một hơi dùng mũi phun ra." Tần Dục làm mẫu một chút dùng mũi phun phì phì ra.

Lục Di Ninh học theo Tần Dục, nhưng hạt châu vẫn còn ở bên trong mũi ಥ_ಥ.

Trân châu tròn xoe, bị nhét vào mũi thì căn bản không thể lấy ra được, Tần Dục không dám động loạn sợ làm cho hạt châu càng đi vào sâu bên trong, chỉ có thể gọi người đi tìm Hồ đại phu.

Thọ Hỉ đi gọi người, Lục Di Ninh ngốc ngốc ngồi ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích...Tần Dục quay đầu, thì thấy Triệu Nam có chút kinh ngạc nhìn mình.

Bị Lục Di Ninh ngắt lời như vậy cũng không phải chuyện xấu gì, ít nhất Tần Dục đã bình tĩnh trở lại. Hiện tại hẳn đi tìm Hoắc Thọ gây phiền toái thì không thích hợp, hơn nữa nếu như Chiêu Dương không chịu thì hẳn tính gây sức ép đến thế nào với Hoắc Thọ đều vô dụng...

"Triệu Nam, người tiếp tục để người nhìn chăm chăm Hoắc Thọ và còn có những người khác của Hoắc gia, những chuyện khác tạm thời không cần làm." Tần Dục nói: "Người đi xuống đi, thuận tiện gọi Triệu quản gia đến đây."

"Vâng, Vương gia." Triệu Nam đáp một tiếng rồi đi xuống, lúc sắp đi nhìn không được nhìn Lục Di Ninh một cái...Lúc trước hẳn còn nghĩ rằng Vương gia sẽ không đối tốt với Vương phi, không nghĩ tới Vương gia rất săn sóc cho Vương phi.

Triệu quản gia đến cùng lúc với Hồ đại phu.

Thời điểm Hồ đại phu đến, chỉ cho rằng Vương gia muốn hẳn chẩn bệnh lại cho Vương phi, không nghĩ tới sau khi đến thì biết được trong lỗ mũi của Vương phi có một hạt châu, này...

"Vương gia, lúc ta ở nông thôn làm nghề y, cũng từng gặp qua người bệnh như vậy, chỉ cần tự mình hắt xì một cái thì sẽ khiến cho đồ vật đi ra, còn không thì dùng đồ vật khác kẹp ra ngoài, nhưng trân châu rất trơn, động thủ sợ không được tốt."

"Không được tốt hay không thì cũng phải khiến cho nó ra ngoài." Tần Dục nói: "Người đến thử xem."

"Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân, không bằng gọi tiện nội(*vợ của Hồ đại phu) đến?" Hồ đại phu dò hỏi. Bảo hẳn bắt mạch cho Vương phi thì được nhưng ôm đầu của Vương phi để lấy đồ trong

mũi thì...này không được tốt cho lắm.

Lúc đầu Tần Dục không nghĩ tới vấn đề này, nhưng Hồ đại phu lại nói không sai, hẳn liền lập tức sai người gọi thê tử Hồ đại phu tới.

Thê tử Hồ đại phu họ Vương, tuổi so với Hồ đại phu cũng không hơn kém bao nhiêu, nàng ta không đến một mình mà còn có thêm gã sai vặt ở phía sau. Trên đường đến đây nàng ta đã nghe qua tình huống của Lục Di Ninh, sau khi đến thì nhân tiện nói: "Vương gia, ta chỉ có thể thử xem thôi."

"Thử xem đi." Tần Dục nói. Hẳn không thể để hạt châu kia cứ ở trong mũi của Lục Di Ninh được, nếu nàng không cẩn thận hít vào thì sẽ xảy ra chuyện làm sao đây?

Nghe Tần Dục nói, Hồ phu nhân lập tức đi về phía Lục Di Ninh, muốn thử nhìn xem tình huống của Lục Di Ninh, lại không nghĩ đến nàng ta vừa mới tới gần vài bước, Lục Di Ninh liền trốn nhanh né tránh đến phía sau Tần Dục, chỉ lộ ra nửa cái đầu, đôi mắt đen liếc liếc đầy đề phòng từ trên vai Tần Dục cẩn thận nhìn Hồ phu nhân.

Lục Di Ninh không thích Hồ đại phu, cũng không thích Hồ phu nhân, trên người bọn họ đều có mùi thuốc, mà nàng sợ nhất là mấy thứ dược đó.

"Đừng sợ, nàng ta có thể giúp nàng lấy hạt châu từ trong mũi ra."
Tần Dục ôm lấy Lục Di Ninh, để cho nàng ngồi ở trên người mình.

Lục Di Ninh được Tần Dục ôm thì không động đậy, nhưng khi Hồ phu nhân tới gần thì nàng lại đem đầu chôn trong ngực của Tần Dục.

Hồ phu nhân nhìn ra là Lục Di Ninh bài xích mình, ngừng tay:
"Vương gia, không bằng người đến thử trước xem sao, ở đây có một

lọ thuốc bột, người để cho Vương phi ngửi thử."

Tần Dục tiếp nhận thuốc bột của Hồ phu nhân, sau đó liền đưa tới trước mặt Lục Di Ninh.

Chuyện này đối với hắn chỉ là làm chút chuyện vặt, không nghĩ tới sắc mặt của Lục Di Ninh đột nhiên biến sắc trở nên trắng bệch, thậm chí hoảng sợ nhìn Tần Dục ㄝ ◎Д◎ ㄝ.

Đây là làm sao? Tần Dục có chút khó hiểu, nhưng vẫn đưa lọ thuốc để dưới mũi Lục Di Ninh.

Cả người Lục Di Ninh run bần bật, bộ dáng phi thường sợ hãi, lại không có né tránh, sau đó... "Hắt xì! Hắt xì!" Nàng liên tiếp hắt hơi không ngừng, cùng lúc đó hạt châu ở trong lỗ mũi cũng rớt ra ngoài.

Hồ phu nhân thấy thế, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: "May mắn...Cuối cùng không cần dùng kẹp."

Tần Dục nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, trực tiếp đem cái bình còn dư lại đưa cho Hồ phu nhân, lại vỗ nhẹ lưng Lục Di Ninh: "Được rồi, không sao...không sao."

Mũi Lục Di Ninh bị mùi huân hương khiến cho hắt xì không nói được gì, nước mắt không tự giác lại chảy xuống, chẳng qua vấn đề nhỏ này đối với nàng mà nói căn bản không là gì.

Lúc thấy Tần Dục đem lọ thuốc đưa lại cho nữ nhân kia, sau khi hạt châu trong mũi rớt ra, nàng liền biết Tần Dục không phải muốn ép nàng uống thuốc mà là muốn giúp nàng, kích động kêu một tiếng, Lục Di Ninh ôm lấy Tần Dục rồi liền hôn một cái ở trên mặt hắn.

Tần Dục bị nàng hôn một cái như vậy, nhất thời cứng cả người lại,

hắn lớn như vậy rồi cũng chưa từng bị nữ nhân hôn qua như này.

Qua một hồi lâu Tần Dục mới bình thường lại, cũng không suy nghĩ nhiều...Hiện tại Lục Di Ninh giống như hài tử vậy, hài tử thân cận cha mẹ như vậy khẳng định là không có tâm tư khác, hắn cũng không nên có ý niệm gì với việc này.

Bị Lục Di Ninh lẫn lộn một phen như vậy, tâm tình của Tần Dục đã bình tĩnh hơn chút, cũng càng bình tĩnh để suy nghĩ chuyện tình của Chiêu Dương Công chúa: "Triệu quản gia, ngày mai người đi phủ Công chúa tìm Chiêu Dương, bảo nàng ấy đến bồi tấu tử của nàng."

Chương 15: Gặp Chiêu Dương(2)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao Dao

Phủ Công chúa của Vinh Dương trưởng Công chúa đầy hoa Mẫu Đơn, là phủ đệ đẹp nhất ở Kinh Thành, hàng năm thời điểm nàng ta ở phủ Công chúa tổ chức Mẫu Đơn yến, không biết có bao nhiêu người ở trong kinh hâm mộ với nàng ta không thôi.

Nhưng mà, phủ Công chúa của Chiêu Dương Công chúa lại xưng là rách nát nhất.

Chiêu Dương Công chúa Tần Lạc là nữ nhi duy nhất của Triệu Hoàng Hậu, theo lý là phải được sủng mà kiêu ngạo ương ngạnh là chuyện bình thường, nhưng cố tình nàng ngay cả kiêu căng tùy hứng một chút cũng không có, cả người như cục bột, có thể tùy ý cho người nắn véo.

Trượng phu không coi trọng nàng, cha mẹ chồng không để nàng trong mắt, ngay cả hạ nhân cũng khinh thường nàng...Đương nhiên phủ Công chúa của nàng sẽ không có khả năng được trang hoàng tinh xảo xinh đẹp.

Triệu quản gia từ cửa đi vào, nhìn thấy chút thực vật trên quý đã héo rũ, trên đường còn rất nhiều lá khô chưa dọn dẹp, chuyện như vậy ở Đoan Vương phủ tuyệt đối sẽ không thể phát sinh, hạ nhân phủ Công chúa lại theo thói quen, bọn họ không chỉ tùm năm tùm bảy cùng một

chỗ nói chuyện mà còn tùy ý đánh giá chính mình (Triệu quản gia)...Gương mặt đầy nếp nhăn của Triệu quản gia không khỏi lạnh mấy phần.

Đi được một hồi, Triệu quản gia liền nhìn thấy một nữ tử mập mạp mặc y phục thường đeo bạc trắng mang theo người đi ra đón, không phải Chiêu Dương Công chúa thì là ai?

"Triệu quản gia, là Hoàng huynh bảo người đến?" Chiêu Dương Công chúa có chút kinh hãi nhìn Triệu quản gia. Sau khi nàng thành thân thì không thể tùy ý vào cung, cũng không nói chuyện với người Hoắc gia, cho nên chỉ cần là Hoàng huynh cho người mang cho nàng một đĩa hoa quả thôi thì nàng cũng có thể vui vẻ thật lâu rồi.

"Lão nô gặp qua Chiêu Dương Công chúa. Đoan Vương sai lão nô tới thỉnh Công chúa đi Đoan Vương phủ vài ngày, giúp đỡ chăm sóc Vương phi một chút." Triệu quản gia nói.

"Này..." Chiêu Dương Công chúa theo bản năng nhìn về phía ma ma bên người.

Ma ma bên người Chiêu Dương Công chúa lập tức nói: "Triệu quản gia, Công chúa vẫn nên ở tại phủ Công chúa..."

Thời điểm Triệu quản gia ở trước mặt Chiêu Dương Công chúa thì phi thường cung kính, hành đại lễ, nhưng sau khi ma ma này mở miệng, hắn lại không chút lưu tình bắt đầu răn dạy: "Lão nô là hỏi Công chúa, khi nào thì đến lượt người nói chuyện?"

Hắn răn dạy ma ma kia xong, quay qua nói với Chiêu Dương công chúa: "Công chúa, Vương gia đang ở trong phủ chờ Công chúa, không bằng Công chúa cứ đi với lão nô qua kia trước, những thứ cần dùng chờ chút cho người tới lấy rồi đưa qua."

Chiêu Dương Công chúa cùng với Triệu quản gia cũng không quen thuộc, nhưng đã gặp qua vài lần, biết lão quản gia này từng hầu hạ mẫu hậu mình, lại được Hoàng huynh cực kỳ coi trọng.

Trước đây Hoàng huynh chỉ biết tặng đồ cho nàng, lần này lại bảo nàng đi Đaoan Vương phủ, sợ là đã có chuyện gì...Này, có liên quan tới vị Hoàng tẩu kia của mình? Chẳng lẽ Hoàng tẩu mình xảy ra chuyện gì?

Chiêu Dương Công chúa vô cùng nghi hoặc, nhưng xưa nay nàng không hề cự tuyệt người, lại quả thật rất muốn gặp Hoàng huynh mình, cho nên không từ chối, trực tiếp ngồi lên xe ngựa Đaoan Vương phủ.

Xe ngựa một đường hướng về Đaoan Vương phủ mà đi, Chiêu Dương Công chúa muốn nhìn cảnh tượng ở ngoài xe ngựa một chút, nhưng đến cùng không dám vén rèm lên, nàng muốn hỏi Triệu quản gia một chút về tình hình gần đây của ca ca, nhưng không dám mở miệng nói chuyện.

Triệu quản gia đã từng này tuổi rồi, sớm đã tu luyện thành tinh, nhìn bộ dạng này của Chiêu Dương Công chúa, còn cái gì mà không rõ chứ?

Mấy năm nay tâm tư của Hoàng Hậu toàn ở trên người Đaoan Vương, Đaoan Vương vì muốn đứng vững gót chân ở trong triều cũng không rảnh đi quản chuyện khác, đúng là đã xem nhẹ Chiêu Dương Công chúa, làm cho một vị Công chúa tốt trở nên thành bộ dáng đặc biệt không phóng khoáng.

Xe ngựa đến Đaoan vương phủ, Chiêu Dương Công chúa được Triệu quản gia dẫn đến chỗ Tần Dục ở.

Khi Vĩnh Thành để ban Đoàn Vương phủ cho Tần Dục, đối với Tần Dục còn có chút áy náy tình cảm, cho nên có thể nói Đoàn Vương phủ xa hoa lộng lẫy, khắp nói đều là cảnh trí xinh đẹp, nhưng Chiêu Dương Công chúa không dám nhìn loạn bốn phía để xem.

"Ngẩng đầu lên!" Tần Dục chờ hồi lâu mới đợi được muội muội của mình đến, cố tình còn nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn của nàng, lập tức có chút không vui nói.

Chiêu Dương đột nhiên nghe được Tần Dục nói, bị kinh ngạc, nàng ngẩng đầu lên thì thấy huynh trưởng của mình đang ngồi dưới tàn cây cách đó không xa, bên người còn có thị vệ và hạ nhân đứng bên cạnh.

"Hoàng...Hoàng huynh." Sắc mặt Tần Dục không quá dễ nhìn, khiến cho Chiêu Dương có chút không yên tâm, càng thêm có vẻ nơm nớp lo sợ.

Trước khi gả thì muội muội hẳn có chút hướng nội, cũng sẽ không có ở trước mặt mình mà lộ ra bộ dáng kinh hãi như vậy, khi đó nàng, còn gầy một chút, Tần Dục có chút tiếc hận rèn không thành thép nhưng áy náy vẫn là nhiều hơn.

Áy náy vì bản thân đã xem nhẹ muội muội của mình.

Tính cách này của Chiêu Dương, nhất định phải sửa! Tần Dục nhắm mắt lại, cách hai giây mới mở mắt ra lần nữa, sau đó ánh mắt nhìn lên người ma ma cùng với nha hoàn bên người Chiêu Dương.

Đời trước Chiêu Dương xảy ra chuyện qua đời, bên người nàng chỉ có một tiểu nha hoàn chạy tới thông tri cho hắn, người khác...Vài nha hoàn ma ma kia, một ít người bị Tần Diệu thu mua, một ít có qua lại

với Hoắc gia, còn có người trực tiếp trèo lên giường phò mã Hoắc Thọ.

"Trừ nha hoàn mang hoa màu hồng nhạt kia, những người khác bên người Công chúa, đều kéo xuống giam lại cho ta." Tần Dục đột nhiên nói.

Tuy Tần Dục đột nhiên ra mệnh lệnh này nhưng người Đaoan Vương phủ đều có thói quen nghe theo hần, lập tức nghe lệnh trực tiếp đi lên lôi đám người ma ma nha hoàn ra.

Mới đầu vài ma ma và nha hoàn kia không phản ứng gì nhưng phản ứng sau đó lại là sôi nổi bắt đầu cầu tình: "Công chúa, Công chúa cứu mạng."

"Vương gia tha mạng..."

Đột nhiên Tần Dục trở mặt, ngay cả Chiêu Dương cũng ngốc theo: "Hoàng...Hoàng huynh..." Nàng muốn cầu tình, nhưng nhìn thấy Tần Dục lạnh mặt, lời cầu tình làm sao cũng không nói ra được, thậm chí không thể tránh né mà run bần bật.

"Lại ầm ĩ, trước hết đánh hai mươi bản tử rồi giam lại." Tần Dục lại nói.

Một ma ma đang nắm lấy chân Chiêu Dương cầu tình, đột nhiên nghe nói như thế, lời chưa kịp nói cùng tiếng khóc tất cả đều bị nghẹn ở trong cổ họng, lại không dám nói thêm cái gì, cũng giống như những người khác vậy.

Những người đó rất nhanh đã bị kéo xuống, lúc này Tần Dục mới nhìn về phía Chiêu Dương: "Nghe nói đã lâu rồi Hoắc Thọ không đến chỗ muội?"

Chiêu Dương sừng sốt, lại có chút đại ra nhìn Tần Dục.

"Sao muội không nói!" Tần Dục xúc động chỉ muốn ném chén trà trên tay ra, nhưng nhìn thấy bộ dáng chịu đủ kinh hách của Chiêu Dương nên đành nhịn xuống.

Quả thật hấn và mẫu hậu đã xem nhẹ Chiêu Dương, nhưng nếu như Chiêu Dương đem chuyện của mình nói cho bọn họ thì bọn họ tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý tới. Đời trước, tại sao Chiêu Dương lại không nói?

Liếc mắt nhìn Chiêu Dương một cái thật sâu, Tần Dục nói với Triệu quản gia: "Triệu quản gia, người mang Chiêu Dương Công chúa đi rửa mặt một chút, sau đó lại mang muội ấy đến gặp ta."

Vừa rồi mấy hạ nhân kia lá gan cũng lớn thật đấy, dám tùy ý lôi kéo xiêm y của Chiêu Dương, làm quần áo con bé đều loạn.

Tần Dục chờ Chiêu Dương đi, hít sâu mấy hơi, mới khiến tâm tình bình phục chút, sau đó liền cảm thấy trên mặt nóng lên...Không hề nghi ngờ, Lục Di Ninh lại hôn hấn.

Lục Di Ninh mặc quần áo của hấn đứng ở bên cạnh xe lăn nhìn hấn với một đôi mắt lấp lánh.

"Chúng ta đi ăn cơm?" Tần Dục hỏi, nhìn Lục Di Ninh có chút ngây thơ, lại làm một động tác ăn.

Ánh mắt Lục Di Ninh vốn đang lóe sáng, nhất thời càng sáng hơn (◡‿◡) cúi lưng xuống liền hôn Tần Dục một chút.

Ký ức trước đây khi nàng bị giam lại đều đã mơ hồ, chỉ nhớ vài hình

ảnh, trong đó bao gồm có người hôn nàng, nàng lại đi hôn người khác...Vốn dĩ nàng có chút không hiểu ý tứ của động tác này, nhưng sau khi hôn Tần Dục một chút, đột nhiên nàng thích được làm như vậy.

Nàng thích hôn Tần Dục, nàng thích chạm chạm vào Tần Dục, cũng thích Tần Dục chạm vào mình.

Thời điểm Tần Dục dứt cháo cho Lục Di Ninh, Chiêu Dương đã xử lý bản thân xong đến đây.

Nàng vẫn như trước vẫn là bộ dạng chán kinh kia, hoàn toàn không dám nhìn thẳng Tần Dục, nếu là bộ dáng mỹ nhân làm vẻ ta đây khẳng định sẽ khiến cho người khác yêu thương, nhưng nàng thân thể cường tráng hơi béo mà làm thì chỉ khiến người khác không thích mà thôi.

Tần Dục thờ dài một hơi: "Ngồi đi, chúng ta cùng ăn bữa cơm."

Chiêu Dương bay nhanh tới ngồi xuống, mắt cẩn thận dò xét nhìn Tần Dục, theo sau trong mắt chột lóe kinh ngạc.

Từ sau khi hoàng huynh nàng xảy ra chuyện, cả người liền trở nên lạnh lùng, nhưng hiện tại nàng thấy gì đây? Nàng lại nhìn đến một thiếu nữ mặc nam trang đang được hoàng huynh mình dứt cháo.

Chiêu Dương chớp mắt, có chút hoài nghi bản thân nhìn lầm, đúng lúc này nàng thấy thiếu nữ kia ăn một ngụm cháo đột nhiên nhìn về phía nàng, lộ ra biểu tình hung ác.

Nếu biểu tình này đặt ở trên người Tần Dục, thì có khả năng sẽ khiến nàng bị dọa nháy dưng, lo lắng cho mình có phải làm sai chỗ nào chọc hoàng huynh không vui hay không, nhưng thiếu nữ này...

Thiếu nữ này gãy trơ cả xương, thật sự khiến nàng không sợ mà ngược lại khiến nàng thoải mái một chút.

Dao: Miss ngốc quá moe *khóc* .

Chương 16: Gặp Chiêu Dương(3)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Chiêu Dương nơm nớp lo sợ ngồi trước mặt Tần Dục, cũng không dám động đũa gấp đồ ăn, mặc dù nàng rất mong nhớ ca ca Tần Dục này nhưng vẫn không dám thân cận cùng với hắn, mà hành động trước đó của hắn lại càng dọa đến nàng rồi.

Chỉ vừa mới gặp mặt thôi mà Tần Dục đã đem tất cả ma ma nha hoàn bên người nàng giam lại....Chẳng lẽ nàng làm sai chuyện gì ư?

Có điều mấy ngày nay nàng vẫn luôn an an phận phận, vẫn chưa gặp phải sự tình gì...Đột nhiên Chiêu Dương nghĩ đến câu nói mà Tần Dục hỏi nàng lúc nãy --- "Nghe nói Hoắc Thọ đã thật lâu không đi đến chỗ muội?"

Hoành huynh tức giận bởi vì nguyên nhân Hoắc Thọ đã lâu không có đến chỗ nàng? Chiêu Dương càng nghĩ càng cảm giác hắn chính là chuyện này rồi. Mẫu hậu đem nàng gả cho Hoắc gia, chỉ sợ là muốn mượn sức Hoắc gia, nhưng nàng rất vô dụng, Hoắc Thọ một chút cũng không thích nàng...

Nàng vừa ngu ngốc lại khó coi, một chút cũng không giúp được gì cho Hoành huynh và mẫu hậu mà còn cản trở...Chiêu Dương lại trộm nhìn thoáng qua Tần Dục, hận không thể co lại mà trốn mới tốt.

Lúc Tần Dục mới gặp Chiêu Dương thì rất kích động, hơn nữa lại hận ma ma nha hoàn bên người Chiêu Dương, mới nhân cơ hội nhanh gọn lẹ dứt khoát (*) mà bắt tất cả đám người kia giam lại, giờ trước mắt đã không còn những người chướng mắt kia nữa, cả người hắn liền trở nên ôn hòa hơn.

(*) Nguyên văn: dao sắt chặt đay rối: chỉ hành động mạnh mẽ quyết đoán sắc bén để giải quyết rắc rối/mớ bòng bong/một việc gì đó.

Nhẹ thở dài một hơi, Tần Dục dùng đũa gấp đồ ăn cho muội muội của mình: "Ăn đi."

Chiêu Dương thụ sủng nhược kinh[1] nhìn Tần Dục. Hoàng huynh nàng từ nhỏ đã luôn một mình cho nên nàng và Hoàng huynh cũng trở nên không cách nào quen thuộc với nhau, trước đây ăn cơm cùng nhau, Hoàng huynh cũng chưa bao giờ gấp đồ ăn cho nàng cả.

[1]: 受宠若惊- được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Quả thật trước đây Tần Dục chưa bao giờ gấp đồ ăn cho Chiêu Dương, ở trong cung cũng không cần hắn phải gấp đồ ăn, cho dù ăn đến món gì ngon muốn cho mẫu hậu và muội muội nếm thử, hắn cũng chỉ phân phó người hầu hạ bên cạnh một tiếng, nếu không phải mấy ngày này đút cho Lục Di Ninh ăn đã thành thói quen, hắn cũng sẽ không làm như vậy.

Bộ dạng thụ sủng nhược kinh của Chiêu Dương khiến cho trong lòng Tần Dục chua xót: "Muội sống không tốt, vì sao không nói tiếng nào?"

"Hoàng huynh, muội rất tốt." Chiêu Dương không chút nghĩ ngợi liền nói, tuy rằng Hoắc Thọ không đến nhìn nàng, người Hoắc gia cũng không thích nàng, nhưng nàng vẫn có thể sống tốt ngày qua ngày,

cũng không nghĩ Hoàng huynh sẽ lo lắng: "Hoàng huynh, là muội vô dụng, xin lỗi."

"Chiêu Dương, muội là em gái ruột của ta, không cần phải nói xin lỗi với ta." Tần Dục nói. Hắn cũng nhìn ra, muội muội của mình đã bị dạy làm cho suy nghĩ lộn xộn,. Còn về phần nguyên nhân...đương nhiên không khỏi liên quan đến mấy ma ma bên người nàng.

Ở triều đại này, Hoàng tử từ khi còn rất nhỏ đã phải rời mẫu thân để tiếp thụ giáo dục, còn về phần dạy dỗ Công chúa cũng thường do ma ma chuyên môn phụ trách, ma ma bên người Chiêu Dương là Tiêu Quý phi thu mua, tuy không dám làm tổn hại thân thể Chiêu Dương nhưng lại có rất nhiều biện pháp khác dạy dỗ Tiêu Dương sai hướng.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Chiêu Dương đã thành ra như thế, hắn muốn nàng thay đổi ngay lập tức thì tất nhiên không có khả năng, cho nên Tần Dục chỉ có thể từ từ: "Chiêu Dương, dù muội đã xuất giá nhưng có Hoàng huynh và mẫu hậu làm hậu thuẫn cho muội. Nếu Hoắc Thọ đối với muội không tốt, Hoàng huynh biết được sẽ thu thập hắn."

Tần Dục vừa nói vừa một bên quan sát thần sắc Chiêu Dương. Hiện tại hắn không lo lắng gì khác, chỉ lo lắng Chiêu Dương đối với Hoắc Thọ rẽ tình đậm sâu...Nếu Chiêu Dương không có cảm tình đối với Hoắc Thọ thì sự tình sẽ dễ làm hơn nhiều, hắn cũng có thể không hề cố kỵ với Hoắc gia mà ra tay, nhưng nếu Chiêu Dương yêu thích tên Hoắc Thọ kia...

Hoắc Thọ người này tuy rằng phẩm hạnh không tốt, nhưng tướng mạo đoan chính tài hoa phong nhã, quả thật là loại mà nữ nhân ưa thích.

Chiêu Dương sừng sốt. Hoắc Thọ đối với nàng không tốt sao? Nàng

dĩ nhiên không hề nghi ngờ gì rồi.

Lúc trước khi nàng chưa gả, nghe người ta nói trượng phu của mình là đại tài tử nổi danh ở Kinh Thành, lại nghe nói Hoắc Thọ viết thơ cho mình, nàng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, đối với Hoắc Thọ cũng có rất nhiều ảo tưởng, nhưng đêm tân hôn, ánh mắt ghét bỏ của Hoắc Thọ đã khiến nàng thanh tỉnh hoàn toàn.

Trong một năm này, tuy rằng Hoắc Thọ trốn tránh nàng, nhưng bọn họ cũng gặp qua nhiều lần, mới đầu còn tốt, vẻ mặt Hoắc Thọ vẫn có thể duy trì được, nhưng gần đây Hoắc Thọ càng ngày lại càng quá phận, ba lần bảy lượt mở miệng vũ nhục nàng...

Chỉ là... nói này nói nọ sẽ khiến cho Hoàng huynh lo lắng, hơn nữa quả thật là nàng không tốt, vừa ngu vừa mập không được người yêu thích...Chiêu Dương chớp mắt, thấp giọng nói: "Hoàng huynh, Hoắc Thọ đối xử với muội rất tốt."

Nhất thời Tần Dục bực mình vô cùng, đúng lúc này đột nhiên Lục Di Ninh ôm lấy Tần Dục, sau đó hướng về phía Chiêu Dương nhe răng trợn mắt, biểu tình hung ác.

Lúc trước khi Lục Di Ninh làm vẻ mặt này, Tần Dục rất khó hiểu, hiện tại thấy Lục Di Ninh làm như vậy, hẳn lại có một chút nghi hoặc, có lẽ nào hài tử thấy mình tức giận nên mới đối với Chiêu Dương lộ ra bộ dáng như vậy?

Sờ sờ đầu Lục Di Ninh, Tần Dục gắp một miếng rau xanh trên bàn đút vào miệng nàng.

Cuối cùng hài tử này cũng không khiến mình nuôi không công.

Từ trong cổ họng của Lục Di Ninh phát ra âm thanh "ô ô ô" sung

sướng, lại một lần nữa lộ ra biểu tình ngóng trông nhìn Tần Dục, muốn được đút ăn thêm nữa.

"Hiện tại thân thể nàng không tốt, không được ăn nhiều." Tần Dục trấn an nói, đổi đĩa cũng gấp cho Chiêu Dương một miếng rau xanh, bỏ vào bát Chiêu Dương: "Ăn đi, sau đó thì cứ ở lại trong phủ."

Chiêu Dương nhìn thấy động thái của Tần Dục cùng với Lục Di Ninh thì hâm mộ không thôi, rồi thấy Tần Dục gấp cho mình đồ ăn lại vô cùng cảm động, cuối cùng dũng khí nổi lên hỏi: "Hoàng huynh, ma ma cùng nha hoàn của ta..."

"Chờ chút mang muội đi xem." Tần Dục nói.

Mặt béo của Chiêu Dương biểu lộ một nụ cười nhợt nhạt, nàng phát hiện Tần Dục không hề đáng sợ như nàng vẫn nghĩ vậy, lúc này mới dám cầm đĩa ăn cơm, ăn cũng cảm thấy ngon hơn.

"Ăn cơm xong thì đi nghỉ ngơi một chút trước, rồi chờ ta trở lại mang muội đi xem mấy hạ nhân của muội." Tần Dục lại nói. Chờ Chiêu Dương nghỉ ngơi tốt, những kẻ đó hẳn đã nhận tội...

Chiêu Dương gật gật đầu, tuy rằng vô cùng nghi hoặc nhưng lại nghe lời đi theo Triệu quản gia nghỉ ngơi.

Tần Dục nhìn Chiêu Dương rời đi, đột nhiên lại cảm thấy thời gian gấp gáp.

Hắn trùng sinh đã được vài ngày, trong mấy ngày này cũng đã làm rất nhiều chuyện, hắn đem tất cả mọi chuyện đã từng xảy ra trước khi mình trùng sinh ghi lại, cũng bày ra một kế hoạch cho mình.

Cách chuyện nước mất nhà tan chỉ còn có mười năm, thời gian của

hắn cũng đã thay đổi...

"Thọ Hỉ." Tần Dục đột nhiên kêu một tiếng.

"Vương gia." Thọ Hỉ đáp một tiếng.

"Người đi tìm một tiên sinh dạy học về đây, để cho thái giám trong phủ đều học biết chữ." Tần Dục nói, hắn kết giao với rất nhiều quan viên, trên tay nhân thủ lại vô cùng ít, lúc này muốn bồi dưỡng nhân thủ còn không có cách nào tìm người, không bằng cứ lấy thái giám trong phủ góp đủ số.

Sau khi biết chữ, những tên đó nếu không làm thái giám được thì làm chân chạy vặt giúp hắn, nghe ngóng xử lý sản nghiệp bên ngoài cũng tốt.

"Vâng." Lúc Thọ Hỉ thưa một tiếng có chút kinh hỉ, thái giám bọn họ phần lớn đều không biết chữ, hắn biết chữ cũng không nhiều, nếu có thể học...

"Còn có, đem Trang Tử ở Thành Nam kia thu dọn lại đi, thu lưu cô nhi, nói với bên ngoài là ta vì mẫu hậu cầu phúc." Tần Dục lại nói.

"Vâng." Thọ Hỉ lại thưa.

Đối với hành động thu lưu cô nhi, Thọ Hỉ vẫn chưa nghĩ nhiều, nhưng Tần Dục lại biết, hắn đây là vì mình mà bồi dưỡng nhân thủ.

Mấy năm này hắn sẽ ở Kinh Thành, nhưng mấy năm sau, nhất định hắn sẽ rời đi... Thu lưu cô nhi lúc này tuy rằng không hữu dụng, nhưng nuôi dạy trong hai năm, thì có thể dùng một chút, còn lại dù cho hai năm sau không thể thì mười năm sau vẫn dùng được.

Nhưng mà chỉ nuôi chút cô nhi đến cùng vẫn vô dụng, tốt nhất vẫn có thể tìm một ít người đọc sách, còn có...thanh niên trẻ khỏe.

Chỉ là những người này không được quá sơ sài, vẫn phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

Chương 17: Dạy nói chuyện(1)

Edit: Vi Đình

Beta: Tiểu Pi + Dao

Tần Dục dặn Chiêu Dương đi nghỉ trưa, cũng đưa Lục Di Ninh lên giường nghỉ ngơi, nhưng mình lại không vào ngủ, mà bắt đầu viết thư gửi cho những người thân tín của hắn.

Dựa theo tính cách của mỗi người, thư mà hắn viết cho bọn họ đều không giống nhau, sau đó gọi Thọ Hỉ sai người gửi đi.

Ngoài ra, hắn còn viết cho một số người mà mình cũng không mấy thân quen, nhưng những người đó có thể dùng được, đặc biệt là ở phía Giang Nam..... sự sụp đổ của Đại Tần có quan hệ rất lớn với cuộc phản loạn ở Giang Nam, hiện tại tình hình bên đó cũng không phải đặc biệt hỗn loạn, cho nên nếu có thể, hắn muốn liên lạc với một vài người trước.

Đáng tiếc rằng trên tay hắn người có thể dùng được không nhiều, nếu không hắn sẽ tìm một người có khả năng ăn nói để đưa bức thư đi, hiển nhiên hiệu quả sẽ cao hơn so với một phong thư đơn thuần.

Nhưng hắn cũng không vội, hiện giờ hắn cũng chưa có ý định sẽ làm cái gì, trước tiên chỉ cần tạo vài mối quan hệ tốt một chút là đủ rồi.

Viết hết phong thư này đến phong thư khác khiến cánh tay của Tần Dục có chút rã rời, trong lúc lơ đãng vừa quay đầu lại, hắn phát hiện Lục Di Ninh vừa rồi còn nhìn lên mình không chịu ngoan ngoãn ngủ,

mà hiện tại nàng đã ngủ từ lúc nào rồi.

Thân thể nàng thật sự suy nhược, nên ăn nhiều và ăn ngủ hơn... Tần Dục cười khẽ, rồi kêu Thọ Hi đang chờ bên ngoài phòng tiến vào: "Thẩm vấn đám người bên cạnh Chiêu Dương sao rồi?"

Thọ Hi ở bên ngoài phòng sớm đã nghe xong thủ hạ báo lại, nghe thấy Tần Dục hỏi, lập tức nói: "Thưa Vương gia, những người đó đều đã khai hết."

"Nhanh như vậy sao?" Tần Dục có chút kinh ngạc.

"Một đám nha hoàn sống trong nhung lụa, căn bản là chịu không nổi dụng hình." Thọ Hi lại nói, lời nói mang theo đôi chút khinh thường.

Tần Dục nghe vậy, lập tức đứng dậy: "Sắp xếp mọi việc bên kia cho ổn thỏa, ta sẽ cùng Chiêu Dương qua đó."

Nói xong, Tần Dục đã rời khỏi, nhưng kết quả xe lăn đẩy gây nên tiếng động, khiến cho Lục Di Ninh ở trên giường đột ngột bò dậy. Nàng mới vừa tỉnh, thoạt nhìn có chút mê man, nhưng lúc sau đã liếc thấy Tần Dục, rồi bước nhanh rời giường, sau đó chạy về phía Tần Dục.

"Mặc quần áo vào." Tần Dục có chút bất đắc dĩ, nhìn Lục Di Ninh mặt vẫn đầy mờ mịt, cuối cùng vẫn gọi người mang quần áo tới, sau đó tự mình mặc vào cho nàng, nàng vẫn mặc quần áo của hắn.

Mang theo Lục Di Ninh mặc nam trang, Tần Dục đi sang sân của Chiêu Dương.

Tần Dục dặn Chiêu Dương về nghỉ trưa, nhưng hôm nay đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao mà nàng ngủ được? Nàng

trợn tròn mắt nằm trong chốc lát rồi lại ngồi dậy, nàng vẫn đang đợi Tần Dục.

Nhìn thấy Tần Dục tới, hai mắt nàng hiện lên sự vui vẻ, sau đó tư thái đoan chính, từng bước nhỏ đi đến chỗ Tần Dục: "Gặp qua hoàng huynh..."

"Đi thôi." Tần Dục cắt ngang động tác cẩn thận hành lễ của Chiêu Dương.

Tần Dục dẫn theo Chiêu Dương đi tới hậu viện của Đoan Vương phủ, mà ở nơi đó, tất cả ma ma, nha hoàn bên cạnh Chiêu Dương đều đang quỳ. Cũng chỉ mới có hai canh giờ không gặp, bọn họ trước đó chĩnh tề mà giờ lại biến thành vô cùng tiều tụy.

"Trương ma ma, Lý ma ma....." Chiêu Dương nhìn hai lão ma ma bên cạnh mình lúc này tinh thần đều đã không tốt, tức khắc có chút lo lắng.

"Chiêu Dương, muội đừng vội" Tần Dục lạnh lùng nói: "Trước hết muội nghe các nàng nói xem sao lại như thế đã."

Nói cái gì? Chiêu Dương lộ ra vẻ mặt đầy khó hiểu, Tần Dục lại nhìn về phía á ma ma họ Trương kia: "Trương ma ma, khai rõ những gì người đã làm đi?"

Trương ma ma đang quỳ liền giật mình một cái, vội dập đầu: "Công chúa, lão nô xin lỗi người, lão nô thu tiền của nô tài khác, dụ dỗ người ăn thật nhiều vào, lão nô còn trộm trang sức của người, lão nô này tội đáng chết vạn lần."

Những người này quả thật bị làm cho hoảng sợ, trước đó bị người của Đoan Vương bắt đi, các nàng còn cho rằng Đoan Vương sẽ

không dám đụng đến các nàng, lại không nghĩ sự tình phát triển khác xa các nàng tưởng tượng, hoàn toàn không giống nhau.

Thuộc hạ của Đao Vương vừa bắt nàng đi, đã có thái giám đi lên lột quần áo của các nàng rồi còn tra tấn các nàng, bức các nàng phải khai ra tất cả tội ác đã làm, còn tách riêng đám để thẩm vấn.

Đừng nhìn các nàng hiện tại quần áo toàn vẹn còn trên mặt thì không thương tích gì, nhưng thật sự trên người đã không có mấy chỗ da thịt lành lặn đâu...

Nếu không thú nhận tất cả mọi chuyện, nếu không làm theo những điều Đao Vương nói, các nàng chỉ có một đường chết! Hiện tại Trương ma ma cũng không dám lừa Chiêu Dương Công chúa một câu.

Chiêu Dương thực lo lắng cho những hạ nhân bên cạnh mình, lại không ngờ lời quan tâm của nàng còn chưa nói ra, đã bất ngờ nghe một lời nói như thế, trong lúc nhất thời tựa như bị người khác đánh vào đầu một gậy.

Nàng vẫn luôn biết bản thân mình vừa béo lại vừa xấu, bởi vì điều này nên nàng càng ngày càng trở nên kiêu ngạo, ở trước mặt Hoắc Thọ cũng không dám ngẩng đầu.

Nàng cho rằng sự việc đã như vậy, là bản thân nàng không kiểm soát được miệng của mình, nào nghĩ đến bên trong thế nhưng lại còn có nội tình?

"Lão nô cho công chúa uống thuốc, lão nô xin lỗi công chúa, mong công chúa tha mạng!" Lý ma ma cũng khóc rống nói. Trương ma ma quản chuyện Chiêu Dương ăn gì, còn Lý ma ma lại quản thuốc uống trong một ngày của Chiêu Dương.

"Công chúa tha mạng, là nô tỳ cầu dẫn Phò mã."

"Công chúa tha mạng, khi nô tỳ hầu hạ người luôn lười biếng....."

"Công chúa tha mạng....."

.....

Một chuyện nói tiếp một chuyện, xung quanh nàng mọi người sôi nổi nhậm tội, sắc mặt Chiêu Dương cũng càng ngày càng khó coi, môi run rẩy không thôi. Mấy năm nay, Triệu Hoàng hậu cũng không có thời gian quản nàng, có thể nói là cả ngày nàng đều cùng sinh hoạt vui đùa với các nha hoàn ma ma, đổi lại là người khác thì sẽ không đối với các hạ nhân như vậy, nhưng nàng vẫn luôn trọng tình cảm.....

Nàng đối những người này rất tốt, mà các nàng, các nàng.....

Chiêu Dương che lấy khuôn mặt béo tròn của mình, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Tần Dục nghe thấy những chuyện này, khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, những người này hiện giờ mặc dù đã làm rất nhiều chuyện gây bất lợi đối với Chiêu Dương, nhưng đến cuối cũng không có gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Bất quá, Chiêu Dương lại là một công chúa, thế nhưng lại không có nổi vài người trung thành... tâm trạng của Tần Dục trở nên rất xấu.

"Chiêu Dương, tâm địa của những người không tốt, muội thật sự một chút cũng không biết hay sao?" Tần Dục nhìn về phía Chiêu Dương.

Chiêu Dương khóc càng nhiều hơn, nàng cũng không phải là ngu ngốc, cẩn thận ngẫm nghĩ lại cũng nhớ tới rất nhiều chuyện lúc trước. Trước kia bên người nàng cũng có kẻ trung thành với nàng, tỷ như là ban đầu có Vương ma ma đã đối với nàng thật sự rất tốt, chỉ là những người này đều xa lánh Vương ma ma, cả ngày nói Vương ma ma không tốt, nàng sợ các nàng gây ra xung đột, liền cho Vương ma ma về quê dưỡng lão.

"Vậy hiện tại mọi tính toán sẽ xử lý như thế nào?" Tần Dục lại hỏi, hy vọng Chiêu Dương có thể cho bản thân một sự quyết định.

"Mọi không biết..." Chiêu Dương mặt mày hoang mang, lúc này nàng căn bản đã không biết mình nên làm như thế nào và có thể làm những gì.

"Những người này mọi tính toán xử lý như thế nào?" Tần Dục lại hỏi.

Chiêu Dương vẫn không ra được quyết định.

Nhìn nàng trở thành ra như vậy, Tần Dục thở dài, nên nói với Thọ Hi: "Mang những kẻ này ra sau hậu viện, nhất định phải canh giữ cẩn thận."

Theo ý của hắn, đem những người này giết tất cả cũng không sao, nhưng nếu làm như vậy khẳng định sẽ dọa Chiêu Dương sợ, cho nên sẽ đi ngược lại so với tính toán ban đầu của hắn.

Một khi đã như vậy, không bằng trước hết đều mang bọn họ nốt cả lại.

Tần Dục chỉ đơn giản nói là nốt lại, nhưng trước mặt của Chiêu Dương, hắn nháy mắt ra hiệu với Thọ Hi — — đối với những kẻ phản

bội Chiêu Dương, hẳn sẽ không cho các nàng sống yên.

Bị người bên cạnh mình phản bội, điều này hiển nhiên là một đả kích nặng đối với Chiêu Dương, nàng nghĩ đến khoảng thời gian sau này đều thấy mờ mịt không rõ.

Tần Dục không nói thêm gì với nàng, hẳn cũng không phải giỏi việc giảng đạo với người khác, nhưng chung quy hẳn cũng sống nhiều năm rồi, biết vì sao Chiêu Dương lại biến thành bộ dạng như hiện giờ, cũng biết làm như thế nào thì Chiêu Dương mới có sự thay đổi.

Phủ Đoan Vương có rất ít nha hoàn, nhưng vẫn phải có, Tần Dục sắp xếp vài người hầu hạ Chiêu Dương, lại nói: "Chiêu Dương, từ hôm nay trở đi, mỗi lần muội ăn cơm chỉ có thể ăn một chén, đồ ăn lấy thanh đạm là chính, mỗi ngày uống thêm nhiều nước."

Sau khi nói xong, đột nhiên nghĩ đến gì đó, hẳn lại nói: "Sau này mỗi ngày muội và ta dùng cơm chung, trừ lần đó ra không được ăn khác, nước trà thì có thể uống nhiều một chút."

Vì Chiêu Dương quá béo nên mới tự ti, làm nàng gầy lại thì nàng tất nhiên có thể có điều thay đổi, mà nếu hẳn chú ý nàng nhiều hơn, nghĩ đến tính cách nàng yếu đuối, thì nàng sẽ không tự hạ thấp mình như vậy.

Nếu thật sự không được..... Hẳn sẽ chăm sóc Lục Di Ninh và Chiêu Dương, nhưng so với Lục Di Ninh thì Chiêu Dương phải chăm kỹ hơn.

Tần Dục đã rước Chiêu Dương về Đoan Vương phủ, thì không tính toán lại để nàng trở về. Cùng ngày hẳn cho người đến Phủ Công chúa mang đồ dùng của Chiêu Dương về. Buổi tối hôm nay, càng

phải cùng dùng bữa với Chiêu Dương.

Chương 18: Dạy nói chuyện (2)

Edit: Vi Đình

Beta: Dao

Chiêu Dương là tuy là muội muội của hắn, nhưng suy cho cùng thì nam nữ khác nhau, Tần Dục cũng không đối xử với nàng quá mức thân mật, ngược lại về phần Lục Di Ninh, hắn tự mình chăm sóc cũng đã vài ngày, trở nên thân thiết không để ý hay cố kỵ, xem nàng như đứa trẻ mà đối đãi.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Tần Dục đút cho nàng ăn cháo như cũ.

Lục Di Ninh hồi phục rất nhanh, đêm tân hôn sau khi nôn ra hết thì không bị đau bụng thêm lần nào nữa, cho nên hôm nay hắn cho nàng ăn cháo bèn bỏ thêm chút thịt cá vào.

Bỏ hành và gừng vào luộc cá lên rồi lóc xương ra, sau đó đem cá luộc chín cho vào cháo đã ninh như rời đảo nhanh, khi trình bày thì rắc thêm chút hành lá thái nhỏ lên trên, chén cháo thành phẩm không chỉ có mùi vị thơm ngon, mà còn nhìn rất hút mắt.

Tần Dục múc một muỗng cháo, Lục Di Ninh liền một ngụm ăn luôn, sau đó tỏ vẻ đắc ý mà liếc Chiêu Dương một cái, làm Tần Dục không khỏi buồn cười. Ước chừng là do hắn lộ ra vẻ quá mức chú ý tới Chiêu Dương, làm đứa nhỏ này đối với Chiêu Dương luôn sinh ra địch ý, điều gì cũng muốn hơn một phần. Chẳng qua là dù Lục Di Ninh không hiểu chuyện, nhưng không có tính hay công kích người

khác, sẽ không làm thương tổn Chiêu Dương, cho nên Tần Dục cũng không phải lo lắng gì nhiều.

Tần Dục mỉm cười rồi tiếp tục dứt cháo, Chiêu Dương ngồi đối diện với hai người cảm thấy hâm mộ cực kỳ. Cảnh tượng như vậy, lúc trước nàng có thấy một lần, khi đó trong lòng nàng tràn đầy thấp thỏm nên cũng không dám nhìn nhiều, bây giờ hẳn là không giống nhau đi.

Nàng càng lớn càng khó coi, rất béo, nhưng Lục Di Ninh cũng không có điểm nào đẹp, mặc dù lớn lên thì khuôn mặt cũng dễ nhìn, dáng người gầy dù có cởi xiêm y ra cũng là không làm cho người khác thích nổi, huống chi nàng ấy (Lục Di Ninh) còn là một đóa ngọc.

Nhưng hoàng huynh của nàng (Chiêu Dương) đối xử với Lục Di Ninh rất tốt.

Cưới Lục Di Ninh đối với hoàng huynh mà nói thì là một chuyện vô cùng khuất nhục (ủy khuất và nhục nhã), nhưng hoàng huynh của nàng vẫn dịu dàng với Lục Di Ninh, thậm chí còn nguyện ý chiếu cố Lục Di Ninh, còn nàng thì sao?

Nghĩ đến phu quân của mình, trong lòng Chiêu Dương không khỏi đau xót. Hoắc Thọ chướng mắt nàng từ đầu đến đuôi, mẫu thân của y đối với nàng cũng càng ngày càng bắt bẻ, trong quá khứ lúc Hoắc gia có hoạt động gì bèn gọi nàng qua, đến lúc nàng qua bọn họ đều cô lập nàng, hại nàng một câu cũng không thể nói được, mà muội muội của Hoắc Thọ càng không tiếc lời giễu cợt nàng béo...

Lúc trước Chiêu Dương vẫn luôn xem những chuyện đó là đương nhiên, nhưng nhìn lại hoàng huynh mình chiếu cố Lục Di Ninh còn hơn cả mình, thì nàng lại đột nhiên có chút mê mang.

Lục Di Ninh đang ăn cháo cá, Chiêu Dương cũng ăn tương tự như thế, chỉ có điều là nàng so Lục Di Ninh đặc sắc hơn chút, ngoài chén cháo cá, còn có ba đĩa ăn sáng kèm theo.

Một đĩa rau trộn giấm, một đĩa đậu hủ và trứng muối, còn có một đĩa rau trộn nấm, tất cả đều không có dầu mỡ.

Ngày thường thói quen ăn uống của nàng chỉ có thịt và cá, bây giờ đưa cho nàng những thức ăn thanh đạm như vậy làm cho Chiêu Dương cảm thấy không có chút mùi vị nào, nhưng đối với nàng thì khó chịu nhất không phải hương vị mà là số lượng.

Chút đồ ăn như thế thì đối với nàng nhiều nhất chỉ là món ăn khai vị, nhưng mà ăn xong chỗ đồ khai vị này, Tần Dục lại không cho nàng ăn bất kỳ thứ gì khác nữa.

Chỉ là...Nhìn Tần Dục chỉ ăn một ít như vậy, Chiêu Dương cũng đành buông đũa xuống.

Ngày thứ hai Chiêu Dương ở lại Đoan Vương phủ, Tần Dục cho Thọ Hỉ đi mời tiên sinh về Đoan Vương phủ dạy học.

Tần Dục chỉ muốn thái giám trong phủ Đoan Vương nhận biết mặt chữ, Thọ Hỉ cũng không mời những người có học vấn quá cao, tìm một lão tú tài thi nhiều năm vẫn không đậu, ngày thường sống dựa vào để viết giùm thư từ và chép sách sinh hoạt cho người ta vào trong phủ dạy học.

Đương nhiên, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể nguyện ý dạy dỗ chữ nghĩa cho một đám hoạn quan.

Tiền triều từng có hoạn quan mắc bệnh dịch tả, cho nên bây giờ kẻ đọc sách đối với hoạn quan đều vô cùng chú ý, khinh thường

không muốn làm bạn, thậm chí các hoạn quan đứng đầu trong cung, đều không được phép biết chữ..... Cũng may Tần Dục đã xuất cung, hoạn quan bên người hấn không phải chịu hạn chế, hơn nữa nói thì nói như vậy thôi, thật ra rất nhiều hoạn quan bên người Vĩnh Thành Đế cũng biết chữ.

Tần Dục đi gặp gã tú tài, đối với người đang run sợ không thôi này nói ra việc mình muốn cho thái giám thuộc hạ học chút kiến thức để có thể tiện lợi cho những việc sau này, cũng đề riêng ra rằng không cần phải dạy dỗ bọn họ thơ từ ca phú.

Lão tú tài ngay lập tức đồng ý, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hấn sớm đã từ bỏ khoa cử, hấn đã rất nhiều năm chưa từng đọc lại kinh thư thuở ở trường học, thơ từ ca phú thật lòng đều sớm đã quên, lúc trước còn sợ không có cách nào dạy dỗ người khác, nhưng hiện tại..... Chỉ dùng để dạy những người này biết chữ, giúp những người này tương lai dễ hành sự, điều này với hấn mà nói thì rất đơn giản! Thường ngày hấn hay giúp người ta viết các loại văn khế, tìm hiểu được cũng một ít kiến thức, còn chút chuyên môn để dạy dỗ vấn đề này.

Cầm mười lượng bạc, lão tú tài vừa lòng mà ở lại phủ Đaoan Vương, mà bọn thái giám ở trong phủ thì lộ rõ nét vui mừng trên mặt, bọn họ cơ bản đều là trong nhà quá mức nghèo khó, mới phải đi vào cung, đối người đọc sách luôn có những lúc cực kỳ hâm mộ, bây giờ mình cũng có thể đọc sách, sao lại không hưng phấn chứ?

Những thái giám, sai vặt trong phủ Đaoan Vương mỗi ngày đều phải thay phiên nhau đi học, Triệu quản gia ban đầu cực kỳ lo lắng, sợ bọn họ làm không xong việc đã giao, không nghĩ cuối cùng, những kẻ được cho đi học có thể hoàn thành công việc tốt hơn, làm cho hấn mấy ngày đều trưng vẻ mặt khó chịu với họ.

Mà đồng thời lúc thái giám trong phủ kéo nhau đi học chữ, mỗi buổi tối Tần Dục cũng bắt đầu dạy Lục Di Ninh nói chuyện.

Lục Di Ninh có thể phát ra âm thanh, giọng nói cũng không có vấn đề, hẳn tin tưởng nếu mình chịu khó một chút, qua một thời gian nữa thì nàng có thể nói được một số thứ đơn giản.

"Tần Dục." Tần Dục chỉ vào bản thân mình, lại chỉ vào Lục Di Ninh: "Lục Di Ninh."

Ánh nến lay động, Tần Dục ngồi ở trên giường, dùng chân che đôi chân ngày càng héo rút của mình, sau đó lặp đi lặp lại mấy chữ mà nói chuyện với Lục Di Ninh.

Mặt Lục Di Ninh đầy nghiêm túc, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Dục, bộ dáng lắng nghe rất nghiêm túc, nhưng lại không mở miệng.

"Nghe theo ta rồi nói theo, nào, gọi "Tần Dục" ta nghe." Tần Dục mỉm cười rồi lặp lại một lần.

Lục Di Ninh vẫn không hề phản ứng.

Thành quý hồn trong mười năm, Tần Dục cũng có thể kiên nhẫn được, nên hẳn cứ lặp đi lặp lại, thỉnh thoảng còn sẽ chỉ vào đồ vật xung quanh nói cho nàng chúng nó gọi là gì, có ích lợi gì.

Lục Di Ninh từ đầu tới đuôi khẽ nhép miệng nghe theo rất nghiêm túc, nhưng vẫn không có phản ứng gì, nhìn thời gian không còn sớm lắm, Tần Dục đành xoa tóc nàng: "Thôi tốt rồi, ngủ đi."

Ngày tiếp theo đó, mỗi ngày Tần Dục đều cố ý cũng như vô tình mà dạy dỗ Lục Di Ninh, hẳn có thể cảm giác được đứa nhỏ này đã hiểu một chút, nhưng nàng vẫn luôn không mở miệng, so sánh với lúc

trước thì cũng không có thay đổi nhiều lắm.

Dù sao cũng đã định sẽ chăm sóc nàng, học từ từ cũng không sao... Tần Dục sờ tóc nàng thêm lần nữa, sau đó liền cảm giác được Lục Di Ninh dùng đầu của mình cọ cọ vào lòng bàn tay của hắn.

Lòng bàn tay ngứa ngứa do mái tóc xù xù của nàng cọ vào làm tâm tình của hắn cũng tốt lên. Tần Dục buông tay, cầm lấy công văn bên cạnh nhìn qua.

Nếu hắn không nhầm, qua nhiều đây thời gian, hắn cũng nên ra ngoài rồi nhỉ...

"Vương gia, trong cung truyền ý chỉ tới." Thọ Hỉ từ bên ngoài vội vàng tiến vào, tâu với Tần Dục.

"Chuyện gì?" Tần Dục hỏi.

"Nương nương truyền Vương gia mang theo Vương phi cùng Công chúa tiến cung." Thọ Hỉ tiếp tục nói.

"Đi an bài xe ngựa đi." Tần Dục nói. Chiêu Dương đã ở phủ Đoan Vương, mẫu hậu chắc chắn sẽ triệu kiến bọn họ.

Còn Hoắc gia kia... Chiêu Dương ở trong phủ của hắn đã vài ngày, bọn họ một chút phản ứng cũng đều không có, quả đúng là không đem Chiêu Dương đặt ở trong lòng!

Chương 19: Dạy nói chuyện(3)

Edit: Rika

Beta: Dao

Thọ Hỉ nhanh chóng an bài xe ngựa thật tốt, cùng lúc đó, trong phủ Doan Vương, một tên chăm sóc ngựa vôi vàng chạy ra.

Triệu Nam lập tức đem tin tức này báo cho Tần Dục, Tần Dục cười cười, lại tìm một tiểu thái giám, phân phó một chút việc.

Tần Dục đã lâu không gặp Triệu hoàng hậu, thực chất lúc tiến cung vẫn luôn âm thầm có chút vôi vàng, nhưng mà thân thể hắc không tiện, cho nên dù có chút vôi vàng, động tác cũng không mau được.

Tần Dục thì vôi vàng, còn Chiêu Dương thì ngược lại có chút thấp thỏm không yên, không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đối với Triệu hoàng hậu lại là một cảm giác sợ hãi. Còn Lục Di Ninh, dưới sự giúp đỡ của hai phụ nhân mà thay váy, tựa hồ nàng rất không quen, đi theo phía sau Tần Dục liên tục muốn cởi cái váy này ra. Bất quá, Tần Dục đối với biểu hiện của nàng đã rất vừa lòng, nàng hiện giờ tuy rằng vẫn không chịu nói chuyện, nhưng những việc linh tinh đều đã học được, cũng coi như có chút năng lực tự gánh vác.

Mang theo hai người, Tần Dục dưới sự trợ giúp của thị vệ leo lên xe ngựa, sau đó đi về hướng hoàng cung.

Xe ngựa không thể đi vào hoàng cung, cho nên tới cửa cung, Tần Dục liền cho người đỡ mình xuống xe ngựa, được Thọ Hỉ đẩy đi đến

trong cung.

Chiêu Dương rụt rè đi theo phía sau, Lục Di Ninh nhanh chóng bắt lấy lưng ghế xe lăn đi theo bên cạnh hắn, bọn họ một hàng ba người, nhìn rất dễ thấy, cũng không hề nghi ngờ đã đưa tới sự chú ý của người có chút tâm tư nào đó.

Mới vừa tiến vào cửa cung không bao lâu, Tần Dục đã bị người phía sau đuổi theo cản lại, ngăn trở hắn, quả đúng là Tam đệ hắn, nhi tử của Tiêu Quý Phi - Duệ Vương Tần Diệu.

Tần Diệu diện mạo rất giống Tiêu Quý Phi, mặt như bạch ngọc dáng vẻ chính chắn, lần đầu tiên nhìn thấy liền sẽ luôn cho người ta ấn tượng tốt, nhưng cũng chỉ có ánh mắt đầu tiên sẽ khiến người khác có ấn tượng tốt mà thôi.

"Đây không phải là hoàng huynh sao? Chỉ một khoảng thời gian không gặp, khí sắc hoàng huynh tốt lên rất nhiều, nghĩ đến sinh hoạt đêm tân hôn chắc thật sự không tồi nhỉ". Tần Diệu mang theo mấy người đi về phía của Tần Dục, sau đó ánh mắt đầy chế giễu, bộ mặt lộ vẻ khinh thường mà nhìn về phía Lục Di Ninh đứng bên cạnh Tần Dục.

Tần Dục vẫn luôn cực kỳ ghét khuôn mặt này của Tần Diệu, hơn nữa hắn vẫn luôn không để ý tới người này, bây giờ cũng thế, Tần Dục phát phát tay, để Thọ Hỉ tiếp tục đẩy mình đi về phía trước như thường lệ.

Chiếc xe lăn bằng gỗ cùng mặt đất ma sát, phát ra thanh âm "Kéo kẹt kẹt", Tần Dục dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, thoát nhìn thật không dễ chịu.

Tần Diệu thích xem nhất chính là bộ dạng không mấy dễ chịu của

Tần Dục. Từ nhỏ hắn đã không thích người ca ca Tần Dục luôn luôn đề trên đầu mình này, cuối cùng cũng chờ được đến lúc hắn đem Tần Dục đẩy xuống xe ngựa, làm Tần Dục bị ngã thành một kẻ phế nhân, hai bên đấu đá cuối cùng cũng đến lúc người sống ta chết. Lúc này rốt cuộc có thể xem Tần Dục bị chê cười, hắn tất nhiên là không thể bỏ qua, không chút do dự đuổi theo: "Hoàng huynh sao lại không phản ứng với lời của ta, là bởi vì hai người bên cạnh không thể gặp người sao?"

Thấy Tần Dục không nói lời nào, Tần Diệu lại nói: "Cũng đúng, một kẻ béo không dám gặp người, một kẻ vốn dĩ chính là kẻ ngốc, quả thật là cá mè một lứa.."

Tần Dục mới đầu cũng không để ý tới Tần Diệu, lúc này liền có động tĩnh, hắn hơi hơi giơ tay, tới khúc cua Thọ Hi liền ngừng lại, lại xoay xe lăn lại, để Tần Dục hướng mặt về phía Tần Diệu: "Tần Diệu, người thì gặp được người ư?"

Thanh âm Tần Dục không vang dội, ngữ khí cũng bình thản, nhưng lại phù hợp với thần sắc của hắn.....

Nhìn đến Tần Dục ngồi trên xe lăn, so với mình thấp hơn rất nhiều thế nhưng lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, trong lòng Tần Diệu liền có loại cảm giác tức giận.

Tần Dục bây giờ, cũng đã là một kẻ phế nhân, dựa vào cái gì còn nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy?

Cho dù hắn ở trên nhiều khía cạnh so ra thực sự kém Tần Dục, nhưng hắn có thân thể khỏe mạnh, chỉ cần điểm này, Tần Dục cũng đã thất bại thảm hại!

"Tần Dục, người cũng chỉ là một kẻ phế nhân....."

"Mấy ngày nay tấu chương buộc tội người cũng rất nhiều đi?" Tần Dục đột nhiên hướng tới Tần Diệu cười cười.

"Quả nhiên là người giỏi trò quỷ!" Tần Diệu biểu tình trở nên dữ tợn. Tần Dục sau khi tiếp chỉ tứ hôn liền đóng cửa không ra ngoài, sau đó, hắn liền bắt đầu những ngày bị vô số người buộc tội!

Có người buộc tội hắn phô trương lãng phí, có người buộc tội hắn bất kính huynh trưởng, có người buộc tội hắn thu nhận hối lộ..... Những cái đó ở trong mắt đại thần, tựa hồ trên người hắn đều là tật xấu.

Tần Diệu xưa nay luôn không thích người khác nhắm vào sai lầm của mình, mỗi lần nhìn đến tấu chương như vậy hắn đều nổi trận lôi đình, nhưng những gia hỏa kia vẫn không sợ chết vẫn dâng tấu!

Hắn đã đem tên những người đó đều ghi nhớ trong lòng, tính toán sau này nhất định phải hảo hảo xử lý bọn họ một phen, nhưng bây giờ vẫn phải kìm nén như trước, cũng chính bởi vì như vậy, cho nên hôm nay hắn mới có thể đặc biệt khắc nghiệt, thậm chí còn không xem xét tình huống.

"Tần Dục người đừng đắc ý!" Tần Diệu cắn răng nói. Tần Dục không nói chuyện, vẫn như cũ là một bộ mặt khinh thường, mà chuyện này không thể nghi ngờ đã làm cho Tần Diệu càng thêm tức giận: "Tần Dục, người cho rằng người vẫn còn là Thái tử kia sao? Người hiện tại bất quá chỉ là một phế nhân! Một phế nhân cưới một Vương phi ngốc! Toàn kinh thành người người đều đang giễu cợt người, người có biết hay không?"

Nếu như là trước đây, Tần Dục sớm đã bị chọc giận, khẳng định sẽ cùng Tần Diệu tranh cãi, nhưng hiện giờ thì lại thật bình tĩnh, vẫn

luôn yên lặng mà nhìn Tần Diệu, nhưng Chiêu Dương đã không nhìn được khóc lên, Lục Di Ninh cũng nắm chặt nắm tay, đề phòng mà nhìn Tần Diệu, lại không ngừng dùng khước mắt liếc xem Tần Dục.

Đến nỗi người đi theo Tần Dục và Tần Diệu, người phía sau Tần Dục đều cố kìm nén tức giận, mà người bên cạnh Tần Diệu.....

"Điện hạ đừng nóng giận, Đaoan Vương tân hôn, người nên chúc mừng hấn mới đúng." Một người bên cạnh Tần Diệu nói, tuy là khuyên giải an ủi, nhưng khẩu khí kia rõ ràng chính là giễu cợt Tần Dục.

"Nhớ trước đây Tô tiểu thư tài danh lan xa phong hoa tuyệt đại lại không ngó ngang, hiện tại lại tự chịu thiệt thù một kẻ ngốc từ trên trời rơi xuống, Đaoan Vương..... Ai!" Lại có người vì Tần Dục tiếc than, nhưng thật ra lại là chọc vào vết sẹo của Tần Dục.

Tần Diệu nghe xong người bên cạnh nói, tâm tình liền tốt lên rất nhiều, khẩu khí cũng mang theo cuồng ngạo: "Tần Dục, chúc mừng người cưới một ngốc tử! Người cũng đừng cao hứng quá sớm, một ngày nào đó, người sẽ bại dưới tay của ta!" Phế đi Tần Dục, Nhị hoàng tử Tần Nhạc lại là người của hấn, Tần Diệu hiện tại thực tự tin, tự tin chính mình có thể đăng cơ.

Nhưng mà, hấn vừa dứt lời, liền nghe được một thanh âm mang theo tức giận: "Cái gì bại trong tay người! Hoàng huynh người như thế nào mà phải bại trong tay người!"

Theo giọng nói, Vĩnh Thành Đế mang theo rất nhiều đại thần tổng bên cạnh chỗ ngoặt chỗ xoay ra tới, sắc mặt hấn âm trầm, mà những đại thần bên người hấn đều có chút phần nộ mà nhìn Tần Diệu, những người còn lại đều là bộ dáng chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Tần Dục thấy thế cúi đầu không nói một lời, một bộ dáng bị Tần Diệu chọc cho thương tâm, nhưng tâm tình lại phi thường tốt.

Hắn quá hiểu rõ con người Tần Diệu, trước đây hắn đã gây không ít tình huống rắc rối cho người này, hôm nay người này nhất định sẽ tìm đến hắn gây phiền toái, nên hắn đã cố tình chuẩn bị một chút.

Hắn để Thọ Hỉ đẩy mình đi tới nội các nơi đại thần xử lý công vụ, lại cho thái giám của mình đi tìm đại thái giám Phúc Quý bên người Vĩnh Thành Đế.

Phúc Quý rất trung thành với Vĩnh Thành Đế, nhưng hắn rất háms tài. Nhận tiền của Tiêu Quý Phi, hắn liền nguyện ý đem một ít sự việc linh tinh nói cho Tiêu Quý Phi, như là Vĩnh Thành Đế khi nào sẽ đi dạo ngự hoa viên, bây giờ nhận tiền của hắn, người này cũng nguyện ý giúp hắn làm một ít việc.

Giống như lần này, hắn cho người này ngân phiếu, là để đến lúc mình cùng Tần Diệu nổi lên xung đột, hắn sẽ tìm một tiểu thái giám đi vào sảnh đường của nội các bẩm báo một câu: "Các vị đại nhân, Đoan Vương cùng Duệ Vương đang ở bên ngoài có xung đột....."

Lúc Tần Dục an bài như vậy, cũng không mong chờ vào sự xuất hiện của Vĩnh Thành Đế, chỉ nghĩ để những trọng thần trong triều mà hắn coi trọng nhìn thấy bộ dáng đó của Tần Diệu. Còn có..... Trước đây lúc hắn nắm toàn bộ chính sự trong tay, cùng với mấy người trong đó có chút xung đột, nhưng hiện tại hắn đang tỏ ra mình yếu thế, nhất định có thể hòa hoãn được quan hệ của đôi bên, cũng để những người này chặt đứt ý niệm bồi dưỡng Tần Diệu.

Lại nói, Tần Diệu là người cho dù có nâng đỡ cũng không dậy nổi, nếu không phải như thế, đời trước cũng sẽ không bị một phế nhân

như hấn nhanh chóng thu thập.

Nếu mời được những đại thần đó tới, Tần Dục bất quá là tốn chút tiền cho Phúc Quý, bởi chỉ cần những đại thần đó đến xem, hấn liền có lời, hiện tại ngày cả Vĩnh Thành Đế cũng tới.....

Tần Dục có chút đồng tình với Tần Diệu, Vĩnh Thành Đế tuy nói là sủng ái Tần Diệu, nhưng hấn yêu nhất chỉ có bản thân mình, có điều ý trong lời nói của Tần Diệu, nhất định sẽ làm Vĩnh Thành Đế cực kỳ tức giận.

Vĩnh Thành Đế quả thật tức giận.

Mấy ngày nay không có Tần Dục giúp hấn xử lý chính vụ, hấn đã cực kỳ phiền muộn, bởi vậy lúc này có một tiểu thái giám đi vào, sau đó nói là Đao Vương cùng Duệ Vương ở bên ngoài xảy ra xung đột, hấn liền đặc biệt đi xem thế nào.

Kết quả..... Hấn lại thấy được một màn mà hấn chưa từng nghĩ tới.

Ban đầu hấn đã tới được một lúc nhưng lại không lên tiếng, nhưng coi như đã đem lời dọa người đầy hùng hồn của Tần Diệu nghe hết vào tai, hiện tại lại nhìn thấy..... Một bên Tần Dục ngồi trên xe lăn, đứng kế bên một trái một phải là hai nữ nhân một béo một gầy, nhìn Tần Dục thật đáng thương, bên kia là Tần Diệu phía sau đi theo không ít người, ai mạnh ai yếu vừa xem đã hiểu ngay.

Vĩnh Thành Đế tuy không thích Tần Dục, nhưng gần đây mới ban hôn cho Tần Dục với một kẻ ngốc, Tần Dục cũng không náo loạn, điều này ít nhiều làm hấn có chút áy náy với Tần Dục, lúc này lại thấy Tần Dục là người bị hại..... Vĩnh Thành Đế giận dữ nhìn Tần Diệu: "Nghịch tử, lúc này ngươi nói cái gì? Có ai làm đệ đệ như ngươi sao?"

"Phụ hoàng....." Tần Diệu lập tức nhận thấy có chỗ không thích hợp, lúc này mới phát hiện nãy giờ mình đi theo Tần Dục tới gần sảnh lớn của nội các!

Hắn cùng mẫu phi từng rất nhiều lần tính kế Triệu hoàng hậu và Tần Dục, khiến Vĩnh Thành Đế nhìn thấy bộ dáng hùng hổ dọa người của phe Triệu hoàng hậu, lại không nghĩ hôm nay thế nhưng lại bị Tần Dục tính kế ngược lại.

Tần Diệu nghĩ đến đây, lập tức liền hung dữ mà nhìn về phía Tần Dục, một ngày nào đó, hắn nhất định đem Tần Dục băm thây vạn đoạn!

Tần Diệu xưa nay không biết cách che dấu cảm xúc, trước kia là bởi vì có Tần Dục sau khi tàn phế càng hung hãn dễ tức giận làm đối lập, vì vậy cũng không nhìn ra được cái gì, nhưng hiện tại..... Bộ dáng trừng mắt với Tần Dục, lại bị mọi người dễ dàng nhìn thấy rõ ràng.

Vĩnh Thành Đế tuy rằng không mấy quan tâm, nhưng cũng không vui khi nhìn thấy nữ tử chính mình lại lộ ra dáng vẻ này, hắn lập tức giận dữ, định trách cứ Tần Diệu, lại không nghĩ hắn còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên một thân ảnh nhỏ gầy vọt ra, một đường hướng tới đánh Tần Diệu.

Vĩnh Thành Đế bị thích khách dọa bất ngờ, không chút nghĩ ngợi liền lui về phía sau vài bước, lúc này mới phát hiện thì ra thân ảnh gầy yếu đột nhiên lao tới lại chính là một nữ tử, đúng là người đi theo đứng cạnh Tần Dục.

Nữ tử này phi thường nhỏ gầy, đánh lên trên người Tần Diệu chỉ làm cho Tần Diệu hơi lay động, nhưng nàng cực kỳ hung hãn, mới vừa đụng vào Tần Diệu, liền hướng tới cắn lấy Tần Diệu.

Chương 20: Quyền nắm giữ (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

"Di Ninh!" Tần Dục nhìn thấy Lục Di Ninh đột nhiên xông ra ngoài, trong lòng sợ hãi, trước đó Lục Di Ninh vẫn còn rất tốt, sao đột nhiên ngay lúc này lại lao ra?

Vốn dĩ Tần Dục không đứng dậy được, chỉ có thể kêu Thọ Hỉ: "Thọ Hỉ, mau đưa Vương phi quay lại đây!" Hắn muốn kéo Lục Di Ninh lùi lại, không phải vì lo lắng Lục Di Ninh làm Tần Diệu bị thương mà lo lắng Tần Diệu sẽ gây tổn thương cho Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh chẳng qua chỉ là một nữ hài tử gầy trơ cả xương, nếu Tần Diệu phản kháng, chỉ sợ có thể dễ dàng đánh gãy xương cốt của nàng.

Thọ Hỉ không chút nghĩ ngợi liền tiến lên kéo Lục Di Ninh lại, mà ngay lúc này Tần Diệu ăn một cái cắn đau ở tay, đang giơ cái tay còn lại hướng về phía Lục Di Ninh.

"Vương phi!" Vẻ mặt Thọ Hỉ đầy vội vàng, lại ngăn cản không kịp, nhưng mà Lục Di Ninh cũng không bị đánh trúng, nàng buông miệng đang cắn Tần Diệu ra, né tránh, lúc đang né tránh còn đánh một quyền vào phần eo của Tần Diệu.

Một quyền này của nàng nhìn thì nhẹ tênh không có chút khí lực nào,

nhưng Tần Diệu lại kêu đau một tiếng, lấy tay ôm lấy eo của mình.

Tần Dục thấy Lục Di Ninh không bị đánh trúng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nói: "Di Ninh, nhanh trở về đây!"

Lục Di Ninh nghe thấy tiếng Tần Dục liền nhìn về phía hắn, chớp mắt định trở về, nhưng lúc này Tần Diệu đã lấy lại được tinh thần, một cước của hắn liền đá về phía Lục Di Ninh.

"Di Ninh!" Tần Dục dùng hai tay của mình chống thân thể từ trên xe lăn nhô dậy, âm thanh trở nên to hơn, hắn lại có cảm giác vô lực trước khi chết của đời trước, lúc ấy hắn trơ mắt nhìn Lục Di Ninh chết ở trước mặt mình, lần này chẳng lẽ cũng muốn trơ mắt mà nhìn Lục Di Ninh bị thương ở trước mặt mình sao?

Nếu biết sớm như thế, trước đó nhất định hắn sẽ không dùng kế sách như vậy.

"Vương phi!" Cả người Thọ Hỉ xông đến ngay chỗ Tần Diệu đá chân ra.

"Hoàng huynh!" Chiêu Dương Công chúa vội vàng chạy tới đỡ Tần Dục.

"Đủ rồi!" Vĩnh Thành đế cũng hô lên, trò hề trước mắt này khiến hắn sắp tức đến điên rồi.

Thọ Hỉ chắn ra như vậy, Tần Diệu cũng không có đá trúng Lục Di Ninh, nhưng hắn đá trúng Thọ Hỉ, may mà chỉ đá trúng vào hông, cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm.

"Thọ Hỉ, trở về!" Mắt thấy Tần Diệu còn muốn tiếp tục động thủ, Tần Dục vội vàng nói, lại nhìn Lục Di Ninh đang từ mặt đất đứng lên: "Di

Ninh, về đây!"

Thọ Hi cũng lao đảo bò lết chạy đến bên người Tần Dục, Lục Di Ninh nhìn nhìn Tần Dục, lại nhìn về phía Tần Diệu nhẹ răng trợn mắt một phen, sau đó lúc Tần Diệu lại lên cơn tức giận lần nữa mới chạy về phía Tần Dục.

Nàng chạy rất nhanh, thế cho nên không cẩn thận đạp trúng làn váy của mình, lập tức bổ nhào về phía trước...trước đó không để Tần Diệu gây tổn thương cho mình, vậy mà lúc này lại tự mình chụp ếch.

Trong lúc nhất thời Tần Dục không biết nên nói cái gì mới tốt, hấn buông tay nắm trên xe lăn ra, cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

"Đáng chết!" Lúc này thắt lưng của Tần Diệu đau đến điếng người, sau đó phát hiện cổ tay mình bị cắn đến chảy máu, mặt hấn dữ tợn, phóng tới chỗ Tần Dục: "Tần Dục, ngươi hại ta!"

"Người tới, đem Duệ vương giữ lại!" Vĩnh Thành đế đột nhiên lên tiếng.

Rất nhanh bọn thị vệ đã đem Tần Diệu lôi sang một bên, Tần Diệu lại còn không cam lòng: "Phụ hoàng, hấn sắp đặt hại ta!" Lúc này hấn hối hận không thôi, hấn không cẩn thận bị Tần Dục thiết kế không nói, đã thế mà còn bị một đũa ngốc cắn.

"Nói hưu nói vượn!" Vĩnh Thành đế căm tức nhìn Tần Diệu, sắp đặt cái gì chứ? Chuyện vừa rồi, là hấn chính tai nghe được, còn hiện tại...Tần Diệu tự mình đi trừng mắt to mắt nhỏ với đũa ngốc kia, chọc đũa ngốc kia nhào đến cắn hấn, coi như là tự làm tự chịu.

Nhìn thấy đại nhi tử của mình chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn kéo đũa ngốc Vương phi té ngã do đạp làn váy kia kéo lên, trong lòng Vĩnh

Thành đế áy náy nhiều thêm một chút.

Quả thật hấn không nên nghe lời Tiêu Quý phi đem một đũa ngọc chỉ hôn cho Tần Dục, đây là khiến cho Tần Dục thêm buồn bực, khiến cho Tần Dục biết không nên ngỗ nghịch với phụ hoàng của mình, lại cũng ném mất mặt mũi của hấn...Con dâu là một đũa ngọc, nói câu này ra không ai cảm thấy dễ nghe chút nào cả!

"Phụ hoàng, nhất định là Tần Dục cố ý, nhất định là hấn cố ý sai khiến đũa ngọc kia đến cắn ta!" Tầm Diệu nhìn thấy cổ tay mình chảy máu, sau đó lại thấy phần eo của mình lại đau nhức, bây giờ trên người hấn khắp nơi đều đau, cảm giác khó chịu vô cùng.

"Rõ ràng do chính người gây chuyện!" Vĩnh Thành đế trừng mắt nhìn Tầm Diệu một cái, cứ mở miệng ngậm miêng là đũa ngọc cắn người như thế, Tần Dục quản được sao? Không biết bọn họ còn thành thân chưa bao lâu à!

"Truyền ý chỉ của ta, cấm túc Duệ vương một tháng, khấu trừ bổng lộc một năm!"

Vĩnh Thành đế nói xong, xoay người rời đi, không có ý muốn lưu lại nơi này, vài quan viên bên người Vĩnh Thành đế kia cũng mặt đầy thổn thức nhìn Tần Dục.

Lúc trước là Hoàng Thái tử, hiện tại lại rơi xuống tình cảnh như vậy.

Thọ Hỉ và Lục Di Ninh đều ngã, đám người Tần Dục nhìn vô cùng chật vật, vài vị đại thần kia rất có ý tứ không có tiến lên quấy rầy, mà ở xa xa hành lễ rồi rời đi.

Từ sau khi Lục Di Ninh trở lại bên cạnh Tần Dục, thì hấn vẫn luôn kéo tay Lục Di Ninh, sợ nàng lại chạy đi, hiện tại chờ người khác đi

gần hết, cuối cùng hắn cũng thở nhẹ nhõm một hơi, sau đó cầm một bình nước, tự bình uống một ngụm rồi phun ra, sau đó đưa cho Lục Di Ninh: "Đến, súc súc miệng đi."

Cổ tay Tần Diệu bị cắn chảy máu, Vương phi của hắn cũng không nên bị ô uế trong miệng...

Lục Di Ninh lấy bình nước qua, học theo Tần Dục súc miệng cho mình, mà lúc này Tần Dục nhìn Thọ Hỉ nói: "Thọ Hỉ, ngươi có bị thương hay không?"

"Tạ Vương gia quan tâm, nô tài không có bị thương." Thọ Hỉ có chút thụ sủng nhược kinh nói. Hắn đã chiếu cố Tần Dục rất nhiều năm, nhưng đến cùng chủ tớ khác biệt, trước Tần Dục cũng sẽ không quan tâm hắn như vậy --- chẳng qua vừa rồi hắn chỉ té ngã thôi, hoàn toàn không có khả năng bị thương gì cả.

"Đợi trở về, để cho Hồ đại phu xem cho ngươi thử." Tần Dục nói.

Thọ Hỉ mặt đầy cảm kích, ngay lúc này, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi chạy lại: "Hoàng huynh, nghe nói ngươi gặp phải phiền toái, ta đến giúp huynh."

Người đến là Tần Diễn, vẻ mặt của hắn đầy lo lắng chạy đến trước mặt Tần Dục hành lễ, thời điểm nhìn Tần Dục thì ánh mắt còn mang theo chút thấp thòm.

"Đã không có việc gì." Thần sắc Tần Dục phai đi một chút, mà lúc này Lục Di Ninh lại phun một ngụm nước súc miệng ra, vừa lúc phun ngay trước Tần Diễn, còn có chút nước bắn lên trên chân của hắn.

Tần Diễn vội vàng bước chân ra sau, mặt mang vẻ chán ghét chà chà chân mình, lại chưa hề phát hiện vẻ mặt Tần Dục lại nhạt đi một

ít.

Lúc trước Tần Dục chọn Tần Diễn, cũng bởi vì nguyên nhân là người này rất dễ khống chế, lại không nghĩ rằng người này y chang với Tần Diệu bùn loãng không trát được tường(*)....Hắn không cần quản người này nữa, mà nhìn về phía Lục Di Ninh, lúc này mới phát hiện Lục Di Ninh đã súc hết một bình nước rồi, trên đất bị nàng phun ướt một vũng lớn...Lấy tay giúp nàng phủi đi bụi đất ở trên người, Tần Dục thu bình nước lại, cười nói: "Nàng đang nghịch nước sao?"

(*) Bùn loãng không trát được tường: ý chỉ người vô dụng không dùng làm việc gì được.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục cười cười, khoe miệng cũng cong cong theo.

"Tổng quản, đi thôi." Tần Dục nói, trực tiếp đi về phía Cảnh Nhân cung của Triệu Hoàng hậu.

Tần Diễn bị bỏ lại phía sau một lần nữa, sắc mặt không thể không âm trầm hơn.

Hắn đứng một hồi lâu, mới nhìn qua lão thái giám ở bên cạnh:
"Không phải người nói sau này Hoàng huynh muốn trở mình chỉ có thể dựa vào ta, cho nên sẽ đối xử tốt với ta sao? Vậy mà bây giờ hắn cứ ba lần bảy lượt không để ý đến ta như vậy chứ?"

"Lục Hoàng tử, người muốn vậy phải thật tình kính yêu Đaoan Vương." Lão thái giám kia nói. Đaoan vương đã không có duyên với ngôi vị, hắn muốn tranh với Duệ vương thì sẽ nâng đỡ một đệ đệ khác, mà trong vô số Hoàng tử, Lục Hoàng tử được nuôi dưới danh nghĩa Triệu Hoàng hậu là thích hợp nhất, trước đây hiển nhiên là Đaoan vương tính toán như vậy. Chỉ là...gần đây thái độ của Đaoan

vương thay đổi.

"Ta còn chưa kính trọng hẳn đủ sao?" Tần Diễm không kiên nhẫn nói, cả ngày hẳn ở trước mặt Tần Dục cúi thấp đầu, Tần Dục thì sao? Vừa rồi còn không thèm để ý đến hẳn.

Lão thái giám kia thờ dài, không dám khuyên nữa, trước kia Đoan vương không tiếp xúc nhiều với Lục Hoàng tử, mới không nhìn ra bản tính của Lục Hoàng tử, hiện tại...sợ là đã nhìn ra rồi.

Nhìn ra như vậy thì về sau Đoan vương vẫn sẽ chọn Lục Hoàng tử sao?

Trước kia Lục Hoàng tử cũng là một hài tử tốt, đáng tiếc mấy năm này đã quá xem trọng bản thân, mất đi tâm tư thuần khiết.

Tần Diễm không nhận được đáp án chỉ có thể đuổi theo Tần Dục, mà lúc này Tần Dục đang nói chuyện với Lục Di Ninh: "Vừa rồi nàng vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại chạy ra? Nếu không cẩn thận bị thương thì phải làm sao bây giờ?" Hẳn nói xong, lại thờ dài.

Lục Di Ninh không nói lời nào, đột nhiên Chiêu Dương dùng âm thanh tinh tế nói: "Hoàng huynh, chỉ sợ Hoàng tử cho rằng huynh bị chịu thiệt."

Tần Dục sững sốt, lập tức truy vấn: "Chuyện là sao?" Rõ ràng lúc vừa mới bắt đầu là Tần Diễm khiêu khích hẳn trước, cái gì Lục Di Ninh cũng không có làm...

Âm thanh của Chiêu Dương càng nhẹ, lấy tay vuốt vạt áo: "Vừa rồi Hoàng tử vẫn luôn nhìn huynh, rồi huynh cúi đầu..."

Tần Dục sững sốt, cầm tay Lục Di Ninh, khi đó chẳng qua hẳn cố ý

giả bộ ủy khuất, không nghĩ lại khiến Lục Di Ninh hiểu lầm...

Chương 21: Quyền nắm giữ (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Thời điểm Tần Dục đến Cảnh Nhân cung, Triệu Hoàng hậu chờ ở đấy từ sớm, bà đã biết chuyện tình phát sinh trước đó, lúc này cả khuôn mặt đều âm trầm.

Nhi tử của mình bị người vũ nhục, con dâu của mình vấp té thân đầy bùn đất...Mặc dù cuối cùng kẻ chịu thiệt là Tần Diệu, nhưng Triệu Hoàng hậu vẫn như cũ hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải Tần Dục còn muốn đến đây, bà đã đi tìm Tiêu Quý phi gây phiền toái rồi!

"Mẫu hậu". Nhìn thấy Triệu Hoàng hậu, Tần Dục kêu một tiếng.

Triệu Hoàng hậu lửa giận đầy mình nhìn thấy nhi tử của mình ngồi trên xe lăn thì liền tiêu tán, cả người có vẻ có chút cẩn thận: "Dục Nhi, nghe nói con và Tần Diệu có xung đột với nhau, không sao chứ?"

"Không có việc gì, mẫu hậu người không cần lo lắng." Tần Dục cười nói.

Triệu Hoàng hậu mở miệng, muốn nói bị vũ nhục như vậy sao lại không có việc gì được, nhưng nhắc tới chuyện đó sợ nhi tử thương tâm, lại không dám hỏi, đưa mắt nhìn trên người hai nữ tử đứng bên

cạnh Tần Dục.

Đối với Lục Di Ninh, một tia hảo cảm Triệu Hoàng hậu cũng không có, thật sự càng nhìn thì càng thất vọng vô cùng, nhưng mà dù sao cũng là thê tử của nhi tử, bà trách cứ cũng chỉ khiến cho người khác nhìn chê cười, Triệu Hoàng hậu cũng đành nhịn.

Sau đó, Triệu Hoàng hậu nhìn Chiêu Dương.

"Sao con lại ở chỗ của ca ca con vậy?" Triệu Hoàng hậu hỏi, bà hỏi Chiêu Dương như vậy là vì lo lắng, từ trước tới nay Chiêu Dương rất ngoan ngoãn, đột nhiên đến ở Đoan vương phủ, theo bà thấy tất nhiên là gặp phiền toái, nghĩ như vậy sắc mặt bà có chút lạnh lùng.

Chiêu Dương nhìn thấy sắc mặt mẫu thân mình lạnh lùng, thì bị hoảng sợ, chỉ nghĩ là bản thân làm không tốt mới chọc giận mẫu thân mình, nhất thời có chút nơm nớp lo sợ: "Con...Mẫu hậu, con sẽ nhanh chuyển về." Nàng là một công chúa xuất giá, vẫn ở trong vương phủ của ca ca quả thật không tốt...

Triệu Hoàng hậu nhăn mày càng chặt: "Sao con lại chuyển ra?"

"Con, con đi thăm ca ca..." Chiêu Dương nói.

"Mẫu hậu, là Hoắc gia kia khinh người quá đáng, nhi thần mới bảo Chiêu Dương chuyển đến chỗ ta." Tần Dục nói, hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy cung nữ ở phía sau Triệu Hoàng hậu làm thế thủ về phía mình.

Lông mày Tần Dục hơi hơi động, lập tức nói: "Mẫu hậu, sau khi Chiêu Dương gả vào Hoắc gia, số lần Hoắc Thọ kia đi đến phủ Công chúa đều chỉ đếm trên đầu ngón tay, người của Hoắc gia đối xử với Chiêu Dương cũng có nhiều chậm trễ, không những vậy Hoắc Thọ

kia bên ngoài lại dưỡng ngoại thất, có hài tử, sinh hoạt cùng một chỗ như phu thê bình thường, hoàn toàn không đem Hoàng gia để vào mắt!"

"Thật sự có chuyện này?" Âm thanh Vĩnh Thành để lại một lần nữa đột nhiên vang lên, ngay lập tức hấn liền từ bên ngoài tiến vào. Sau khi phạt Tần Diệu, Vĩnh Thành để vừa bắt đầu nổi giận đùng đùng rồi đi, sau đó lại nghĩ tới một chuyện.

Mấy ngày này hấn bị chính vụ quán lấy đến choáng váng đầu óc, đã sớm muốn cho Tần Dục đi hỗ trợ, nhưng trước đó quên nói.

Nhớ tới chuyện này, Vĩnh Thành để liền đến Cảnh Nhân cung, nghĩ trước đó bản thân vô tình thấy được Tần Diệu bừa bãi, trước kia cũng từng đụng vào việc Triệu Hoàng hậu ức hiếp nữ nhân hậu cung, cho nên hấn không cho người thông báo, liền vụng trộm tiến vào.

Mới đầu nghe được Triệu Hoàng hậu chất vấn Chiêu Dương, hấn còn có chút mất hứng, không nghĩ lại nghe thêm được một chuyện như vậy.

Bộ dáng Chiêu Dương khó coi, bình thường Vĩnh Thành để đều không muốn nhìn nhiều, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của hấn, nghe nói Phò mã dám dưỡng ngoại thất ở bên ngoài, hấn vẫn sẽ không vui.

Triệu Hoàng hậu từng bị Tiêu Quý phi tính kế, cho nên sớm đã đem cung nhân Cảnh Nhân cung xử lý đến một giọt nước cũng không lọt, cho nên Vĩnh Thành để vừa tới, bà đã biết, Tần Dục nhìn thấy thế thủ của cung nữ kia, cũng biết luôn.

"Gặp qua Hoàng Thượng!" Triệu Hoàng hậu mang theo người lập

tức hướng về phía Vĩnh Thành để hành lễ, Vĩnh Thành để không quá để ý đến, phát phát tay cho người đi xuống, lại hỏi Chiêu Dương: "Chiêu Dương, việc này là thật? Hoắc Thọ kia vậy mà dám khinh nhục (khinh thường+làm nhục) con?"

Chiêu Dương không hề biết việc này, trong lúc nhất thời cũng giật mình.

Trước đó Tần Dục không nói cho Chiêu Dương việc này, sợ Chiêu Dương có tình cảm với Hoắc Thọ, không chịu nổi Hoắc Thọ phụ lòng, nhưng mấy ngày này quan sát, hẳn lại phát hiện Chiêu Dương không hề để tâm tới Hoắc Thọ, lúc này mới nói ra: "Phụ hoàng, mẫu hậu, Chiêu Dương đối với việc này thập phần không rõ ràng, chuyện này đều do nhi tử cho người đi thăm dò ra, thân phận, địa điểm của ngoại thất kia, nhi thần cũng đều đã điều tra rành mạch."

"Hoắc gia kia dám lớn mật làm như thế?" Vĩnh Thành để càng thêm tức giận, nếu Hoắc Thọ chỉ đi dạo hoa lâu chơi đùa thông phòng, hẳn sẽ không thềm để ý, nhưng dưỡng ngoại thất thì không giống như vậy, một Phò mã không đi ở phủ Công chúa mà lại ở bên ngoài dưỡng nữ nhân khác, quả thật chính là không đem Hoàng gia để vào mắt!

"Nhi thần là phế nhân, tính tình của Chiêu Dương lại mềm yếu, tất nhiên Hoắc gia không đem chuyện này hỏi đến con rồi." Tần Dục cười khổ nói, trên mặt hơi lộ ra chút khuất nhục. Đã từng có lúc sau khi Chiêu Dương qua đời, trong kinh thành không có mấy người để bọn họ vào mắt...Khi đó đủ loại chuyện, ký ức của hắn vẫn còn mới mẻ.

Chẳng qua, hắn cũng không phải thương tâm như biểu hiện bên ngoài của hắn vậy, chung quy cũng vì vài sự tình đã rất xa xôi, lúc này hắn thậm chí còn nhớ rõ nắm chặt tay Lục Di Ninh, trấn an nàng.

Xưa nay Tần Dục không chịu yếu thế, sau khi thân thể tàn tật, càng khắp nơi tỏ vẻ mạnh mẽ, ngày thường dù gặp nhiều khổ sở cũng không muốn lộ ra để cho người khác thấy chê cười, lúc này yếu thế, ngược lại khiến Vĩnh Thành để không được tự nhiên đứng lên.

Trước đây hẳn không thích Tần Dục, là bởi vì Triệu Hoàng hậu cùng Tần Dục khí thế quá mức bức người, cả ngày ép buộc hại hẳn không có ngày lành, nhưng đến nay nhìn thấy hai người đáng thương này, sự chán ghét của hẳn lại nhạt đi.

Tần Dục bị hẳn ban cho một người vợ gốc hay căn người lung tung này, cũng không so đo chuyện gì khác.

"Hoắc gia kia thật khinh người quá đáng! Chiêu Dương yên tâm, chắc chắn phụ hoàng làm cho bọn họ đẹp mặt!" Vĩnh Thành để nói, nhìn thoáng qua Chiêu Dương, lại cảm giác ánh mắt bị thương (do con gái quá xấu...), liền dời tầm mắt đi, kết quả thấy vẻ mặt già nua của Triệu Hoàng hậu, lại càng thêm không thích.

"Tạ phụ hoàng." Tần Dục nói.

Vĩnh Thành để nhìn Tần Dục, cuối cùng nhớ đến ý đồ của mình:

"Dục nhi, thời gian này con nghỉ ngơi cũng đủ lâu, ngày mai liền đi Nội Các đại đường đi, còn chuyện Hoắc gia, con đi xử lý một chút."

Tuy rằng phần nộ Hoắc gia đối với Chiêu Dương không tốt, nhưng bản thân Vĩnh Thành để lười đi quản chuyện như vậy, liền giao cho Tần Dục.

(A Cảnh: Nam mô! Tui tức quá phải cmt ngay khúc này. Đây chính là việc sủng thiếp diệt thê của nhà đế vương 纣王妲己, có người cha như vậy thì như ****)

Ý chỉ đã rõ ràng, Vĩnh Thành để liền rời đi, hẳn cũng không nghĩ ở lại chỗ này nhìn khuôn mặt già nua của Triệu Hoàng hậu, nào có hấp dẫn như Trương Tài nhân?

Vĩnh Thành để đi rồi, đám người Tần Dục ngược lại tự tại.

"Chiêu Dương, Hoắc Thọ xin lỗi muội, muội tính toán như thế nào?" Tần Dục nhìn về phía Chiêu Dương còn có chút đang ngây ngốc.

Vẻ mặt Chiêu Dương đầy mờ mịt, cả người có chút ngơ ngác, nàng cùng với Hoắc Thọ sống chung không nhiều, muốn nói cảm tình thì tất nhiên là không có, cho nên hiện giờ nàng càng không biết làm sao.

Hoắc Thọ ở bên ngoài dưỡng nữ nhân, nàng phải làm thế nào? Ý đồ của Chiêu Dương cảm thấy đời này mình gặp đủ loại sự tình bên trong căn kinh nghiệm để xử lý, nhưng mà hoàn toàn chưa từng có ví dụ tham khảo mà làm.

Tần Dục có chút buồn cười, cùng lúc đó thì cũng trầm tĩnh lại: "Nếu muội không có chủ ý, vậy cứ để cho Hoàng huynh làm chuyện này."

"Được ạ." Chiêu Dương liền đáp ứng.

"Dục nhi, con nhất định phải trách phạt Hoắc Thọ kia một chút!" Triệu Hoàng hậu nói, bà đã cực hận Hoắc Thọ kia.

"Mẫu hậu người yên tâm, con sẽ không dễ dàng tha cho hắn." Tần Dục nói, lại nhìn về phía Chiêu Dương: "Chiêu Dương, ta và mẫu hậu đều hi vọng muội sống tốt."

Chiêu Dương có chút sững sốt.

Trong khi Tần Dục xử lý mọi chuyện, Lục Di Ninh vẫn im lặng đứng ở bên cạnh, cho đến lúc này, mới lôi kéo tay Tần Dục, sau đó lại chỉ chỉ vào miệng của mình.

Tần Dục đã có thể hiểu rõ ý tứ, nhìn nhìn canh giờ, quả nhiên đã đến thời gian nên ăn cơm: "Mẫu hậu, nên dùng bữa."

Triệu Hoàng hậu rất nhanh liền để cho người bưng đồ lên, còn dựa theo yêu cầu riêng của Tần Dục, cho mang đồ thanh đạm lên.

Trong lúc này Tần Diễn muốn vào thỉnh an, nhưng bị Triệu Hoàng hậu cự tuyệt, bà đối với vị Hoàng tử trên danh nghĩa nuôi dưỡng dưới gối Tần Diễn này vẫn không tòi, nhưng Tần Dục mang theo Lục Di Ninh ngốc nghếch, Chiêu Dương vừa gặp chuyện thương tâm, dĩ nhiên là bà không muốn người ngoài đến chế giễu.

Tần Dục thấy thế cười cười, bảo Thọ Hi đẩy mình đến bên cạnh bàn.

Lục Di Ninh dòm ngó vài món ăn đã được bưng lên(° ⇨°), nàng rất muốn nhào lên ăn một bữa no đủ, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, sau đó nhìn Tần Dục.

Nàng rất thích ăn, nhưng càng muốn Tần Dục chiếu cố nàng hơn.

Tần Dục cầm lấy bát, chậm rãi đút cho Lục Di Ninh ăn, không có một chút thiếu kiên nhẫn nào.

Triệu Hoàng hậu thấy thế nhất thời thần sắc trở nên lạnh nhạt: "Nàng ta ăn cơm đều sẽ như vậy à?"

"Mẫu hậu, con rất thích nàng." Tần Dục đột nhiên nói.

"Cái gì?" Triệu Hoàng hậu khiếp sợ nhìn Tần Dục, vẻ mặt không dám tin, nhi tử của bà thích nữ nhân si ngốc này? Sao có thể chứ!

"Con thích nàng ý lại con." Tần Dục nói, tình cảm hẳn đối với Lục Di Ninh rất phức tạp cũng rất sâu nặng, nhưng không có biện pháp nói rõ hoàn toàn, nên chỉ đành chọn một lý do nói với Triệu Hoàng hậu.

Triệu Hoàng hậu có chút ngẩn người ra, sau đó nhìn thấy bộ dạng chờ Tần Dục dứt ăn của Lục Di Ninh, trong mắt dường như chỉ có Tần Dục.

Mấy năm qua nhi tử của bà chưa bao giờ nói qua chữ "thích" như vậy, hiện tại hẳn lại thích phải nữ tử, còn là một ngốc tử, không lẽ nhi tử của bà muốn đem nàng ta thành sủng vật mà nuôi, vậy thì sao?

Triệu Hoàng trầm mặc không nói, cũng không tiếp tục ghét bỏ Lục Di Ninh.

Thời điểm đám người Tần Dục đang ăn cơm bên trong Cảnh Nhân cung, thì Tiêu Quý phi đã bẻ gãy một cái móng tay của mình: "Người nói cái gì? Hoàng Thượng bảo Tần Dục ngày mai đi xử lý chính sự?"

"Nương nương, Hoàng Thượng đã để người đi chào hỏi rồi." Có một thái giám nói.

"Sao Hoàng Thượng lại hồ đồ như vậy chứ!" Tiêu Quý phi nhin không được nói, nhớ tới Tần Dục, không khỏi hận đến mức nghiến răng. Triệu Hoàng hậu kia không có năng lực gì, lại sinh ra một nhi tử tốt như vậy!

Hoàng Thượng hẳn lúc nào không hồ đồ? Có một thái giám lớn mật nghĩ ra ý niệm này, rất nhanh lại nén xuống, oán thầm bệ hạ như vậy là đại nghịch bất đạo.

"Bên kia Diệu Nhi thế nào rồi?" Tiêu Quý phi lại hỏi, nghĩ đến nhi tử, lại không khỏi có chút bực mình, nhi tử này của bà thật sự rất thiếu kiên nhẫn!

"Vương gia rất tức giận..." Thái giám kia nói, Duệ Vương vẫn đang nổi giận, đập không ít đồ.

"Người đi đưa tin, bảo hã an phận một chút, nếu không được thì đi bồi Vương phi nhiều chút đi." Tiêu Quý phi nói, Vĩnh Thành đế có tổng cộng sáu Hoàng tử, ba người trước đã cưới thế tử, mà hiện tại, ba người này vẫn chưa một ai có hài tử.

Nếu con dâu của bà có thể mang thai, thì tất nhiên có thể khiến Vĩnh Thành đế xem trọng, không chừng còn có thể giải trừ cấm túc.

Chương 22: Quyền nắm giữ (3)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Sau khi Tần Dục dùng bữa với Triệu Hoàng hậu xong, liền chuẩn bị xuất cung, hẳn đã có phủ ở ngoài, ngủ lại trong cung thì không tốt.

"Chiêu Dương ở lại trong cung mấy ngày đi." Triệu Hoàng hậu không khỏi nhìn thoáng qua Tần Dục, lại đau lòng nhìn về phía Chiêu Dương, chỉ là tuy bà đau lòng, cũng đau ở trong mắt trong lòng(*), lông mày vẫn như cũ gắt gao nhăn lại.

(*) Beta: đây là nguyên văn convert ạ, ai thấy kì kì thì cũng đừng théc méc nha °v°

"Mẫu hậu, vẫn nên để Chiêu Dương trở về với con thì hơn, về sau con sẽ thường mang muội ấy tiến cung thăm người." Tần Dục nói, hoàn cảnh trong cung không thích hợp với Chiêu Dương, mẫu hậu hẳn...Mẫu hậu hẳn đối với Chiêu Dương chỉ tiếc không rèn sắt thành thép mà thôi, hơn phân nửa sẽ rắn dạy Chiêu Dương, nhưng mà như vậy chỉ khiến cho Chiêu Dương càng trở nên nhát gan.

Quả thật Triệu Hoàng hậu cũng không biết ngày thường nên nói gì với nữ nhi của mình, bà mắt mắt nhìn Chiêu Dương một cái rồi thả người đi.

Sau khi trở lại Đoan vương phủ, đột nhiên Tần Dục nói với Chiêu

Dương: "Nếu mọi cảm thấy nhàm chán, không bằng dạy chữ cho nha hoàn trong phủ đi."

Chiêu Dương không giỏi nữ hồng, cầm kỳ thư họa cũng học bình thường, ngày thường có thể nói là không có chuyện gì để làm, mà Tần Dục thì vẫn cảm thấy, đã là người nhất định muốn làm một chút việc gì đó.

"Mọi á hả?" Chiêu Dương cả kinh.

"Đương nhiên rồi." Tần Dục nói, tuy rằng học thức của Chiêu Dương không xuất chúng, nhưng dạy chữ cho nha hoàn cũng không phải khó khăn gì.

Thấy Chiêu Dương có vẻ như rất hứng thú, Tần Dục dứt khoát kêu quản gia đến, bảo hắn đem chuyện này đi an bài. Hắn đã nghĩ kĩ con đường tương lai mà mình muốn đi rồi, cũng biết đến thời điểm bản thân thiếu người dùng, bởi vậy ngay cả thái giám trong phủ cũng không tha, dạy bọn họ biết chữ, nếu thái giám có thể dùng, thì tất nhiên nha hoàn cũng có thể dùng.

Nha hoàn không làm quan viên được, thì để cho các nàng biết chữ học tính sổ sách, cũng có thể quản lý kho phòng. các nàng còn có thể làm một ít như quản lý chuyện văn thư nội vụ linh tinh. Ở tiền triều, trong cung đa số mọi chuyện đều là nữ quan làm cả.

Nếu nữ quan không gả, sẽ còn trung thành hơn so với nam nhân, chung quy các nàng thân là nữ tử, khó có thể nguyện trung thành người khác trừ hắn.

An bài chuyện Chiêu Dương xong, Tần Dục lại ban thưởng rất nhiều cho Thọ Hi.

Lục Di Ninh với hắn mà nói không phải bình thường, Thọ Hỉ cũng giống vậy, chỉ là cảm tình của hắn đối với Thọ Hỉ, cũng không có phức tạp như vậy, chỉ cảm nhớ sự trung thành của hắn.

Vào buổi tối, Tần Dục giống như bình thường dạy Lục Di Ninh nói chuyện.

Lục Di Ninh vẫn như cũ nghe rất nghiêm túc nhưng lại không có phản ứng gì.

"Ngày mai ta không thể ở trong phủ..." Nhìn Lục Di Ninh, Tần Dục đột nhiên nói, lúc trước khi bị tứ hôn, Vĩnh Thành để nhiều lần nổi giận với hắn, quyền lợi trên tay hắn cũng càng ngày càng ít, sau này, quyền lợi của hắn lại từng chút từng chút trở về, tất nhiên sẽ không thể cả ngày ở cùng với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh khó hiểu nhìn Tần Dục.

Tần Dục cười cười, rồi dắt nàng cùng đi nghỉ sớm.

Tần Dục rất nhanh liền đi vào giấc ngủ, cũng chưa từng phát hiện ngay sau khi hắn đi vào giấc ngủ, Lục Di Ninh bên người hắn đột nhiên mở mắt, sau đó cả người liền bắt đầu nín thở, nghẹn đỏ bừng hai má.

Nàng nín thở một hồi, nhúu nhúu mày, sau đó mới ngủ.

Ngày thứ hai, Tần Dục dậy sớm hơn so với ngày thường, mà hắn vừa động thì Lục Di Ninh cũng tỉnh theo.

Giúp Lục Di Ninh thay quần áo xong, Tần Dục lại không dứt nàng ăn, chỉ cho nàng một bát cháo, sau đó tự mình làm mẫu ăn.

Lục Di Ninh có chút ủy khuất nhìn Tần Dục một hồi lâu, lấy thìa qua chậm rãi ăn, ăn một ngụm thì lại nhìn Tần Dục một chút.

Tần Dục gần như khắc chế bản thân không được mà muốn lấy thìa tiếp tục đút cho nàng ăn, nhưng đến cùng vẫn nhịn lại: "Di Ninh, hôm nay ta muốn đi ra ngoài, buổi tối mới về, nàng ngoan ngoãn ở trong phủ, được không?"

Đoán chừng Lục Di Ninh nghe cũng không thể hiểu, Tần Dục lại nhìn nàng cười cười, sau đó sai Thợ Hỉ đẩy mình đi ra.

Lục Di Ninh không chút nghĩ ngợi, liền đi theo sau, mấy ngày này có thể nói thời thời khắc khắc đều ở cùng Tần Dục, ngay cả Tần Dục đi nhà xí cũng muốn ở cửa chờ, lúc này tất nhiên không có khả năng không đi cùng.

Tần Dục đến cửa, liền nói với Lục Di Ninh: "Nàng trở về đi."

Lục Di Ninh cũng không muốn đi, thấy Tần Dục bị thị vệ bưng lên xe ngựa, thì cũng muốn trèo lên theo, nhưng lại bị hai bà vú già Tần Dục phái tới chiếu cố nàng chặn lại.

Nàng rất gầy gò nhỏ bé, bị hai bà vú già chắn ở phía trước, căn bản là không thể ra ngoài, mấy ngày này hai vú già này cứ lặc lư bên người nàng, cho nên nàng đã quen không có cần xé các nàng...

Lục Di Ninh phát ra âm thanh "ô ô" tựa như tiếng khóc, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn xe ngựa đi xa.

Thế giới này đối với nàng mà nói là hoàn toàn xa lạ, chỉ có Tần Dục là người duy nhất tốt với nàng, cho nên nàng không hề tránh né còn ỷ lại vào Tần Dục, giống như chim non bình thường, không muốn rời khỏi Tần Dục.

Nhưng mà hiện tại Tần Dục lại đi mất.

Sau khi xe ngựa biến mất trong tầm mắt, Lục Di Ninh không biết vì sao, đột nhiên ánh mắt có chút đau thương, miệng giật giật, còn cảm giác cả người càng ngày càng nôn nóng.

Nàng cảm giác bản thân làm không đủ, làm không tốt, lại không biết bản thân có thể làm cái gì.

Tư duy của nàng càng ngày càng rõ ràng, không giống như lúc trước vô tri vô giác nữa, nhưng rất nhiều chuyện vẫn không rõ.

"Vương phi, trở về đi." Hai vú già khuyên nhủ.

Lục Di Ninh vẫn không động, sau đó liền ngồi ở bên trong cửa.

Hai vú già kia cũng không dám bắt buộc nàng, dứt khoát mang hai cái ghế để cạnh cửa, ngồi bên cạnh nói chuyện với Lục Di Ninh.

Hạ nhân trong phủ Tần Dục, đa số là Triệu gia đưa tới, đối với Tần Dục rất kính yêu, cho nên sau khi hai vú già này ngồi xuống, nhịn không được nói về Tần Dục với Lục Di Ninh.

"Vương phi, người cũng đừng ồn ào với Vương gia, người muốn qua ngày lành, đều cần nhờ Vương gia."

"Vương gia là người tốt, Vương phi thật có phúc."

Lục Di Ninh cứ ngốc ngốc ngồi như vậy, cũng không biết có nghe được hay không.

Tần Dục ngồi trên xe ngựa nghe được âm thanh xa xa của Lục Di

Ninh, cũng cảm thấy rất không dễ chịu, cực kì đau lòng.

Nhưng mà hấn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Vĩnh Thành để không thích vào triều, cho nên buổi chiều triều nhỏ đã sớm bỏ đi, chỉ có buổi chiều triều lớn vẫn tiến hành như thường, hôm nay vừa vặn không có buổi chiều triều lớn, Tần Dục xuất môn là vừa kịp.

Vào cung, Tần Dục liền đi Nội các nơi các đại thần xử lý chính vụ.

Vài vị đại thần đối với Tần Dục đều không xa lạ gì, thấy Tần Dục tiến vào, đều lần lượt hành lễ, Tần Dục nhận lễ, nhân tiện nói: "Chư vị đại nhân, mấy ngày gần đây có chính vụ gì không?"

Vài người cầm ra rất nhiều tàu chương đưa cho Tần Dục, cũng không vội vàng, mà Tần Dục cũng bình tĩnh thông dong, chậm rãi cầm lên xem.

Từ rất nhỏ Tần Dục đã bắt đầu tiếp xúc chính sự, đến tuổi này, khả năng xử lý chính vụ đã vượt qua Vĩnh Thành đế, hiện tại hơn mười năm kinh nghiệm, làm những chuyện như vậy càng thêm thuận tay.

Tô thủ phụ nhìn Tần Dục như vậy, âm thầm thở dài một hơi, nếu Tần Dục không có chuyện ngoài ý muốn, vẫn được mấy vị đại thần kia coi là hi vọng của Đông Cung thì thật tốt biết bao.

Tần Dục vẫn chưa cảm giác được vị thủ phụ kia đang tiếc nuối, chỉ là may mắn Nội Các đại thần này không có ai có thể độc tài đại quyền...Nếu có quyền thần như vậy tồn tại, vị Vương gia tàn phế như hấn không có khả năng có cơ hội xuất hiện ở đây.

Nói đến chuyện này, hấn còn muốn cảm ơn Vĩnh Thành đế...Vĩnh

Thành đế người này vô cùng chán ghét quyền thần.

Khi Tiên đế còn tại vị, vị thủ phụ Hứa Tích Nho nắm trong tay quyền uy to lớn, có thể nói là lấy thúng úp voi, khi đó Vĩnh Thành đế vẫn là Thái Tử, cho nên bị Hứa Tích Nho chỉ bảo, nghe nói không đáng kể, liền muốn chần chừ phòng bị.

Sau khi Vĩnh Thành đế đăng cơ, đối với Hứa Tích Nho còn có chút e ngại, còn có lúc rất kính yêu Hứa Tích Nho, cho nên quyền thế của hắn cũng ngày một lớn, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn bị Vĩnh Thành đế phế đi, sau đó Vĩnh Thành đế liên tiếp đổi bốn thủ phụ, cuối cùng mới chỉ định vị hàn môn sinh [1] Tô Thăng Minh làm thủ phụ.

[1]: Thụ sinh nghèo

Tô Thăng Minh xuất thân hàn môn, ở trong triều không có căn cơ gì, làm người điệu thấp rất am hiểu việc tránh hung tìm cát[2], sẽ không đối nghịch với Vĩnh Thành đế, từ đó Vĩnh Thành đế không lên triều, cũng không có người chỉ trích.

[2]: tương tự như tránh xấu tìm tốt.

Hứa Tích Nho không phải là người lương thiện, sinh hoạt của hắn xa hoa lãng phí lại cực kỳ bao che khuyết điểm, đệ tử trong tộc cùng môn sinh có nhiều người phạm tội trái luật, còn người hầu có ác ý đem người đả tội hành hạ, chuyện này kéo đến Kinh thành, cho nên mới có thể bị Vĩnh Thành đế phế đi, khi hắn rơi đài, trên dưới cả triều trừ những người của hắn thì tất cả đều vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi có hắn, thì Đại Tần tốt xấu coi như an ổn, không có hắn, Đại Tần một năm này không bằng một năm trước.

Cả ngày Tần Dục bận rộn, cũng không thể xem xong tấu chương,

mắt thấy trời đã tối, liền chuẩn bị trở về, bây giờ hấn tất nhiên sẽ không còn đem tất cả tinh lực hao tổn trên chính sự nữa.

Xe ngựa rất xóc nảy, nhưng so với việc hấn ngồi trên xe lăn thì còn tốt hơn nhiều, Tần Dục ngồi không bao lâu đã về tới Đao Vương phủ.

Cửa hông Vương phủ mở ra, được bọn thị vệ nâng xuống xe ngựa, Tần Dục vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Lục Di Ninh ngồi ở bên cửa uống cháo, nhìn thấy hấn, hốc mắt của Lục Di Ninh liền đỏ lên.

Từ đáy lòng của Tần Dục không hề có nguyên do mà dâng lên một cảm giác muốn xin lỗi.

Tần Dục: *xoa tay* về với vợ nào. Rì lắc thôi. Vợ ơi! Anh về nè.
(ㄉㄨㄨ*)(*)

(*)Xin lỗi độc giả, đây là phần editor vui quá nên chế thêm thôi, nếu thích thì bảo editor chế thêm cho mấy chế, cho tui thấy vụ này vui lắm

Chương 23: Trừng trị Phò mã (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Lục Di Ninh rất ỷ lại mình, về điểm này Tần Dục rất rõ ràng.

Có lẽ trước kia chưa từng có người đối xử tốt với nàng, cho nên khi bản thân tốt với nàng dù chỉ một chút, nàng đã hoàn toàn ghi tạc trong lòng, thậm chí coi hấn như vị thần cứu rỗi.

Tần Dục thậm chí còn nghĩ tới đời trước nàng vẫn không hề rời khỏi Đao Vương phủ, luôn đem đồ ăn tới cho hấn, có phải vì hấn cho nàng một chỗ ở an toàn hay không, khiến nàng không cần lo nghĩ cơm áo rất nhiều năm.

Nếu có thể hấn cũng muốn luôn luôn đem Lục Di Ninh theo bên người, chỉ có điều, việc này dường như là không thể.

"Xin lỗi..."

"Tần Dục..."

Hai âm thanh dường như đồng thời vang lên, Tần Dục là xin lỗi, mà Lục Di Ninh thì gọi danh tự của hấn.

Tục danh của Đao Vương không phải ai cũng có thể biết đến, hai vú già chiếu cố Lục Di Ninh hoàn toàn không biết, nghe được Lục Di

Ninh đột nhiên nói chuyện cũng không nghĩ nhiều, hầu kết Tần Dục giật giật, trong mắt lại là kinh hi.

"Tần Dục, Tần Dục, Tần Dục..." Lục Di Ninh chạy đến bên người Tần Dục, kéo kéo vạt áo của Tần Dục không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ này, trong mắt tràn đầy ủy khuất.

Tần Dục cầm tay nàng có chút thô ráp: "Vương phi, nàng rất tốt."

Lục Di Ninh khó hiểu nhìn Tần Dục, mà hắn lại nhìn nàng nở nụ cười, tươi cười ôn hòa.

Lục Di Ninh chỉ cảm thấy tim mình đập càng ngày càng nhanh, có chút ngốc nghếch nhìn chằm chằm Tần Dục tươi cười. (*"ω ` *)

Dáng vẻ Tần Dục vô cùng tốt. Tuy rằng Hoàng đế khai quốc Đại Tần vừa đen vừa béo, nhưng hoàng thất kéo dài mấy trăm năm, cưới một đám mỹ nữ, cho nên lẽ dĩ nhiên Hoàng đế thế hệ sau anh tuấn hơn thế hệ trước, dung mạo Vĩnh Thành đế theo đó cũng cực kỳ xuất chúng. Mà tuy nói Triệu Hoàng hậu đến nay tuổi đã lớn khiến Vĩnh Thành đế rất chướng mắt, nhưng khi bà tuổi còn trẻ cũng là một đại mỹ nhân, Tần Dục là hài tử của bọn họ, dĩ nhiên bộ dạng sẽ không kém.

Bộ dáng đẹp lại có thân phận cao, chưa bao giờ Tần Dục thiếu những cái nhìn lén của nữ nhân dành cho hắn, trước đây hắn không có chuyện gì cũng có vài nữ tử nhìn lén hắn sẽ đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu, còn hiện tại, các nàng nhìn lén hắn cũng sẽ cúi đầu, chỉ là không thẹn thùng mà biến thành đồng tình.

Nhưng cho tới bây giờ, thì thật sự chưa có ai giống như Lục Di Ninh nhìn chằm chằm hắn không ngừng như vậy, dường như hận không thể ăn hắn luôn.... (๑❖▽❖๑)

Tần Dục thấy thần sắc của Lục Di Ninh cũng không chán ghét, ngược lại tươi cười càng thêm mấy phần thâm sâu, hài tử này tâm trí không toàn vẹn, không nghĩ tới lại biết xem trọng nam nhân.

"Hôm nay Vương phi đã ăn cái gì?" Một bên vừa đi vào trong phòng, Tần Dục một bên hỏi.

"Vương phi đã uống hai chén cháo, vừa rồi là chén thứ hai." Có người đáp, rồi đem mọi chuyện hôm nay của Lục Di Ninh nói hết -- Hôm nay trừ lúc Lục Di Ninh đi nhà xí ra thì không chịu rời cửa, nhưng mà thời điểm đưa cháo cho nàng thì ngược lại nàng đều ăn hết.

"Nàng thích ăn đồ gì..." Tần Dục nói: "Buổi tối làm thêm hai món để tiêu, một canh trứng gà...à hai đi, một chén bỏ muối, một chén bỏ đường."

Tần Dục mang Lục Di Ninh đi thay y phục, bản thân cũng đổi một bộ mới, rồi đi xử lý một ít sự vụ trong phủ, rất nhanh sau đó đến thời gian dùng bữa tối.

Từ đầu tới cuối, Lục Di Ninh vẫn luôn ở bên cạnh hắn, dính còn chặt hơn so với lúc trước.

Buổi tối vẫn như cũ chỉ có mấy món thanh đạm, cộng thêm cháo, chẳng qua so với bình thường thì có thêm hai chén canh trứng gà. Chén đựng canh trứng gà rất nhỏ, cho nên một chén là một quả trứng, bát mặn đặt trước mặt Chiêu Dương, còn trước mặt Lục Di Ninh là bát ngọt.

Chiêu Dương rất đói, một chén cháo, một chén canh trứng gà cộng thêm vài món ăn trước mặt đều ăn không còn một miếng, Tần Dục

cũng không ngoại lệ.

Khi hắn có cơ hội sống lại lần nữa, có một lần ăn hơi nhiều, sau đó không thể tránh né việc phải đi "ngoài" nhiều lần, cho nên hiện tại hắn rất khắc chế, cố gắng ăn thanh đạm, chỉ là ăn nhiều hơn so với trước đây.

Về phần Lục Di Ninh... Nàng là người ăn nhanh nhất, một chén cháo, một chén canh trứng gà, nàng đều đổ hết vào trong miệng mình, chớp mắt đã hết.

Thấy nàng như vậy, cuối cùng Tần Dục cũng hiểu rõ vì sao Ngũ hoàng đệ cả ngày nghịch ngợm ăn uống dính đầy mặt, Thục phi vẫn còn có thể mặt đầy từ ái, hắn cảm giác được biểu tình hiện tại của bản thân, chắc cũng giống như Thục phi nhìn Ngũ hoàng đệ ăn to uống lớn vậy.

Sau khi ăn xong, Tần Dục vẫn dạy Lục Di Ninh nói chuyện như cũ, không thấy phiền khi nói chuyện với nàng, hơn nữa đều chọn những lời đơn giản để nói.

Thậm chí hắn còn không tự chủ được nói "Ăn cơm, cơm cơm" như vậy, nhưng rất nhanh liền ngừng lại.

Lục Di Ninh vẫn không muốn mở miệng, nhưng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng sẽ gọi vài tiếng "Tần Dục".

Buổi tối hôm nay Tần Dục nằm bên cạnh Lục Di Ninh, còn chưa vào giấc, liền cảm giác được Lục Di Ninh nhích lại gần bên cạnh mình, cuối cùng đem đầu đặt ở trên vai hắn.

Tần Dục rất nhanh liền ngủ, Lục Di Ninh nhìn thì cũng là ngủ, nhưng đến sau nửa đêm, đột nhiên nàng mở to mắt, trong ánh mắt không có

chút mông lung nào như mới giật mình tỉnh dậy.

Nàng lại nhích gần về phía Tần Dục, lúc này mới nhắm mắt lại, sau đó mới thật sự ngủ.

Ngày hôm sau khi Tần Dục tỉnh lại, phát hiện mình bị chen ra đến bên mép giường, mà hấn vừa tỉnh thì Lục Di Ninh cũng tỉnh, lại bắt đầu nửa bước cũng không rời khỏi hấn, thời điểm vú già chài đầu cho nàng, nhất định phải nhìn thấy hấn mới chịu, dáng vẻ e sợ hấn sẽ đột nhiên không thấy đâu nữa.

Chờ khi ăn cháo xong, Tần Dục lại bảo Thọ Hỉ đẩy đi ra ngoài. Lúc này, Lục Di Ninh biết rõ ràng hấn muốn làm gì, đột nhiên ôm lấy hấn: "Tần Dục, Tần Dục..."

"Lát nữa ta sẽ trở lại." Tần Dục có ý trấn an, nhưng mà tất nhiên là vô dụng, Lục Di Ninh gắt gao ôm hấn, muốn cùng đi với hấn.

Cuối cùng Tần Dục chỉ có thể gỡ từng ngón tay của nàng ra.

Hôm nay, Lục Di Ninh phát ra tiếng "ô, ô" càng thêm vang dội hơn nữa lại ở cửa chờ một ngày.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, cũng giống như hôm nay vậy, cho đến ngày thứ năm, dường như nàng đã hiểu rõ là không thể ngăn cản, rốt cuộc không làm loạn nữa mà chỉ ngóng trông nhìn theo Tần Dục rời đi.

Chuyện thảm thiết nước mắt nhà tan Tần Dục đã gặp qua rất nhiều, ý chí sớm đã trở nên sắt đá, nhưng thấy nàng như vậy, lại vẫn không nhịn được mà đau lòng, hôm nay trên đường trở về nhìn thấy người bán kẹo hồ lô, hấn bảo kiệu dừng lại, mua hai que.

Thời điểm Tần Dục cầm kẹp hồ lô trở Đaoan Vương phủ, liền thấy một người đứng trước cửa Vương phủ, hoặc nói cho đúng là một đám người đang đứng --- theo phía sau người này có không ít hạ nhân.

"Thần Hoắc Thọ gặp qua Vương gia." Nhìn thấy Tần Dục từ trên xe ngựa xuống, người kia lập tức đi đến trước mặt Tần Dục hành lễ.

Tần Dục lại không nhìn hấn cái nào, cầm kẹp hồ lô trên tay tùy ý để Thọ Hỉ đẩy mình đi vào bên trong, Lục Di Ninh chờ hấn cả một ngày, hấn không muốn lãng phí thời gian với người không thân quen liên quan kia.

"Vương gia." Hoắc Thọ lại gọi một tiếng, Hoắc gia hoặc là người có quan hệ với Hoắc gia, mấy ngày này ít nhiều đều bị khiển trách, cứu cứu của hấn vừa mới vào kinh, vốn chuyện làm quan ở kinh là như ván đã đóng thuyền, kết quả vì một tờ chiếu thư, lại qua ít ngày nữa đã phải rời kinh, đi địa phương xa xôi làm quan.

Mẫu thân hấn đã nhận ra có gì không đúng, lại nghe nói Đaoan vương cầm quyền một lần nữa, Duệ vương còn bị cấm túc, liền nói hấn đi tìm Chiêu Dương Công chúa, kết quả...phủ Công chúa lại bị người của Đaoan vương quản lý, Chiêu Dương Công chúa còn vào ở trong Đaoan vương phủ!

Thật là sừ[1] nhân nhiều kì quái! Trong lòng Hoắc Thọ tức giận, lại không thể không tiến đến bồi tội, ai mà nghĩ đến ngay cả hạ nhân Đaoan vương phủ không để cho hấn đi vào đã không nói rồi, mà giờ hấn chờ Đaoan vương về một lúc lâu nhưng Đaoan vương lại không nhìn hấn.

[1]: xấu, khó coi. Ở đây sừ nhân kì quái là chỉ Tần Dục hai chân bị phế trở nên xấu xí khó coi, tính tình và cách ứng xử, hành động cũng

rất kì quái. (Ông nói xấu ạ)

Nhìn thấy Tần Dục cứ như vậy vào phủ, hoàn toàn không nhìn đến mình, Hoắc Thọ không khỏi hít thở nhọc nhằn, hạ nhân ở bên người hắn khuyên giải lại đi vào cửa để dâng bái thiếp lần nữa, rồi lại chờ thêm một hồi, cuối cùng bởi vì không hề có tác dụng mà phát tay áo rời đi.

Rời khỏi Đoan vương phủ không bao lâu, Hoắc Thọ liền gặp được một người quen, Vinh vương Tần Nhạc.

Đến nay Vĩnh Thành đế đã có ba người con trai khai phủ ở ngoài, Đoan vương Tần Dục, Vinh vương Tần Nhạc, Duệ vương Tần Diệu, mà trong đó người không có cảm giác tồn tại nhất, không thể nghi ngờ chính là Vinh vương Tần Nhạc.

Chẳng qua, ở các phương diện thường thường của Vinh vương Tần Nhạc tuy rằng không được nhiều người để ý, nhưng nhân duyên của hắn ở kinh thành lại không tồi, Hoắc Thọ và hắn qua lại vô cùng tốt, lúc này thấy hắn không thể tránh được oán giận vài câu.

"Mấy năm gần đây tính tình của Hoàng huynh hắn không được tốt, thỉnh người tha thứ cho." Tần Nhạc nói.

"Hắn là Vương gia, ta lại sao có thể như thế nào chứ?" Hoắc Thọ nhăn mi, chỉ cảm thấy Đoan vương không có chỗ nào so với Vinh vương được, chỉ tiếc Vinh vương sinh ra quá thấp...

Bên kia chuyện của Hoắc Thọ, Tần Dục cũng không biết, cho dù biết cũng chỉ sẽ cười trừ...Hoắc gia, hắn còn một phần đại lễ chưa đưa cho bọn họ.

Lúc này, Tần Dục đi vào vương phủ, liền nhìn thấy Lục Di Ninh vẫn

như trước ở trước cửa chờ hấn.

Đột nhiên tâm tình hấn trở nên vô cùng tốt, có người nhớ thương mình như vậy, tuyệt đối là chuyện làm người ta cao hứng.

"Cho nàg." Tần Dục cho Lục Di Ninh một que kẹo hồ lô.

Lục Di Ninh cũng không biết kẹo hồ lô là gì, nhưng nàg hít hít ngửi ngửi, rất nhanh ý thức được là có thể ăn. Lập tức cẩn thận liếm một miếng. Ngọt! Lục Di Ninh vui sướng mở to hai mắt (☆ω☆*) , không ngừng liếm lên kẹo, một chút cũng không cảm thấy động tác mất thể thống.

Tần Dục cũng không ngăn cản, cứ như vậy nhìn nàg đem kẹo hồ lô bán bên đường liếm liếm --- đường ở trên kẹo hồ lô này cũng không có bao nhiêu.

Hết đường, Lục Di Ninh liền cắn một quả, sau đó mày liền nhú lại, ước chừng là bị chua rồi.

Tần Dục thấy một màn như vậy nhin không được cười to lên, hấn cho rằng Lục Di Ninh sẽ đem kẹo hồ lô phun ra, không nghĩ tới nàg lại nhai nhai, vẫn nuốt nó vào, thần sắc cũng khôi phục rất nhanh bình thường trở lại, hơn nữa tính toán tiếp tục ăn thêm một quả nữa.

Tần Dục thở dài, đưa tay lấy kẹo hồ lô trên tay Lục Di Ninh lại, ăn một quả, nhai nhai xong phun hột ra: "Ăn như vậy nè."

Lục Di Ninh ăn tiếp kẹo hồ lô, làm theo Tần Dục ăn một viên nhả hột, ánh mắt cao hứng đến híp lại, lại ăn thêm quả nữa. Nhưng mà ngay tại lúc nàg muốn ăn tiếp, kẹo hồ lô trên tay lại bị Tần Dục lấy đi: "Nàg không thể ăn nữa." Dạ dày của Lục Di Ninh vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cũng không thể ăn nhiều.

Lục Di Ninh chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Dục đem kẹo hồ lô còn lại đem đi.

Lúc Chiêu Dương lại đây, thấy Tần Dục và Lục Di Ninh chia nhau ăn kẹo hồ lô, tất cả tình cảnh đều ở trong mắt, trong lòng vô cùng chua chát.

Hoàng huynh của nàng đối với hoàng tẩu thật sự rất tốt, nhưng nàng...

"Chiêu Dương, cho muội này." Tần Dục đem kẹo hồ lô còn lại cho Chiêu Dương.

Chiêu Dương có chút kinh hỉ cầm kẹo hồ lô, tâm tư hối hận trước đó liền biến mất không thấy: "Muội có thể ăn sao?" Nàng còn chưa từng nếm qua thứ này đâu, hơn nữa...Cách ăn có chút không lịch sự.

"Đương nhiên có thể." Tần Dục nói, sau đó liền cảm giác ống tay áo bị kéo căng ra, hiển nhiên là Lục Di Ninh mất hứng mà kéo. >)^(<

Chương 24: Trùng trị phò mã (2)

Edit: Thỏ

Beta: Dao

Tần Dục nghiêng đầu, quả nhiên thấy Lục Di Ninh đang nhe răng với Chiêu Dương, một bộ dáng hung ác, chỉ là nàng quá mức nhỏ gầy nên thật sự không có lực uy hiếp gì.

Chiêu Dương không để ý, ngược lại cười với nàng một tiếng.

Lục Di Ninh thấy Chiêu Dương cười với mình, lập tức không nhe răng nữa, nhưng cả người lại dựa lên trên người Tần Dục.

Tần Dục ngồi xe lăn, tóm lại vẫn cách nàng một khoảng, dựa lên rất không thoải mái, Lục Di Ninh nhú mày, lại hung tợn trừng mắt với xe lăn kia.

Tần Dục nhìn tất cả biểu hiện của nàng, xoa đầu nàng cười một cái, sau đó lại hỏi Chiêu Dương: "Chiêu Dương, muội có việc gì?"

Việc Hoắc Thọ làm ở bên ngoài hẳn là Chiêu Dương không biết, thuộc hạ của hắn sẽ không đem chuyện như vậy nói cho nàng, nếu như vậy, sao Chiêu Dương lại chạy đến đây?

"Hoàng huynh, muội....." Chiêu Dương lại cúi đầu, lúc nàng đối mặt với Lục Di Ninh cũng không sợ hãi nhưng đối với Tần Dục thì luôn không dám nói nhiều.

"Muội cứ việc nói." Tần Dục lên tiếng cổ vũ, mấy ngày qua, hắn đã tìm ra phương pháp ở chung với Chiêu Dương.

Quả nhiên Chiêu Dương hơi thả lỏng: "Hoàng huynh, muội muốn ra ngoài mua sắm một ít giấy bút." Quả thật nàng không biết việc Hoắc Thọ tới tìm mình, lần này chủ động tới tìm Tần Dục, đã lấy hết dũng khí.

Nàng muốn ra bên ngoài nhìn xem một chút.

Nàng lớn như vậy, trừ bỏ hoàng cung cùng nơi ở của công chúa còn có Đao Vương phủ, hầu như không đi qua chỗ nào khác, mấy ngày nay dạy dỗ nha hoàn bà vú bên người học chữ, nghe các nàng kể chuyện về bên ngoài, nàng luôn muốn đi xem một chút.

Thân là công chúa, nàng không thể tùy tiện ra ngoài, lập tức nghĩ tới việc chỉ có thể đi mua giấy bút..... Học trò không dám dùng giấy bút của nàng viết chữ, hiện tại đều là tập viết trên nền cát.

Tâm tư Chiêu Dương không thể giấu diếm được Tần Dục: "Muội muốn ra ngoài?"

Chiêu Dương cúi đầu, bắt đầu vắn vê vạt áo của mình.

"Mấy ngày nay bên ngoài bất ổn, chờ thêm mấy ngày, muội có thể ra ngoài thành ở một thời gian." Tần Dục cười nói.

Chiêu Dương kinh hỉ [1] mở to hai mắt, ra ngoài thành ở vài ngày? Nàng cho rằng nhiều nhất chỉ có thể ra ngoài một chuyến mua đồ mà thôi!

[1]: Kinh hỉ = kinh ngạc + vui mừng

"Ta đã thu dưỡng vài hài tử để cầu phúc cho mẫu thân, đến lúc đó mọi người có thể đi xem bọn chúng, cũng có thể dạy chúng học." Tần Dục nói.

Còn có thể đi xem một đám hài tử? Chiêu Dương càng cao hứng hơn (O v O)/.

Tần Dục thấy thế vô cùng vừa lòng, Chiêu Dương đã rời Hoắc gia vài ngày rồi nhưng không quan tâm tới Hoắc Thọ dù chỉ một chút, điều này rất tốt.

Quả thật Chiêu Dương không chút nào để ý Hoắc Thọ, nàng nhát gan lại thêm miễn cảm, ngay cả mẫu thân cùng hoàng huynh của mình cũng không dám đến gần, đương nhiên từ đầu tới cuối không tin Hoắc Thọ sẽ thích mình, cũng sẽ không có cảm tình gì với Hoắc Thọ.

Tâm tình Chiêu Dương rất tốt, nàng cẩn thận cắn một viên kẹo hồ lô, sau lại bị Lục Di Ninh hung tợn trừng mắt một cái, nhìn thấy bộ dáng Lục Di Ninh, Chiêu Dương nhẹn không được nở nụ cười.

Trong thời gian ngắn, nàng không thể nào gầy xuống, nhưng nghĩ đến không lâu sau sẽ thấy được một đám hài tử đáng yêu, vậy nên tối nay Chiêu Dương cố tình ăn ít hơn chút.

Tần Dục không ngăn cản Chiêu Dương, đừng nhìn hiện tại Chiêu Dương đã ăn rất ít, nhưng so với các tiểu thư khuê các ở kinh thành, kỳ thật nàng vẫn là ăn rất nhiều..... Ngày thường ở nhà nàng đều là không thể không ăn, nay ăn ít một chút cũng không có quan hệ nhiều lắm.

Chiêu Dương ăn ít đi nhưng hôm nay Lục Di Ninh lại ăn nhiều hơn

chút. Trước kia nàng chịu nhiều khổ cực, dạ dày đã hỏng rồi, thân thể có thể nói là thiên sang bách khổng [2], nhưng không biết tại sao lại khôi phục rất nhanh, chỉ ít ngày trôi qua, dạ dày đã hồi phục tương đối tốt.

[2]: Thiên sang bách khổng: chỉ sự tàn phá làm cho bị hư hỏng nặng nề, nghiêm trọng.

Đối với việc này Tần Dục cảm thấy thật may mắn, tối hôm nay, hẳn sai người làm cho nàng cháo thịt, còn cân nhắc qua vài ngày nữa sẽ cho nàng ăn cơm.

Cháo thịt được bưng lên, nhìn thấy Chiêu Dương chỉ có thể ăn cháo, Lục Di Ninh đặc ý cực kỳ, tuy rằng gương mặt không tỏ rõ biểu cảm như cũ giống như cũ, nhưng ánh mắt lại phá lệ sáng ngời, còn tận lực tiêu diệt đồ ăn khiến Tần Dục không còn lời nào để nói.

Phát hiện hai người Lục Di Ninh cùng Chiêu Dương đều thích hồ lô ngào đường mà mình đã mang về nhà, hôm sau Tần Dục lại mua tô đường [3] mang về cho các nàng.

[3]: Tô đường: một loại kẹo nấu từ đường, bột mì, lạc, vừng,... có vị thơm, xốp giòn (giống kẹo lạc/đậu phộng bên mình í)

Ngày thứ ba, hẳn mua mấy món điểm tâm để tiêu hoá mang về.

Ngày thứ tư, hẳn mua một ít mút quả mơ mang về.

Ngày thứ năm.....

Ngày thứ năm, lúc Tần Dục mang theo mấy món ăn nổi tiếng nhất của Phúc Mãn Lâu trở về, đã thấy đương gia của Hoắc gia đang chờ trước cổng Đoan Vương phủ.

Hắn có thể không để ý tới Hoắc Thọ, nhưng một đại quan triều đình đã tới trước cổng Đoan Vương phủ chờ hắn thì thật sự không thể không để ý tới.

"Hoắc đại nhân có việc gì sao?" Tần Dục không mời người vào cửa, cười hỏi.

"Vương gia xin thứ tội, chất nhi của thần vừa ngu vừa dốt, đã thất lễ với công chúa....." Hiện nay đương gia Hoắc gia chính là đại bá của Hoắc Thọ, Hoắc Văn Sơn. Lúc này, y mặt đầy khiêm tốn chấp tay thi lễ với Tần Dục.

Lúc Hoắc gia mới bị gây khó dễ, bọn họ cũng không coi là chuyện lớn, chỉ để cho Hoắc Thọ đi tìm Chiêu Dương công chúa bồi tội nhưng không nghĩ tới Hoắc Thọ thất bại mà về, sau đó, Hoắc gia gặp phiền toái ngày càng nhiều!

Không chỉ có vậy, Đoan Vương chính là trắng trợn táo bạo nhằm vào Hoắc gia, không che giấu chút nào.

Sau khi Hoắc Thọ cưới Chiêu Dương công chúa, Đoan Vương vẫn luôn cho bọn họ mặt mũi, bây giờ lại giống như cố tình nhằm vào..... Thực hiển nhiên, đây là Đoan Vương đang cảnh cáo Hoắc gia!

Hoắc Văn Sơn không chút nghĩ ngợi đã cho người đi tra xét tình hình của Chiêu Dương công chúa khi ở Hoắc gia, thế mới biết Hoắc gia bọn họ lại dám lạnh nhạt Chiêu Dương công chúa.....

Những nữ nhân hậu viện đó quả thực điên rồi! Xem tình hình hiện giờ, có khả năng ngồi lên ngôi vị hoàng đế nhất chính là Duệ Vương Tần Diệu, nhưng không thể vì thế mà nịnh bợ Duệ Vương, sau đó đối xử không tốt với Chiêu Dương công chúa..... Chiêu Dương công

chúa dù sao vẫn là người trong hoàng thất!

Huống chi, hiện giờ Đoan Vương còn chưa có rơi đài đâu!

"Hoắc đại nhân biết vậy thì tốt." Tần Dục cười nhìn về phía Hoắc Văn Sơn, Hoắc Văn Sơn kỳ thật là người thông minh, đáng tiếc những người khác trong Hoắc gia..... Đều là một đám ngu xuẩn!

"Vương gia, thần đã xử chất nhi theo gia pháp."

"Hoắc đại nhân khách khí rồi, Hoắc gia gia giáo sâm nghiêm bốn vương cũng biết, Hoắc đại nhân làm rất tốt." Tần Dục nói.

Hoắc Thọ vui mừng trong bụng, lại nghe Tần Dục nói: "Bốn vương đã biết ý tứ Hoắc đại nhân, mời ngài trở về đi."

Hoắc Văn Sơn nghe lời Tần Dục nói, chỉ coi là Tần Dục đã đáp ứng buông tha Hoắc gia, nhanh chóng cáo lui, nhưng không biết chờ đến lúc Tần Dục vào Đoan Vương phủ, đem đồ ăn trên tay đưa cho Lục Di Ninh nếm một chút, sau đó liền gọi Triệu Nam tới.

"Ta sai người điều tra Hoắc gia, tra thế nào rồi?" Tần Dục hỏi.

"Vương gia, đã tra được."

"Người đi một chuyến, đem mấy tội chứng của Hoắc Nhị lão gia, đưa cho mỗi Ngự Sử một phần." Tần Dục nói thẳng. Đời trước hắn vì báo thù cho Chiêu Dương đã từng tra xét Hoắc gia trên triều đình.

Phàm là thế gia đại tộc ở kinh thành, đều phạm phải một vài chuyện, chỉ là có người truy cứu hay không mà thôi. Hoắc gia nhiều người như vậy, tính thêm quan hệ thông gia thì càng nhiều, muốn bắt được nhược điểm cũng đơn giản.

Đương nhiên, những thứ như đánh giết nha hoàn; hạ nhân ở bên ngoài ỷ thế hiếp người,... các loại chuyện như vậy hẳn là không thể liên lụy tới Hoắc gia, bọn họ có thể tìm người gánh tội thay, nhưng mà, trên tay hẳn đã nắm hai tội danh lớn của Hoắc gia.

Một là lúc Hoắc Văn Sơn làm quan ở bên ngoài đã từng nhận tiền tài của người khác, làm hại một tú tài cửa nát nhà tan. Nhà tú tài kia chỉ còn mẹ già còn sống, mà lão nhân này đã hận Hoắc Văn Sơn thấu xương.

Thứ hai, chính là Hoắc Nhị gia của Nhị phòng Hoắc gia, vào lúc giám sát việc xây biệt viện cho Vĩnh Thành Đế, đã cất vào túi riêng rất nhiều ngân lượng, còn chiếm hai mỹ nhân Giang Nam chuẩn bị đưa vào cung làm cung nữ.

Hai việc này không tính là đại sự, nhưng nếu làm tốt, có thể khiến Hoắc gia không thể xoay người, cũng có thể làm cho Vĩnh Thành Đế đối với Hoắc gia vô cùng chán ghét, đặc biệt là với việc làm của Hoắc Nhị lão gia.

.....

Sau khi Hoắc Văn Sơn về nhà liền thả lỏng, cho là việc này đã giải quyết xong, không nghĩ tới ngày hôm sau lên triều có rất nhiều Ngự Sử đứng ra vạch tội Hoắc Nhị lão gia.

Thời điểm Hoắc Nhị lão gia xây cất hành cung, bề ngoài là dùng mười vạn lượng bạc để mua đá, đến khi mua đá xong, không thể thiếu chuyện đám thương gia phải hiếu kính cho hẳn sáu, bảy vạn lượng, cùng với việc đưa đến hai nữ nhân tuyệt sắc, hẳn giữ lại tất cả, một người tặng Duệ Vương, một người để lại bên mình.

Chuyện này bị Ngự Sử vạch trần ra trong lúc Vĩnh Thành Đế đang thượng triều, mà chỉ mới lộ ra một cái, Vĩnh Thành Đế nổi giận ngay lập tức.

Vĩnh Thành Đế vô cùng thích hưởng thụ, nhưng bên trong quốc khố Đại Tần thực sự không có tiền, thế nên mỗi khi tiêu tiền luôn phải dè dặt, hắn đã sớm có ý tưởng xây dựng hành cung, vì không có tiền mà phải cùng Hộ Bộ tranh chấp hai năm, lại lấy ra rất nhiều tiền từ quỹ riêng cuối cùng mới đạt được thống nhất, còn khiến quỹ riêng của hắn suýt bị vét sạch.

Kết quả..... Tiền xây hành cung, thế nhưng đa số bị quan viên tham ô?

Còn có mỹ nhân của hắn, thế nhưng cũng bị người khác chiếm?!

Vĩnh Thành Đế nổi giận, trực tiếp ra lệnh nhốt Hoắc Nhị lão gia vào nhà lao, Đoan Vương còn tự động chờ lệnh, bày tỏ nguyện ý đi điều tra chuyện này.

Vĩnh Thành Đế thấy Tần Dục chủ động muốn đứng ra điều tra Hoắc gia, mới nhớ tới Hoắc gia còn khi dễ nữ nhi của mình, lập tức đối với Hoắc gia càng thêm chán ghét..... Hoắc Nhị lão gia đã vào trong nhà lao, hắn liền đem Hoắc Văn Sơn ra mắng một trận.

Sau khi Hoắc Văn Sơn bị Vĩnh Thành Đế mắng thì biết những lời nói hôm qua của Tần Dục cũng chỉ là chút lời nói suông mà thôi, không, ngay cả lời nói suông đều không thể tính, từ đầu tới cuối, Đoan Vương vẫn chưa hề đưa ra hứa hẹn gì.

Đoan Vương cũng quá độc ác đi! Hoắc Văn Sơn nghĩ đến đệ đệ bị bỏ tù của mình, đối với cháu trai Hoắc Thọ lại thêm phần chán ghét.

Nếu Hoắc Thọ đối xử tốt hơn chút với Chiêu Dương công chúa, Đao Vương có phát hiện những việc này khẳng định sẽ giúp bọn họ thu dọn, nhưng hiện tại thì.....

Lúc Hoắc Văn Sơn trở về Hoắc gia, Hoắc gia đã loạn thành một đoàn, người nhà Hoắc Nhị lão gia ôm đầu khóc rống thương tâm muốn chết, khi các nàng thấy Hoắc Đại lão gia trở về, lập tức xông tới, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Còn không phải tại tên khốn Hoắc Thọ!" Hoắc Văn Sơn nhin không được nói.

"Chuyện này có liên quan gì đến Thọ Nhi? Lão đại, người nói một chút!" Lão thái thái vẫn luôn yêu thương Hoắc Thọ nhất nhũu mày.

"Mẫu thân, Đao Vương chính là đang xả giận thay Chiêu Dương công chúa!" Hoắc Văn Sơn cười khổ nói, Hoắc gia bọn họ cưới Chiêu Dương công chúa, lại vụng trộm cho Duệ Vương tiền tài, lấy lòng cả hai bên, cho nên thời gian trước vẫn trôi qua yên ổn, thế nhưng giờ đột nhiên xảy ra chuyện..... Khẳng định việc này có quan hệ với Đao Vương.

Chú thích:

- Tô đường:

Chương 25: Trừng trị Phò mã (3)

Edit: Tử Lam.

Beta: Dao

"Lời người là thật?" Hoắc lão phu nhân nhíu mày.

"Nếu không thì cho dù Đao Vương nắm được nhược điểm, cũng tất nhiên sẽ không ra tay với Hoắc gia!" Hoắc Văn Sơn cắn răng nói.

Hoắc lão phu nhân nhíu mày: "Công chúa kia gả đến Hoắc gia ta đã hai năm nhưng vẫn chưa mang thai, ta cũng không trách hẳn, Đao Vương còn muốn đến trách chúng ta?" Hoắc lão phu nhân đối với Chiêu Dương công chúa là oán khí tràn ngập, chỉ cảm thấy công chúa này trừ bỏ thân phận ra, không có gì xứng với tôn tử của mình.

"Mẫu thân nói cẩn thận!" Hoắc Văn Sơn bị lời nói của mẫu thân mình làm hoảng sợ: "Đó là công chúa!"

Hoắc mẫu nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó nói: "Không phải người đã đi thỉnh tội với Đao Vương rồi sao? Còn nữa, vị kia... Vị kia nói sao?" Hoắc nhị lão gia tham tiền như vậy, là vì Hoắc gia và Duệ Vương đang hợp tác, mà hiện giờ Duệ Vương đang cần tiền.

Lại nói tiếp, Hoắc Nhị lão gia làm việc làm cực kỳ bí mật, cũng không biết vì sao Đao Vương lại biết được...

"Vị kia hiện tại bị giam lỏng, việc này lại liên lụy đến hắn, ốc còn

không mang nổi mình ốc[1], sao còn có thể lo cho chúng ta? Còn phía Đao Vương..." Hoắc Văn Sơn nhắc tới Đao Vương, cũng cảm thấy đầu mình phình to ra (dạng dạng đầu ỉ, ai hay xem Youtube chắc biết vụ chinh cho đầu to ra nhé).

[1] Ốc còn không mang nổi mình ốc: Tương tự câu "Thân mình còn lo chưa xong".

Theo lý thì cũng chỉ là chuyện của phu thê bọn họ, sau khi Đao Vương giáo huấn người của Hoắc gia xong thì nên cho người đến chỗ bọn họ nói chuyện, không nghĩ hẳn lại không có ý này: "Ngày mai, ta đi Đao Vương phủ một chuyến."

"Ta đi với người, đi thỉnh an Chiêu Dương công chúa." Hoắc lão phu nhân nói: "Cho dù là Đao Vương, thì cũng phải nể mặt ta." Hoắc gia đã từng giúp Hoàng Đế lập nên giang sơn!

Ngày thứ hai, Hoắc lão phu nhân và Hoắc Đại nhân cùng nhau đến Đao Vương phủ.

Vì hạ nhân Đao Vương phủ báo cho Chiêu Dương công chúa hôm nay tiền viện có khách, nhưng Chiêu Dương công chúa lại chưa từng đến tiền viện, đúng lúc Tần Dục không ở trong Đao Vương phủ, Hoắc Văn Sơn và Hoắc lão phu nhân sau khi được hạ nhân dâng trà, tiếp theo là bị lãng quên.

Hoắc lão phu nhân thân là nữ quyến, theo lý thì nữ chủ nhân phải ra tiếp đãi, nàng cũng vài lần đưa ra yêu cầu muốn đi gặp Chiêu Dương, nhưng đều bị từ chối. Mỗi lần như vậy Triệu quản gia đều mỉm cười nói, bản thân công chúa là khách nhân, Vương phi bọn họ không thể tiếp khách được, đành phải ủy khuất Hoắc lão phu nhân ở tại tiền viện.

Rồi sau đó.... Hoắc Văn Sơn và Hoắc lão phu nhân lại đột nhiên phát hiện, bọn họ muốn tìm Triệu quản gia nhưng lại tìm không thấy, cũng đã hỏi qua vài nha hoàn nhưng tất cả đều là một câu không biết hai câu không rõ, chỉ lo châm trà cho bọn họ.

Thật sự là khinh người quá đáng! Hoắc lão phu nhân đã lâu không phải chịu khinh nhục như vậy. Chờ càng lâu, càng tức giận. Nhưng đến hiện tại, bà mới cảm giác được mình đã sai rồi.

Rốt cuộc hoàng thất vẫn là hoàng thất. Địa vị của bọn họ dù có theo chân vẫn khác nhau như trời với đất, mà trước kia bà đã chậm trễ một vị công chúa hoàng thất...

Hoắc lão phu nhân hối hận vạn phần, lại có chút hoảng loạn. Mà lúc này, cỗ kiệu của Đoan Vương bị một lão phụ nhân muốn cáo trạng cản đường.

Chứng cứ phạm tội của Hoắc gia này, đời này Tần Dục tra được rất dễ dàng. Nhưng đã từng, hắn tra xét suốt một năm, cuối cùng mới tra ra được chuyện Hoắc Nhị lão gia nhận hối lộ, nhưng bởi vì thời gian quá lâu nên không tìm được chứng cứ gì.

Đến nỗi chuyện Hoắc Văn Sơn bức tử một nhà tú tài kia... Lần đó đã từng, xảy ra lúc Chiêu Dương chưa qua đời.

Tiền triều cho phép bá tánh gõ trống Đăng Văn [2] giải oan, nhưng Đại Tần lại phái cận vệ thủ hộ bên cạnh trống Đăng Văn, phàm là người có ý đồ tới gần Đăng Văn Cổ đều sẽ bị đưa đi tra xét.

[2] Trống Đăng Văn: Trống Đăng Văn là biểu hiện sự nghiêm minh của công lí. Đồng thời trống Đăng Văn thể hiện được tính dân chủ. Tiếng kêu của trống là tiếng kêu của dân đến tận tai nhà vua. Không phải tiếng kêu ấy chỉ để nghe, để thấy, mà điều quan trọng bậc nhất

là được thực hiện ngay.

Nói là chỉ cần chịu đánh ba mươi trượng, là có thể đi gỡ trống Đăng Văn. Nhưng trên thực tế, Đại Tồn đã sớm không còn cho phép bá tánh đi gỡ trống giải oan... Thế nhưng năm đó, lại có một lão phụ nhân kiên trì muốn gỡ vang trống Đăng Văn.

Nếu trống Đăng Văn Cổ bị gỡ vang thì Hoàng Thượng cần phải thương triều, bởi nếu có người gỡ trống Đăng Văn chính là có bá tánh muốn giải oan... Như vậy không phải chứng minh Đại Tồn trị quốc không công minh liêm khiết sao?

Hai chuyện khác nhau này, Vĩnh Thành Đế đều không thích, cho nên lão phụ nhân kia đang sống sờ sờ cuối cùng bị đánh chết.

Tồn Dục xong việc mới biết được chuyện này. Tuy rằng cảm thấy tiếc hận, nhưng lúc đầu bọn họ cũng không định sẽ giúp một nhà đó giải oan. Suy cho cùng thì người bọn họ cáo trạng chính là Hoắc gia - nhà mà Chiêu Dương đã gả thấp[3], nhưng sau đó Chiêu Dương qua đời, lúc đó hẳn mới lôi chuyện này ra.

[3]: gả cho nhà có địa vị thấp hơn, trong truyện này là Chiêu Dương công chúa gả thấp xuống Hoắc gia.

Hiện giờ lão phụ nhân kia chưa có ý định đi gỡ trống Đăng Văn, nhưng cũng đã tới kinh thành, chuẩn bị cáo trạng, Tồn Dục rất dễ dàng tìm được bà.

Để bà đi gỡ trống Đăng Văn là không được, tuy rằng có thể làm cho Vĩnh Thành Đế xử lý Hoắc gia, nhưng cũng sẽ làm Vĩnh Thành Đế ghi hận hẳn - dựa nhi tử đã lôi ra chuyện này, mà hơn phân nửa mạng của lão phụ nhân này cũng khó bảo toàn... Hẳn dứt khoát khiến cho lão phụ nhân này đến cản cỗ kiệu của mình.

Trên đường cái của kinh thành, cỗ kiệu của Đao Vương bị một lão phụ nhân ngăn lại. Lão phụ nhân kia còn quỳ gối trước kiệu Đao Vương lớn tiếng kêu oan, cáo trạng cáo Hoắc Văn Sơn - Hoắc đại nhân.

Đao Vương mang theo lão phụ nhân đó đến nha môn, lại cho người dẫn Hoắc Văn Sơn đến.

Hết thảy những chuyện này, ở trong mắt các viên quan trong kinh thành đều cực kì ngạc nhiên mà không hiểu tại sao.

Hoắc gia này không phải là người của Đao Vương sao? Tại sao hiện tại Đao Vương lại giống như muốn "bứt rễ" Hoắc gia vậy? Nếu không có Hoắc gia này, Công Chúa sẽ phải làm gì? Đao Vương không sợ Công Chúa thương tâm sao?

Bọn họ kinh ngạc, đồng thời nghĩ cũng kinh sợ không thôi. Đao Vương dễ dàng tìm ra nhiều chứng cứ đến đối phó Hoắc gia như vậy, nếu bọn họ đối nghịch với hắn...

Rất nhiều người thuộc phe cánh của Duệ Vương cũng đều âm thầm quyết định tiếp theo sẽ giấu tài, miễn cho lọt vào tầm ngắm của Đao Vương. Mà nguyên bản có rất nhiều người muốn quy hàng Duệ Vương, hiện giờ cũng bắt đầu do dự.

Đến nỗi Hoắc Văn Sơn bị người dẫn đến Đao Vương phủ, đến lúc này hắn mới biết Đao Vương muốn phá hủy Hoắc gia.

Mà Hoắc lão phu nhân... Bà ta bị tức đến hôn mê bất tỉnh, được hạ nhân của Hoắc gia mang về nhà.

Nhìn đến Hoắc Văn Sơn bị đưa tới nha môn, khoe miệng Tần Dục

cong lên một cái. Hấn biết hiện tại Hoắc gia hơn phân nửa đã gà bay chó sủa rồi, tâm trạng đặc biệt tốt.

Lần này hấn nhắm vào Hoắc gia, chủ yếu là vì trút giận cho Chiêu Dương, thuận tiện mang Chiêu Dương ra khỏi nơi đó, cũng thuận tay làm những người trên triều kinh sợ một chút.

Trước khi Chiêu Dương qua đời, cơ hồ hấn chưa từng mượn sức triều thần trừ bỏ phe cánh của Duệ Vương. Đối với những người khác cũng rất khoan dung, vậy nên đã làm người nào đó biến hấn thành quả đào mềm tùy ý nắm bóp.

Hiện tại, tất cả đều thay đổi.

Thời điểm Tần Dục trở về trẻ hơn bình thường rất nhiều, khi hấn trở về, Lục Di Ninh liền nhào lại: "Tần Dục..."

"Xin lỗi, về trẻ." Tần Dục nói xin lỗi, rồi xoa đầu nàng.

Lục Di Ninh bắt được tay hấn, lại gọi tiếp: "Tần Dục... Tần Dục..."

Qua ngày hôm sau Vĩnh Thành Đế mới biết được chuyện Tần Dục làm, không khỏi kinh ngạc, sau đó liền nghe được Trương Tài Tử đang bồi ở bên cạnh nói: "Không nghĩ Đaoan Vương lại lợi hại như vậy, có thể dễ dàng tìm được một đồng tội trạng của Hoắc gia như thế, sau này trong triều sợ là không còn ai dám đối nghịch với hấn."

Vĩnh Thành Đế nghe xong, sắc mặt liền trở nên khó coi, tuy hấn không thích quản chuyện, nhưng lại thích làm Hoàng Đế, đương nhiên cũng không hy vọng nhi tử của mình quá tài giỏi.

Trước kia hấn còn bởi vì chuyện của Hoắc Thọ và Hoắc Nhị lão gia nên đối với Hoắc gia vô cùng chán ghét. Hiện tại nghe Trương Tài

Tử nói, ngược lại phòng bị bắt đầu nổi lên với đứa con trai Tần Dục này.

Tần Dục đã từng không biết Vĩnh Thành Đế sẽ có ý niệm như vậy. Nhưng đến lần tiếp theo, hẳn cũng đã có thể hiểu rõ tâm tư Vĩnh Thành Đế. Trên thực tế, lúc trước sở dĩ hẳn có thể áp đảo Tần Diệu, chính là vì lợi dụng tâm lý của Vĩnh Thành Đế.

Sau khi Vĩnh Thành Đế và Trương Tài Tử nói chuyện không bao lâu, Tần Dục liền cầu kiến Vĩnh Thành Đế.

Tần Dục thân tàn tật không tiện hành lễ, nhưng hẳn vẫn như cũ cực kì cung kính. Sau khi thấy Vĩnh Thành Đế, liền kể từng tội trạng của Hoắc gia ra.

Vĩnh Thành Đế càng nghe, sắc mặt càng khó coi, đối với Tần Dục phòng bị cũng càng lớn, đứa con trai này của hẳn... Thật sự là rất có năng lực! Chuyện của Hoắc gia hẳn hoàn toàn không biết gì cả, đứa con trai này của hẳn lại biết rất rõ!

"Phụ hoàng, nhi thần còn có một chuyện muốn bẩm báo... Nhi thần làm chuyện sai trái, hy vọng phụ hoàng thông cảm."

"Hừm, ngươi làm chuyện gì?" Vĩnh Thành Đế hỏi, ở trong lòng tính toán muốn thu hồi một phần binh quyền trên tay Tần Dục.

"Phụ hoàng, Hoắc gia này ăn hối lộ làm chuyện trái pháp luật. Trước kia tuy rằng nhi thần không phải cái gì cũng hiểu, nhưng cũng hiểu biết không ít. Hoắc gia này, còn tặng cho nhi thần không ít đồ vật, mà nhi thần đều thu nhận tất cả, thỉnh phụ hoàng thứ tội." Tần Dục đầy mặt hổ thẹn: "Nhưng cũng vì vậy, tội trạng của Hoắc gia lần này, nhi thần mới có thể biết rõ như vậy."

"Còn có chuyện này?" Vĩnh Thành Đế kinh ngạc không thôi, Tần Dục lại nói ra chuyện mình nhận "hối lộ" của Hoắc gia cho mình biết?

"Quả thực là có chuyện này." Tần Dục nói: "Từ khi Chiêu Dương gả đến Hoắc gia, Hoắc gia này đối với nhi thần rất thân mật, nhi thần cũng được không ít "hiếu kính"... Nhưng bọn hấn dám không coi Chiêu Dương ra gì, không để hoàng thất và phụ hoàng vào mắt, nhi thần luôn muốn cho bọn họ trả giá đại giới."

Nghe Tần Dục giải thích xong, phòng bị trước kia của Vĩnh Thành Đế với Tần Dục biến mất hoàn toàn, chỉ cảm thấy Tần Dục trọng tình trọng nghĩa, vì trút giận cho Chiêu Dương đã "đâm" phụ tá đắc lực của mình... Tuy nói Hoắc gia này có chút quan hệ với Duệ Vương, nhưng có Chiêu Dương, bọn họ lại có dính dáng với Hoàng Hậu, trước kia lại thường xuyên qua lại với Đao Vương.

"Dục Nhi, ngươi không cảm thấy tiếc sao?" Vĩnh Thành Đế thái độ hòa hoãn.

"Hồi phụ hoàng, nhi thần không cảm thấy tiếc." Tần Dục nói: "Nhi thần hiện tại là một phế nhân, con nối dõi cũng không có, quyền thế đối nhi tử mà nói là không dùng được."

Trên mặt Tần Dục tràn đầy chua xót, làm Vĩnh Thành Đế có chút áy náy với hấn, đồng thời cũng coi như là hoàn toàn yên tâm.

Tần Dục cũng không chỉ muốn nói suông như vậy... Hấn rất nhanh lại tỏ vẻ, bản thân thu của Hoắc gia rất nhiều đồ vật, hiện tại nguyện ý dâng cho Vĩnh Thành Đế.

Tư khố của Vĩnh Thành Đế sắp trống không, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, đồng thời đối với Tần Dục càng thêm hòa ái dễ gần. Đương nhiên, hấn không kiên nhẫn đặt tất cả thời gian lên người Tần Dục,

cho nên rất nhanh sau đó liền cho người đưa Tần Dục ra khỏi cung.

Trương Tài Tử vừa mới nói xấu Tần Dục, nên Vĩnh Thành Đế có chút phiền chán nản, cho nên cũng không muốn tìm nàng làm bạn, mà là đi Ngự Hoa Viên. Không lâu sau, Vĩnh Thành Đế liền tình cờ gặp một vị mỹ nhân, liền mang theo đi xem hát.

Chuyện Hoắc gia kết thúc rất nhanh.

Tần Dục vẫn luôn đốc thúc người phá án, cho nên án tử không bao lâu liền chấm dứt. Hoắc Đại lão gia và Hoắc Nhị lão gia đều bị phán lưu đày, không chỉ có như thế, bởi vì Hoắc Nhị lão gia tham ô số lượng quá lớn, một số tội trạng khác của Hoắc gia cũng bị phơi bày theo, Hoắc gia còn phải bị xét nhà.

Tần Dục tận lực tịch thu hết đất đai gia sản của Hoắc gia, sau đó làm giống như lần mà hấn tặng đồ cho Vĩnh Thành Đế, đem tất cả tiền của mà mình tịch thu được đều chuyển vào tư khố của Vĩnh Thành Đế.

Hoắc gia này vợ vét lúc xây cất hành cung, mà tiền xây cất hành cung kia, phần lớn đều là từ tư khố của Vĩnh Thành Đế... Lớp ngục trang này của Tần Dục vớt giúp Vĩnh Thành Đế một món tiền, nhưng hoàn toàn làm lơ chuyện Hoắc gia "đào" đâu ra số tiền đó, bởi kỳ thật số tiền tịch thu vượt qua tổng chi phí xây cất hành cung.

Vĩnh Thành Đế cầm tiền, rất hài lòng với Tần Dục, nghĩ đến trước kia Tần Dục dâng tặng cho mình không ít đồ vật... Hấn vung tay, thưởng cho Tần Dục càng nhiều.

Tần Dục: Tiền tiền tiền tiền, ngày sau không lo chết đói. (☆ω☆)

Chương 26: Ngâm ôn tuyền(*)

(1)

(*) Suối nước nóng

Edit: Thỏ

Beta: Dao

Những thứ Tần Dục đưa cho Vĩnh Thành Đế đều là trân bảo, mà trân bảo có một đặc điểm, chính là không dễ bán.

Tranh chữ có một phần là tuyệt tác trân quý người người ai cũng biết, còn lại durt khoát là một phần là đồ ngự tứ (1), Tần Dục chỉ có thể thưởng thức, nhưng lại không thể bán..... Nếu đem bán loại đầu tiên, phỏng chừng tất cả người kinh thành đều biết Đoan Vương thiếu tiền, mà bán loại sau... chắc chắn Vĩnh Thành Đế sẽ tìm hấn gây phiền toái.

(1) Ngự tứ: đồ vật được vua ban thưởng

Nhưng hiện tại Tần Dục thực sự thiếu tiền, tương lai lại càng thiếu hơn.

Hắn biết trước nay Vĩnh Thành Đế luôn hào phóng, lại thích thưởng thức các loại trân bảo, durt khoát đem những thứ như vậy trong phủ không dùng được cũng không bán được gom lại một chỗ, sau đó đem những thứ mình thu được từ chỗ Hoắc gia nhận hối lộ trình lên Vĩnh Thành Đế, không dấu vết khiến Vĩnh Thành Đế vui vẻ.

Quả nhiên, sau khi Vĩnh Thành Đế tịch thu tài sản Hoắc gia, thưởng hẳn càng nhiều đồ vật, mấy thứ này một nửa là vàng bạc, một nửa còn lại đều có thể bán. Đoan Vương chán ghét Hoắc gia, đem đồ vật của Hoắc gia đi bán, việc này hết sức bình thường.

Chuyển tay một cái, Tần Dục đã kiếm lời một khoản, tâm tình hẳn cực tốt, lập tức để Triệu quản gia đem những đồ vật có thể bán trong phủ bán ra hết, đổi thành thật nhiều bạc trắng.

Hiện giờ ở kinh thành, mọi người đều nguyện ý vì tranh chữ hay châu báu mà vung tiền như rác, nhưng chờ đến thời buổi loạn lạc..... Đến lúc đó rốt cuộc vẫn là vàng bạc dùng được, còn nhất định phải là vàng bạc thật.

Những thứ như ngân phiếu, ở thời điểm loạn lạc rất khó dùng được.

Triệu quản gia đáp ứng, nghĩ đến không lâu sau sẽ có rất nhiều bạc được đưa đến thôn trang bên ngoài thành của Tần Dục.

Sau khi giải quyết xong sự tình Hoắc gia, Tần Dục vào cung lần nữa, đi tìm Vĩnh Thành Đế, đầu tiên là tạ ơn, sau đó lại nói muốn được ra ngoài thành ở vài ngày.

Vĩnh Thành Đế đối với Tần Dục - đứa con trai lúc này đang hết sức nổi bật, nghe Tần Dục nói muốn ra ngoài thành, không buông tha hỏi: "Dục Nhi sao lại muốn ra ngoài thành?" Tần Dục ra ngoài thành, những đại thần kia không tìm thấy người chủ quản, hơn phân nửa sẽ tới làm phiền hắn.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn mang Chiêu Dương ra ngoài giải sầu một chút, còn có thân thể nhi thần... Giờ sắp vào mùa đông, thân thể nhi thần khó chịu nên muốn đến suối nước nóng ở thôn trang điều dưỡng mấy ngày." Lúc Tần Dục nói chuyện sắc mặt có chút tái nhợt.

Thời điểm hấn sống lại là dịp trung thu, mà hiện giờ đã sắp cuối năm, kinh thành cũng càng ngày càng lạnh, điều này khiến hấn hết sức khó chịu.

Sau khi hấn bị thương mặc dù nhặt về được một mạng, nhưng thân thể vẫn luôn không tốt, mỗi ngày phần eo đều tê dại phát đau không nói, những khi mưa dầm cả người nhức mủi không thôi, chờ trời lạnh, hấn sẽ thường xuyên phát bệnh, sẽ còn đau đến tột cùng.

Tuy nhiên đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu hấn muốn rời kinh, dẫu sao thì những đau đớn kia với hấn kỳ thật sớm đã thành thói quen.

Vĩnh Thành Đế biết thân thể Tần Dục không tốt, nghe Tần Dục nói như vậy, đã đồng ý cho hấn ra ngoài thành điều dưỡng, lại nói: "Dục Nhi, ngươi dốc lòng điều dưỡng cho tốt, giữa tháng mười hai trở về."

Hiện giờ đã cuối tháng mười một, cách giữa tháng mười hai không quá nửa tháng, càng quan trọng là... Khi vào giữa tháng mười hai, sẽ có rất nhiều việc phải làm. Vĩnh Thành Đế... Đây là để cho hấn giữa tháng mười hai trở về làm trâu làm ngựa nhưng lại nói rất hay, y như đang ban thưởng cho hấn vậy.

Tần Dục có chút buồn cười, nhưng vẫn hết sức cung kính như cũ: "Phụ hoàng yên tâm, giữa tháng mười hai nhi thần nhất định trở về."

Vĩnh Thành Đế vừa lòng, lại hàn huyên vài câu chính sự, liền cho Tần Dục trở về.

Trở lại Đao Vương phủ, Tần Dục theo thường lệ thấy Lục Di Ninh đang chờ mình, đem bánh chà bông trên tay đưa cho nàng, lại gọi Chiêu Dương tới để nàng đi thu dọn một chút, ngày mai sẽ ra ngoài thành.

Thậm chí cả bánh chà bông... Chiêu Dương cũng không thể ăn, nàng vẫn là quá béo.

Lần trước sau khi Tần Dục nói qua, Chiêu Dương vẫn luôn ngóng trông có thể ra ngoài thành, lúc này nghe nói có thể đi, mặt tròn mạp mạp lộ ra vui mừng, đôi mắt cũng cong lên: "Cảm ơn hoàng huynh."

"Không cần cảm tạ." Tâm tình Tần Dục thực không tồi, lá gan Chiêu Dương cuối cùng đã lớn hơn chút, còn có Lục Di Ninh, nàng cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó Chiêu Dương không ăn cơm cùng Tần Dục, nàng nhanh chóng trở về sửa sang lại đồ đạc của mình, mà sau khi Tần Dục cùng Lục Di Ninh ăn cơm xong cũng để cho Thọ Hi sắp xếp đồ của bọn họ.

Hắn thân là Vương gia, muốn xuất hành, hiển nhiên đồ vật cần mang theo rất nhiều, Thọ Hi thu thập vài cái rương, còn từ trong phòng lấy ra rất nhiều đồ vật mà Tần Dục không có ấn tượng gì, tỷ như hộp trang sức của Lục Di Ninh.

Sau khi nhìn thấy hộp trang sức kia, Tần Dục mới nhớ tới, Lục Di Ninh tựa hồ chưa bao giờ mang trang sức, hắn nhìn thoáng qua sắc mặt đã tốt lên của nàng, nghĩ thầm muốn tìm món trang sức nào đó cho nàng đeo, nhưng lại nghĩ đến khả năng nàng sẽ không cẩn thận dùng cây trâm nhọn làm mình bị thương, đành phải nhịn.

Cuối cùng, Tần Dục lấy một miếng ngọc bội, mang nó đeo trên cổ Lục Di Ninh: "Đây là một khối noãn ngọc, có thể dưỡng thân, sau này nàng hãy đeo nó."

Lục Di Ninh sờ ngọc bội trên cổ mình, mi mắt cong cong nghiêng

ngiêng đầu nhìn Tần Dục, đáng tiếc biểu tình vẫn có chút cứng đờ.

Đoan Vương phủ một mảnh yên lặng, trái lại Hoắc gia tình cảnh thảm thương.

Hoắc Đại gia cùng Hoắc Nhị gia đều bị sung quân tới biên cương, vài người khác của Hoắc gia cũng bị bỏ tù, nhưng tuyệt đại đa số nữ quyến chưa bị bắt giam, của hồi môn của các nàng cũng đều được lưu lại.

Cuối cùng, Hoắc gia còn lại vài người, liền dọn tới căn nhà lúc trước là của hồi môn của Hoắc lão thái thái, tòa nhà này cũng không lớn, may mà cố chen chúc thì vẫn ở được. Nhưng được một thời gian, những người Hoắc gia còn sót lại không khỏi oán trách lẫn nhau.

Có người oán trách Hoắc Đại gia cùng Hoắc Nhị gia, cảm thấy đều là bọn họ phạm vào tội lớn mới khiến Hoắc gia rơi vào nông nỗi này, nhưng càng nhiều người oán trách Hoắc Thọ, nếu Hoắc Thọ đối xử tốt với Chiêu Dương công chúa, làm cho Chiêu Dương công chúa sinh hạ hài tử... Vô luận Đoan Vương có như thế nào, cũng sẽ không đối với Hoắc gia tuyệt tình như vậy.

Sau khi bị xét nhà, Hoắc Thọ trải qua cuộc sống ngày càng khổ sở.

"Rõ ràng là Đoan Vương máu lạnh vô tình, đâu có liên quan gì tới ta?" Hoắc Thọ cực kỳ phẫn nộ, căm hận nhìn người nhà. Lúc trước chính là những người này buộc hắn cưới Chiêu Dương công chúa, hiện tại xảy ra chuyện, lại tới trách hắn...

"Nếu ngươi đối xử với công chúa tốt hơn, nào ra nông nỗi này?" Tam bá Hoắc Thọ lạnh lùng nói, Tam gia Hoắc gia là thứ xuất, trước kia ở Hoắc gia không có cảm giác tồn tại, cũng may vì hắn không phạm tội gì, mới bảo toàn được cả nhà tam phòng.

"Chẳng lẽ các người đối tốt với nàng?" Hoắc Thọ cười lạnh: "Nhị bá vì lấy lòng Duệ Vương, cũng không thiếu việc hạ thấp thể diện công chúa."

Hoắc Thọ vậy mà lại nói đúng, Hoắc Nhị gia nguyện trung thành với Duệ Vương, trừ bỏ đưa tiền tặng Duệ Vương, dĩ nhiên không thiếu việc xa lánh Chiêu Dương công chúa, đương nhiên, những việc này đều là Hoắc Nhị phu nhân ra mặt.

"Nhị gia số thật khổ! Cứ như vậy mà bị oan uổng, công chúa suốt ngày ru rú trong nhà, chúng ta thấy nàng được mấy lần?" Phu nhân Hoắc Nhị gia khóc lên, những nữ quyến khác cũng kéo khóc thành một đám.

"Lần này Đao Vương tức giận như vậy, hơn phân nửa là do hắn đã biết chuyện Hoắc Thọ ở bên ngoài nuôi nữ nhân." Đại bá mẫu Hoắc Thọ đột nhiên nói, thê tử này của Hoắc Văn Sơn sinh ra trong đại gia tộc, nàng hầu như chưa từng khóc qua, luôn rất bình tĩnh, chỉ là đối với Hoắc Thọ mang mùi phần địch ý.

Triều đình là nơi nói chuyện bằng quan hệ, tội Hoắc Văn Sơn phạm phải nếu đặt ở ngày thường nhẹ nhàng mà nói là có thể đề xuống, nếu không phải tại Hoắc Thọ, trượng phu nàng, con nàng làm sao lại rơi xuống tình cảnh này?

Nữ quyến Hoắc gia khóc đến lợi hại, lúc này, bên cạnh Hoắc Thọ là một phụ nhân lớn bụng mặt đầy sợ hãi, cả người co rúm.

Thời điểm Tần Dục tìm Hoắc gia gây phiền toái, vì tránh dính dáng đến muội muội mình, tránh cho muội muội bị người khác bàn tán nên không tố giác chuyện Hoắc Thọ ở bên ngoài nuôi nữ nhân, nhưng hắn sẽ không buông tha cho Hoắc Thọ.

Vào lúc xét nhà, Tứ phòng Hoắc gia bị vợ vét sạch sẽ nhất, ngay cả nghiên mực cũng không để lại, căn nhà Hoắc Thọ dùng để tàng kiêu(*), đương nhiên không thể bỏ qua.

(*) Trích trong "Kim ốc tàng kiêu", là nhà vàng giấu người đẹp, ở đây là chỉ toà nhà Hoắc Thọ nuôi ngoại thất. Ngoại thất cũng có thể gọi là vợ, chứ không phải thiếp thất. Ngoại thất là vợ nuôi ở bên ngoài, thường thì mấy ông đi công tác ở lâu ở mấy chỗ xa xa sẽ lấy thêm bà vợ nữa, nuôi ở chỗ mình hay ở lại và gọi là ngoại thất.

Thời điểm cả nhà Hoắc gia bị đuổi ra khỏi toà nhà lớn ngự ban, Hoắc Thọ nhìn thấy nữ nhân mình yêu thích bộ dáng đáng thương tìm tới cửa, toàn thân ngoại trừ một bộ quần áo thì cái gì cũng không có, ngay cả hoa tai cũng tháo xuống, đến tận lúc này nữ quyến Hoắc gia mới biết Hoắc Thọ nuôi nữ nhân bên ngoài.

Nếu không phát sinh chuyện gần đây, nếu Chiêu Dương công chúa vẫn là bộ dáng mặc người khi dễ, cho dù Hoắc gia biết chuyện Hoắc Thọ dưỡng người khác bên ngoài, cũng sẽ không ngăn cản, nhưng hiện tại... Ngày nào cũng có người chỉ trích Hoắc Thọ, khiến cho Hoắc Thọ phải đi tìm Chiêu Dương công chúa bồi tội.

Hoắc Thọ cẩn rắng nhìn những người này, xoay người rời đi, phía sau hẳn, nữ tử mang thai muốn đuổi theo, lại đuổi không kịp, cuối cùng ôm bụng lui về trong phòng, càng thêm sợ hãi.

"Dừng lại cho ta!" Hoắc lão thái thái thấy cháu trai bảo bối chạy đi, nhịn không được lớn tiếng nói, lại ho khan kịch liệt, lúc này mấy nữ nhân mới dừng tiếng khóc, mà Hoắc Thọ đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngày hôm sau, Tần Dục lên xe ngựa ra ngoài thành.

Hắn cùng Lục Di Ninh ngồi một xe, Chiêu Dương ngồi một mình một chiếc, trừ hai xe đó, còn có mười mấy xe chở đồ dùng cùng vàng bạc, ngay cả hạ nhân cũng đều lên xe ngựa.

Đoàn xe đông đúc hướng ra ngoài thành, Hoắc Thọ từ xa nhìn thấy, cắn răng một cái đi về phía này, nhưng hắn còn chưa tới gần đã bị thị vệ ngăn cản.

Dù sao thì Hoắc Thọ cũng không làm được việc gào thét giữa đường, chỉ có thể không cam lòng lui sang bên cạnh, khiến thị vệ bớt được chuyện phải ra bịt miệng hắn.

Chỉ một lúc sau Tần Dục đã biết việc Hoắc Thọ làm, cười khế một tiếng.

Hoắc Thọ người này... Hắn thật muốn xem về sau tên đó sẽ có kết cục gì.

Thậm chí hôn sự của hắn ta với Chiêu Dương... Trong thời gian ngắn, Tần Dục không tính toán để Chiêu Dương tái giá, Chiêu Dương cũng không có ý tứ đó, vì vậy hắn dứt khoát không để cho hai người hoà ly vào lúc này, tránh cho đám tam cô lục bà (*) cả ngày thì thăm to nhỏ bàn tán Chiêu Dương.

(*) Ngắn gọn là bà tám:v

Ở ngoài thành Tần Dục có một thôn trang rất lớn, mấy ngày nay, thôn trang luôn thu nhận cô nhi, cũng tiếp nhận một ít lưu dân, tới bây giờ đã thu nhận hơn sáu trăm người.

Đây là một con số không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, hơn nữa... Hơn sáu trăm người kia, phần lớn là người già cùng trẻ con mới

sinh.

Những nông hộ ở nông thôn, nhà nhà sống nhờ vào đất, hài tử lại rất nhiều, một đứa nối tiếp một đứa không ngừng được sinh ra, mà nhiều nhà không thể nuôi được nhiều hài tử như vậy.

Vì thế, rất nhiều người sẽ giết chết đứa trẻ mới sinh ra, đặc biệt là nữ anh (2). Bây giờ có người thu lưu hài tử, những người đó dứt khoát đem đứa bé mới sinh ném ở gần thôn trang của Tần Dục, cũng có người đem những đứa trẻ bị bệnh đến trước cổng thôn trang.

(2) Nữ anh: bé gái mới sinh

Tất cả những đứa trẻ này, Tần Dục đều giữ lại, hẳn coi như thiếu tiền, cũng không đến nỗi không nuôi nổi bọn trẻ.

Chẳng qua thu lưu nhiều người như vậy, việc Tần Dục coi trọng nhất, chính là chỉ dạy những người đó một hai năm, để có thể có năng lực làm việc.

Chương 27: Ngâm ôn tuyền (2)

Edit: Thỏ

Beta: Dao

"Hiện nay trong thôn trang tổng cộng có tám mươi bảy lão nhân từ bốn mươi tuổi trở lên, một trăm hai mươi chín nam tử khỏe mạnh cùng sáu mươi hai nữ nhân từ mười lăm đến bốn mươi tuổi, từ bảy đến mười lăm tuổi có một trăm bốn mươi hai bé trai và bảy mươi một bé gái, bé trai dưới bảy tuổi có năm mươi chín người và bé gái dưới bảy tuổi là một trăm ba mươi người."

(* Đoạn này số liệu hơi nhiều, ai đọc được thì đọc, ai không được thì thôi =v=

Tần Dục vừa đến thôn trang, ngay lập tức có người tới báo cáo. Người lớn tuổi trong thôn, số lượng nam nhân so với nữ nhân lớn hơn rất nhiều, bởi vì nữ nhân từ bảy tuổi trở lên, ở kinh thành sẽ bán được giá không tồi, nhưng dưới bảy tuổi, sẽ không đáng giá như vậy.

Còn vì sao những lão nhân từ bốn mươi tuổi trở lên lại tách ra ở một mình... Người nông dân không được ăn no mặc ấm, thường thường đến bốn năm mươi tuổi thì đã hiện hết tuổi già.

"Tình trạng những người này thế nào?" Tần Dục đã sớm tìm người dạy những người này đọc sách viết chữ, cũng để quản sự ghi nhớ tình trạng mỗi người.

"Phần lớn đều rất vụng về." Quản trang (quản lý thôn trang) lên tiếng trả lời, những đứa trẻ ở đây thậm chí cả người trưởng thành đều sinh ra trong nghèo khổ, bảo bọn họ trồng trọt làm ruộng đương nhiên không thành vấn đề, nhưng muốn để bọn họ đọc sách viết chữ lại vô cùng khó.

"Dạy nhiều một chút, nếu đọc sách viết chữ bọn họ không học được, thì tìm người dạy cho bọn họ kỹ nghệ, tương lai cũng có cái mưu sinh." Tần Dục nói.

"Dạ, Vương gia." Quản trang đáp lời.

Tần Dục lúc này lại nói: "Mang ta đi xem một chút."

Tần Dục thu nhận những người này, chính là vì lấy danh tiếng Triệu hoàng hậu cầu phúc, cho nên hẳn để cho thủ hạ đối với những người này tốt hơn chút, quản sự thôn trang chấp hành không tồi.

Đương nhiên, quản trang cũng không có khả năng đối đãi với những người này quá tốt, tỷ như bình thường cho bọn họ đồ ăn, trên cơ bản đều là thô lương (1), không cho bọn họ có cơ hội ăn thức ăn mặn.

(1) Thô lương: lương thực phụ như ngô, khoai, sắn, đậu,... khác với hoa màu là lúa

Tần Dục thấy việc này cũng không ngoài ý muốn, không cảm thấy có gì không ổn, xem qua tình hình một chút, dặn dò người phụ trách vài câu, sau đó liền về nơi ở của mình tại thôn trang.

Ở nơi này, Chiêu Dương đã thu xếp ổn thỏa, còn Lục Di Ninh... Nàng vẫn luôn gắt gao đi theo sau Tần Dục.

"Hoàng huynh, nơi này thật lớn!" Chiêu Dương nhìn thấy Tần Dục, vui mừng nói, nàng nói lớn dĩ nhiên không phải chỉ phòng ở, mà là chỉ phía xa mênh mông bát ngát, đồng ruộng trải dài.

Hiện giờ đã là mùa đông, ruộng đất khô vàng một mảnh, nhưng nhìn cực kỳ bao la hùng vĩ.

"Ngày mai muội có thể dẫn người ra ngoài thăm thú xung quanh một chút, thôn trang hồi môn của tẩu tử muội cũng ở gần đây, có thể đến chỗ đó." Tần Dục nói.

Chiêu Dương kinh ngạc vui mừng gật đầu liên tục, hết sức cảm động.

"Đến khi đi thăm thú xong, lúc rảnh rỗi, muội có thể dạy hài tử trên thôn trang đọc sách viết chữ, nếu nhận thấy là hạt giống tốt có thể bồi dưỡng được, hãy nói với ta." Tần Dục lại nói, vừa rồi hấn chỉ ở xa xa nhìn thoáng qua, cũng không tính toán tự mình đi quản những hài tử đó, nhưng hấn cảm thấy Chiêu Dương hấn là có thể ở chung cùng bọn chúng không tệ.

Chiêu Dương quả nhiên cao hứng, cơ hồ lập tức gật đầu đồng ý.

Tần Dục ở bên ngoài đi một vòng, bị gió thổi có chút lạnh, sau khi cùng Chiêu Dương nói mấy câu, liền bảo người làm mang lên một chén canh gừng, uống xong, hấn quay đầu, vừa vặn thấy Lục Di Ninh đang há miệng nhỏ uống từng muỗng canh gừng, mặt đầy thỏa mãn.

Hấn phát hiện, Lục Di Ninh rất thích ăn đồ ngọt, mà canh gừng hấn cho người chuẩn bị vừa vặn lại rất ngọt.

Uống xong canh gừng, thân thể Tần Dục ấm lên, nhưng hai đùi hấn lại vẫn cứng đờ, nhú nhú mảy, hấn phân phó nói: "Đi sưởi nước

nóng chuẩn bị đầy đủ, bốn vương muốn dùng."

"Dạ, Vương gia." Thọ Hỉ nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Ngâm suốt nước nóng đối với Tần Dục có chỗ tốt, đáng tiếc thân thể hắc bất tiện, hắc không muốn thân thể lỏa lồ trước mặt nhiều người, nên trước nay cực kỳ bài xích chuyện này.

Trước kia Tần Dục xác thật không thích ngâm suốt nước nóng, chán ghét bị người khác sắp đặt, nhưng hiện giờ hắc đã nghĩ thông suốt.

Hắc đúng là người tàn phế, việc gì phải trốn tránh? Nếu ngâm suốt nước nóng có lợi cho thân thể, vì sao lại không làm?

Trước khi hắc chết đời trước, bởi vì quá lạnh, đầu ngón chân đều bị đông cứng muốn hỏng, trời mới biết khi đó hắc muốn được ngâm mình trong suốt nước nóng đến cỡ nào.

Suối nước nóng trong thôn trang dùng tường rào vây lại, nước trong suối có chút nóng, vì vậy đào cái ao nhỏ ở bên cạnh để tắm rửa, xung quanh bờ ao, trồng đầy hoa quả cùng rau dưa, rau xanh đám người Tần Dục ăn mấy ngày nay chính là được cung cấp từ chỗ này.

Ao nhỏ bên cạnh suối có xây bậc thềm, bên trong còn đặt ghế đá, sau khi Tần Dục đến, liền có người bưng tới chậu than, sau đó giúp hắc cởi quần áo.

Quần áo cởi xong, Tần Dục thấy rõ thân thể mình. Hắc rất gầy, đặc biệt là hai chân, căn bản không có chút thịt, nhìn đặc biệt khó coi.

"Đỡ ta xuống dưới." Tần Dục nói, trên người hắc chỉ còn lại một cái quần tới đầu gối, mà quả thật hắc không định cởi hết quần áo... Lục Di Ninh vẫn luôn bên cạnh nhìn hắc chăm chăm kìa.

Hai thái giám đỡ Tần Dục, thật cẩn thận đặt hẳn vào suối nước nóng, để cho hẳn ngồi trên ghế đá, chỉ lộ ra nửa ngực.

Đợi đến lúc ngồi xong, Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh cười nói: "Nàng muốn ngâm mình không?"

Lục Di Ninh rối rắm nhìn Tần Dục, "Bùm" một cái nhảy vào trong nước.

Ao này rất nông, Lục Di Ninh đứng ở trong ao, nước chỉ tới eo nàng, nàng có chút mờ mịt nhìn Tần Dục, tựa hồ không biết tiếp theo nên làm cái gì mới phải.

"Các người lui xuống." Tần Dục phân phó thái giám bên người, chờ bọn họ đi hết, mới nói với Lục Di Ninh: "Nàng cởi quần áo ra."

Tần Dục vừa dứt lời, Lục Di Ninh rất sáng khoái mà bắt đầu cởi quần áo của mình, cởi áo ngoài, trung y vẫn chưa thấy đủ, nàng còn duỗi tay muốn tháo luôn yếm =_=!!!!

Rốt cuộc vẫn là nam nữ khác biệt, trước kia ở trong phủ, tuy rằng có lúc Tần Dục sẽ giúp Lục Di Ninh mặc quần áo, nhưng chủ yếu vẫn là vú già phụ trách tắm rửa cho nàng, lúc này Tần Dục cũng không nhìn chăm chăm nàng, kết quả vừa không chú ý, khi quay đầu lại, liền thấy trên người Lục Di Ninh ngoại trừ một khối ngọc bội thì đã không còn manh áo che thân.

Tần Dục: "... " (=_=)???

Lục Di Ninh rất gầy, thân thể không được chăm sóc tốt, bộ dáng nàng ngây thơ như đứa trẻ khiến Tần Dục không thể nào nổi lên ý niệm xấu, dứt khoát mặc kệ, chỉ ghế đá bên cạnh mình nói: "Tới, ngồi xuống."

Lục Di Ninh ngồi trên ghế đá bên người Tần Dục, nàng hơi lùn, sau khi ngồi xuống nước trong ao đã cao tới cổ.

"Nếu thấy khó chịu thì đứng lên hít thở không khí một chút." Tần Dục nói, hẳn có kinh nghiệm ngâm suối nước nóng, nếu ở trong nước chỉ hở ra mỗi đầu, sợ là không bao lâu sẽ cảm thấy ngực buồn bực khó chịu.

Lục Di Ninh gật gật đầu, lại đưa tay bắt được bàn tay Tần Dục.

Lục Di Ninh rất thích đụng chạm với mình, Tần Dục sớm biết điều này, cũng mặc kệ nàng nghịch tay của mình, không nghĩ đến hẳn để mặc lại khiến Lục Di Ninh được voi đòi tiên, sau khi bắt lấy tay hắn sờ soạng một hồi, nàng đột nhiên đứng lên, duỗi tay sờ ngực hắn.
(°_°)!????

Trong mắt Lục Di Ninh tràn đầy hờn giận, Tần Dục ngược lại không thể trách cứ gì, chỉ có thể kéo tay nàng ra: "Trên người không thể sờ loạn, biết không?"

Lúc này Lục Di Ninh khó khăn gật đầu một cái, sau đó... Nàng đột nhiên duỗi tay hướng về phía chân Tần Dục.

Chân Tần Dục không có cảm giác, sau khi bị sờ hắn hơi hơi ngẩn người, tinh thần vẫn chưa phục hồi lại, đến khi định vươn tay ngăn cản, Lục Di Ninh đã dừng tay, đang nghiêm mặt nhìn hắn.

"Có thấy đáng sợ không?" Tần Dục cười nói.

Lục Di Ninh không nói lời nào, nàng đứng thẳng thân thể sờ sờ chân mình một chút, tiếp theo lại sờ chân Tần Dục thêm một lần nữa.

Tần Dục nhìn nàng, đột nhiên muốn nói hết cho nàng nghe: "Trước kia ta chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ không còn hai chân, nhưng qua nhiều năm như vậy, ngược lại đã thành thói quen." Suối nước nóng sương mù bao phủ, thanh âm hắc không khỏi nhuộm màu cô đơn.

Lục Di Ninh nhăn mày, tựa như có chút rối rắm, Tần Dục sờ đầu nàng, lại nói: "Không có việc gì, hiện tại cơ thể ta tốt hơn nhiều, cũng sẽ không đau nữa."

Cũng không biết Lục Di Ninh nghe có hiểu hay không, chỉ thấy nàng vươn tay, lại sờ sờ chân Tần Dục.

Tần Dục bị sờ vài lần, rốt cuộc cũng quen, lại không nghĩ đến lần này nàng sờ, càng sờ càng lên cao...

Mặc dù Tần Dục không cảm giác được gì, nhưng có thể nhìn thấy cánh tay Lục Di Ninh hướng lên, hắc cơ hồ là theo bản năng, một phát bắt được tay nàng.

Chương 28: Ngâm ôn tuyền

(3)

Edit: Rika

Beta: Dao

Trước khi xảy ra tai nạn Tần Dục cũng chưa từng gần gũi nữ sắc, đây là lần đầu bị nữ nhân động chạm, nhưng từ đầu tới cuối, ngay cả một điểm ái muội đều không có, bởi vì Lục Di Ninh giống như một đũa trẻ lớn xác, cũng vì hắn là một phế nhân.

Cho dù người trước mắt khiêu khích mình, là một đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương (*), thì lấy tình huống của thân thể hắn bây giờ, cái gì cũng đều không làm được.

(*) Hoạt sắc sinh hương: miêu tả nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của người phụ nữ (ẩn dụ).

Lòng Tần Dục không khỏi trở nên nặng nề. Là một người nam nhân, thể nhưng không thể viên phòng, đối với hắn mà nói, đả kích này so việc có hai chân không thể đứng lên còn lớn hơn rất nhiều.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền thu lại tâm tình không tốt của mình, nhìn Lục Di Ninh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Ngăn Lục Di Ninh đang sờ mó lung tung lại, để nàng ngoan ngoãn ngồi xuống cái ghế bên cạnh, Tần Dục để đồ ăn mà hạ nhân đã chuẩn bị ở bên cạnh Lục Di Ninh cho nàng dễ ăn.

"Giữa suối nước nóng rất nhiệt độ cao, có thể làm chín trứng gà, lúc nhỏ khi ta đến đây, thích nhất là để người khác làm chín trứng gà cho ta ăn." Tần Dục cười cười đưa cho Lục Di Ninh một cái trứng gà đã lột. Chăm sóc mấy tháng, hiện tại Lục Di Ninh đã có thể ăn hầu hết mọi thứ, nhưng những món có quá nhiều dầu mỡ, hoặc là gạo nếp không dễ tiêu hoá thì không nên ăn nhiều.

Lục Di Ninh cầm trứng gà, nhanh chóng ăn sạch sẽ, Tần Dục cười cười, lại lột cho mình một cái, sau đó từ từ ăn.

Suối nước nóng không thể ngâm lâu được, qua nửa canh giờ, Tần Dục liền giúp Lục Di Ninh mặc quần áo, để nàng đơn giản che được thân thể của mình, hắn liền kêu thái giám cùng với bà vú hầu hạ Lục Di Ninh tới, để hai bà vú kia đi chăm sóc Lục Di Ninh, lại để thái giám hầu hạ mình.

Lục Di Ninh có chút không vui khi rời khỏi Tần Dục, nhưng rất cuộc vẫn phải đi theo bà vú, một lát sau, nàng liền mặc nam trang đi tới cạnh Tần Dục, đầu tóc ướt đầm dề rối tung, trên tóc còn tản ra mùi hương thanh khiết của dược liệu, hiển nhiên là những bà vú đã giúp nàng gội sạch đầu.

"Ngồi xuống." Tần Dục chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình, chờ Lục Di Ninh ngồi xuống, liền lấy khăn tới giúp nàng lau tóc.

Tóc Lục Di Ninh có chút khô vàng, lớn lên chất tóc cũng không tốt, Tần Dục lau qua một lúc, lại giúp nàng bôi một lớp cao dưỡng tóc (*), sau khi làm xong việc này, hai tay của hắn cũng đã dính cao, nhưng tâm tình không biết sao lại cảm thấy tốt lên.

(*) Dầu dưỡng tóc hoặc thuốc dưỡng tóc, để cao cho có vẻ cổ đại.

Ngày đầu tiên ở thôn trang suối nước nóng, Tần Dục liền đi ngủ sớm,

ngày hôm sau, đoàn người phong trần đầy mệt mỏi mà vào thôn trang suối nước nóng.

Tần Dục đột nhiên ra khỏi thành, ngoại trừ nhìn xem suối nước nóng ở ngoài thành đã dưỡng những hài tử bên ngoài thế nào, còn có một mục đích, đó chính là để hẳn gặp một người, đó một thương nhân lớn.

Tần Dục có ký ức của mười năm tiếp theo, sau khi chết lại biến thành quỷ hồn lưu lại Đao Vương phủ mười năm, bởi vì người ở tại Đao Vương phủ trong mười năm hẳn biến thành quỷ hồn là một vị quý tộc người Nhung, cho nên hẳn biết rất nhiều việc, trong đó bao gồm cả việc người nào vẫn luôn muốn chống lại người Nhung khôi phục Đại Tần.

Bên trong những người này, có quan văn có quan võ, còn bao gồm một ít thương nhân, mà trong số những thương nhân đó, Tần Dục ấn tượng sâu sắc nhất, là một người gọi là Du Hằng.

Du Hằng là người Giang Nam, tổ tiên bắt đầu từ việc kinh doanh muối, có quan hệ rất tốt với người trên quan trường, cũng tích góp thành một gia tài lớn, sau này lại bắt đầu kinh doanh sang vải vóc, họ mua vụn mẫu ruộng dâu cho người nuôi tằm dệt vải tại Giang Nam, càng về sau, bọn họ còn có đội tàu của chính mình.

Du gia càng ngày càng giàu có, không bao lâu trước khi Vĩnh Thành Đế đăng cơ, nhà hẳn là thương gia giàu có nhất Giang Nam, nhưng Du gia lại không cam tâm tình nguyện chỉ làm thương nhân, một lòng muốn làm quan.

Phụ thân Du Hằng đi tìm quan hệ ở khắp nơi, cuối cùng tìm tới Vĩnh Thành Đế lúc ấy vẫn là Thái tử, sau đó dùng rất nhiều tiền, nhờ Vĩnh Thành Đế mà mua được một chức quan.

Không sai, Vĩnh Thành Đế trải qua việc mua bán chức quan, cho nên lúc trước hẳn nghe nói Tần Dục thu tiền Hoắc gia, mới có thể không chút để ý nào.

Sau đó phụ thân Du Hằng có được một chức quan trên danh nghĩa, ước chừng là đã có được một chút lợi ích, càng thêm ham mê việc làm quan, về sau Du gia lại bắt đầu mua thêm một vài chức để làm.

Còn vì sao muốn mua chức quan..... Thật sự là người của Du gia đều có làm đầu óc buôn bán, lại đều không có thiên phú trong việc thi cử, có một lần một dòng nhỏ của Du gia có người thi đậu cử nhân, toàn bộ Du gia liền vui mừng khôn xiết, chiêu đãi bữa tiệc lớn kéo dài tận ba ngày, sau đó..... Tiêu tiền mua một chức quan cho người nọ — — vì cái người Du gia may mắn cuối cùng cũng đậu kia, biết rõ ràng mình vô lực không thể thi lên cao hơn được nữa.

Cả gia đình Du gia đều là những người mê làm quan, Du Hằng cũng thế, mà hẳn thân là con trai độc nhất của gia chủ Du gia, sau này là người người đứng đầu Du gia, có thể vận dụng tiền tài là nhiều nhất.

Hiện giờ trữ vị (*) chưa định, Du gia vẫn luôn rất luồn cúi, một người hoàng tử cũng đều không tiếp xúc, nhưng ở một đời kia, Tần Diễn đăng cơ sau này Tần Dục làm Nhiếp Chính Vương, Du Hằng đã đi từng nơi để tìm quan hệ, xuất không ít tiền để đi tìm Tần Dục.

(*) Vị trí của người kế thừa, ở đây chỉ ngôi Thái tử.

Lúc ấy Đại Tần đã suy sụp, không có tiền phát quân lương, Giang Nam vẫn luôn không an ổn, thu nhập từ việc thu thuế cũng không được..... Tần Dục hạ quyết tâm, dứt khoát liền bán một tước vị cho Du Hằng, lại cho hẳn một cái chức ở Giang Nam, cũng nhân việc này thu một món tiền lớn của Du gia để vận chuyển lương thảo từ Giang

Nam tới.

Đã giúp Tần Dục vượt qua một cửa ải khó khăn, nhưng lúc ấy Tần Dục đối với Du Hằng có ấn tượng cũng không tốt, bởi Giang Nam nổi lên phản loạn, một nửa đều do thương nhân cùng với mấy gia tộc ở Giang Nam tạo nên, bọn họ ở Giang Nam chia đất cai trị, hoàn toàn không đem triều đình để vào mắt.

Tần Dục vẫn luôn cảm thấy Du gia hẳn cũng sẽ như vậy, nhưng không nghĩ rằng họ hoàn toàn không phải.

Sau này người Nhung tấn công Giang Nam, rất nhiều thương nhân phú hào thậm chí thế gia vọng tộc, đều giơ tay đầu hàng, sau cùng triều đại thay đổi, bọn họ đều đi theo, nhưng lại không có Du gia.

Du gia vẫn luôn giúp đỡ nghĩa quân kháng Nhung, còn có rất nhiều đệ tử Du gia trực tiếp gia nhập nghĩa quân, một lòng muốn khôi phục Đại Tần, sau lại lúc đại thế đã mất, bọn họ cũng bởi vì không muốn chiêu hàng Nhung tộc, mà mang theo rất nhiều tài vật giương buồm ra biển, nghe nói là đi Lưu Cầu (*).

(*) Chú thích khi hết chương, xem để biết thêm.

Một gia tộc trung thành với Đại Tần như vậy, Tần Dục rất quý trọng, nghĩ đến lúc ấy trong kinh người Nhung đối với Du gia vừa thèm nhỏ dãi vừa phẫn hận, hảo cảm càng tăng thêm.

Lại nói, Du Hằng xác thật là một người thông minh, hẳn vẫn luôn cùng người Nhung đối nghịch, nhưng ít ra vẫn đảm bảo gia tộc an toàn chạy trốn tới hải ngoại, còn những người đầu hàng Nhung tộc..... Bộ những gia tộc khá tốt đó thiếu chút tiền mà đám người Nhung đưa cho sao?

Sau này Tần Dục trọng sinh, liền liên lạc Du Hằng, cũng mong thấy mặt Du Hằng.

Du gia không muốn bị cuốn vào đấu tranh giành trữ vị, nhưng Tần Dục tin vào cách thu phục của bản thân, khẳng định Du Hằng sẽ đến gặp mình, cuối cùng hẳn cũng không đắc tội nổi với một vị Vương gia. Quả nhiên, Du Hằng đã vào kinh....

Tần Dục đã cho người dọn dẹp thư phòng ở thôn trang, lúc sau đoàn người của Du Hằng tới, lập tức liền có người dẫn Du Hằng đến thư phòng.

Lúc Du Hằng vào cửa, Tần Dục đang pha trà, nhất cử nhất động đều có vẻ quý khí mùi phần, rõ ràng chỉ là một người thanh niên gầy yếu ngồi trên xe lăn, nhưng từ trong lòng Du Hằng liền không dám coi thường đối phương, hẳn vốn luôn mang theo ba phần cẩn thận, nay lại càng cẩn trọng hơn.

"Thảo dân Du Hằng gặp qua Đao Vương." Du Hằng vừa tiến đến, liền quỳ xuống đất hành đại lễ. Du gia hiện tại phỏng chừng so hoàng thất còn giàu có hơn, nhưng hai bên địa vị tuyệt đối khác nhau như trời với đất, mà đối với hoàng quyền kính sợ, cũng là việc đã được khắc trong xương cốt của người dân ở Đại Tần.

"Du chường quỳ xin đứng lên." Tần Dục nói, đánh giá Du Hằng một chút. Lúc này Du Hằng bất quá cũng chỉ hai mươi tuổi, trẻ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, Du Hằng lớn lên cũng không đẹp, có chút đen, một bộ dáng hiền lành, nhưng rốt cuộc là thật sự hiền lành hay là giả hiền lành, thì không ai biết.

"Tạ vương gia." Du Hằng từ trên mặt đất đứng dậy, cung cung kính kính mà đứng ở trước mặt Tần Dục.

"Du chường quày ném thử trà này xem". Tần Dục đem trà trên tay đẩy đến trước mặt Du Hằng.

Bộ dáng Du Hằng thụ sủng nhược kinh, nâng trà lên uống một ngụm, lại khó hiểu mà nhìn về phía Tần Dục. Lúc hẳn nhận được thư của Đao Vương gửi đến, có thể nói đầu đầy mơ hồ, nghĩ thế nào cũng không hiểu Đao Vương vì sao mà tìm mình..... Du gia bọn họ tuy rằng mỗi năm đều sẽ tặng lễ vật cho Đao Vương, nhưng theo lý sẽ không đến mức khiến cho Đao Vương chú ý, cuối cùng thì bọn họ cũng chỉ là thương nhân mà thôi.

Đao Vương tìm mình, chẳng lẽ là vì đòi tiền? Du Hằng đã bắt đầu tính toán mình sẽ chi bao nhiêu tiền, mới có thể khiến Đao Vương vừa lòng.

"Du chường quày, bốn vương có một chuyện muốn nhờ." Tần Dục nói.

Du Hằng nhìn thấy Tần Dục nhờ mình, càng thêm khẳng định Tần Dục nhớ tới mình là vì đòi tiền: "Vương gia cứ việc nói, thảo dân nhất định tận lực!"

"Bốn vương muốn mượn thương đội Du gia dùng một chút, hỗ trợ đưa vài thứ đi Tây Bắc." Tần Dục nói.

Khi này Du Hằng cho rằng Tần Dục muốn đòi tiền hẳn, trong lòng cực kỳ nhẹ nhàng, suy cho cùng Du gia không thiếu tiền, tốn chút tiền tránh được tai họa không coi là cái gì, nhưng nghe đến lời Tần Dục nói, sắc mặt liền biến đổi, hẳn nhanh chóng nhịn xuống, cười nói: "Không biết Vương gia muốn đưa cái gì đi Tây Bắc? Bên kia chính là nơi khó khăn lạnh lẽo, còn có người Nhung hung ác khắp nơi cướp bóc, không an toàn."

Du Hằng trên mặt mang ý cười, nhưng trong lòng cũng đã vô cùng sốt ruột, Đoan Vương này, không phải là muốn mượn Du gia để làm việc buôn bán cùng với người Nhung chứ?

Làm ăn buôn bán với người Nhung đúng là có thể kiếm không ít, nhưng những người Nhung đó..... Du Hằng từng đi Tây Bắc, chính mắt gặp qua một thôn bị người Nhung cướp sạch không còn gì, đối với người Nhung ấn tượng đặc biệt xấu.

"Đưa vàng bạc." Tần Dục nói.

Du Hằng sửng sốt, hẳn biết Đại Tần có rất nhiều người cùng người Nhung có quan hệ, nhưng những người đó đều là trộm bán đồ sắt vũ khí muối ăn linh tinh cho người Nhung, để đổi lấy vàng bạc, còn đây lại là đưa vàng bạc đi Tây Bắc.....

"Không dối gạt Du chương quày, bốn vương tính toán sau này lựa chọn đất phong ở Tây Bắc." Tần Dục nói.

Du Hằng càng kinh ngạc, Đoan Vương tuy rằng đã thành phế nhân, nhưng cũng không đến mức bị phân phong đến nơi khổ cực như thế..... Thậm chí nguyên nhân chính là vì Đoan Vương là một phế nhân, về sau sẽ không có con nối dõi, Vĩnh Thành Đế hẳn là sẽ cho hẳn một phần đất phong tốt chút, vì sau này chỉ cần hẳn chết, đất phong liền có thể thu hồi.

"Người Nhung bên Tây Bắc kia vẫn luôn không an phận, bốn vương thực không yên tâm, liền muốn đi sang bên kia nhìn một chút." Tần Dục lại nói. Sống lại một lần, hẳn sớm đã có tính toán, tính toán đi Tây Bắc.

Kiếp trước Tần Nhạc đi Tây Bắc, là để cấu kết với người Nhung, dẫn sói vào nhà, hẳn lại muốn ngăn người Nhung ở ngoài quan ngoại (*),

nếu có thể, lại ở đó bồi dưỡng thể lực của mình.

(*) Quan ngoại: vùng ngoài biên cương.

Hắn là một hoàng tử tàn phế, nếu cứ lưu tại kinh thành, tuyệt đối sẽ không có thành tựu lớn, ít nhất triều đình trên dưới, không ai sẽ để hắn đăng cơ, nhưng ra ngoài kinh, lại là biển rộng tuy cá lợi, trời cao mặc chim bay.

Một đường này tràn ngập nguy cơ, lại cũng là con đường sống duy nhất của Đại Tần, mà muốn đi tốt con đường này, hắn cần rất nhiều trợ lực, Du gia này, hắn phải từng chút từng chút kéo bọn họ lên thuyền.

Du Hằng nghe lời Tần Dục nói, lập tức nghiêm nghị suy tính.

Hắn đã biết trước Đao Vương là người nhân hậu, lại không nghĩ lại còn lo quốc lo dân!

Nếu là Du Hằng của mười năm sau, lúc này sợ là sẽ còn nghĩ ngợi nhiều, nhưng hiện giờ Du Hằng vẫn còn chút chút trẻ người.

Thời gian sau, Tần Dục cùng Du Hằng hợp tác với nhau, hai người thảo luận về tình huống của Tây Bắc, Tần Dục cũng từ chỗ Du Hằng, biết thái độ của Du gia đối với người Nhung tộc là vì có nguyên nhân.

Kỳ thật Du gia cũng có cùng người Nhung làm buôn bán, bọn họ bán trà bánh cho Nhung tộc, nhưng đối với người Nhung, Du gia cũng không thích, thậm chí gần đây nhất đã tính toán chặt đứt con đường này.

"Vương gia, trong nhà thảo dân có rất nhiều người quen thuộc với tình huống của Tây Bắc, nếu Vương gia muốn đi Tây Bắc, thảo dân

liền để cho bọn họ đi thử trước tiên." Du Hăng cười nói.

Tần Dục chính là Vương gia, tương lai sẽ có đất phong của Vương gia, quan hệ tốt với Tần Dục, tương lai của Du gia khẳng định có thể sẽ được nâng cao thêm một bước.

Nghĩ đến tương lai mình có thể sẽ được đến đất phong của Tần Dục, Tần Dục là lớn nhất tại đó chống lưng cho mình, Du Hăng liền không khỏi càng thêm nhiệt tình.

"Vậy làm phiền Du chương quỳ." Tần Dục cười rộ lên.

Chương 29: Tặng thuốc trị thương (1)

Edit: Tử Lam

Beta: Dao

Du Hằng là lén đến gặp Đao Vương, nên sau khi vừa nói chuyện với Tần Dục xong liền rời đi. Trước khi đi, hắn đã đáp ứng sẽ mang những người trong thương đội từng đi Tây Bắc đem đến cho Tần Dục dùng.

Mấy thương đội chuyên đi Tây Bắc tuy rằng cũng là hạng mục kiếm ra tiền, nhưng Du gia không thiếu những hạng mục khác dư sức kiếm được nhiều lợi nhuận hơn thế nhiều, cho nên đối với Du gia, hiện tại nó đã sớm thực chi vô vị [1] bỏ thì lại tiếc chút râu ria. Cho nên giao nhóm người này cho Tần Dục, bọn họ cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bởi đối với Tần Dục mà nói, đây lại là đại ân giúp đỡ cho hắn.

[1] Thực chi vô vị: Ăn vào không có vị gì, không có cảm giác. Ở đây có thể hiểu đường dây thương đội chuyên đi Tây Bắc bỏ đi thì tiếc nhưng giữ lại thì cũng không được bao nhiêu công dụng, tựa như thức ăn ăn vào không có vị nhưng bỏ thì lại thấy phí.

Nếu Tần Dục quyết định muốn đi Tây Bắc, vậy thì chắc chắn phải an bài bên kia một chút. Mà thương đội Du gia, chính là lựa chọn tốt nhất, nếu hoạt động tốt, nói không chừng những vật tư mà hắn đưa đi Tây Bắc không những không bị tổn kém tiền bạc mà còn có thể

kiếm được một mớ lời từ bên đó.

Tần Dục gấp rút hợp tác làm ăn với Du gia, sau đó lại đi gặp vài người, trong đó phần lớn đều là quang minh chính đại (đường hoàng) đi gặp. Suy cho cùng, những người hấn gặp, nhiều người trong số đó là vài nhân vật nhỏ ở hiện tại.

Chỉ là, những tiểu nhân (người nhỏ, nhân vật nhỏ) này sau mười năm, đều sẽ trưởng thành trở nên cường đại.

Tần Dục rất bận, không có thời gian đi tắm suối nước nóng. Lúc hấn bàn chuyện với người ta không thể để Lục Di Ninh ở bên cạnh, chỉ có thể dụ dỗ Lục Di Ninh, bảo nàng đi chơi với Chiêu Dương.

Lục Di Ninh có chút không tình nguyện, nhưng hiện giờ nàng đã hiểu chuyện hơn nhiều. Sau khi chung đụng với Chiêu Dương hơn hai tháng, ít nhiều cũng nguyện ý thân cận một chút với Chiêu Dương, cho nên cuối cùng vẫn đi theo Chiêu Dương.

Vì thế, vào lúc Tần Dục bận phát hoảng, Lục Di Ninh và Chiêu Dương lại đi dạo chơi hết mọi khắp ngõ ngách của thôn trang. Mặc dù thôn trang vào đông không có gì để chơi, nhưng Chiêu Dương chưa bao giờ đi ra ngoài thành nên cũng vô cùng hứng thú, ngay cả mấy cọng cỏ khô cũng có thể chơi hết cả buổi sáng.

Mấy nữ hài (bé gái) được gọi tới để bồi hai vị nữ quyến (tức Chiêu Dương và Lục Di Ninh á) hôm nay dẫn Chiêu Dương và Lục Di Ninh đi du ngoạn tìm được một hang thỏ hoang ở một mảng cỏ dại.

"Công chúa, đây là động của thỏ hoang, trong động có thỏ hoang đó."
Mấy nữ hài mười mấy tuổi nói với Chiêu Dương, ai ai trong thôn trang đều cũng muốn lấy lòng Chiêu Dương và Lục Di Ninh, cho nên tìm được cái động thỏ hoang này, sau khi xác định bên trong có thỏ

hoang lại không trực tiếp đi bắt, mà lại tìm Chiêu Dương đến.

Chiêu Dương xác thật rất cảm thấy hứng thú với thỏ hoang: "Trong động thật sự có thỏ?" Nàng đã thấy qua mấy con thỏ trắng trắng mềm mại (*) được người ta nuôi, nhưng còn chưa gặp qua loại thỏ hoang này nha!

(*) Chỗ này bạn editor để mềm mại, nhưng beta lại cảm thấy mềm mại nghe cute hơn. Mềm mại là mềm nhũn á, có cảm giác như con thỏ mập nên thịt da lông gì đó chảy xuống trên tay mình lúc mình ôm nó đó, ai từng có ôm mấy con mèo cún thỏ thì chắc biết há, hơi khó diễn tả.

"Khẳng định có, có một con." Một nữ hài tử nói, lại có chút hâm mộ mà liếc mắt nhìn Chiêu Dương một cái. Ở trong mắt những nông hộ bọn họ, lớn lên tròn trịa là có phúc khí, mọi người đều ước mình lớn lên có thể tròn một chút. Cho nên không những không có ai ghét bỏ Chiêu Dương, đại đa số còn rất hâm mộ nàng.

Xưa nay Chiêu Dương khá miễn cảm, rất dễ dàng cảm giác được thái độ của những người chung quanh đối với mình, càng thêm thả lỏng cao hứng: "Vậy có thể bắt được thỏ hoang không?"

"Có thể!" Những nữ hài đó nói.

Nữ hài tử trong nông hộ đều là chơi đùa ở trong đồng ruộng, tuy là nữ hài tử, nhưng bắt thỏ hoang đối với các nàng mà nói thật sự không tính là gì. Hướng chi mấy cái động thỏ hoang bên này, đã có thợ săn trong thôn trang đến điều tra qua.

Động của thỏ hoang đều giống nhau, đều có hai cửa động. Đám nữ hài mang củi lửa tới trước cửa động đốt lửa, không ngừng quạt để khói bay vào trong động thỏ, lại chia vài người đi canh giữ cửa khác

của động.

Củi cháy trong chốc lát, mấy con thỏ đột nhiên vọt ra từ cửa động bên kia, chạy ra phía bên ngoài. Hiển nhiên là khói trong huyệt động quá nhiều, không chịu nổi nữa.

Mấy hài tử canh giữ cửa động nhanh tay lẹ mắt, một gậy hạ xuống đã đánh con thỏ chạy ra đầu tiên ngất xỉu, sau đó dùng tay bắt lấy. Không bao lâu, đồng tâm hiệp lực bắt được vài con thỏ.

Nơi này toàn là bùn đất, củi ướt đốt lên tạo ra khói có chút khó chịu, nhưng Chiêu Dương một chút cũng không nề hà, vẫn hưng phấn như trước, hai mắt sáng lấp lánh.

Nàng cảm thấy nàng lớn như vậy, nhưng đến bây giờ vẫn chưa từng vui vẻ đến thế. Tuy rằng không có tham gia, nhưng bây giờ vẫn vô cùng thú vị!

"Có một con chạy kia!" Đúng lúc này, đột nhiên có người hô lên.

"A!" Chiêu Dương kinh ngạc hô một tiếng, lúc này mới phát hiện có một con thỏ nhỏ trốn khỏi vòng vây, sau đó chạy về phía xa.

Nhưng con thỏ này cuối cùng cũng không có thể chạy thoát. Nó vừa mới chạy không bao xa, bên cạnh đột nhiên có một người lao tới, một phát đè nó lại, sau đó túm lấy lỗ tai nó nhấc lên.

"Hoàng tẩu?" Chiêu Dương kinh ngạc nhìn người cầm con thỏ, không phải Lục Di Ninh thì là ai? Hoàng huynh nàng có việc, nên bảo nàng dẫn Lục Di Ninh cùng nhau đi chơi. Hai ngày nay Lục Di Ninh đúng là vẫn luôn đi theo nàng, nhưng lại luôn im lặng, Chiêu Dương thật không nghĩ tới Lục Di Ninh sẽ đột nhiên lao ra bắt con thỏ kia.

Động tác của Hoàng tẩu rất nhanh, vì nàng gầy sao? Chiêu Dương có chút hâm mộ mà nhìn Lục Di Ninh. Lục Di Ninh xách con thỏ trên tay mình nhìn một hồi, nhưng không lên tiếng mà bắt đầu đi về, hai vú già chăm sóc chiếu cố nàng cũng phải vội vàng đi theo.

"Bắt được thỏ rồi, chúng ta trở về đi! Lát nữa ta sẽ ban thưởng cho các người!" Chiêu Dương nhìn thấy Lục Di Ninh đi rồi, vội vàng nói với những hài tử bắt thỏ giúp, sau đó liền mang theo nha hoàn thị vệ vội vàng trở về.

Chiêu Dương đi rất nhanh, không lâu sau liền thở hổn hển, nhưng tâm trạng nàng lúc này cực kỳ tốt. Lại nói tiếp, đến hiện tại nàng mới hiểu rõ, trước kia nàng có rất nhiều rất nhiều tiền, nhưng xài thế nào tiền cũng không biết, đồ vật của mình hay bị ma ma nha hoàn bên người lấy đi, nhưng hiện giờ đã không giống như trước. Hiện tại nàng biết, mấy lượng bạc, cũng đã có thể giúp cho một hộ gia đình sống khá thư thái thoải mái hơn một tháng.

Gia đình nông dân không cần phải mua lương thực, thậm chí một năm cũng không tiêu hết mấy lượng bạc.

Cả ngày chạy khắp nơi, Chiêu Dương không thấy mệt mỏi, mà tinh thần lại càng phấn chấn, nhìn thấy thân hình gầy ốm bọc trong áo lông cừu của Hoàng tẩu ở phía trước, cắn răng một cái, bước chân lại nhanh thêm.

Lục Di Ninh xách theo thỏ hoang, một đường đi như bay, không bao lâu đã đến tòa viện lớn nơi bọn họ ở. Sau đó, nàng lại quen cửa quen nẻo đi về phía thư phòng của Tần Dục.

Nhìn thấy Thọ Hỉ đang ở trước cửa thư phòng chờ, tin chắc Tần Dục đang ở bên trong, Lục Di Ninh không tiếp tục đi nữa, cầm con thỏ đứng ở cửa, nhìn chăm chăm cửa phòng.

Con thỏ còn sống, không ngừng duỗi chân quấy đạp, nhưng Lục Di Ninh tóm nó rất chặt, căn bản nó không thể phản kháng, cuối cùng chỉ có thể ngừng giãy giụa, bỏ cuộc nhận mệnh mà bất động.

"Vương gia, Vương phi đã trở lại." Thọ Hi nhìn thoáng qua con thỏ kia, lại cười với Lục Di Ninh, sau đó gõ cửa phòng. Máy người bọn họ hầu hạ Tần Dục, ban đầu không thích Lục Di Ninh, cảm thấy nàng không xứng với Vương gia bọn họ, nhưng tiếp xúc lâu, thấy Tần Dục rất thích Lục Di Ninh, nên đối với vị Vương phi này cũng càng ngày càng cung kính, thậm chí càng ngày càng thích.

"Di Ninh, vào đi." Tần Dục nói, sau đó liền nhìn thấy Lục Di Ninh xách theo một con thỏ, từ bên ngoài chạy như bay vào trong.

Lục Di Ninh từ bên ngoài tiến vào mang theo một luồng gió lạnh, còn có mùi hương nhẹ nhàng của cỏ cây, mà nàng vừa chạy đến, đã vọt tới bên người Tần Dục, sau đó nhét con thỏ trên tay vào lòng Tần Dục.

Tần Dục có chút ngạc nhiên, mà sau khi Lục Di Ninh thả con thỏ kia ra khỏi tay, nó lập tức nhảy từ trên đùi Tần Dục xuống, chạy ra ngoài.

Tốc độ của con thỏ rất nhanh, nhưng Lục Di Ninh còn nhanh hơn, mắt thấy con thỏ sắp chạy đi, Lục Di Ninh đột nhiên nhào qua, chộp được nó. Nhưng lúc này nàng không nắm lỗ tai con thỏ xách lên, mà là túm lấy lông mao ở gáy nó. Xách theo con thỏ, nàng lại đưa cho Tần Dục.

Lần này Tần Dục giữ được con thỏ, hẳn có chút dở khóc dở cười mà nhìn con thỏ xám xịt rất dơ trên tay: "Người đưa thỏ cho ta?" Vừa rồi hình như là Lục Di Ninh muốn đưa con thỏ này cho hắn, chỉ là... Có thể đưa một con thỏ dơ thế này cho người ta sao?

"Cho người, ăn!" Lục Di Ninh đột nhiên nói.

Tần Dục sững sốt, Lục Di Ninh không thích nói chuyện, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy nàng nói câu khác ngoài "Tần Dục" ra. Mà càng làm cho hắn bất ngờ hơn là Lục Di Ninh lại đưa con thỏ này cho hắn ăn.

Tần Dục đột nhiên nhớ tới những chuyện ở đời trước, đoạn thời gian cuối cùng của hắn, có thể nói là hoàn toàn dựa vào Lục Di Ninh đưa đồ ăn cho, mới có thể sống sót.

Đối với Lục Di Ninh mà nói, đồ ăn hắn là rất trân quý, nhưng mỗi lần nàng đều nguyện ý chia sẻ với mình.

Con thỏ mà Lục Di Ninh bắt đem về, cuối cùng biến thành một tô thịt thỏ kho tàu.

Tần Dục rất thích món này, Lục Di Ninh cũng rất thích, cuối cùng hai người gặm sạch sẽ con thỏ, chỉ chừa cho Chiêu Dương một cái đùi thỏ nhỏ.

Hôm nay Tần Dục tính hết số tiền đang có trong tay một lần, nên buổi tối ngủ hơi trễ.

Mấy ngày nay thật sự rất bận rộn, hắn cực kỳ mỏi mệt, kết quả càng mỏi mệt lại càng là không thể ngủ được, không ngừng nhớ những chuyện của đời trước.

Mà đến ban đêm khi bên ngoài có gió lớn thổi đến, hắn lại càng thêm không ngủ được, mãi cho đến sau nửa đêm, cuối cùng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Tần Dục bị đau tình.

Miệng vết thương của hắn tuy rằng đã lành, nhưng ngày thường phần eo vẫn đau nhức, ngẫu nhiên còn đau đớn khó nhin, nhưng không có biện pháp giảm bớt.

Lúc trước hắn muốn ra khỏi thành, nói với Vĩnh Thành Đế là sợ sẽ phát bệnh, muốn ở suối nước nóng thôn trang tu dưỡng, không nghĩ tới nói xong lại phát tác.

Nắm lấy khăn trải giường, Tần Dục bắt đầu nghĩ chuyện khác, nỗ lực để khiến mình quên đi đau đớn trên người, nhưng không có hiệu quả. Trong chốc lát, hắn đã đổ mồ hôi đầm đìa, thậm chí không kìm chế được mà phát ra tiếng rên rĩ.

"Tần Dục?" Thanh âm Lục Di Ninh vang lên, đồng thời, đưa tay nắm lấy tay Tần Dục. Sau khi phát hiện tình trạng của Tần Dục có chỗ không đúng, nàng bắt đầu lo lắng: "Tần Dục, Tần Dục... "

Tần Dục lúc này, ngay cả sức lực để trả lời cũng không có.

Chương 30: Tặng thuốc trị thương (2)

Edit: Tina Kathy

Beta: Dao

"Ta không sao, bệnh cũ tái phát mà thôi." Tần Dục an ủi Vương phi của mình. Trong bóng tối, hắn không thấy rõ vẻ mặt của Lục Di Ninh, nhưng Lục Di Ninh không nói chuyện, cũng buông tay hắn ra.

Thấy tay mình bị buông ra, tự dưng Tần Dục có chút mất mát, hắn không muốn bị yếu thế trước mặt người khác, nhưng lại hy vọng, lúc bản thân thống khổ có thể có một người bên cạnh mình.

Cho dù chỉ là làm bạn đơn thuần.

Tuy là trong lòng nghĩ như thế, Tần Dục vẫn nuốt xuống tất cả đau đớn, ngậm miệng không lên tiếng. Lục Di Ninh không biết gì, hắn không thể làm nàng lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, Tần Dục buộc mình nghĩ tới chuyện xảy ra ở Giang Nam.

Trước đó gặp Du Hằng, Tần Dục đã biết được không ít tin tức về chuyện ở Giang Nam. Mấy ngày trước gặp một vài người có liên quan đến Giang Nam thì cũng xem như là có một ít hiểu biết về tình huống hiện nay ở Giang Nam. Nhưng cái này đối với hắn mà nói, đúng là một đống rối loạn khó hiểu. Coi như tình huống về Giang Nam đến nay xem như có được một cái lý giải.

Giang Nam.... Hiện tại mặc dù chưa nổi lên phản loạn, nhưng đã sớm không còn nằm dưới sự khống chế của triều đình nữa, mà dấu hiệu của việc này cũng đã xuất hiện mấy chục năm trước.

Ở Đại Tần hiện nay có một câu nói: Hồ Quảng được mùa, thiên hạ ấm no.

Lời này có ý nói chỉ cần vùng trồng lương thực Hồ Quảng được mùa, thiên hạ sẽ không thiếu thức ăn, tức xem hồ Quảng Thực như kho lúa của Đại Tần. Nhưng trên thực tế, nơi thích hợp cho việc trồng trọt nhất ở Đại Tần, vẫn là Giang Nam.

Phương bắc đất đai cằn cỗi, mười mẫu đất cũng không thể nuôi nổi một người trưởng thành, nhưng ở Giang Nam, chỉ một mẫu đất cũng có thể nuôi sống một người.

Thế nhưng Giang Nam lại không chịu chuyển lương thực ra ngoài, thuế thu được ở Giang Nam thì càng ngày càng ít, năm nào cũng thiếu. Triều đình phái quan đi Giang Nam, nhưng không có cách nào nắm lại quyền hành, thường chỉ có thể dựa vào những hào môn vọng tộc ở đó. Thậm chí một vài quan tri huyện tiền nhiệm sau khi nhận chức hoàn toàn nghe theo huyện thừa (*).

(*) Huyện thừa (cửu phẩm): lo công văn, sổ sách trong huyện, phụ giúp Tri huyện.

Sau khi trọng sinh, lý do Tần Dục chọn đi Tây Bắc mà lại không đi Giang Nam chính là vì tình huống ở Giang Nam quá mức phức tạp. Hắn chắc chắn rằng sau khi đi Giang Nam sẽ bị mất hơn phân nửa quyền lực.

Hắn.....nói cho cùng cũng chỉ là một người tàn phế, đã không có

quân quyền mà cũng không có người ủng hộ.

Chẳng qua, tuy Giang Nam phức tạp, hấn vẫn phải liên lạc nhiều với bên đó mới được. Vì nếu làm như thế thì ít nhất trong tương lai, khi hấn đi Tây Bắc cần lương thực nuôi binh, cũng chỉ có thể dựa vào Giang Nam.

Chỉ có Du gia là không đủ, còn ai có thể liên lạc được nữa? Tần Dục muốn suy nghĩ để dời lực chú ý đi, nhưng hấn phát hiện ra phần dưới của hấn đang cực kỳ đau đớn, bản thân khó có thể tỉnh táo, không có cách nào tập trung tinh lực lại mà suy nghĩ.

Đúng vào lúc này, Tần Dục cảm thấy có một bàn tay đặt trên eo mình.

Hôm nay trời lạnh, hấn mặc trung y dày, nhưng vẫn có thể cảm giác rõ ràng cái tay đang đặt trên eo mình là của Lục Di Ninh. Cái tay kia rất nhỏ, còn nóng hầm hập, đặt ở trên eo hấn, làm phần eo của hấn cũng nóng lên, dường như không còn đau như ban đầu.

Chỉ tiếc, ước chừng là do người hấn quá lạnh, cái tay kia rất nhanh đã hạ nhiệt xuống, đau đớn lại đến lần nữa.

"Ngoan, ngủ đi." Hàm răng Tần Dục không nhin được mà run lên, hấn duỗi tay ôm lấy Lục Di Ninh, nhẹ nhàng vỗ về nàng, không suy nghĩ chuyện tương lai nữa.

"Ngoan, ngủ đi" Thanh âm của Lục Di Ninh vang lên ngay sau đó, tiếp theo, nàng lại học Tần Dục, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của hấn.

Tất cả động tác của Lục Di Ninh mặc dù đều bắt chước hấn, nhưng vẫn làm Tần Dục cảm thấy ấm áp, trong những cái vỗ về của Lục Di Ninh, hấn cố nén cơn đau ở phần eo, cũng không biết đã qua bao

lâu, cuối cùng vẫn dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Tần Dục thức dậy, trời đã sáng rõ.

"Di Ninh....." Tần Dục nhìn về phía mà đúng ra có người chờ đang chờ mình tỉnh lại, lại phát hiện đứa bé hay dính lấy mình đã không còn ở đó nữa.

"Thọ Hỉ." Tần Dục kêu một tiếng.

Thọ Hỉ nhanh chóng từ bên ngoài đi vào. Tuy là có tấm bình phong che chắn nhưng khi hấn tiến vào vẫn mang theo hơi lạnh tràn tới.

"Vương phi đang ở đâu?" Nhìn thấy Thọ Hỉ, Tần Dục lập tức hỏi.

"Bẩm Vương gia, Vương phi đã mang theo người ra ngoài rồi ạ." Thọ Hỉ nói. Hôm nay Vương phi rất hiếm thấy mà không chờ Vương gia thức cùng, sáng sớm đã dậy, sau đó muốn đi ra ngoài.

Tần Dục từng nói không cần quản lí Vương phi quá chặt, chỉ cần phái người đi theo là được. Dù sao thì thôn trang này cũng không có gì nguy hiểm, cho nên chỉ cần gọi người đi theo Vương phi là được, không ngăn cản nhiều.

"Tối hôm qua tuyết rơi, Vương phi chắc là muốn đi ra ngoài xem tuyết."

Tối hôm qua gió rất lớn, không ngờ là còn có tuyết rơi.....

Tần Dục từ nhỏ đến lớn chưa từng nghịch tuyết lần nào, nhưng hấn có Ngũ hoàng đệ bị Thục phi chiều tới vô pháp vô thiên nên cũng biết qua người khác nghịch tuyết như thế nào.

"Đừng để Vương phi bị cảm lạnh." Tần Dục nói. Sau đó bảo Thọ Hi mời Hồ đại phu đến.

Làm đại phu chuyên dụng của Tần Dục, tất nhiên khi Tần Dục ra ngoài thành sẽ có Hồ đại phu đi theo, hắn đến chỗ Tần Dục rất nhanh, sau đó chẩn mạch cho Tần Dục.

"Tối hôm qua Vương gia lại phát tác sao?" Hồ đại phu cả kinh. Trước đó vài ngày mạch tượng của Tần Dục vẫn ổn định, hôm nay lại có chút hỗn loạn.

"Đúng vậy." Tần Dục nói.

Nghe Tần Dục thừa nhận, dù là Hồ đại phu hay là Thọ Hi đều hoảng sợ đến câm nín. Mỗi lần phát tác Vương gia đau đớn như thế nào bọn hắn cũng biết, nhưng không ngờ hắn lại im lặng nhịn xuống.

"Lần sau mà tái phát, Vương gia nhất định phải nhanh chóng gọi thảo dân đến đây." Hồ đại phu nói.

"Không phải cũng đau như nhau sao?" Tần Dục cười cười. Đến lúc chết có lẽ hắn vẫn chưa thoát khỏi sự đau đớn này.....Bất quá sau này khi tứ chi của hắn đã hoàn toàn hoại tử thì chắc là cũng không còn đau như bây giờ nữa.

Hồ đại phu thờ dài, không nói tiếp. Hai chân Tần Dục huyết mạch tắc nghẽn, phần eo cũng bị ảnh hưởng nên mới đau đớn, mà hắn lại không có cách chữa trị, chỉ có thể cho Tần Dục uống thuốc không ngừng nghỉ, cũng là một biện pháp để khơi thông mạch máu.

"Vương gia có rảnh rồi thì nên đi ngâm suối nước nóng, không được để bản thân quá mệt mỏi." Hồ đại phu kê đơn thuốc cho Tần Dục, lại dặn dò thêm.

Tần Dục gật đầu, để Hồ đại phu đi nấu thuốc, lại dùng ngón tay miết lên mi tâm đang nhăn chặt của mình. Cái thân tàn này của hắn nhất định sẽ sớm chết, hiện giờ xem ra, ngoại trừ tiến hành kế hoạch của mình, tốt nhất vẫn phải chọn người thừa kế để bồi dưỡng. Chỉ là người thừa kế này.....

Hắn đã sớm thất vọng với Tần Diển nhưng những người khác thì cũng không có ai thích hợp, chỉ ít là trong số những đứa nhỏ trong dòng họ, hắn chẳng thích đứa nào.

Nếu như tương lai Chiêu Dương tìm được một người tình đầu ý hợp, lại có nhiều con, hắn rất sẵn lòng nuôi dưỡng một đứa. Nhưng hắn sợ rằng mình không đợi đứa nhỏ kia lớn lên kịp.

"Thọ Hi, thay quần áo cho ta, ta muốn đến xem mấy đứa nhỏ ở thôn trang một chút." Tần Dục lại đột nhiên hỏi: "Vương phi đã về chưa?"

Lục Di Ninh còn chưa trở về. Nhưng khi Tần Dục đã mặc quần áo chỉnh tề, nàng lại từ bên ngoài lao vào.

Hôm qua, sau khi bắt thỏ trở về, trên người Lục Di Ninh cũng còn khá sạch sẽ, nhưng hôm nay lại trông rất chật vật, áo choàng bên ngoài đã ướt sũng, dưới ống quần dính đầy bùn và vụn cây.

"Nàng đi nghịch tuyết?" Tần Dục cười hỏi. Hắn cũng không mong Lục Di Ninh trả lời, nhưng không ngờ khi nghe hắn hỏi, Lục Di Ninh lại lắc đầu.

"Cho..ngươi." Lục Di Ninh hơi ngập ngừng nói, sau đó vươn tay đến chỗ Tần Dục, trên tay nàng là khoảng bảy tám cái rễ cây.

"Cho ta ăn à?" Tần Dục duỗi tay muốn cầm. Tuy nói việc đào đồ ăn

này làm bùn dính đầy trên mặt nhìn rất buồn cười, nhưng dù sao cũng là một mảnh tâm ý của Lục Di Ninh. Kiếp trước, Lục Di Ninh cũng từng đào lung tung Đao Vương phủ của hắn, sau khi đào ra được vài thứ thì cho hắn ăn: "Di Ninh thật lợi hại, có thể nói chuyện rồi."

Lục Di Ninh nghe được khen thì dường như có chút vui vẻ, nhưng sau khi ánh mắt dừng lại trên đùi Tần Dục liền ảm đạm. Nàng muốn đem những cái rễ cây này đặt lên tay của hắn, nhưng nhìn thấy đôi tay sạch sẽ của Tần Dục thì dừng động tác của mình lại.

"Vương gia, đến giờ uống thuốc rồi." Hồ đại phu mang theo thuốc từ bên ngoài tiến vào. Vừa đến bên người Tần Dục liền nhìn thấy vật trên tay Lục Di Ninh: "Ơ?"

"Hồ đại phu nhận ra cái rễ cây này à?" Tần Dục hỏi. Hay là cái cây Lục Di Ninh đào lên không thể ăn được? Nếu là như vậy thì hắn cần phải trông chừng Lục Di Ninh kỹ chút. Hắn biết Vương phi của hắn, ày, toàn trực tiếp dùng miệng ném thử thảo dược thôi.

"Bẩm Vương gia, đây là một loại thuốc trị thương" Hồ đại phu nói. Thứ Vương phi đang cầm trên tay là một vị thuốc chữa thương thông thường, có công hiệu lưu thông máu tụ (hoạt huyết tiêu ứ). Chẳng qua, dù là vị thuốc thường thấy, trong mùa đông đào ra thứ này cũng không phải việc dễ dàng.

Nghe Hồ đại phu nói, Tần Dục có chút kinh ngạc nhưng không biểu lộ trên mặt. Lục Di Ninh..... Vì sao lại tặng hắn thuốc trị thương? Nàng đây là không biết gì, xem thuốc trị thương là đồ ăn như con thỏ mà tặng, hay là cố ý tặng đây?

Tần Dục đang còn nghi hoặc thì thấy Lục Di Ninh nhìn nhìn Hồ đại phu, khịt mũi ngửi ngửi, sau đó lại rút tay về.

Có rất nhiều người ở đây, Tần Dục không tiện hỏi nhiều, nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc

Lục Di Ninh hẳn là cố tình đào thuốc trị thương đưa cho hắn, nếu không vì sao sớm không đưa muện không đưa mà lại cố tình đưa vào lúc này?

Hơn nữa.....Lục Di Ninh không thích mùi thuốc. Nàng sẽ không xem thảo dược là đồ ăn. Nhưng nếu là như thế, Lục Di Ninh nhận ra thảo dược bằng cách nào?

Nàng bị Vinh Dương trưởng công chúa giam lại nhiều năm như vậy, theo lý mà nói thì không thể nào có cơ hội nhận biết được thảo dược.

Tần Dục càng nghĩ càng thấy không phù hợp, lúc nhìn Lục Di Ninh, trong mắt không khỏi dâng lên chút hoài nghi, nhưng rất nhanh hắn đã áp xuống sự nghi ngờ này.

Lục Di Ninh có rất nhiều điểm đáng nghi, nhưng hắn có thể chắc chắn một điều, đó chính là Lục Di Ninh đang đứng trước mặt hắn chắc chắn là vị vương phi đã luôn ở bên hắn trong kiếp trước.

Mặc kệ Vương phi của hắn như thế nào, chỉ cần vẫn là nàng thì tốt rồi.

Suy nghĩ như vậy, Tần Dục không bối rối nữa, nhưng Lục Di Ninh nhìn Tần Dục uống thuốc, bàn tay của nàng gắt gao nắm chặt lại. Nàng biết khi xương cốt bị chặt đứt đau đến bao nhiêu, cho nên nàng không muốn để Tần Dục đau như thế.

Chỉ là.....Nàng thật sự rất vô dụng, căn bản là không nghĩ ra cách nào.

Nhìn Tần Dục uống thuốc mà mặt không đổi sắc, Lục Di Ninh đột nhiên nói: "Đừng sợ, không đau."

Nghe Lục Di Ninh nói, Tần Dục không khỏi bật cười, đứa nhỏ này....Đây là đang an ủi hử?

Từ từ....Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh. Hử nói chuyện với Lục Di Ninh rất nhiều, nhưng những câu an ủi như "Không đau" này, hình như chưa từng nói.

Trước đây hử vẫn luôn cho rằng Lục Di Ninh không hiểu lời hử nói, hiện tại thật sự là như thế sao? Nhưng nếu nàng không ngốc, Vĩnh Dương công chúa sao lại đối xử với chính nữ nhi ruột thịt của mình như thế?

Chương 31: Tặng thuốc trị thương (3)

c

Editor: Galina

Beta: Dao

Trong lòng Tần Dục nghi hoặc, nhưng nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Lục Di Ninh tràn ra thì lại một lần cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Không quan tâm kết quả thế nào, chỉ cần người trước mắt vẫn là Lục Di Ninh là được, hơn nữa nàng không ngờ là một chuyện tốt, như thế thì hẳn có thể dạy nàng nhiều thứ hơn.

"Lại đây." Tần Dục cười nói với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh chạy nhanh đến bên cạnh Tần Dục, nàng nhìn chăm chăm Tần Dục một hồi, nghĩ rằng có thể Tần Dục muốn sờ sờ đầu mình nên liền ngồi xổm xuống đem đầu mình đưa tới như lúc trước.

Tần Dục lại bật cười lần nữa, hẳn sờ đầu Lục Di Ninh rồi nắm lấy tay nàng.

Tay Lục Di Ninh rất lạnh, trên tay có nhiều vết xước, bên trong móng tay cũng đầy bùn đất, nhìn bộ dạng này thì sợ là mấy vị thuốc trị thương kia là do nàng tự tay đào.

Tay nàng rất lạnh, nhưng lòng Tần Dục lại ấm áp.

Người hầu hạ bên cạnh hẳn đều là người thông minh, lúc Lục Di Ninh ướm nhẹp trở về thì đã có người đưa nước nóng tới, còn có người mang canh gừng tới nữa, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức có người bùng nước nóng lên.

Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh, rửa sạch tay cho nàng, lại bùng canh gừng cho nàng: "Uống canh gừng xong rồi nàng đi thay quần áo đi, nữ hài tử không thể bị lạnh." Lục Di Ninh đã mười tám tuổi, nhưng có lẽ cuộc sống trước kia quá kém nên quý thủy vẫn chưa đến, Tần Dục rất chú ý về thân thể của nàng nên tất nhiên không muốn nàng bị cảm lạnh.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục cười, cảm thấy có chút choáng váng khó hiểu (°Δ°)????, nàng vui sướng nhìn tay mình đã ấm áp hơn không ít, ngoan ngoãn uống thuốc.

Nàng rất muốn ôm Tần Dục, nhưng nhìn thấy quần áo mình như vậy thì lại không dám.

Lục Di Ninh thay một bộ quần áo khác rồi khoác thêm một chiếc áo choàng da chồn lớn mà mấy năm trước Tần Dục mặc, bao bọc toàn bộ cơ thể mình thật kín đáo, chỉ để lộ gương mặt nhỏ nhắn mà thôi.

Tần Dục dẫn Lục Di Ninh đến nơi những cô nhi ở cách đó không xa, còn gọi cả Chiêu Dương theo.

Lúc bọn họ đi qua thì những cô nhi làm áo bông mới cho Tần Dục mặc đang quét tuyết, bọn họ làm việc rất vất vả, không có ai nhàn hạ, hai bên phòng đã có hai đống tuyết lớn.

Lúc Tần Dục đi vào thì mới đầu mấy đứa nhỏ còn có chút mờ mịt, nhưng khi có người quý xuống thì không bao lâu sau tất cả đều quý

đầy đất.

"Đứng lên đi, không cần quỳ." Tần Dục nói, ánh mắt liếc qua người đám nhỏ.

Thu nhận sáu trăm người, nhưng không phải tất cả đều được nuôi dưỡng ở đây. Những người đã trưởng thành hoặc đã già thì đều bị đưa đến nơi khác, sắp xếp công việc cho bọn họ làm, còn ở đây thì phần lớn đều là hài tử. Ngày nào đám nhỏ này cũng muốn cùng hắn đi tìm người học này học nọ, cũng muốn phụ trách chăm sóc những đứa trẻ nhỏ hơn hoặc thậm chí là em bé sơ sinh, nhiệm vụ cũng không nhẹ nhàng nhưng nhìn chúng đều rất vui vẻ và đầy tinh thần.

Chuyện này cũng không ngoài ý muốn của Tần Dục, đối với đám nhỏ này mà nói, chỉ sợ hắn không khác gì phụ mẫu tái sinh... Năm xưa vào mùa đông sẽ có vài người trong đám nhỏ này chết, nhưng bây giờ bọn họ đều có thể sống sót.

Tần Dục để Thọ Hỉ đẩy mình vào, vừa đi vừa kêu vài đứa bé lại để hỏi tình hình của bọn chúng và ba bữa cơm mỗi ngày.

Nhìn thấy Tần Dục hỏi rõ ràng như vậy, quản gia cũng cảm thấy may mắn, may mắn vì mình không bạc đãi bọn chúng.

Không biết tại sao Vương gia lại coi trọng một đám hài tử không cha không mẹ như vậy.

"Sao lại không thấy mấy bé gái đâu?" Tần Dục đột nhiên hỏi.

"Bẩm Vương gia, mấy bé gái đó đều đang chăm sóc trẻ sơ sinh." Quản gia lập tức nói.

Tần Dục hiếu kỳ nhìn qua thì đã hiểu được, thì ra vì thu nhận rất

nhieu trẻ sơ sinh nên quản gia đã sắp xếp mấy đứa bé gái đi chăm sóc bọn chúng, thậm chí cũng không để cho các nàng học chữ giống như người khác.

"Mấy đứa bé sơ sinh đó cứ để người lớn chăm sóc là được rồi, tất cả những đứa trẻ từ bảy tuổi đến dưới mười sáu, không cần biết là nam hay nữ đều phải được đọc sách học chữ." Tần Dục nói, Tây Bắc thiếu người, cũng rất ít người biết chữ, nếu thật sự không có ai để dùng thì dù là nữ nhân hãn cũng muốn dùng.

Lúc Nhung tộc vừa mới đánh vào Kinh thành hãn đã thấy được, có vài nữ nhân Nhung tộc nắm quyền cương ngựa bắn tên, về phương diện đó thậm chí không hề thua kém nam nhân.

Dù cho những nữ nhân trưởng thành hãn thu dưỡng không thể làm việc cho hãn nhưng để các nàng gả cho tướng lĩnh trong quân đội thì cũng có thể giúp hãn khống chế binh quyền.

Đương nhiên, hãn muốn làm như vậy thì trước hết phải khiến họ trung thành với hãn trăm phần trăm.

Nghĩ như vậy nên Tần Dục liền kêu Thọ Hỉ chọn ra một ít thái giám nha hoàn thay phiên nhau đến đây dạy dỗ đám nhỏ này, lặp đi lặp lại cho bọn chúng nghe là Đaoan vương nhân từ nên mới cho bọn họ một cuộc sống tốt như vậy.

Cuối cùng, Tần Dục gọi Triệu Nam tới, kêu hãn phái người đi cùng đội ngũ thương nhân của Du gia đến Tây Bắc một chuyến, thuận tiện gặp Lý Sùng An một lần.

Kiếp trước Lý Sùng An bị tướng cai ngục chém đầu ở Tây Bắc, người này năng lực không tệ, cũng rất trung thành với Hoàng đế, nếu không phải như vậy thì một vị Tướng quân được người người kính

yêu sẽ không bị cai ngục chém đầu.

Hiện tại hắn cũng đã rất nổi bật ở Tây Bắc, nhưng vẫn không phải là người đứng đầu, Tần Dục phái người đi gặp hắn là vì muốn thương nghị.

Hàng năm quân đội Tây Bắc đều sẽ chiến đấu với Nhung tộc, hàng năm đều có người bị thương xuất ngũ, tuy rằng gia đình của đa số quân Tây Bắc đều được sinh ra ở Tây Bắc, nhưng thương binh tàn tật hoặc là binh lính tuổi già xuất ngũ nếu không cưới vợ sinh con thì đều sống không được tốt, hơn phân nửa sẽ bị người nhà ghét bỏ.

Tần Dục kêu Triệu Nam phái người đi tìm Lý Sùng An, không phải vì lý do gì khác mà là muốn mời những thương binh tàn tật về để bọn họ giúp huấn luyện những đứa nhỏ trong thôn trang.

Trừ việc này ra thì Tần Dục lại sắp xếp một vài chuyện khác như đặt ra quy định về phần thưởng và hình phạt trong thi cử. Ví dụ mỗi ngày lấy ra một trăm trái trứng gà để làm phần thưởng, đứa trẻ nào học nhanh, biểu hiện tốt thì sẽ lấy được một trái trứng gà, nhưng nếu không nghe lời thì sẽ bị đuổi ra ngoài.

Việc này Tần Dục để quản gia đi sắp xếp rồi lại phái thái giám giám sát, làm xong tất cả thì hắn mới rời khỏi nơi này, để Chiêu Dương và Lục Di Ninh ở lại, cho các nàng chơi đùa cùng với đám nhỏ này.

Lục Di Ninh có chút luyến tiếc Tần Dục, nhưng Chiêu Dương thì ngược lại, nàng rất vui vẻ ở lại chăm sóc đám nhỏ này.

Vài ngày sau đó, Tần Dục vẫn rất bận rộn như trước, mà Chiêu Dương và Lục Di Ninh thì ngày nào cũng đều ở cùng mấy đứa nhỏ cô nhi.

Trong đám nhỏ này cũng có người tính tình không tốt, ví dụ như có một bé trai mười tuổi đi trộm đồ, còn cướp trứng gà của người khác, nhưng đa số đều được công nhận là thành thật an phận, cũng rất mang ơn Tần Dục.

Người Tần Dục tìm đến dạy bọn chúng đọc sách nhận chữ không phải là tú tài gì mà chỉ là học trò, nhưng đám nhỏ này lại học rất nghiêm túc, cũng rất tôn kính thầy giáo.

Chuyện trong thôn trang đi vào quỹ đạo, đồng thời cũng có người báo lại tình huống bên này vào Kinh thành.

Tiêu quý phi sai một thái giám ra cung đi mua đồ cho mình, khi thái giám kia trở về thì liền biết được chuyện Tần Dục làm.

Một lão ma ma bên cạnh Tiêu quý phi nghe thái giám bẩm báo thì liền nói ngay: "Nương nương, Đoan vương nuôi dưỡng nhiều người ở bên ngoài như vậy, nếu nói cho Hoàng Thượng..."

"Dù nói cho bệ hạ thì sao? Người ta nuôi dưỡng một đám hài tử!"
Tiêu quý phi tức giận nhìn lão ma ma, từ khi Tần Dục sinh ra thì bà luôn cố gắng bắt thóp Tần Dục, nhưng mà mãi vẫn không tìm thấy.

Lần này nghe nói Tần Dục nuôi dưỡng rất nhiều người trong thôn trang ở ngoài thành, bà tính chụp cho Tần Dục một tội danh mưu đồ gây rối, cũng muốn Vĩnh Thành để có thành kiến với Tần Dục, kết quả phái người đi thăm dò một hồi lâu lại phát hiện những người Tần Dục nuôi dưỡng lại là một đám hài tử.

Sao bà có thể nói cho Vĩnh Thành để là Tần Dục muốn nuôi một đám hài tử để mưu phản được chứ?

Ma ma bị Tiêu quý phi nói thông suốt thì không dám nhiều lời nữa,

lúc này Tiêu quý phi lại hỏi về chuyện của Duệ vương: "Diệu nhi gần đây thế nào?"

"Gần đây tâm trạng Vương gia vẫn không tốt." Ma ma nói, sau lần trước xung đột với Tần Dục thì Vĩnh Thành đế liền hạ lệnh không cho phép Tần Diệu ra khỏi phủ, sau này mới biết được người Tần Diệu thu ở chỗ Hoắc nhị gia vốn dĩ được chuẩn bị để dâng lên cho hấn thì càng tức giận, thế cho nên đến bây giờ Tần Diệu vẫn không thể ra khỏi Duệ vương phủ, vẫn bị cấm túc như trước.

"Người đến Duệ vương phủ một chuyến, đưa chút điểm tâm cho Diệu nhi dùng, kêu hấn đừng sốt ruột." Tiêu quý phi nói, "Dù sao đến cuối năm thì bệ hạ cũng sẽ thả hấn ra."

"Dạ, nương nương." Ma ma lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Tần Diệu liền nhận được đồ mà Tiêu quý phi đưa tới.

"Gần đây Đaoan vương đang làm cái gì?" Tần Diệu biết mình sẽ không được thả ra ngoài nên không thèm nhìn mấy món đồ trong cung đưa tới, ngược lại sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm lão ma ma trước mặt mình.

Ma ma lập tức nói hết chuyện của Tần Dục ra.

"Hấn thật thoải mái!" Sắc mặt Tần Diệu đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, hấn mất rất nhiều công sức mới được Hoắc gia giúp sức nhưng lại bị Tần Dục phá đám, sau đó trong lúc hấn ở trong phủ khó chịu thì Tần Dục lại đi hưởng thụ ôn tuyền ở ngoài thành.

Tần Diệu lười để ý tới ma ma, thờ hấn hển đi vào trong.

Mỹ nữ Hoắc gia đưa tới hấn đã đuổi đi, nhưng hôm qua hấn đã nhận một mỹ nhân Tiêu quý phi ban cho, bây giờ muốn đi tận hưởng một chút.

Nhưng mà còn chưa tới hậu viện thì Tần Diệu đã nghe thấy mỹ nhân kia kêu thảm thiết, giọng nói nũng nịu mọi khi giờ đây có thêm mấy phần thê lương: "Vương phi tha mạng..."

"Quách Phúc, ngươi đang làm gì!" Tần Diệu kinh sợ, lập tức chạy vào.

"Ta đang đánh người, vương gia không thấy sao?" Tam hoàng tử phi ném cây roi trong tay xuống đất, cười lạnh nhìn Tần Diệu, mà bên cạnh nàng là một nữ nhân dáng người đầy đặn với khuôn mặt toàn dấu roi.

Mỹ nhân bị đánh một trận, máu tươi và nước mắt hòa vào làm một trên mặt, nhìn Tần Diệu với ánh mắt cầu cứu.

"Quách Phúc!" Tần Diệu nhìn thấy bộ dáng thảm hại và hoảng sợ của nàng ta thì nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?!" Hấn mới ra nhà trước một một chuyến thôi mà người của mình đã bị Quách Phúc đánh thành như vậy, sợ là sau này sẽ bị hủy nhan.

Mất một mỹ nhân Tần Diệu không thấy đáng tiếc nhưng Quách Phúc không cho hấn mặt mũi như vậy thì lại khiến hấn tức đến không nhịn được.

"Ta là Vương phi, chẳng lẽ không thể dạy dỗ nha hoàn trong phủ sao?" Quách Phúc chống nạnh nhìn Tần Diệu, phụ thân nàng là Tổng đốc Hồ Quảng, tổ phụ là nhà tri thức đương triều, lúc trước Tiêu quý phi vì muốn Tần Diệu cưới được nàng nên đã chi rất nhiều tiền, mà lúc đầu nàng cũng có tình cảm sâu sắc với Duệ vương, cho

đến khi phát hiện ra chuyện đó...

"Quách Phúc, người làm vậy là không để bốn vương vào mắt!"

Quách Phúc chăm chọc nhìn Tần Diệu: "Vậy Vương gia phạt ta đi! Hưu ta rồi cưới con hồ ly mà người ngày nhớ đêm mong về nhà đi!"

Lúc này Tần Diệu còn tức giận không chỗ phát tiết, nhưng nghe thấy Quách Phúc nhắc tới "Hồ ly tinh" thì biểu cảm lại thay đổi, thái độ cũng dịu bớt đi: "Ta và nàng ta thật sự không có gì, người đừng nghĩ bậy."

Quách Phúc cười lạnh một tiếng, nhưng quả thật không truy cứu nữa mà lại nói: "Mẫu phi kêu chúng ta mau chóng sinh con."

"Ta biết, mấy ngày tiếp đây ta sẽ đến phòng người, không đi chỗ khác nữa." Tần Diệu vội vàng dỗ nàng. Hắn muốn áp chế Tần Dục thì phải dựa vào sự giúp đỡ của Quách gia, nếu vậy thì không thể đắc tội Quách Phúc, huống chi Quách Phúc còn bắt được thóp của hắn.

Quách Phúc xoay người trở về phòng, Tần Diệu vội vàng đi theo, hai người đi một trước một sau, mỹ nhân bị Quách Phúc đánh một trận không dám tin nhìn Tần Diệu rời đi, rốt cuộc nhịn không được nữa khóc òa lên.

Bên kia, Vinh vương phủ.

Mấy ngày nay, tâm trạng Vinh vương Tần Nhạc cũng không được tốt, lúc trước hắn vẫn luôn ẩn náu đứng một bên nhìn Tần Diệu và Tần Dục tranh đấu, nhưng bây giờ... Hắn nhạy bén nhận ra hình như Tần Dục có chỗ kỳ lạ.

Sao Tần Dục lại đột nhiên thay đổi như vậy? Tần Nhạc có chút khó

hiểu nhưng lại không có chút manh mối.

Hắn cũng biết mình nghĩ nhiều cũng vô dụng nên dứt khoát cầm tiền ra ngoài — — hắn vẫn hay qua lại với rất nhiều người trẻ tuổi trong kinh nên hôm nay mới hẹn họ cùng đi uống rượu.

Nhưng mà hôm nay Tần Nhạc ra ngoài thì lại gặp phải một chút phiền phức nhỏ.

"Vương gia!" Hoắc Thọ chờ ở cửa Vinh vương phủ, thật vất vả lắm mới đợi được Tần Nhạc đi ra nên lập tức đi lên gọi Tần Nhạc:

"Vương gia!"

Tần Nhạc hơi nhăn mày, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh, dừng bước chân lại: "Hoắc Thọ? Gần đây người thế nào?"

"Bẩm vương gia, ta..." Hoắc Thọ còn chưa nói xong, nhưng nhìn cách hắn ăn mặc thì có thể nhận ra hắn sống không tốt.

Đại thiếu gia từng được nhiều người săn đón ở Kinh thành, lúc này đầu tóc còn không chỉnh tề.

"Hoắc Thọ, tình trạng của bốn vương người cũng biết, vốn không dám đối đầu với hoàng huynh, người đắc tội hoàng huynh thì bốn vương cũng bất lực, nơi này có một trăm lượng bạc, người cầm lấy dùng trước đi." Tần Nhạc nói rồi kêu hạ nhân bên người cho Hoắc Thọ một trăm lượng bạc rồi thở dài một hơi, sau đó mới lên kiệu rời đi.

"Về sau đừng để cho người này tới gần Vương phủ nữa." Kiệu đi được một đoạn đường thì Tần Nhạc lúc này còn đồng tình với Hoắc Thọ đột nhiên nói, Hoắc gia đã sa ngã, Hoắc Thọ cũng không còn dùng được, hắn không muốn phí thời gian và tiền tài với mấy người

này.

Một trăm lượng bạc này hẳn bỏ ra là để cho người khác xem.

Kinh thành không ít người lo lắng cho mình, mà lúc này Tần Dục làm theo những gì đã dạy Lục Di Ninh.

Phát hiện Lục Di Ninh thông minh hơn so với hẳn nghĩ, Tần Dục càng dốc lòng chỉ bảo Lục Di Ninh, Lục Di Ninh cũng học rất nghiêm túc.

Lúc trước khi hẳn dạy Lục Di Ninh nói chuyện thì Lục Di Ninh không mở miệng, nhưng đến nay thì chỉ cần hẳn nói một câu Lục Di Ninh sẽ khập khiễng đáp lại.

Dạy dễ như vậy khiến Tần Dục cảm thấy có thành tựu, đáng tiếc là thân thể hẳn vẫn không được tốt.

Chỉ chớp mắt đã tới lúc hồi kinh.

Một ngày trước khi hồi kinh, Tần Dục đến ngâm ôn tuyền, sau đó sớm đi nghỉ ngơi, mà hẳn vừa nằm nghỉ không bao lâu thì Lục Di Ninh liền chui vào ổ chăn nằm bên cạnh hẳn, đồng thời đme đôi tay nhỏ đặt lên eo hẳn.

Tay Lục Di Ninh nóng hổi, đặt trên eo hẳn làm ngay cả eo hẳn cũng nóng theo, đáng tiếc không bao lâu sau thì Lục Di Ninh liền bỏ tay ra.

Trên thắt lưng không có chút độ ấm, Tần Dục thấy có chút mất mát, hẳn nhìn Lục Di Ninh bên cạnh, phát hiện Vương phi mình nằm thẳng tắp, hơi thở cũng đều đều.

Nàng xoay người lại liền ngủ sao? Tần Dục không làm gì nữa, cũng

nhANH chóng tiến vào mộng đẹp.

Hôm nay Tần Dục ngủ không ít, nhưng đến nửa đêm Lục Di Ninh nằm bên cạnh hấn lại mở to mắt, đặt tay lên eo hấn.

Một lát sau, Lục Di Ninh lại buông tay ra, sau đó ôm lấy một cánh tay của Tần Dục, còn cẩn thận không đè lên chân Tần Dục.

Ngày hôm sau, Tần Dục liền dẫn Lục Di Ninh trở về Kinh thành, nhưng lại để Chiêu Dương ở lại.

Lúc này Chiêu Dương đến kinh thành thì sẽ không tránh khỏi những lời đồn đãi, hấn dứt khoát dâng một cuốn tấu chương cho Vĩnh Thành đế, xin Vĩnh Thành đế cho Chiêu Dương tiếp tục ở ngoài thành giải sầu.

Vĩnh Thành đế cũng không để ý đến nữ nhi Chiêu Dương này đi đâu nên liền vung tay đồng ý, Chiêu Dương cũng liền có thể ở lại thôn trang ngoài thành.

Mấy ngày nay Lục Di Ninh chơi khá hợp với Chiêu Dương, phát hiện Chiêu Dương không đi cùng bọn họ thì lại có chút không ổn nên không ngừng quay đầu nhìn.

"Nàng cũng muốn ở lại sao?" Tần Dục hỏi. Mà hấn vừa dứt lời thì Lục Di Ninh liền nắm chặt tay hấn không chịu buông ra.

Tần Dục nhin không được nở nụ cười.

Đoan vương phủ vẫn như cũ, không có thay đổi gì, mà sau khi trở lại Đoan vương phủ, Tần Dục liền nhận được rất nhiều bái thiếp.

Ngày đầu năm hằng năm, bọn quan viên luôn thăm viếng lẫn nhau,

trước kia Tần Dục sợ bị Tiêu quý phi nắm thóp, bản thân hấn lại có chút thanh cao nên từ xưa đến nay không muốn tham dự vào chuyện này, vì vậy thường từ chối thiệp mời của mọi người, nhưng từ khi Chiêu Dương qua đời, hấn lại không như vậy nữa.

Lúc này hấn liền cho người cầm hết bái thiệp của mọi người, sau đó đều đồng loạt xem qua, chọn giữ lại một vài cái để thăm.

Mà lễ vật hằng năm mấy vị quan viên kia đưa tới hấn cũng không trả về giống như trước kia mà ngược lại thu nhận tất cả.

Thái độ của hấn quá thanh cao nên sẽ không khiến Vĩnh Thành đế xem trọng hấn, chung quy Vĩnh Thành đế cũng không phải là một người thanh cao.

Ngày đầu tiên hồi phủ, Tần Dục bận rộn rất lâu, buổi tối trở về phòng đã là rất muộn, mà khi hấn về đến thì liền nhìn thấy Lục Di Ninh đang chờ mình.

"Cho người." Lục Di Ninh đưa cho Tần Dục một chén canh gừng.

Tần Dục vẫn ngồi như vậy không thể nhúc nhích, có chút không thoải mái, nhưng uống canh gừng xong thì cả người lại thoải mái hơn rất nhiều.

"Ta," Lục Di Ninh đột nhiên chỉ chính mình, "Muốn vài món đồ, được liệu."

Tần Dục nhìn Lục Di Ninh, sự kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt rồi lại biến mất. Không ngờ Lục Di Ninh lại muốn xin hấn vài thứ, hơn nữa đó lại là dược liệu.

Vương phi hấn quả nhiên hơi lập dị, thật không biết nên đáp lại thế

nào.

Chương 32: Trừ tịch* yến(1)

Edit: Thỏ

Beta: Dao

*Trừ tịch: Giao thừa

Tần Dục dẫn Lục Di Ninh đến nơi ở của Hồ đại phu.

Hồ đại phu và Hồ phu nhân không có con cái, chỉ nhận vài đồ đệ, những đồ đệ đó đều do Tần Dục đưa đến, vì vậy Tần Dục đối với vợ chồng Hồ đại phu hết sức tín nhiệm, mà hai người họ cũng không phụ lòng tin của hắn. Lúc trước Đoan Vương phủ bị Tần Diễn cho người bao vây, chính họ kiên quyết không chịu rời đi.

Nhưng Tần Diễn sao có thể cho phép hai đại phu ở lại? Cuối cùng phải đuổi bọn họ ra ngoài, nơi ở cũng bị một mối lửa thiêu rụi sạch sẽ.

Đương nhiên, lúc này viện vẫn còn rất tốt, ngoài phòng đầy ắp dược liệu đang phơi nắng không nói, ở trong phòng, còn có từng hàng tủ lớn chuyên cất giữ thảo dược.

Rất nhiều loại dược không để được lâu, cho nên dược liệu ở đây tuy nhiều loại, nhưng mỗi loại số lượng rất ít, rất nhiều loại ngày thường Hồ đại phu căn bản không dùng đến, thu vào phòng khi cần thiết dùng mới tới mà thôi.

Lục Di Ninh chủ động nói muốn đi dược liệu, nhưng sau khi Tần Dục

đưa nàng tới sân viện của Hồ đại phu, nàng lại trốn phía sau kéo tay áo hắn, còn không kìm chế được mà hơi hơi phát run.

“Làm sao vậy?” Tần Dục phát hiện Lục Di Ninh khác thường, lo lắng nhìn nàng.

Thế nhưng Lục Di Ninh lắc đầu, nghiêm túc nhìn hắn: “Ta không sao, đừng... Đừng lo lắng.”

Ngoài miệng nói mình không sao, nhưng trong mắt hoảng sợ rõ ràng, bộ dạng không có chuyện gì nào phải như vậy... Tần Dục thấy Lục Di Ninh như thế, đầu tiên là đau lòng, ngay sau đó lại nhin không được nghi ngờ — — Lục Di Ninh, nàng đang sợ cái gì?

“Đừng sợ.” Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh trấn an (1) nàng.

(1) Trấn an: làm yên lòng, vỗ về, động viên.

Lục Di Ninh thoáng nhìn Tần Dục, hít sâu một hơi, rốt cuộc không còn run nữa, nhưng ánh mắt vẫn lảng tránh, bộ dáng chim sợ cành cong (2).

(2) Chim sợ cành cong (Kính cung chi điều): chim bị cung tên bắn trượt nên sợ cành cong, vì cành cong giống cây cung, hàm ý chỉ sự lo sợ, hoảng hốt

Đồ đệ Hồ đại phu thấy Tần Dục tới, lập tức đi tìm người.

“Vương gia có việc gì?” Hồ đại phu khó hiểu nhìn Tần Dục, bình thường Đao Vương sẽ không đến chỗ này.

“Đi xem một chút.” Tần Dục nói, đem Lục Di Ninh kéo đến trước mặt: “Trước tiên Hồ đại phu hãy bắt mạch cho Vương phi.”

Đã vài ngày Hồ đại phu chưa bắt mạch cho Lục Di Ninh, nghe Tần Dục nói vậy, liền chẩn mạch cho nàng, ngay sau đó kinh ngạc: “Vương gia, thân thể Vương phi đã khôi phục hoàn toàn.”

Lần đầu bắt mạch cho Lục Di Ninh, thân thể nàng hư tổn nặng nề, vẫn nghĩ phải điều dưỡng ít nhất vài năm mới có thể tốt lên, nhưng chỉ qua mấy tháng, không ngờ đã khôi phục như người thường.

Hiện tại thân thể Đoan Vương phi dù không quá khỏe mạnh, nhưng vẫn hơn những tiểu thư mỏng manh yếu đuối ở kinh thành.

Tần Dục không học y, nhưng đối với y thuật xem như biết chút ít, hiểu rằng thân thể Lục Di Ninh tốt lên nhanh như vậy chắc chắn có chỗ không bình thường.

Nhưng coi như trên người Lục Di Ninh có nhiều điểm đáng ngờ, hắn vẫn tin tưởng nàng, không chỉ vì đời trước nàng liều mình cứu giúp, mà còn vì thời gian chung sống vừa qua.

“Từ nay nàng muốn ăn gì thì ăn, vui không?” Tần Dục xoa đầu Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh vốn đang bất an, lúc này nghe được Tần Dục nói cho mình ăn, chút ít không an lòng lập tức bay đi hết: “Ta muốn ăn thịt!”

“Về sau mỗi ngày đều cho nàng ăn thịt.” Tần Dục nói.

Lục Di Ninh rất vui mừng, nàng sờ tay Tần Dục, chỉ ra chỗ dược liệu đang được phơi khô: “Ta, muốn đi xem.”

“Ta đi cùng nàng.” Tần Dục nói, hắn không biết vì sao Lục Di Ninh sợ hãi, nhưng có hắn bên cạnh, chắc nàng sẽ bớt sợ hơn nhiều.

Lúc trước đều là Lục Di Ninh đi theo Tần Dục, lần này lại là Tần Dục theo sau Lục Di Ninh. Hắn thấy nàng cầm rễ tre, nhìn từng loại dược liệu đang phơi, thỉnh thoảng nhặt lên vài thứ cho vào rễ.

Nhưng nhìn hết một vòng mấy chục loại dược liệu trong sân, nàng cũng chỉ lấy năm, sáu loại mà thôi, lấy hết rồi, nàng lại nhìn về phía dược phòng cách đó không xa.

“Vương phi hiểu biết dược liệu?” Hồ đại phu có chút tò mò nhìn dược liệu trên tay Lục Di Ninh, những loại dược bị vị Vương phi này cho vào rễ, phần lớn để trị thương, ngoài ra còn có tác dụng lưu thông máu, hiển nhiên không phải nhạt bừa. Chẳng qua là... không phải Vương phi là người ngốc sao? Tại sao nàng lại am hiểu dược liệu?

“Hồ đại phu.” Tần Dục đột nhiên kêu một tiếng: “Chuyện của Vương phi, không được nói cho người khác.”

“Dạ, Vương gia.” Hồ đại phu lập tức trả lời.

“Nếu Vương phi nguyện ý muốn học, nhờ người dạy nàng y thuật.” Tần Dục lại nói.

Tần Dục nói vô cùng khách khí, Hồ đại phu đương nhiên đáp ứng, sau đó lại tò mò không kìm được liếc nhìn Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh không ở lại nghe Tần Dục nói chuyện cùng Hồ đại phu, nàng thật cẩn thận vào dược phòng chuyên dùng để cất giữ dược liệu, tỉ mỉ nhìn từng cái, cuối cùng lấy ra hơn mười loại.

Lấy xong, tất cả dược liệu đã đựng hơn nửa rễ.

“Được chưa? Có muốn lấy cái khác không?” Tần Dục hỏi.

“Có.” Lục Di Ninh gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc lắc: “Ta không biết... Cần loại nào.” Trước kia nàng đã chịu qua đủ loại tổn thương, từng bị người nọ đem mỗi một tấc xương đánh gãy, mà sau khi nàng bị thương, người đó luôn có cách chữa khỏi cho nàng.

Trong quá trình cứu chữa, nàng ghi nhớ không ít thứ, chỉ là sau này luôn mơ hồ không rõ, dần dần suốt một thời gian dài, rất nhiều thứ không còn nhớ được, vậy nên không có bản lĩnh chữa khỏi cho Tần Dục.

Nếu nàng nhớ rõ những thứ đó chưa chắc có thể chữa khỏi cho Tần Dục, nhưng có thể giúp hắn dễ chịu một chút... Nàng không muốn thấy Tần Dục phải chịu khổ.

Bây giờ ngay cả việc tìm đủ tất cả các loại dược liệu Lục Di Ninh cũng không làm được, nàng chỉ nhớ rõ mùi vị của chúng, lại không biết chúng có hình dạng như thế nào.

Nhưng thật may mắn, cho dù dược liệu không đầy đủ thì chỉ khiến cho hiệu quả giảm một chút, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Có muốn ta dẫn nàng ra bên ngoài dược phòng để tìm không?” Tần Dục hỏi.

“Nếu ở đây không có, bên ngoài phòng chừng cũng không có.” Hồ đại phu nói, hắn có thói quen cất giữ dược liệu, trong tay hắn gần như có hết các loại: “Vương phi lấy mấy thứ này để làm gì?”

Lục Di Ninh có chút đề phòng liếc mắt nhìn Hồ đại phu, lại nhìn về phía Tần Dục: “Nấu thử một chút.” Đã là dược liệu, đương nhiên phải đun lên trước.

Dựa theo yêu cầu của Lục Di Ninh, Tần Dục cho người mang tới một cái nồi rất lớn, sau đó đổ hết rễ thảo dược khi nãy vào đun.

“Trong chỗ này có huyết nhân sâm được đưa tới từ tận Nam Cương ngàn dặm xa xôi, Vương gia...” Hồ đại phu đau lòng nhìn một nồi dược liệu, chỉ cảm thấy Vương phi phí phạm của trời.

Nhiều thứ nấu chung với nhau như vậy, cũng không biết sẽ nấu ra cái gì...

“Không có việc gì, Vương phi vui là được.” Tần Dục nói, sau đó nhìn về phía Hồ đại phu: “Những dược liệu này nấu chung có độc hay không?”

“Mấy thứ này không mang độc tính, nhưng nếu nấu lên để ăn, dễ bị đau bụng.” Hồ đại phu nói, bình thường đại phu bọn họ muốn bốc một phương thuốc, phải thử thật lâu mới dám dùng, mà vị Vương phi này cứ tùy tiện chọn thảo dược như vậy... Quả thật trước nay hẳn chưa từng thấy qua phương thuốc nào như thế.

“Không có độc là được.” Tần Dục nói.

Hồ đại phu nghe được lời Tần Dục trong lòng cả kinh, Đoan Vương... Chẳng lẽ ngài ấy định uống thứ thuốc mà Vương phi nấu linh tinh kia?

Quả thật Tần Dục đã tính toán liều mình bồi quân tử uống thang thuốc này. Nếu bắt hắn uống cả nồi kia thì chắc chắn không thể được, nhưng nếu chỉ uống một chén thì không thành vấn đề.

Nhưng mục đích của Lục Di Ninh không phải để hắn uống nồi thuốc kia, nàng khoa tay múa chân nói muốn một thùng gỗ thật lớn, sau đó đem tất cả dược liệu đã được đun một canh giờ đổ vào, còn định tự

mình đi xách thùng gỗ.

Tần Dục sao có thể để một tiểu cô nương đi xách cái thùng to như vậy? Hắn sai thị vệ khênh thùng gỗ lên, mang tới chỗ hắn tắm rửa thường ngày.

Một nồi thuốc này, dùng để tắm?

Nồi thuốc này quả thật dùng để ngâm mình. Nếu cho Tần Dục uống mà hắn còn không để ý, thì thuốc này để ngâm mình đương nhiên không thành vấn đề. Đến khi trời tối, Tần Dục ngâm trong thùng thuốc nửa canh giờ, cả một tầng da đều nhăn hết lại.

Ngâm lâu như vậy, Tần Dục không cảm thấy có gì đặc biệt, mà Lục Di Ninh luôn ở bên cạnh, nên hắn có thể vừa ngâm mình vừa dạy nàng nói chuyện, xem như không lãng phí thời gian.

Thời gian qua mau, chớp mắt đã gần đến cuối năm, lúc này Tần Dục vô cùng bận bịu, nhưng dù có bận thế nào đi nữa, hắn vẫn cố dành một khoảng thời gian ban tối để ngâm dược, vừa lúc có thể cùng Lục Di Ninh nói chuyện.

Sau đó, hắn phát hiện Lục Di Ninh gần như lấy tốc độ kinh người tiếp thu các loại tri thức, rõ ràng không lâu trước đây, nàng là đứa ngốc không mở miệng nói một lời, lúc này đã có thể cùng hắn nói vài câu đơn giản.

Thấy Lục Di Ninh như vậy, Tần Dục không khỏi áy náy, đời trước của Lục Di Ninh, có lẽ nàng không hề ngu dại, bằng không sao lại có năng lực tìm ra nhiều đồ ăn cho hắn như vậy, đáng tiếc lúc trước hắn đối với thê tử này có thành kiến, lại bỏ mặc không quan tâm, khiến

nàng không có cơ hội được dạy dỗ trưởng thành.

Dĩ nhiên, có lẽ nàng cũng học được vài thứ, nhưng dưới sự chỉ dạy của hai bà vú già, thế giới của nàng vẫn luôn thật nhỏ... Tần Dục đột nhiên nhớ tới, hẳn an bài cho Lục Di Ninh hai bà vú già, hai người này ngày thường luôn ở trước mặt nàng nói lời hay về hắn, có phải bởi vì như vậy, nàng mới có thể lựa chọn không rời không bỏ hắn?

Mặc kệ là nguyên nhân gì khiến Lục Di Ninh liều chết cứu hắn, phần ân tình đó Tần Dục sẽ không quên, sống lại một đời vẫn ở bên cạnh nàng, hắn đã xem nàng như người thân của mình, thậm chí so với những người được xem là ruột thịt còn thân cận hơn.

Tối hôm nay lúc Lục Di Ninh sờ vào eo Tần Dục, hắn liền cầm tay nàng.

Lục Di Ninh quả thực một chút cũng không muốn xa rời Tần Dục, hắn sao có thể không luyến tiếc phần tình cảm này?

Tuy rằng Tần Dục hành động bất tiện, nhưng ngày nào cũng phải ra ngoài, đến khi hắn đi rồi, Lục Di Ninh sẽ đến chỗ Hồ đại phu.

Mới đầu nàng rất đề phòng Hồ đại phu, nhưng qua mấy ngày, phát hiện Hồ đại phu luôn đối xử cung cung kính kính với mình, liền bỏ đi phòng bị, chỉ là những lúc không có Tần Dục bên cạnh thì sẽ không nói chuyện cùng Hồ đại phu.

Mấy ngày này, quả thật qua rất nhanh, cơ hồ chớp mắt một cái đã đến giao thừa.

Ngâm thảo dược suốt nửa tháng, hai chân Tần Dục vẫn như cũ không có cảm giác, nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì, ít nhất có thể chứng minh thuốc này không gây hại cho thân thể, hắn dứt khoát

quyết định sau này mỗi ngày đều kiên trì sử dụng, được một thời gian, hẳn cảm thấy tình trạng giấc ngủ so với khi trước tốt hơn nhiều.

Ngày lễ trừ tịch, tất cả hoàng tử, còn có tôn thất (3) ở kinh thành, tất cả đều phải tiến cung thỉnh an Vĩnh Thành Đế, nhân tiện mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, chắc chắn Tần Dục phải đi, hẳn đã thành thân, còn phải dẫn thê tử mình cùng đến.

(3) Tôn thất: người trong hoàng tộc, dòng họ nhà vua.

Sáng sớm hôm nay, sau khi thức dậy Tần Dục liền sai người trang điểm cho Lục Di Ninh: “Hôm nay nàng theo ta vào cung, không cần làm cái gì, cũng không cần để ý người xung quanh, nhưng nhất định phải theo sát ta.”

Lục Di Ninh gật đầu, Tần Dục lại nói: “Nàng không được tùy tiện căn người giống như lúc trước biết chưa? Những người đó rất bẩn.”

Lục Di Ninh lại gật đầu.

Tần Dục dặn dò nàng rất nhiều thứ, nhưng không hề dạy nàng quy củ, Vương phi của hắn, cho dù không biết quy củ lễ nghi, vẫn là tốt nhất.

So với lúc trước thì thần sắc Lục Di Ninh đã tốt lên rất nhiều, vẻ xinh đẹp cũng hiện rõ hơn, chỉ là bình thường nàng luôn mặc nam trang, nên mới không nhận thấy.

Lần này Tần Dục để nàng mặc xiêm áo do chính hắn đặt người làm, lại sai nha hoàn chải một búi tóc thật cao, đeo thêm trang sức, lập tức biến nàng thành một tiểu mỹ nhân.

“Thật xinh đẹp.” Tần Dục cười nói.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, mi mắt cong cong: “Ngươi, xinh đẹp.”

“Chúng ta đều đẹp.” Tần Dục cười nói, dẫn Lục Di Ninh ra ngoài, không ngờ xe lăn vừa mới đi được không bao xa, Lục Di Ninh luôn bên cạnh hẳn đã không cẩn thận dẫm lên làn váy, suýt chút nữa té ngã.

Tần Dục: “...”

Vì đón chào năm mới, cả hoàng cung được quét dọn sạch sẽ, đến nỗi mỗi một mảnh ngói cũng đều bóng loáng, ánh nắng chiếu rọi xuống tựa hồ cũng sẽ sáng lên. Dưới hành lang treo đầy đèn lồng, trên mỗi nhánh cây khô đều dùng lụa hồng làm thành những đóa hoa nhỏ, có thể thấy khắp nơi tinh xảo rực rỡ.

Tần Dục có ý định nói cho Lục Di Ninh biết vài thứ, nhưng nghĩ tới tình huống ở đây, cuối cùng cũng không mở miệng.

“Hoàng huynh, mẫu hậu bảo ta tới chờ ngươi.” Tần Dục vào hoàng cung không bao lâu, liền gặp Tần Diễn.

“Ngươi dẫn đường đi.” Tần Dục liếc mắt nhìn Tần Diễn, nói.

Thấy Tần Dục tỏ ra lạnh nhạt, trong lòng Tần Diễn không khỏi để ý, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Chỉ là, tuy hẳn đi ở phía trước, thế nhưng ánh mắt không hề né tránh liếc về đằng sau.

Vị hoàng tử kia của hẳn so sánh với lần trước, có thay đổi quá lớn, khiến hẳn hoài nghi nàng đã bị người khác đổi thành rồi.

Ai có thể nghĩ đến, tiểu mỹ nhân dáng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng phiêu dật trước mắt, thực chất là một nữ nhân đàn độn?

Cảm thán thật sâu, Tần Diễn kìm lòng không được bất chấp quay đầu lại, đập vào mắt hắn chính là thân ảnh nữ nhân đang lao đảo, suýt chút nữa đã ngã chống vó.

Xiêm váy của nàng không phải quá dài, ở đây lại là mặt đất bằng phẳng, ấy vậy mà lại suýt bị té ngã? Tần Diễn trầm mặc.

Thấy thời gian còn sớm, Tần Dục đến chỗ Triệu Hoàng hậu trước.

Triệu Hoàng hậu đối với Tần Dục trước giờ luôn dè dặt cẩn trọng, đối với Lục Di Ninh thì coi thường không để ý đến.

Nếu là người khác, bị người ta hết mực khinh thường như vậy tất nhiên trong lòng sẽ không thoải mái, nhưng còn Lục Di Ninh... Lúc này nàng đang vô cùng cao hứng đem toàn bộ điểm tâm trên bàn ăn sạch sẽ, cũng không hề quên Tần Dục mà thỉnh thoảng sẽ vui vẻ đút hắn một miếng nhỏ.

Chương 33: Trừ tịch yến(2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Triệu Hoàng hậu thấy nhi tử của mình ăn hết đồ ăn do Lục Di Ninh đưa qua, trong mắt chợt lóe lên sự kinh ngạc. Xưa nay nhi tử của bà không thân cận với người khác, còn rất nhỏ đã tự mình ăn, phép tắc ăn uống cũng tuân thủ nghiêm ngặt, không ngờ bây giờ sẽ ăn đồ ăn từ trên tay người khác.

Triệu Hoàng hậu lặng lẽ thở dài một hơi, lại hỏi: "Chiêu Dương sao rồi?"

"Muội ấy rất tốt." Tần Dục nói, hiện tại Chiêu Dương đã tốt, tin rằng về sau sẽ càng tốt hơn.

"Chiêu Dương và Hoắc Thọ..." Chân mày Triệu Hoàng hậu cau lại: "Con đối với Hoắc gia có độc ác quá hay không?" Triệu Hoàng hậu đối với Hoắc gia hận vô cùng, nhưng dù sao Hoắc Thọ cũng là trượng phu của Chiêu Dương.

Ý định ban đầu của Triệu Hoàng hậu, vốn là đem nữ nhân Hoắc Thọ nuôi ở bên ngoài đuổi đi, cho Hoắc gia một ít giáo huấn, để Hoắc gia đối đãi tốt hơn với nữ nhi của mình. Ai ngờ nhi tử của bà trực tiếp diệt luôn Hoắc gia, ngược lại khiến bà có chút trở tay không kịp.

Hiện tại Hoắc gia đã không còn, nữ nhi của bà...

"Mẫu hậu, trên đời này không chỉ có mình Hoắc Thọ là nam nhân."
Tần Dục cười cười nhìn mẫu hậu của mình. Sau khi chứng kiến cảnh nước mất nhà tan, đối với nhiều chuyện, hắn đã trở nên đặc biệt cởi mở.

Với Tần Dục mà nói, cho dù tương lai có xảy ra điều gì đi chăng nữa, chỉ cần Chiêu Dương còn sống là được. Quan trọng hơn, nam nhân hoàn hảo[1] như Hoắc Thọ thì có gì hiếm lạ?

[1]: (纨绔) quần lụa mịn: Chỉ quần áo đẹp con em quý tộc ngày xưa, sau này dùng để chỉ con em nhà giàu sang.

Triệu Hoàng hậu kinh ngạc, muốn phản bác nhưng không thể không thừa nhận với tình huống trước mắt, đúng là Chiêu Dương có thể tìm một người tốt hơn Hoắc Thọ: "Thanh danh của Chiêu Dương..."

"Mẫu hậu yên tâm, con sẽ che chở cho Chiêu Dương." Tần Dục cười nói.

Cuối cùng Triệu Hoàng hậu cũng yên lòng, khuôn mặt lần nữa trở nên nghiêm túc.

Bên này Tần Dục đến gặp Triệu Hoàng hậu thì bên kia, Tần Diệu mãi mới được cho phép rời khỏi Duệ Vương phủ cũng đi gặp Tiêu Quý phi.

"Mẫu phi, nghe nói tên Tần Dục kia mang Vương phi của hắn vào cung, đờ đẫn..." Khóe miệng của Tần Diệu cong lên, lúc này đã có chủ ý thiết kế Lục Di Ninh, khiến cho Lục Di Ninh trở nên xấu xí.

"Con đừng có làm gì." Tiêu Quý phi nhìn một cái đã nhận ra được tính toán của Tần Diệu, lập tức lạnh lùng nói.

"Vì cái gì? Mẫu phi?" Tần Diệu khó hiểu.

"Phụ hoàng con tứ hôn cho hấn một vị Vương phi như vậy, mới đầu tuy khoái chí nhưng hiện tại cũng đã hối hận, nhìn Vương phi của hấn xấu mặt, chỉ sợ đối với hấn sẽ càng thêm đau lòng, tính toán này của con không phải hại Tần Dục mà là giúp đỡ Tần Dục." Tiêu Quý phi cau mày nhìn nhi tử của mình, bà vẫn đang vì nhi tử mà bảo hộ hấn, kết quả đã khiến cho tâm trí cùng thủ đoạn của nhi tử trở nên rất tầm thường.

Lục Di Ninh xấu mặt ở trước mặt mọi người, quả thật là vút hết mặt mũi của Tần Dục, nhưng Vĩnh Thành đế cũng sẽ mất mặt theo.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Tần Dục càng ngày càng được phụ hoàng yêu thích?" Tần Diệu nôn nóng không thôi.

"Đừng lo lắng." Tiêu Quý phi trấn an nhi tử: "Mẫu phi(*) đã có biện pháp."

(*Trong bản raw tác giả để là mẫu hậu nhưng đoạn trên lại để là mẫu phi, mình nghĩ chắc do tác giả nhầm nên sửa đổi cho phù hợp.)

Từ xưa đến nay Tần Diệu vô cùng tín nhiệm mẫu phi của mình, nghe mẫu phi nói có biện pháp, nôn nóng nhất thời đã được ép xuống.

"Diệu nhi, mẫu phi đã gọi thái y đến để bắt mạch cho Vương phi của con." Đột nhiên Tiêu Quý phi lắng sang chuyện khác, hiện tại bà ngày mong đêm mong, ngóng trông Tần Diệu sớm có hài tử.

Đối với chuyện phải sinh hài tử với Quách Phúc, Tần Diệu có chút oán hận, nhưng căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể đồng ý.

Đèn hoa rực rỡ sáng lên, con cái của Vĩnh Thành đế, và cả những dòng họ tôn thất được Vĩnh Thành đế yêu thích đều vào cung.

Trừ tịch là ngày quan trọng để cả nhà đoàn viên, nhưng quan trọng đến mấy thì cũng chỉ thức đo xem Vĩnh Thành đế có bao nhiêu sủng ái, dẫu cho Vĩnh Thành đế bị xem là ngu ngốc.

Chính vì vậy, nên chỉ cần có cơ hội tiến cung, tất cả đều mang theo cả gia quyến của mình.

Lúc Tần Dục và Triệu Hoàng hậu cùng nhau đi đến nơi tổ chức cung yến, mọi người đều đã ngồi đông đủ.

Những người này Tần Dục đều biết, nhưng cũng không thích, Đại Tần quy định tôn thất không thể làm quan, chỉ có thể lấy bổng lộc triều đình. Rất nhiều Phiên vương dựa vào gốc rễ của mình để hô mưa gọi gió, những tôn thất ở Kinh thành, tiến bộ cũng không được mấy người.

Đương nhiên bọn họ sẽ như vậy, chủ yếu cũng là vì Vĩnh Thành đế vẫn chưa cho bọn họ cơ hội tiến bộ mà thôi.

Tần Dục đang quan sát những người đó, thì bọn họ cũng đang quan sát lại Tần Dục, nhìn Lục Di Ninh ở phía sau Tần Dục, Đoan vương cưới một Vương phi ngốc nghếch, không có mấy người đã từng thấy qua cho nên đại đa số đối với Lục Di Ninh vô cùng hiếu kỳ.

Mọi người có nghe qua một ít tin đồn, biết vị Vinh Dương trưởng Công chúa kia có một trưởng nữ điên điên khùng khùng, cho nên đáy lòng đã khắc họa hình tượng của một nữ tử ngốc miệng chảy nước miếng, không ngờ Đoan Vương phi so với tưởng tượng của bọn họ lại không hề giống nhau.

Dáng vẻ của Vinh Dương trưởng Công chúa vô cùng mỹ diệu[2], mà Đoan Vương phi giống bà, tất nhiên cũng sẽ xinh đẹp, nhưng nói về khí chất thì hoàn toàn khác biệt.

[2]: Đẹp rực rỡ làm mê hoặc.

Khí chất của Vinh Dương trưởng Công chúa là trương dương[3], tựa như vẻ đẹp của hoa hồng, còn Đoan Vương phi thoát nhìn lại vô cùng thanh thuần, sạch sẽ như trẻ con, hai mắt của nàng diễm lệ[4], kết hợp cùng dung mạo tạp thành vẻ mâu thuẫn xinh đẹp.

[3]: to lớn, phô trương

[4]: Diễm lệ - 豔麗: tươi đẹp, đẹp lộng lẫy.

Có lẽ vì bị nhiều người nhìn, nàng rút lại phía sau Đoan vương, khuôn mặt ngây thơ càng khiến nàng trở nên mũ mọt hơn trong mắt mọi người.

Đương nhiên, cũng để người khác nhìn ra... Nàng xác thực không bình thường.

Vinh Dương trưởng công chúa thấy nữ nhi như vậy, khuôn mặt không thể tránh được tối sầm, còn Lục Quốc công mang vẻ mặt phức tạp nhìn trưởng nữ của mình.

Tình cảm của ông với Vinh Dương trưởng Công chúa lúc tân hôn vô cùng tốt, Lục Di Ninh được sinh ra chính là hài tử đầu tiên của ông. Đã từng, ông đối với nữ nhi này vô cùng yêu thương, vô số lần nghĩ tới tương lai của con bé, không nghĩ tới sau này lại phát hiện hài tử của mình không thể dùng được.

Khi đó ông đã thôi không nghĩ về tương lai của hài tử này nữa,

nhưng hiện tại đứng bên cạnh người nữ nhi là Đao vương, lại khiến ông nhớ tới lúc ông âm thầm nghĩ về viễn cảnh tương lai của nữ nhi.

Rốt cuộc Lục Quốc công cũng không ngồi tiếp nữa, đứng dậy đi về phía Đao vương ở bên kia.

Vinh Dương trưởng công chúa phát hiện ra động tác của ông, thần sắc lạnh đi mấy phần, trong lòng đối với trưởng nữ của mình càng thêm chán ghét không thôi --- chính nữ nhi này đã khiến cho bà trở thành trò cười!

"Di Ninh..." Lục Quốc công hàn huyền hai câu với Tần Dục, rồi khẩn thiết nhìn nữ nhi của mình.

Nhưng mà Lục Di Ninh hoàn toàn không quen biết ông, nàng hiếu kỳ đánh giá Lục Quốc công một lượt, rồi ánh mắt lại dừng trên người Tần Dục.

Lục Quốc công ngăn người, phản ứng vừa rồi của nữ nhi sợ là căn bản không hề quen biết mình, nhất thời trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng nhìn thấy sự quyến luyến trong mắt nữ nhi đối với Tần Dục, ông lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lục quốc công cảm kích Tần Dục, rất nhiều tôn thất thấy được một màn này, cũng không thể tránh khỏi việc sinh ra hảo cảm với Tần Dục, đồng thời nhện không được thở dài, Đao vương...sao có thể như vậy bị phế đi?

"Hoàng huynh." Ở phía sau Lục Quốc công, Vinh Dương Tần Nhạc đi tới trước mặt Tần Dục, hấn cung kính hành lễ với Tần Dục, lại gọi Lục Di Ninh một tiếng: "Hoàng tẩu."

"Nhị hoàng đệ không cần đa lễ." Tần Dục đánh giá Tần Nhạc một

phen, Tần Nhạc hiện tại so Tần Nhạc mười năm sau thì còn non nớt hơn rất nhiều, nhưng khoảng nguyệt trang thì đã học xong.

Hắn cũng lười nói nhiều lời với Tần Nhạc, tạm thời không tính toán đối phó với hắn ta, Tần Dục khẽ gạt đầu với Tần Nhạc, rồi đi lên chỗ ngồi của mình.

Tần Nhạc đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn, hai năm nay hắn khắp nơi lấy Tần Diệu làm chủ, sai đâu đánh đó, Tần Dục không thích hắn thì cũng là chuyện bình thường, mang theo Vương phi của mình, Tần Nhạc ngồi bên cạnh Tần Dục.

Lúc này Tần Dục lại nhìn thoáng qua Tần Nhạc, chính xác hơn là nữ nhân bên người Tần Nhạc.

Vương phi của Tần Nhạc, chính là người từng định thân với hắn, Tô Minh Châu ấu nữ của Tô Thủ phụ (*tên chức quan).

Tô Minh Châu là con một của Thủ phụ, dáng vẻ mỹ mạo còn rất có tài hoa, từng nổi tiếng là danh môn khuê tú trong Kinh thành, không chỉ thế, nàng ta với Đại tiểu thư Triệu gia - chất nữ của Triệu Hoàng hậu còn là bạn tốt với nhau.

Triệu hoàng hậu rất thích nàng ta, cho nên tuyển nàng ta làm Thái tử phi, thậm chí Tần Dục đã gặp qua nàng ta vài lần ở Triệu gia, đáng tiếc còn chưa đợi hai người thành thân thì Tần Dục đã xảy ra chuyện.

Tuy rằng Tô Thủ phụ có hảo cảm với Tần Dục, nhưng cũng luyến tiếc nữ nhi của mình chịu khổ, tất nhiên không muốn duy trì hôn ước này nữa, đúng lúc này, Tần Dục chủ động đưa ra giải trừ hôn ước.

Lúc ấy Tần Dục không muốn hủy hoại một nữ nhân, chung quy nếu

Tô Minh Châu không gả cho hắn, thì sẽ có nhiều lựa chọn tốt hơn, cũng có thể trở thành mẫu thân.

Tô gia đồng ý cùng hắn giải trừ hôn ước, nhưng ai cũng không ngờ rằng, Tiêu Quý phi lại tạo áp lực với Tô gia, khiến cho Tô Thủ phụ phải đem Tô Minh Châu gả cho Nhị hoàng tử Tần Nhạc.

Tuy rằng Tô Thủ phụ là một Thủ phụ, nhưng cũng chỉ xuất thân nhà nghèo, nữ nhi của ông ta khiến Tiêu Quý phi chú ý, cho nên đem Tô Minh Châu gửi gắm vào nhị hoàng tử Tần Nhạc, mà Tô Thủ phụ có thể lên làm được Thủ phụ là vì ông ta làm người có chút nhát gan....Cảm thấy để cho nữ nhi gả cho Tần Nhạc, tương lai làm một Phiên Vương phi cũng không tệ, cuối cùng dưới áp lực của Tiêu Quý phi ông ta đã đồng ý.

Điều này đối với Tần Dục mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là một loại vũ nhục, Tô Minh Châu gả cho ai cũng được, còn hơn gả cho đệ đệ tốt của hắn.

Tuy nhiên, Tần Dục cũng không phải loại giận chó đánh mèo, phần nô thì phần nô nhưng vẫn chưa đụng tới Tô gia, sau này thậm chí không liếc nhìn Tô Minh Châu một cái, hắn hi vọng tương lai của Tô Minh Châu có thể trôi qua tốt đẹp.

Có điều tình hình của Tô Minh Châu sau đại hôn thì càng ngày càng tệ, tuổi trẻ đã qua đời, chết ở Tây Bắc, lúc nàng ta qua đời còn phái người gửi một phong thư cho Tần Dục.

Chính phong thư kia nói cho Tần Dục biết rằng nàng ta đã hạ tuyệt dục dược[5] Tần Nhạc, cũng nói cho Tần Dục biết về một ít sự tình trong cái chết của Chiêu Dương là nhằm vào Tần Dục, tất cả đều là bút tích của Tần Nhạc làm ra, thậm chí Tần Nhạc còn ngầm đối phó với Tần Diệu.

[5]: thuốc vô sinh

Lúc ấy Tần Dục rất khiếp sợ, hỏi người được Tô Minh Châu phái tới mới biết lý do vì sao Tô Minh Châu làm như vậy.

Cũng không biết Tần Nhạc vì chuyện gì mà đã hạ tuyệt dục được với Tô Minh Châu, tức đoạt quyền làm mẫu thân của Tô Minh Châu, nàng ta hận hấn vô cùng, cho nên hạ dục lại hấn.

Nữ nhân một khi tàn nhẫn thì cái gì cũng có thể làm ra được, không biết hiện nay tình cảnh hai người đã đến mức nào rồi.

Đối với Tô Minh Châu, Tần Dục không có cảm tình đặc thù gì, mà hấn xác định Tô Minh Châu với mình cũng không có tình cảm vấn vương, chung quy là sau khi đính ước cũng chỉ thấy qua hai ba lần mà thôi.

Ngay cả lúc từ hôn, Tô Minh Châu cũng không nói là muốn hay không muốn, mấy năm ở Kinh thành chưa bao giờ liên hệ với hấn.

Vì thế, sợ là sau khi đại hôn, nhất là lúc đi Tây Bắc, Tô Minh Châu gặp được chuyện gì nên mới làm như vậy.

Xem như đền đáp cho việc Tô Minh Châu hạ thuốc Tần Nhạc, Tần Dục sẽ xem tình hình mà giúp đỡ nàng ta.

Mang theo tâm tình như vậy, Tần Dục dùng khước mắt dư quang nhìn Tô Minh Châu một cái, phát hiện khí sắc của nàng ta không quá tốt, y phục cũng đặc biệt dày hơn.

"Tần Dục." Lục Di Ninh kêu Tần Dục một tiếng, mắt lại nhìn trái cây trên bàn, chỗ đó(*chỗ của kiếp trước và chỗ ở về sau của nữ chính,

chủ yếu là do không được cho ăn no) cũng không thường thấy mấy thứ hoa quả này.

Đoán chừng nàng muốn ăn lại không biết ăn như thế nào, cũng không dám ăn... Tần Dục cầm một quả dâu tây, nhét vào trong miệng nàng.

Chương 34: Trừ tịch yến (3)

Edit: Tử Lam + A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Tần Dục không thích ăn trái cây, cho nên ngày thường Đaoan vương phủ không chuẩn bị mấy thứ này, nhưng Lục Di Ninh lại rất thích.

Đột nhiên được ăn trái cây, hai mắt nàng sáng lên, Tần Dục đẩy trái cây đến trước mặt nàng, bảo nàng từ từ ăn... Đương nhiên, Lục Di Ninh không thể ăn chậm được.

Lục Di Ninh ăn rất nhanh, không lâu sau đã ăn sạch trái cây trên bàn.

Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn Lục Di Ninh và Tần Dục, thấy một màn này thì có chút tiếc hận. Một nữ hài nhi xinh đẹp vậy mà lại bị ngốc...

Có người tiếc hận, có người hưng phấn. Thời điểm Tần Diệu mang theo Vương Phi Quách Phúc và Tiêu Quý Phi đến vừa vặn thấy được một màn này, khoe miệng Tần Diệu nhìn không được mà cong lên: "Hoàng tẩu rất thích hoa quả sao? Người đến, mang trái cây trên bàn chúng ta cho hoàng tẩu."

Sau khi hấn nói xong, lại nhìn về phía Tần Dục: "Hoàng huynh, hoàng tẩu thật đúng là thiên chân vô tà[1]. Nhưng lễ nghi này, có phải huynh cũng nên dạy hoàng tẩu một chút không?"

[1] Thiên chân vô tà: Ngây thơ (Chỉ vậy thôi >.<).

"Nếu đệ biết lễ nghi thì đã không có ý kiến với người lớn hơn." Tần Dục thản nhiên nhìn về phía Tần Diệu, ở đâu ra đệ đệ chỉ trích tấu tử của huynh trưởng?

Sắc mặt Tần Diệu khế đổi, nhìn thấy cung nữ dọn trái cây trên bàn bọn họ đưa đến trước mặt Tần Dục. Nhưng Tần Dục không nhìn hẳn nữa, ngược lại là chậm rãi ăn trái cây.

Tần Diệu mưu đồ muốn nhìn Lục Di Ninh mất mặt vì bị dính nước hoa quả ra mặt, nhưng thái độ Tần Dục như vậy khiến cho hẳn nhất thời cảm giác bị đè nén không thôi, muốn nói thêm vài lời thì Vĩnh Thành đế đã đến, tiệc Trừ Tịch bắt đầu.

Hành lễ xong, trong lòng Tần Diệu tràn đầy không muốn nhưng chỉ có thể ngồi trở lại vị trí của mình, vừa ngồi xuống thì Vương phi Quách Phúc của hẳn liền mượn ống tay áo che lại, hung hăng nhéo một cái bên eo hẳn.

Trong mắt Tần Diệu dâng lên sự tức giận, cuối cùng cực lực ép xuống, nhưng vẫn cố chấp nhìn về phía Vương phi của mình: "Người lại làm sao đấy?"

"Đang yên đang lành, tự dưng đem hoa quả tặng người ta làm gì?" Sắc mặt của Quách Phúc không tốt nhìn Tần Diệu, trời mùa đông hoa quả không được nhiều, gần đây khẩu vị của nàng không tốt, khó có lúc muốn ăn ít hoa quả, kết quả chỉ trong chớp mắt đã bị chính trượng phu của mình đưa cho người khác.

"Chỉ vì cái này hả?" Tần Diệu nhíu mày, không phải chỉ là một đĩa hoa quả thôi sao?

"Gì mà chỉ vì cái này chứ? Người nhớ thương người khác, sao lại

không nhớ thương ta đi?" Quách Phúc nói.

Hai người vụng trộm nói qua lại vài câu, trong nhất thời không muốn nói thêm lời nào, mà hai vợ chồng Tần Nhạc và Tô Minh Châu cũng giống vậy, từ lúc bước vào đến nay vẫn vô cùng im lặng, cùng bàn chỉ thấy Đoan vương dịu dàng thắm thiết nhìn Đoan Vương phi, đút cho nàng ăn, mà Đoan Vương phi có thể ăn rất tốt, không bao lâu sau lại ăn thêm một đĩa hoa quả mới.

Vĩnh Thành đế không có kiên nhẫn đông dài lòng vòng, tùy ý nói vài câu rồi cho người tiến lên biểu diễn ca múa, sau đó thì đắm chìm trong biểu diễn, còn tìm thêm hai tiểu mỹ nhân mới ngồi hầu hạ cạnh mình.

Đối với đức hạnh của Vĩnh Thành đế, Triệu Hoàng hậu biết rất rõ ràng, sớm đã an bài mọi chuyện, chỉ trong chốc lát, có thái giám cung nữ đem sủi cảo vừa nấu xong mang lên, chuẩn bị để ban cho tôn thất ở đây ăn.

Nhất thời, trong yến hội là một cảnh tượng ấm áp, Vĩnh Thành đế trước đây không thích Tần Diệu, lúc này cũng thay đổi thái độ, thậm chí còn cố ý hỏi han vài câu.

Tần Dục đối với chuyện này không cảm thấy ngoài ý muốn, Tiêu Quý phi cho người đưa tới một ít bảo vật là bút tích của một vị thư pháp nổi tiếng mấy trăm năm trước cho Vĩnh Thành đế, tất nhiên là muốn Vĩnh Thành đế thay đổi thái độ với Tần Diệu.

Triệu Hoàng hậu không quen việc bộ dáng phụ tử tử hiếu của Vĩnh Thành đế và Tần Diệu, vốn định châm chọc vài câu, nhưng nhớ tới nhắc nhở trước đó của Tần Dục, nên đành nhịn xuống.

Năm nay tiệc Trừ tịch khó được gió êm biển lặng, cho đến khi bọn

thái giám mang sủi cảo lên.

Sủi cảo nhân thịt bò, Lục Di Ninh rất thích, vừa đưa đến tay đã không sợ nóng mà ăn một cái. Đúng lúc này, Duệ Vương phi Quách Phúc che ngực nôn khan.

"Làm sao đấy?" Vĩnh Thành đế buông đũa trên tay xuống, nhíu mày vẻ mặt đầy mất hứng.

Sủi cảo này bản thân ông không thích ăn, hiện tại có người nôn khan thì càng không muốn ăn dù chỉ một miếng.

Tần Dục chậm rãi ăn một miếng sủi cảo, ánh mắt dừng ở trên người Quách Phúc, vị Duệ Vương phi này sợ là đã có thai.

"Phụ hoàng thứ tội, con dâu..." Quách Phúc quỳ xuống đất thỉnh tội, sau đó lại nôn mửa mà đứng lên.

"Được rồi, người ngồi xuống đi, người đâu, gọi Thái y đến cho Duệ Vương phi." Vĩnh Thành đế phân phó một câu xong cũng lười để ý Duệ Vương phi, cho đến khi thái y tới bắt mạch cho Duệ Vương phi, hướng về Vĩnh Thành đế chúc mừng --- Duệ Vương phi, đây là mang thai rồi!

Vĩnh Thành đế luôn thích có nhiều con cháu, biết được Duệ Vương phi vì có thai mà thất lễ trước mặt vua, những bất mãn trước đó đã biến mất không còn gì, còn gọi người ban thưởng cho Duệ Vương phi rất nhiều.

Đây là đứa cháu đầu tiên của ông, đối với hài tử này ông tràn ngập sự chờ mong.

Quách Phúc sớm đã biết được tin vui này rồi, nhưng hiện tại vẫn

như cũ vô cùng hưng phấn, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Trong ba vị Vương phi, dáng vẻ của Quách Phúc là bình thường nhất, nhưng nay, gương mặt đỏ ửng lại làm cho nàng ta tăng thêm được mấy phần nhan sắc, ngược lại khiến cho Tần Diệu nhìn cũng phải ngẩn ngơ.

Quách Phúc nhìn thấy bộ dạng này của Tần Diệu, buồn bực trong ngực trước đó tiêu tán hơn phân nửa.

Quách Phúc từ nhỏ đến lớn cái gì cũng muốn tốt nhất, hiện tại được nổi bật cho nên tâm tình cực kỳ không tệ, nhưng nhìn đến hai vị hoàng tẩu kia, mọi thứ không bằng mình lại ngồi ở phía trên, trong lòng không khỏi có chút tức giận.

"Thái y không bằng chẩn mạch cho Hoàng tẩu luôn đi? Đại Hoàng tẩu đã thành thân vài tháng rồi, không chừng cũng có hài tử." Quách Phúc cười nói, rồi nhìn Tô Minh Châu: "Còn có Nhị Hoàng tẩu, khí sắc của Nhị Hoàng tẩu không tốt, nên để cho ngự ý mở phương thuốc điều dưỡng mang thai đi."

Nghe được lời của Quách Phúc, trong mắt Tần Dục lóe lên sự tức giận: "Duệ Vương phi vẫn là biết quan tâm người khác."

Tình huống thân thể của hắn đã sớm bị Tiêu Quý phi truyền cho mọi người đều biết, lời của Quách Phúc rõ ràng là đang chê cười:

"Chẳng qua không phiền Duệ Vương phi, mỗi ngày bốn vương đều đều cho người tới thỉnh mạch sức khỏe cho Vương phi, cũng không giống một vài người có bầu từ sớm, nhưng đến tiệc Trừ tịch mới lộ ra."

Giọng nói Tần Dục thản nhiên, nhưng lại ám chỉ việc nổi mửa của Duệ Vương phi là cố ý, mục đích lộ ra chuyện mình mang, thật đáng

xấu hổ.

May là lúc này, Tần Nhạc - người cùng phe phái với Duệ Vương hạ bậc thang đi xuống cho Duệ Vương phi: "Khí sắc Hoàng tẩu và khẩu vị ăn uống rất tốt, tất nhiên không cần người bắt mạch rồi, Vương Ngự Y không ngại đến xem Vương phi của ta, mấy ngày gần đây thân thể của nàng không được khỏe, gầy đi rất nhiều."

Vương Ngự Y nghe được Tần Nhạc nói vậy liền thở nhẹ nhõm, đi về phía Tần Nhạc, đột nhiên Tô Minh Châu cầm tay Tần Nhạc nói: "Vương gia, thân thể của ta cũng không có gì không khỏe cả."

"Bắt mạch thử cũng không sao." Tần Nhạc trấn an thê tử đang bất an của mình

Tô Minh Châu còn muốn nói thêm, đột nhiên phát hiện bản thân đã thành tiêu điểm của mọi người, nàng cắn chặt răng, đến cùng vẫn phải vươn tay cho người ta bắt mạch.

"Chúc mừng Vinh vương, chúc mừng Vinh vương, Vinh vương phi đã có thai hơn bốn tháng rồi." Vương thái y cười chúc mừng Tần Nhạc, lại nói: "Có đều thân thể Vinh vương phi hơi yếu, thai nhi có chút không ổn, tốt nhất vẫn là nên uống thuốc an thai để bồi dưỡng thân thể."

Quách Phúc chẳng qua cũng chỉ có thai hai tháng mà thôi, hiện tại biết được Tô Minh Châu đã có thai những bốn tháng rồi, nhất thời oán độc nhìn qua, Lục Di Ninh không đủ gây sợ hãi gì, vừa rồi nàng nhằm vào Lục Di Ninh, cũng chỉ vì Tần Nhạc chán ghét Tần Dục mà thôi, nhưng Tô Minh Châu thì không giống...

Vinh vương ngần ngợ, sau đó kinh hỉ nhìn về phía Tô Minh Châu: "Quá tốt, quá tốt..." Chân tay của hắn có chút luống cuống, lại không

thể che lấp sự thỏa mãn vui sướng tràn đầy trong lòng mình.

Tô Minh Châu thấy thế, rớt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hôm nay quả nhiên là song hỷ lâm môn!" Tâm tình của Vĩnh Thành để rất tốt, đối chiếu với đồ đã ban trước đó cho Quách Phúc, ban thêm một phần cho Tô Minh Châu, Vinh vương và Vinh vương phi về mặt thụ sủng nhược kinh, vội vàng tạ ơn.

Lúc này Tần Dục nhin không được nhú mày. Quách Phúc có thai hẳn đã sớm đoán được, chỉ là Tô Minh Châu... Theo lý cho đến khi hẳn chết đi, Tô Minh Châu cũng không có con trai con gái, hơn nữa trước đó Tô Minh Châu cố ý che giấu chuyện mình có thai, rớt cuộc là vì sao?

Tuy rằng Tần Dục hiếu kỳ, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người khác, hẳn muốn quản cũng không quản được.

Gắp một miếng sủi cảo lên, Tần Dục chậm rãi đưa vào trong miệng mình, sau đó phát hiện Lục Di Ninh đã đem chén sủi cảo trên bàn cùng đồ ăn đã ăn sạch không còn một mảnh.

Khẩu vị của nàng vô cùng tốt, nhưng mà ăn nhiều làm cái bụng nhỏ phồng lên, khiến Tần Dục không khỏi có chút buồn cười.

Bởi vì hai vị Vương phi có thai, trên mặt ai ai cũng vui sướng, nhưng tươi cười đến cùng có mấy phần thật, chỉ có bọn họ mới biết.

Dù trong lòng nghĩ gì, tươi cười trên mặt mọi người đều vô cùng chân thành tha thiết.

Tại thôn trang ôn tuyền của Tần Dục ở ngoài thành, vài đứa nhỏ được Tần Dục thu nhận cũng đang ăn sủi cảo.

Tần Dục đối với đám hài tử này rất hào phóng, cho người mua mười con heo mập để bọn họ dùng qua năm. Lúc này bọn nhỏ có thịt heo băm và cải trắng trộn chung, dùng ít bột mì nữa để làm sủi cảo, làm rất nhiều, mọi người tụ lại một chỗ chờ qua năm.

Trong đó có Lưu Tam, là một nam hài mười hai tuổi, nhà ở Kinh Thành nhưng ngày ngày trôi qua đều khó khăn, bởi vì hắn có một phụ thân "tốt" vô cùng.

Phụ thân đem đồ trong nhà thua sạch không còn gì, còn đem cả lão bà cượng thua, Lưu Tam vì thế đánh nhau với ông ta, bị đánh gãy một chân rồi đuổi ra khỏi cửa.

Không được chữa trị đúng lúc cho nên chân của Lưu Tam bị què, trở thành một tên ăn xin.

Hắn làm ăn xin đã được ba năm, trong ba năm này, con ma bài bạc - phụ thân hắn bị người đòi nợ đánh vỡ đầu, sau đó không tỉnh lại nữa, còn mẫu thân hắn thì hoàn toàn không có tung tích.

Lưu Tam cũng được xem là người thông minh, nhưng lại bị què, muốn tìm chút việc làm cũng tìm không được, hắn vốn tưởng rằng bản thân sẽ phải làm ăn xin cả đời, lại không nghĩ tới có một ngày nghe được tin Đaoan vương thu nhận cô nhi không có nhà để về.

Ban đầu, Lưu Tam vẫn cảm thấy Đaoan vương không có lòng tốt như vậy, đoán rằng Đaoan vương làm vậy tất có bí mật không muốn ai biết. Nhưng hắn nghĩ tới bộ dạng khó coi của bản thân, lại là người què, đến cùng vẫn quyết định liều mạng một phen, chủ động đi đến sơn trang kia--- sắp đến mùa đông, hắn thật sự không muốn bị lạnh rồi chết đói.

Lưu Tam từng có rất nhiều suy đoán, nhưng không đoán được Đao vương thật sự dụng tâm nuôi dưỡng bọn họ, càng không nghĩ tới Đao vương không chỉ nuôi dưỡng, mà còn dạy chữ cho bọn hắn.

Hắn một cái người què, vậy mà còn có thể biết chữ!

Lưu Tam đối với Đao vương là hết sức cảm kích, học chữ rất nghiêm túc, không biết có phải vì đầu óc thông minh hay không, mà hắn học vô cùng giỏi, mỗi ngày đều có phần thưởng là một quả trứng gà.

Trước đây vào ngày sinh nhật, mẫu thân sẽ cho hắn một quả trứng gà, nhưng phải vụng trộm ăn, không thể cho phụ thân nhìn thấy. Sau này trong nhà càng lúc càng khó khăn, hắn cũng không có trứng gà mà ăn nữa, khi làm ăn xin thì càng không có khả năng.

Mà hiện tại, hắn chỉ muốn đọc sách cho thật tốt, để mỗi ngày có thể ăn trứng gà.

Vương gia cho người dạy bọn hắn đọc sách thì cũng thôi đi, đằng này đọc sách tốt còn được cho trứng gà, quả thật là coi tiền như rác.

Nhưng coi tiền như rác trong chuyện này, tuyệt đối chính là việc tốt nhất trên thế gian.

Ngửi được mùi đồ ăn tràn ngập trong không khí, Lưu Tam cực kỳ kích động. Dù là một người què, hắn vẫn quyết trở thành người hữu dụng để đền đáp Đao vương!

Sủi cảo rất nhanh đã nấu xong, hài tử bảy tuổi trở lên có thể dùng bát cơm của mình lĩnh mười cái sủi cảo, nhỏ hơn thì dựa theo tình huống để chia --- cho quá nhiều cũng ăn không hết.

Lưu Tam cầm bát lĩnh mười cái sủi cảo, rồi sang bên cạnh lĩnh một muôi canh thịt nấu đậu tương, một cái bánh bao và dưa muối.

Mấy thứ này, mùi thật sự rất thơm!

Lưu Tam có hai bát cơm, cả hai đều là làm bằng gỗ. Hắn ăn một miếng thịt heo, lại ăn thêm một cái sủi cảo, cực kỳ quý trọng ăn hết đồ ăn, sau đó dùng bát không múc một chén lớn dưa muối, thậm chí còn vớt cả những miếng vụn trong lớp cặn, rồi ăn cùng bánh bao.

"Tam ca, Vương gia thật tốt nhỉ, mọi chưa từng được ăn đồ ngon như thế này." Một nữ hài tử nhỏ gầy nói với Lưu Tam, nữ hài tử này bị cha mẹ vứt bỏ, trong nhà quá nghèo, nàng thân là nữ hài tử, trước bàn có đồ ăn thịt cũng không cho nàng động đũa, cho đến khi tới đây, nàng mới được ăn thịt, vốn dĩ nàng không thể thấy bất cứ thứ gì vào ban đêm, nhưng bây giờ có thể từ từ thấy được mọi thứ.

Trước đây bọn họ đều là cách ba bốn ngày mới có thể được ăn no một bữa, số lượng còn không nhiều, bây giờ được ăn no làm cho bọn họ càng thỏa mãn.

"Ừm." Lưu Tam trả lời một tiếng, đúng lúc này, có hài tử đứng lên kêu: "Công chúa đến đây!"

Công chúa đến đây, công chúa đến đây xem bọn họ! Lưu Tam hưng phấn đứng lên, xa xa nhìn công chúa đến gần, chỉ cảm thấy công chúa xinh đẹp như thần tiên hạ phàm.

Ừ, công chúa hẳn là thần tiên, Bồ Tát trong miếu không phải rất giống công chúa sao?

Chiêu Dương cũng không biết dáng người béo mập bị người người ghét bỏ của mình, ở nơi này lại được xem như Bồ Tát, lần này nàng

đến xem mấy hài tử, chỉ vì cảm thấy trải qua năm mới một mình thì hơi vắng lặng.

Nàng cảm thấy quá cô tịch, cho nên đến xem các hài tử, không ngờ lại được các hài tử ở nơi này nhiệt liệt hoan nghênh.

Nàng đã từng rất tự ti, nhưng đối mặt với ánh mắt sùng bái của các hài tử này, thì hoàn toàn không hề có chút tự ti nào --- ở trong mắt hài tử, mọi thứ của nàng đều hoàn hảo, ngược lại càng giúp nàng càng ngày càng tự tin.

Chiêu Dương đến nơi này, tất nhiên sẽ không chỉ đơn thuần nhìn xem... Nàng gật đầu với mấy nha hoàn bên cạnh, các nàng ấy liền đi về phía bọn nhỏ, để một ít hài tử vây trong quanh mình, bắt đầu kể chuyện xưa cho bọn chúng.

Năm nay cũng không có người thân ở cạnh, nhưng không biết vì sao, Chiêu Dương cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm nay là Trừ tịch cho nên tôn thất đều ở trong cung, ngày hôm sau cùng Vĩnh Thành để đi bá tể một hồi nữa.

Cứ như thế xong một lượt, mọi người đều vô cùng mệt mỏi, ngay cả khi Tần Dục được Triệu Hoàng hậu quan tâm ngủ hai canh giờ, vẫn như cũ vẫn cảm thấy khó chịu, ngược lại không biết vì sao thần thái của Lục Di Ninh vẫn sáng láng như cũ (★ \geq ▽[^])★☆.

Tần Dục càng khẳng định trên người nàng có bí mật, chỉ là hài tử này hoàn toàn không che dấu, khiến cho hắn không thể không nghĩ biện pháp giấu diếm giúp nàng.

Sau đó...Lục Di Ninh rất ghét son phấn, đã bị Tần Dục bôi trét đồ trên mặt để che đi tinh thần quá mức sáng chói.

Người khác dùng son phấn vì muốn bản thân thoát nhìn có tinh thần, Lục Di Ninh lại hoàn toàn tương phản, dùng son phấn chỉ vì muốn mình nhìn tiều tụy...

Nàng rất không quen mùi son phấn, không chỉ thỉnh thoảng hắt xì, trong mắt còn tràn đầy nước mắt, hiệu quả này vô cùng tốt, Vĩnh Thành để nhìn nàng vài lần, quả nhiên đã để cho Tần Dục trước mang nàng trở về đã.

Vĩnh Thành để làm vậy là vì lo lắng Lục Di Ninh sẽ náo loạn trong khi bái tế, nhưng thực tế lại giúp Tần Dục.

Lục Di Ninh còn có thể chống, ngược lại Tần Dục thật sự có chút chống đỡ không nổi.

Sau ngày mồng một trở về, nhiệt độ cơ thể của Tần Dục vẫn tăng cao, cả người đau mỏi, hẳn cho rằng bản thân sẽ phát tác bệnh một phen, không nghĩ tới cuối cùng chỉ nóng ba bốn ngày thì đã khôi phục.

Đợi thân thể khôi phục tốt, Tần Dục liền gọi người, tiếp tục bố trí vài thứ.

Hắn đã từng tiêu tốn đại đa số tinh lực của mình ở chuyện chính sự, bây giờ thì không cần, hẳn cũng rảnh an bài ít chuyện khác.

Giang Nam bên kia đã sớm không chịu khống chế, chẳng qua là duy trì hòa bình ngoài mặt mà thôi, Tần Dục dứt khoát không phải quan đến bên kia giống kiếp trước, ngược lại tìm một ít người ngầm tiếp xúc với bên kia, tranh thủ tạo quan hệ tốt, tương lai có thể mua nhiều lương thảo.

Tần Dục bề bộn nhiều việc, Tần Diệu vừa được ra khỏi Duệ Vương phủ càng bận rộn hơn, suốt thời gian đầu năm, hấn cũng không biết người mình còn bao nhiêu.

Trừ hai người Tần Dục Tần Diệu, còn có một người cũng bề bộn không kém, đó chính là Tần Nhạc.

Biết được chuyện Tô Minh Châu mang thai, chúng thần trong triều đột nhiên phát hiện, bọn họ đã xem nhẹ một vị Hoàng tử rồi.

Vinh vương Tần Nhạc cưới con gái của Tô thủ phụ, nói không chừng không lâu sau sẽ sinh hạ Hoàng Trưởng tôn, trước đây tuy rằng hấn khiêm tốn, nhưng các mặt đều không kém so với người khác...

Vài đại thần kia không nhất định muốn đề cử hấn tranh đoạt vị trí Thái tử với Tần Diệu, nhưng cũng muốn cùng hấn giao hảo, nên cho người đưa lễ vật sang cho hấn.

Nhưng mấy thứ này, Tần Nhạc không dám thu.

Gần đây hấn quá mức hấp dẫn chú ý của người khác, đã chọc cho Tần Diệu không vui, lấy tình huống hiện tại, nếu hấn mất đi tín nhiệm của Tần Diệu, rất có khả năng sẽ hai bàn tay trắng, tương lai chỉ có thể làm một Nhàn vương[2]

[2]Nhàn vương: vị vương gia không có năng lực nhúng tay về chính trị lẫn quân sự, chỉ ăn rồi chờ chết.

Như vậy sao hấn có thể cam lòng!

Bưng một chén dược, Tần Nhạc đi về phía phòng Vương phi của mình.

"Vương gia." Tô Minh Châu thấy Tần Nhạc đến, trong mắt chợt lóe lên sự vui mừng.

"Minh Châu, nên uống thuốc." Về mặt Tần Nhạc có chút tiều tụy, cầm chén thuốc đưa cho Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu bưng lấy cái bát, uống một ngụm thì nhíu mày: "Sao được hôm nay không giống mọi khi vậy?"

"Đây là thuốc phá thai." Tần Nhạc nói.

Tay của Tô Minh Châu run lên, cái bát trên tay rơi xuống đất, thuốc chưa uống hết trong bát chảy đầy ra, nàng kinh ngạc nhìn Tần Nhạc, điên cuồng giơ tay đánh hấn.

"Tần Nhạc, đây là hài tử của ngươi! Hài tử của ngươi!" Tô Minh Châu khóc không ngừng.

"Minh Châu, xin lỗi...xin lỗi, nhưng chúng ta thật sự không thể có hài tử này." Tần Nhạc ôm lấy Tô Minh Châu: "Tiêu Quý phi sẽ không để cho chúng ta sinh hạ Hoàng Trượng tôn, nếu giữ lại hài tử này, nói không chừng tính mạng của chúng ta cũng không bảo đảm."

"Đây là hài tử của chúng ta!" Tô Minh Châu không ngừng lặp lại câu nói, nước mắt từ hốc mắt tiếp tục chảy ra.

"Minh Châu, là ta có lỗi với nàng, lại để cho nàng chịu khổ." Tần Nhạc ôm lấy Tô Minh Châu, mới đầu hấn chán ghét Tô Minh Châu từng định thân với Tần Dục, chỉ là Tô Minh Châu dù sao cũng là ấu nữ mà Tô thủ phụ sủng ái, hấn không thể tệ bạc với Minh Châu.

Sớm ngày cận kề nhau, hấn thậm chí đã có hảo cảm với nàng, nhưng mà...

Chuyện đến nước này, dù thế nào cũng không thể để Tô Minh Châu sinh hạ hài tử, bây giờ phải ổn định Tô Minh Châu trước, tạm thời hẳn không thể xé rách mặt với Tô thủ phụ.

Tô Minh Châu khóc thật lâu mới ngừng, thuốc phá thai nàng chỉ uống một ngụm, cũng không hoàn toàn giết chết hài tử năm tháng, nhưng sau đó, nàng sai phòng bếp nấu thêm một chén thuốc mang lên.

"Minh Châu, sau này sẽ lại có hài tử, nàng yên tâm." Tần Nhạc trấn an thể tử của mình, hôn môi và hai má của Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu nhìn Tần Nhạc, cắn chặt môi mình, từ khi có thai, nàng đã cảm giác được nguy hiểm cho nên mới không nói cho người khác, không ngờ đến lúc này vẫn không giữ được hài tử.

Máu tươi từ dưới thân trào ra, hài tử trong bụng kịch liệt chuyển động, giống như đang cầu cứu, chỉ là đến cùng, nó vẫn không thể sống sót mà chào đời.

Nằm ở trên giường, đột nhiên Tô Minh Châu có chút mờ mịt, Tần Nhạc đối xử với nàng khá tốt, nhưng đi theo Tần Nhạc, nàng thật sự chịu rất nhiều đau khổ...

Nếu người nàng gả cho là Tần Dục, nếu lúc trước nàng kiên trì với hôn ước, có phải sẽ không cần phải trải qua cảm giác thống khổ mất đi hài tử hay không?

"Minh Châu." Tần Nhạc vuốt ve mặt Tô Minh Châu, trong mắt tràn đầy ân cần.

Tô Minh Châu phục hồi tinh thần, nàng không nên có suy nghĩ kia, Tần Nhạc đã đủ khổ rồi...

Ngày mười bốn tháng giêng đó, Vinh vương phi sinh non, nghe nói sinh ra một nam thai đã thành hình.

Thời điểm biết được tin tức này, tay của Tần Dục run run, hẳn biết Tô Minh Châu sẽ không có hài tử, lúc trước còn nghĩ mọi chuyện đã biến hóa, không ngờ hài tử cuối cùng vẫn không có.

Đây... Là Tần Nhạc ra tay?

Tiêu Quý phi không phải người tốt, nhưng hài tử còn chưa sinh ra, là nam hay nữ đều không biết, bọn họ sẽ không đi đối phó với Tô Minh Châu, nếu vậy hài tử của Tô Minh Châu...

Tần Nhạc ngay cả hài tử của mình cũng có thể xuống tay, Tần Dục ngược lại có chút bội phục.

Nếu hẳn có thể có hài tử, hài tử muốn gì hẳn cũng sẽ cho, hẳn nguyện ý sủng con mình lên trời, ngay cả tính mạng của mình cũng tình nguyện...Đáng tiếc, hẳn không thể có hài tử.

Đột nhiên Tần Dục nghĩ đến đời trước...đời trước, không chừng Tần Nhạc cũng làm chuyện như vậy, không biết sau này lúc không thể có hài tử, hẳn có từng hối hận hay không.

Chương 35: Có thể khởi hản (1)

Edit: halina

Beta: Dao

Chuyện Vinh vương phi không có con cũng không tạo ra sóng gió gì trong Kinh thành cả, sau khi Vĩnh Thành đế biết chỉ bất mãn nói một câu xui xẻo. Chuyện không có con như vậy thì cũng sẽ nhanh chóng bị mọi người hoàn toàn lãng quên.

Người nghe thấy tin tức này chủ yếu cũng chỉ nói vài câu rồi cũng không quan tâm nữa, ngày hôm sau là mười lăm tháng giêng, toàn bộ Kinh thành vẫn giăng đèn kết hoa như cũ.

Hội đèn lồng của Tết nguyên tiêu cực kỳ đẹp, Tần Dục nghĩ có lẽ Lục Di Ninh chưa bao giờ nhìn thấy nên liền đến gặp nàng nói muốn dẫn nàng ra ngoài chơi.

"Hội đèn lồng sao?" Lục Di Ninh hiếu kỳ nhìn Tần Dục, nàng hoàn toàn không biết gì về cái này cả.

"Có phải đèn lồng trong phủ rất xinh đẹp hay không? Trong hội đèn lồng, nơi nơi đều là đèn lồng, còn có rất nhiều loại khác nhau nữa." Tần Dục cười nói. Gần đây Đao vương phủ vẫn cắt giảm chi phí, số lượng đèn lồng trong phủ đều giảm bớt, nhất định là không thể so với cảnh tượng náo nhiệt của hội đèn lồng rồi.

Lục Di Ninh vốn đã rất thích những đồ vật sáng long lanh, nghe thấy

Tần Dục nói như vậy thì lập tức cảm thấy hiếu kỳ về hội đèn lồng:
"Ta muốn đi xem."

"Ta dẫn nàng đi." Tần Dục cười nói, khi ở một chỗ với Lục Di Ninh, mỗi phút mỗi giây hắn đều thấy rất vui vẻ, hiện tại hắn rất thành thạo nên thích tranh thủ toàn bộ thời gian để ở cùng Lục Di Ninh.

Dù chỉ là trò chuyện cùng với Lục Di Ninh thì cả thể xác và tinh thần đang căng thẳng của hắn cũng có thể thả lỏng.

Tần Dục không thể ra ngoài như vậy, người trong Kinh thành quen biết hắn không nhiều nhưng người biết Đao vương không thể đi lại được thì vô cùng nhiều, nếu hắn cho người đẩy xe lăn đi xem đèn thì nhất định sẽ bị nhận ra, không chừng còn gặp phải phiền phức.

Bởi vậy Tần Dục hay cho người mang một cái kiệu nhỏ hai người nâng đến, sau khi đến nơi xuống xe ngựa rồi thì hắn liền ngồi vào trong kiệu, sau đó để cho người ta nâng đi ở bên cạnh Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh mặc nam trang, hiếu kỳ nhìn đèn lồng đầy màu sắc ở xung quanh, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên nàng đang rất vui vẻ, nhưng mà khi mắt liếc nhìn qua Tần Dục đang ngồi trên kiệu cạnh mình thì lại có chút buồn bực -- Tần Dục sao lại không thể cùng đi bộ với nàng chứ?

Nhìn không thấy Tần Dục, nàng có chút sợ hãi... Lục Di Ninh nhích lại gần cỗ kiệu của Tần Dục theo bản năng.

Lục Di Ninh cảm thấy hiếu kỳ với tất cả mọi thứ, nhưng ngược lại Tần Dục lại không thấy hội đèn lồng này thú vị, hắn ngồi ở trong kiệu và đang nghĩ về chuyện của Tây Bắc.

Nghĩ một lát, Tần Dục liền nghĩ đến nhập thần, cho đến khi có một

bàn tay nắm lấy quần áo hắn— — Vương phi của hắn, vươn tay từ cửa sổ nhỏ bên cạnh kiệu vào trong bắt lấy hắn.

Bàn tay trắng nõn mềm mại nắm chặt quần áo của mình, thể hiện rõ ràng cảm xúc bất an của Lục Di Ninh... Tần Dục vươn tay cầm lấy bàn tay đó.

Lúc mới thành thân thì cực kỳ thô ráp, trên bàn tay còn có rất nhiều vết sẹo, nhưng lúc này thì đã trở nên cực kỳ mềm mại, có thể nói là làn da như mỡ đông, thật không biết là Vương phi hắn làm như thế nào... Tần Dục nắm một bàn tay như vậy thì đột nhiên không nghĩ đến chuyện Tây Bắc nữa.

Chiếc kiệu hơi nghiêng qua một bên, bởi vì Lục Di Ninh vươn tay vào nên màn che hơi xốc lên một ít, Tần Dục nhìn cảnh tượng bên ngoài, nhưng chủ yếu là nhìn Lục Di Ninh.

Rất nhiều quý nữ trong kinh đều đi ra ngoài rước đèn hội vào Tết nguyên tiêu hôm nay, những nữ tử bên ngoài đều không thu hút sự chú ý của mọi người nhưng lại có rất nhiều người chú ý tới Lục Di Ninh như cũ.

Tuy Lục Di Ninh mặc nam trang nhưng thân hình nàng nhỏ gầy lại xinh đẹp như vậy, người chung quanh liếc mắt một cái đều có thể nhận ra nàng không phải nam tử mà là một mỹ nữ, nên không tránh khỏi việc bị nhìn nhiều lần.

Bị người chung quanh không ngừng đánh giá, Lục Di Ninh có chút khó chịu, nhưng Tần Dục vẫn nắm chặt tay nàng nên nàng cũng không quá sợ hãi, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại hơi cứng ngắc, trông cực kỳ nghiêm túc.

Đi về phía hội đèn lồng, có rất nhiều thương gia (1) đã chuẩn bị một ít

hoa đăng để tặng cho người đoán trúng câu đố trên đèn, Lục Di Ninh chưa đi được bao nhiêu xa đã đụng phải một thương gia như vậy.

(1) Thương gia: con buôn, nhà buôn (người làm ăn buôn bán)

Rất nhiều người vây quanh chủ quán, tranh nhau đoán đố đèn, tất cả những gì họ nói Lục Di Ninh đều nghe không hiểu, nên trên mặt nàng cũng đầy vẻ hiếu kỳ.

"Muốn hoa đăng sao?" Tần Dục hỏi.

"Muốn." Lục Di Ninh gật đầu.

"Muốn cái nào?" Tần Dục lại hỏi.

"Cái đèn lồng có con thỏ nhỏ." Lục Di Ninh chỉ vào cái hoa đăng có hình con thỏ nhỏ trông khá bình thường mà lại là loại có nhiều nhất trong cửa hàng, con thỏ trắng trắng mập mập nhìn qua trông rất đáng yêu, vì vậy nên khiến nàng cũng muốn ăn thịt thỏ...

"Gọi người đi mua cho Vương phi một cái." Nhìn thấy cái hoa đăng hình con thỏ mà Lục Di Ninh muốn, Tần Dục liền cười sai người đi mua.

Thọ Hỉ đi mua đèn lồng, Tần Dục dẫn Lục Di Ninh chờ ở bên cạnh, đúng lúc này có một thư sinh trẻ tuổi khoảng mười bảy mười tám tuổi đột nhiên đi tới trước mặt Lục Di Ninh: "Cô nương muốn đèn lồng sao? Ta đoán đố đèn thắng mấy cái, cho người một cái chịu không?"

Lúc thư sinh này nói chuyện thì mặt còn đỏ bừng, mắt càng không ngừng liếc nhìn Lục Di Ninh, tỏ vẻ yêu thích ngưỡng mộ.

Hội đèn lồng của Tết Nguyên Tiêu còn có một ý nghĩa nữa, nó được

coi như là cơ hội để gặp mặt nhau, những nam nữ chưa kết hôn thì lại đợi đến ngày này để chọn đối tượng mình thích, thế cho nên sau lễ Nguyên Tiêu, người định thân cũng rất nhiều. Mà trước mắt đã có người coi trọng Lục Di Ninh.

Tần Dục thấy tình huống này thì đầu tiên là vui vẻ vì cảm thấy người này có mắt nhìn, nhưng lại nhan chóng có một vị chua chát dâng lên trong lòng.

Kể từ kiếp trước tới giờ thì hắn đã sống rất nhiều năm, nhưng Lục Di Ninh chỉ là một đứa trẻ, mà một đứa trẻ dù có cha mẹ yêu chiều đến mấy cũng có ngày phải rời khỏi cha mẹ mình.

Có phải cũng sẽ có một ngày Lục Di Ninh sẽ không muốn ở bên hắn nữa không? Hắn có phải lo tính cho tương lai của nàng, tìm người chăm sóc nàng hay không?

Tần Dục nghĩ đến đây thì lại có chút mất mát nhưng lại lập tức nhớ đến một chuyện.

Trên người Lục Di Ninh có bí mật, lúc nàng còn chưa học được cách sống chung với người khác, lúc nàng còn chưa tự che giấu được thì không thể tiếp xúc với người khác được.

Vừa nghĩ thế, Tần Dục vén màn cửa kiệu lên.

"Cô nương, hoa đăng của ta rất nhiều, cầm cũng không để làm gì nên cho người một cái..." Nam tử kia thấy Lục Di Ninh không phản ứng thì lại đỏ mặt nói: "Người... Người thích cái nào?"

Lục Di Ninh vẫn không nói lời nào, hiện tại nàng đã biết nói rất nhiều món đồ nhưng đối với người không quen thì lại rất đề phòng, không muốn nói chuyện với bọn họ.

"Ta đã cho người đi mua hoa đăng cho phu nhân ta rồi." Tần Dục đột nhiên nói, mỉm cười nhìn nam tử.

Lúc nam tử kia chú ý tới Lục Di Ninh thì tất nhiên cũng chú ý tới bên cạnh nàng có một cái kiệu, ban đầu hắn cho rằng người ngồi trong kiệu là nữ trưởng bối của Lục Di Ninh nhưng không ngờ bên trong lại là nam tử, càng không ngờ nam tử này lại gọi Lục Di Ninh là phu nhân.

Vị cô nương này nữ phần nam trang nhìn cũng không lớn, thì ra là đã thành thân...

Lúc nam tử trẻ tuổi rời đi, cơ hồ là hồn bay phách lạc.

Lục Di Ninh cũng không biết vừa rồi có người coi trọng mình, lúc này người mà Tần Dục sai đi mua đèn lồng hình thỏ đã trở lại, nàng cầm đèn lồng trong tay vô cùng vui vẻ ngắm nhìn, ngoại trừ Tần Dục ra thì chẳng quan tâm đến ai.

Nhìn Lục Di Ninh như vậy, Tần Dục lại nở nụ cười, mà trên một tửu lâu cách đó không xa, có người đã nhìn hết cảnh tượng này từ đầu đến cuối, ánh mắt lóe sáng.

"Tần Dục rất để ý đến Vương phi ngu ngốc kia của hắn sao?" Tần Diệu uống một ngụm rượu, lúc trước hắn vẫn cho rằng Tần Dục đối xử tốt với kẻ ngốc này chỉ là diễn trò nhưng không ngờ lại không phải như vậy.

Sợ nói lỡ lời, không có ai trả lời câu hỏi của Tần Diệu mà bản thân Tần Diệu cũng không cần người khác trả lời, một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, đột nhiên hắn có một ý nghĩ.

Nếu kẻ ngốc đó xảy ra chuyện thì nhất định sắc mặt Tần Dục sẽ rất khó coi.

Mẫu phi nói nàng có cách đối phó với Tần Dục nhưng lại vẫn không thấy động tĩnh gì, hấn nghĩ chính mình cũng nên nghĩ cách.

Kinh thành không có lệnh cấm ban đêm vào ngày Tết nguyên tiêu nên rất nhiều người đều ở ngoài đường đến tối muộn, nhưng Tần Dục nhìn thời gian không còn sớm nên dẫn Lục Di Ninh hồi phủ.

Buổi tối, Tần Dục ngâm nước thuốc như cũ, hấn đã tắm nước thuốc liên tục một tháng, mới đầu không cảm thấy nó có tác dụng hay là có gì khác thường nhưng bây giờ hấn chắc chắn là thuốc này có lợi với hấn.

Trong suốt một tháng này thời tiết vẫn luôn rất lạnh, nhưng bệnh của hấn lại chưa từng phát tác, giấc ngủ chập chờn vì thân thể không khỏe lúc trước cũng đã được cải thiện, mấy ngày nay hấn ngủ rất ngon.

Nước thuốc này không chắc là có thể chữa khỏi hai chân tàn phế của hấn nhưng nhất định có lợi với thân thể hấn, chỉ với điểm này thôi thì dù ngâm nước thuốc phiền phức đến mấy Tần Dục cũng sẽ kiên trì.

Ngâm nước thuốc xong Tần Dục sai Thọ Hỉ dùng nước ấm rửa sạch mùi thuốc trên người mình, mặc quần áo vào rồi để hai thái giám đỡ lên giường. Ở trên giường, Lục Di Ninh đã nằm ngửa mặt lên trời không động đậy, nàng vẫn chưa ngủ, nhưng tư thế thì lại rất chỉnh tề, hơi thở cũng vững vàng.

"Di Ninh, ngủ đi." Tần Dục sờ đầu Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh mở to mắt nhìn Tần Dục, sau đó đột nhiên chui đầu vào

lòng hẩn, tay nhỏ cũng đặt trên eo Tần Dục.

Tần Dục cười, ôm nàng vào trong ngực, sau đó liền cảm thấy eo mình nóng lên.

Tay Vương phi hẩn thật là nóng... Tần Dục nhớ lại lúc trước, chờ lát nữa Lục Di Ninh vươn tay níu lấy quần áo hẩn, hẩn dùng tay mình bao trùm lấy tay Lục Di Ninh theo bản năng.

Thiếu nữ hơi lạnh... Tần Dục như sờ mây, đột nhiên nhận thấy có gì đó không đúng.

Trong một tháng qua, trước khi ngủ Lục Di Ninh đều sẽ sờ eo hẩn, thậm chí còn nhẹ nhàng ấn mấy cái, lúc trước hẩn không nghĩ nhiều nhưng bây giờ lại nghi ngờ.

Rõ ràng tay Lục Di Ninh lạnh nhưng vì sao hẩn lại cảm thấy ấm áp? Vì sao eo hẩn lại nóng hổi?

Cảm giác nóng hổi kia biến mất thì Lục Di Ninh liền rút tay về, Tần Dục lại đột nhiên bắt được tay nàng: "Di Ninh, vừa rồi nàng làm cái gì?"

Lục Di Ninh sẽ không lừa mình cho nên Tần Dục trực tiếp hỏi.

"Chữa bệnh." Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, vẻ mặt chân thành.

"Chữa như thế nào?" Tần Dục lại hỏi.

"Ta có cách." Lục Di Ninh nói: "Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho người!" Nàng nghĩ tới lúc mình còn nhỏ, mấy năm kia vô cùng đau khổ khiến nàng từng nghĩ muốn quên sạch sẽ những ký ức đó, tuy rằng vẫn cảm thấy thế giới này cực kỳ xa lạ như trước nhưng bây giờ đã biết

rất nhiều chuyện rồi.

Tần Dục bất giác dùng sức nắm tay Lục Di Ninh, sau lần trước phát hiện nước thuốc có hiệu quả thì hẳn liền tưởng Lục Di Ninh muốn chữa bệnh cho hắn, nhưng lại không ngờ rằng trừ nước thuốc thì nàng còn dùng một cách khác để giúp hắn nữa.

Rốt cuộc dòng nhiệt nóng này là cái gì?

Chương 36: Có thể khỏi hẳn (2)

Edit: Vi Đình

Beta: A Cảnh + Nhược Vy

"Đau!" Tay bị Tần Dục nắm chặt, Lục Di Ninh kêu khế.

Lúc này Tần Dục mới phát hiện ra thiếu chút nữa mình đã làm Lục Di Ninh bị thương, lập tức buông tay nàng ra.

Sức lực của Tần Dục không lớn, thực ra Lục Di Ninh cũng không cảm thấy quá đau, khi bị Tần Dục buông ra, nàng có chút luyến tiếc nên đem tay mình nhét lại vào tay Tần Dục: "Xoa xoa." Trước đây, khi nàng không cẩn thận té ngã thì Tần Dục vẫn luôn xoa tay cho nàng như vậy.

Tần Dục cầm lấy tay nàng, chậm rãi xoa nhẹ lên: "Di Ninh, nàng làm điều này bằng cách nào?"

Tuổi đời của Lục Di Ninh chỉ có mười tám năm ngắn ngủi, Tần Dục đã sớm đã điều tra rõ ràng. Trước đây nàng chưa từng nói được lời nào, còn bị nhốt trong viện dành cho nữ hài tử cho nên không thể nào hiểu rõ thảo dược được, nghe nàng nói có thể chữa được bệnh bằng khí nóng thì càng cảm thấy kì lạ.

"Ta vẫn luôn làm được." Lục Di Ninh tự hào nói.

"Di Ninh, nàng từ đâu đến?" Tần Dục tiếp tục hỏi, lúc này hẳn đã

khẳng định, hơn phân nửa lai lịch của Lục Di Ninh không bình thường. Nàng ngây thơ không hiểu chuyện nhưng lại biết rất nhiều thứ, chẳng lẽ bên trong vốn là một con vật hoang dã?

Đương nhiên Tần Dục hơi sợ hãi, nhưng bản thân lại vô cùng không muốn xa rời nữ nhân này, cuối cùng vẫn sợ mà không tách ra.

"Ta cũng không biết." Lục Di Ninh căn bản không biết suy nghĩ của Tần Dục, nghe Tần Dục hỏi thì ăn ngay nói thật: "Ta đột nhiên đã ở chỗ này."

Đột nhiên đã ở chỗ này? Việc này có gây ra rắc rối cho nàng không? Tần Dục theo bản năng siết chặt tay nàng, rồi lại có chút hoảng loạn. Vương phi này của hắn, cuối cùng là từ đâu tới? Có hay không... sẽ trở về? Sẽ biến mất vô tung vô ảnh[1]?

[1]vô tung vô ảnh: không rõ dấu vết, hành tung

Tần Dục không nói gì, đột nhiên bị hỏi về chuyện trước đây, sau khi nói về lai lịch, Lục Di Ninh gấp đến nỗi muốn kể hết tất cả chuyện trước kia của mình.

Từ trước đến nay nàng đều nghĩ sao thì nói vậy, cho nên khi nghĩ đến chuyện này thì lập tức chậm rãi nói: "Ta cho rằng ta sắp chết, đau, vô cùng đau, cũng không ngờ bản thân sẽ biến thành một người khác."

Ở bên Tần Dục đã mấy tháng, Lục Di Ninh gần như nói được phần lớn các từ ngữ phổ biến, tuy rằng lúc này nàng nói không trôi chảy lắm, nhưng cũng có thể biểu đạt ý tứ rõ ràng.

Tần Dục nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi lại vài câu, nhanh chóng hiểu cơ bản tình hình trước đây của Lục Di Ninh.

Cuộc sống lúc nhỏ của Lục Di Ninh có lẽ cũng rất hạnh phúc, được cha mẹ yêu thương, nhưng lúc nàng còn nhỏ, cả nhà nàng đã bị người khác giết hại, rồi bắt nàng đi, ép nàng uống rất nhiều loại thuốc.

Trách không được tại sao nàng lại ghét uống thuốc như vậy, còn rất ghét vị của thuốc, trách không được nàng không hiểu cái gì khác, lại hiểu rõ thảo dược.

Lục Di Ninh chưa hề nói nhiều về chuyện đã trải qua, nhưng mặc dù chỉ nói vài điều, Tần Dục cũng hiểu rằng nàng đã chịu nhiều cực khổ, thậm chí bởi vì vẫn luôn bị tách biệt với người đời nên có rất nhiều chuyện nàng hoàn toàn không biết, những ngày như vậy, ước chừng nàng đã phải trải qua gần mười mấy năm.

Trong mười mấy năm này, kể kia khi thì dùng nàng để thử thuốc, khi thì đánh chửi nàng không thôi, ngẫu nhiên hẳn sẽ trò chuyện với nàng, dạy cho nàng vài thứ...Đương nhiên, dù vậy thì cũng không thể che dấu sự căm thù của người nọ.

Sau đó nàng hôn mê bất tỉnh, hoặc nói chính xác là đã chết, thế nhưng nàng lại có thể tỉnh dậy, trở thành nữ nhi của Vinh Dương trưởng Công chúa đã bị lãng quên, bị bỏ đói đến chết - Lục Di Ninh.

Trước đó Tần Dục thật sự lo lắng rằng Lục Di Ninh là sơn tinh yêu quái, bất kể lúc nào cũng có thể rời khỏi hẳn, nhưng giờ khắc này, hẳn chỉ mong nàng là yêu quái, chứ không phải một nữ nhân chịu nhiều trắc trở như vậy.

"Nơi này rất tốt, người cũng rất tốt" Lục Di Ninh cuối cùng lên tiếng, giọng điệu tràn đầy ý tứ không muốn xa rời.

Trong lòng Tần Dục không khỏi tràn lên sự áy náy, hắn đã từng đối với Lục Di Ninh không tốt, nhưng cuối cùng Lục Di Ninh lại vì cứu hắn mà chết: "Nàng nha...Những lời này, ngoài trừ ta ra thì về sau không thể nói với người khác, biết không?"

Nếu kiếp trước cũng có người nói chuyện với Tần Dục như vậy, khẳng định Tần Dục sẽ không tin tưởng, chỉ cảm thấy người nọ điên rồi, nhưng hiện giờ, chuyện thần kỳ như vậy cũng xảy ra trên chính bản thân hắn.

Hắn hi vọng có thể trở lại rất nhiều năm trước, lúc Lục Di Ninh sống lại trong thân xác của người khác, dĩ nhiên cũng không phải xảy ra chuyện khó lý giải như vậy.

Có điều là, việc này cần thiết phải bảo mật, nhất định không thể để cho người khác biết, bằng không Lục Di Ninh sẽ rước lấy rắc rối lớn.

"Ta sẽ không nói" Lục Di Ninh đáp lại, ngoại trừ Tần Dục, cơ bản nàng chưa từng nghĩ đến chuyện cùng người khác nói chuyện.

"Về sau ta sẽ che chở cho nàng." Tần Dục hứa với nàng.

"Ta cũng che chở cho ngươi. Ta có học công phu, rất lợi hại." Lục Di Ninh nói với Tần Dục: "Trước kia ta bị thương, luyện một cái thì tốt rồi, sau này ngươi cũng sẽ tốt."

Nàng thực sự thích Tần Dục, hận không thể đem những điều tốt nhất cho Tần Dục thì mới cảm thấy bằng lòng, đối với Tần Dục tự nhiên sẽ biết gì nói nấy, không nửa lời gian dối, cũng hy vọng Tần Dục có thể tốt hơn.

Từ nhỏ nàng đã được cha mẹ dạy cho một môn công phu, sau đó khi người nọ thử thuốc trên người nàng cũng có nói qua, nói công phu

của nàng không thể làm người khác bị thương mà để trị thương.

Trước kia nàng đã chịu nhiều thương tích, rất nhiều lần phải dựa vào công phu đó mà đã khỏi hẳn, chắc là Tần Dục cũng có thể khỏi.

Chỉ là...Hiện tại chỉ một chút công phu ban đầu là ổn, nàng muốn luyện lên thì còn rất chậm, cũng không biết là bao lâu mới có thể luyện thành thực, rồi phải đợi bao lâu, mới có thể chữa bệnh cho Tần Dục.

Hiện tại thì nàng thật sự quá vô dụng..... Lục Di Ninh ngượng ngùng nhìn thoáng qua Tần Dục, trong lòng tràn đầy áy náy.

Tần Dục cho nàng ăn, cho nàng mặc, còn không hề đánh nàng, đối xử với nàng tốt như vậy, nàng lại không thể giúp được Tần Dục...Thực sự có chút không hay.

Tới phủ Đoan Vương, sau đó thì có ăn có uống, Lục Di Ninh cơ bản là hoàn toàn quên đi việc luyện công, cuối cùng thì nàng cũng không cần môn công phu này để giữ mạng sống nữa. Nhưng nhìn thấy Tần Dục bị khi dễ, nàng rất tức giận, cũng bắt đầu nỗ lực luyện công, đáng tiếc luyện lại rất rất chậm.

Lục Di Ninh nói về việc chữa trị chân, Tần Dục nghe được, trong lòng lại giống như sông cuộn biển gầm.

Chân của hắn, thật sự có thể trị được?

Chỉ có Tần Dục mới biết, hắn có bao nhiêu hy vọng với việc có được một cơ thể mạnh khỏe, cũng luôn hi vọng một ngày nào đó có thể một lần nữa đứng lên bằng đôi chân của mình.

Có đôi khi con người mất đi một thứ mới biết nó là thứ là đáng trân

quý thể nào, mà hấn là sau khi mất đi đôi chân mới hiểu được sự quan trọng của chúng.

Nếu hấn có một thân thể hoàn hảo thì Tần Diệu, Tần Nhạc có là gì so với hấn? Nên rõ là khi hấn tiếp thu Nho giáo, bị Vĩnh Thành Đế mang thượng triều, Tần Nhạc vẫn là đứa trẻ không biết gì trong hậu cung, Tần Diệu còn ở phía sau Tiêu Quý phi được che mưa tránh bão.

Nếu hấn có thể khỏi hấn.....

Sau khi sống lại một lần nữa, Tần Dục cho mình một con đường, dù là tràn ngập chông gai, hấn là một phế nhân vẫn rất cố gắng, nhưng nếu có thể khỏi hấn...

Tần Dục không khỏi gia tăng nhiệt huyết, thậm chí còn muốn hỏi Lục Di Ninh đến cùng, hi vọng một điều hứa hẹn từ Lục Di Ninh, nhưng nghĩ kĩ, hấn rốt cuộc vẫn không làm vậy.

Hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, không bằng ngay từ đầu đã không ôm hy vọng lớn như vậy, còn có...Hấn không muốn tạo áp lực cho Lục Di Ninh.

"Thật sự thì ta đã sớm quen việc này rồi, không có gì khó khăn cả."
Tần Dục duỗi tay xoa đầu Lục Di Ninh.

"Vậy à....." Lục Di Ninh nói, Tần Dục đã quen thật sao? Nhưng nàng vẫn muốn Tần Dục đứng lên, hấn mà đứng lên được thì nhất định rất đẹp.

Nghĩ vậy nên Lục Di Ninh nhắm mắt lại, bắt đầu nỗ lực điều động cổ nhiệt lưu đã tu luyện trong cơ thể.

Tần Dục cảm giác được hô hấp của người bên cạnh trở nên vững

vàng, chính mình lại không hề buồn ngủ, hấn nằm đến nửa đêm, đột nhiên bị một cánh tay nhỏ chạm vào eo, ngay sau đó là một cỗ nhiệt lần nữa tiến vào thân thể hấn.

Trong lòng nhịn không được run rẩy, Tần Dục nhắm mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau Tần Dục có chút uể oải, nhưng thần thái của Lục Di Ninh rất sáng láng.

Tần Dục vào cung như thường lệ, xử lý chính sự với các đại thần trong triều, đồng thời nghe được một tin tức.

Một huyện ở Giang Nam đã xảy ra phản động.

Nguyên nhân gây ra phản động là do tá điền trong địa phương bị địa chủ ức hiếp quá mức.

Ngoại trừ việc phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì dường như phần lớn người dân Đại Tần thuộc loại đã giàu lại càng giàu hơn, đã nghèo thì vẫn thêm nghèo. Người giàu còn luôn bày đủ kế để có được ruộng từ tay người nghèo làm ra.

Trong huyện này, có một vài phú hộ nắm giữ phần lớn đồng ruộng, sau đó thuê người nghèo đi làm thuê cho họ.

Trồng lương thực thì thu được tiền lời ít hơn so với việc trồng dâu nuôi tằm, cho nên các phú hộ sai tá điền đi trồng dâu để nuôi tằm dệt vải... Việc này cũng không có gì, nhưng có phú hộ muốn kiếm thêm chút tiền, nên trả thù lao cho tá điền ít đi, các tá điền ở đó làm cực lực một năm nhưng cơm cũng ăn không đủ no, cuối năm trước gặp mùa đông lạnh nên rất nhiều người chết.

Chỉ cần tìm được đường sống, người dân Đại Tần liền nguyện ý nghe lời, những người này lại không muốn cho tá điền con đường sống, phú hộ trong toàn huyện liên kết để khắt khe với tá điền hơn...Cuối cùng, những tá điền đã lớn gan mà đốt giết cướp bóc một phen, lấy được những lương thực và ngân lượng bị lũ phú hộ giấu đi hồi năm trước.

Một loạt chuyện xảy ra như vậy, quan huyện địa phương muốn bao che nhưng bị quân đóng lân cận nghi là phản động nên lập tức báo lên triều đình, còn hy vọng triều đình phân phát lương thảo để bình định.

Vậy mà kiếp trước, khi Tần Dục biết có phát sinh bạo loạn thì vô cùng tức giận, trách phạt viên quan địa phương, phân phát lương thảo rồi phái quân đi bình định...

Cách làm như vậy cũng không phải là sai, nhưng sau đó khi biết được nhiều việc hơn, biết được lần này bạo loạn có quy mô ngày càng phát triển thì Tần Dục cảm thấy chính mình rất ngu ngốc.

Một đám tá điền đứng lên tạo phản không phải là nhiều, cũng chỉ hơn trăm người mà thôi, sau khi giết phú hộ, phần lớn đã lấy tiền về nhà, tiếp tục trồng trọt, căn bản thành không được sự kiện lớn như vậy, nguyên nhân là do những quân doanh..... Là loạn quân mà đời trước khiến cho Đại Tần sút đầu mẻ trán, đều là các nơi đóng quân trước đây được Đại Tần nuôi.

"Vậy mà có kẻ dám bạo loạn! Điện hạ, ta nên lập tức phái binh đến, giết sạch những loạn dân đó!" Một vị đại thần nội các nói, râu khể nhếch lên.

Tần Dục: "Bốn vương có hai tấu chương từ Giang Nam, đã giải thích rõ ràng việc này, căn bản là quan bức dân phản, bốn vương đã xem

qua, so với việc phái người tiến đến bình định thì không bằng ta cho người tiến đến trấn an."

"Vương gia, như vậy sẽ làm cho bọn dân ngu đó được nước làm tới!" Tô thủ phụ nhíu mày, dựa theo phương châm trước giờ của Đại Tần, gặp được chuyện như vậy đều sẽ loạn quân giết sạch.

"Nhưng quốc khố không có bạc." Tần Dục buông bút, đờn trước hấn đã mang ngân lượng của mình quyên ra để có thể bình ổn bạo loạn, kết quả thế nào? Thuế ruộng giảm nhiều vô số kể cuối cùng lại bị bọn quân lính cướp bóc, giết chết mấy ngàn người dân vô tội, thuận tiện gom tiền của họ.

Loại phương thức bình định này, cũng sẽ làm cho bạo loạn xảy ra càng nhiều, thà rằng không bỏ tiền ra.

Tần Dục vừa dứt lời, các đại thần nội các đều trầm mặc.

Ngân khố quốc gia..... Quả thật là không đủ.

Có điều, sao có thể để cho những điều dân kia ung dung ngoài vòng pháp luật?

"Năm trước, bốn vương đã phái một vị khâm sai đến Giang Nam, việc này, không bằng giao cho khâm sai kia đi dẹp yên." Cuối cùng, Tần Dục nói, hấn đã sớm phái người đi Giang Nam, chỉ cho người nọ đường lối đã định, trước mắt có lẽ đã ở gần huyện kia, người nọ cũng không phải ngu ngốc, hiển nhiên có chút thông minh, hấn đoán người nọ có thể xử lý tốt cuộc phản động này.

Những ngân lượng mà kiếp trước bọn quân lính đóng quân ở phụ cận lấy được từ phú hộ, không chừng lần này sẽ rơi vào tay hấn.

Chương 37: Có thể khởi hản

(3)

Edit: Tina Kathy

Beta: Nhược Vy

Sau khi trải qua nhiều chuyện, Tần Dục cảm thấy bản thân cực kỳ thiếu tiền. Chút tiền ít ỏi trên tay hản căn bản không nuôi nổi bao nhiêu binh lính.

Nhưng kiếm tiền đâu phải chuyện dễ dàng. Kinh thành đã có nhiều cửa hàng, hản có mở thêm cũng không kiếm được bao nhiêu. Không chừng còn khiến Vĩnh Thành Đế chú ý rồi mượn tiền.

Đó là chuyện phụ hoàng hản tuyệt đối có thể làm được, hơn nữa chắc chắn là mượn không trả.

Thật ra thân là Hoàng tử, Tần Dục có một phương pháp kiếm tiền cực tốt, chính là nhận hối lộ. Nhưng làm vậy thì sẽ tạo ra một đám quan tham, Tần Dục đương nhiên không làm.

Tuy nhiên, không thể lấy tiền từ quan viên thì cũng có thể lấy từ huynh đệ của mình, hản sẽ không mềm lòng với mấy người này.

Hôm nay, sau khi trở lại Đao Vương phủ, Tần Dục bỏ lại thái giám bên người là Thọ Hỉ, gọi một thái giám thiếp thân khác là Thọ An vào: "Mấy ngày này hai người kia có động tĩnh gì không?"

"Bẩm Vương gia, có." Thọ An nói, sau đó lập tức đưa cho Tần Dục

một quyển sổ: "Vương gia, đây là ghi chép về các giao ước ngày trước và hiện tại".

Mặt trước mỗi tờ giấy là tin tức có liên quan đến Đao Vương phủ, mặt sau là số ngân lượng thu được.

Ví dụ như mặt trước viết Đao Vương muốn mang Đao Vương phi đi tham gia lễ hội hoa đăng Tết Nguyên tiêu thì mặt sau tờ giấy viết hai con số, đó là một nghìn hai trăm lượng bạc và bốn trăm hai mươi lượng bạc.

Duyệt Vương Tần Duyệt và Vinh Vương Tần Nhạc đều xếp người vào Đao Vương phủ. Hai người này làm việc rất cẩn thận, trước khi trọng sinh, Tần Duyệt phải mất đến năm năm mới phát hiện ra. Hiện tại thì...

Sau khi trọng sinh, Tần Duyệt giao cho Thường Hỉ chú ý đến những người này, tìm cách khống chế bọn họ, đề bạt cả hai người hai phe lên, để bọn họ có cơ hội tiếp cận thái giám thiếp thân của hắn là Thọ An.

Thọ An không xem hắn là trung tâm giống Thọ Hỉ, đời trước vẫn rời đi, nhưng cũng là người có thể dùng. Quan trọng hơn, tên Thọ An này có một đệ đệ bảo bối. Chỉ cần Tần Duyệt nắm đệ đệ hắn trong tay, Thọ An chắc chắn sẽ nghe lời.

Tần Duyệt an bài cho đệ đệ của Thọ An một công việc ổn định, rồi giao cho Thọ An nhiệm vụ bán các tin tức của hắn.

Giả vờ tham lam lại ghen ghét Thọ Hỉ, Thọ An nhanh chóng cùng hai người kia phối hợp trình báo tin tức lên. Sau đó, theo sự an bài của Tần Duyệt, đem rất nhiều tin tức của Tần Duyệt bán cho hai người kia, cầm được trong tay không ít tiền của Duyệt Vương và Vinh Vương.

Xét giữa hai bên thì Duệ Vương trả tiền khá hào phóng, trong khi Vinh Vương trả rất ít.

Tất nhiên, tin tức Tần Dục bán đều là những tin có thể bán. Chuyện không thể cho những người đó biết, hẳn tuyệt đối sẽ không để lộ. Ví dụ như chuyện hấn ở thôn trang bồi dưỡng một đám trẻ con, Duệ Vương và Vinh Vương sớm muộn gì cũng biết, hẳn liền bán nó ra ngoài, mà chuyện hấn từng gặp Du Hằng thì lại giấu thật kín kẽ.

Không thể không nói, những tin tức này rất được giá. Mới vài tháng mà Tần Dục đã lời mấy vạn lượng, chỉ dựa vào việc Tần Dục có muốn bán tin hay không thôi. Một chút chuyện trong triều đối với hấn chỉ là râu ria nhưng với một số quan viên trong triều lại là tin tức quan trọng nhất.

Đương nhiên, cho dù hấn có ý tưởng này, đám người đó cũng chỉ có thể tới cầu cửa.

"Hôm nay làm ăn thế nào?" Tần Dục hỏi

"Nhất Hào bên kia muốn biết chuyện của Vương phi." Thọ An nói.

Biểu cảm của Tần Dục lập tức lạnh đi: "Hắn muốn biết cái gì?"

"Hắn muốn biết tất cả.". Người đó gửi năm trăm lượng bạc và ngân phiếu tại một tiền trang (ngân hàng) ở kinh thành, nói là muốn biết tất cả tin tức về ăn, mặc, ở, đi lại của Vương phi.

"Tin tức của Vương phi đều phải để ta xem qua rồi mới đưa cho hấn." Tần Dục nói. Nhất Hào chính là người mà Duệ Vương Tần Diệu phái đến. Người này...Sao đột nhiên lại hỏi thăm tin tức của Lục Di Ninh?

Tần Diệu đây là muốn đem người bên cạnh hắn nắm trong tay?

Tần Dục suy nghĩ, lại nói: "Người đích thân sàng lọc lại hậu viện một lần nữa. Bên người Vương Phi không thể xuất hiện người có tâm bất chính."

"Dạ, Vương gia." Thọ An đáp một tiếng.

Giải quyết xong chuyện của Thọ An, Tần Dục gọi con trai của Triệu quản gia đến. Con trai của Triệu quản gia hiện đang làm quản sự ghi chép trong phủ Tần Dục, rất nhiều chuyện bên ngoài đều giao cho hắn làm.

"Người được phái đi Tây Bắc có truyền tin tức gì về không?" Tần Dục hỏi. Kể từ khi gặp Du Hằng, hắn đã tìm một vài người theo thương đội của Du gia đi Tây Bắc, còn mang theo rất nhiều hàng hóa, dự định nếu tình huống ở Tây Bắc thuận lợi thì sẽ thực hiện buôn bán.

"Bẩm Vương gia, không có." Triệu quản sự khom lưng, cẩn thận nói.

"Người giao cho người tìm, đã tìm được chưa?" Tần Dục lại hỏi. Năm trước hắn để Triệu quản gia đi tìm vài người khuân vác từng đi theo đám thương nhân về, nhân tiện tìm thêm mấy người nguyện ý buôn bán lương thực giúp hắn.

"Bẩm Vương gia, đã tìm đủ rồi ạ."

"Tìm người đi Nam Cương một chuyến. Đầu tiên mua hàng hóa ở kinh thành đem đi bán ở Giang Nam, sau đó mang hàng hóa ở Giang Nam đi Nam Cương bán, đợi đi Nam Cương xong... thì mua được liệu về." Tần Dục đáp.

Tần Dục chỉ thêm một vài nơi nữa, sai Triệu quản sự phái người đến đó xem thử có thuận tiện cho việc buôn bán hay không.

Đầu năm nay, chỉ cần không gặp cường đạo thổ phỉ thì buôn chắc chắn có lãi. Dưới tay Tần Dục cũng có những người có thể phái đi bảo vệ các thương nhân.

Triệu quản sự một mực ghi nhớ.

Sau khi xử lí xong tất cả mọi việc trong Vương phủ, Tần Dục kêu Thọ Hỉ tới.

Thọ Hỉ đẩy Tần Dục vào hậu viện, để lại một gói đồ rồi rời đi.

"Đây là cái gì?" Lục Di Ninh mang theo một mớ dược liệu mà Tần Dục vô cùng quen thuộc từ trong phòng đi ra, tò mò nhìn cái gói mà Thọ Hỉ để lại.

"Tiền giấy." Tần Dục nói.

Vương phi của hắn chiếm lấy thân thể người khác mà sống. Tuy Lục Di Ninh thật có lẽ đã chết đói, Vương phi của hắn không sát hại tính mạng của ai nhưng chuyện này cũng không tốt đẹp gì, Tần Dục bèn sai người mua tiền giấy về, định thiêu cho Lục Di Ninh ban đầu.

Lục Di Ninh không biết tiền giấy dùng để làm gì, Tần Dục cũng không giải thích, chỉ cùng nàng đốt tiền giấy.

Sau khi trọng sinh, Tần Dục không thay đổi gì nhiều so với trước kia. Ngày nào cũng xử lí chính sự, cùng Tần Diệu đối chọi gay gắt một phen, đồng thời nghĩ cách mượn sức một ít triều thần, mỗi ngày trôi qua cực kỳ bận rộn.

Bởi vì tất cả những chuyện này trước kia đã trải qua một lần, hấn làm việc càng thêm thành thạo. Trong cuộc tranh đấu với Tần Diệu, Tần Diệu vốn chiếm thế thượng phong, nhưng cuối cùng vẫn bị thế lực của Tần Dục thao túng.

Đương nhiên, hấn không định ép Tần Diệu vào chỗ chết, thậm chí có khi còn cố ý chịu thua thiệt.....Tuy hấn hận Tần Diệu và Tần Nhạc thấu xương, nhưng trước mắt vẫn còn muốn để cho bọn chúng nhảy nhót.

Đông đi xuân đến, đảo mắt một cái, khắp nơi ở kinh thành đã ngập tràn ý xuân, hoa mai, hoa đào nở rộ đầy cành.

Quý tộc Đại Tần có thói quen du xuân. Gần như ngày nào cũng có người ra ngoại thành ngắm cảnh. Cho dù là Vĩnh Thành đế cũng ngồi không yên.

Đại thần trong triều không khó chịu việc Vĩnh Thành đế ăn chơi đàng điếm trong nội cung, nhưng không muốn Hoàng đế xuất cung nên hết sức khuyên bảo.

Tất nhiên, Vĩnh Thành đế không phải là người chịu nghe lời khuyên bảo.

Đầu tháng ba, Vĩnh Thành đế đến nông đàn hiến tế, rồi tự thân đi cày. Sau khi hoàn thành một loạt nghi thức liền đem theo rất nhiều người, huyên náo lồng lộng xuất cung, đi đến hành cung dưới chân núi Tần An.

Vài năm trước, hành cung này đã được lão nhị Hoắc gia tu sửa lại. Thật ra, so với việc rời kinh thành để tới hành cung cực gần này, Hoàng đế càng muốn đi Giang Nam hơn. Chỉ là tình thế của Đại Tần hiện giờ không yên bình, ông lại tham sống sợ chết, đương nhiên sẽ

không dám rời kinh thành quá xa.

Núi Tàn An là do Thái tổ Hoàng đế Đại Tàn tự mình ban tên. Ngày xưa, khi Thái tổ Hoàng đế còn đang chinh chiến nơi sa trường gầy dựng giang sơn thì gặp phải nguy hiểm, cuối cùng thất bại, phải chạy chối chết.

Khi ấy, bên cạnh ông có khoảng mười người, vì mạng sống mà xông vào một ngọn núi lớn. Vốn nghĩ phải táng mệnh tại đó, không ngờ cuối cùng có thể dựa vào sản vật phong phú trên núi mà sống tiếp. Ở trong núi gặp phải một đám thổ phỉ, không những không thua mà còn thu phục được chúng, có thêm binh lực thì Đông Sơn tái khởi[1].

[1] Đông Sơn tái khởi: hay Đông Sơn phục khởi được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người đã thất thế nhưng có thể trùng hưng, vực dậy lại.

Khi ấy, Thái tổ Hoàng đế tán thưởng ngọn núi này là một bảo sơn (núi quý). Sau đó, ngọn núi này tiếp tục cứu ông lần thứ hai.

Lúc thiên hạ sắp bình định xong thì Thái tổ Hoàng đế đột nhiên nhiễm bệnh, suýt nữa không chống đỡ nổi mà qua đời. Đúng lúc này thì ông gặp một vị hòa thượng trên núi Tàn An, được hòa thượng đó dùng thảo dược trên núi trị hết bệnh.

Bởi vì vậy, Thái tổ Hoàng đế cảm thấy núi Tàn An chính là phúc địa của ông. Sau khi dời đô liền ban cho núi này cái tên Tàn An, xây chùa Tàn An trên núi để vị hòa thượng trị bệnh cho ông làm chủ trì.

Hàng trăm năm trôi qua, đến bây giờ, núi Tàn An vẫn còn vang danh bốn bể, chùa Tàn An hương khói cường thịnh, ngay cả hành cung dưới chân núi cũng ngày càng xa hoa.

Vĩnh Thành để đi núi Tần An, Tần Dục bị giữ lại kinh thành. Vì sắp xếp cho tốt ngày xuất cung của Vĩnh Thành để, hắn bận rộn không ngơi tay. Bình thường phải đến khi bầu trời tối đen như mực mới quay về Đoan Vương phủ, cho nên thời gian dạy dỗ Lục Di Ninh càng ít ỏi hơn.

Vội vàng như vậy hơn nửa tháng, Tần Dục vốn nghĩ mình sẽ bị bệnh, không ngờ chỉ là mệt mỏi một chút.

Thân thể hắn...tốt hơn?

Nghĩ đến điểm này, Tần Dục có thể nói là mừng như điên.

Chỉ là, thân thể hắn tốt lên, trên người càng thêm khó chịu, phần eo vừa đau vừa ngứa, thỉnh thoảng hắn không chịu nổi, đành phải dùng sức nhéo vào cánh tay mình, dùng đau đớn làm bản thân quên đi những nơi khó chịu.

Cũng may, chờ dàn xếp ổn thỏa cho Vĩnh Thành để ở dưới chân núi Tần An, hắn cũng nhẹ nhõm hơn, có thể về nhà sớm.

Tần Dục không thể đi lại, trước kia cả ngày đều ngồi yên, Lục Di Ninh mềm giọng bảo hắn nằm xuống. Chờ cho Tần Dục phát hiện nằm trên giường thật sự có thể làm bản thân dễ chịu hơn, liền tạo thành thói quen ngay khi vừa về Vương phủ thì lập tức đi nằm nghỉ.

Hôm nay, sau khi ăn cơm rồi ngâm thuốc sớm xong, Tần Dục tiếp tục nằm nghỉ.

Trong phòng được thắp nhiều nến nên rất sáng sủa, Tần Dục dựa vào ánh nến để đọc sách. Lục Di Ninh thì hai tay đặt trên thắt lưng hắn, chậm rãi ấn xuống. Đồng thời, một luồng nhiệt chậm rãi chảy vào thân thể Tần Dục.

Tần Dục đã hỏi Lục Di Ninh, biết được Lục Di Ninh cung cấp nhiệt lượng cho hắn cũng không ảnh hưởng đến thân thể nàng, cho nên rất vui vẻ tiếp nhận. Rốt cuộc thì hắn vẫn hi vọng bản thân có thể khỏi hẳn.

Luồng nhiệt này tụ tập ở phần eo làm cho Tần Dục vô cùng thoải mái. Vì quá mức thoải mái, nên cuối cùng một người quen với đau đớn như hắn không có cách nào tập trung xem sách.

Buông quyển sách trên tay xuống, Tần Dục nhắm mắt hưởng thụ.

Cảm giác này thật sự là cực kỳ, cực kỳ thoải mái...Tần Dục đang hưởng thụ thì ngay lúc này, Lục Di Ninh bỗng nhiên cả kinh nói: "Tần Dục, ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao, sao vậy?" Tần Dục nói theo bản năng.

"Ngươi bị sưng rồi!" Lục Di Ninh mặt đầy lo lắng mà nhìn vào hạ bộ của hắn. Nơi đó bỗng nhiên sưng phồng lên...Không phải nàng đã ấn hồng Tần Dục rồi chứ? Bằng không đang tốt đẹp, sao lại đột nhiên sưng lên? Còn sưng lớn như vậy?

Nghĩ như thế, Lục Di Ninh lập tức vươn tay đến, định sờ lên đó.

Chương 38: Núi Tần An(1)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Tần Dục thấy cơ thể mình có phản ứng, ngay lập tức kinh sợ.

Đối với việc thân thể đột nhiên có phản ứng, hẳn không phải quá xa lạ, dù sao trước khi xảy ra chuyện hẳn đã mười sáu tuổi, thậm chí nếu không phải hẳn thường xuyên bận rộn lại không ham mê nữ sắc, sợ là đã sớm thu mấy cung nữ vào phòng.

Nhưng có phản ứng như vậy, quả thật đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Kể từ khi hẳn bị thương, từ phần eo trở xuống hoàn toàn mất cảm giác, ngay cả mỗi lần đi vệ sinh cũng không có cảm giác gì, khiến hẳn vô cùng hận bản thân, về sau tuy chuyển biến tốt hơn, nhưng cũng không thể hoan ái.

Mà chuyện này, do có người cố tình truyền ra ngoài nên mọi người ai cũng biết.

Mỗi ngày Tần Dục đều ngâm thuốc tắm, làm theo phương pháp trị liệu của Lục Di Ninh, mấy thứ này xác thật khiến thân thể hẳn có biến chuyển tốt đẹp, nhưng dù sao hẳn cũng không dám ôm hy vọng quá lớn, ai ngờ vào giờ khắc này...

Biểu cảm trên mặt Tần Dục sớm đã cứng đờ, trong lòng lại ngập tràn vui sướng, có thể nói là mừng rỡ như điên.

Thân thể hẳn, phải chăng thật sự có thể bình phục?

Trong lòng Tần Dục vừa vui mừng vừa kích động, nhưng một động tác của Lục Di Ninh lập tức làm cho tâm trạng hẳn khôi phục hoàn toàn.

Lúc này nàng đang cẩn thận từng chút một sờ vào nơi đã sấm sưng lên của hẳn.

Tần Dục sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy ngưng ngừng, khuôn mặt đỏ bừng như phát sốt, giống như tất cả lửa nóng toàn thân đều xông lên đỉnh đầu.

Theo bản năng, Tần Dục đem tay Lục Di Ninh đẩy ra, sau đó túm lấy cái chần bên cạnh trùm lên người, che đậy chuyện không tốt của bản thân.

"Có phải rất đau không?" Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, trên mặt tràn đầy áy náy, Tần Dục đột nhiên đẩy nàng ra như vậy, chắc hẳn là vì rất đau?

Nàng không chỉ làm cho nơi nào đó của Tần Dục bị sưng lên, còn khiến hẳn phải chịu đau đớn?

"Ta không sao." Tần Dục nói, tuy rằng hẳn có phản ứng, nhưng thật ra không phải là khoái cảm, hiện giờ Lục Di Ninh khiến cảm xúc của hẳn bị phân tán, một chút phản ứng vừa có đã biến mất không còn lại gì.

Điều này làm hẳn sinh ra chút mất mát, đồng thời trong lòng cũng dâng lên vô hạn hy vọng, có lẽ một ngày không xa, hẳn có thể khôi phục hoàn toàn.

Trước đó hẳn làm nhiều việc như vậy, chỉ vì không muốn để cho người Nhung cướp đi giang sơn Đại Tần, giết hại con dân Đại Tần, một lòng mong muốn bảo hộ giang sơn vững mạnh không bị người ngoài giẫm đạp, chưa từng nghĩ đến tương lai mình sẽ ra sao, nhưng bây giờ...

"Tần Dục... Người thật không có việc gì chứ?" Lục Di Ninh khó hiểu nhìn hẳn.

"Ta thật sự không có việc gì." Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh: "Di Ninh, Tần Dục ta ngay tại đây xin thề, nhất định bảo hộ nàng một đời bình an vui vẻ, vinh hoa phú quý."

Kể cả kiếp trước hay kiếp này, Lục Di Ninh đã vì hẳn mà làm quá nhiều việc, hẳn là người có ơn tất báo, nên tương lai càng phải đối xử với nàng thật tốt.

Lục Di Ninh không để ý lời thề của Tần Dục, vẫn đang lo lắng cho thân thể hẳn: "Nếu không, ta chữa cho ngươi thêm một lúc nữa?"

"Không cần, hôm nay không vội." Tần Dục ngăn cản ý định muốn nhào tới của Lục Di Ninh: "Chúng ta đi ngủ sớm một chút, ngày mai lại tiếp tục chữa bệnh." Lúc này hẳn cần có thời gian để gỡ rối tâm tình phức tạp của mình.

Lục Di Ninh mù mờ liếc mắt nhìn Tần Dục, gật gật đầu.

Tần Dục sờ đầu nàng, cười một tiếng.

Kiếp trước dù sao trong lòng hẳn cũng có thành kiến quá sâu, tuy chưa từng khất khe với Lục Di Ninh, nhưng cũng không muốn tiếp xúc với nàng, có lẽ bởi vậy nên hẳn đã bỏ lỡ cơ hội được phục hồi.

Nếu kiếp trước hẳn đối xử với nàng tốt hơn một chút... Vừa nghĩ tới điều này, Tần Dục ngay lập tức cười khổ, hẳn khi đó, quả thật đã làm sai rất nhiều chuyện.

Đêm nay, Tần Dục có giấc ngủ tốt nhất từ trước đến giờ, chờ đến tối ngày hôm sau, hẳn cố ý cùng Lục Di Ninh trao đổi một phen.

"Chuyện xảy ra hôm qua là hiện tượng hết sức bình thường, nàng không cần để ý đến nó, nhưng cũng đừng chạm vào, là một cô nương thì không thể đụng vào chỗ đó của nam nhân. Biết không?" Tần Dục dạy dỗ Lục Di Ninh, từng câu từng chữ cực kỳ gian nan.

Trước kia hẳn chưa từng nghĩ tới, có ngày mình phải dạy dỗ một nữ tử về mấy vấn đề tế nhị này.

Tần Dục nói một cách gian khổ, Lục Di Ninh đối với những lời hẳn nói lại hết sức tin tưởng, nàng gật đầu, không để ý mấy chuyện đó nữa, tiếp tục vì hẳn mà chữa bệnh.

Tần Dục không ngoài dự liệu lại có phản ứng, nhưng rất rõ ràng, cơ thể hẳn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên không có dự vọng, dù sao thì cũng đã biến chuyển tốt hơn.

Một thời gian sau đó, tâm tình Tần Dục cực tốt, mỗi ngày đều tràn đầy hăng hái, nhưng thấy Tần Dục như vậy, trong lòng Tần Diệu không thể tốt được.

Từ khi bị Vĩnh Thành Đế đưa đến hành cung ở núi Tần An, mỗi ngày Tần Diệu đều nóng nảy khó chịu, hẳn một lòng muốn được xử lý chính vụ, kết quả như thế nào? Vĩnh Thành Đế để cho Tần Dục giám quốc [1], lại mang Tần Diệu hẳn đi cùng!

[1] Giám quốc: thay mặt vua xử lý, trông coi công việc trong triều đình khi vua vắng mặt.

Tần Diệu không muốn Tần Dục được ở lại giám quốc, Tiêu Quý Phi cũng giống vậy, hai người suy nghĩ thật lâu, nhất trí cho người ở trước mặt Vĩnh Thành Đế ra sức khen ngợi Tần Dục.

Vĩnh Thành Đế đối với Tần Dục rất vừa lòng, nhưng không hy vọng người khác tán thưởng Tần Dục như vậy... Ông lập tức hạ lệnh cho Tần Nhạc trở về, để Tần Dục tới hành cung trên núi Tần An điều dưỡng thân thể.

Vĩnh Thành Đế làm như vậy, bên ngoài nói vì muốn tốt cho sức khỏe Tần Dục, nhưng rốt cuộc trong lòng nghĩ như thế nào, bản thân ông ta hiểu rõ, Tần Dục lại càng hiểu rõ ràng hơn.

Trọng sinh quá nửa năm, những chuyện nên làm cũng đã làm xong, đối với binh quyền trên tay, Tần Dục không để ý quá nhiều, hẳn biết rõ muốn làm nên chuyện thì không thể hấp tấp, vì vậy liền thu thập đồ đạc, dẫn theo Lục Di Ninh lên đường tới núi Tần An.

Rất lâu rồi Lục Di Ninh không được ra ngoài du ngoạn, lúc này có cơ hội mang nàng đi thăm thú một chút, ngược lại cũng không tệ.

Thân thể Tần Dục không tốt, xe ngựa đi rất chậm, sau khi ra khỏi thành, thuận tiện ở lại thôn trang của hắn nghỉ ngơi vài ngày.

Tần Dục vẫn chưa dừng lại việc thu dưỡng cô nhi, hiện giờ đã tiếp nhận hơn một nghìn đứa trẻ, còn có rất nhiều lưu dân từ khắp nơi đến cậy nhờ, hẳn đều thu nhận, nhưng số lượng quá nhiều, hẳn phải an bài họ tới những địa phương khác.

Trong thôn trang Tần Dục cho xây lên rất nhiều phòng, tuy bề ngoài

không đẹp nhưng khá chắc chắn, ở được lâu dài. Bên trong phòng đặt rất nhiều giường có kích thước lớn, đây là chuẩn bị cho đám trẻ kia vào ở.

Mới vừa vào thôn trang, từ xa Tần Dục đã nhìn thấy dãy phòng đó, đồng thời hẳn cũng thấy được một người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nói quen thuộc, bởi vì người này chính là muội muội hẳn, Chiêu Dương công chúa Tần Lạc, còn nói xa lạ... là vì Chiêu Dương gầy hơn trước rất nhiều.

Hiện giờ thân thể Chiêu Dương vẫn có chút mướt mà, nhưng chỉ là mướt mà thôi, không giống bộ dáng mập mạp trước kia, vừa mập vừa không khỏe mạnh. Mới có mấy tháng gần ngủi, muội muội hẳn giống như biến thành một người khác.

"Chiêu Dương?" Tần Dục có chút kinh ngạc nhìn sang.

"Hoàng huynh!" Chiêu Dương thấy Tần Dục, hai mắt sáng rực lên, sau đó lại ngượng ngùng cúi đầu.

Nàng gầy hơn rất nhiều, quần áo trước kia đều quá rộng, lúc này không còn vừa người, không biết hoàng huynh thấy được có răn dạy nàng không đây...

"Chiêu Dương xinh đẹp lên nhiều." Tần Dục cười nói, muội muội hẳn thay đổi quá lớn, chắc chắn về sau nàng sẽ hoàn toàn thoát khỏi bị kịch đã từng xảy ra.

Chiêu Dương được Tần Dục khen như vậy, mặt lập tức đỏ lên, nàng chưa từng được người khác khen xinh đẹp như vậy đâu.

"Bây giờ muội không mập, hàng ngày hãy cùng những đứa trẻ đó

chạy bộ, như vậy thân thể cũng khỏe mạnh." Tần Dục lại nói. Còn nhớ rõ kiếp trước lúc người Nhung đánh vào kinh thành, rất nhiều nữ tử nhà quyền quý không có sức phản kháng bị bắt đi, có vài người theo người hầu chạy trốn, thế nhưng người hầu chạy được, các nàng lại quá yếu ớt, không có sức lực nên không chạy nổi.

Ngược lại, nữ tử người Nhung rất khỏe mạnh, thậm chí các nàng còn có thể lên ngựa giết địch.

Hắn không cầu muội muội mình có thể lợi hại giống như nữ tử người Nhung, nhưng không hy vọng nàng quá mức yếu đuối nhu nhược, dù sao tương lai khi hắn đi Tây Bắc, đã tính toán sẽ mang Chiêu Dương theo.

"Được." Chiêu Dương đồng ý, nhưng không dám nói mình đã chạy bộ từ lâu... Tiếp xúc với những người ở thôn trang một thời gian, nàng đã tự tin hơn rất nhiều, nhưng đứng trước huynh trưởng nhà mình, lại lo lắng bản thân chưa làm tốt.

Hoàng huynh lợi hại như vậy, mà nàng thì quá vô dụng...

Tần Dục đến thôn trang, lấy cơ thân thể không khoẻ ở lại thêm mấy ngày. Đối với việc này Tần Diệu không quan tâm, dù sao Tần Dục đã chịu buông bỏ quyền lực, mà Vĩnh Thành Đế càng không thèm để ý, không có ai nhắc tới, nên rất nhanh sau đó ông đã đem chuyện Tần Dục đặt sang một bên.

Tần Dục ở trong thôn trang, có gặp Du Hằng một lần, giao cho Du Hằng xây dựng vài tòa nhà ở Tây Bắc.

Cùng lúc đó, hắn cũng gặp được những người trước kia là thuộc hạ Du gia mới từ Tây Bắc trở về, bây giờ đã gia nhập thương đội của hắn.

Mặc dù hấn đã cho người bảo vệ nhưng thương đội vẫn gặp một chút nguy hiểm, may mắn giờ đã an toàn trở lại, còn mang về rất nhiều hàng hóa ở Tây Bắc.

Đủ loại da thú, thảo dược, tài vật quý hiếm, còn có đá quý các loại... Một lần đi này, ban đầu Tần Dục phải bỏ ra rất nhiều, giờ tiền kiếm được phải tăng gấp bội.

Quả nhiên làm ăn buôn bán là cách kiếm tiền nhanh nhất.

Xem qua những thứ đó, để cho người ở kinh thành bán ra, sau đó Tần Dục quyết định đem việc buôn bán mở rộng hơn nữa, có lẽ, dựa vào việc làm ăn này, hấn sớm có thể khống chế được Tây Bắc.

Tần Dục ở lại thôn trang năm ngày rồi mới lên đường đến núi Tần An, thêm một ngày đi xe ngựa với tốc độ không sai biệt lắm so với người đi đường, cuối cùng cũng tới chân núi.

Lần này đến núi Tần An, Tần Dục không để Chiêu Dương đi cùng, hấn làm như vậy, cũng là suy nghĩ đến sự an toàn của Chiêu Dương, đời trước nàng lặng yên không một tiếng động mà chết đi, khiến hấn có chút sợ hãi.

Khi Tần Dục tới hành cung, thời gian đã không còn sớm, lúc này Vĩnh Thành Đế đang trầm mê hương sắc, hấn không cần kiên trì đi thỉnh an, nên nhanh chóng về sân viện nơi mình ở.

Hành cung trang trí cực kỳ hoa mỹ, sân viện này lại càng xa hoa lộng lẫy hơn, Tần Dục nhìn một vòng, cũng không biết có phải gần đây hấn tính toán quá nhiều hay không, nhịn không được so sánh những thứ ở hành cung với các vật phẩm giá trị trong cung.

Thật không nghĩ tới, chính mình lại có ngày trở nên tục khí như vậy.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, việc đầu tiên cần làm là nấu thảo dược làm thuốc tắm, chỉ trong chốc lát, khắp viện liền lan tỏa mùi dược liệu nồng đậm.

Triệu Hoàng Hậu không theo Vĩnh Thành Đế tới hành cung, mà ở lại trong cung chủ trì đại cục, nhưng Tần Diễn có đi cùng, ở bên cạnh sân viện của Tần Dục, Ngũ hoàng tử Tần Tề chưa lập gia thất cũng ở cùng hẳn.

Hôm nay, Tam hoàng tử Tần Diệu còn tới nơi này thăm đệ đệ.

Ngũ hoàng tử Tần Tề là bảo bối bên người Thục phi, tuy nói ở tại viện này, nhưng đại đa số thời gian đều ở chỗ Thục phi, cho nên Tần Diệu tới nơi này chỉ có thể gặp được Tần Diễn.

"Đệ đi bái phỏng [2] vị hoàng huynh tốt kia sao?" Trông thấy Tần Diễn, Tần Diệu cười hỏi. Máy tháng trước, Mẫu phi hẳn nói có phương pháp để đối phó Tần Dục, mới đầu hẳn còn nghi hoặc, sau đó mới biết thì ra Mẫu phi đã sớm kết giao với vị Lục hoàng tử này.

[2] Bái phỏng: thăm hỏi, thể hiện sự tôn trọng, kính cẩn.

Triệu Hoàng Hậu đối xử với Tần Diễn không tồi, nhưng Tần Diễn lại cố tình không phục mà ngấm ngầm lật đổ bọn họ (Triệu Hoàng Hậu + Tần Dục)... Trong lòng Tần Diệu đối với loại người này có chút khinh thường, nhưng hẳn vẫn sẽ như cũ qua lại thân thiết cùng Tần Diễn.

"Hoàng huynh nói thân thể mệt mỏi, không gặp được." Tần Diễn cắn chặt răng, dâng lên cảm giác không cam lòng.

Chương 39: Núi Tần An(2)

Edit: Tử Lam.

Beta: Nhược Vy

"Hoàng huynh đối xử với đệ đúng là càng ngày càng tệ nha..." Tần Diệu nhìn Tần Diễn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Thấy nụ cười kia của Tần Diệu, trong lòng Tần Diễn vốn đã khó chịu nay lại khó chịu thêm. Tần Diệu nói không sai, Tần Dục đối với hắn càng ngày càng tệ, mấy tháng nay, hắn đi tìm Tần Dục cả chục lần nhưng Tần Dục vẫn luôn kiên trì không gặp.

Rốt cuộc Tần Dục có chuyện gì?

Tần Diễn càng nghĩ càng hận, thời điểm lần cuối Tiêu Quý Phi sai người đi tìm hắn, hắn đã đáp ứng với Tiêu Quý Phi.

Tần Diệu thu biểu tình của Tần Diễn vào trong mắt, trong lòng cười nhạt một tiếng.

Đều đã mười bốn, nhưng vẫn ngu xuẩn như vậy... Tần Diệu luôn bị cho là ngu ngốc hơn Tần Dục một chút, nhưng lúc đối mặt với Tần Diễn, đột nhiên phát hiện chính mình cực kỳ thông minh.

Tần Dục đang ngâm ôn tuyên đã biết chuyện Tần Diệu và Tần Diễn tiếp xúc với nhau.

Hắn cũng cảm thấy Tần Diễn thực sự ngu.

Hậu cung của Vĩnh Thành Đế, nữ nhân có thân phận cao không nhiều, cũng chỉ có Triệu Hoàng Hậu, Thục phi và một vị khác có cùng thân phận với Uyển Phi. Thậm chí ngay cả Tiêu Quý Phi, trước khi tiến cung, phụ thân cũng chỉ là một cử nhân chủ bộ ở huyện nha mà thôi, Vĩnh Thành Đế vẫn luôn cảm thấy nữ nhân có thân phận cao "dùng" không thoải mái.

Ngày thường Vĩnh Thành Đế sủng hạnh nữ nhân, cơ bản đều là nữ nhân tuyển tú ở nhiều nơi, trong đó không thiếu những nông gia nữ (con gái của nông gia) không biết lớn nhỏ.

Dưới tình huống như thế, thân phận của mẫu phi Tần Diễm đương nhiên cũng không có khả năng cao... Nàng là con gái của một thương nhân, từ nhỏ diện mạo xuất chúng, thương nhân kia tồn tại ý niệm thấy người sang bắt quàng làm họ[1], không xem trọng nữ nhi, nên đã tặng cho bọn thái giám khi đang chọn mua tú nữ.

[1] Thấy người sang bắt quàng làm họ: Gặp người "sang" (quyền quý, giàu có, quyền lực) thì chạy đến xum xuê, giả vờ là người có quen biết. Ý trong đoạn này: Ý định muốn chim sẽ biến thành Phượng Hoàng nhờ mưu kế.

Khi vừa tiến cung, nàng vốn hầu hạ Triệu Hoàng Hậu, sau đó thành người của Vĩnh Thành Đế, sinh hạ được Tần Diễm thì cũng qua đời.

Vì thời điểm mẫu thân Tần Diễm còn sống rất an phận, Triệu Hoàng Hậu lại muốn bồi dưỡng vài nhân thủ cho con mình - trưởng tử Tần Dục, nên đã giữ Tần Diễm ở bên cạnh nuôi dưỡng.

Trước khi Tần Dục củng cố địa vị không có chuyện gì xảy ra, cho nên Triệu Hoàng Hậu đương nhiên sẽ không có khả năng đi phòng bị một tiểu hài tử chưa đến mười tuổi, đối với Tần Diễm cực kì tốt.

Chờ đến khi Tần Dục xảy ra chuyện, trong lòng Triệu Hoàng Hậu nảy sinh ý niệm nâng đỡ Tần Diển đăng cơ để tương lai có thể che chở Tần Dục, vì thế Triệu Hoàng Hậu vẫn đối xử với Tần Diển tốt như cũ.

Kết quả, bọn họ lại nuôi một bạch nhãn lang[2], con sói này còn rất vụng về.

[2] Bạch nhãn lang: Vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Nhưng là, điều này cũng không trách được Tần Diển, thượng bất chính hạ tắc loạn[3]. Vĩnh Thành Đế chỉ lo cho chính mình, đối với chuyện quản giáo của mấy Hoàng Tử chưa bao giờ để bụng, bọn họ đương nhiên cũng chỉ có thể dựa vào sức của mình.

[3] Thượng bất chính, hạ tắc loạn: Thượng (trên), hạ (dưới), bất chính (không ngay thẳng), tắc (thì), loạn (lộn xộn). Người trên mà làm bậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được.

Tần Dục từ nhỏ đã được phong là Thái Tử, dạy dỗ hẳn đều là đại nho, Triệu Hoàng Hậu đối với hẳn cực kỳ nghiêm khắc. Những Hoàng Tử khác thì không giống vậy, Đại Tần vẫn luôn suy nghĩ biện pháp nuôi các phiên vương thành heo.

"Nói việc này cho mẫu thân đi." Tần Dục nói.

Hắn đột nhiên lãnh đạm với Tần Diển, đã cho Triệu Hoàng Hậu một cái lý do là thử Tần Diển một chút, xem Tần Diển có đáng giá để hẳn nâng đỡ hay không.

Sau khi hẳn nói như vậy, chính mình vẫn luôn lãnh đạm Tần Diển, còn bảo Triệu Hoàng Hậu cũng lãnh đạm với Tần Diển. Quả nhiên, không bao lâu sau Tần Diển đã đáp ứng với bên Tiêu Quý Phi kia.

Triệu Hoàng Hậu đối với Tiêu Quý Phi hận thấu xương, kể từ đó, đương nhiên đối với Tần Diễn cũng hoàn toàn thất vọng.

Người bên cạnh Tần Dục lĩnh mệnh đi xuống, Tần Dục dưới sự trợ giúp của Thọ Hi đã ra khỏi ôn tuyền, mặc quần áo lên giường.

Trên giường, Lục Di Ninh đang chờ chữa bệnh cho hắn.

Tần Dục mới vừa nằm lên giường, đã cảm giác được ánh mắt của Lục Di Ninh dừng trên bộ phận đang sưng lên của mình, không khỏi đỏ mặt, cuối cùng lạnh mặt lấy chăn quấn lên người.

Nhìn thấy Tần Dục che đậy thân thể của mình, Lục Di Ninh mặt đầy nuối tiếc. Nàng rất hiếu kì không biết Tần Dục bị gì mà sưng lên, muốn nhìn thử... đáng tiếc Tần Dục không cho nàng xem, cũng không để cho nàng sờ.

(Tử Lam: Em lạy tác giả, em trong sáng lắm đừng nhúng chàm em ~)

Tần Dục mặt không biểu tình, vô cùng trấn định.

Ngày hôm sau, Tần Dục đi thỉnh an Vĩnh Thành Đế, thuận tiện thỉnh tội... Vì thân thể hắn không khoẻ, tới núi Tần An trễ vài ngày.

Mấy tháng nay, lúc nào Vĩnh Thành Đế gặp Tần Dục cũng gửi được một cỗ mùi thuốc. Điều này khiến ông ta biết rõ thân thể của nhi tử thực sự không tốt, đương nhiên sẽ không vì vậy mà trách tội.

Chỉ là ông ta chịu không nổi mùi thuốc nồng nặc trên người Tần Dục, cho nên tùy ý dò hỏi vài câu đã bảo Tần Dục lui xuống, tiếp đó lập tức sai người mang huân hương tới.

Tần Dục quay đầu lại nhìn thoáng qua hành cung tinh xảo, cười khẽ một tiếng.

Sinh hoạt trong hành cung cực kì an nhàn, Tần Dục thông thả nghỉ ngơi hai ngày, thời thời khắc khắc ở bên Lục Di Ninh. Mà sau hai ngày, Vĩnh Thành Đế đột nhiên nổi hứng, muốn đi chùa Tần An dâng hương.

Chùa Tần An nằm trên đỉnh núi Tần An, lên núi cũng không dễ dàng. Chùa là nơi Phật môn thanh tịnh, không thể tìm hoan mua vui. Cho nên Vĩnh Thành Đế rất không thích lên núi, tới hành cung đã một tháng nhưng chưa từng nghe nói đến việc này một lần.

Mà lần này ông đột nhiên muốn lên núi, dựa theo tin tức Tần Dục biết được, là vì bị hấn quấy rầy không chịu nổi, cùng một số lí do như... Thân thể của Vĩnh Thành Đế không phải làm bằng sắt, mỗi ngày "vui vẻ" với nhiều nữ nhân như vậy, chịu không nổi là chuyện hết sức bình thường. Nếu tạm thời không thể gần nữ sắc, ông liền tính toán đi lên núi một chút.

Không, cũng không thể nói là "đi một chút". Căn bản Vĩnh Thành Đế không có đi bộ, mà là sai người khiêng ông đi. Nghe nói lúc ông còn trẻ, Tiên đế dẫn ông tới hành cung, bảo ta đi lên đỉnh núi cầu phúc, lần đó ông ta đi suốt một ngày, sau này không muốn đi bộ nữa.

Vĩnh Thành Đế sai người nâng lên, Tần Dục cũng vậy. Xe lăn của hấn di chuyển trên mặt đất bằng phẳng đã không tốt, lên núi thì hoàn toàn không có khả năng.

Mà có Vĩnh Thành Đế và Tần Dục tiên phong, những quý nhân đi cùng cũng không cần tỏ vẻ thành kính mà đi bộ nữa, một đường được nâng đến đỉnh núi, đến nơi mới dùng tới hai chân của mình.

Nghe nói tháng tư nhân gian hoa cỏ tỏa hương, hoa đào trên sơn chùa nở rộ.

Thời điểm đến núi Tần An vừa đúng là tháng tư, trên núi có không ít cây đào còn chưa bung nở, nơi tàng cây, hoa đào rơi đầy xuống đất.

Tần Dục ngắm nhìn cảnh sắc chung quanh, vốn định chia sẻ với Lục Di Ninh, nhưng khi quay đầu lại phát hiện Lục Di Ninh đang nhìn đám cỏ dại bên cạnh.

"Nàng đang nhìn gì?" Tần Dục hỏi.

"Cái này người có thể ăn!" Lục Di Ninh đột nhiên ngồi xổm xuống, nhổ một cây cỏ có hình dạng kỳ quái, đưa đến trước miệng Tần Dục.

Là cỏ dại ven đường, hay là thuốc? Tần Dục liếc mắt nhìn Lục Di Ninh một cái, mở miệng, ngay sau đó trong miệng đã bị nhét vào gì đó.

Tần Dục khép miệng lại, yên lặng mà nhai. Hẳn thường xuyên uống thuốc, cho dù là thuốc đắng bao nhiêu cũng không thay đổi sắc mặt mà nuốt vào, nhưng cây thuốc này...

Hương vị đặc biệt khó nuốt, làm miệng hẳn vô cùng khó chịu, nói gì đến người bình thường.

Tần Dục cố nén xúc động muốn phun cây thuốc trong miệng ra ngoài, một màn này, không có gì bất ngờ lọt vào tầm mắt của người có "tâm".

Đoan Vương Phi tùy tiện nhổ một cây cỏ cho Đoan Vương ăn, Đoan Vương cũng nghe lời nuốt vào... Đoan Vương, chẳng lẽ thật sự quan tâm đũa ngọc này?

"Hoàng huynh, sao huynh có thể tùy tiện ăn thứ đó? Không sợ bị đau bụng sao?" Ngũ Hoàng Tử Tần Tề hét lên, bất mãn mà liếc nhìn Lục Di Ninh. Đứa ngốc này thực sự ngốc hết thuốc chữa, lại bắt hoàng huynh ăn cỏ!

"Không có việc gì." Tần Dục nói, hấn tin tưởng Lục Di Ninh.

"Hoàng huynh, huynh đâu phải bò, sao lại đi ăn cỏ!" Ngũ Hoàng Tử hừ hừ hai tiếng, trừng mắt nhìn Lục Di Ninh rồi chạy đến chỗ Thục phi.

Tần Tề bằng tuổi Tần Diễn nhưng lớn thàng hơn. Vóc dáng hấn cao lớn, mặt mày mang đầy nét trẻ con, nhưng luận về đầu óc, một chút cũng không thua Tần Diệu.

Chỉ là, Thục phi vẫn xem hấn như hài tử, lúc này áy này nhìn Tần Dục, sai người mang nước mật ong đến tặng cho Tần Dục coi như bồi tội.

Tần Dục quả thực cần mật ong để giảm bớt hương vị trong miệng, cho nên cũng không cự tuyệt, bung bình lên uống giống Tần Tề.

Có lẽ trong mật ong của Thục phi còn bỏ thêm thứ khác, hương vị cực tốt. Nghĩ đến Lục Di Ninh thích ăn ngọt, sau khi Tần Dục uống một ít liền đưa bình trên tay bình cho nàng.

Lục Di Ninh không khách khí uống hết nước mật ong, cách đó không xa, ánh mắt Tần Diệu lóe lóe.

Sau Tết Nguyên Tiêu, hấn không còn thấy Lục Di Ninh, hiện tại gặp lại... Đứa ngốc này xinh đẹp thêm rất nhiều.

Dung mạo xinh đẹp, nhưng không hiểu sao lại ngốc thế... Nữ tử như vậy, ai lại không muốn "ăn"? Hoàng huynh hấn đại khái cũng là người thường.

Thậm chí ngay cả hấn, cũng không nhịn được mà muốn tra tấn ngốc tử này, nhìn nàng lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Trong mắt Tần Diệu hiện lên một tia ác ý.

Chùa Tần An cực kì được tôn sùng ở Đại Tần, Vĩnh Thành Đế không đến thì thôi, nếu đã đến thì không khỏi muốn trò chuyện với phương trượng và bái lạy thần Phật.

Vĩnh Thành Đế không thích đi một mình, quyết định dẫn tất cả Hoàng tử đi theo. Mà nơi đó không phải nơi nữ quyến có thể đi, cho nên Tần Dục không thể ở cùng Lục Di Ninh.

Dặn dò Lục Di Ninh vài câu, Tần Dục theo Vĩnh Thành Đế rời đi, Lục Di Ninh và nhóm nữ quyến được tiểu sa (chú tiểu) dẫn đến dãy sương phòng phía sau.

Núi Tần An có rất nhiều sương phòng, cũng có rất nhiều sân. Tiêu Quý Phi và Thục phi có phân vị cao nên ở một mình một sân, mấy Vương gia Vương phi cũng vậy.

Vĩnh Thành Đế tính toán ở trên núi thanh tu mấy ngày, vì vậy mọi người đều mang theo rất nhiều nha hoàn, thái giám và thị vệ, Lục Di Ninh được đưa tới sân sau nơi nàng và Tần Dục sẽ ở, cung nhân hầu hạ bắt đầu dọn dẹp phòng ốc.

Nàng không hiểu những thứ đó, chỉ có thể nhàm chán mà nhìn mọi người xung quanh bận rộn. Đúng lúc này, thái giám Thọ An bên người Tần Dục đi đến: "Vương phi, cảnh sắc phía sau chùa Tần An

cũng khá tốt, Vương phi có muốn đi xem không?"

Vừa nãy tìm được một cây thuốc cho Tần Dục, Lục Di Ninh muốn tìm thêm nên lập tức gật gật đầu, sau đó có chút do dự... Tần Dục không thích nàng đi ra ngoài.

"Hiện giờ chùa Tần An đã được thị vệ vây quanh, rất an toàn, Vương phi không cần lo lắng." Thọ An cười nói: "Vương gia cũng nói, Vương phi có thể đi giải sầu."

Lục Di Ninh nghe nói là Tần Dục đồng ý, không nói lời nào mà trực tiếp ra ngoài, thực sự đi ra phía sau chùa Tần An. Chờ đến khi nàng đi, Thọ An liền gật đầu với một thái giám: "Vương phi đã đi qua đó."

"Đây là cửa người." Thái giám đưa mấy tờ ngân phiếu cho hắn.

Thọ An nhìn thấy ngân phiếu trên tay, mặt lập tức lộ vẻ tươi cười.

Cùng lúc đó, bên trong núi giả phía sau chùa Tần An, một nam tử đang đứng chờ. Hắn đã chờ đến mức không còn kiên nhẫn, đến hỏi người bên cạnh: "Sao còn chưa đến?"

"Chờ một chút." Bên cạnh hắn là một nữ nhân cải trang thành nha hoàn.

"Sau đó... Ta thật sự sẽ không có việc gì?" Nam nhân kia có chút bất an.

"Còn có thể có chuyện gì? Nữ nhân xảy ra loại chuyện như vậy, sao dám nói với người ngoài đây?" Nữ nhân cải trang thành nha hoàn lại nói.

Nam tử kia nghĩ thấy cũng đúng, nhớ đến chính mình còn nhận

được bạc nên lập tức vững tâm. Đúng lúc này, Lục Di Ninh mang theo hai ma ma, chậm rãi đi về phía này.

Nàng một lòng tìm thảo dược, đầu vẫn luôn cúi, mà hai ma ma kia thì nhắm mắt theo đuôi nàng.

"Đến đi, chính là nàng ta." Nữ nhân ăn mặc giống nha hoàn nói.

"Nữ nhân kia sao?" Nam nhân sau núi giả ngạc nhiên nhìn Lục Di Ninh, nữ nhân xinh đẹp như thế, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

"Ta dẫn hai ma ma đi, ngươi chờ ở nơi này!" Nữ nhân ăn mặc giống nha hoàn chạy về phía Lục Di Ninh: "Không xong rồi, đã xảy ra chuyện!"

Nam tử trong núi giả mở to hai mắt nhìn tình huống bên ngoài, dựa theo mưu tính của bọn họ, sẽ có người dẫn dắt hoặc giải quyết người bên cạnh mỹ nhân đi, sau đó hắn có thể lên sân khấu.....

Nữ quyến thế gia bị thua thiệt cũng không dám ra nói ra, nếu hắn làm xong chuyện, chắc hắn ngoài nhận được tiền còn có thể moi thêm từ nữ nhân kia một chút.

Nam tử này là một con ma cờ bạc, trước kia thua một đồng tiền, không trả dứt sẽ bị chặt đứt hai tay nên mới đáp ứng việc này. Hiện tại, hắn đã bắt đầu ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp về sau.

Chỉ là hắn vừa nghĩ đã thấy cổ mình đau rát, sau đó mất đi ý thức, người đánh ngất hắn khiêng hắn đến chỗ Tiêu Quý Phi.

Cùng lúc đó, lại có người giải quyết những người đang ản núp của nam nhân và nữ nhân cải trang thành nha hoàn kia.

Làm xong mọi chuyện, bọn họ tiếp tục ăn nấp, thời thời khắc khắc chú ý Lục Di Ninh. Vương gia nhà bọn họ nói, một sợi lông của Vương phi cũng không thể thiếu.

Chương 40: Núi Tần An (3)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Lục Di Ninh ra sau núi không vì điều gì khác, đơn thuần là xem thử có thảo dược nào dùng được cho Tần Dục không, cho nên lúc người khác ngẩng đầu ngắm cảnh thì nàng vẫn cúi đầu, thỉnh thoảng tìm kiếm trong bụi cỏ khiến cả hai tay đều dính đầy bùn, cũng không có ý chê bần.

Nàng tận tâm tận lực tìm thảo dược ở góc đằng kia, trong mắt người khác lại là một đũa ngọc đang lắc lư trong đồng cỏ dại...

Một đường đi tới, Lục Di Ninh tìm được vài loại thảo dược, nhưng đều là loại thông thường hoặc ở chỗ Hồ đại phu cũng có, nàng không hái thảo dược xuống ngay, ngược lại tìm được vài đóa hoa nhìn rất xinh đẹp, cài lên trên đầu của mình. Cảm thấy hoa này so với những trang sức mà đôi khi Tần Dục cho nàng còn đẹp hơn.

Tần Dục dễ nhìn như vậy, nàng cũng muốn bản thân dễ nhìn một chút.

Đang chuyên tâm tìm thảo dược thì đột nhiên có người hướng về phía mình nói: "Không hay, đã xảy ra chuyện rồi!"

Xảy ra chuyện? Đã xảy ra chuyện gì? Lục Di Ninh khó hiểu nhìn về phía cung nữ đang chạy tới, hai vú già phía sau nhanh chóng tiến lên chắn trước mặt nàng --- Lời của Vương gia chính là đạo lý, không

thể để cho người khác tới gần Vương phi.

"Đột nhiên nương nương của chúng ta ngất đi, ta không đỡ nổi ngài ấy, vị ma ma này, xin người giúp ta một chút đi." Nha hoàn kia khóc lóc nói.

Hai vú già của Lục Di Ninh cự tuyệt ngay lập tức: "Người nhanh đi tìm người đi, chúng ta không thể rời khỏi Vương phi của chúng ta được!"

"Van cầu các người, nếu như nương nương chúng ta xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ bị đánh chết!" Người này khóc lên, nhìn cực kỳ đáng thương.

Hai vú già có chút đồng tình, Lục Di Ninh lại nghi ngờ nhìn về phía nha hoàn kia --- trên người của nàng ta có một mùi...là mùi của mê dược.

Thân thể này của nàng có hai chỗ tốt rất lớn, một là tốc độ khôi phục đặc biệt nhanh, cái khác chính là mũi cực thính.

Đồ vật như mê dược không phải là thứ tốt, mà Tần Dục từng dặn qua, nếu có người dám gây bất lợi với nàng, nàng hãy đánh cho người kia một trận!

Đột nhiên Lục Di Ninh xông lên, hướng về phía mũi nha hoàn kia đánh một quyền.

Nha hoàn kia rất thông minh, cho nên mới được giao cho nhiệm vụ như vậy, thậm chí chủ tử sau lưng nàng ta luyến tiếc nàng ta sẽ bị hủy trong nhiệm vụ, vì vậy đã an bài đường lui cho nàng ta.

Nhưng nàng ta chung quy vẫn là một nữ tử bình thường, dù thân thủ

so với người thường linh hoạt hơn một chút, cũng không linh hoạt đến nơi đến chốn.

Lục Di Ninh không giống vậy, sau khi luyện công phu đó, tuy rằng không đến mức có bản lĩnh đánh ngàn quân nhưng khí lực của nàng trở nên mạnh hơn rất nhiều, cộng thêm vô số lần phải chạy trốn đã khiến cho thân thủ của nàng nhanh nhẹn hơn so với người thường.

Huống chi...thời điểm nàng làm việc thường sẽ quên đi việc mình có thể bị thương, không quản cũng không để ý.

Giống như hiện tại, nàng không chút do dự xông lên đánh người.

Một quyền của Lục Di Ninh nện xuống, mũi của nha hoàn kia lập tức bị gãy, máu mũi phun ra, khiến cho khuôn mặt của nàng ta thoát nhìn đầy máu me nhầy nhụa rất đáng sợ.

"Vương phi!" Nha hoàn kia bị đánh đến tỉnh, đây là có chuyện gì, sao người này vừa tới đã đánh người?

Dĩ nhiên Lục Di Ninh sẽ không quan tâm đến lời nói của nàng ta, nàng nâng chân, tiếp tục đá một cước vào bụng người nha hoàn kia, trực tiếp đập ngã, rồi còn xông tới ngồi lên người nàng ta...

Đám người cách đó không xa chuyên bảo hộ cho Lục Di Ninh vốn đã nhìn chăm chăm nha hoàn kia, tránh để cho nàng ta nóng lên đánh người bị thương, không ngờ có thể thấy một màn như vậy, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người. (° ㄟ ;)

Vương phi của bọn, thật sự quá lợi hại...(° □ °)

Chẳng qua là vì sao Vương phi lại đánh người? Theo lý thì nàng hẳn không biết được nha hoàn kia có vấn đề Description:

.?_?.Description: ...Quả nhiên kẻ điên và đứn gốc đều không thể trêu vào.

Lục Di Ninh cũng không biết xung quanh mình còn có người bảo hộ, mấy quyền của nàng giáng xuống đã khiến người ta hôn mê, lúc này đây trên năm tay nàng đã tràn đầy vết máu.

Tay của nàng có chút đau, nhưng không có Tần Dục bên cạnh, sẽ không có ai vì vết thương nhỏ của nàng mà đau lòng không thôi, nàng cũng không để tâm đến.

Đá kẻ hôn mê sang một bên, Lục Di Ninh bắt đầu tìm xem chỗ vừa bị nàng ta ép có thảo dược dùng được hay không.

"Vương... Vương phi..." Mắt của hai vú già kia đều trợn tròn lên, chẳng qua nha hoàn này đến xin giúp đỡ mà thôi, sao Vương phi lại đánh người ta thành như vậy?

"Người, người giết người rồi phải không? Đến cùng là người muốn làm gì?" Đúng lúc này, đột nhiên có người từ bên cạnh nhảy bổ ra, không phải Ngũ hoàng tử Tần Tề thì còn ai?

Ngũ Hoàng tử Tần Tề vô cùng nghịch ngợm, hay gây sự lại không thích đọc sách, chuyện duy nhất khiến hắn vui vẻ chính là chuyện cưỡi ngựa bắn tên, tất nhiên là không kiên nhẫn lắng nghe một lão hòa thượng lái nhai giảng kinh.

Hắn cảm thấy rất phiền, dứt khoát lấy cơ đi nhà xí mà chạy ra ngoài.

Tuổi hắn còn nhỏ, Vĩnh Thành đế và Thục phi lại không quản, cho nên đi ra thì sẽ không trở về, tính toán đi xem nữ nhân gốc gác dám dứt cở đại cho Đại hoàng huynh.

Vừa vặn Lục Di Ninh đang đi ra phía sau, ở xa xa hần đã nhìn thấy nên cũng đi theo, chỉ là trên đường đột nhiên có người ngăn lại, nói có nương nương phía trước, không cho hần đi qua, cho nên mới bị trì hoãn một hồi lâu.

Không phải chỉ là một nương nương thôi sao? Ở trong cung hần gặp được còn thiếu à? Tần Tề sai thái giám bên người đẩy cung nữ đang ngăn cản hần rồi đuổi theo, kết quả vừa lúc nhìn thấy Lục Di Ninh đang đánh người.

Vẫn luôn sống dưới sự bảo hộ của Thục phi, cho nên khi Ngũ Hoàng tử nhìn thấy mặt nha hoàn kia chảy đầy máu thì bị dọa sợ, mãi đến khi người vú già ở bên người Lục Di Ninh mở miệng, mới dám nhảy ra một cách đầy chính nghĩa.

Hần cảm thấy nữ nhân này thật đáng sợ, đút đồ bậy bạ cho Đại hoàng huynh thì thôi đi, đã vậy còn đem nha hoàn đánh thành như vậy, nữ nhân kia có thể làm tẩu tử của hần ư? Nào có xứng đôi với Đại hoàng huynh của hần.

Lại nói tiếp, thưở nhỏ Tần Tề đã bị Thục phi chỉ bảo phải học tập Tần Dục, cho nên hần không thích Tần Dục, nhưng cũng sùng bái Tần Dục vô cùng.

Ngũ Hoàng tử đột nhiên xuất hiện, Lục Di Minh chỉ thản nhiên quét mắt nhìn thoáng qua một cái, không để tâm mà tiếp tục xem xét thảo dược.

"Này, ta đang nói chuyện với người đấy!" Tần Tề đi tới bên người Lục Di Ninh, lay lay tay của nàng.

Lục Di Ninh lách người nhanh chóng né tránh, rồi đề phòng nhìn hần, vùng xung quanh lông mày gắt gao nhăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn

thoạt nhìn rất nghiêm túc.

Trước đó lúc Tần Tề nhìn thấy Lục Di Ninh đánh người thì đã bị Lục Di Ninh làm cho hoảng sợ, hiện tại nhìn Lục Di Ninh đang ở ngay trước mặt hẳn so ra còn thấp hơn cả một cái đầu, dáng vẻ, khuôn mặt đó, khiến hẳn không cảm thấy sợ nữa, chẳng qua đối với nữ nhân này vẫn chán ghét như trước.

"Người, cái đũa ngọc này, dựa vào cái gì mà gả cho Đại hoàng huynh, người...A!" Tần Tề nói còn chưa dứt lời, đã bị Lục Di Ninh đá cho một cước, nhất thời kêu lên, vừa tức giận chỉ vào Lục Di Ninh: "Người lại dám đánh ta!"

Vì cái gì mà ta không dám đánh người? Lục Di Ninh nhìn Tần Tề, chỉ cảm thấy thấy người này có chút kì lạ.

"Người, đũa ngọc này..." Tần Tề nói, nhưng tiếp tục chưa dứt lời thì Lục Di Ninh đá thêm một cước, khiến hẳn đem câu nói kể tiếp nuốt ngược trở vào.

Tần Dục đã nói qua, nếu có người nói nàng ngọc thì nàng cứ việc đánh, mà nàng vẫn luôn nghe lời Tần Dục...hành động của Lục Di Ninh là đúng lý hợp tình.

Tần Tề thân là Hoàng tử, chưa từng bị đánh lần nào, hiện tại bị đá hai cái...Ban đầu còn nghĩ rằng không thể đánh nữ nhân, lúc này nổi giận, vung quyền đánh về phía Lục Di Ninh.

Hắn đối với bản thân rất có tự tin, một người có thể đánh hai thị vệ, bảy tám tên thái giám như hắn mà không đánh lại một nữ nhân nhỏ bé sao?

Tần Tề... thật sự đánh không lại Lục Di Ninh.

Trước đây lúc đánh nhau cùng đám thị vệ và thái giám, những người kia có ai dám đánh hấn? Thứ công phu hấn học cùng bọn họ cũng chỉ là thứ màu mè bày vẽ cho có.

Lục Di Ninh đánh người không có phương pháp gì, nhưng nàng vẫn biết đánh chỗ nào gây đau, đánh nơi nào khiến cho người khác chịu không nổi phải cầu xin tha thứ...

Tần Tề chỉ ăn hai cái nhẹ thôi đã ôm bụng ngã xuống. Thật ra vận khí của hấn rất tốt, vừa rồi Lục Di Ninh dùng quyền đánh vào mặt người ta thì tay đã bị thương, cho nên không trực tiếp đánh vào mặt nữa, mặt mũi hấn mới có thể bảo toàn.

"Người, độc phụ này, người...." Tần Tề ôm bụng đau đến muốn khóc, thật sự rất đau được không!

Lục Di Ninh không hiểu "Độc phụ" là gì, nhưng không tiếp tục đánh hấn nữa, ngồi ở một bên, quay trở lại công việc tìm thảo dược.

Hai vú già của Lục Di Ninh vốn lá gan đã không lớn, lúc này mặt mũi lại càng trắng bệch, Vương phi của các nàng vậy mà dám đánh một Vương gia, này..này....Đột nhiên các nàng cảm giác bản thân sắp mất mạng tới nơi.

Sắc mặt vài thị vệ che chở cho Lục Di Ninh cách đó không xa cũng giống vậy, vô cùng trắng bệch, không biết nói gì hơn, Vương phi lợi hại như vậy, nào cần người khác bảo hộ. Cho nên, đến cùng là bọn họ đến đây để làm gì?

Những người này còn đang nghi hoặc, phía trước đột nhiên có người đến nói: "Tiêu Quý phi và Thục phi sắp tới đây, rút lui!"

Thân phận Vương phi của bọn họ rất tốt, Tiêu Quý phi và Thục phi cũng không thể làm gì nàng, hai vị nương nương kia đến đây, cũng không có khả năng giở thủ đoạn gì, bọn họ có thể rút lui được rồi.

Những người này rời đi rất nhanh, mà Tiêu Quý phi và Thục phi cũng đến rất nhanh.

Thời điểm hai người đi tới, Lục Di Ninh đã tìm thấy thảo dược có thể dùng dưới một gốc cây, nàng cầm nhánh cây bắt đầu đào, mà bên cạnh nàng, Ngũ Hoàng tử Tần Tế còn đang hô "Độc phụ".

Chuyện lần này là do Tần Diệu an bài, nhưng Tiêu Quý phi cũng biết, thậm chí còn phối hợp với sự an bài của Tần Diệu, cho nên mới cố ý đến đây, bà vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy kẻ ngốc Đaoan Vương phi kia bị vũ nhục, không ngờ tới...

Bà nhìn thấy gì? Đây là có chuyện gì?

"Mẫu phi! Nàng đánh ta, nàng còn giết người!" Trước đó Ngũ Hoàng tử Tần Tế còn đau đến không chịu được, đột nhiên hiện tại không còn đau nữa, hắn chống người lên, chạy về phía Thục phi, cảm thấy ủy khuất vô cùng.

Hắn từng này tuổi rồi, còn chưa bị đau vậy bao giờ!

Giết người? Tiêu Quý phi và Thục phi cùng nhìn về phía người đang nằm bên cạnh Lục Di Ninh, mà khi Tiêu quý phi nhìn thấy trang phục của người kia, một khuôn mặt được dưỡng tốt như vậy lại méo mó, ai nói cho bà biết đến cùng là đã xảy ra chuyện gì được không? Người bà phái tới sao lại hôn mê?

Tần Tế kể rõ mọi chuyện.

"Mẫu phi, Tiêu Quý phi, nữ nhân này thật sự là người điên, nàng bất ngờ đánh chết một nha hoàn, còn đánh ta!" Lúc này Tần Tề đã hận Lục Di Ninh đến nghiến răng.

"Hai...hai vị nương nương, nàng ta không chết." Một vú già bên người Lục Di Ninh nói, vừa rồi các nàng đã nhìn qua nha hoàn kia, còn sống, chưa chết.

Sợ chủ tử nhà mình phải gánh tội danh giết người trên lưng, vú già còn lại đá một cước vào nữ nhân đang hôn mê kia, quả nhiên nữ nhân kia động đậy, chậm rãi mở mắt.

Hai vú già nhẹ nhõm thở dài một hơi, mà bên kia, Lục Di Ninh còn đang đào thảo dược.

Nhi tử của mình bị đánh, Thục Phi rất tức giận, nhưng chỉ nhìn bề ngoài Tần Tề thì thật sự không nhìn ra vết thương nào, hiện tại còn đang nói chuyện murrì phần mạnh mẽ...

Huống chi, nhi tử nàng bị một ngốc tử vừa gầy vừa nhỏ đánh, chẳng lẽ bà còn có thể đi tìm đứa ngốc kia để răn dạy? Cuối cùng, Thục phi chỉ có thể nhịn.

Tiêu Quý phi cũng không thể làm gì, lần này bà vốn đến xem kịch vui, không ngờ trò hay này lại thành ra như này...

Đáy mắt Tiêu Quý phi chợt hiện lên tia sáng, hiện tại bà muốn đem tất cả dấu vết xóa hết, nhất là nam nhân kia, càng phải giải quyết sạch.

Mà bên kia, hai thị vệ khiêng một nam nhân đến sân viện của Tiêu Quý phi, đột nhiên phát hiện nơi này phòng thủ cực kỳ lỏng lẻo.

Chuyện lần này đột nhiên đến, tuy bên trên phân phó nghĩ cách vu oan Tiêu Quý phi, nhưng tình huống có chút khó khăn, cho nên bọn họ chỉ tính toán đem nam nhân kia ném ở chỗ bên cạnh sân viện Tiêu Quý phi.

Nhưng hiện tại...dường như Tiêu Quý phi không có ở trong sân viện, phòng thủ cực kỳ lỏng lẻo.

Trèo lên tường sân viện, hai người kia đem nam nhân trên lưng ném xuống.

Vốn dĩ nam nhân kia đang ngất, bị ném như vậy thì tỉnh ngay

Chương 41: Tần An tự* (1)

[*]chùa

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Tần Dục ở cùng Phương trượng nghe giảng kinh.

Thật ra Tần Dục không tin Phật, nhưng hắn đã từng sao chép kinh thư cho tổ mẫu, cũng chính là mẫu thân của Vĩnh Thành đế -Trương Thái hậu khi bà còn sống, sau đó cho đến lúc bản thân thành phé nhân, cũng xem qua một ít kinh văn để tĩnh tâm, cho nên vẫn biết một ít.

“Đoan Vương điện hạ có tuệ căn.” Phương trượng chùa Tần An đã hơn bảy mươi tuổi, lông mi trắng phau, mặt mũi hiền lành, sau khi trò chuyện với Tần Dục thì vô cùng tán thưởng hắn.

“Phương trượng quá khen rồi, ta chỉ là một tục nhân mà thôi.” Tần Dục nói, bởi vì hắn đã trải qua nhiều điều, hiểu ra không ít chuyện, nhưng rất nhiều suy nghĩ đến cùng vẫn là đi ngược lại với Phật giáo.

Phương trượng cười cười, rồi chiêu đãi mọi người đi dùng cơm chay, ông đã nhìn ra Vĩnh Thành đế không kiên nhẫn, dĩ nhiên sẽ không có không biết tốt xấu mà lôi kéo Vĩnh Thành đế để lái nhai.

Tuy chùa Tần An có địa vị khá cao, nhưng địa vị đó cũng do người Tần gia ban cho, đối với người Tần gia là phải luôn tôn trọng.

Cơm chay của chùa Tần An vô cùng nổi danh, thậm chí có người không ngần ngại ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ vì muốn ăn một bữa. Bởi thế, tất nhiên người bình thường không có cơ hội ăn được, nhưng người Hoàng gia đến đây thì tuyệt đối không có khả năng không được ăn.

Lúc Vĩnh Thành đế đến chùa Tần An, xung quanh chùa đã bị binh lính vây quanh, những người không khéo đến dâng hương chỉ có thể yên lặng rời đi.

Dầu(thực vật) hầm măng xuân, rau trộn, canh nấm, cải ngọt xào...còn có rất nhiều mỹ thực làm từ đậu hũ được đặt đầy trên bàn.

“Bệ hạ, đồ chay này có dùng một chút dầu hạt chè để nấu, mang theo hương trà, còn lại là dùng dầu đậu phộng hoặc dầu vừng, món nấm này là đặc sản của núi Tần An, tìm cả ngọn núi cũng chỉ kiếm được mấy cây, tươi ngon dị thường.” Một hòa thượng mập mạp của chùa Tần An đứng bên cạnh Vĩnh Thành đề giới thiệu các loại đồ chay, hẳn giới thiệu đến đâu thì Đại thái giám bên người Vĩnh Thành đế nể đến đấy, thỉnh thoảng đổi đĩa gấp một ít bỏ lên đĩa cho Vĩnh Thành đế.

Chỉ là Vĩnh Thành đế rõ ràng không có hứng thú với những đồ ăn này.

Xưa nay Vĩnh Thành đế yêu thích hưởng lạc, bữa nào cũng món ngon rượu ngon, khẩu vị càng ăn càng nặng, những món ăn này đa phần là món ăn thanh đạm, chú ý đến độ tươi ngon, dĩ nhiên là ông không quá thích.

Nhưng mà món dầu hầm măng xuân, ngược lại ông vẫn nguyện ý ăn.

Dầu hầm măng xuân này chỉ chọn những đoạn măng non ở giữa, những phần còn lại e là vớt đi, món khác cũng tương tự vậy, giống như đĩa rau dại, chỉ lấy chồi mà thôi.

Tần Dục từng bị đói một thời gian dài, đối với sự lãng phí như vậy không quá hài lòng, nhưng chưa từng biểu hiện ra ngoài, hơn nữa...Không thể không nói, hương vị của mấy món này rất tuyệt.

Xưa nay Lục Di Ninh yêu mỹ thực, không biết hiện tại đã ăn hay chưa, còn có chuyện do Thọ An báo...

Trước khi lên núi, Tần Dục biết hôm nay Tần Diệu sẽ làm một vài chuyện mờ ám, nhưng cụ thể là gì thì không biết, cuối cùng quyết định an bài vài người bảo hộ Lục Di Ninh, rồi dặn Lục Di Ninh mang theo chút dược phòng theo bên người.

Sau khi biết được Lục Di Ninh không ngốc, hắn đã chuẩn bị không ít đồ phòng thân cho Lục Di Ninh, hắn là nàng không có việc gì.

Tuy rằng tự nói với bản thân như vậy, nhưng một đã lúc lâu chưa thấy Lục Di Ninh, Tần Dục không thể tránh được việc càng ngày càng nóng lòng, càng ngày càng lo lắng.

“Sao hôm nay tinh thần Hoàng huynh không tốt vậy? Chẳng lẽ có điều gì phiền muộn ư?” Tần Diệu nhìn về phía Tần Dục.

“Tam Hoàng đệ nghĩ nhiều rồi, ta đang lo lắng cho Vương phi của ta, sợ không có người nhìn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Tần Dục nói, thời điểm nói chuyện vẫn nhìn Tần Diệu, chợt thấy trong mắt Tần Diệu lóe lên vẻ sung sướng khi người khác gặp họa.

Tâm của Tần Dục lập tức trầm xuống, ánh mắt nhìn Tần Diệu lạnh

thêm mấy phần.

Đúng lúc này, bên ngoài có thái giám tiến vào, đến chỗ Phúc Quý bấm báo vài câu.

"Xảy ra chuyện gì?" Vĩnh Thành đế đã ăn không ít, lập tức buông đũa xuống.

"Bẩm Hoàng Thượng, bên ngoài có chút chuyện."

Tần Dục cả kinh, lập tức lo lắng nhìn qua, trong mắt của Tần Diệu là sự sung sướng khi người gặp họa càng thêm đậm.

"Đoan Vương phi đánh Ngũ hoàng tử, hiện tại Ngũ Hoàng tử đang làm loạn không chịu bỏ qua." Phúc Quý lại nói.

Chỉ là đánh Ngũ Hoàng tử? Lúc này Tần Dục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sao lại đánh Ngũ Hoàng tử chứ? Tần Diệu buồn bực vô cùng.

"Không phải lão Ngũ cả ngày nói muốn làm Đại tướng quân sao? Sao lại bị nữ nhân đánh thế?" Vĩnh Thành đế hỏi: "Nó không có sao chứ?."

"Thực phi nương nương đã gọi Thái y đi rồi ạ." Phúc Quý nói, cũng chưa nói thêm gì khác, chung quy hắn vẫn luôn ở cạnh Vĩnh Thành đế, không biết rõ tình huống ra sao.

Vĩnh Thành đế đối với Ngũ Hoàng tử hoạt bát khả ái này của mình cũng rất thích, lập tức nói: "Trẫm đi nhìn xem."

Vĩnh Thành đế muốn đi, dĩ nhiên Tần Dục chờ người cũng sẽ đi

cùng, Tần Dục đi phía sau, không khỏi có chút buồn cười.

Nói đến các đệ đệ của hắn, cũng có vài người có chút bản lĩnh, Tần Nhạc là một trong số đó. Tâm cơ Tần Nhạc thâm trầm, bởi vậy đời trước Tần Dục ăn không biết bao nhiêu mệt từ hắn, nếu không phải Tần Diệu được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Triệu Hoàng hậu, danh phận cao hơn, thì sau khi Tần Diệu rơi đài, ngồi vào đế vị nói không chừng chính là hắn, mà trừ Tần Nhạc, thì Ngũ Hoàng tử Tần Tề thật ra cũng không tệ.

Vị Ngũ Hoàng đệ này của hắn từ nhỏ đã nghịch ngợm, gây chuyện không quan tâm đến chính sự, một phần cũng là do Thục phi dẫn đường, Thục phi chỉ muốn nhi tử của mình làm người phú quý nhàn rỗi, cho nên vẫn luôn chiều nhi tử của mình.

Mà cách làm như vậy tính ra không có sai, đời trước sau khi Tần Diễn đăng cơ, Tần Tề có đất phong dồi dào, làm một Phiên vương giản đơn không cần bận tâm cái gì hết --- Đại Tần dựa theo những chuyện xảy ra qua từng đời nhiều mà ban bố rất nhiều hạn chế cho Phiên vương, cho đến nay quyền lợi của Phiên vương càng ngày càng nhỏ.

Chỉ là, Đại Tần không yên ổn.

Trước có Giang Nam loạn cả lên, sau có Trung Nguyên xuất hiện loạn đảng, còn có người đang đánh chiếm rất nhiều tỉnh...

Vài loạn đảng kia thù hắn rất lớn với Hoàng thất Đại Tần, đất phong của Tần Tề cũng bị công kích, chính lúc này Tần Tề đứng dậy, tự mình chống lại đám loạn đảng kia.

Trước đây, Tần Tề vẫn luôn ồn ào muốn làm Tướng quân, nhưng không ai để ý đến chuyện của hắn, Thục phi yêu thương hắn nhất

nghe qua cũng chỉ cười cười, vậy mà sau này, Tần Tề thật sự trở thành một Tướng quân.

Hắn và loạn đảng giằng co rất lâu, bảo vệ Thục địa thái bình, sau này còn đánh chiến với người Nhung hơn một năm, đáng tiếc bên người hắn có phản đồ, cuối cùng chết dưới tay tên phản đồ đó.

Khi đó đã là thời điểm Tần Dục qua đời, từ cuộc trò chuyện của người Nhung mới biết được tin tức, trong lòng chợt thổn thức không thôi.

Dưới sự rèn luyện trong chiến tranh, vị Ngũ Hoàng đệ của mình trở thành một nhân vật dù người Nhung nhắc tới vẫn kính ngưỡng mấy phần, đáng tiếc đến cùng hắn vẫn không sống được.

Đương nhiên, bây giờ hắn còn trẻ, không phải là Tần Tướng quân sau này.

Vĩnh Thành để đi chỗ của Thục phi, đúng lúc thái y bắt mạch xong cho Tần Tề.

Tần Tề ồn ào, nói mình bị Lục Di Ninh ám toán, chỉ sợ đã trọng thương, nhưng thái y chẩn đoán qua, tỏ vẻ hắn không có chuyện gì cả.

Sau đó Thái y chuyên dụng bảo hắn cởi xiêm y, kiểm tra thân thể cho hắn, cũng chỉ tìm thấy vài chỗ bầm đen trên chân mà thôi.

Bầm đen kia nhìn có chút đáng sợ, nhưng bôi được nghỉ ngơi mấy ngày thì khẳng định ngay cả một chút cũng không nhìn ra.

Vừa mới bắt đầu Thục Phi đã có định kiến rất lớn với Lục Di Ninh, sau khi biết chuyện này thì không khỏi đỏ mặt.

Hung hăng liếc nhìn nhi tử đang xoa cánh tay một phen, Thục phi chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Xú tiểu tử, con giỏi thật đây! Đi trêu chọc Hoàng tấu bị đá cho hai phát, liền ồn ào như nương chết vậy.”

“Mẫu phi, có người nào tự nguyện rửa mình như người? Còn có, trước đó con thật sự rất đau, không chừng đứa ngốc kia đã sử dụng yêu pháp gì đối với con rồi!” Tần Tề nói, lúc trước hẳn thật sự rất rất đau, chỉ muốn ngắt cho lẹ thôi!

Thục phi cách lớp quần áo véo thịt nhi tử, còn dùng hết lực vặn một cái.

Thường thường khi Tần Tề bị mẫu phi dạy dỗ, chỉ cần nửa thật nửa giả kêu đau thì Thục phi sẽ thả hẳn ngay.

“Sao tiểu Ngũ lại kêu lợi hại vậy chứ?” Vĩnh Thành đế vừa tiến đến liền nghe được tiếng kêu của Tần Tề, trong lòng càng lo lắng.

"Hoàng Thượng, tiểu Ngũ không có việc gì." Thục phi lập tức nói.

"Phụ hoàng, nhi thần không có việc gì." Tần Tề cũng từ trên giường đứng lên hành lễ, hẳn thua Lục Di Ninh, đã thế còn bị đánh lại, đối với Lục Di Ninh hận đến mức không hận không được, nhưng cũng khinh thường ở trước mặt Vĩnh Thành đế cáo trạng một đứa ngốc...Vậy cũng quá mất mặt rồi!

Sắc mặt Tần Tề hồng hào, quả thực không giống bị thương, từ chỗ Thái y Vĩnh Thành đế mới biết là chỉ bị đá hai cái, ông cũng yên lòng, lại hơi bất mãn: “Sao đứa ngốc kia dám đá Hoàng tử?”

Vĩnh Thành đế có chút tức giận, không ngờ lúc này Tần Tề đột nhiên nói: "Bởi vì con kêu nàng là đứa ngốc... Con kêu một tiếng, nàng liền

đá con một cước."

Vĩnh Thành đế: "... " Vừa rồi ông còn đối với Lục Di Ninh vạn phần không thích, hiện tại nghe nhi tử mình nói vậy, sao có cảm giác nhi tử mình tự làm tự chịu vậy nhỉ?

"Ngũ Hoàng đệ, không quản Hoàng tẩu đệ thế nào, tóm lại nàng cũng là Hoàng tẩu của đệ." Tần Dục nhăn mày, sau đó tiếp tục nói: "Nhưng mà nàng cũng có sai, huynh thay nàng xin lỗi với đệ."

"Không cần không cần, đệ không sao." Tần Tề liên tục cự tuyệt.

Vĩnh Thành đế nhìn thoáng qua Tần Dục, có chút chột dạ, sao lúc trước ông lại ban cho nhi tử một Vương phi như vậy?

Tần Tề không có việc gì, tâm tư của Thục phi thì hoàn toàn đặt trên người nhi tử mà không có tiếp đón mình, Vĩnh Thành đế có chút không vui, tùy ý nói vài câu rồi đi ra ngoài.

Mấy ngày nay, ông không thể gần nữ sắc nhưng thật sự chuyện này khiến ông có chút không quen...Nghĩ nghĩ, Vĩnh Thành đế dứt khoát đến chỗ Tiêu quý phi.

Nhiều năm qua, nữ nhân bên người ông đến đến đi đi không một ngàn cũng là tám trăm, tiếp xúc với bao nữ nhân như vậy, ông vẫn thích Tiêu Quý phi nhất.

Vẻ ngoài của Tiêu Quý phi quả thật chính là mẫu người ông yêu thích, nói chuyện dịu dàng động lòng người, đến nay chỉ có làn da là không tốt như lúc trẻ, nhưng ông vẫn rất thích bà.

Yêu ai thì yêu cả đường đi, Tần Diệu là nhi tử ông thích nhất, đương nhiên bên trong còn có ẩn tình...

Những nữ nhân khác có con thì không lắc lư ở trước mặt ông nữa, nhưng Tiêu Quý phi thì ngược lại, lúc bà nhô bụng vẫn quấn ông, thậm chí thân thể vì mang thai mà giống như mật ngọt, càng thêm mê người...Coi như ông nhìn Tần Diệu từng chút từng chút lớn lên, tự nhiên sinh ra cũng chú ý hơn mấy phần.

Vĩnh Thành đế đến tìm Tiêu Quý phi, lúc này Tiêu Quý phi lại rất sốt ruột---nhi tử của bà tìm không thấy nam nhân kia!

Vừa bắt đầu chuyện này bà không tán thành, nhưng nhi tử đã đem mọi chuyện sắp xếp xong, bà chỉ có thể giúp che giấu, nhưng hiện tại người không thấy!

Chẳng lẽ trước đó nhìn thấy đứa ngốc kia đánh người, bị dọa đến mức bỏ chạy?

Tuy rằng bọn họ phái người khác thương lượng với nam nhân kia, nhưng lưu lại nam nhân này đến cùng vẫn là một tai họa.

Trong lòng có chuyện, thời điểm Vĩnh Thành đế tới, Tiêu Quý phi không có tinh lực ứng phó như ngày thường, nhưng bà đã quá quen với tính tình của Vĩnh Thành đế, nói chuyện một lúc, tìm thoại bản mà nhi tử mang tới đưa cho Vĩnh Thành đế cũng khiến Vĩnh Thành đế rất cao hứng.

Nhưng mà chỉ cao hứng một hồi, bên ngoài đã truyền đến tiếng kinh hô.

"Lại làm sao?" Vĩnh Thành đế đang cao hứng xem thoại bản, nghe được âm thanh lộn xộn kia thì không khỏi nhíu mày.

"Hoàng Thượng, có người ở chỗ Trương Tài nhân tìm được một

nam nhân!" Sự việc trọng đại, Phúc Quý căn bản không dám giấu diếm.

Vĩnh Thành đế nhảy dựng lên.

Đừng xem Vĩnh Thành đế ăn chơi hoang đường, nữ nhân không mặc y phục ngời đọi ông 'chơi' không thiếu, nhưng đến cùng ông vẫn là một nam nhân, đương nhiên không thể chịu nổi việc nữ nhân của mình cấu kết với nam nhân khác.

"Trương Tài nhân ở đâu?" Vĩnh Thành đế lạnh mặt.

Phúc Quý cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt Vĩnh Thành đế: "Ngay trong viện này."

Chương 42: Tần An tự (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Trương Tài nhân là đào kép đến từ Giang Nam mà Vĩnh Thành Đế thuận tiện thu nhận lúc tứ hôn cho Tần Dục vào Trung thu năm ngoái.

Lúc đầu nàng rất được sủng ái, Vĩnh Thành Đế cực kỳ yêu thích nàng. Nhưng một thời gian sau, vì nàng có ý bôi nhọ Tần Dục trước mặt Vĩnh Thành Đế, khiến ông bất mãn nên lạnh nhạt nàng một thời gian.

Suy cho cùng thì nàng cũng có chút bản lĩnh, diễn kịch ca hát rất tốt. Khi Vĩnh Thành Đế bắt gặp nàng hát tuồng ở Ngự Hoa viên, nàng lại tiếp tục được sủng ái, lần lên núi Tần An này cũng dẫn nàng theo.

Thế nhưng việc nàng có thể đến chùa Tần An không phải nhờ Vĩnh Thành Đế, mà là nhờ vào Tiêu quý phi. Trương Tài nhân đã tìm đến Tiêu Quý phi, nàng vốn dĩ đã là người của Tiêu Quý phi, Tiêu Quý phi đương nhiên không thể bạc đãi nàng, vì vậy mới dẫn theo nàng lên chùa.

Dù ở trên núi không thể nhận sủng ái, nhưng lúc Vĩnh Thành đế nhàm chán, nàng có thể xướng vài điệu dân ca cho Vĩnh Thành Đế nghe, để lại ấn tượng tốt trong lòng Vĩnh Thành Đế.

Ai ngờ lúc này lại xuất hiện chuyện ngáng chân.

Vĩnh Thành Đế đến chỗ Tiêu Quý phi, vài tên thị vệ cũng theo Vĩnh Thành Đế mà đến, thậm chí bao vây toàn bộ sân theo thói quen thường ngày, khám xét một lượt thật kỹ.

Từ trước đến nay, tuy Vĩnh Thành Đế là người không có mục đích sống rõ ràng, nhưng lại rất coi trọng tính mạng của mình. Ngày thường sống quá thoải mái nên ông ta luôn luyến tiếc rời khỏi thế gian phồn hoa này.

Vốn dĩ bọn thị vệ chỉ làm theo mệnh lệnh thôi, không ngờ lúc lục soát căn phòng đầu tiên thì nghe thấy vài âm thanh không đúng, vừa phá cửa vào đã nhìn thấy cảnh tượng khiến họ hận không thể lập tức khoét mắt mình ra.

Phi tử của Vĩnh Thành Đế yêu đương vụng trộm ở một nơi như chùa Tàn An!

Trương Tài nhân, người luôn ra oai mấy tháng qua, thậm chí Triệu Hoàng hậu cũng không để vào mắt, hiện tại y phục không chỉnh tề quỳ trước mặt Vĩnh Thành Đế, khóc lóc kể lể: "Bệ hạ, không phải thần thiếp tự nguyện, là hắc cường bức thần thiếp, bệ hạ..."

Trương Tài nhân hoảng hốt không thôi, nàng đang đợi trong phòng thì đột nhiên có một nam nhân xông vào, dùng sức mạnh áp chế nàng còn chưa tỉnh, lại còn bị người ta bắt gặp...

Rốt cuộc là thế nào? Không phải chùa Tàn An đã bị vây kín rồi sao? Vì sao trong này có thể xuất hiện một nam nhân? Trương Tài nhân rất thông minh, nếu không cũng không thể bám dính Vĩnh Thành Đế lâu như vậy, lúc này trong lòng nàng có một suy đoán xuất hiện, nhưng không dám nói lung tung, chỉ muốn cầu xin tha thứ để giữ được một mạng.

Trương Tài nhân khóc không ngừng, tên nam nhân kia cũng đã bị dọa sợ mà tỉnh mộng, hắn không ngờ nữ nhân mình ngủ chung lại là nương nương trong cung của Hoàng đế.

Mấy ngày trước đây có người tìm đến hắn, sau đó hắn liền bị bịt kín mắt đưa đến đây, nơi này là đâu hắn hoàn toàn không biết, chỉ biết là mình cần phải ngủ chung với một nữ nhân.

Kết quả khi hắn nhìn trúng được một nữ nhân, đang tính đi lên thì bị ngắt xiù một cách khó hiểu, đến lúc tỉnh lại, người đã ở trong một tiểu viện.

Trước khi hắn ra tay cũng đã nghĩ, nếu thật sự có ngủ với nữ nhân nào, e là nàng ta không những không dám tố giác mà còn cho hắn tiền để giữ kín bí mật này, chung quy thì tiểu thư danh gia vọng tộc không thể để cho người khác biết mình thất trinh.

Với suy nghĩ này, hắn liền đi dạo quanh viện, tìm một nữ nhân để ngủ cùng.

Chỗ nhiều người hắn không dám đi nên hắn đến chỗ ít người, cuối cùng cũng gặp được một mỹ nhân.

Tuy bên cạnh mỹ nhân không có người hầu hạ, nhưng nữ trang trên người đều là thứ tốt... Chỉ cần tùy tiện lấy vài món trang sức trên người nàng ta thì đã đủ cho hắn ăn uống rất lâu, nữ nhân này còn mê người hơn những người trước đó...

Hắn trực tiếp xông đến.

Quả nhiên nàng ta không dám để cho người khác biết nên không kêu cứu, hắn cũng bắt đầu ra tay, nhưng mới làm được một nửa thì lại có người phá cửa đi vào...

Không ngờ nàng ta là nương nương trong cung, vậy thì sợ là thân phận của mấy người lúc này cũng không tầm thường... Hiện tại mặt hắn với màu đất giống nhau.

"Nam nhân này từ đâu đến? Sao lại trà trộn vào đây được." Vĩnh Thành Đế nhíu mày nhìn hắn.

"Bẩm Hoàng Thượng, còn chưa tra ra." Thị vệ nói.

"Hoàng Thượng, là có người..." Nam nhân kia muốn la lên nhưng nói được một nửa thì bất thành linh run rẩy.

Trước khi dẫn hắn đến đây, người kia đã dặn là phải nói mình tự xông vào, nếu dám nói bị người khác đưa đến thì cả nhà hắn sẽ mất mạng.

Hắn quả thật là một tên khốn nhưng vẫn rất quan tâm đến phụ mẫu và nhi tử của mình, bây giờ chính mình không thể sống nữa cũng không thể khiến bọn họ chôn cùng.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, oan uổng quá, ta không biết đây là nương nương, ta..." Nam nhân không nhịn được khóc lên.

Vĩnh Thành Đế không còn hứng thú nữa, cũng lười nhìn hai người này khóc lóc trước mặt mình, cuối cùng phát tay: "Đủ rồi, kéo hai người này xuống, loạn côn đánh chết."

Mặc kệ chân tướng chuyện này là thế nào, hai người này chắc chắn sẽ gây ra gièm pha. Vĩnh Thành Đế quyết định nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp đánh chết bọn họ.

Tuy rằng lúc đầu ông rất tức giận, nhưng rồi ngẫm lại nữ nhân mình

có không thể đếm xuể, thiếu đi một người cũng chẳng sao.

Loạn côn đánh chết? Nam nhân kia đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn vô cùng hối hận vì mình bị ma quỷ nhập, Trương Tài nhân thì lại sững sốt.

Vĩnh Thành Đế đối xử với nàng rất tốt, nàng cho rằng có lẽ mình có thể giữ lại một mạng, mặc dù bị biếm vào Lãnh cung cũng được, chỉ cần có thể sống.

Nhưng Vĩnh Thành Đế lại muốn đánh nàng tới chết!

"Hoàng Thượng, có người hãm hại ta, nhất định là Tiêu Quý phi hãm hại ta, người bình thường sao có thể đi vào viện này được?" Trương Tài nhân khóc lóc: "Hoàng Thượng, ta chỉ là một Tài nhân, không có người thân ở Kinh thành, làm sao có bản lĩnh kéo tên nam nhân này vào đây?"

Gần đây Trương Tài nhân được chút sủng ái nên có ý nghĩ rời xa Tiêu Quý phi, miễn cho bị Triệu Hoàng hậu đối phó, kết quả nàng còn chưa hành động thì đã gặp phải chuyện như vậy...

Vĩnh Thành Đế đến chùa Tàn An là ý của Tiêu Quý phi, chỗ này cũng do Tiêu Quý phi bố trí. Thử hỏi trừ Tiêu Quý phi ra, còn ai có thể đưa nam nhân vào đây một cách thần không biết quỷ không hay như vậy?

Từ nhỏ Trương Tài nhân đã được gánh hát nhận nuôi, là đào kép không thân thích, hiện tại sắp phải chết thì đương nhiên không còn gì phải sợ, dù có chết cũng phải khiến người hại mình chịu báo ứng.

Suy đoán của Trương Tài nhân không sai, đúng thật là ngoại trừ Tiêu Quý phi thì không ai có thể dẫn một nam nhân vào chùa Tàn An, nhưng Tiêu Quý phi tuyệt đối không muốn hại nàng ta, dù sao lúc này

Tiêu quý phi vẫn muốn dựa vào việc nàng ta được sủng ái để làm việc cho mình.

Nàng vừa nói xong thì Tiêu Quý phi biến sắc, Vĩnh Thành Đế cũng đen mặt.

Vĩnh Thành Đế vẫn luôn biết nữ nhân trong hậu cung của mình tranh đấu không ngớt, nhưng chỉ cần bọn họ không tranh đấu trước mặt ông thì ông cũng không để ý.

Lúc trước ông chán ghét Triệu Hoàng hậu cũng chỉ vì Triệu Hoàng hậu đứng trước mặt ông nói xấu Tiêu Quý phi, khiến ông cảm thấy phiền mà thôi.

Giữa một người xấu xí suốt ngày đứng trước mặt mình oán này oán nọ, còn một người khác xinh đẹp hơn lại chưa bao giờ oán giận ai, tất nhiên là ông thích người sau.

Ông vẫn cảm thấy Tiêu Quý phi là người có chùng mực, nhưng bây giờ...

Vĩnh Thành Đế phát tay, xoay người bỏ đi.

"Hoàng Thượng!" Tiêu Quý phi vừa vội vàng đuổi theo vừa hung tợn trừng mắt nhìn Trương Tài nhân.

Chuyện phát triển đến đến nước này bà cũng bất ngờ, sau khi nghe nói nam nhân kia bị phát hiện ở chỗ Trương Tài nhân thì bà đã muốn giết chết cả hai, nhưng dưới mí mắt của Vĩnh Thành Đế, bà vẫn không thể làm gì được.

Tiêu Quý phi bị Phúc Quý cản lại: "Nương nương, Hoàng Thượng kê ngài ở lại trong viện để suy ngẫm."

Tiêu Quý phi vội vàng đưa ngân phiếu cho Phúc Quý: "Công công, ngài nhất định phải nói tốt cho ta vài câu trước mặt Hoàng thượng, sao ta có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy được? Ta bị người khác gài bẫy."

Phúc Quý cất ngân phiếu của Tiêu Quý phi vào trong ngực, cười nói: "Nương nương yên tâm, không chừng mới được một lát bệ hạ đã nguôi giận rồi."

Phúc Quý nhanh chóng đi tìm Vĩnh Thành đế, hẩn thu bạc của Tiêu Quý phi nhưng không tính nói giúp Tiêu Quý phi. Hiện tại bệ hạ đang nổi nóng, nếu hẩn còn nói giúp Tiêu Quý phi thì chẳng phải mbản thân cũng bị vạ lây hay sao?

Chờ bệ hạ bớt giận một chút, Tiêu Quý phi lại đưa thêm bạc thì hẩn sẽ nói vài câu tốt đẹp về Tiêu Quý phi.

Lúc Tiêu Quý phi xảy ra chuyện thì Tần Dục đang bồi thuốc cho Lục Di Ninh.

Trước đây hẩn đã nói nếu gặp phải người xấu thì có thể thẳng tay đánh họ, nhưng hẩn nói vậy là vì lo lắng Lục Di Ninh sẽ bị ức hiếp, ai ngờ rằng thể tử của mình thật sự ra tay?

"Sau này không được làm mình bị thương nữa." Tần Dục nhìn vết thương trên tay Vương phi của mình, thở dài.

Lục Di Ninh lại không hiểu cho lắm, vết thương này thật sự rất nhỏ, nàng cũng đã không để ý đến nữa... Nhưng Tần Dục bồi thuốc giúp nàng thật tốt...

Lục Di Ninh còn đang nghĩ xem sau này có nên tiếp tục tạo ra vết

thương nhỏ như vậy để Tần Dục bôi thuốc cho mình hay không, thì Tần Dục đã nắm lấy tay nàng: "Ta cắt móng tay cho nàng, nàng đừng lộn xộn."

Hôm nay Lục Di Ninh chạy đi đào bới đất, bên trong móng tay dính đầy bùn đen. Tuy rằng đã rửa tay nhưng trong móng tay không rửa sạch sẽ được, Tần Dục lấy một cây kéo nhỏ rồi chậm rãi cắt móng tay cho nàng.

Cắt xong móng tay, Tần Dục lại thuận tiện cắt luôn móng chân.

Lúc đầu, hắn phát hiện móng tay của Lục Di Ninh rất dài, lo lắng nàng sẽ tự làm mình bị thương, nàng lại chỉ để cho người nào thân cận cắt móng, sau đó... Tuy rằng biết Lục Di Ninh không ngốc, nhưng hắn làm đã thành thói quen nên không ngừng lại.

Huống chi Lục Di Ninh có đại ân với hắn, những gì hắn làm đều cam tâm tình nguyện.

Chân Lục Di Ninh nhỏ nhắn, trắng nõn mềm mại, Tần Dục đang giúp nàng cắt móng tay thì thấy hai mắt nàng lấp lánh nhìn mình, tâm trạng đột nhiên trở nên vô cùng tốt: "Muốn ta ngoáy lỗ tai cho nàng không?"

Cũng không biết sao lại thế này, hắn thích chăm sóc Lục Di Ninh một cách khó hiểu, thậm chí có người cần hắn chăm sóc như vậy thì cảm giác cô đơn cũng từ từ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời hắn.

"Muốn!" Lục Di Ninh lập tức gật đầu.

Tần Dục lại nở nụ cười.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp ngoáy lỗ tai cho Lục Di Ninh, thì ngoài

cửa đã đột nhiên vang lên giọng của Ngũ Hoàng tử Tần Tề, vị Ngũ Hoàng đệ của hắn đang âm ỉ muốn đi vào.

Tần Dục rất có cảm tình với vị Hoàng đệ này của mình, tuy nhiên sau khi trùng sinh trở lại thì chưa từng đụng mặt, bởi vì hắn biết rõ Thục phi sẽ không để cho Tần Tề can thiệp vào chuyện giữa hắn và Tần Diệu.

Hơn nữa... Hiện tại Tần Tề khác hoàn toàn vị Tần Tướng quân sau này.

"Người xấu đến đây!" Lục Di Ninh nghe thấy giọng Tần Tề thì nhíu mày, tên kia gọi nàng là đứa ngốc, nàng cũng không thích hắn.

"Ta sẽ dạy dỗ lại hắn." Tần Dục sờ tóc Lục Di Ninh, đột nhiên nghĩ, có lẽ hắn có thể khiến Tần Tề lột xác thành Tần Tướng quân của tương lai sớm hơn một chút.

Chương 43: Tần An tự (3)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Sau khi Tần Tề bị tố tội, lúc đầu còn hận Lục Di Ninh đến nghiến răng, nhưng rồi không nhịn được mà hiếu kỳ — rốt cuộc đũa ngọc này đã đánh bại hắn như thế nào, còn làm hắn đau nhức vậy nữa?

Tần Tề càng nghĩ càng hiếu kỳ, suy nghĩ đến mức khó chịu vẫn không ra, cuối cùng không thể kiềm chế được mà đi tìm Tần Dục.

Lục Di Ninh là đũa ngọc, hắn cảm thấy chắc hắn sẽ không hỏi được gì, nhưng hoàng huynh của hắn thông minh như vậy, chắc là biết tại sao chứ?

Tần Dục mang vớ và giày cho Lục Di Ninh xong rồi mới gọi Tần Tề vào.

"Hoàng huynh!" Tần Tề vừa vào đã hành lễ với Tần Dục trước, sau đó trừng mắt nhìn Lục Di Ninh.

Sắc mặt Tần Dục lập tức lạnh hẳn: "Nàng là hoàng tẩu của đệ."

Tần Tề thấy sắc mặt của Tần Dục thì lập tức sửng sốt rồi cảm thấy uất ức, hắn không hiểu vì sao Hoàng huynh buộc phải cưới một nữ nhân như vậy, đã thế còn không hề tức giận mà đối xử với nàng rất tốt.

"Thái độ của đệ với Nhị Hoàng tẩu và Tam Hoàng tẩu cũng giống vậy sao?" Tần Dục lại nói.

Cách hành xử của Tần Tề với Tô Minh Châu và Quách Phúc cũng không được coi là kính trọng, nhưng lễ nghi ngoài mặt vẫn có, nhưng mà... Hai người họ không ngu ngốc giống Lục Di Ninh...

"Đệ khinh thường hoàng tẩu đệ, có phải cũng khinh thường hoàng huynh của đệ hay không?" Tần Dục nhìn về phía Tần Tề đang còn hơi bất mãn.

"Hoàng huynh!" Tần Tề nghe vậy thì kinh sợ, hẳn tuyệt đối không có ý nghĩ này! Nhưng mà... Hoàng huynh nói cũng có chút đạo lý, hẳn bất kính với Hoàng tẩu, trong mắt người khác chỉ sợ cũng là bất kính với Hoàng huynh đi?

Tần Tề lập tức hành lễ với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục răn dạy hẳn, lại thấy hẳn hành lễ với mình mà không hề tức giận, tuy rằng lúc trước nàng bị mắng, nhưng đã đánh lại được người ta, tính ra nàng cũng không chịu thiệt đúng không?

"Sau này hành xử cung kính với hoàng tẩu đệ một chút." Tần Dục lại nói: "Đừng để cho huynh biết đệ ức hiếp Vương phi của huynh."

"Đệ sẽ không ức hiếp hoàng tẩu!" Tần Tề nói, hẳn khinh thường ức hiếp một kẻ ngốc!

"Phải không?" Tần Dục nhìn Tần Tề.

Tần Tề nhìn vào ánh mắt của Tần Dục rồi nhanh chóng dời đi, cúi đầu: "Hoàng huynh, sau này đệ không mắng hoàng tẩu nữa." Lúc

trước hấn mắng chửi người, thật sự không được tốt lắm.

Tần Tề có chút bướng bỉnh, nhưng Thục phi đã dạy dỗ hấn rất tốt. Thấy hấn thật lòng nhận sai, Tần Dục cũng không truy cứu nữa: "Lần này đệ đến đây là muốn biết vì sao mình thua phải không?"

"Hoàng huynh, sao huynh biết?" Tần Tề kinh ngạc nhìn Tần Dục.

Đương nhiên là đoán được. Tần Dục cười không trả lời hấn, chỉ nói: "Lúc trước những gì đệ học được trong cung chỉ là một ít động tác võ thuật đẹp mắt mà thôi, đi ra ngoài sợ còn đánh không lại mấy tên du côn."

"Không thể nào! Đệ có thể dùng một đòn đánh ngã hai tên thị vệ!" Tần Tề nói.

"Đó là do người khác nhường đệ... Hơn nữa, đệ cho rằng mấy tên thị vệ lợi hại đến cỡ nào?" Tần Dục nói.

"Cấm Vệ quân là mạnh nhất ở Đại Tần!" Tần Tề đáp trả.

Tần Dục cười khẽ một tiếng: "Ai nói?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Tần Tề có chút khó hiểu, tất cả cấm vệ quân bảo vệ hoàng cung đều xuất thân không thấp, thân hình cao lớn, cũng được trang bị vũ khí tốt nhất.

"Cấm Vệ quân chỉ là một cái gói thêu hoa, chẳng khác gì lính canh đầu." Tần Dục nhàn nhạt đáp, hấn cũng từng có cùng suy nghĩ với Tần Tề, cho rằng Cấm vệ quân rất lợi hại, nào hay sự thật hoàn toàn ngược lại.

Khi thực sự phải chiến đấu, đám Cấm Vệ quân trong Kinh thành

thoạt nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng thật ra sức chiến đấu cũng chỉ hơn mấy tên tráng đinh[1] của đám loạn đảng mang tới một chút mà thôi.

[1]tráng đinh: trai tráng, thanh niên khoẻ mạnh.

Đám binh lính đó ở nhà sống an nhàn sung sướng, sau khi làm Cẩm Vệ quân vẫn tiếp tục sống như vậy, chưa bao giờ trải qua thao luyện thật sự. Nếu đám binh lính đó ở trong thời bình, không phải ra ngoài chiến đấu thì xem như không tệ, nhưng khi phải chiến đấu thì...

Đại đa số bọn họ thậm chí ngay cả dũng khí đánh giặc còn không có, chỉ muốn bảo vệ mạng mình, nhìn thấy kẻ địch liền vắt giò lên cổ mà chạy trốn.

Tần Tề vốn cảm thấy thị vệ thuộc Cẩm Vệ quân rất lợi hại, cũng rất sùng bái mấy tên thị vệ đó, bây giờ nghe thấy Tần Dục đánh giá bọn họ như vậy thì rõ ràng không quá tin tưởng.

Tần Dục lại cười: "Đám Cẩm Vệ quân đó đều là người trong các đại gia tộc, có số mệnh kim tôn ngọc quý, đệ cảm thấy bọn họ tình nguyện liều mạng vì người khác sao? Mà ở trên chiến trường, muốn biết có đủ mạnh hay không, đôi khi phải xem họ có dám liều mạng không đã."

Tần Dục xử lý chính vụ thuận buồm xuôi gió, nhưng đối với tình hình quân đội thì không hiểu được bao nhiêu, chung quy là do hấn chưa từng dẫn binh đánh giặc lần nào

Dù sao chưa ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, hấn đã có kha khá kinh nghiệm, chỉ cần nói hai ba câu đã dư sức khiến Tần Tề lung lay.

Tần Dục kéo Tần Tề nói một lúc, phân tích vài cuộc chiến trong lịch sử, không bao lâu đã có thể khiến Tần Tề quỳ rạp bội phục: "Hoàng

huynh, không ngờ huynh lại lợi hại như vậy! Nếu như huynh không bị... Nhất định có thể trở thành một đại tướng quân."

Thân là hoàng tử mà lại muốn làm tướng quân, coi như Tần Tề là một người quái dị đi.

Tần Dục sợ nếu còn nói nữa sẽ bị lộ tẩy, nên không tiếp tục nói về binh pháp mà bắt đầu nói về cách để rèn luyện cơ thể trở nên mạnh mẽ: "Binh lính đều được rèn luyện mà ra, thân là tướng lĩnh nếu muốn trở nên mạnh mẽ thì cũng phải rèn luyện."

"Phải luyện như thế nào?" Hiển nhiên Tần Tề cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

"Kéo cung bắn tên, luyện võ cưỡi ngựa, những thứ này đều là rèn luyện." Tần Dục nói: "Hắn là bây giờ đệ chỉ có thể nhấc được tảng đá một trăm cân lên xuống mười lần, nhưng ngày ngày luyện tập thì tương lai nhất định có thể nhấc được hai mươi, ba mươi lần. Không chừng tảng đá hai trăm cân cũng có thể nâng lên được."

"Bây giờ đệ cũng không nâng nổi tảng đá một trăm cân..." Tần Tề đột nhiên đỏ mặt.

"Huynh chỉ đưa ra ví dụ thôi, nếu đệ thật sự muốn làm đại tướng quân thì phải luyện tập nhiều vào, cũng xem binh thư thật nhiều... Ở chỗ huynh có mấy cựu chiến binh trở về từ chiến trường, có thể chỉ dạy đệ một chút." Tần Dục nói, hẳn phái người đến Tây Bắc đưa vài thương binh tàn tật về đây, mà trong những người đó lại không ít người có bản lĩnh.

Một người là quân do thám chạy rất nhanh, một người có sức lực cực lớn vì ngày nào cũng di dời đá tảng, còn có người vì muốn luyện được tài bắn cung tốt nên mỗi ngày đều kéo cung bắn tên mấy trăm

lần.

Tần Dục chỉ chọn vài người để nói đã có thể khiến Tần Tề nâng cao tinh thần, hận không thể lập tức đi gặp mấy cựu chiến binh kia.

Nhưng mà hắn còn là một hoàng tử chưa có phủ đệ, muốn xuất cung cũng không dễ dàng như vậy.

"Lần này huynh cũng có dẫn theo mấy người có bản lĩnh, đệ có thể học cùng bọn họ." Tần Dục lại nói, trong mấy tháng nay, thị vệ trong phủ đã bị hắn thay đổi khá nhiều, mà người hắn đề bạt vào vị trí đó đều là người có chút bản lĩnh.

Tần Dục phái hai thị vệ đi với Tần Tề rồi không quản nữa.

Chuyện này Thục phi không để ý, chỉ cho là nhi tử mình đi chơi với hai người bạn, từ trước cho tới nay nhi tử nàng đều thích chơi như vậy, nhưng Tần Diệu và Tiêu Quý phi lại cực kỳ để ý đến chuyện này.

Tần Dục đột nhiên tiếp cận Tần Tề... Chẳng lẽ Triệu Hoàng hậu muốn liên thủ với Thục phi? Bọn họ tính vứt bỏ Tần Diễn, ủng hộ Tần Tề sao?

Mẫu phi của Tần Tề có thân phận rất cao, tên Tần Tề này cũng dễ khống chế, đối với hai mẫu tử Triệu Hoàng hậu mà nói thì thật sự tốt hơn so với một bạch nhãn lang[2] như Tần Diễn.

[2] Bạch nhãn lang: người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân bội nghĩa.

Lúc trước Tiêu Quý phi hao hết tâm tư lôi kéo Tần Diễn, vốn để Tần Diễn đâm sau lưng Tần Dục một dao khiến Tần Dục gặp khó khăn,

kết quả Triệu Hoàng hậu và Tần Dục lại hoàn toàn không để ý tới Tần Diễm, đối với Tiêu Quý phi thì Tần Diễm đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

"Mẫu phi, hiện tại chúng ta phải làm thế nào?" Tần Diễm lo lắng nhìn Tiêu Quý phi.

"Để ta nghĩ đã." Tiêu Quý phi nói, lúc trước Tần Dục bị Tần Diễm hại mà còn có thể trở mình, hiện tại sớm muộn gì bà và nhi tử cũng có thể! Nhưng mà mấy năm nay khí sắc của bà càng ngày càng kém, không được xinh đẹp như trước kia... Trong lòng Tiêu Quý phi sốt ruột chốc lát rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Tuy rằng Vĩnh Thành đế thích hưởng lạc nhưng vẫn có giới hạn, nhiều năm trôi qua chưa bao giờ đề cập đến việc phế Hậu, chỉ điều này đã có thể nhìn rõ suy nghĩ Vĩnh Thành đế.

Triệu Hoàng hậu sinh được Hoàng tử nên Vĩnh Thành đế sẽ không tệ bạc đến mức phế bà ta đi, bà cũng có cơ hội để bàn bạc kỹ hơn.

"Mẫu phi, hai ngày nay phụ hoàng đều không muốn gặp nhi tử, nếu còn tiếp tục như vậy..." Tần Diễm nghĩ đến cách mình bị đối xử trong mấy ngày nay thì có chút khó chịu.

"Yên tâm, mẫu phi có cách." Tiêu Quý phi nói, bà có nuôi dưỡng một người ở Tiêu gia, vốn dĩ không tính sử dụng hẳn nhanh như vậy, nhưng bây giờ không thể không dùng.

"Mẫu phi, là cách gì?" Tần Diễm lại hỏi.

"Để Thanh Vân đạo trưởng tiến cung." Tiêu Quý phi nói. Là người thân cận với Vĩnh Thành đế nhất, bà đã sớm biết rõ một chuyện, thân thể Vĩnh Thành đế bắt đầu yếu dần rồi.

Mười năm nay, trong cung không có hài tử nào được sinh ra, thậm chí không có người nào mang thai, điều này đương nhiên không thể do thân thể của tất cả nữ nhân trong cung có vấn đề được, mà là vì thân thể Vĩnh Thành Đế đã không được nữa.

Đừng thấy Vĩnh Thành đế ngày nào cũng hưởng lạc đủ kiểu mà lầm, tất cả đều phải dựa vào những loại dược tốt của ngự y... Việc này bà biết, Vĩnh Thành Đế cũng biết.

Bà rất hiểu Vĩnh Thành Đế, biết rõ người này sợ chết nhất, mà chính vì sợ chết nên khi Vĩnh Thành Đế nhận thấy thân thể mình càng ngày càng không tốt thì đã có vô số suy nghĩ không nên có, ví dụ như cho người luyện chế đan dược trường sinh bất lão...

Ngẫu nhiên một lần nhìn thấy Vĩnh Thành Đế đang đọc quyển sách như vậy, bà liền nảy sinh một chủ ý.

Bà cho người tìm một đạo trưởng có phong thái thần tiên, nói cho hắn biết những thứ Vĩnh Thành Đế yêu thích, tình huống trong triều đình, nuôi hắn ở Tiêu gia, xem hắn như vũ khí bí mật của mình vậy.

Trước Vĩnh Thành Đế, Hoàng đế trầm mê trong việc luyện đan dược cũng không ít, tuy rằng tất cả những Hoàng đế đó đều bị hậu thế đánh giá là ngu ngốc nhưng Tiêu Quý phi vẫn hi vọng Vĩnh Thành Đế có thể ngu ngốc một chút.

Nếu Thanh Vân đạo trưởng có thể lấy được sự tin tưởng của Vĩnh Thành Đế thì... Bà và nhi tử của nàng còn phải lo lắng sẽ thất sủng sao?

Lúc Tiêu Quý phi đưa ra quyết định này, Tần Dục cũng đang lo lắng một việc.

Đại Tần sẽ xảy ra phản loạn liên tiếp, có nguyên nhân bên trong, cũng có nhân tố tác động bên ngoài. Nguyên nhân bên trong là do đại đa số quan viên Đại Tần đều hủ bại, không được bao nhiêu người có tài thật sự, còn về nhân tố bên ngoài...

Trong mấy năm nữa, Đại Tần sẽ xuất hiện rất nhiều thiên tai, dù là Giang Nam, nơi ít xảy ra thiên tai cũng bị mấy trận lũ lụt.

Gần nhất sẽ là trận hạn hán ở vùng Trung Nguyên.

Trận hạn hán này không phải chỉ xuất hiện một năm, mà kéo dài đến ba năm, đến năm thứ ba, còn xuất hiện nạn châu chấu.

Cũng chính vì nạn châu chấu tàn phá bừa bãi khắp Trung Nguyên, nên nơi đó lập tức xuất hiện mấy nghĩa quân, mặc dù sau này nghĩa quân đó bị đàn áp xuống, nhưng sự thật chứng minh, đó chỉ là bước chuẩn bị cho một trận nổi loạn lớn hơn thôi.

Tần Dục có ý muốn thay đổi triều đại, nhưng lại không hi vọng mọi chuyện tái diễn, không hi vọng con dân Đại Tần bị đói khát đến chết...

Có cách nào để giảm bớt tổn thất cho dân chúng hay không?

Tần Dục cau mày lại, đúng lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến một người, Thanh Vân đạo trưởng được Tiêu Quý phi đưa đến bên cạnh Vĩnh Thành Đế để giả thần giả quỷ.

Tiêu Quý phi có thể tìm người đến giả thần giả quỷ, đương nhiên hắn cũng có thể làm vậy.

Chương 44: Thơ tiên tri (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Nhược Vy

Đời trước Tần Dục có thể lật đổ Tiêu Quý Phi và Tần Diêu, thậm chí khiến cho Tần Diêu không thể không tự sát trong thiên lao, những chuyện này phải kể đến công lao của Thanh Vân đạo trưởng – người mà Vĩnh Thành để tin tưởng nhất.

Từ khi Vĩnh Thành để gặp Thanh Vân đạo trưởng, chỉ sau một thời gian ngắn hẳn đã có được sự tin tưởng của Vĩnh Thành để, hơn nữa còn được phong làm quốc sư, chuyển vào trong hoàng cung ở.

Lại nói, Thanh Vân đạo trưởng này cũng có chút bản lĩnh, không những có thể luyện ra đan dược giúp thân thể Vĩnh Thành để chuyển biến tốt hơn, mà còn có thể đưa ra nhiều sáng kiến hay giúp Vĩnh Thành để xử lý chính vụ.

Vĩnh Thành để càng ngày càng nể trọng hẳn, một thời gian sau đã đến mức hẳn nói gì cũng nghe.

Trong lúc đó Tần Dục luôn bị chèn ép, nhưng hẳn nhin! Thậm chí hẳn còn chủ động từ bỏ rất nhiều quyền lợi trong tay để Tiêu Quý Phi lơ lửng cảnh giác với mình. Tần Diêu thì hoàn toàn ngược lại.

Nghe Thanh Vân đạo trưởng nói Tần Diêu là quý nhân của Vĩnh Thành để, trên người có long khí, Vĩnh Thành để liền xem Tần Diêu là người thừa kế của mình. Thậm chí ông còn từng có ý sẽ thoái vị,

làm Thái Thượng Hoàng tu đạo hưởng thụ hoan lạc, để Tần Diệu sớm được đăng cơ.

Sau khi biết được chuyện này, Tần Dục biết cơ hội của mình đã tới.

Thanh Vân đạo trưởng này là người của Tiêu Quý phi, việc này hẳn đã sớm đoán được. Trừ việc đó ra, hẳn còn biết thêm một chuyện, chính là đan dược của Thanh Vân đạo trưởng không những không thể làm Vĩnh Thành đế trường sinh bất tử, mà ngược lại còn khiến ông sớm bỏ mạng.

Nhưng hẳn không nói gì cả.

Lúc ấy Chiêu Dương đã chết, sau khi hẩn và Triệu Hoàng hậu bí mật bàn bạc, hẳn quyết định giúp đỡ Thanh Vân đạo trưởng che giấu chuyện này. Chẳng những vậy, còn xúi giục Thanh Vân đạo trưởng tăng công hiệu hiện tại của thuốc thêm một ít.

Đến khi thân thể Vĩnh Thành đế đã vô cùng suy yếu, trong lòng ông mới dâng lên sự nghi ngờ, Tần Dục đã sớm dặn dò người ở ngự thiện phòng động tay động chân, dẫn ra đan độc trong cơ thể Vĩnh Thành đế.

Vĩnh Thành đế liên tục thổ huyết, thậm chí là không dậy nổi khỏi giường, muốn tin cũng khó mà tin nổi lời của Thanh Vân đạo trưởng, "hộc máu chỉ là phun những thứ ô uế trong thân thể ra", cuối cùng cũng triệu ngự y đến.

Ngự y chẩn Vĩnh Thành đế chỉ còn sống được mấy ngày.

Đúng lúc này Tần Dục lại tiến cung thỉnh an, đem chứng cứ chứng minh Thanh Vân đạo trưởng có quan hệ mật thiết với Tiêu Quý phi giao lại cho Vĩnh Thành đế. Hơn nữa còn cung cấp thêm một vài

chứng cứ chứng minh Tần Diệu có liên hệ với các tướng lĩnh trong quân doanh.

Vĩnh Thành để tiếp tục thổ huyết, rơi vào hôn mê. Chờ khi tỉnh lại lập tức ban chết cho Tiêu Quý phi, biếm Tần Diệu làm thứ dân rồi giải vào thiên lao.

Vĩnh Thành để triệu rất nhiều ngự y nhưng không thể trị hết bệnh, cho nên sai người dựng hình với Tần Diệu.

Lúc đó quyền kiểm soát hoàng cung đã rơi vào tay Tần Dục, Tần Dục bèn sai người đánh gãy hai chân và thắt lưng của Tần Diệu..... Tần Diệu căn bản không chịu nổi những khổ sở như vậy, tất nhiên sẽ tự sát.

Chỉ qua hai ngày, Vĩnh Thành để cũng qua đời.

Lúc đó Tần Dục không biết có nhiều việc Tần Nhạc cũng nhúng tay vào nên không đối phó với hắn ta, chỉ lo nâng đỡ Tần Diễn đăng cơ, còn mình làm Nhiếp Chính Vương.

Thật ra việc Tiêu Quý phi dùng Thanh Vân đạo trưởng là một nước cờ hay, chỉ tiếc là không đúng thời cơ, hành vi gây sóng gió trong triều của bọn họ đã khiến mình đắc tội với không ít người.

Tần Diệu thay đổi thống lĩnh cấm vệ quân, vốn tưởng rằng mình có thể khống chế cấm vệ quân trong tay, lỡ như Vĩnh Thành để phát hiện ra điều bất thường thì hắn ta cũng có thể khống chế được hoàng cung, lại không biết từ lâu Phó thống lĩnh cấm vệ quân đã không vừa mắt với bọn họ...

Khi Phó thống lĩnh giết thống lĩnh, y còn đem chứng cứ chứng minh thống lĩnh và Tiêu Quý phi liên hệ với nhau, có ý đồ mưu phản giao

hết cho Tần Dục. Lúc này Tiêu Quý phi và Tần Diệu xem như xong đời.

Tần Dục có thể lên làm Nhiếp Chính Vương, công lao của nhóm cấm vệ quân đó không nhỏ, dù như vậy nhưng Tần Dục vẫn không đánh giá cao bọn họ.

Hắn vĩnh viễn không quên được cảnh một đám cấm vệ quân chạy vất giò lên cổ vì bị người Nhung truy đuổi, thật ra thì cũng có vài người vì bị hại chết thê nhi, quyết định cầm đại đao cột vào đầu gậy trúc, chém chết vài người Nhung.

“Thọ Hỉ, mài mực.” Tần Dục nói.

Thọ Hỉ trải giấy ra cho Tần Dục rồi quay sang mài mực. Lúc này Tần Dục không dùng tay phải mà vươn tay trái ra lấy.

So với tay phải, khi nhỏ Tần Dục thích dùng tay trái hơn, chỉ là không giống mọi người nên sau đó buộc phải dùng tay phải.

Trước đây hắn chưa từng muốn học cách dùng tay trái viết chữ, cũng không có thời gian. Nhưng lúc Chiêu Dương qua đời, hắn bị Tần Diệu và Thanh Vân đạo trưởng chèn ép, thậm chí vì tương khắc với Vĩnh Thành đế mà bị cấm túc ở trong phủ, khi đó nhân hạ không có việc làm mới bắt đầu học cách dùng tay trái viết chữ.

Sau đó Tần Diển giam lỏng hắn trong phủ Đoan Vương, để làm cho mình quên đi cảm giác đói khát nên hắn ngày ngày cầm bút lông luyện chữ, thậm chí học được cách viết hai tay cùng một lúc.

Chữ hắn viết bằng tay trái không đẹp mấy nhưng cũng rất có khí thế.

Tần Dục cầm bút trầm ngâm một lúc mới múa bút vẩy mực lên giấy.

"Lập hạ tinh vũ thiên, thành Tây hồng kiều đoạn.

Tây Ninh truyền hỉ tẩn, Thái Hồ tường thụ lai.

Thái Sơn cự thạch lạc, Trung Nguyên vô vũ tích.

Một hạn hạn tam thu, hoàng phi thảo mộc suy." [1]

[1] Dịch nghĩa:

Vào ngày hạ trời quang mây nhưng lại có mưa, hồng kiều (*) ở thành Tây vô có gãy.

Tây Ninh truyền tin vui về, Thái Hồ báo điềm lành tới.

Núi Thái Sơn bị sạt lở đá, vùng Trung Nguyên trời không đổ mưa.

Đợt hạn hạn này kéo dài tận ba năm, nạn châu chấu khiến cỏ cây chết dần.

(*) Chữ kiều (橋) này có nghĩa là cây cầu, mình giữ nguyên cho xuôi câu thơ, ở những chương sau nếu có nhắc tới thì vẫn là "Hồng kiều" nhé.

Viết xong bài thơ, khi Tần Dục vung tay lên, tuyệt bút lại viết xuống bốn chữ "Thái Bình đạo nhân" lên giấy.

Tần Dục không có ý định tìm một người khác giả mạo giống như cách làm của Tiêu Quý phi, hẳn chỉ hy vọng lợi dụng chuyện quỷ thần để báo trước một vài tai họa cho bá tánh biết.

Nếu để bá tánh biết nạn hạn hán kéo dài suốt ba năm, mọi người sẽ tích trữ thêm chút lương thực, đến lúc đó có lẽ sẽ giảm bớt được số người chết đói.

Đương nhiên, hấn làm như vậy chủ yếu vẫn hy vọng triều đình có thể chuẩn bị trước, đảm bảo an nguy cho bá tánh Trung Nguyên.

Tần Dục viết xong thì an tĩnh nhìn bài thơ trên giấy. Thơ này hấn thấy được, mà Thọ Hỉ đứng bên cạnh mài mực cho hấn đương nhiên cũng thấy được.

Thọ Hỉ không biết nhiều mặt chữ lắm, học thức cũng kém, nhưng bài thơ trước mắt không dùng điển cố [2] gì, cho nên hấn cũng có thể hiểu được ý tứ của bài thơ, này.....

[2]Chú thích thêm cho những bạn chưa biết: Điển cố nghĩa là những tích truyện xưa (cũng gọi là điển tích); thường là kể về các tấm gương hiếu thảo, anh hùng liệt sĩ, các tấm gương đạo đức, hoặc những truyện có tính triết lý nhân văn trong lịch sử, những câu thơ, văn kinh điển trong các tác phẩm văn học có trước (thường là của Trung Quốc). – Nguồn: Wikipedia.

Vương gia viết bài thơ này rốt cuộc có ý gì? Thành Tây thật sự có Hồng kiều, mấy nơi Tây Ninh, Thái Hồ, Thái Sơn này đúng thật có tồn tại, theo như ý bài thơ này, hình như những nơi này sẽ xảy ra chuyện gì đó?

Mặt Thọ Hỉ đầy vẻ khó hiểu, Tần Dục biết chắc những chuyện hấn viết sẽ xảy ra.

Ngày lập hạ năm nay[3], trong kinh thành mặt trời lên cao nhưng vẫn đổ mưa. Cũng cùng ngày đó Hồng kiều ở thành Tây sẽ gãy.

[3] Lập hạ thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 5 dương lịch khi Mặt trời ở xích kinh 45° (kinh độ Mặt trời bằng 45°).

Hồng kiều là một cây cầu rất lớn được làm bằng gỗ, vô cùng xinh đẹp. Bên ngoài nhìn qua khá là kiên cố, nhưng không ai biết thật ra bên trong đã bị vô số con mối ăn đến mục rỗng ròi.

Cũng trong tương lai..... Tây Ninh đại thắng, tin vui truyền đến kinh thành, Vĩnh Thành đế vui vẻ thăng quan tiến chức cho tướng lĩnh Tây Bắc – Lý Sùng An. Sau đó, phía Thái Hồ lại báo về điềm lành, làm Vĩnh Thành đế càng thêm cao hứng.

Nhưng trong khi mọi người ở kinh thành đều rất cao hứng thì Trung Nguyên lại gặp phải nạn hạn hán.....

Tần Dục nhìn bài thơ trên tay một lần, đốt nó đi, lúc này mới nhìn về phía Thọ Hỉ: “Việc này là cơ mật.”

Thọ Hỉ lập tức quỳ rạp xuống đất: “Vương gia, dù nô tài có chết cũng sẽ không tiết lộ nửa lời cho người khác biết.”

“Ta tin tưởng ngươi.” Tần Dục nói.

Thọ Hỉ vì được Tần Dục tín nhiệm mà mặt mày tỏa sáng, kích động không thôi. Lúc này Tần Dục lại nói: “Tìm hai thợ khắc chữ thủ công miệng kín tới, người nhà của họ cũng phải khống chế cho kín miệng.”

Rất nhiều người giàu đều có xưởng in ấn của riêng mình, cũng có thợ khắc chữ thủ công, thi thoảng sẽ cùng vài người trong nhà viết thơ ca văn tập rồi in ấn ra, mà Đaoan Vương phủ cũng có một nơi như vậy.

Tần Dục không thích viết văn làm thơ, trước kia căn bản không cần

dùng đến bọn họ, nhưng hiện tại rất cần bọn họ giúp mình làm việc.

Thư chỉ cho một người xem thì không có hiệu quả, hẳn muốn phát tán ra ngoài cho nhiều người biết tới.

“Vương gia, chuyện này cần phải chờ mấy ngày.” Thọ Hỉ nói, hiện tại bọn họ đang ở chùa Tần An nên không tiện tìm người.

“Không sao, việc này không vội.” Tần Dục đáp, chỉ cần làm xong chuyện này trước khi lập hạ là được.

Tần Dục còn đang tính toán xem làm cách nào để “Thái Bình đạo nhân” vang danh thiên hạ thì đã tới giờ ăn cơm.

Hắn theo thường lệ ăn cơm cùng Lục Di Ninh, mà hôm nay trên bàn ngoại trừ cơm chay trong chùa thì còn có một chén thuốc đen tuyền.

“Tần Dục, ngươi uống đi!” Lục Di Ninh đẩy chén thuốc kia đến trước mặt Tần Dục.

Vừa rồi Lục Di Ninh không có tới thư phòng tìm hắn, thì ra là đi sắc thuốc. Tần Dục cười cười, bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

Đoàn người của bọn họ đến chùa Tần An tổng cộng bốn ngày, ngoại trừ ngày đầu tiên bận chuyện bên ngoài thì ba ngày còn lại Tần Dục đều ở cạnh Lục Di Ninh.

Hắn tìm vài thị vệ dùng một cái kiệu nhỏ bằng trúc để nâng mình lên, cùng với Lục Di Ninh đi dạo xung quanh chùa Tần An. Cuối cùng thật sự đã tìm được vài loại thảo dược nghe nói là có lợi cho hắn, sau đó hằng ngày hắn đều uống mấy chén thuốc có hương vị rất kỳ lạ.

Vừa uống thuốc vừa tắm bằng thảo dược, Tần Dục cảm thấy trên người mình toàn mùi thuốc.

Bốn ngày sau, Vĩnh Thành để vốn yêu thích ngắm cảnh hường lạc không muốn ở lại chùa nữa, trực tiếp hạ lệnh xuống núi, mọi người liền thu thập đồ đạc rồi đi xuống theo con đường đã đi lên.

Đều nói lên núi lên thì dễ, xuống núi mới khó, nhưng thực tế khi bọn họ xuống núi thì tương đối nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chỉ là người ngồi trên kiệu khi nhìn xuống chân núi sẽ cảm thấy hơi đáng sợ.

“Vương gia, Hoàng Thượng hạ lệnh vào đình ở lưng chừng núi nghỉ ngơi trong chốc lát.” Có thái giám đến bên cạnh Tần Dục bẩm báo.

Cái đình này nằm tại sườn núi chùa Tần An, nghe nói Thái Tổ Hoàng đế đã gặp được một vị hòa thượng có thể chữa khỏi ốm đau trên người tại nơi này.

Đoàn người dừng lại trước đình nơi lưng chừng núi, có người uống nước ăn vật, có tới tứ hầu hạ chủ nhân thay y phục trong kiệu. Lúc mà mọi người đang vội vàng thì một thanh âm vang dội đột nhiên từ xa truyền đến, người nọ đang niệm Đạo Đức Kinh.

“Là ai?” Thị vệ đề phòng nhìn về phía âm thanh truyền đến, núi Tần An này đã bị thị vệ bao vây, theo lý là không nên có người xuất hiện ở đây mới phải.

Dưới ánh mắt phòng bị của bọn thị vệ, một đạo nhân hạc phát đồng nhan [4], cốt cách như tiên đột nhiên từ trong rừng đi ra. Núi rừng cỏ cây tươi tốt nhưng mỗi một bước chân của hắn đều vô cùng vững chắc.

[4] Hạc phát đồng nhan (鶴發童顏): tóc bạc mặt hồng hào; già nhưng vẫn tráng kiện.

Người này đột nhiên xuất hiện, khoảnh khắc nhìn thấy hắn, trong lòng mọi người đều xuất hiện hai chữ “Cao nhân”.

Tần Dục kinh ngạc như rụng mào, người này... Là Thanh Vân đạo trưởng vốn dĩ hai năm sau mới xuất hiện.

Chương 45: Thơ tiên tri (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Bề ngoài Thanh Vân đạo trưởng cực kỳ có tính lừa gạt, cộng thêm với tài ăn nói, cho nên tuy hắn xuất hiện đột ngột nhưng sau khi nói chuyện với Vĩnh Thành đế xong, chẳng những không bị trách tội mà còn được phép gia nhập vào đội ngũ.

Điều này Tần Dục sớm đã đoán trước được, cũng không ngăn cản, tùy ý để Vĩnh Thành đế và Thanh Vân đạo trưởng trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Đời trước hắn đã giết chết Tần Diệu một lần, thế nên hận thù đối với Tần Diệu không còn nhiều như trước đây, nhưng nếu Tần Diệu vẫn tự mình tìm chết, thì Tần Dục đây cũng rất vui vẻ đập hắn ta một cước.

Về phần Vĩnh Thành đế...Trải qua quá nhiều chuyện, hắn rất khó có thể tôn trọng hay thương yêu ông, cho dù biết việc trầm mê luyện đan sẽ khiến cho Vĩnh Thành đế càng nhanh chết, hắn cũng không tính toán ngăn cản.

Sau khi rời khỏi chùa Tần An, Vĩnh Thành đế ở lại hành cung dưới chân núi hai ngày rồi mới lưu luyến không thôi trở về Kinh thành.

Thời điểm trở về, ông còn mang theo một người, chính là Thanh Vân đạo trưởng kia.

“Vương gia, nghe nói mấy ngày này bệ hạ và Thanh Vân đạo trưởng trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, cũng không sủng hạnh ai trong hậu cung.” Tần Dục có sắp xếp người ở bên cạnh Vĩnh Thành đế, cho nên tin tức của Vĩnh Thành đế tự nhiên sẽ có người nói cho hắn.

“Ta biết.” Tần Dục gật đầu, cho người lui xuống. Thực ra hắn biết, vị Thanh Vân đạo trưởng kia hắn là vừa gặp mặt đã cho Vĩnh Thành đế một ít đan dược bổ dưỡng, chẳng qua là người hắn sắp xếp quan sát Vĩnh Thành đế không phải là người hầu hạ ở bên cạnh, cho nên chưa từng thám thính đó là gì.

Tần Dục nhớ cách thời điểm Thanh Vân đạo trưởng đạt được quyền lực còn vài tháng nữa, cho nên tạm thời buông lỏng, không quản chuyện này.

Sau khi hồi kinh, trừ lúc xử lý chính vụ bên ngoài, thời gian còn lại hắn bắt đầu bận rộn chuyện thơ tiên tri, chuẩn bị gây dựng danh tiếng cho Thái Bình đạo nhân.

Chuyện này vô cùng quan trọng, không thể để người khác dễ dàng biết được, tuy Thọ Hi đã tra rành mạch mấy thợ thủ công, nhưng Tần Dục đến cùng vẫn có chút không yên lòng, chung quy thì những thứ hắn muốn cho mọi người thấy trong tương lai, không phải chỉ có mỗi bài thơ tiên tri này.

Sau khi viết xong thơ tiên tri, hắn hy vọng có thể mượn tay Thái Bình đạo nhân làm ra vài thứ.

Vậy thì, có biện pháp nào khiến mấy thợ thủ công khắc chữ không biết bọn họ đang làm cái gì không?

Tần Dục suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Nếu để

thợ thủ công khắc cả bài thơ, vậy thì họ sẽ biết được nội dung, nhưng nếu để họ khắc từng chữ thì sao? Liệu có cách nào khắc từng chữ không?

Ở Đại Tần, tất cả những gì liên quan đến in ấn đều được điều khắc bằng tay, như vậy thì khi in ấn mới có thể ngay ngắn chỉnh tề. Tuy chưa bao giờ có người đem từng chữ tách ra điều khắc, nhưng điều này dường như cũng không phải không thể.

Sau khi điều khắc riêng biệt hoàn thành, đem chúng gộp lại một chỗ, so với bản khắc cũng không kém bao nhiêu, không phải sao?

Ở hậu viện tính toán một hồi, Tần Dục sai thợ thủ công khắc chữ ở đây điều khắc các loại chữ riêng biệt với nhau.

“Phụ thân, người nói xem, vì sao Vương gia bảo một đám chúng ta ở trong này khắc chữ?” Một thợ thủ công khắc chữ khó hiểu nhìn phụ thân cùng mình tới nơi này, tay nghề khắc chữ của bọn họ được truyền đạt qua từng đời, hiện tại hẳn đã bắt đầu giúp đỡ phụ thân.

Phụ thân hẳn buông đao khắc, ngừng một chút, nhưng không trả lời.

“Trương lão, người biết lý do không? Vương gia trợ cấp chúng ta, cho ăn cho uống, chỉ sai chúng ta khắc vài chữ... Chuyện này khiến ta không yên tâm.” Một thợ thủ công khắc chữ khác cũng nói.

Bọn họ đều là những thợ thủ công tầng lớp thấp nhất, đột nhiên Vương gia đem bọn họ tới, cho ăn cho uống đến cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ... là muốn làm chuyện to lớn đáng sợ nào đó? Liệu cuối cùng có đem bọn họ diệt khẩu hay không?

Thợ thủ công này càng nghĩ càng sợ, sắc mặt dần trắng bệch.

Nhi tử Trương lão nhìn thấy bộ dáng này của hắn ta, trong lòng cũng không khỏi hốt hoảng.

Trước đây khi chưa bị phân đến Đoàn vương phủ, bọn họ đều thuộc về Hoàng gia, khi đó cũng có một ít nhóm thợ được gọi đi làm việc, nhưng chưa từng trở về.

Lần này, có phải bọn họ cũng sẽ một đi không trở về không?

"Phụ thân, chúng ta..." Nhi tử của Trương lão nhìn phụ thân mình, tim đập mạnh như trống đánh, hắn còn chưa cưới vợ, không thể cứ như vậy mà mất mạng....

"Các ngươi nghĩ bậy gì đấy!" Đột nhiên Trương lão khiển trách: "Vương gia đang làm chuyện có ích cho nước, có lợi cho dân! Tương lai của chúng ta, không chừng có thể dính chút ánh sáng."

"Chuyện tốt lợi nước lợi dân? Là chuyện tốt gì?" Nhi tử của Trương lão khó hiểu hỏi.

"Trước kia các ngươi khắc chữ, sợ nhất là cái gì?" Đột nhiên Trương lão hỏi.

"Sợ nhất là khắc sai." Nhi tử Trương lão nói. Kỹ thuật của hắn còn chưa đủ tốt, hơi vô ý một chút là khắc sai, mà một khi khắc sai, không chỉ phải khắc lại, mà còn bị răn dạy.

"Không sai, sợ nhất là khắc sai. Một khi khắc sai, toàn bộ tập thơ được khắc coi như vứt đi, dù có khắc đúng, thì đôi khi in ấn vài lần là không dùng được nữa..." Trương lão chậm rãi nói.

Hàng năm xưởng in ấn lãng phí vô số bản khắc, hao phí một đồng tiền bạc không nói, in ấn một quyển sách cũng tiêu phí một thời gian

dài...Trước đây hẳn vẫn cảm thấy như vậy không tốt lắm, nhưng trừ việc nâng cao tay nghề của mình ra thì không nghĩ được phương pháp nào nữa, cho đến khi Vương gia bảo một đám bọn họ khắc chữ.

Nếu như một đám tách ra khắc, muốn hợp lại thành một bản để dùng, có phải sẽ bớt rất nhiều sức hay không? Khắc tốt còn có thể dùng lại nhiều lần, vậy thì càng tiết kiệm, càng bớt việc!

Trương lão càng nghĩ càng kích động, một lòng nóng như lửa.

Nếu hẳn làm tốt chuyện này, không chừng còn có thể lưu lại tên tuổi trong lịch sử! Cho dù không có tự do, bọn họ cũng có thể dựa vào điều này để theo đuổi.

Thợ khắc thủ công xung quanh nghe được lời Trương lão nói, nhất thời kích động đứng lên, tràn ngập nhiệt tình.

Tần Dục vẫn luôn cho người chú ý đám thợ thủ công này, dĩ nhiên biết được suy nghĩ của bọn họ.

Vốn dĩ hẳn rất kinh ngạc, sau đó mặt lại lộ vẻ vui mừng.

Ở Đại Tần, sách có giá bán rất cao, một bộ Tứ Thư Ngũ Kinh[1], thường phải tiêu phí hết năm sáu lượng bạc, hơn nữa việc in ấn rất bất tiện.

[1] Tứ Thư Ngũ Kinh: Tứ Thư (gồm Đại học, Trung Dung, Luận Ngữ, Mạnh Tử) và Ngũ Kinh (gồm Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu) hợp lại làm 9 bộ sách kinh điển của văn học Trung Hoa làm nền tảng cho Nho giáo.

Thân là Hoàng tử, Tần Dục chưa bao giờ thiếu sách để xem, nhưng

Đại Tồn có rất nhiều thư sinh, mà số người có khả năng mua sách để đọc thì không nhiều, chung quy là vì sách rất quý.

Hơn nữa, chỉ đọc Tứ Thư Ngũ Kinh như vậy rồi tham gia khoa khảo, thì làm sao có thể cai trị quốc gia?

Nếu hẳn thật sự có thể cải tiến thuật in, từ cao đến thấp trong giới sách, ít nhiều cũng in ấn được một số sách tham khảo....Đây không những là một việc công đức, mà còn có thể khiến cho người đọc sách trong thiên hạ nhớ rõ hẳn, thu phục lòng người.

Chính vì vậy, việc bồi dưỡng nhân thủ trong tương lai cũng thoải mái hơn nhiều.

Tần Dục chẳng qua chỉ nghĩ đến việc in ấn một bài thơ tiên tri mình viết, không ngờ trong lúc vô tình lại có thể gặp được một chuyện tốt như vậy, tâm tình trở nên tốt hơn bao giờ hết.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thời tiết mỗi ngày càng trở nên ấm áp, dường như không bao lâu sẽ tới Lập Hạ.

Còn ba ngày nữa là đến Lập Hạ, trước mặt Tần Dục đặt một chồng dày thơ ca in ấn được hai người Thọ Hỉ và Lục Di Ninh mang tới.

"Thọ Hỉ, ngày mai ngươi để cho người khác đi phát tán nó." Tần Dục nói, vì tránh cho phát sinh ngoài ý muốn, cho đến gần Lập Hạ, Tần Dục mới đem thơ này phát ra.

"Vâng, Vương gia." Thọ Hỉ nói.

Phân phó Thọ Hỉ làm việc xong, cùng ngày đó, Tần Dục dùng tay trái viết một bài thơ tiên tri, rồi đặt lẫn vào trong đồng tấu chương mình đang xử lý.

“Ừa, ở đây sao lại có một bức thư thế này?” Một vị đại thần nội các lấy ra tờ giấy từ trong sổ con, nhíu mày.

Trước đó những sổ con này bọn họ đều đã kiểm qua, căn bản bên trong không có thứ này, tại sao hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một bài thơ?

Thơ này....đến cùng là cái gì? Là dự báo hay là nguyên rủa?

Từ xưa tới nay, đối với chuyện quý thần, mọi người đều không dám khinh thường.

Đại thần nội các tìm thấy một bài thơ kí tên là Thái Bình đạo nhân trong khi đang phê duyệt tấu chương, tất nhiên là không dám cất giữ, đem trình lên cho Vĩnh Thành để trước tiên.

“Một đám nói bậy.” Vĩnh Thành để mắt nhìn thơ trong tay, cười lạnh một tiếng: “Đạo nhân này yêu ngôn hoặc chúng[2]!” Phần trước thì không nói, nhưng Trung Nguyên đại hạn ba năm...Căn bản Vĩnh Thành để không muốn tin tưởng chuyện như vậy sẽ xảy ra.

[2]Yêu ngôn hoặc chúng: dùng lời lẽ xảo biện để mê hoặc dân chúng.

"Bệ hạ, vậy bài thơ này..." Tô thủ phụ hỏi.

"Không cần quan tâm." Vĩnh Thành để nói.

Đơn giản hỏi đến vài câu chính vụ, Vĩnh Thành để liền cho Tô thủ phụ rời đi, chính ông lại đi tìm Thanh Vân đạo trưởng.

Vĩnh Thành để rất thích nói chuyện với Thanh Vân đạo trưởng, chỉ cảm thấy mỗi câu nói của Thanh Vân đạo trưởng đều đúng như

những gì trong lòng mình suy nghĩ, hôm nay sau khi nhìn thấy Thanh Vân đạo trưởng, hai người trước hàn huyền, sau đó Vĩnh Thành để liền nhắc tới thơ tiên tri.

"Thanh Vân đạo trưởng, thơ này... Chẳng lẽ là tiên tri thật?"

Thanh Vân đạo trưởng nhìn một lượt bài thơ kia, lúc nhìn xuống phía dưới thấy bốn chữ “Thái Bình đạo nhân”, biểu tình hơi đổi.

Người nhà mình biết chuyện nhà mình, bản thân có bản lĩnh gì, bản thân Thanh Vân đạo trưởng rõ ràng nhất.

Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ đạo sĩ hồi hương giả danh lừa bịp, trong lúc vô ý bị người của Tiêu gia phát hiện, mới thành Thanh Vân đạo trưởng, có cơ hội nhìn thấy người tôn quý nhất thế gian này.

Hiện tại hắn một lòng một dạ đặt trên người Vĩnh Thành để để lấy được những ngày phú quý, dĩ nhiên sẽ không bằng lòng đi tranh đấu với “Thái Bình đạo nhân” kia.

Nhưng mà, Thanh Vân đạo trưởng vừa mới vào cung, vẫn còn mấy phần cẩn thận: “Bệ hạ, đây là dò xét chuyện tương lai, ta không có năng lực cao như vậy, chỉ sợ thế gian này chỉ có sư tôn của ta mới ngẫu nhiên biết được một hai thiên cơ....Thái Bình đạo nhân này thề son sắt nói lên chuyện tương lai...”

Cái gì cũng chưa nói xong, nhưng vẻ mặt của hắn thì hoàn toàn là không tin, dừng một chút, hắn nói tiếp: “Huống chi, phúc vận của Đại Tàn hưng thịnh, bệ hạ lại là người mà trời cao đã chọn, sao trời có thể giáng tai họa?”

Vĩnh Thành để vốn có chút lo lắng, hiện tại đã nhẹ nhàng thở ra: "Lời đạo trưởng nói rất đúng!" Nạn châu chấu không phải thứ tốt gì, sau

khi phát sinh thì phải tự mình hạ chiếu tội, hiển nhiên ông không muốn trong thời gian mình tại vị lại phát sinh chuyện này.

Vĩnh Thành để rất nhanh liền vứt bỏ chuyện này không quản, không nghĩ ngày hôm sau, bài thơ đã được truyền khắp Kinh thành.

"Lập Hạ Tình Vũ thiên, thành tây Hồng Kiều đoạn[3]? Đúng là lời nói vô căn cứ, Hồng Kiều kia xây đã mười năm, vẫn tốt đẹp sao lại gãy được?"

[3] Dịch nghĩa:

Vào ngày hạ trời quang mây nhưng lại có mưa, Hồng kiều ở thành Tây vô cớ gãy.

"Người này vậy mà nguyên rủa Trung Nguyên đại hạn, quả thực lòng muông dạ thú."

"Nói năng tầm phào, đạo nhân này thật sự đáng chết."

Một bài thơ vô danh truyền khắp Kinh thành, sau khi xem qua, đại đa số mọi người đều không tin.

Ngẫu nhiên vẫn có số ít người tin tưởng, cũng tính toán chờ hai ngày nữa nhìn kỹ rồi nói tiếp, xem thử thời tiết hôm Lập Hạ có thật sự giống như trong thơ tiên tri hay không.

Nhưng dù như vậy thì hiện giờ, nội dung được đàm luận của đám thư sinh chính là bài thơ này, đối với Thái Bình đạo nhân càng ngày càng có nhiều suy đoán.

Vừa hay, mục đích của Tần Dục đã đạt được, hiện tại chỉ chờ Lập Hạ đến.

Chương 46: Thơ tiên tri (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Tâm tình Vĩnh Thành Đế rất không tốt.

Ban đầu ông vốn không coi bài thơ kia ra gì, trớ trêu thay chỉ mới hai ngày ngắn ngủi đã lan truyền khắp kinh thành. Câu từ trôi chảy lưu loát, ý tứ rõ ràng dễ hiểu, đã được rất nhiều tiểu ca nhi truyền bá.

Chẳng qua chỉ mới một hai ngày mà có nhiều người biết đến bài thơ này như vậy, chắc hẳn phía sau có người thúc đẩy?

Hiện giờ Vĩnh Thành Đế cực kỳ chán ghét Thái Bình đạo nhân, sau khi biết được việc này đã nổi trận lôi đình, ngay lập tức cho người đi truyền Thanh Vân đạo trưởng, người mà mấy ngày nay ông hết sức tin tưởng.

“Đạo trưởng, người thấy rốt cuộc thì Thái Bình đạo nhân kia muốn gì?” Vĩnh Thành Đế mặt đầy khó hiểu.

Thanh Vân đạo trưởng nào biết rốt cuộc là Thái Bình đạo nhân muốn gì? Hắn có thể khiến Tiêu gia coi trọng, đương nhiên cũng có một ít bản lĩnh, quan trọng nhất chính là biết xem mặt đoán ý, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, tất cả đều thành thực lưu loát, không gì là không thể.

Hắn chỉ có thể sử dụng chiêu này để lấy lòng Vĩnh Thành Đế, ngoài

ra không còn bản lĩnh nào khác, những chuyện dự báo trước như vậy, căn bản là hấn không tin.

Trên đời này làm gì có cao nhân, tất cả đều là giả vờ, làm sao có người thật sự có thể đoán trước được tương lai?

Nhưng nếu đúng là như vậy, thì sao Thái Bình đạo nhân còn viết bài thơ kia? Hấn không sợ sự việc sẽ không phát sinh như lời hấn nói sao?

Hiện giờ Thanh Vân đạo trưởng vẫn chưa được Vĩnh Thành Đế tin tưởng hoàn toàn, không dám nói lời gièm pha trước mặt Vĩnh Thành Đế, cũng không muốn đắc tội với người khác nên lập tức nói: “Bệ hạ, ngày mai chính là lập hạ [1], cứ xem tình hình lúc đó trước đã!”

[1] Lập hạ: là một trong 24 tiết khí trong một năm, thời điểm bắt đầu sang mùa hè, vào khoảng những ngày 5,6,7 tháng 5 dương lịch tùy theo từng năm

“Cũng được...” Vĩnh Thành Đế nói, ngày mai chính là lập hạ, ông muốn xem rốt cuộc thì ngày mai vào lúc trời quang nắng ráo có thể mưa hay không.

“Trừ chuyện này ra, bên phía Hồng kiều [2] bệ hạ cũng nên phái người trấn giữ, tránh cho có kẻ muốn động thủ.” Thanh Vân đạo trưởng nói.

[2] Hồng kiều: kiều nghĩa là cầu, tức cầu Hồng nhưng để Hồng kiều cho nó sang choảnh các thím ạ ^.^

Trên đời này có rất nhiều kiểu gạt người, tỷ như trước kia hấn thể hiện khả năng bắt ma tóm quỷ, thật ra đều là đóng giả đạo sĩ đi truyền thụ bản lĩnh.

Lần đầu tiên gặp Vĩnh Thành Đế từ trong rừng đi ra, hẳn có thể biểu hiện phong thái tiên phong đạo cốt[3], mỗi một bước đi hết sức vững vàng khiến lòng người tin tưởng, chẳng qua là vì trước đó đã luyện tập quá nhiều lần.

[3] Tiên phong đạo cốt (仙風道骨): có cốt cách, phong thái của tiên; chỉ vẻ đẹp và phẩm cách cao thượng của người không vướng những điều trần tục

Hắn đã từng thấy qua người chỉ ngược lên trời phun nước liền xuất hiện cầu vồng, ai biết Thái Bình đạo nhân kia thật sự có bản lĩnh đứng dưới mặt trời hô mưa tới hay không?

Còn có Hồng kiều, chỉ cần trước đó động tay động chân một chút, muốn cho nó đổ sập cũng không phải không thể...

Vĩnh Thành Đế nghe vậy, lập tức gật đầu, phân phó người đi xem xét tình hình bên phía Hồng kiều. Trước tiên sẽ phái người cẩn thận kiểm tra Hồng kiều một lần, xem có vết nứt hay không rồi để binh lính bao vây, không cho bất kỳ kẻ nào qua cầu.

Vĩnh Thành Đế làm như vậy, ngược lại khiến cho bài thơ kia càng có nhiều người chú ý.

Ở kinh thành có rất nhiều người rảnh rỗi không có việc làm, ban đầu nhìn thấy bài thơ, họ chỉ tùy ý liếc mắt rồi bỏ qua. Nhưng khi Vĩnh Thành Đế phái binh lính vây kín Hồng kiều đã khiến bọn họ tập trung một chỗ, thương lượng ngày mai đến mấy chỗ gần Hồng kiều xem nào nhiệt.

Một đêm này qua đi, lập hạ đã đến.

Ngày lập hạ hôm nay thời tiết sáng sủa, trời quang nắng ráo, ngay từ sớm, mặt trời từ phía đông nhô lên, chứng tỏ thời tiết hôm nay rất tốt.

Khi vào hạ, quần áo mùa đông cùng với chăn đệm sẽ được mang ra phơi nắng rồi cất đi, hôm nay có không ít dân chúng kinh thành một bên ăn tết khí (khí trong tiết khí), một bên đem quần áo hong khô.

Còn bài thơ kia... Tuy rằng mấy ngày qua bá tính bình dân cũng có nghe nói, nhưng vì không ảnh hưởng lớn đến sinh hoạt hàng ngày của họ, nên chỉ nghe một chút cho biết mà thôi. Một mục để ý đến bài thơ kia, vẫn là những người có học thức cùng với văn võ bá quan trong triều.

Bên trong tửu lâu ở kinh thành, một đám thư sinh tay cầm tờ giấy viết thơ, ngồi chung một chỗ cùng nói chuyện.

Bọn họ đều là học trò ở Quốc Tử Giám, vào hai ngày trước, tờ giấy có viết bài thơ tiên đoán đó không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở Quốc Tử Giám, để cho bọn họ nhặt được.

“Thời tiết hôm nay tốt như vậy, làm sao có thể mưa?”

“Đúng vậy, còn có Hồng kiều, triều đình đã cho những thợ mộc có tay nghề đi xem xét, khẳng định vẫn toàn vẹn không tổn hại gì, có dùng thêm vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.”

“Cũng không biết Thái Bình đạo nhân muốn gì, chẳng lẽ là có người định làm ra thứ tà ma quỷ quái (việc không chính đáng, không đàng hoàng)?”

“Chỉ trong một ngày đã đem bài thơ truyền bá khắp kinh thành, nghe nói trước đó còn đem thơ đưa đến ngự tiền, đứng sau Thái Bình đạo nhân...”

Mọi người bàn luận sôi nổi, đối với việc làm của Thái Bình đạo nhân suy đoán không thôi, nhưng nhìn chung thì đều không tin những gì viết trong thơ.

Những thư sinh này trước nói chuyện thơ ca, sau lại bàn luận sang học vấn, nói từ buổi sáng tới buổi chiều cũng không thấy có hạt mưa nào rơi xuống, càng cảm thấy mấy câu thơ đó chỉ là nói giỡn, hoặc là Thái Bình đạo nhân chính là người điên ăn nói lung tung.

Cùng lúc đó, những binh lính canh giữ ở Hồng kiều, đều là bộ dáng nhàm chán đến cực điểm.

Ngày hôm nay trời nắng gay gắt, vô cùng nóng bức, bọn họ bị nắng chiếu đến nỗi mồ hôi ướt đẫm lưng, càng ngày càng có nhiều câu oán hận Thái Bình đạo nhân.

“Thái Bình đạo nhân tùy tiện viết một bài thơ, đã khiến chúng ta phải ở chỗ này phơi nắng một ngày, thật là xui xẻo!”

“Đúng vậy, mặt trời lớn như vậy, sao có thể mưa? Nếu trời mưa thật thì tốt rồi, có thể giúp ta hạ nhiệt.”

“Còn có cây cầu kia, chắc chắn như vậy, sao mà gãy được?”

...

Buổi trưa đã qua, không bao lâu nữa, mặt trời sẽ lặn, nhưng lại không có hạt mưa nào từ trên trời rơi xuống.

Thọ Hỉ biết đó là thơ Vương gia nhà mình viết, trước nay hẳn luôn một lòng tín nhiệm Vương gia, tuy rằng không biết vì sao Vương gia lại viết ra bài thơ đó, nhưng hẳn cảm thấy những gì viết trên đó nói

không chừng sẽ thật sự sẽ xảy ra.

Vậy mà sự thật lại hoàn toàn trái ngược... Thọ Hỉ cau mày, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời, một lòng ngóng trông bầu trời có thể đổ mưa xuống.

Vào lúc hấn ngẩng đầu thêm lần nữa, ngoại trừ ánh mặt trời chói mắt như cũ, thế nhưng có một giọt nước rơi trúng mặt hấn.

“Trời mưa! Trời mưa!” Thọ Hỉ vừa mừng vừa sợ, nhịn không được hô lên, nhưng mới hô được hai tiếng, hấn liền kiềm chế sự kích động của bản thân, nhanh chóng đi báo tin cho Tần Dục.

Trong tửu lâu, một đám thư sinh đang tiễn biệt nhau, không ngờ vừa mới ra tới cửa, đã có giọt mưa bang bang rơi xuống, nện trên đầu bọn họ.

Này... Trời thật sự mưa? Đám thư sinh không dám tin nhìn lên trời.

Mặt trời tuy rằng đã ngả về tây nhưng chưa lặn hết, còn đang lơ lửng phía cuối trời, vẫn chiếu sáng khắp nơi, dưới ánh nắng chiếu rọi như thế, thế nhưng bầu trời thật sự đổ mưa!

Mưa cũng không lớn, rơi xuống thưa thớt, nhưng đúng là đã mưa.

Tất cả thư sinh ngạc nhiên đứng dưới mưa, đột nhiên có người nói: “Chúng ta, có nên đến Hồng kiều xem thử một chút không?”

Cùng lúc đó, những binh lính trông giữ Hồng kiều cũng sửng sốt.

Nước mưa rơi xuống bị ánh sáng mặt trời chiếu rọi phản chiếu bóng dáng bọn họ, bọn họ... Vậy mà thật sự gặp được trời mưa giữa ngày nắng!

Trời đang nắng mà lại đổ mưa, còn Hồng kiều... Ánh mắt mọi người đều dừng trên cây cầu, càng ngày càng có nhiều người chạy đến xem.

Lúc hạt mưa rơi xuống, trong lòng Vĩnh Thành Đế đã “lộp bộp” một chút, ông suy tư chốc lát, cuối cùng gọi cấm vệ quân tới, để cho bọn họ đi xem tình hình bên phía Hồng kiều, nếu có động tĩnh gì, lập tức trở về thông báo.

“Dạ, bệ hạ!” Phó thống lĩnh cấm vệ quân lĩnh mệnh rời đi.

Đường lớn trong kinh thành không cho phép dân chúng bình thường đi, dân chúng chỉ có thể đi ở ven đường trên đường nhỏ, nhưng cấm vệ quân lại có thể cưỡi ngựa chạy băng băng trên đường lớn.

Phó thống lĩnh cấm vệ quân dẫn theo thuộc hạ, cưỡi tuấn mã chạy như bay về phía Hồng kiều, mà lúc này, xung quanh Hồng kiều đã tụ tập rất nhiều người, hai bên bờ sông, người đến xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

“Cây cầu này không có vấn đề gì, bệ hạ cũng không cho người khác đi lên, chắc sẽ không đột nhiên bị gãy chứ?” Có người nói.

“Cũng chưa biết đâu... Lúc trước ta cảm thấy hôm nay trời sẽ không có khả năng mưa, nhưng bây giờ không phải mưa rồi sao?” Lại có người nói.

Mọi người đều chăm chú nhìn, một hồi sau, đột nhiên có người hô:
“Cấm vệ quân tới!”

Xa xa truyền tới tiếng vó ngựa, đều là cấm vệ quân mặc khôi giáp cưỡi tuấn mã, chạy nhanh về phía này khiến nền đất chấn động.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía cấm vệ quân, đúng lúc này, âm thanh đứt gãy của những tấm gỗ đột nhiên vang lên.

“Hồng kiều bị gãy!” Có người hoảng sợ kêu lên.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy cây cầu gỗ tinh xảo hình vòm, cứ như vậy bị đứt lìa, sụp xuống, những thanh gỗ đều rơi vào trong nước.

Hồng kiều... Bị gãy!

Phó thống lĩnh cấm vệ quân kéo dây cương ngựa, khiếp sợ nhìn cây cầu bị đổ sập cách đó không xa, ngay sau đó hét lên với người bên cạnh: “Mau! Mau trở về báo cho bệ hạ, nói Hồng kiều sập rồi!”

Ngay lập tức có người quay đầu ngựa rời đi, mà lúc này, những người thợ mộc trước đó đã kiểm tra kỹ lưỡng cây cầu còn đang ngây ngốc: “Chuyện này là không thể nào, rõ ràng cây cầu này còn dùng được rất lâu...”

Nhóm thợ mộc không thể tin được chuyện vừa xảy ra trước mắt, mà xung quanh cũng có không ít người bị giật mình.

Hai câu thơ đầu đã ứng nghiệm, những cái sau đó, rốt cuộc có phải là sự thật hay không? Có khả năng Trung Nguyên sẽ thật sự gặp phải đại hạn sao?

Trung Nguyên lớn như vậy, làm sao biết địa phương nào sẽ gặp hạn hán?

Trong đầu rất nhiều người đều hiện lên bài thơ kia, mà lúc này, Tần Dục vừa mới nhận được tin Hồng kiều bị gãy.

Quả thật lúc trước hấn cũng có chút lo lắng, lo lắng Hồng kiều bởi vì được bảo vệ cẩn thận nên sẽ không đứt gãy vào ngày hôm nay, cũng may hấn không viết thời gian cụ thể, cho nên Hồng kiều có gãy vào ngày nào đi nữa, cũng không thành vấn đề.

Nhưng quá rõ ràng, chuyện hấn lo lắng là dư thừa, Hồng kiều đã gãy đúng thời điểm.

“Vương gia, thế nhưng Hồng kiều thật sự sập, Vương gia!” Ánh mắt Thọ Hỉ nhìn Tần Dục giống như đang nhìn một vị thần, lúc này hấn đối với Vương gia nhà hấn chính là sùng bái tới cực điểm rồi — Vương gia nhà hấn liệu sự như thần, kể cả mấy chuyện ở tương lai cũng có thể biết trước, thật sự quá ghê gớm!

“Ừ.” Tần Dục nhàn nhạt lên tiếng, Hồng kiều đương nhiên sẽ sập, vì bên trong nó đã bị đục rỗng... Nhưng tại sao không ai nhìn ra được... Là vì ở lúc xây dựng cây cầu, mặt ngoài đã quét một lớp sơn chống mối mọt.

Những con mối thật sự đã đục rỗng gỗ bên trong, nhưng vì có lớp sơn bên ngoài, nên mới tưởng thân gỗ vẫn còn tốt không bị tổn hại gì.

Cho đến ngày hôm nay, thân gỗ bên trong cuối cùng cũng không chịu đựng nổi.

“Lập hạ tinh vũ thiên, thành tây Hồng kiều đoạn.”[4] Thế nhưng hai việc này đều đã xảy ra!

[4] Dịch nghĩa:

Vào ngày hạ trời quang mây nhưng lại có mưa, Hồng kiều ở thành Tây vô cớ gãy.

Vĩnh Thành Đế đem bài thơ lúc trước bị mình vớt ở một xó ra, đọc đi đọc lại vài lần, lúc ông nhìn Thanh Vân đạo trưởng, trong mắt hiện rõ nghi ngờ.

Thanh Vân đạo trưởng, thật sự lợi hại giống như những gì hần ta đã nói sao?

Vào thời khắc này, Thanh Vân đạo trưởng vô cùng may mắn vì đã không nói lung tung, cũng chưa từng nói mấy lời trong thơ của Thái Bình đạo nhân là nói bậy.

Hần đột nhiên quỳ gối xuống, kinh ngạc vui mừng nhìn Vĩnh Thành Đế: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, bệ hạ đã gặp được cao nhân rồi! Bài thơ mà Thái Bình đạo nhân viết ra nếu đều thành sự thật, sợ là bản lĩnh của hần đã quá mức cao cường!”

Chương 47: Trưởng thành (1)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Có lẽ Thái Bình đạo nhân thật sự là cao nhân, nhưng điều này lại khiến tâm trạng Vĩnh Thành Đế trở nên kém hơn.

Cao nhân này không những không nguyện trung thành với ông giống Thanh Vân đạo trưởng, ngược lại còn giấu ông làm ra loại chuyện có khả năng nhiễu loạn dân tâm như vậy, quả thực đáng giận.

Dù tương lai thật sự có hạn hán thì Thái Bình đạo nhân không thể đến tìm ông, âm thầm báo việc này cho ông biết sao? Vì sao phải làm lớn chuyện như vậy?

Vĩnh Thành Đế không hề nghĩ ngợi đã hạ lệnh cho người đi tìm vị Thái Bình đạo nhân kia.

Rất nhiều giấy truy tìm được trải rộng khắp Kinh thành chỉ trong một đêm, ông không tin mình không tìm thấy tung tích của Thái Bình đạo nhân!

Cấm vệ quân lệnh cho sai dịch [1] của nha môn trong Kinh thành đi tìm Thái Bình đạo nhân, nhưng bọn họ không tìm thấy manh mối gì.

[1]sai dịch: nhóm người chuyên đi truy nã, bắt người cho nha môn.

Không ai biết mấy bài thơ kia do người nào in ấn, còn về phần phân

phát... Bọn họ tìm được vài người lúc trước đi khắp nơi để phân phát bài thơ này, nhưng những người đó đều chỉ nhận tiền làm việc hoặc bị nắm thóp nên không thể không làm.

Điều khiến người khác không thể nói nổi là bọn họ cũng không biết người đưa tiền, hay nắm thóp mình là ai.

Đương nhiên Thọ Hỉ biết được động tĩnh bên ngoài, nhưng biết rồi thì lại chỉ cười trừ mà thôi, Đoan vương có mạng lưới tình báo riêng của mình, thông qua mạng lưới này tìm vài tên lưu manh trong Kinh thành giúp hắn làm việc, thật sự không có gì đơn giản hơn.

Bên ngoài huyên náo rất lớn, nhiều người đều hiếu kỳ về Thái Bình đạo nhân, mà lúc này, Tần Dục lại đang nói chuyện với vài thợ thủ công.

Lúc trước hắn có tìm mấy người thợ thủ công về để khắc những chữ đơn riêng lẻ, tìm những chữ hắn cần rồi dán lại với nhau để in thành một bài thơ, nhưng vì dụng cụ dùng để dán không được chọn kỹ càng, sau khi dán thì không thể nào tách ra được nữa, cố gắng tách nó ra thì sẽ chỉ làm những chữ khắc đó bị hư, còn hao phí cả công sức.

Nếu thay đổi kỹ thuật in ấn thì có thể giảm bớt chi phí hao tổn nhưng cũng không thấp hơn bao nhiêu, tất nhiên Tần Dục không mong muốn điều này nên hắn muốn bàn bạc kỹ với mấy người thợ thủ công kia.

Trương lão là một thợ thủ công bình thường, chỉ có thể khắc được những chữ đơn nên chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ có thể bá kiến một vị Vương gia.

Ông nhìn Tần Dục, kích động không nói nên lời, đôi bàn tay đầy vết

xước chạm khắc, thậm chí ngón tay nắm quần áo của mình còn khẽ run.

"Người là Trương Đại Dân?" Tần Dục hỏi.

"Dạ dạ." Trương lão lập tức đáp, liên tục gật đầu.

"Nếu kĩ thuật in ấn này có thể cải tiến thì nó sẽ mang lại lợi ích cho quốc gia và người dân, đến lúc đó chắc chắn bốn vương sẽ nhớ công của người." Tần Dục nói: "Sau này người cần gì thì cứ việc nói với quản gia."

"Tạ Vương gia." Trương Đại Dân và nhi tử, đồ đệ liên tục dập đầu đến nỗi trán cũng thâm tím.

Tần Dục không nói gì nữa, nhìn ông ấy rồi dặn dò quản gia sau này mỗi ngày đều cho họ một món ăn mặn, may cho bọn họ mấy bộ đồ rồi rời đi.

Hiện tại vừa mới bắt đầu nghiên cứu, không cần thiết phải ban thưởng cho họ, nhưng nếu để cho họ sống thoải mái một chút thì bọn họ sẽ làm việc tận tâm tận lực.

Lúc Tần Dục rời đi thì còn mang theo một vài bản chữ khắc.

Gần đây hắn đang dạy Lục Di Ninh đọc sách nhận mặt chữ nên mới mang vài chữ khắc về, coi nó như một con dấu để cho Lục Di Ninh chơi, như vậy có thể khiến Lục Di Ninh học nhanh hơn.

Lúc Tần Dục đến thư phòng thì Lục Di Ninh đang viết hai ba chữ đơn giản nhất.

Nàng vừa học viết chữ, viết cũng không tốt lắm, nhưng ít nhất vẫn ra

hình dạng... Tần Dục cũng không trông mong nàng trở thành một bậc thầy thư pháp, chỉ muốn nàng có thể nhận mặt chữ, như vậy hẳn đã rất vừa lòng rồi.

"Tần Dục Tần Dục, ngươi xem ta viết thế nào?" Lục Di Ninh mở to hai mắt, đầy chờ mong nhìn Tần Dục, hi vọng có thể được Tần Dục khích lệ.

"Không tệ." Tần Dục cười sờ đầu Lục Di Ninh, Vương phi của hắn không ngốc chút nào, ngược lại còn rất thông minh, nếu nàng muốn học thì dù là cái gì cũng đều học rất nhanh, điều này khiến người phụ trách chỉ bảo nàng như Tần Dục cảm thấy có thành tựu.

Đương nhiên, dù là nói chuyện hay viết chữ thì cho tới bây giờ Lục Di Ninh chỉ thể hiện hết ra khi ở trước mặt hắn, còn ở bên ngoài thì nàng vẫn đề phòng với thế gian này như cũ, không muốn nói chuyện với người khác.

Lục Di Ninh như vậy thật ra cũng không tốt lắm, chỉ khi nàng hòa nhập được với thế gian này mới có thể sống tốt, nhưng nhìn Lục Di Ninh y lại vào mình như vậy, trong lòng Tần Dục có ý nghĩ tư lợi riêng, không muốn chỉ dẫn Lục Di Ninh mở rộng cửa lòng với người khác nữa.

Bây giờ hài tử này còn rất đơn thuần, mặc dù muốn để nàng quen biết một vài người, nhưng vẫn nên chờ đến sau này rồi hẵng nói đi.

Nghĩ như vậy nên Tần Dục nhanh chóng bỏ chuyện này qua một bên, tiếp tục dạy Lục Di Ninh nhận biết vài mặt chữ đơn giản.

Tần Dục đọc một câu, Lục Di Ninh liền đọc theo một câu, hai người nhanh chóng đọc được một trăm chữ, đọc xong thì Tần Dục lại giải thích tỉ mỉ từng chữ một, sau đó lại cùng Lục Di Ninh đọc thêm vài

lần.

Một người dạy một người học, thoáng chốc đã qua nửa canh giờ, Tần Dục đang muốn kết thúc buổi học hôm nay thì Lục Di Ninh đột nhiên nói: "Tần Dục... Chữ này viết thế nào?"

"Nàng muốn học viết tên của ta?" Tần Dục cười hỏi, sau đó lấy một tờ giấy đến: "Ta viết cho nàng xem."

Mấy ngày nay Tần Dục đã dạy Lục Di Ninh nhận biết một vài chữ, nhưng về phần viết thì chỉ giới hạn trong ba bốn chữ thôi, tính đợi Lục Di Ninh học cách dùng bút xong thì sẽ dạy nàng viết vài chữ khó.

Nhưng nếu bây giờ Lục Di Ninh muốn biết tên hắc viết như thế nào thì hắc cũng tình nguyện dạy.

Cầm bút chấm một ít mực nước, Tần Dục trực tiếp viết tên mình xuống mặt giấy trước mặt.

Tay phải của hắc tốt hơn tay trái rất nhiều, nhưng chữ viết lại không có được khí chất kiệt ngạo^[2] giống tay trái, mà là hơi hướng khéo léo đưa đẩy.

[2] Kiệt ngạo: kiêu ngạo, cương quyết, bướng bỉnh

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục không rời mắt, sau khi Tần Dục viết xong một lượt thì nói: "Người viết thêm một lần nữa đi."

Tần Dục cười khẽ một tiếng rồi viết thêm một lần.

Lúc này Lục Di Ninh cầm lấy tay của Tần Dục, lại nói: "Viết thêm một lần nữa."

Tần Dục quả thực viết thêm một lần nữa, dưới sự yêu cầu không ngừng của Lục Di Ninh, hắn đã viết tên của mình tới mười mấy lần.

"Được rồi! Đến lượt ta viết!" Lục Di Ninh đột nhiên nói, kích động nhìn giấy bút trước mặt Tần Dục.

Tần Dục gật đầu, đưa bút lông trên tay mình cho Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh mới học viết chữ được một hai ngày, Tần Dục không trông mong nàng nhìn mấy lần đã có thể viết được tên mình, không ngờ khi Lục Di Ninh cầm lấy bút, ngồi ở trên ghế thì trông rất đơan chính.

Trông giống một người thường xuyên viết chữ... Trong lòng Tần Dục xuất hiện ý niệm như vậy, sau đó đột nhiên phát hiện động tác lúc này của Lục Di Ninh giống hệt động tác của hắn khi viết chữ.

Vương phi hắn đang bắt chước rập khuôn theo động tác của hắn. Tần Dục cười theo bản năng, sau đó liền nhìn thấy Lục Di Ninh cầm bút, rành mạch lưu loát viết lên giấy trắng hai chữ "Tần Dục".

Hai chữ này còn giống chữ lúc nãy của Tần Dục y hệt!

Tần Dục kinh ngạc nhìn Lục Di Ninh, hắn thật sự không ngờ Lục Di Ninh có thể lập tức viết được tên mình, còn có thể viết giống y hệt hắn.

Dù là chính hắn cũng nhìn không ra chữ Lục Di Ninh viết có gì khác so với chữ hắn.

"Ta viết rất dễ nhìn!" Lục Di Ninh có chút đắc ý nhìn Tần Dục, vừa rồi lúc Tần Dục viết, nàng đã nhìn rõ ràng thấu đáo lực tay của Tần Dục thế nào, sau đó liền bắt chước rập khuôn theo động tác đó, viết ra

tên của Tần Dục.

"Là rất đẹp mới đúng, Di Ninh thật thông minh." Tần Dục khích lệ, lúc trước hẳn còn tưởng nếu muốn Lục Di Ninh luyện viết chữ giỏi thì rất khó, không ngờ trong chớp mắt nàng đã cho hẳn một kinh hỉ như vậy.

Lục Di Ninh bắt chước rập khuôn theo động tác của hẳn, nhưng Tần Dục không cảm thấy điều này có vấn đề gì, lúc bắt đầu luyện viết chữ ai cũng bắt chước theo người khác, Lục Di Ninh có thể viết lại chữ của hẳn thì quả thực là chuyện tốt.

Đang hưng phấn nên Tần Dục dứt khoát dạy Lục Di Ninh luyện chữ thêm nửa canh giờ nữa.

Đảo mắt một cái mùa hạ đã qua nửa tháng, thời tiết càng ngày càng nóng.

Lục Di Ninh đã biết viết rất nhiều chữ, còn chuyện Vĩnh Thành Đế muốn tìm Thái Bình đạo nhân vẫn chưa có chút manh mối nào, ngược lại số người trong Kinh thành biết đến Thái Bình đạo nhân càng lúc càng nhiều, những tiên sinh diễn thuyết thư [3] luôn nói về Thái Bình đạo nhân.

[3] tiên sinh diễn thuyết thư: người diễn thuyết, kể lại các loại kí khúc như bình thư, bình thoại. (thường ở trong các trà lâu.)

Mà trong những ngày này, đột nhiên có người cưỡi ngựa vôi vàng chạy vào Kinh thành.

Những người này tự cưỡi ngựa vào, trông rất phong trần mệt mỏi, nhưng hai mắt lại tỏa sáng, tinh thần vô cùng tốt.

"Cấp báo từ tám trăm dặm! Cấp báo từ tám trăm dặm!" Người cầm đầu hô khàn cổ họng, chạy thẳng một đường vào Kinh thành.

Xuất hiện tin khẩn cấp từ tám trăm dặm, dĩ nhiên Vĩnh Thành Đế muốn đích thân tiếp kiến, không bao lâu sau mấy tên binh lính mặt xám mày tro đã xuất hiện trước mặt Vĩnh Thành Đế.

Mấy tên binh lính đều bị phơi nắng đen thui, phỏng chừng đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại tỏa sáng kỳ lạ, bọn họ vừa nhìn thấy Vĩnh Thành Đế đã quỳ xuống: "Bệ hạ! Tây Ninh đại thắng! Lý tướng quân bắt được mấy ngàn người Nhung!"

Người Nhung vẫn luôn là hiểm họa tiềm ẩn của Đại Tần, nghe thấy Tây Ninh đại thắng thì Vĩnh Thành Đế hưng phấn đứng dậy, nhưng cũng nhanh chóng nhớ tới câu thơ thứ hai trong bài thơ kia "Tây Ninh truyền tin vui, diềm lành to lớn đến".

Tây Ninh quả thực đã truyền tin vui đến.

Đây không phải là lời tiên đoán lúc trước của Thái Bình đạo nhân sao, bởi vì trận đánh này đến bất thành linh, hơn nữa sau khi đã vào hạ mới khai chiến, nên mới thắng trận đã lập tức truyền tin cấp báo từ tám trăm dặm về đây.

Thái Bình đạo nhân kia thật thần kỳ!

Giống như những gì Tần Dục biết, Vĩnh Thành Đế vẫn phong thưởng cho Lý Sùng An giống như lúc trước, nhưng Kinh thành không rơi vào trạng thái vui mừng điên loạn giống như khi đó.

Đối với việc này, Tần Dục rất vừa lòng, hẳn cũng cảm thấy hiện tại không có gì đáng để vui mừng, có thời gian rảnh rỗi để vui mừng thì

không bằng dành nhiều thời gian để suy nghĩ một chút cho tương lai.

"Vậy Thái Bình đạo nhân kia thật sự lợi hại!"

"Nghe nói trong cung có Thanh Vân đạo trưởng, không biết rốt cuộc giữa Thanh Vân đạo trưởng và Thái Bình đạo nhân ai lợi hại hơn ai."

"Đương nhiên là Thái Bình đạo nhân rồi, Thanh Vân đạo trưởng cũng không biết trước được tương lai."

"Thái Bình đạo nhân nói Trung Nguyên sẽ xảy ra hạn hán, các người nói xem rốt cục có thật hay không?"

...

Người dân cứ người một câu ta một câu nghị luận, mà người ở Kinh thành đang đàm luận về nạn hạn hán ở Trung Nguyên bao nhiêu thì người ở Trung Nguyên lại hoàn toàn không cảm thấy gì bấy nhiêu.

Tất nhiên họ cũng biết chuyện, nhưng cảm thấy chỉ là hạn hán mà thôi, dân chúng sống lâu ở Trung Nguyên có ai chưa từng thấy qua hạn hán? Mặc dù biết nhưng bọn họ không muốn xa xứ, ngược lại còn ra sức chuẩn bị đối phó.

Chương 48: Trưởng thành (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Vùng Trung Nguyên Đại Tần luôn thiếu nước, cứ vài năm thì xảy ra hạn hán một lần, vì thế dân chúng Trung Nguyên cũng không xa lạ gì với nạn hạn hán.

Dân chúng ở đây đều gieo trồng giống cây chống hạn, nên dù có xảy ra hạn hán thì cũng không đến mức không sống nổi. Huống chi không phải mọi nơi ở Trung Nguyên đều thiếu nước.

Bởi vậy nên vào năm đầu tiên của nạn hạn hán, dân chúng Trung Nguyên vẫn có thể vượt qua. Năm thứ hai tuy rằng cuộc sống của bọn họ gian khổ, nhưng vẫn gắng gượng vượt qua được, không ngờ năm thứ ba vẫn còn khô hạn.

Không thể mua được lương thực trong nội thành, thổ phỉ tung hoành ở nông thôn, cướp đoạt chút đồ ăn còn sót lại của dân làng, ngay cả quan binh cũng đói khát đến mức cướp đoạt từ những nhà giàu trong thôn.

Chờ sau khi nạn châu chấu kéo đến thì ngay cả rễ cây để làm no bụng dân chúng cũng không tìm được, trong lúc nhất thời người chết đói ở khắp nơi.

Vô số nạn dân đến vùng ven Kinh Thành, điều này mang đến một phiền phức lớn cho Đại Tần.

Nghĩ đến chuyện lúc đó thì Tần Dục lại thở dài.

Bây giờ hắn muốn đến Trung Nguyên để xem thử, nhưng đi lại bất tiện, cho dù sắp xếp sớm cũng không đi được, cuối cùng chỉ có thể sai một vài người đến Trung Nguyên, mua lương thực từ Giang Nam đưa đến đó.

Mười ngày sau khi tin chiến thắng được truyền từ Tây Trữ về, có người đến từ Giang Nam, nói là Thái Hồ xuất hiện Tường Thụy [1].

[1]Tường Thụy: điềm lành

Những người này không chạy khẩn cấp tám trăm dặm, một vài gia đình lại có người nhanh nhạy nắm bắt được tin báo, nên trước khi đến được Kinh Thành, người dân đã biết chuyện "Thái Hồ Tường Thụy đến".

Đột nhiên biết được việc này, bọn họ liền phát hoảng, thậm chí còn do dự không biết có nên dâng Tường Thụy lên hay không.

Nhưng từ khi Tường Thụy bị phát hiện ở Thái Hồ thì đã gây ồn ào, vì muốn lấy được chiến tích nên Thượng Quan gia bọn họ đã đứng trước mặt mọi người nói đây là Tường Thụy, muốn dâng hiến cho Hoàng đế, dưới tình huống như vậy, sao bọn họ có thể không đưa Tường Thụy đến đây?

Tường Thụy được đưa từ Thái Hồ tới cho Vĩnh Thành Đế là một con rùa lớn.

Tứ chi của con rùa này như cột trụ, trông oai hùng bất phàm còn có chút hung ác, thân hình cực kỳ to lớn, phía trên có hai người đứng mà nó vẫn có thể chậm rãi di chuyển.

Rùa ở Đại Tần có ngụ ý là vận may, con rùa lớn như vậy lại càng hiếm thấy, không phải là Tường Thụy thì là cái gì?

Trong trí nhớ của Tần Dục, khi Vĩnh Thành Đế nhìn thấy Tường Thụy thì mặt rồng cực kỳ vui mừng, thậm chí còn vui mừng hơn khi Tây Trữ truyền tin chiến thắng.

Sau đó Vĩnh Thành Đế nuôi dưỡng con rùa lớn này ở Ngự Hoa Viên, ngày ngày cho ăn ngon, thậm chí còn tìm một người chuyên hầu hạ riêng cho nó nữa.

Con rùa lớn này sống ở Ngự Hoa Viên rất nhiều năm, đến khi Tần Dục lên làm Nhiếp Chính vương. Lúc đó quốc khố thiếu thốn, Tần Dục vô ý phát hiện số tiền dùng để nuôi con rùa này còn nhiều hơn cả số tiền nuôi một vị phi tử và những người hầu hạ xung quanh, hơn nữa con rùa này đã từng làm bị thương vài người phụ trách rửa mai rùa cho nó, vì vậy hẳn không thích con rùa này.

Lúc đó Đại Tần đã rối loạn bất an, tất nhiên Tường Thụy cũng không mang đến chuyện gì tốt, vì vậy hẳn lấy cớ không thể nhốt Tường Thụy ở trong cung mãi, tìm người ném con rùa này ra ngoài, nó sống hay chết thì không ai biết, khi đó khu vực Hồ Quảng bị loạn quân chiếm cứ, lương thực ở Giang Nam lại không thể đưa ra ngoài, vùng ven Kinh Thành thiếu lương thực, nói không chừng con rùa lớn này đã bị người ta ăn rồi.

"Quả thật là Tường Thụy!" Vĩnh Thành Đế nhìn thấy con rùa lớn thì cực kỳ cao hứng, nhưng vì đã biết trước chuyện này nên những người đưa Tường Thụy đến không được phong thưởng, thăng quan tiến chức như những gì Tần Dục nhớ.

Tuy nhiên Vĩnh Thành Đế vẫn tán dương người đưa Tường Thụy

đến như trước, để cho Hộ Bộ[2] khen ngợi rồi nuôi con rùa lớn này trong hồ nước ở Ngự Hoa Viên, còn tìm rất nhiều người tới để ngắm rùa.

[2]Hộ Bộ: Tên một cơ quan trung ương của triều đình xưa trông coi về thuế má tiền bạc, tương tự như bộ Tài chính ngày nay.

Bây giờ Thanh Vân đạo trưởng không dám nói bậy về Tần Dục nữa, cho nên tất nhiên Tần Dục cũng là một trong số những người được tham gia ngắm rùa, hẳn muốn cho Lục Di Ninh ra ngoài giải sầu nên cũng dắt Lục Di Ninh theo.

Lần đầu tiên Lục Di Ninh tiến cung đã gặp phải Tam hoàng tử Tần Diệu, sau đó đến chùa Tần An thì lại gặp Ngũ hoàng tử Tần Tề, để lại "Uy danh hiển hách " trong lòng tầng lớp đứng đầu Đại Tần, rất nhiều người đều nói sau lưng là nàng đàn độn, nhưng không ai dám thật sự đắc tội nàng.

Bọn họ đều muốn giữ thể diện, vì sao lại phải nhận gánh nặng chỉ vì muốn gây phiền phức cho một đứa ngốc chứ, như vậy không đáng giá!

Mọi người ào ào trốn tránh Lục Di Ninh, ngược lại còn giúp Lục Di Ninh và Tần Dục có được một chỗ tốt để xem rùa.

Nhưng Lục Di Ninh cũng không thích con rùa xấu xí kia, nếu so sánh thì nàng càng thích những con cá xinh đẹp, linh hoạt đang bơi lội trong hồ nước hơn.

"Nàng thích những con cá này sao?" Tần Dục hỏi.

Lục Di Ninh gật đầu.

"Đáng tiếc ăn không ngon." Tần Dục nhớ lại hương vị của những con cá này, thờ dài.

"Rõ ràng trông rất ngon mà." Lục Di Ninh ghé sát vào tai Tần Dục.

"Thật sự không ngon, cá nhỏ không có thịt, cá lớn thì không non mềm." Tần Dục nói, kiếp trước, khi hắn ăn cá trong hồ nước này, chỉ khều một miếng nhỏ nhưng cũng nhớ chúng rất khó ăn, đương nhiên không loại trừ việc tay nghề bọn họ quá kém.

Tần Dục và Lục Di Ninh đứng một mình một góc, chỉ có Thọ Hỉ đứng bên cạnh mới nghe được giọng hai người nói chuyện, sau khi nghe được thì Thọ Hỉ liền thấy có chút bất đắc dĩ.

Vương Gia nhà hắn lợi hại như vậy, thậm chí có thể biết trước tương lai, sao bây giờ lại thảo luận vấn đề cá chép trong ao ăn ngon hay không với Vương phi vậy?

"Tuy chúng nó không ngon nhưng lại rất quý..." Tần Dục nói, nếu giữ mấy con cá chép trong ao này lại thì sớm muộn gì cũng bị con rùa lớn kia ăn sạch, Tần Dục có chút đau lòng.

Phải biết rằng đám cá chép này đều có giá rất mắc, trong đó có mấy con dù là Vạn Kim cũng khó mua.

Tần Dục mới nghĩ như thế thì quả nhiên con rùa lớn kia đã cắn nguyên một con cá chép lớn cỡ cánh tay.

"Không hổ là Tường Thụy, thật lợi hại!" Vĩnh Thành Đế kinh hỉ nhìn cảnh tượng này, lớn tiếng khen.

"Phụ hoàng. " Tần Dục đột nhiên hành lễ với Vĩnh Thành Đế, "Phụ hoàng, theo nhi thần thì sợ là Tường Thụy không thích sinh hoạt

chung một hồ với đám cá chép này, không bằng đưa đám cá chép này đi chỗ khác."

Con rùa lớn này được hầu hạ rất tốt nên chắc sẽ không đói, hương vị đám cá chép này không tốt lắm, sau khi nó cắn chết con cá chép thì không ăn mà ngược lại còn ném qua một bên, điều này càng tăng thêm tính xác thực trong lời nói của Tần Dục.

Trước kia Vĩnh Thành Đế rất thích đến đây rải thức ăn cho cá chép, nhưng trước mắt thì Tường Thụy quan trọng với ông hơn.

"Dục nhi nói rất đúng."

"Phụ hoàng, không bằng để nhi thần xử lý đám cá chép này đi." Tần Dục chủ động chờ lệnh.

Việc nhỏ như vậy, tất nhiên Vĩnh Thành Đế không thể không đồng ý, thừa lúc trời còn sáng, Tần Dục kêu đám thái giám vớt hết cá chép lớn nhỏ lên, vận chuyển ra khỏi cung.

Đám cá chép này không chỉ là giống tốt mà còn rất hiếm thấy, chúng đều là cá chép từng sống trong Hoàng cung, từng sống chung hồ nước với Tường Thụy!

Cá chép ở Đại Tần có ý nghĩa rất tốt, đa số các phủ đều có ao cá trong vườn, trăm phương nghìn kế phải nuôi thêm mấy con, đồng thời giá cá chép cũng không hề thấp hơn các loại kỳ hoa dị thảo khác...

Tần Dục trực tiếp mang đám cá chép này về rao bán với giá cao, cuối cùng thu được hơn mười vạn lượng bạc.

Hắn không nghĩ sẽ đưa đồng bạc trắng này cho Vĩnh Thành Đế tiêu

xài lãng phí, chỉ lấy ra vài món đồ trong số những trân phẩm mà mình cất giữ hiến cho Vĩnh Thành Đế.

Vĩnh Thành Đế biết chuyện Tần Dục bán cá cũng không hề tức giận, chỉ cảm thấy đứa con lớn của mình cũng có chút giống mình, chờ khi nhận được vật phẩm mà Tần Dục đưa tới thì càng vừa lòng hơn.

Dựa vào việc đầu cơ trục lợi đám cá chép trong Ngự Hoa Viên mà Tần Dục kiếm được một khoản tiền lớn, tâm trạng vô cùng tốt, kêu người làm một bàn tiệc cá cho mình và Lục Di Ninh.

Đầu bếp làm tiệc rượu không phải người trong phủ mà là một người được Tần Dục mời về từ tửu lâu, sinh ra ở Giang Nam nên cực kỳ am hiểu cách làm cá, rõ ràng chỉ là vài loại cá bình thường, nhưng món nào cũng là mỹ vị.

Kho tàu, hấp dấm đường, canh cá, cá viên, cá phi lê, một bàn cá khiến Tần Dục ăn nhiều thêm một chén cơm, điều phiền phức duy nhất là Lục Di Ninh không cẩn thận bị hóc xương ở cổ họng.

Cũng may chuyện này không quá nghiêm trọng, xương cá nhanh chóng bị nàng nuốt xuống: "Ăn ngon thật!"

"Là rất ngon." Tần Dục cười, đột nhiên nói: "Nếu bán thêm một đợt cá chép nữa thì chúng ta có thể ăn ngon hơn như vậy gấp trăm lần."

Lục Di Ninh lập tức sáng mắt: "Trong vườn chúng ta cũng có cá!"

"Ừ, tìm cơ hội mang chúng nó đi bán." Tần Dục nói.

Thọ Hỉ yên lặng đứng ở bên cạnh, thật sự không biết rốt cục Vương Gia nhà mình đã xảy ra chuyện gì, người không cần chút mặt mũi nào sao?

Lục Di Ninh ăn cá rất vui vẻ, vào ban đêm lúc trị thương cho Tần Dục còn nhớ mãi không quên: "Sau này chúng ta có thể nuôi nhiều cá trong hồ nước một chút..."

Nói được một nửa thì đột nhiên Lục Di Ninh không nói chuyện nữa, thậm chí không tiếp tục trị thương cho Tần Dục mà ngược lại che kín bụng mình.

"Di Ninh, xảy ra chuyện gì?" Tần Dục không hiểu hỏi.

"Ta khó chịu." Lục Di Ninh nói, đột nhiên lại nhìn về phía váy mình: "Ta chảy máu rồi!"

Tần Dục nhìn lại mới phát hiện quả thực Lục Di Ninh đã chảy máu, trên giường chỗ nàng ngồi có một vết máu lớn cỡ đồng tiền.

Đang êm đẹp sao đột nhiên lại chảy máu? Tần Dục kinh ngạc, lập tức muốn xem thử coi có phải Lục Di Ninh bị thương ở đâu không: "Chỗ nào không thoải mái?"

"Chỗ này." Lục Di Ninh chỉ vào bụng mình, chỗ đó có chút đau.

"Di Ninh đừng sợ, ta lập tức tìm đại phu." Tần Dục an ủi Lục Di Ninh, đồng thời rung chuông ở đầu giường để người gác đêm bên ngoài đi gọi Hồ đại phu tới. Mặc dù đã là buổi tối nhưng Hồ đại phu tới rất nhanh, vì chữa bệnh cho Vương phi nên Hồ phu nhân cũng tới theo.

Khi hỏi bệnh trạng của Lục Di Ninh, Hồ đại phu lập tức đi ra ngoài, chỉ có Hồ phu nhân ở lại.

"Rốt cuộc Vương phi xảy ra chuyện gì?" Tần Dục nhíu mày nhìn về phía Hồ phu nhân, đang êm đẹp sao bụng Vương phi của hắn lại đau

đến chảy máu? Không phải là trúng độc chứ?

"Vương Gia, Vương phi đến quỳ thủy, nàng đã lớn rồi." Khóe miệng Hồ phu nhân co rút.

Bây giờ Lục Di Ninh đã đầy mười chín, tuổi cũng khá lớn rồi, rất nhiều nữ tử Kinh Thành tuổi này đã sinh con đẻ cái. Trước kia nàng sống không được tốt, quá gầy yếu, cho nên khi đến Đoan Vương Phủ còn chưa có quỳ thủy.

Bây giờ được nuôi dưỡng ở Đoan Vương Phủ nửa năm, nàng không chỉ cao hơn mà ngực cũng bắt đầu lớn, hiện tại quỳ thủy cũng đã đến.

Nhưng mà... Cả Đoan Vương và Đoan Vương phi đều không biết chuyện này, quỳ thủy đến mà còn cho là sinh bệnh...

Tuổi của Hồ phu nhân không nhỏ, lại là đại phu nên không hề mắc cỡ mà giải thích tỉ mỉ tại sao quỳ thủy lại đến cho Đoan Vương nghe.

Chương 49: Trưởng thành (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Trước đây Tần Dục hoàn toàn không biết gì về nguyệt sự của nữ nhân.

Dân chúng Đại Tần luôn xem nguyệt sự của nữ nhân là thứ dơ bẩn, bình thường sẽ không nhắc đến, trong sách cũng không viết, làm sao mà hấn biết được? Huống hồ, từ trước đến nay hấn không hề gần nữ sắc.

Còn chưa trải việc đời thì đã gặp chuyện không may khiến bản thân không thể viên phòng, từ đó bên người không có nữ nhân, cũng sẽ không có người nhắc tới mấy thứ này với hấn, thế nên hấn làm sao biết cứ mỗi tháng thì nữ nhân lại có mấy ngày “đổ máu” cơ chứ?

Không, theo như lời giải thích của Hồ phu nhân, thứ chảy ra kia không phải là máu mà là thứ dơ bẩn, mỗi khi nguyệt sự tới có rất nhiều việc nữ nhân không thể làm, ví dụ như không thể đụng vào đồ thờ cúng.

“Vương gia, hay là đêm nay để cho Vương phi nghỉ bên sương phòng phía đông?” Hai vú già đang giúp đỡ Lục Di Ninh xử lý, còn có người đối đệm chặn, Thọ Hỉ tiến vào nói. Những nhà giàu có ở kinh thành, mỗi khi nữ tử tới tháng sẽ không ngủ cùng trượng phu mà phân phòng, tránh cho trượng phu dính xui xẻo.

Tần Dục nghe lời Hồ phu nhân nói, lại kiểm chứng với mấy chuyện ở hậu cung, mới biết nữ tử mỗi khi nguyệt sự tới khó tránh khỏi sẽ bị kiêng kỵ, nhưng bản thân hắn cũng không quá để ý, liền nói: “Không cần.”

Nhà giàu làm như vậy vẫn gặp xui xẻo như thường, những hộ dân nghèo khổ không có điều kiện chia phòng ngủ, cuộc sống sẽ không thể êm ấm tốt đẹp hay sao? Trước giờ Lục Di Ninh luôn dính hắn, ban ngày hắn đã không thể rời nàng, không thể đến buổi tối cũng không ở cùng nàng.

Hướng chi Lục Di Ninh còn giúp hắn trị thương... Hắn để Lục Di Ninh trị thương cho mình, sau đó lại đuổi nàng đi, nếu làm như vậy thì thật sự quá đáng giận, chính hắn cũng thấy khinh thường mình.

“Vương gia, việc này không tốt lắm...” Thọ Hỉ còn muốn khuyên nhủ, Tần Dục đã cắt đứt lời hắn: “Ý ta đã quyết, ngươi không cần nhiều lời.”

Tần Dục nói như vậy, Thọ Hỉ không thể ngăn cản nữa. Thế nên tối hôm đó, Tần Dục vẫn ngủ chung với Lục Di Ninh như thường.

Rõ ràng là Lục Di Ninh không thích ứng được với tình trạng hiện tại của bản thân, nàng nằm thẳng đơ trên giường, động cũng không dám động, cả người đều cứng ngắc.

Tần Dục không biết chuyện nguyệt sự, trước kia nàng cũng không biết.

Nàng đã sống qua một đời, cũng sống đến mười bảy mười tám tuổi, nhưng khi đó thân thể nàng chịu đủ loại tàn phá nên nguyệt sự không tới, bây giờ vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng không thoải mái.

Vì sợ làm bản y phục và đệm chần, nên động một cái nàng cũng không dám động.

“Bây giờ bụng còn khó chịu không?” Tần Dục hỏi.

“Không khó chịu.” Lục Di Ninh nói, nàng vừa uống canh gừng đường đỏ, lại sử dụng công lực mình tự luyện được đặt trên bụng, một chút khó chịu cũng không còn.

“Không khó chịu thì tốt.” Tần Dục xoa đầu Lục Di Ninh: “Ngủ đi.”

Lục Di Ninh di chuyển đến sát bên người Tần Dục, đầu nhỏ cọ tới cọ lui trên tay hắn, nhìn thấy Tần Dục muốn đi ngủ, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Nàng còn muốn Tần Dục quan tâm mình nhiều hơn một chút... Lục Di Ninh đột nhiên nói: “Tần Dục, bụng ta không thoải mái, ngươi xoa xoa giúp ta.” Mỗi ngày nàng đều xoa chân cho Tần Dục, ấy vậy mà Tần Dục chưa bao giờ xoa giúp nàng đâu!

Lục Di Ninh nói nàng không thoải mái, Tần Dục liền vươn tay định giúp nàng xoa xoa, nhưng đến lúc tay đặt trên bụng Lục Di Ninh, hắn cơ hồ lập tức hối hận.

Lục Di Ninh đem trung y vén lên, cho nên thứ hắn chạm vào không phải quần áo, mà là làn da nhẵn bóng của nàng, Lục Di Ninh còn cố tình bắt lấy tay hắn, để tay hắn sờ soạng trên bụng nàng mấy lần.

Lúc trước trên người Vương phi của hắn toàn là sẹo, nhưng đến giờ đã biến mất hoàn toàn, làn da phấn nộn bóng loáng, Tần Dục cảm thấy có chút phỏng tay.

“Ừm...” Lục Di Ninh đột nhiên thoải mái hừ hừ một tiếng.

Tần Dục gần như không chút do dự rút tay về, tâm tư trở nên rối loạn... Ngay mới vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy Vương phi của mình có chút mê người.

Đầu óc mình quá hồ đồ rồi, cái gì Vương phi cũng không biết, làm sao hắn có thể nghĩ đến mấy thứ đen tối linh tinh kia chứ?

Tuy rằng Tần Dục nỗ lực nói với bản thân không nên suy nghĩ nhiều, nhưng lại không thể nào quên được cảm giác khi chạm vào làn da của Lục Di Ninh.

“Tần Dục.” Lục Di Ninh tủi thân nhìn Tần Dục, Tần Dục đột nhiên rút tay ra, là bởi vì không thích mình sao?

Tuy rằng biểu cảm trên mặt Lục Di Ninh vẫn chưa đầy đủ, nhưng Tần Dục ở chung với nàng đã lâu, liếc mắt một cái là nhìn ra suy nghĩ của nàng, đương nhiên biết lúc này nàng đang uất ức, hơn nữa, chỉ sợ là động tác khi nãy của mình khiến nàng bất an.

Ôm Lục Di Ninh, Tần Dục nói: “Ngủ đi.”

Lục Di Ninh được Tần Dục ôm, rất nhanh quên chuyện không vui lúc trước, cũng quên luôn việc mình còn đang trong thời kỳ “Đổ máu”, mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, đối lại Tần Dục động cũng không dám động, cả người không được tự nhiên.

Trong giây lát phát hiện Lục Di Ninh đã thật sự trưởng thành, mấy ngày sau đó Tần Dục ít nhiều có chỗ không thích ứng được, mỗi lần Lục Di Ninh giúp hắn trị liệu, thân thể hắn đều có phản ứng, khiến bản thân càng thêm xấu hổ.

Đối với chuyện này, hết lần này đến lần khác Lục Di Ninh đều không biết gì cả, lúc nào cũng là bộ dáng hồn nhiên ngây thơ không hiểu sự đời.

Tần Dục chỉ có thể cố gắng đem càng nhiều thời gian để xử lý chính sự, nhưng mới qua một ngày đã thấy hối hận rồi.

Hắn không muốn giảm bớt thời gian ở cạnh Lục Di Ninh, càng không muốn thấy nàng tủi thân uất ức.

Không biết từ lúc nào, trong lòng hắn Lục Di Ninh đã trở nên cực kỳ quan trọng.

Trước nay Tần Dục luôn là người quyết đoán [1], tất nhiên biết được bây giờ tâm tư của mình đối với Lục Di Ninh không còn đơn thuần như trước.

[1]Quyết đoán: đưa ra quyết định nhanh, dứt khoát, mạnh mẽ không hề do dự để giải quyết vấn đề nào đó

Kỳ thật Lục Di Ninh là Vương phi của hắn, chính là của hắn, nếu hắn có chút suy nghĩ khác với nàng cũng rất bình thường, thậm chí là có chuyện phải làm, nhưng cái gì Lục Di Ninh cũng không hiểu không biết, có thể nói là một tay hắn dạy dỗ nên, vấn đề này khiến Tần Dục cảm thấy không hợp đạo lý.

Hắn luôn có cảm giác... Dường như chính mình đang dụ dỗ lừa gạt Lục Di Ninh.

Tần Dục trái lo phải nghĩ, vẫn chưa ra được phương pháp giải quyết, chỉ có thể không nghĩ đến nữa.

Theo như lời Lục Di Ninh nói, thân thể hắn muốn khôi phục hoàn

toàn sợ là phải chờ thêm hai ba năm nữa, trong hai ba năm này, hấn còn có rất nhiều việc phải làm, ngược lại việc này có thể tạm thời không cần để ý đến.

Trước kia Tần Dục cho rằng cả đời này cơ thể sẽ không tốt lên, cũng cho rằng Lục Di Ninh thật sự ngốc nghếch nên mới nuôi dưỡng nàng như hài tử của mình, nào ngờ đến lúc này hấn có thể tốt lên, Lục Di Ninh cũng không bị ngốc... Tuy nói sẽ không suy nghĩ tới chuyện này một thời gian, nhưng rốt cuộc Tần Dục vẫn không nhin được chú ý tới Lục Di Ninh, đối với việc dạy dỗ Lục Di Ninh càng thêm để bụng.

Mà lúc này, Vĩnh Thành Đế đối với Thanh Vân đạo trưởng, chính là càng ngày càng tin tưởng, càng ngày càng kính trọng, hơn nữa, chuyện này có liên quan đến việc Tần Dục giả dạng Thái Bình đạo nhân.

Trước giờ Vĩnh Thành Đế luôn mong được trường sinh bất lão nhưng trong lòng vẫn có nghi ngờ, lo lắng tất cả mọi thứ đều là giả, sợ rằng kết quả mình sẽ rơi vào con đường u mê luyện đan như những Hoàng đế khác, nhưng Thái Bình đạo nhân lại để ông thấy được bản lĩnh tiên đoán như thần, trên cõi đời này, quả thật còn tồn tại người tài giỏi khác biệt người thường như vậy?.

Thanh Vân đạo trưởng vô cùng thông minh, vào lúc Thái Bình đạo nhân thể hiện bản lĩnh lợi hại, hấn không nói Thái Bình đạo nhân nói bậy, ngược lại kéo da hổ xả đại kỳ[2], lợi dụng bản lĩnh của Thái Bình đạo nhân làm nổi bật bản thân, khiến Vĩnh Thành Đế tin tưởng hấn tuy rằng không có bản lĩnh tiên đoán phi phàm như Thái Bình đạo nhân, nhưng ở lĩnh vực luyện đan lại cực kỳ có thiên phú.

[2] Kéo da hổ xả đại kỳ (拉大旗作虎皮): thành ngữ của Trung Quốc có nghĩa là nhằm đe dọa, lừa gạt khiến người khác sợ hãi

Vĩnh Thành Đế tin, sau khi ăn đan dược Thanh Vân đạo trưởng điều chế ra, cảm thấy thân thể tốt lên rất nhiều, ngự y cũng không tra ra có gì bất thường, đối với Thanh Vân đạo trưởng càng thêm coi trọng.

Tất cả những thứ này, so với những gì kiếp trước Tần Dục trải qua có điểm không giống, nhưng lại tương tự.

Theo như Tần Dục biết, ngay từ đầu thứ mà Thanh Vân đạo trưởng cho Vĩnh Thành Đế ăn, xác thật là dùng đủ loại dược liệu quý giá chế thành thuốc viên, chỉ là dược liệu có tốt đến đâu đi nữa thì cũng nên sử dụng vừa phải, Vĩnh Thành Đế ăn quá nhiều, hiệu quả không còn mà chuyển biến xấu, sau đó vì để cho Vĩnh Thành Đế có thể oai phong mạnh mẽ, Thanh Vân đạo trưởng đã sử dụng một ít thuốc có dược tính mạnh rất hại thân thể.

Thậm chí, Thanh Vân đạo trưởng càng ngày càng đặc ý, thật sự cho rằng mình có bản lĩnh lớn, dám lấy ra vài loại sách cổ chuyên dùng để luyện đan.

Đối với việc Thanh Vân đạo trưởng có được tín nhiệm của Vĩnh Thành đế, Tần Dục vô cùng vui vẻ, cùng lúc đó, hắn bắt đầu liên kết với Du gia ở Giang Nam mua thêm nhiều lương thực, chỗ lương thực đó để lại một phần nhỏ ở Trung Nguyên, còn phần lớn đem đến Tây Bắc.

Bởi vì người ở Giang Nam trồng cây bông làm vải càng ngày càng nhiều, nhưng trồng lương thực càng ngày càng ít, lương thực tồn lại giá bán cũng cao hơn, bạc trên tay Tần Dục liền ra đi nhanh chóng, vô cùng tốn kém, khiến cho hắn không khỏi suy nghĩ về vấn đề tiền bạc.

Đời trước lúc làm Nhiếp Chính Vương hắn luôn phải bận tâm chuyện tiền bạc, hiện tại thêm một đời vẫn phải nhọc lòng chuyện này, Tần

Dục không tránh khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bây giờ Vĩnh Thành Đế cả ngày chỉ biết nhớ thương đan dược của Thanh Vân đạo trưởng, thúc giục Thanh Vân đạo trưởng mau mau luyện đan, còn Tần Dục cả ngày bán của cải đồ vật, trên triều đình lấy một ít tin tức hữu dụng bán cho quan viên để đổi lấy ngân lượng, đúng lúc này, bên Thái Sơn có động tĩnh.

Trên đỉnh núi Thái Sơn có một tảng đá lớn đứng sừng sững, trăm ngàn năm chưa từng thay đổi vị trí, thậm chí được xem là cảnh sắc của Thái Sơn, nhưng sau trận mưa to ngày hôm nay, nó đột nhiên lăn từ đỉnh núi xuống dưới.

Bởi vì vừa mới mưa to, trên núi không có người, tảng đá từ đỉnh núi lăn xuống không khiến người nào bị thương, nhưng dù như vậy, nó vẫn gây ra động tĩnh cực kỳ lớn.

Những nơi tảng đá lăn qua, cây cối đều đổ rạp, trong rừng rậm xanh biếc hiện ra một khe rãnh thật sâu kéo dài từ đỉnh núi đến dưới chân núi, phẳng phất như bút tích của thần tiên.

Kinh thành có không ít người rảnh rỗi, trong đó có Vương Nhị thiếu vẫn luôn ăn không ngồi rồi đi tìm thú vui khắp chốn. Từ khi xem qua bài thơ tiên đoán kia, hắn đã đến xem Hồng kiều đổ gãy, về sau còn ở cửa thành chờ tin vui từ Tây Ninh cùng điềm lành từ Thái Hồ truyền tới, rồi lại ngàn dặm xa xôi đi về phía Thái Sơn.

Lần này đá lớn lăn xuống, vị Vương nhị thiếu này rất may mắn được tận mắt chứng kiến.

“Thái Sơn đá lớn rơi, thật sự là Thái Sơn đá lớn rơi nha! Thái Bình đạo nhân thật có bản lĩnh!” Vương Nhị thiếu nhin không được cảm thán.

Đến lúc tin tức truyền đến kinh thành, Ngũ hoàng tử Tần Tề cũng hiện ra đủ loại xúc động giống như vậy.

Chương 50: Hạng hán xuất hiện

(1)

Edit: Tử Lam

Beta: Nhược Vy

"Mẫu phi, Thái Bình đạo nhân thật sự lợi hại. Người nói xem, trên đời này thật sự có những đạo pháp thần kỳ đó không?" Tần Tề kích động nhìn Thục phi, muốn tìm được đáp án từ chỗ mẫu phi mình.

"Đừng suy nghĩ nhiều. Trên đời này đúng thật là có đạo nhân bản lãnh, nhưng phần lớn là vô tích sự." Thục Phi vỗ nhẹ đầu nhi tử của mình.

"Vậy Thanh Vân đạo trưởng thì sao?" Tần Tề hỏi, hắn chưa từng được xuất cung, Thanh Vân đạo trưởng ở tại trong cung cho nên hắn mới lên đi gặp qua, cảm thấy đối phương rất có bản lĩnh.

"Thanh Vân đạo trưởng?" Trên mặt Thục Phi lộ ra chút khinh thường, nhưng rất nhanh đã thu hồi, ngược lại nói: "Tề nhi, mau đến xem tranh mấy vị quý nữ thế gia, trong bọn họ chọn ra một người làm Vương Phi của con."

"Mẫu phi, con không cần!" Tần Tề lập tức nói, hắn chỉ mới mười lăm, không nghĩ sẽ thành thân! "Con không cần? Con không lo chọn cho mình từ sớm, để tương lai phụ hoàng con lại ban cho con một đũa ngọc?" Thục phi hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tần Tề một cái.

Tần Tề rụt cổ, ủy khuất cúi đầu xem bức họa mấy nữ tử đó. Thục

phi thấy hấn cuối cùng cũng nhìn, lại nói: "Ta muốn thuận tay tuyển cho Tứ hoàng huynh của con một thê tử, bằng không hấn không thành thân, con cũng không thể thành thân."

Trước mắt Vĩnh Thành Đế có sáu Hoàng tử, mà vị Tứ Hoàng tử kia, địa vị không cao không thấp, có điều mẫu thân Vương Tần của hấn thật sự quá mức yếu đuối.

Vương Tần cả ngày trốn ở địa bàn của mình, không tranh thì không nói, còn không cho Tứ Hoàng tử ra khỏi, làm cho Tứ Hoàng tử trở nên sợ hãi rụt rè, thậm chí có chút cà lăm...

Vĩnh Thành Đế xưa nay thích mỹ nhân, Tứ Hoàng tử như vậy đương nhiên không thích nổi. Tứ Hoàng tử này ngày ngày triệt để ở trong cung, hiện giờ cũng đã mười sáu tuổi, nhưng không có ai xem mắt, cũng không ai an bài hôn sự cho hấn.

"Mẫu phi, nhi tử còn nhỏ....." Tần Tề đối với mẫu thân mình thật sự không còn gì để nói, hấn mới bao nhiêu tuổi? Mẫu phi cần gì sốt ruột ép hấn thành thân như vậy?

"Con không nhỏ, hơn nữa, thành thân sớm mới có thể phong Vương sớm. Nếu có thể có đất phong sớm một chút, vậy thì càng tốt." Thục phi thở dài.

Đất phong? Tần Tề nghe đến hai chữ đó thì bắt đầu chờ mong.

Ở kinh thành hấn muốn làm gì đều rất khó khăn, ngay cả việc xuất cung tìm Đại Hoàng huynh, bàn chuyện những binh lính trở về từ biên quan cũng không được, nhưng nếu có đất phong của mình...

Tần Tề nghe được tin tức từ Thái Sơn, chỉ nghĩ Thái Bình đạo nhân kia có thật sự lợi hại như vậy sao, nhưng những người khác lại

không nghĩ đơn giản như hần.

Theo những gì bài thơ đó viết, trên đỉnh núi Thái Sơn có cự thạch lăn xuống đến kinh thành, vùng Hà Tây Trung Nguyên Hà đã hai tháng không mưa, chỉ sợ lương thực năm nay sẽ giảm sản lượng. Nạn hạn hán cũng không phải Thái Bình đạo nhân nói bậy. Một khi đã vậy thì nạn hạn hán vùng Hà Tây, bọn họ phải xử lý thế nào?

Nếu quốc khố Đại Tần vẫn còn chất đầy bạc vàng giống trăm năm trước, hiện tại đương nhiên cái gì cũng không cần lo nghĩ. Nhưng điểm mấu chốt là, hiện tại quốc khố Đại Tần thiếu hụt. Nếu tai họa thật sự đã xảy ra, Đại Tần không có tiền cứu tế, cũng không có khả năng còn tích ngân lượng dự phòng.

Nhưng nếu không nghĩ cách giải quyết việc này, có khi nào tình hình Trung Nguyên sẽ càng ngày càng tệ không? Hôm nay lại đến ngày thượng triều. Ngày thường Vĩnh Thành Đế không thượng triều, nhưng sẽ tham gia đại triều hội.

Hôm nay ông đến, chủ đề mọi người thảo luận lần này chính là nạn hạn hán ở Trung Nguyên. Mặc kệ phiền toái lớn cỡ nào, trước tiên phải tìm cách thu hẹp đồng tiền toái kia lại một chút, mọi người trong triều thi nhau đưa ra rất nhiều biện pháp đề phòng nạn hạn hán. Kêu gọi bá tánh tích trữ lương thực và nước, chuyện này được đề cập rất nhiều lần.

Dù là quốc khố thiếu hụt, lần đi Trung Nguyên xử lý hạn hán vẫn sẽ mang rất nhiều ngân lượng, cho nên rất nhiều người muốn nổi lên tranh đoạt vị trí này. Nhưng Tần Dục thì không, hần đi đứng khó khăn, đi Trung Nguyên thật sự bất tiện, Vĩnh Thành Đế nhất định sẽ không đồng ý.

Tần Diệu cũng không tranh. Từ khi xảy ra chuyện ở chùa Tần An,

Vĩnh Thành Đế luôn lãnh đạm Tiêu Quý Phi, cũng lãnh đạm luôn với hần. Hiện tại hần một lòng một dạ muốn lần nữa đạt được sủng ái của Vĩnh Thành Đế, nào có rảnh rỗi để nghĩ mấy chuyện này?

"Phụ hoàng, nhi thần nguyện gánh vác thay phụ hoàng." Nhị Hoàng tử Tần Nhạc đột nhiên quỳ xuống đất chờ lệnh. Có lẽ trước khi Tần Nhạc chờ lệnh đã thông báo với Tần Diệu, nhìn thấy Tần Nhạc quỳ xuống đất chờ lệnh, trong mắt Tần Diệu lập tức hiện lên sự vừa lòng.

Trung Nguyên xảy ra hạn hán, phái một vị Hoàng tử đi xử lý quả thật không tồi. Vĩnh Thành Đế liếc mắt nhìn Tần Diệu một cái, đang muốn đồng ý thì đột nhiên tiếp tục có người quỳ xuống đất chờ lệnh: "Hoàng Thượng, thần nguyện ý vì Hoàng Thượng gánh vác, không cần một phân tiền của quốc khố!"

Vốn Vĩnh Thành Đế đã định để Tần Diệu đi xử lý nạn hạn hán, không nghĩ tới sẽ có người khác chờ lệnh. Liếc mắt nhìn mới phát hiện là một đại thần trẻ tuổi mà ông không biết.

Người này ông không nhận ra, tất nhiên không nghĩ sẽ thành toàn cho hần, nhưng câu nói "không cần một phân tiền của quốc khố", đối với Vĩnh Thành Đế mà nói thật sự là 'mồi ngon'.

Đại Tần hiện tại quá nghèo!

"Bệ hạ, vị này chính là Vương Kỳ Khai - tám năm trước đứng đầu bảng nhãn, năm trước làm khâm sai đi Giang Nam, ở bên đó xử lý phản loạn, thu được rất nhiều tiền của phi pháp, nên đã thăng làm Hộ Bộ Thị Lang." Phúc Quý ở bên cạnh Vĩnh Thành Đế nói, Vĩnh Thành Đế có thể đối với vị đại thần này không có ấn tượng, nhưng hần phải ghi tạc những người này vào lòng, đôi khi nhắc nhở Vĩnh Thành Đế một chút cũng tốt.

"Hừm, là ai đề bạt hẳn?" Vĩnh Thành Đế lại hỏi. "Vương Kỳ Khai sau mấy năm đạt được vị trí đầu bảng, là do Đao Vương đề bạt." Thì ra là Đao Vương đề bạt...

Tần Dục vì đi đứng không tiện nên không thể đăng cơ, chỉ cần hẳn không gây phiền toái cho mình, Vĩnh Thành Đế đối với hẳn sẽ rất khoan dung, cũng nguyện ý dùng người của hẳn. Bây giờ biết Vương Kỳ Khai là người của hẳn, liền nói: "Vậy thì chuyển đi Trung Nguyên lần này, cứ để cho Vương đại nhân phụ trách."

Từ đầu Tần Nhạc và Tần Diệu đã thông qua với nhau, dám đại thần phe cánh của Tiêu Quý Phi tất cả đều tán thành, vốn cho rằng chuyện này nhất định sẽ nắm chắc, nào ngờ cuối cùng lại bị người khác cắt đứt.

Hẳn giấu tài đã lâu, vẫn luôn muốn tìm thời điểm thích hợp thể hiện, ai biết sẽ gặp chuyện như vậy, hiện tại không khỏi buồn bực, cắn răng một cái, hẳn nói: "Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn đi Trung Nguyên."

"Nhị Hoàng đệ không cách xa được kinh thành, trước kia giúp phụ hoàng giám quốc cũng mắc sai lầm. Nếu lần này đi Trung Nguyên, nói không chừng sẽ gây thêm phiền toái cho Vương đại nhân." Tần Dục không khách khí nói.

Suy nghĩ của Vĩnh Thành Đế cũng giống với Tần Dục, theo ông thấy đứa con thứ hai này của ông không làm được gì. Hiện tại ở Trung Nguyên có nạn hạn hán, nếu hẳn lại tranh giành, nói không chừng sẽ gây ra chuyện gì đó...

Suy bụng ta ra bụng người, Vĩnh Thành Đế căn bản không cảm thấy Tần Nhạc muốn đi là thật. Vĩnh Thành Đế không để ý đến Tần

Nhạc, cuối cùng vẫn quyết định cho Vương Kỳ Khai làm Khâm sai, để hấn đi Trung Nguyên.

Mà hôm nay, Tần Dục vừa trở lại Đao Vương phủ đã có người báo Vương Kỳ Khai đang ở chờ hấn. Vương Kỳ Khai là người của Tần Dục.

Sau khi đạt được vị trí đầu bảng, vì đắc tội người ta nên hấn phải chịu tra tấn. Tính tình hấn ma quái, nhưng trong lòng lại có một phần kiên trì. Đờn trước khi Tần Dục làm Nhiếp Chính Vương mới có thể đào được hấn ra.

Đờn này việc đầu tiên là đi tìm hấn, sau đó bàn chuyện bảo hấn làm Khâm sai đi Giang Nam. Trước khi Vương Kỳ Khai đi Giang Nam, Tần Dục dặn dò một chút chuyện, mà Vương Kỳ Khai cũng không phụ lòng hấn, tất cả đều giúp Tần Dục làm xong.

"Lần này đi Hà Tây, người tranh thủ di dờn các bá tánh đến Tây Bắc. Bỏn Vương ở bên Tây Ninh, sẽ an bài mọi người tiếp nhận bá tánh." Tần Dục nói. Tây Bắc thiếu người, cho nên hấn đã sớm nghĩ đến việc di dờn bá tánh ở Hà Tây.

"Dạ, Vương gia." Vương Kỳ Khai đồng ý. Tần Dục hàn huyên với Vương Kỳ Khai hồi lâu, lúc này mới để hấn rời đi. Tuy rằng nhất định sẽ tốn rất nhiều bạc, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện thu những người ở Tây Bắc, tâm trạng Tần Dục liền tốt lên, Tần Nhạc lại hoàn toàn tương phản.

Mới vừa về Vinh Vương phủ, Tần Nhạc đã tìm đám mưu sĩ của mình thương thảo việc này, nhưng chuyện đã định, bọn họ cũng không còn cách nào khác. "Vương gia yên tâm, Vương Kỳ Khai kia không cần bạc cứu tế, tất nhiên không thể hoàn thành chuyện này. Vương gia cứ chờ một lúc, nhất định sẽ còn có cơ hội đến đó." Có

người khuyên nhủ nói.

Hiện tại Tần Nhạc cần phải lập được một ít công trạng, nhưng cũng không thể biểu hiện quá xuất sắc, càng không thể tranh đoạt công lao với người khác, bằng không... Thế lực mà bọn họ cực khổ dựng nên, nói không chừng sẽ bị Đao Vương hoặc Duệ Vương làm hỏng!

"Cũng phải.... " Tần Nhạc thở dài một hơi, chỉ có thể nhẫn nhịn. Hắn đã nhẫn lâu như vậy, hiện tại khẳng định cũng có thể tiếp tục nhẫn.

"Vương gia, Vương phi thỉnh ngài qua đi dùng bữa." Có nha hoàn đi đến trước

mặt Tần Nhạc, khom lưng hành lễ.

Nghe được hai chữ "Vương phi", Tần Nhạc nhíu mày, nhưng biểu tình rất nhanh hòa hoãn, đi theo nha hoàn đến chỗ Tô Minh Châu.

Thai nhi xuất hiện từ tháng Giêng đã thành hình, mấy tháng nay Tô Minh Châu luôn nằm trên giường bệnh, bộ dáng tiều tụy. Hôm nay tuy có trang điểm, nhưng vẫn không che được sự mệt mỏi.

"Vương gia." Nhìn thấy Tần Nhạc, Tô Minh Châu lộ ra tươi cười.

"Minh Châu, thân thể nàng thế nào?" Tần Nhạc quan tâm hỏi.

"Vương gia, thần thiếp không sao." Tô Minh Châu nói, giúp Tần Nhạc gấp thức ăn. Hai người chậm rãi nói mấy chuyện trong phủ, hàn huyên một lát, Tô Minh Châu đột nhiên nói: "Mấy tháng qua Vương gia vẫn luôn ngủ ở thư phòng không đến hậu viện, có cần thần thiếp an bài vài người cho Vương gia không?"

Ở hậu viện Vinh Vương phủ, trừ bỏ Vương Phi Tô Minh Châu ra, còn có hai nha hoàn thông phòng, là cung nữ mà lúc trước Tần Nhạc dạy dỗ. Hậu viện này so với những người khác, quả thực là có hơi trống trải.

"Không cần! Minh Châu, ta có lỗi nàng. Nàng như vậy sao ta có thể đi tìm nữ nhân khác, ta chờ nàng bình phục." Tần Nhạc nắm tay Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu bật khóc, dựa vào lòng của Tần Nhạc.

Chương 51: Hạn hán xuất hiện

(2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Tần Dục suốt ngày đối nghịch với bốn vương, một ngày nào đó bốn vương sẽ cho hắn đẹp mặt!" Tần Diệu ngồi trong phủ mình tức giận.

Tần Nhạc đi xử lý nạn hạn hán, trong tay hắn có bao nhiêu bạc? Tuyệt đối là muốn kiếm chác một chút rồi đề bạt người nhà, vậy mà Tần Dục còn cố tình quấy rối!

Tần Diệu quả thực chán ghét Tần Dục đến cùng cực, đáng tiếc là không có biện pháp đối phó hắn. Tuy bây giờ không có biện pháp đối phó Tần Dục, nhưng sau này chắc sẽ không thành vấn đề.

Nghĩ đến Thanh Vân đạo trưởng, trên mặt Tần Diệu tỏ ra vui mừng.

Sợ Phụ Hoàng phát hiện Thanh Vân đạo trưởng có quan hệ với Tiêu gia, tạm thời Thanh Vân đạo trưởng không thể nói giúp mẫu phi hắn được, nhưng cũng đã bắt đầu ám chỉ phụ hoàng và Tần Dục tương khắc, bọn họ còn tìm vài chứng cứ để chứng minh việc này, sớm muộn gì cũng có một ngày phụ hoàng chán ghét Tần Dục.

Tần Diệu và mưu sĩ của mình thương lượng một lúc, khi trở lại hậu viện thì gọi quản gia về để hỏi tình huống của Đao Vương phủ.

Hắn có sắp xếp người ở Đao Vương phủ, người đó còn mua chuộc

thái giám bên cạnh Tần Dục, hẳn ta sẽ báo cáo tất cả hành động của Đao Vương cho hẳn biết, đáng tiếc Tần Dục lại giống như một người tu khổ hạnh vậy, thật sự rất khó nắm được nhược điểm.

Sau khi quản gia báo lại chuyện của Đao vương phủ thì Tần Diệu đột nhiên hỏi: "Người có thể cho Tần Dục ăn vài thứ không nên ăn không?" Hẳn thật sự muốn trực tiếp hạ độc giết Tần Dục...

Quản gia nghe Tần Diệu nói thì hoảng sợ, nhanh chóng nói: "Vương gia, đồ ăn của Đao Vương đều được người hẳn tín nhiệm kiểm tra, xuống tay rất khó, hơn nữa cho dù có tìm được cơ hội xuống tay thì người mà chúng ta mua chuộc nhất định cũng không muốn làm." Bọn họ mua chuộc thái giám Thọ An bên cạnh Tần Dục, người kia nguyện ý nói cho bọn họ chút tin tức, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng như hạ độc thì tuyệt đối không chịu làm.

Tần Diệu nghe thấy quản gia nói vậy thì có chút mất mát.

Mà ở Đao Vương phủ, Tần Dục đang xem sổ sách Thọ Hi dâng lên lại nhịn không được có chút buồn cười.

Lần trước ở chùa Tần An, hẳn tương kế tựu kế thiết kế ngược lại Tiêu Quý phi, vốn tưởng rằng sau chuyện đó Thọ An không thể kiếm thêm tiền từ Duệ Vương phủ được, không ngờ sau này mọi chuyện rối loạn, Tần Diệu vẫn không phát hiện ra Thọ An có vấn đề, chỉ cho rằng vận khí của mình không tốt.

Vận khí của hẳn ta thật sự không tốt lắm... Tần Dục cười thu tiền lại, rồi tìm người lấy giấy bút đến, bắt đầu viết thư cho tên quan viên mình sắp xếp ở Trung Nguyên, kêu hẳn phối hợp với Vương Kỳ Khai.

Lần này Vương Kỳ Khai đến Trung Nguyên không cần một đồng tiền

từ quốc khố, nhìn qua thì có vẻ thiệt thòi nhưng cũng không phải không có lợi.

Một khi Vương Kỳ Khai cầm tiền từ quốc khố, tất nhiên sẽ có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn, lúc làm việc Vĩnh Thành Đế cũng trách móc nặng nề hơn rất nhiều, đương nhiên điều quan trọng là tiền lấy từ quốc khố phát xuống dưới, mặc dù có Vương Kỳ Khai giám sát nhưng qua tay rất nhiều quan viên, cuối cùng số bạc có thể dùng cho dân chúng chỉ sợ còn không đến một nửa.

Hiện tại Vương Kỳ Khai không lấy một đồng nào từ quốc khố, sau khi đến đó thì có thể tùy cơ ứng biến, ví dụ như nhìn thấy quan viên tham ô hối lộ, dù Vương Kỳ Khai bắt hắn lại thì chắc hẳn Vĩnh Thành Đế cũng sẽ không nói gì.

Vương Kỳ Khai không có tiền, chỉ có thể dùng cách này để kiếm tiền, không phải sao? Nói không chừng Vĩnh Thành Đế còn cảm thấy Vương Kỳ Khai rất thông minh.

Mà sau khi Vương Kỳ Khai giết chết mấy con sâu mọt thì tất nhiên quan viên bên Trung Nguyên sẽ thuận theo ít nhiều, về sau mặc kệ hắn làm chuyện gì cũng sẽ thuận lợi hơn.

Tần Dục chuẩn bị một chút rồi không quan tâm đến nạn hạn hán nữa, nghĩ đến một chuyện khác.

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Chiêu Dương công chúa.

Cuối năm ngoái, sau khi đến điền trang ở ngoại thành thì Chiêu Dương đã ở đó mấy tháng không trở về, Triệu Hoàng hậu nhớ nàng không chịu được nên có nói chuyện này với Tần Dục vài lần.

Tần Dục cảm thấy Chiêu Dương ở ngoại thành rất tốt, nhưng không

thể để nàng ở mãi ngoài đó được. Đến nay chuyện Hoắc gia ở Kinh thành đã không còn ai nói đến nữa, cũng không có ai muốn giúp Hoắc gia, bây giờ đã là lúc để Chiêu Dương hòa ly (ly hôn) với Hoắc Thọ.

Nghĩ vậy, Tần Dục liền phái người đến điền trang ở ngoại thành đón Chiêu Dương trở về.

Ngày hôm sau Chiêu Dương đã trở lại, mang theo rất nhiều đặc sản từ điền trang, từ các loại rau dưa đến gà vịt thịt cá, có thể nói là cái gì cũng có, thậm chí trong đó còn bao gồm hai con gà mà nàng tự tay nuôi lớn, đặc biệt mang về cho Tần Dục ăn.

Tần Dục biết chuyện này thì vừa buồn cười vừa cảm động, để Chiêu Dương xử lý xong thì tới gặp hẳn.

Có lẽ vì gần đây trời nóng gay gắt, Chiêu Dương trước mặt Tần Dục không chỉ gầy đi một chút mà còn đen hơn.

Đại Tần luôn đề cao làn da trắng, mà trước nay Chiêu Dương có màu da ngăm đen, nên không được người ta thích, Tần Dục thì lại cảm thấy như vậy không tệ, trông rất khỏe mạnh.

Hơn nữa có đen thì bây giờ Chiêu Dương cũng xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

"Hoàng huynh..." Chiêu Dương dùng tay kéo quần áo của mình, có chút ngượng ngùng nhìn Tần Dục, nàng để mình trở nên đen như vậy, hoàng huynh của nàng... Sợ là sẽ không vui.

"Chiêu Dương nhìn khỏe mạnh hơn nhiều, rất tốt." Tần Dục lại khen ngợi Chiêu Dương.

Mắt Chiêu Dương lấp lánh, ngẩng đầu lên nhìn Tần Dục, bị Lục Di Ninh đang luyện chữ bên cạnh Tần Dục trừng một cái.

"Qua sáu ngày nữa chính là sinh nhật Chiêu Dương, ta đã giúp mọi dọn dẹp sạch sẽ phủ công chúa rồi, đến lúc đó, mọi mời vài người đến phủ công chúa dự sinh nhật, thuận tiện lộ mặt luôn." Tần Dục lại nói.

"Phủ công chúa?" Chiêu Dương sững sốt, đối với nàng phủ công chúa chính là một cái lao tù, những ngày ở phủ công chúa lúc nào cũng cực kỳ đau khổ, bây giờ nàng không muốn trở về đó nữa.

"Chỉ là một buổi yến hội thôi, ngày thường mọi vẫn ở trong Đoan Vương phủ, về sau muốn ra ngoại thành thì cứ việc đi." Tần Dục nhìn ra tâm tư của Chiêu Dương, hoàng tử bọn họ muốn xuất cung ra khỏi thành thì phải nhận được phê chuẩn, nhưng Chiêu Dương là công chúa thì không cần, về sau nàng có thể ra ngoại thành vui chơi bất cứ lúc nào.

Nghe Tần Dục nói vậy, Chiêu Dương mừng rỡ ra mặt, rồi tiếp tục bị Lục Di Ninh trừng mắt một cái.

Chiêu Dương công chúa trở lại!

Từ khi Chiêu Dương phân phát rất nhiều thiệp mời ra ngoài, tin tức này liền truyền khắp mọi nơi trong Kinh thành.

Năm ngoái sau khi Hoắc gia xảy ra chuyện thì Chiêu Dương công chúa không hề lộ diện, ngay cả yến Trừ Tịch cũng không tham dự, nhất định là cực kỳ đau lòng, hiện tại nàng lại xuất hiện ở Kinh thành lần nữa, chắc là cuối cùng tâm trạng cũng tốt lên.

Nhưng không biết nàng có đưa người Hoắc gia nghèo túng về phủ

công chúa không.

Tính tình Chiêu Dương công chúa yếu đuối, quả thực là một người đơn giản, rất nhiều người không hề coi trọng nàng, nhưng vì phía sau nàng còn có Triệu Hoàng hậu và Đao vương, người khác không thể khinh thường.

Bởi vậy ít nhất mọi người đều tỏ vẻ cung kính với Chiêu Dương công chúa, nhận được thiệp mời thì ai ai cũng phải chuẩn bị để tham gia tiệc sinh nhật.

Trước khi tổ chức tiệc sinh nhật, Tần Dục đã dẫn Chiêu Dương vào cung.

Hai người đến gặp Triệu Hoàng hậu trước, Triệu Hoàng hậu vừa thấy nữ nhi đã khóc: "Chiêu Dương của mẫu hậu, con chịu khổ rồi..." Nữ nhi trắng trắng mập mập của bà trở nên đen gầy như vậy, Triệu Hoàng hậu cực kỳ đau lòng, thậm chí còn oán thầm Tần Dục — — sao nhi tử của bà lại ném Chiêu Dương ở ngoài thành không quan tâm vậy chứ?

"Mẫu hậu, con không sao." Chiêu Dương vội vàng nói, mấy tháng nay, nàng không hề thấy khổ mà ngược lại còn thấy rất vui vẻ.

"Chiêu Dương..." Triệu Hoàng hậu lại nghĩ nữ nhi đang an ủi mình nên càng đau lòng.

Triệu Hoàng hậu cảm thấy Chiêu Dương chịu khổ, đương nhiên Vĩnh Thành Đế cũng cảm thấy như vậy.

Lúc Tần Dục dẫn Chiêu Dương đến gặp Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế nhìn chằm chằm Chiêu Dương một hồi lâu mới nói: "Chiêu Dương, Hoắc Thọ kia không biết tốt xấu, đừng đưa hắn về nữa." Nữ

nhi này của ông đã gầy đến mức ông thể nhận ra rồi...

"Dạ, phụ hoàng." Chiêu Dương đồng ý. Thời gian trôi qua lâu như vậy, bây giờ nàng đã không nhớ rõ bộ dáng của Hoắc Thọ nữa, chung quy cũng vì khi đó nàng không dám nhìn chăm chăm Hoắc Thọ.

"Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn nhờ." Tần Dục đột nhiên nói.

"Chuyện gì?" Vĩnh Thành Đế hỏi.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn xin phụ hoàng cho Chiêu Dương một đạo thánh chỉ, cho phép Chiêu Dương và Hoắc Thọ hòa ly." Tần Dục nói.

"Hòa ly?" Vĩnh Thành Đế nhướn mày.

Hòa ly? Chiêu Dương kinh hỉ nhìn Tần Dục.

Hoàng huynh đã sắp xếp người bên cạnh nàng, nói nàng thân là hoàng nữ thì có thể không đưa phò mã về nhà, nàng cũng quyết định sau này không đưa Hoắc Thọ về nữa, nhưng không ngờ còn có thể hợp cách.

"Phụ hoàng, lúc trước Hoắc Thọ có nữ nhân ở ngoài, đến nay vẫn ở chung với nhau, còn sinh cho hắn một nhi tử." Tần Dục nói, tỏ vẻ rất tức giận, hiện tại người Hoắc gia đều chán ghét Hoắc Thọ, càng chán ghét nữ nhân kia, Hoắc Thọ ở bên ngoài chịu uất ức, thậm chí còn đánh chửi nàng ta.

Vốn dĩ Vĩnh Thành Đế đã cảm thấy hòa ly cũng không thành vấn đề, bây giờ nghe đến chuyện này thì lập tức nói: "Phúc Quý, đi làm một thánh chỉ để Chiêu Dương công chúa hòa ly với Hoắc Thọ."

Trước khi Chiêu Dương tiến cung vẫn là thê tử của Hoắc Thọ, sau khi xuất cung đã là người tự do.

"Hoàng huynh, đa tạ." Ra khỏi cung, Chiêu Dương cảm kích nhìn Tần Dục.

"Muội là muội muội của ta, không cần nói cảm ơn." Tần Dục nói: "Sau này muội muốn sống thế nào thì sống thế ấy, coi trọng nam tử nào thì cứ nói với ta."

Chiêu Dương đỏ mặt, nhất thời cúi đầu.

Tần Dục thấy Chiêu Dương như vậy thì lại có chút nhớ Lục Di Ninh, ở trước mặt hắn, từ xưa đến nay Di Ninh đều to gan, sẽ không tỏ vẻ xấu hổ như vậy...

Chớp mắt đã đến sinh nhật Chiêu Dương.

Triệu Hoàng hậu thường rất nhiều thứ, có lẽ vì thương tiếc cho làn da của nữ nhi nên còn tặng riêng một cung nữ am hiểu trang điểm, kêu nàng ấy mang theo rất nhiều son phấn đến trang điểm cho Chiêu Dương.

Chiêu Dương từng rất mập, cái đó có muốn che cũng không che được, nhưng giờ nàng chỉ có làn da đen, tô son trát phấn xong thì đã che được, búi một kiểu tóc xinh đẹp, vẽ lông mày, son môi thì như biến thành một người khác.

Thậm chí còn cực kỳ xinh đẹp.

Lúc Triệu Hoàng hậu còn trẻ là mỹ nhân, diện mạo Vĩnh Thành Đế lại càng không tệ, tất nhiên Chiêu Dương không hề xấu, trước kia nàng rất béo nên khiến cho sắc đẹp của mình bị che lấp, bây giờ thì không

như vậy nữa rồi.

Trang điểm xong, dung mạo của Chiêu Dương chỉ kém dung mạo của Lục Di Ninh lúc này một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không thua hai vị Hoàng tử phi kia.

Lúc ở ngoại thành, ngày nào Chiêu Dương cũng dạy mấy đứa nhỏ kia đọc sách, còn tự mình trồng vài thứ và nuôi dưỡng đám gà vịt, cực kỳ bận rộn nên đã lâu không chú ý đến diện mạo của mình, hiện tại đột nhiên thấy mỹ nhân trong gương, thiếu chút nữa vui mừng đến bật khóc.

Chương 52: Hạn hán xuất hiện

(3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Nói đến phủ công chúa nổi danh nhất kinh thành, người ta sẽ nói đến phủ đệ của Vinh Dương trưởng công chúa.

Mỗi năm trong phủ Vinh Dương trưởng công chúa tổ chức rất nhiều yến hội, vì thân phận cao quý nên bà có thể mời khá nhiều người, ngay cả các hoàng tử cũng tham gia, vậy nên nữ quyến trong kinh thành sẽ rất vinh dự nếu được Vinh Dương trưởng công chúa gửi thiệp mời.

Còn nói đến phủ công chúa không được người để ý nhất trong kinh thành, không thể nghi ngờ chính là phủ đệ của Chiêu Dương công chúa. Chiêu Dương công chúa đã lập phủ được ba năm, nhưng chưa bao giờ mời người khác đến phủ làm khách.

Không ngờ hôm nay, trước cửa phủ Chiêu Dương công chúa, bốn phía vây đầy xe ngựa.

Chiêu Dương lớn như vậy nhưng chưa bao giờ tự mình chủ trì yến hội, lúc này không khỏi có chút hoang mang lo sợ, may mắn nhà mẹ đẻ Triệu Hoàng hậu là Triệu gia đã an bài hai nàng dâu tới giúp nàng, sự tình cuối cùng cũng trở nên gọn gàng ngăn nắp.

Không chỉ vậy, Đại tiểu thư đã xuất giá của Triệu gia là Triệu Đình

còn mang theo hài tử, đặc biệt đến bồi Chiêu Dương, nhân tiện chỉ bảo nàng.

Triệu Đình là cháu gái Triệu Hoàng hậu, khi còn nhỏ thường xuyên vào cung, cũng thân quen với Chiêu Dương, trước khi Tần Dục xảy ra chuyện, nàng đã đính hôn với trưởng tôn (cháu đích tôn) nhà Công Bộ Thượng Thư, sau khi Tần Dục xảy ra chuyện thì nàng đã thành thân, vì thế không thể gặp mặt Chiêu Dương và Tần Dục.

“Chiêu Dương, rất nhiều chuyện chỉ cần làm nhiều lần sẽ trở nên quen thuộc, muội không cần quá lo lắng.” Triệu Đình ôm nhi tử vừa tròn ba tuổi của mình nói chuyện với Chiêu Dương, từ khi nàng thành thân đã sinh hai đứa trẻ, đại nhi tử ba tuổi là đứa bé đang được nàng ôm, còn tiểu nữ nhi một tuổi vì quá nhỏ nên ở nhà.

“Vâng.” Chiêu Dương gật đầu nhưng vẫn có chút khẩn trương.

Thấy bộ dạng khẩn trương của nàng, Triệu Đình không nhắc tới yến hội nữa, quyết định nói lảng sang chuyện khác: “Chiêu Dương, mấy tháng không gặp, không nghĩ tới muội gầy hơn trước rất nhiều, trở thành đại mỹ nhân rồi, muội làm thế nào vậy? Hiện giờ eo ta lớn hơn vài vòng, thật là hận không thể lấy thanh đao cắt bớt mấy khối thịt trên bụng.”

Từ khi Triệu Đình sinh ra hai đứa nhỏ, quả thật béo lên một vòng, tuy không nghiêm trọng bằng Chiêu Dương khi trước, nhưng cả mặt lẫn eo đều tròn.

Vốn nàng cũng không cảm thấy gì, nhưng nhìn thấy Chiêu Dương trở nên xinh đẹp như vậy, ngay lập tức cảm thấy bản thân cực kỳ xấu xí.

“Chỉ là ta vận động nhiều hơn mà thôi, đúng rồi, hoàng huynh không

cho ta ăn quá nhiều thức ăn.” Chiêu Dương nói, ban đầu mỗi ngày đều không thể ăn no, nàng cảm thấy rất khổ sở, nhưng qua một thời gian, dần dần trở thành thói quen, đến khi nàng biết đồ ăn của những đứa bé sống ở thôn trang, về mặt ăn uống của mình càng thêm khắc chế.

“Chính là ta không quản được miệng mình...” Triệu Đình thở dài, đem những lời mình vừa nói ra thu lại.

Qua buổi trưa, bắt đầu có khách khứa tới, Triệu Đình hướng về phía Chiêu Dương giới thiệu từng người một, đồng thời nhắc tới Đao Vương phi: “Chiêu Dương, nghe nói Đao Vương với Đao Vương phi sống chung rất tốt?”

“Đúng vậy, Hoàng huynh rất thích Hoàng tẩu.” Chiêu Dương nói, nàng nhìn ra được, Hoàng huynh thật sự thích Hoàng tẩu, đến nỗi Hoàng tẩu... Hoàng tẩu thậm chí hận không thể đem chính mình dán lên người Hoàng huynh, hẳn là cũng thích Hoàng huynh nhỉ?

“Vậy thì tốt, không biết hôm nay ta có thể gặp được Đao Vương phi không?” Triệu Đình nói, trước kia nàng rất chán ghét người mà Vĩnh Thành Đế ép buộc đưa cho Tần Dục làm Vương phi, nhưng sau đó thấy Tần Dục hết sức yêu thích, bảo vệ nàng ấy, thậm chí nhắc nhở Triệu gia để cho bọn họ không nhằm vào Lục Di Ninh, nên đã buông xuống thành kiến.

Chính bản thân Đao Vương coi trọng, bọn họ còn có thể nói gì?

“Có thể, Hoàng huynh nói sẽ mang Hoàng tẩu đến.” Chiêu Dương trả lời, khi nhắc tới Tần Dục, đôi mắt nàng liền trở nên lấp lánh.

Triệu Đình nghe vậy thì cao hứng, bắt đầu hỏi Đao Vương phi là người thế nào, Chiêu Dương chọn mấy điểm chính nói ra, tỷ như Lục

Di Ninh bắt được con thỏ, liền mặc kệ người khác, chỉ một lòng hưng phấn xách theo con thỏ chạy về đưa cho Tần Dục.

“Nàng với Bảo Nhi nhà ta không khác nhau lắm!” Triệu Đình nghe vậy thì vui vẻ, nàng nói Bảo Nhi, chính là đứa bé đang được ôm trong ngực, mấy ngày hôm trước nhi tử của nàng nhặt được một con giun, cũng hứng thú hừng hực chạy tới đưa cho nàng, nàng không thể không trái lương tâm khen vài câu...

“Cũng có chút.” Chiêu Dương nói.

“Vương phi như vậy ngược lại không tệ, cũng không phải loại người thấy lợi ích liền quên hết tình nghĩa.” Triệu Đình nói, sắc mặt lạnh xuống.

Triệu Đình nhớ tới Tô Minh Châu. Tô Minh Châu bằng tuổi nàng, cũng là bạn khuê mật của nàng, lúc trước Triệu Hoàng hậu chọn Tô Minh Châu cho Tần Dục, tuy nàng có chút ghen ghét nhưng vẫn chúc phúc cho họ, còn giúp Tô Minh Châu gặp mặt Tần Dục ở Triệu gia một lần.

Sau này Tần Dục gặp chuyện không may, Tô gia muốn từ hôn, nàng không cảm thấy gì, thậm chí có chút đồng tình với Tô Minh Châu, dù sao trải qua một lần như vậy, về sau sợ là Tô Minh Châu khó gả cho nhà tốt được.

Kết quả... Vậy mà Tô Minh Châu gả cho Tần Nhạc!

Từ hôn với ca ca, ngay sau đó gả cho đệ đệ, đây là chuyện gì? Khi hiểu hết mọi chuyện đã xảy ra, tình cảm trước giờ giữa Triệu Đình và Tô Minh Châu tan vỡ.

Cũng không biết có phải là nghiệt duyên hay không, Triệu Đình vừa

định nhắc đến việc này, đã có người tới báo, nói là Vinh Vương phi tới.

Sắc mặt Triệu Đình khó coi thêm vài phần, nhưng vẫn nói: “Chiêu Dương, chúng ta đi nghênh đón Vinh Vương phi.” Bây giờ Tô Minh Châu là Hoàng tử phi, nếu nói đến thân phận, quả thật cao hơn bọn họ rất nhiều.

Từ lần sinh non, đã mấy tháng Tô Minh Châu không ra ngoài, lần này xuất hiện ăn diện lộng lẫy, nhưng vẫn có chút tiều tụy.

Tuy nhiên, bộ dáng mỹ nhân ốm yếu này lại khiến nàng thêm phần thướt tha thùy mị.

Triệu Đình không thích Tô Minh Châu, dù không thể hiện ra mặt nhưng trừ mấy lời xã giao, nàng không nói chuyện cùng Tô Minh Châu nữa, Tô Minh Châu chỉ có thể ngồi yên.

Tô Minh Châu tới được một lúc thì Duệ Vương phi sai người đến tặng lễ, không tự mình tham dự, nói là thân thể khó chịu nên ở nhà nghỉ ngơi.

Người khắp kinh thành không ai không biết chuyện Duệ Vương phi có thai, nàng không tới là bình thường, không ai cảm thấy kỳ quái, ngược lại Đaoan Vương dẫn Đaoan Vương phi tới, khiến cho tất cả nữ quyến ở đây đều kinh ngạc không thôi.

Đaoan Vương tới chúc thọ muội muội là điều hiển nhiên, nhưng sao hẳn lại dẫn cả vị Vương phi đầu óc có vấn đề kia cùng đến?

Lục Di Ninh chỉ lộ mặt vài lần khi theo Tần Dục ra ngoài, mà vài lần kia không phải trong cung thì cũng là hành cung ở núi Tần An, tuy người trong hoàng thất biết Lục Di Ninh, nhưng quan viên trong triều

đa số là nghe danh mà chưa bao giờ thấy mặt nàng, lúc này người nào người nấy hết sức tò mò.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Đoan Vương ngồi trên xe lăn dẫn theo một mỹ nữ trang phục lộng lẫy đang chậm rãi đi tới.

Dáng dấp nàng cực kỳ giống với tiểu quận chúa nhà Vinh Dương trưởng công chúa, chỉ là tuổi tác lớn hơn một chút, vì đã trưởng thành nên càng xinh đẹp.

Chỉ là, mỹ nhân này mặc dù xinh đẹp, nhưng chỉ cần để ý sẽ thấy nàng đang dùng cặp mắt lấp lánh trong suốt tò mò nhìn khắp nơi, dù sao thì vẫn không giống tiểu thư khuê các trong kinh thành.

Quả thật là đầu óc có vấn đề... Trong đầu những người không thích Đoan Vương và Đoan Vương phi đều hiện lên ý nghĩ này.

Triệu Đình thì lại rất thích Lục Di Ninh, bộ dạng Đoan Vương phi đích thị đẹp hơn nhiều so với Tô Minh Châu... Nghĩ như vậy, nàng có chút đắc ý liếc nhìn Tô Minh Châu một cái.

Tô Minh Châu cũng chú ý tới điểm đó, trong lòng không khỏi dâng lên một trận chua xót.

Yến hội này, ban đầu nàng không muốn đi, nhưng Tần Nhạc nói không thể đắc tội Tần Dục nên đành phải tới.

Lúc mới gả cho Tần Nhạc, nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Thế nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng dần dần mệt mỏi, rồi đến chuyện sảy thai càng khiến nàng khổ sở vạn phần.

Hầu như khắp phòng đều là nữ quyến, Tần Dục tùy ý nói hai câu rồi dẫn Lục Di Ninh đi nghỉ ngơi.

So với ở bên ngoài xã giao, hẳn thấy dạy Lục Di Ninh viết chữ còn tốt hơn.

Cho đến bây giờ Lục Di Ninh vẫn giống trẻ nhỏ tập viết chữ, cứ như vẽ ra, không cần biết là chữ nào, chỉ cần hẳn viết mấy lần trước mặt nàng, ngay lập tức Lục Di Ninh có thể viết lại giống như đúc chữ mà hẳn vừa viết.

Đây quả thật là gian lận.

Tần Dục khi thì dùng tay trái viết chữ, khi thì dùng tay phải, khiến Lục Di Ninh cũng học được cách viết chữ bằng cả hai tay, quan trọng nhất là, có mấy chữ nàng biết viết, nhưng không nhận biết được mặt chữ.

Tần Dục viết một bài thơ để Lục Di Ninh viết lại, còn mình đi tìm một quyển sách.

Mà lúc này, bên ngoài phủ Chiêu Dương công chúa, Hoắc Thọ đang ngơ ngẩn nhìn cảnh ngựa xe như nước trước cửa.

Sau khi Hoắc gia xảy ra chuyện, Hoắc Thọ luôn muốn gặp mặt Chiêu Dương để nàng giúp hẳn cầu tình, nhưng hẳn không tìm thấy tung tích Chiêu Dương.

Ban đầu hẳn căm phẫn Chiêu Dương, cảm thấy nữ nhân này thật sự đáng giận, thấy chết mà không cứu, nhưng cho tới bây giờ, những cảm xúc đó đã hoàn toàn biến mất.

Mấy tháng trải nghiệm cuộc sống nghèo khó, khổ sở khiến hẳn không thể kiêu ngạo được nữa, thậm chí bắt đầu hối hận... Nếu lúc trước hẳn đối xử với Chiêu Dương tốt hơn, Hoắc gia sao có thể đến nông

nổi này?

Không phải bộ dáng xấu xí sao? Nhịn một chút là được... Nếu hấn có thể khiến cho Chiêu Dương sinh hạ hài tử vì hấn, thì Đoan Vương không thể sử dụng thủ đoạn hiểm độc với Hoắc gia như vậy.

Nhưng trên thế gian này, làm gì có thuốc hối hận? Hiện tại dù Hoắc Thọ có muốn đối xử tốt với Chiêu Dương cũng không tìm thấy người.

Thậm chí đến cả yến tiệc mừng sinh nhật Chiêu Dương, hấn cũng nghe người khác nói mới biết.

Chọn cho mình bộ quần áo tốt nhất, Hoắc Thọ đi tới trước cửa phủ công chúa: “Ta là Phò mã của Chiêu Dương công chúa, ta muốn vào.”

Lúc Hoắc Thọ ở bên ngoài chờ, Chiêu Dương đang tiếp đón nữ khách.

Những người hôm nay nàng mời đến, có người trước kia đã từng gặp, có người chưa thấy bao giờ, mà hiện tại, tất cả mọi người đều đang khen ngợi nàng.

Trước kia Chiêu Dương quá mức hướng nội nên một người bạn cũng không có, cũng bởi vậy mà chưa bao giờ đắc tội với ai, không xung đột lợi ích với họ, những người ở đây mặc dù không quá thích nàng, nhưng cũng sẽ không tỏ ra chán ghét hay nói xấu trước mặt.

Đương nhiên, quan trọng hơn là không ai dám tùy tiện nói xấu một vị công chúa.

Được nhiều người tặng bốc như vậy, trong lòng Chiêu Dương có chút rung rinh, trước kia ở Hoắc gia bị người người xa lánh ghét bỏ,

thật giống như tất cả đều là ảo giác của nàng.

Chính lúc này, bên ngoài có người vào báo, nói là Phò mã của nàng tới.

Hoắc Thọ tới? Chiêu Dương sững sốt, có chút không biết làm sao — nàng không hy vọng yến tiệc tốt đẹp mừng sinh nhật của mình bị Hoắc Thọ làm hỏng.

Hoắc Thọ tới? Nữ quyến ở đây tiếp tục tò mò, Chiêu Dương công chúa giống trống khua chiêng trở về, không biết có phải vì Hoắc gia không?

“Các vị chưa biết gì sao? Mấy ngày trước Bệ hạ đã hạ chỉ để cho công chúa hòa ly với Phò mã.” Triệu Đình cười nói: “Hoắc Thọ đã không còn là Phò mã, đuổi hẳn ra ngoài là được.”

Vì chuyện này mà yến hội chậm lại một nhịp, sau đó náo nhiệt trở lại, mọi người vẫn khen ngợi Chiêu Dương, chuyện nàng hòa ly, từ đầu đến cuối không ai nhắc đến một lời.

Chương 53: Ngày hè đến(1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Nếu Triệu gia vừa xảy ra chuyện mà Chiêu Dương đã muốn hòa ly, sợ rằng tất cả mọi người đều cảm giác nàng rất tuyệt tình. Phe Tiêu Quý phi cũng có thể thừa dịp dâng vài tấu chương.

Nhưng chuyện này trôi qua hơn nửa năm rồi, quan viên trong Kinh thành đã phân rõ ranh giới với Hoắc gia, Hoắc gia nghèo túng chỉ có thể dựa vào việc cầm chút trang sức để sinh hoạt, ngược lại mọi người đều cảm thấy việc Chiêu Dương Công chúa hòa ly là vô cùng chính xác.

Đương nhiên cũng có không ít những người hận không thể khiến cho sinh thần Chiêu Dương trôi qua không tốt, ít nhất Tiêu Quý phi chính là một trong số đó, chỉ là những người này....Chiêu Dương hoàn toàn không mời bọn họ.

Tiệc sinh thần của Chiêu Dương Công chúa được làm vô cùng náo nhiệt, tuy rằng bị Phò mã quấy rầy giữa chừng một chút nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn, sau ngày hôm nay, tin tức về diện mạo xinh đẹp của Chiêu Dương công chúa sẽ được truyền ra ngoài.

Trước kia quả thật Chiêu Dương có chút khó coi, nhưng bản thân nàng là Công chúa, lại rất ít khi gặp người ngoài, cho nên không ai nói về dung mạo của nàng, chỉ có tên vô liêm sỉ Hoắc thọ kia.

Hoắc Thọ là tài tử nổi danh trong Kinh thành, sau khi hấn cưới Chiêu Dương, không chỉ đối xử lạnh nhạt với nàng, hấn còn không ít lần ra ngoài nghị luận dung mạo của Chiêu Dương, thế nên chuyện Chiêu Dương là một người mập mạp, trong kinh đúng là không người nào không biết, không người nào không hiểu, trước kia còn có rất nhiều người đồng tình với Hoắc Thọ, cảm giác hấn vốn dĩ là một đại tài tử, thế mà phải cưới một nữ nhân xấu xí như vậy, thật sự đáng tiếc.

Nhưng thực tế thì sao? Nếu trước đây Hoắc gia không muốn, Triệu Hoàng hậu cũng sẽ không chọn bọn họ, hơn nữa, trước khi thành thân, tuy Hoắc Thọ chưa gặp Chiêu Dương lần nào, nhưng mẫu thân hấn thì đã từng gặp qua.

Rõ ràng là Hoắc gia muốn cho Hoắc Thọ được thêm một phần tôn quý, mới bảo hấn cầu cưới Chiêu Dương, cưới xong liền bày ra bộ dạng ủy khuất, thậm chí hại chết Chiêu Dương...

"Vương gia." Thọ Hỉ kêu một tiếng, kéo Tần Dục ra khỏi dòng hồi tưởng

"Trong kinh có lời đồn đãi gì không tốt không?" Tần Dục hỏi.

"Hồi vương gia, vẫn có vài người đàm luận, nhưng không nhiều lắm." Thọ Hỉ nói, sau đó kể ra vài nữ quyến của quan viên bồi đen Chiêu Dương công chúa ở bên ngoài.

"Đều do Tiêu gia bên kia..." Tần Dục hừ lạnh một tiếng, lập tức nói: "Người cho người đem chuyện Tần Diệu dưỡng ngoại thất bên ngoài lộ ra đi, để dân chúng trong Kinh thành có thêm chút đề tài cho câu chuyện."

Duyệt Vương phi Quách Phúc là một nữ nhân rất lợi hại, cực kỳ thích ăn dấm chua, sau khi thành thân liền quản Tần Diệu khắp nơi, đường

như còn nắm thóp Tần Diệu... Tần Diệu không dám ở trong phủ ăn chơi đàng điếm, dĩ nhiên sẽ ra ngoài mà lộng hành rồi.

Đối với một vị Vương gia, thực ra chuyện bên ngoài nuôi vài ngoại thất không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng cũng đủ cho hậu viện của Tần Diệu bốc hỏa, sứt đầu mẻ trán.

Nghĩ đến hậu viện, Tần Dục lại nhớ tới tình huống của Tô Minh Châu khi ở phủ Chiêu Dương công chúa.

Tô Minh Châu từng hung hăng đâm Tần Nhạ một đao, khiến cho Tần Nhạ đoạn tử tuyệt tôn, hẳn có ý muốn liên lạc với nàng ta, chỉ là hiện tại không phải thời điểm thích hợp.

Khi đã bình tĩnh lại, Tần Dục tiếp tục xử lý chính vụ, không lâu sau, Lục Di Ninh bưng một chén thuốc đến: "Tần Dục!"

"Di Ninh." Tần Dục kêu đối phương một tiếng, lúc nhìn về phía bát thuốc kia, biểu tình có chút rối rắm.

Sau khi trở về từ núi Tần An, Lục Di Ninh liền bắt đầu nấu ít thuốc cho hắn uống, đã đổi phương thuốc vài lần, mấy ngày này lại là một phương thuốc khác.

Tần Dục uống qua rất nhiều loại thuốc, dù cho khó uống thì vẻ mặt vẫn không thể thay đổi, chỉ là gần đây thuốc này.... "Nhất định phải uống?"

"Ừ." Lục Di Ninh gật đầu, đây là thuốc rất tốt, trừ độc dưỡng thân.

Tần Dục cắn răng uống hết bát thuốc, quả nhiên không bao lâu sau liền cảm thấy trong bụng của mình như sóng vỗ ào ào lên đảo, rất khó chịu...

Một ngày nài, Đuan vương Tần Dục ngồi ở trên cầu tiêu một hồi lâu, mặt không biểu tình đọc một quyển sách.

Mà cùng lúc đó, Thanh Vân đạo trưởng ở trong cung đã luyện chế được đan dược ra khỏi lò.

"Bệ hạ, đan dược này chỉ cần dùng liên tục trong vòng hai năm, thì có thể tẩy sạch những thứ dư bấn trong cơ thể, đây là bước đầu tiên để đắc đạo." Thanh Vân đạo trưởng nói.

"Thật sao?"

"Bệ hạ cứ việc tìm người đến thử." Thanh Vân đạo trưởng nói, hấn đã cho người thử qua, ăn viên thuốc này thì tinh thần sẽ tốt lên gấp trăm lần, quả thật là một mặt tốt của thuốc.

Xưa nay Vĩnh Thành đế quý trọng mạng sống, dĩ nhiên sẽ không tự mình ăn, liền sai người gọi một tiểu thái giám tới, cho hấn ăn đan dược...

Vì để luyện đan, Vĩnh Thành đế vợ vét rất nhiều dược liệu, bên trong tư khố vừa có chút tiền, lại tiêu hết, may mắn ông là Hoàng đế, đôi khi chỉ cần lái nhải vài câu thì sẽ có người đưa đồ mà ông muốn tới.

Vĩnh Thành đế vui vẻ, nên lại đề bạt một ít người.

Xoa xoa mày, Tần Dục có loại cảm giác vô lực.

Vĩnh Thành đế thân là Hoàng đế, mà cũng làm việc như vậy, quan viên phía dưới không phải càng thậm tệ hơn sao?

Hết lần này đến lần khác, hấn muốn ngăn cản cũng bất lực, quan

viên trong triều có thể sử dụng được, quả thực không còn nhiều lắm.

Từ trong trí nhớ của mình, Tần Dục lục ra một số quan viên có thể dùng đến, đồng thời cho người đi thăm dò, các quan viên tầng chót cũng không bỏ qua, mục đích là từ giữa đám người đó tuyển ra được vài hạt giống tốt.

Thời gian trôi qua, thời tiết càng ngày càng nóng.

Bởi vì có Hoàng hậu chiếu cố, hàng năm Đao vương phủ được phân đến không ít băng, nhưng dù vậy, Tần Dục vẫn cảm thấy nóng nực cả ngày, đồng thời cũng gặp một phiền toái lớn.

Vốn Lục Di Ninh không thích mặc y phục rườm rà của nữ nhân, ở nhà luôn mặc nam trang, khi thời tiết dần nóng hơn, thì nàng cứ hờ một chút là vén ống tay áo lên, chờ những ngày sau càng lúc càng nóng, nàng thậm chí còn muốn cởi cả quần.

Thật là...Còn ra thể thống gì!

Đổi thành người khác làm như vậy, Tần Dục không khỏi muốn răn dạy một phen, nhưng người này là Lục Di Ninh, hẳn không răn dạy được, chỉ có thể một lần lại một lần cùng nàng giảng đạo lý.

"Được rồi..." Đến cùng thì Lục Di Ninh vẫn phải đáp ứng không cởi quần, thời điểm vào ban ngày mặc y phục rất chỉnh tề, kết quả...

Đến buổi tối, Tần Dục liền thấy một mỹ nhân chỉ mặc mỗi áo yếm và tiết khố nằm trên giường mình.

Cơ thể Lục Di Ninh đang ngày ngày phát triển, giờ nằm như vậy, trước ngực phồng lên, như mời gọi người ta xốc yếm nàng xem thử...

"Sao nàng không mặc trung y?" Tần Dục quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

"Nóng." Lục Di Ninh nói, quá nóng, tắm rửa xong thì nàng đã không muốn mặc lại rồi.

"Cho dù nóng, cũng phải mặc y phục." Tần Dục lại nói, trước kia cùng Lục Di Ninh ngâm nước nóng thì hắn vẫn có thể bình tĩnh chống đỡ, nhưng hiện tại...

"Ở trong phòng có thể không mặc!" Lục Di Ninh ủy khuất nhìn Tần Dục, người hầu hạ nàng tắm rửa nói, ở trong phòng có thể mặc ít đi một chút.

Cuối cùng Tần Dục cũng hiểu vì sao Thái giám rõ ràng đã bị thế mà còn tìm cung nữ để vui đùa.

Dù là phế nhân, nhưng hắn vẫn là nam nhân, nhìn thấy nữ nhân sẽ động tâm.

"Nếu nàng không mặc, chúng ta tách riêng ra ngủ." Tần Dục hít sâu một hơi nói.

Dưới sự kiên trì của Tần Dục, cuối cùng Lục Di Ninh vẫn phải mặc y phục, nàng nói: "Ta còn phải chữa bệnh cho người, chúng ta không thể tách riêng ra ngủ."

Trong lòng Tần Dục run lên, có chút cảm động, cũng có khổ sở.

Ngày hôm sau, ngay lúc tỉnh lại, Tần Dục mới phát hiện Lục Di Ninh bị mình ôm vào trong ngực, điều khiến hắn không chịu nổi chính là Lục Di Ninh đã vén yếm lên, tay hắn còn đặt trên ngực...của nàng.

Tần Dục hận không thể chạy trốn mới tốt, nhưng hắn di chuyển bất tiện, muốn trốn cũng không thoát được, chỉ có thể chậm rãi buông Lục Di Ninh ra, sau đó nằm thẳng tắp.

Cuộc sống như thế, đối với Tần Dục, nó giống như một loại giày vò ngọt ngào.

Mấy ngày đầu thì hắn không quen, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn dần trấn định hơn, nếu khi thức dậy phát hiện tay mình đặt ở chỗ không nên đặt, hắn cũng có thể bình tĩnh thu tay về.

Đương nhiên, dù cho hắn có chậm rãi thích ứng, thì tình cảm với Lục Di Ninh cũng đã hoàn toàn thay đổi, chắc chắn hắn đã không có cách nào để tiếp tục đối đãi với Vương phi của mình như hài tử nữa.

"Di Ninh, về sau chúng ta một đời không rời xa được không?" Buổi sáng hôm nay, sau khi thu tay từ nơi trắng mịn nào đó, đột nhiên Tần Dục nói.

"Được." Lục Di Ninh gật đầu, vốn dĩ bọn họ sẽ một đời không rời xa mà!

Đúng rồi, sao Tần Dục không sờ mình nhiều chút nhỉ? Rõ ràng buổi tối khi nàng cầm tay Tần Dục đặt trên người mình thì hắn đều sờ...

"Nàng đã đáp ứng, vậy thì nói phải giữ lấy lời." Tần Dục hôn lên trán của Lục Di Ninh một cái.

Nếu Lục Di Ninh đồng ý, hắn nhất định sẽ không buông tay ra, đương nhiên việc cấp bách vẫn là khiến Lục Di Ninh nhanh chóng trưởng thành.

Bằng không...hắn sẽ cảm giác bản thân thật sự quá mức cảm thú.

Không, ngay cả cảm thú cũng không bằng.

Cũng không biết có phải việc mỗi ngày uống thuốc đã bắt đầu có hiệu quả hay không, mùa hè này, Tần Dục cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng tốt, cả người cũng càng ngày càng có tinh thần.

Nhưng đối với Đại Tần mà nói, mùa hè này có rất nhiều tin tức không được tốt, ví dụ như, Trung Nguyên bên kia đã thật lâu không đổ mưa.

Không đổ mưa, dân chúng chỉ có thể dẫn nước tưới, nhưng không phải thôn nào cũng có thể đưa nước tới...Trong thư của Vương Kỳ Khai gửi cho Tần Dục, có nhắc tới vì tranh giành nước mà đường như bên kia, mỗi ngày đều có phát sinh chuyện mâu thuẫn.

Đương nhiên, khiến cho lòng người phẫn nộ nhất vẫn là vấn đề về đám quan viên hư cũ mục nát.

Mỗi huyện mỗi phủ đều dự trữ kho lúa, nhưng mấy cái kho đó lại hiếm khi có lương thực!

Thở dài, Tần Dục cho người đi Giang Nam mua lương thực.

Về phần Hồ Quảng... Lương thực nhiều, nhưng người nhìn người chăm chăm cũng nhiều, hắn không có cách nào mua nhiều lương thực ở bên đó.

Trung Nguyên, Hà Tây phủ.

Khâm sai đại thần Vương Kỳ Khai đến Hà Tây phủ đã được vài ngày, lúc hắn vừa tới, dân chúng Hà Tây phủ không chào đón, bởi vì trước

đây khi có khâm sai đến, quan phủ không khỏi muốn lợi dụng quyền lực của khâm sai để bắt bọn họ bỏ tiền ra.

Mà bây giờ, dân chúng càng không chào đón hơn, vị Khâm sai đại thần này, quả thực là một kẻ ác độc.

Hắn vừa đến không bao lâu mà đã giết một ít quan viên của Hà Tây phủ, còn tịch thu của cải!

Mấy quan viên này, thật ra dân chúng Hà Tây phủ chưa chắc đã thích lắm, chỉ là vài người làm quan kia, không phải đều cùng một dạng hay sao? Giết rồi thì về sau cũng không nhất định sẽ là quan tốt.

Càng quan trọng hơn...vị Khâm sai đại thần kia ngay cả quan viên cũng có thể giết,vậy sau này có khi nào giết luôn phú hộ hay dân chúng trong thành không?

Nhất thời, dân chúng Hà Tây phủ chìm trong trạng thái hoảng sợ.

"Tình huống bên ngoài thế nào?" Vương Kỳ Khai hỏi sư gia của mình.

"Đại nhân, hiện tại trong thành dân chúng đều nói người là ông già có mặt mũi hung tợn vô cùng hung ác." Sư gia của Vương Kỳ Khai nói.

Vương Kỳ Khai xét lại quan viên là vì phát hiện kho lương thực Hà Tây phủ trống không, kết quả hành động giết người xét nhà của hắn đã dẫn động đến lợi ích không ít người, người bên này đã bắt đầu bố trí khởi tố hắn, nghe nói còn có quan viên vào Kinh cáo trạng.

"Những người đó vậy mà cũng nghĩ ra được." Vương Kỳ Khai nói.

"Đại nhân, cứ tiếp tục như vậy... Liệu ngài có gặp phiền toái không?"
Vị sư gia kia lo lắng vô cùng, Vương Kỳ Khai vừa đến đã làm động tác lớn, sợ là sẽ nhận vô số lời buộc tội, số phận sau này...

Vương Kỳ Khai thì không lo lắng, chỉ cười cười: "Ta tin tưởng Đao vương."

Hắn cũng nên vùng lên rồi.

Chương 54: Ngày hè đến (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Mùa hè năm nay, Hà Tây phủ gần như không đổ mưa, sản lượng lương thực giảm đi ít nhất ba phần, tình hình hạn hán trở nên tương đối nghiêm trọng, sợ rằng sản lượng sẽ tiếp tục giảm xuống tận sáu bảy phần.

Nếu là năm xưa, gặp chuyện như vậy, hẳn là rất nhiều dân chúng phải bán đất để có tiền nộp thuế, nhưng năm nay thì khác.

"Thôn trưởng, thôn trưởng, huyện nha dán thông báo nói năm nay miễn thu thuế!" Một cậu thiếu niên mới lớn chạy vào Vương gia thôn, vừa chạy vừa kêu, bộ dáng rất kích động.

"Sơn oa tử, ngươi nói cái gì?" Một ông lão trong thôn gọi cậu thiếu niên đó lại.

"Nhị đại gia, người đừng gọi ta là sơn oa tử, tiên sinh đã đặt tên cho ta, gọi là Vương Sùng Lĩnh." Cậu thiếu niên mới lớn nói. Hẳn là nhi tử của Vương Đại Hộ giàu có nhất Vương gia thôn.

Tuy Vương Đại Hộ là địa chủ nhưng sống rất hòa thuận, nhi tử của hắn - Vương Sùng Lĩnh sinh lớn lên ở trong thôn, từng chơi đùa với đám trẻ con xung quanh, lớn hơn một chút thì được Vương Đại Hộ đưa lên huyện để đọc sách.

Độc sách trên huyện tốn rất nhiều tiền, để có tiền cho cậu đọc sách, trong khoảng thời gian này địa chủ Vương Đại Hộ cũng không dám ăn thịt.

"À... Sơn oa tử, người nói năm nay sẽ miễn thu thuế, chuyện này là thật sao?" Ông lão lại nói.

Vương Sùng Lĩnh tiếp tục bị gọi nhũ danh thì có chút không vui, nhưng nghe ông lão hỏi đến chuyện thu thuế thì vui vẻ ra mặt: "Đúng vậy, năm nay Hoàng thượng hạ chỉ miễn thuế cho dân chúng Hà Tây phủ! Huyện nha đã dán thông báo ra ngoài rồi!"

"Nếu thật sự không thu thì tốt, chỉ sợ..." Ông lão thở dài, có đôi khi bên trên nói không thu thuế, kết quả bên dưới lại thu nhiều hơn...

"Nhị đại gia yên tâm, lần này nha dịch dán thông báo nói nếu có người dám bằng mặt không bằng lòng thì có thể cái trượng lên trên, Khâm Sai đại thần nhất định sẽ trả lại công bằng!" Vương Sùng Lĩnh nói.

"Khâm Sai đại thần? Là cái người thích tịch thu tài sản sao?" Vương gia thôn cách huyện không xa, ông lão này cũng nghe qua rất nhiều lời đồn đãi trong thị trấn, ấn tượng về Vương Kỳ Khai không tốt.

"Nhị đại gia, Khâm Sai đại thần chỉ tịch thu tài sản của tham quan! Đúng rồi, Khâm Sai đại thần còn kêu học trò chúng ta giúp Khâm sai đại thần chép công văn, thông báo tới các thôn làng về chuyện miễn thuế, ta tìm thôn trưởng xong còn phải đến thôn bên cạnh, không thể hàn huyên với người!" Vương Sùng Lĩnh nói.

Hắn chỉ là một học trò bình thường trong huyện Bình Sơn, học vấn tầm tàm, vốn tưởng rằng đời này nhiều nhất cũng chỉ đậu tú tài, không có khả năng làm quan, không ngờ Khâm Sai đại thần lại phải

người đến nói muốn để bọn họ sắp xếp công sự.

Bây giờ, việc hấn phải làm là thông báo cho các thôn trang lân cận chuyện năm nay không thu thuế, chờ làm xong chuyện, Khâm Sai đại thần sẽ cho bọn họ dẫn người trong thôn đến mấy kênh đào để đào giếng, đến lúc đó sẽ phải quản rất nhiều người.

Tuy lúc này phải tạm hoãn việc học, nhưng Khâm Sai đại thần phái người tới nói, việc bọn họ làm là chuyện ích quốc lợi dân!

Quan trọng nhất, nếu làm tốt thì Khâm Sai đại nhân sẽ đề cử bọn họ đến học ở Quốc Tử Giám, là Quốc Tử Giám đó nha!

Vương Sùng Lĩnh hưng phấn tiếp tục đi về phía trước.

Ở chỗ Khâm Sai đại thần - Vương Kỳ Khai, có phụ tá nghi ngờ nói: "Đại nhân, ngài kêu mấy học trò không đậu tú tài đi làm việc giúp, chuyện này..."

Đào mương dẫn nước vào các thôn là chuyện phải làm, nhưng trừ việc sai khiến nha dịch, Vương đại nhân còn gọi hai mươi học trò bất tài từ học đường tới để giúp ghi sổ, chuyện này có chút khó hiểu.

Một đám nhóc mới lớn, Khâm Sai đại thần không sợ bọn họ làm hỏng chuyện sao?

"Đại nhân, mấy tên nhóc đó có thể làm được gì?" Lại có người nói.

"Không phải chuyện gì lớn, chỉ là ghi vài quyển sổ sách phân phát lương thực mà thôi, chẳng lẽ một học trò mười mấy tuổi đã từng đọc sách không làm được?" Vương Kỳ Khai nói: "Huống chi đám nhóc đó không cần tiền công, cực kỳ nhiệt tình, trông cũng không tệ... Không phải tốt hơn à?"

Vương Kỳ Khai nói thì nói vậy nhưng trong lòng vẫn hơi bồn chồn, Đoan vương đã dặn dò chuyện này, hẳn sẽ suy nghĩ rèn luyện đám trẻ đó một chút.

Đương nhiên, vì để chắc chắn đám học trò kia không làm hỏng việc, hẳn đã sắp xếp người đến quan sát bọn chúng, sâu xa hơn là cho người đến để dạy bọn chúng phải vì nước vì dân.

Lần này chuyện Vương Kỳ Khai cần làm là động viên dân chúng Hà Tây phủ đào mương máng dẫn ra sông, chuyện này khá khó để thực hiện, nếu thật sự khai đào thì cũng phải đến đó để xem thử, nhìn thấy một đám trẻ con đang làm việc này thì bọn họ sẽ không phản đối nữa.

Lúc này, Vương Kỳ Khai hỏi sang chuyện khác: "Quân đội ở phủ bên kia thế nào rồi?"

Hà Tây phủ cũng có quân đội.

Phần lớn quan viên Hà Tây phủ đều hủ bại, quân đội nơi này cũng thế, thậm chí có thể nói quân đội Đại Tần bây giờ không ai không ăn không ngồi rồi.

Quân đội Tây Bắc bảo vệ biên giới, vì để có thêm lương thực nên phải báo cáo khổng thêm nhiều quân số, vậy mà triều đình chưa bao giờ cung cấp đủ thức ăn.

So với quân đội Tây Bắc thì vấn đề của quân đội Hà Tây phủ nghiêm trọng hơn, đám người này không còn sức chiến đấu thì không nói, vậy mà còn kiêm luôn chức thổ phỉ, sau khi Vương Kỳ Khai giết vài tên đại thần, tịch thu tài sản xong thì gặp phải đám "Thổ phỉ" chặn đường cướp của, suýt nữa bị giết chết.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Vương Kỳ Khai để lời đồn tùy ý nổi lên khắp nơi, khoảng thời gian đó, hắn thậm chí không dám ra ngoài.

May là ngoại trừ sắp xếp hắn đến đây, Đoan vương còn điều mấy Võ tướng thân cận đã bị đổi đi nơi khác của mình để trợ giúp thu dọn đám quan binh.

"Quân đội trong phủ đã bị Tôn tướng quân khống chế rồi, Tôn tướng quân nói, chờ hắn rèn luyện bọn họ mười ngày nửa tháng xong, nếu đại nhân cần thì bọn họ có thể xuất binh hỗ trợ." Sư gia của Vương Kỳ Khai nói.

Bấy giờ mặt mũi Vương Kỳ Khai mới lộ vẻ vui mừng: "Được! Người cũng đi nói với Tôn tướng quân, chỉ cần Vương Kỳ Khai ta còn ở đây, nhất định quân lương cho hắn sẽ không thiếu!"

"Đại nhân, đã miễn thu thuế rồi, chuyện lương thực..." Sư gia lại hỏi.

"Ta đã liên hệ với rất nhiều thương nhân ở Giang Nam, bọn họ tự biết đưa lương thực tới đây, còn bạc dùng để mua lương thực thì tốt nhất vẫn nên có nhiều hơn một chút." Vương Kỳ Khai cân nhắc.

Đoan vương nói sẽ đưa lương thực tới đây, ổn định giá bán cho hắn, nhưng lương thực hắn muốn rất nhiều, về vấn đề bạc thì... Hắn muốn đi xung quanh để xem thử coi có quan viên nào ăn hối lộ trái pháp luật không.

Tần Dục đưa rất nhiều lương thực đến cho Vương Kỳ Khai, nhưng không phải cho không, mà dùng để ổn định giá bán.

Suy cho cùng hắn chỉ có một mình, Đoan vương phủ cũng có chút

tiền mà thôi, nếu như cho không... Thì chẳng khác nào đẩy hết toàn bộ gia sản vào đây, như vậy sợ là không thể gây nên sóng gió gì ở Trung Nguyên này nữa.

Với tình huống của Đại Tần hiện nay, hấn có thể cung cấp lương thực cho Vương Kỳ Khai mua đã là cố gắng hết sức rồi.

May mà Vương Kỳ Khai đã tịch thu nhiều của cải của quan viên nên không thiếu bạc, mỗi lần Tần Dục đưa tới bao nhiêu lương thực thì hấn đều mua hết bấy nhiêu.

Chờ trong kho có đủ lương thực, hấn sẽ dứt khoát chinh đốn lại Hà Tây phủ một cách hấn hoi.

Vương gia thôn, Vương Sùng Lĩnh lại chạy từ ngoài vào trong thêm lần nữa.

"Sơn oa tử, chạy nhanh vậy làm gì, lần này có chuyện gì nữa?" Vị nhị đại gia kia lại gọi Vương Sùng Lĩnh.

"Nhị đại gia, Khâm Sai đại thần kêu ta và nha dịch đến nói với người trong thôn, muốn mọi người giúp đào mương máng!" Vương Sùng Lĩnh nói.

"Cái gì?" Vị nhị đại gia nghe Vương Sùng Lĩnh nói xong, sắc mặt liền biến đổi. Đây là... Muốn mọi người làm lao dịch?

Người trong thôn sợ nhất cái gì? Còn không phải là lao dịch và binh dịch[1] sao? Làm lao dịch, có đôi khi sẽ bị đẩy đi rất xa, đến nơi điều kiện kém, không cẩn thận sinh bệnh thì không thể trở về.

[1] Lao dịch: chỉ những người nô dịch làm công mà không được trả tiền trong thời phong kiến (cũng có thể hiểu là họ bị bắt ép) và phải

làm việc rất cực khổ.

Binh dịch: chế độ tòng quân, không phải tự nguyện.

"Nhị đại gia, người yên tâm, không phải lao dịch, cũng không cần làm việc ở nơi xa xôi, người trong thôn chỉ cần đào mương ở thôn của mình, bên trên còn phát cơm xuống nữa đấy! Đúng rồi, người nào không còn sức lao động thì không cần đi." Vương Sùng Lĩnh nói, hẳn và rất nhiều học trò khác đã học qua một khóa, biết được vài thứ nên lúc này cả người đầy nhiệt tình.

"Đào trong thôn của mình sao?"

"Còn phát cơm nữa?"

Người trong thôn nhìn nhau, tất cả đều động tâm.

Năm nay tình hình hạn hán rất nghiêm trọng, cây trồng không thu hoạch được bao nhiêu, chút lương thực kia mấy nữ nhân trong nhà cũng có thể thu hoạch, đám nam nhân đi làm chuyện vô tích sự này còn có cơm ăn, đây không phải là tiết kiệm đồ ăn sao?

Bọn họ cũng nghe nói lần này hạn hán không chỉ kéo dài trong một năm, mà là liên tục ba năm.

Tuy lúc đầu mọi người rất do dự, nhưng khi nha dịch đến xác định vị trí cần đào mương máng, một vài ngôi nhà được dựng lên để đưa lương thực tới thì người trong thôn liền ào ào đi báo danh.

Các công việc của Hà Tây phủ đều dần dần đi vào quỹ đạo.

Thực ra lúc này mới đào mương máng thì có chút chậm, nhiều nhất cũng chỉ khiến sản lượng lương thực sang năm cao hơn một chút

mà thôi, nhưng Vương Kỳ Khai vẫn làm vậy, hẳn dự định lấy công cứu tế để khiến dân chúng Hà Tây phủ có thể tin tưởng hẳn, thuận tiện nói hết những gì hẳn muốn nói cho người trong thôn nghe, thông qua đám người lao động này để lan truyền ra ngoài.

Hành động của Vương Kỳ Khai không hề nhỏ, đã bắt đầu có người đến Kinh thành cáo trạng.

Tần Dục có thể áp chế hết tất cả những chuyện này, nhưng hẳn không làm vậy, ngược lại còn chủ động báo với Vĩnh Thành Đế những gì Vương Kỳ Khai làm ở Hà Tây phủ.

"Con nói Vương Kỳ Khai giết nhiều quan viên ở đó, còn gia đình bọn họ thì sao?" Vĩnh Thành Đế nghe Tần Dục nói thì nhíu mày, hiển nhiên rất là bất mãn.

"Dạ, phụ hoàng." Tần Dục nói rồi cho người đưa đến chỗ Vĩnh Thành Đế một quyển sổ sách: "Phụ hoàng, khi Bàng đại nhân ở Hà Tây phủ bị xét nhà, đúng là đã tịch thu được hai trăm vạn lượng bạc, chưa kể các món trân bảo, mà trước khi hẳn có chức vị thì trong nhà lại nghèo trắng tay." Nếu nói với Vĩnh Thành Đế về những điều ác mà Bàng đại nhân làm thì sẽ vô dụng, nhưng nếu nói cái này thì không giống vậy...

"Cái gì?" Vĩnh Thành Đế cả kinh, kho bạc riêng của ông cũng không nhiều tiền như vậy!

"Vương Kỳ Khai còn tìm được một ít trân bảo từ nhà hẳn, đã sai người đưa tới Kinh thành." Tần Dục lại nói.

Vĩnh Thành Đế buông sổ sách trên tay xuống, không so đo về việc Vương Kỳ Khai xét nhà nữa.

Tần Dục nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút bi ai.

Đại Tần cứ tiếp tục như vậy, sau này biết làm sao mới tốt?

Không phá thì không xây được, phá rồi xây lại thì....

Không nhiều văn võ trong triều tán đồng việc Vương Kỳ Khai làm.

May là hấn chỉ ra tay ở Hà Tây phủ, không ảnh hưởng đến quan viên trong Kinh thành, chỗ đó là một nơi chẳng béo bở gì, quan viên địa phương không có bối cảnh, hơn nữa có Vĩnh Thành Đế giúp nên không ai dám nói này nói nọ.

Mà lúc này, Duệ vương phủ lại có thêm một tiểu quận chúa, tiểu quận chúa cũng khá thú vị.

Chương 55: Ngày hè đến (3)

Edit: Tina Kathy

Beta: Nhược Vy

Người của Tiêu Quý phi bêu xấu thanh danh của Chiêu Dương, Tần Dục liền cho người đi gây phiền toái cho bọn họ, tung ra chuyện Tần Diệu nuôi ngoại thất bên ngoài.

Thật ra cũng không hẳn là Tần Diệu nuôi ngoại thất, chỉ là vài thủ hạ tặng mĩ nữ cho hắn, lại tặng thêm vài tòa nhà, thỉnh thoảng hắn ghé qua thì ngủ lại mà thôi.

Sau khi Tần Dục truyền chuyện này ra ngoài, bởi vì quá bận rộn nên không có thời gian quan tâm đến, cuối cùng vì nó mà xem được một màn kịch hay.

Quách Phúc thân là Duệ Vương phi, vừa mang thai là bị mọi người vây quanh đến ba lớp, bảo vệ nàng kín đến không một kẽ hở. Trong tình huống như thế, tin tức Tần Diệu nuôi ngoại thất nàng chẳng hay biết gì.

Nghĩ lại thì cũng đúng, tên nào không không có mắt lại đi nói chuyện Tần Diệu phong lưu bên ngoài cho Duệ Vương phi đang mang thai, đây không phải là tự tìm chết sao?

Thế mà lại có người thật sự muốn tìm chết.

Một nữ nhân mà trước kia rất được Tần Diệu sủng ái, sau này bị

Quách Phúc dùng roi đánh đến hủy dung, không biết bằng cách nào có thể chạy đến trước mặt Quách Phúc sắp lâm bồn mà chửi mắng.

Nàng mắng Quách Phúc một hồi lâu, nói Quách Phúc chẳng qua chỉ là một nữ nhân xấu xí ỷ vào gia thế mà hoành hành ngang ngược ở Duệ Vương phủ, nói Duệ Vương từ trước đến nay chưa bao giờ thích nàng, nói Quách Phúc tương lai chắc chắn không có một kết cục tốt...

Cuối cùng, nàng đem cả chuyện Duệ Vương nuôi ngoại thất nói ra.

"Cả cái Kinh thành này ai ai cũng biết Vương gia chúng ta dưỡng ngoại thất, kim ốc tàng kiều, chỉ có người là bị giấu diếm không biết gì. Quách Phúc, tất cả mọi người đều đang cười nhạo người đấy." Nữ nhân đó cười ha hả trước mặt Quách Phúc.

Sau khi bị hủy dung, cuộc sống của nàng ta cực kỳ khó khăn, hận Quách Phúc đến không muốn sống nữa, những câu nói ra đều cực kỳ cay độc.

Quách Phúc xưa nay tính tình nóng nảy, quả nhiên là bị chọc giận. Nàng không cố kỵ mình còn đang mang thai, dẫn theo một đám gia nhân đến tòa nhà của Tần Diệu, muốn lật ngược tòa nhà ấy lên.

Tòa nhà đó quả thật đã bị nàng lật tung lên. Đúng lúc đó, nàng lại chuyển dạ. Lần sinh nở này xảy ra quá nhanh, nàng không có thời gian quay về phòng sinh đã chuẩn bị tốt ở Vương phủ, cuối cùng phải ở trong tòa nhà mà Tần Diệu dùng để nuôi ngoại thất hạ sinh một tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa của Duệ Vương phủ được sinh ra tại nơi Duệ Vương dùng để dưỡng ngoại thất, hỏi thử xem có thú vị hay không?

Kiếp trước Quách Phúc cũng từng làm loạn thế này, nhưng mà là sau khi sinh, kiếp này có lẽ do Tần Dục truyền ra việc Tần Diệu nuôi ngoại thất nên sự việc mới thay đổi.

Lúc Tần Dục biết tin, cười khế một tiếng, càng cảm thấy Tần Diệu ngu xuẩn.

Quách gia là đại gia tộc ở Đại Tần, phụ thân của Quách Phúc lại là Hồ Quảng Tổng đốc, các thúc bá của nàng đều có tương lai rộng mở, Tần Diệu lấy nàng thì sẽ được Quách gia ủng hộ, đây tuyệt đối là một món hời lớn.

Nếu hẳn là Tần Diệu, kiểu gì cũng phải đối tốt với Quách Phúc, chỉ có thể mà Tần Diệu cũng không làm được.

Đương nhiên, hẳn cực kỳ mong Tần Diệu sẽ không thấy được điều đó.

Năm hẳn 16 tuổi, cảm thấy cho dù có lấy ai cũng như nhau, để mặc mẫu hậu chọn thê tử cho hẳn, nhưng hiện tại, suy nghĩ của hẳn đã thay đổi.

Nếu muốn cưới thê tử, vậy phải chọn người mình thích, bằng không cả đời chung sống với người mà mình không thích, nhất định cả ngày sẽ bị đè nén.

Thân là nam tử, hoàn toàn có thể tam thê tứ thiếp, nhưng Tần Dục không thích như vậy.

Việc từ nhỏ đến lớn luôn phải chứng kiến cảnh Vĩnh Thành Đế sủng ái hết người này đến người khác khiến hẳn vô cùng chán ghét cách sống như thế.

Nghĩ đến đây, Tần Dục liền nhớ đến Vương phi của mình.

Mấy ngày nay Lục Di Ninh luôn đi theo Hồ đại phu và Hồ phu nhân học y thuật, không còn ở trước mặt hấn nói mấy câu mà câu nào hấn cũng phải dạy dỗ lại, hấn cũng càng ngày càng thích vị Vương phi này của mình.

Kiếp này, nếu bọn họ có thể yên ổn bạc đầu giai lão thì thật tốt, có được hài tử thì dù có bị đày xuống mười tám tầng địa ngục hấn cũng cam lòng.

Hôm nay trên triều không có việc gì quan trọng nên Tần Dục về nhà sớm. Ăn một bữa trưa hiếm có với Lục Di Ninh. Cùng ăn trưa còn có Chiêu dương.

Sau khi hòa ly, Chiêu Dương muốn trở về ngoại thành nhưng bị Triệu Hoàng hậu ngăn cản.

Triệu Hoàng hậu khẳng khẳng cho rằng nữ nhi của mình sau khi hòa ly sẽ rất đau lòng, kiên quyết giữ nàng trong thành được ngày nào hay ngày nấy, bắt buộc dĩ Chiêu Dương phải ở lại, mà mấy ngày nay...

Theo lời Tần Dục, Chiêu Dương bán tất cả những thứ không dùng đến trong phủ Công chúa, lấy lý do là sợ nhìn vật nhớ người, trong lòng khó chịu.

Tần Dục bảo Chiêu Dương làm vậy chẳng qua là vì thấy những đồ vật đó vô dụng, không bằng mấy thứ có lợi ích thiết thực như vàng bạc, nào ngờ Chiêu Dương làm như vậy thanh danh lại tốt lên.

Vốn mọi người cảm thấy Chiêu Dương hòa ly là vô tình, nhưng khi nghe nói nàng bán rất nhiều thứ trong phủ, dự định ở ngoại thành

chăm sóc một đám cô nhi thì lại thấy Chiêu Dương công chúa thật sự là một nữ nhân huệ chất lan tâm[1].

[1]Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết.

Đối với Chiêu Dương, đây cũng là việc vui ngoài ý muốn.

"Chiêu Dương, mấy ngày nữa muội phải đi, hôm nay huynh dẫn muội đi dạo Kinh thành." Tần Dục nói, mắt lại dừng trên người Lục Di Ninh: "Di Ninh, có muốn đi đâu không?"

Lục Di Ninh mờ mịt lắc đầu, sao nàng có thể ra khỏi Đao Vương phủ, nàng không biết gì về thế giới bên ngoài.

"Ta dẫn nàng đi ăn ngon." Nhìn vẻ mặt Lục Di Ninh, Tần Dục cười sờ sờ tóc nàng.

Mắt Lục Di Ninh sáng lên.

Kinh thành cực kỳ phồn hoa, trên đường cái tấp nập kẻ qua người lại. Tần Dục ngồi trên xe ngựa, ngồi cạnh hắn là Lục Di Ninh và Chiêu Dương, mỗi người một bên, phấn khích nhìn ra bên ngoài.

"Bên kia là nơi bán vải dệt, còn may quần áo cho mọi người nữa."

"Nhìn bên kia xem, đó là đại tửu lâu rất nổi danh ở kinh thành, thức ăn ở đó cực kỳ ngon luôn đấy."

"Đây là quầy điểm tâm, bánh đậu xanh lần trước muội mang về cho tỷ là mua ở đó đó."

Ngồi ở bên cạnh Lục Di Ninh, Tần Dục cho Chiêu Dương giới thiệu đủ loại đồ trên đường.

"Ta đói bụng." Lục Di Ninh nhìn về phía Tần Dục.

Bọn họ vừa mới ăn cơm xong, sao lại đói nhanh như thế được? Tần Dục có chút buồn cười nhưng cũng biết Lục Di Ninh nói thế thì hẳn là nàng đói, lập tức nói: "Ta đã đặt một phòng ở Phúc Mãn lâu, bây giờ chúng ta qua đó."

Chờ Lục Di Ninh đồng ý, Tần Dục lại nhìn về phía muội muội của mình: "Chiêu Dương, chúng ta muốn qua Phúc Mãn Lâu, muội muốn mua cái gì thì mang theo Triệu Nam đi với muội."

Chiêu Dương định lên tiếng, lại không biết nói gì, Hoàng huynh nói là cùng nàng đi mua đồ, kết quả từ đầu tới cuối không để ý tới nàng thì không nói, bây giờ còn đuổi nàng đi...

Nhưng nhìn thấy tình cảm của Hoàng huynh và Hoàng tẩu tốt như vậy, nàng vẫn rất cao hứng.

Sau khi Tần Dục và Lục Di Ninh vào Phúc Mãn Lâu, Chiêu Dương nói: "Bổn cung muốn một ít giấy bút, mua ở đâu là được?"

"Bẩm công chúa, giấy bút ở Nhất Tuyên Các là tốt nhất." Triệu Nam cùng thị vệ của Vương phủ đang che chở cho xe ngựa, nghe Chiêu Dương hỏi liền trả lời.

"Bổn cung không cần loại tốt nhất đâu, loại rẻ là được rồi." Chiêu Dương nói. Nàng định mua bút cho những đứa trẻ đó làm lễ vật, không cần phải có chất lượng quá tốt.

Chiêu Dương công chúa muốn mua loại rẻ nhất, Triệu Nam nghĩ một lát rồi dẫn nàng đến cửa hàng thuộc Đoàn Vương phủ. Tuy cửa hàng chuyên bán những vật xa xỉ nhưng muốn mua loại giá rẻ thì không phải không được.

Đồ mà Chiêu Dương cần thật sự quá nhiều, mấy trăm bộ bút mực không nói, còn muốn vô số giấy, cửa quầy đó không thể lập tức có đủ số lượng nên chỉ lấy tiền đặt cọc của Chiêu Dương, hẹn lúc có đủ hàng rồi sẽ đem đến thôn trang ngoại thành, thanh toán luôn cả thảy luôn một lần.

"Công chúa đi thong thả." Chưởng quầy cung kính tiễn Chiêu Dương đi.

Chờ Chiêu Dương lên xe ngựa xong, tiểu nhị liền tò mò hỏi: "Chưởng quầy, đó là công chúa?" Tuy nói đây là cửa quầy do Vương gia mở nên thường được gặp hoàng thân quốc thích, nhưng hắn vẫn chưa từng gặp được vị công chúa nào.

"Đúng vậy, đó chính là Chiêu Dương công chúa." Chưởng quầy nói.

"Công chúa thật đẹp, trông cứ như tiên nữ vậy! Tiểu nhị không nhận được mà nói.

"Bản lĩnh của người cũng thật lớn nha, đến cả công chúa cũng dám bàn tán!" Chưởng quầy vỗ một cái vào đầu tiểu nhị.

Hai người vừa nói chuyện vừa làm việc, không phát hiện ra có một người bước vào cửa quầy, nghe được những lời bọn họ nói thì vội vàng chạy mất.

Sau khi mua giấy bút xong, Chiêu Dương định đi mua một ít vải dệt, không ngờ xe ngựa vừa chạy được một lát thì nghe thấy một tiếng

gọi âm ỉ: "Công chúa! Chiêu Dương!"

"Ai vậy?" Mặt Chiêu Dương lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng đã từng không dám vén rèm xe để xem cảnh tượng bên ngoài. Nhưng ở ngoài thành lâu, nàng đã không còn để ý mấy chuyện này nữa nên vén rèm lên, sau đó lập tức đối mặt với một người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi đó là Hoắc Thọ, tốt xấu gì cũng từng là trượng phu của nàng, xa lạ là vì nàng và Hoắc Thọ vốn không thân thiết, vẻ ngoài của Hoắc Thọ còn thay đổi rất nhiều.

Chiêu Dương nhất thời im lặng, Hoắc Thọ nhìn thấy nàng, vẻ mặt cũng như bị sét đánh trúng.

"Cho hẵn hai trăm lượng bạc." Chiêu Dương liếc mắt nhìn Hoắc Thọ một cái rồi buông rèm xuống.

Hoắc Thọ bây giờ nhìn cực kỳ nghèo túng, hai trăm lượng bạc có lẽ cũng đủ cho hẵn sống tốt một thời gian.

Hoàng huynh của nàng cực kỳ chán ghét Hoắc Thọ, nàng thế là vẫn còn tốt chán... Đương nhiên, quan trọng nhất là nếu nàng làm như không thấy hoàn cảnh của Hoắc Thọ, sợ là sẽ bị người đời bán tán.

Chiêu Dương cho bạc xong thì rời đi, Hoắc Thọ đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn xe ngựa đi xa, có một loại cảm giác không chân thật.

Cầm túi ngân phiếu bằng gấm, Hoắc Thọ đuổi theo. Có lẽ các hộ vệ cảm thấy hẵn không thể tạo uy hiếp gì nên làm lơ hẵn.

Sau đó, hẵn nhìn thấy xe ngựa dừng lại trước một cửa tiệm vải, rất

nhANH sau đó, một nữ tử đầy đặn bước từ trên xe ngựa xuống.

Nữ tử này rất đầy đặn nhưng tuyệt đối không thể coi là béo. Quan trọng hơn là cực kỳ mỹ lệ, còn có ba bốn phần giống Đoàn Vương.

Người này... là Chiêu Dương?

Chiêu Dương đó làm sao có thể xinh đẹp như vậy?

Mặt Hoắc Thọ đầy hoảng hốt, đột nhiên nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc đó.

Thật ra buổi tối hôm đó, Chiêu Dương không béo như sau này, có thể xem như đáng yêu. Chỉ là trước đó hắn vô tình gặp được Duệ Vương, bị Duệ Vương cười nhạo, nói hắn phải cưới một nữ nhân mập béo, hắn liền có thành kiến, bắt đầu chán ghét Chiêu Dương.

Nếu như khi đó hắn đối xử với Chiêu Dương tốt hơn một chút...

Thời khắc này, Hoắc Thọ có một cảm giác hối hận trước nay chưa từng có.

Mà bên kia, sau khi Tần Nhạc nhận được tin Duệ Vương phi sinh nữ nhi thì cười cười, phân phó xuống: "Nếu là một nữ nhi, chuyện đó không cần tiếp tục nữa."

Hắn nghĩ cách khiến Quách Phúc náo loạn một hồi như vậy, vốn là muốn hại nàng không sinh được Hoàng trưởng tôn. Bây giờ, nếu như là một nữ nhi thì tạm thời hắn không cần xen vào.

Nghĩ đến hài tử không có duyên với mình, nụ cười của Tần Nhạc biến mất, gương mặt trở nên lạnh lẽo, còn mang theo vẻ hung ác.

Chương 56: Kỹ thuật in (1)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Lúc Chiêu Dương rời khỏi kinh thành, thời tiết đã trở nên mát mẻ hơn, Triệu Hoàng hậu gửi tin cho Tần Dục, báo rằng Vĩnh Thành Đế đã bắt đầu ăn đan dược do Thanh Vân đạo trưởng điều chế.

Loại đan dược này, khi vừa mới ăn, tinh thần hăng hái phấn khích gấp trăm lần, nhưng ăn thời gian dài, có thể bào mòn cơ thể.

Thậm chí có nhiều loại đan dược ăn vào sẽ gây nghiện.

Chẳng hạn như rất lâu trước kia có một nhóm sĩ tử từng dùng qua ngũ thạch tán, cũng được coi là một loại đan dược, mới đầu khiến tinh thần sáng khoái cùng thể lực tăng cường, nhưng khi đã sử dụng lâu dài, người dùng chỉ có một con đường chết, trước khi chết không thể cử động mà tê liệt nằm trên giường, vạn phần khổ sở.

Tần Dục không biết Thanh Vân đạo trưởng cho Vĩnh Thành Đế dùng loại đan dược nào, dù sao trước kia hắn cũng không quan tâm chuyện này, nhưng hắn biết thân thể Vĩnh Thành Đế, sau này sẽ càng ngày càng kém.

Thời gian của hắn không còn nhiều, rất nhiều chuyện, phải tăng nhanh tiến độ.

Dùng tay trái cầm bút, Tần Dục lần nữa viết xuống vài dòng.

Sống lại một lần, hắn muốn xoay chuyển lại rất nhiều việc, nhưng vì an toàn nên không thể tiết lộ bất cứ điều gì, chỉ có thể mượn Thái Bình đạo nhân ra mặt.

Lần này, Tần Dục viết một phong thư, lấy danh nghĩa Thái Bình đạo nhân gửi cho Công Bộ Thượng Thư.

Hiện giờ ở trong triều, phần lớn quan viên đều kết bè kết phái để mưu lợi riêng, hiếm có người trong sạch, trong số này thì Công Bộ Thượng Thư mặc dù không phải sạch sẽ, nhưng cũng không quá tệ hại.

Chỉ là vị Công Bộ Thượng Thư này, một thời gian nữa sẽ tự nhận lỗi xin từ chức, mang theo cả nhà già trẻ trai gái rời khỏi kinh thành.

Ngoại tổ phụ của Tần Dục có quan hệ rất tốt với Công Bộ Thượng Thư, biểu muội Tần Dục gả cho cháu trai trưởng nhà Công Bộ Thượng Thư, lúc này Công Bộ Thượng Thư, cũng coi như người một nhà với Đoan Vương.

Hắn đã thành phế nhân [1], Tôn Thượng Thư (chính là Công Bộ Thượng Thư) không thể nào ủng hộ hắn đăng cơ, quan hệ với hắn cũng mờ nhạt, chẳng qua Tôn Thượng Thư làm người ngay thẳng nên rất chán ghét Duệ Vương Tần Diệu, đối với những kẻ nịnh hót lấy lòng Tiêu Quý Phi thì không để vào mắt.

[1]Phế nhân: người tàn tật, người vô dụng.

Chắc là vì việc này, bên phía Tiêu Quý Phi cũng rất chán ghét Tôn Thượng Thư, về sau đã nắm được nhược điểm của hắn.

Công Bộ là nơi không có gì béo bở, nhưng dù là như vậy thì ít nhiều

vẫn có chút chuyện, một số người to gan lớn mật, lúc xây cất Hoàng lăng đã ăn bớt nguyên vật liệu.

Vĩnh Thành Đế vừa đăng cơ đã bắt đầu xây cất lăng mộ cho mình, vốn là mọi chuyện đều tốt, không nghĩ tới lúc sắp hoàn thành, Hoàng lăng bị đổ sụp một nửa.

Tôn phủ.

Mấy ngày nay Công Bộ Thượng Thư Tôn Văn Nghĩa vẫn luôn bận rộn việc mở đường sông ở phủ [2] Hà Tây.

[2]Phủ: khu vực hành chính cao hơn huyện một cấp, tương đương với tỉnh (được dùng từ thời Đường đến thời Thanh).

Phủ Hà Tây thường xuyên xảy ra hạn hán, Vương Kỳ Khai dự tính nhân cơ hội này mở thêm nhiều đường sông, thuận lợi tích trữ nước tưới, mà muốn đào sông, thì phải mời những người tinh thông thủy lợi ở Công Bộ tới giúp đỡ, đồng thời cũng cần sự hỗ trợ từ những thợ thủ công dày dặn kinh nghiệm ở đó.

Đương nhiên Tôn Văn Nghĩa sẵn lòng giúp sức, ngay lập tức cho mấy người có năng lực đến Hà Tây trước, bây giờ, những người đó gửi cho hắn rất nhiều văn thư.

Tôn Văn Nghĩa xem từng cái một, xem hết tất cả, đột nhiên cả người chấn động.

Bên trong đóng văn thư mấy người ở Công Bộ gửi tới có kẹp một tờ giấy, trên tờ giấy viết một bài thơ, phía dưới đề bốn chữ Thái Bình đạo nhân.

Bài thơ này rất giống với bài thơ đã được lưu truyền rộng rãi của

Thái Bình đạo nhân, đơn giản dễ hiểu, bốn câu thơ ngắn ngủi, chỉ rõ bên phía Hoàng lăng sẽ xảy ra chuyện.

Vào lúc Hồng kiều bị sập, Tôn Văn Nghĩ đã đi xem qua, nhìn thấy gỗ bên trong bị mối mọt đục rỗng, chính vì vậy, hắn không cảm thấy Thái Bình đạo nhân có gì thần thông quảng đại giống mọi người.

Nhưng bây giờ... Mặc kệ tờ giấy này làm sao xuất hiện được bên trong văn thư của Công Bộ, với một số chuyện, thà rằng tin chứ không thể không tin.

Tôn Văn Nghĩ tự mình đi Hoàng lăng kiểm tra tình trạng thi công.

Cùng lúc đó, Thọ Hi tìm được Tần Dục: "Vương gia, nhóm thợ thủ công ở hậu viện nói đã tìm được phương pháp cải tiến kỹ thuật in rồi!"

Người đó tên là Trương Đại Dân, chỉ một lát đã được dẫn đến trước mặt Tần Dục, trên tay hắn cầm một cái mâm, mặc dù cúi đầu, nhưng có thể thấy hắn đang hết sức kích động.

Ngay từ đầu Tần Dục đã nói muốn làm một ít bản khắc chữ riêng lẻ với Trương Đại Dân, kể từ đó, Trương Đại Dân thường gửi rất nhiều bản khắc chữ đến, loại nào, chất liệu nào cũng có, có thể thấy hắn ta vẫn luôn nghĩ cách cải tiến.

Mà hôm nay, đã bắt đầu có hiệu quả.

Trương Đại Dân cùng với thợ thủ công cải tiến kỹ thuật in, sau khi Tần Dục nghe qua cũng suy nghĩ đến, biết chắc sớm muộn sẽ thành công, nhưng không ngờ mới qua một thời gian ngắn mà đã cải tiến tốt như vậy.

"Vương gia, những chữ này, đều là dùng bùn trộn lẫn đất sét rồi nung lên, giá rất rẻ, vì có thể dùng nhiều lần nên sẽ tiết kiệm một số tiền lớn..." Trương Đại Dân kích động, nói mình đã tìm được phương pháp cải tiến tốt nhất.

Tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật in, có thể thêm vài cải tiến nữa, nhưng nếu muốn tiến hành in ấn số lượng lớn, bây giờ đã có thể bắt đầu.

Trương Đại Dân nói lên những điểm tốt của việc cải tiến, lần nữa nhắc lại giá cả tiện nghi, nói hết cái này đến cái khác, nghĩ đến Vương gia gia tài bạc triệu, sợ là không thích nghe mấy thứ này, gương mặt liền ửng đỏ, thanh âm càng ngày càng thấp, e sợ mình làm cho Tần Dục không vui.

Nhưng mà Tần Dục rất nghiêm túc lắng nghe, chỗ nào không hiểu còn hỏi lại, đến cuối cùng, hấn đi theo Trương Đại Dân đến xưởng, tận mắt nhìn thấy Trương Đại Dân in ấn một ít thư tịch.

Cải tiến kỹ thuật in, quả thật vô cùng tốt.

"Chuẩn bị nhiều giấy, tìm thêm vài thợ thủ công, từ ngày mai bắt đầu in ra bản đơn lẻ của sách này." Tần Dục lấy ra một phần sách đã chuẩn bị tốt từ lâu, đưa cho Trương Đại Dân.

"Dạ, Vương gia!" Trương Đại Dân lập tức nói, mặt đầy kích động.

Tần Dục thấy thế, ban thưởng ngân lượng cho nhóm thợ thủ công, cùng lúc đó, hấn cũng ý thức sâu sắc được một chuyện.

Những thợ thủ công không được coi trọng kia, rõ ràng đều là bảo bối!

Tần Dục thân là Hoàng tử, từ nhỏ ăn dùng đều là thứ tốt nhất, những đồ vật hấn dùng, đều là từ những người thợ có kỹ thuật tinh thông

của Hoàng gia làm ra.

Đối với những thứ này hấn đã tập thành thói quen, trước kia đối với những thợ thủ công đó hoàn toàn không coi trọng, nhưng cho tới bây giờ... Hấn đột nhiên phát hiện, có những người thợ này, thật ra bản thân đã có một khối tài sản lớn.

Tương lai hấn muốn đến Tây Bắc lập nên công trạng và thành tích, không thể không dựa vào những người này.

Tần Dục để cho họ in ấn thư tịch, không phải mấy thứ Tứ Thư Ngũ Kinh[3] thường thấy, mà là một ít tạp thư[4], đều là những thứ có liên quan đến cuộc sống hàng ngày của người dân.

[3] Tứ Thư Ngũ Kinh: Tứ Thư (gồm Đại học, Trung Dung, Luận Ngữ, Mạnh Tử) và Ngũ Kinh (gồm Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu) hợp lại làm 9 bộ sách kinh điển của văn học Trung Hoa làm nền tảng cho Nho giáo.

[4] Tạp thư: những sách vở không liên quan trực tiếp đến thi cử, chuyên ngành, chuyên viết những thứ lặt vặt, tạp nham trong cuộc sống.

Hấn từng làm Nhiếp Chính Vương, tự nhiên biết muốn cai trị thiên hạ không thể chỉ dựa vào Tứ Thư Ngũ Kinh, cho nên đối với tạp thư càng thêm coi trọng, hấn thu dưỡng cô nhi, để bọn họ tìm hiểu tạp thư, từ đó tiếp thu thêm nhiều kiến thức mới mẻ.

Bên cạnh đó, hấn cũng dự định để cho thật nhiều người đọc tạp thư.

Tần Dục có rất nhiều ý tưởng, nhưng việc cấp bách lúc này, là đem việc cải tiến kỹ thuật in truyền bá rộng rãi.

Hắn muốn có thanh danh tốt trong đám thư sinh, mà khi việc cải tiến kỹ thuật in được truyền ra, tuyệt đối có thể khiến cho toàn bộ người có học thức của Đại Tần khen ngợi hắn không dứt.

Ngày hôm sau, Tần Dục tiến cung cầu kiến Vĩnh Thành Đế.

Khi xưa mỗi lần Tần Dục đi tìm Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế đều ở tại hậu cung tìm vui vẻ, lần này lại không giống, ông đang ở chỗ Thanh Vân đạo trưởng.

Theo lý thì nam nhân bên ngoài không thể ở trong cung, nhưng hết lần này đến lần khác Thanh Vân đạo trưởng đều được cho phép ở lại, thậm chí Vĩnh Thành Đế còn cho hắn một cung điện rất lớn, hoàn toàn quên mất chuyện vì ông lâm hạnh quá nhiều người nên những phi tần có phân vị thấp trong cung chỉ có thể chen chúc ở chung một chỗ.

Dĩ nhiên, Vĩnh Thành Đế làm chuyện hoang đường như vậy đã nhiều năm, Tần Dục sớm tập thành thói quen rồi.

"Dục Nhi có chuyện gì?" Nhìn thấy Tần Dục, Vĩnh Thành Đế hỏi.

"Phụ hoàng, thuộc hạ của nhi thần đã thành công cải tiến kỹ thuật in." Tần Dục nói, sau đó lại giới thiệu đơn giản về phương pháp cải tạo.

"Hả..." Vĩnh Thành Đế lên tiếng, kéo cổ áo của mình, bộ dáng không mấy hứng thú với việc này.

"Phụ hoàng, sau khi kỹ thuật in được cải tiến, giá sách sẽ giảm xuống rất nhiều, những thư sinh của Đại Tần chắc chắn sẽ cảm kích phụ hoàng." Tần Dục lại nói, khen ngợi Vĩnh Thành Đế một phen, giống như người cải tiến kỹ thuật in chính là Vĩnh Thành Đế.

Lúc này Vĩnh Thành Đế cao hứng hơn nhiều, mở miệng nói để cho Tàn Dục đi xử lí việc này.

Sau khi Tàn Dục lĩnh mệnh rời đi, Vĩnh Thành Đế lại đi tìm Thanh Vân đạo trưởng.

Trước kia Vĩnh Thành Đế chỉ thích hưởng lạc, nhưng hiện tại, ý muốn của ông đã thay đổi, ông muốn trường sinh bất lão.

Mấy năm gần đây, thân thể càng ngày càng kém khiến Vĩnh Thành Đế rất lo lắng, lo lắng một ngày nào đó mình không sống được nữa, hiện tại biết mình có cơ hội được trường sinh bất lão, ông không muốn từ bỏ cơ hội này.

"Bệ hạ." Thấy Vĩnh Thành Đế đến, Thanh Vân đạo trưởng không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ.

"Đạo trưởng, đan dược khi nào thì ra lò?" Vĩnh Thành Đế hỏi, hôm nay ông muốn ở chỗ này chờ đan dược ra lò.

"Bệ hạ, canh ba trưa nay sẽ ra lò." Thanh Vân đạo trưởng nói, khẽ cau mày nhìn về phía Vĩnh Thành Đế.

Trông thấy nét mặt Thanh Vân đạo trưởng thay đổi, Vĩnh Thành Đế lo lắng hỏi: "Đạo trưởng, điều chế đan dược xảy ra vấn đề?"

"Không phải như vậy." Thanh Vân đạo trưởng nói: "Bệ hạ, bản đạo chỉ là cảm thấy số mệnh của bệ hạ hình như bị cái gì đó ảnh hưởng, có chút không ổn."

"Số mệnh?" Vĩnh Thành Đế khó hiểu.

"Bệ hạ, tất cả mọi người từ lúc sinh ra đều có vận mệnh nhất định,

vận mệnh kém, chỉ có thể làm nô tỳ hạ nhân, nhưng nếu vận mệnh tốt, cho dù không thể trở thành vương tôn quý tộc thì cũng trải qua một đời thuận lợi tâm tưởng sự thành, tuy nhiên vận mệnh không phải trước sau như một, có rất nhiều thứ sẽ khiến vận mệnh của một người bị thay đổi. Bệ hạ là kim long thiên tử, số mệnh hưng thịnh không người địch nổi, nhưng nếu không chú ý, cũng sẽ bị ảnh hưởng." Thanh Vân đạo trưởng nói.

"Sao trước đó đạo trưởng không nói?" Vĩnh Thành Đế nghi ngờ nhìn về phía Thanh Vân đạo trưởng, lúc này ông vừa gặp Tần Dục, chẳng lẽ người này muốn ông nghi ngờ Tần Dục?

"Bệ hạ thứ lỗi, học nghệ của bản đạo chưa tinh thông, không phải lúc nào cũng có thể xem vận mệnh cho người khác, chẳng qua là hôm nay nhờ có đan dược dâng lên linh khí, nên mới nhìn thấy mơ hồ vậy thôi." Thanh Vân đạo trưởng nói.

"Vậy bây giờ ta như thế nào?" Vĩnh Thành Đế lại hỏi.

"Trên người bệ hạ mang tử khí, che phủ hết điềm lành, có lẽ lúc trước ta nhìn lầm rồi." Thanh Vân đạo trưởng đáp.

Ban đầu Vĩnh Thành Đế có chút hoài nghi những lời Thanh Vân đạo trưởng nói, nhưng lúc này những nghi ngờ đã biến mất, bắt đầu hỏi rõ ràng chuyện vận mệnh.

Thanh Vân đạo trưởng lập tức dốc lòng giải thích cho ông nghe.

Chương 57: Kỹ thuật in (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Trong Đao Vương phủ, trừ Lục Di Ninh là Vương phi ra thì không còn nữ quyến khác, nơi ở cũng trở nên rộng rãi hơn bình thường, Hồ đại phu chẳng qua chỉ là một đại phu cũng chiếm được một cái viện rất lớn.

Mà ngay bây giờ, trong viện Hồ đại phu, Lục Di Ninh đang ngồi xổm trên mặt đất, lật xem một ít thảo dược vừa được đưa tới.

"Vương phi, người biết những thảo dược này sao?" Hồ phu nhân hỏi.

Lục Di Ninh thành thật lắc đầu, nàng biết cách dùng của một ít thảo dược, nhưng nếu nói thật sự nhận biết thì không hẳn --- vì nàng hoàn toàn không biết tên những thảo dược kia.

Hồ phu nhân ngồi bên cạnh Lục Di Ninh, giới thiệu từng loại thảo dược, sau đó tinh tế nói qua tất cả công dụng của thảo dược một lần, cuối cùng lại hỏi: "Người nhớ kỹ chưa?"

Lục Di Ninh gật đầu, hỏi lại: "Ung thũng phong độc[1] là cái gì?" Bên trong có một thảo dược nói là có thể trị liệu ung thũng phong độc, nhưng Lục Di Ninh không biết đây là cái gì.

[1]: Ung thũng phong độc - còn gọi là chân bại liệt hay tiếng anh là

rickest, đề cập đến một căn bệnh cấp tính xảy ra giữa thịt và máu, sưng và đau (bắt đầu từ một vài làn da thay đổi màu sắc), trong khoảng 9cm, khởi phát nhanh chóng, dễ sưng, mủ.

Hồ phu nhân đứng lên giải thích, nhìn thấy dáng vẻ cái hiểu cái không của Lục Di Ninh thì cười nói: "Chuyện này gồm rất nhiều kiến thức, người muốn biết thì cần trông thấy tận mắt, chỉ dựa vào ta giảng thì không thể rõ ràng được."

"Ồ." Lục Di Ninh gật đầu, không tiếp tục truy vấn nữa.

Nàng học những thứ này là vì chữa bệnh cho Tần Dục, còn những thảo dược không dùng đến thì chẳng có hứng thú đâu mà tìm hiểu.

Hồ phu nhân cũng biết được chuyện đó, thấy nàng như vậy thì cười nói: "Vương phi, ta dạy chữ cho người nha?"

"Ừ." Lục Di Ninh lập tức gật gật đầu.

Hồ phu nhân dẫn nàng đến thư phòng, cầm sách thuốc dạy nàng nhận biết chữ.

Hồ phu nhân và Hồ đại phu không có hài tử, bởi vậy nên Hồ phu nhân vẫn luôn rất thích hài tử, đáng tiếc ở Đoan vương phủ hoàn toàn không có hài tử nào.

Đoan vương phủ không có hài tử, trước kia Hồ phu nhân chỉ có thể đem toàn bộ tình thương mẫu tử dành cho những tiểu thái giám, tiểu nha hoàn trong phủ, đối với bọn họ chăm sóc nhiều hơn một chút, nhưng mấy tháng này, Đoan vương phi đã bắt đầu cùng bà học y.

Mới đầu Hồ phu nhân coi chuyện này như một công việc mà làm, nhưng tiếp xúc lâu thì càng ngày càng thích Lục Di Ninh.

Tính cách của Lục Di Ninh đơn thuần, cái gì cũng không hiểu, giống như hài tử bình thường, cố tình so với hài tử còn nhu thuận hơn....Quả thật Hồ phu nhân nuôi nàng như nuôi nữ nhi, hơn nữa càng nuôi càng thích, hận không thể đem tất cả những gì mình biết dạy hết cho nàng.

Đáng tiếc Lục Di Ninh tâm tâm niệm niệm, tất cả đều vì Đoan vương, bà dạy nàng hồi lâu, cũng không thấy nàng nhiều lời với mình.

May mà Đoan vương đối xử với nàng không tệ, không nói đến việc một chút cũng không ghét bỏ nàng ngốc, thậm chí khi nàng đến quỳ thủy vẫn đối với nàng như cũ, còn thêm quan tâm yêu thương...

Lục Di Ninh tự học chữ học rất kiên nhẫn, nhưng mắt thấy sắp đến thời gian Tần Dục trở về, nàng liền không chịu học nữa, đứng mạnh lên, nhìn chăm chăm Hồ phu nhân.

"Vương phi muốn đi chờ Đoan Vương, vậy đi đi." Hồ phu nhân nói.

Lục Di Ninh nghe vậy liền bay nhanh ra ngoài.

Chờ khi Lục Di Ninh đi, trước đó vì tránh hiểu nhầm nên Hồ đại phu ở tiệm thuốc, giờ đi vào hỏi: "Phu nhân, tiến độ học y của Vương phi thế nào rồi?"

"So với lúc trước chàng học còn nhanh hơn." Hồ phu nhân nói, Hồ đại phu được phụ thân của Hồ phu nhân nhật về từ bên ngoài, truyền dạy cho ông toàn bộ y thuật. Ông nhỏ hơn Hồ phu nhân vài tuổi, lúc trước Hồ phu nhân vẫn hay rửa rữa mông cho ông.

Sờ sờ râu của mình, Hồ đại phu có chút mất hứng, cố ý nói: "Phu nhân đây là đang ghét bỏ ta?"

"Ông không đứng đắn gì hết." Hồ phu nhân nói dối rồi thở dài: "Rõ ràng Vương phi là một người thanh khiết thông minh, lúc trước không biết sao Trương Công chúa lại đối xử với Vương phi như một đũa ngọc, khắt khe là thế." Lúc trước Vương phi một thân toàn thương tích, bà vừa nghĩ đến đã đau lòng.

"Phu nhân, trên người Vương phi có chút bí mật, chúng ta vẫn nên ăn nói cẩn thận thì tốt hơn." Hồ đại phu nói. Lúc trước Vương gia đã cố ý dặn dò không thể đem chuyện của Vương phi nói ra bên ngoài, sau khi bọn họ sống chung cùng với Vương phi, cũng cảm thấy trên người Vương phi có nhiều bí mật.

"Chẳng lẽ ta không biết điều này ư?" Hồ phu nhân nói, Vương phi có chút không thích hợp, bà so với Hồ đại phu còn phát hiện sớm hơn. Chẳng qua vài điểm không thích kia, đối với Lục Di Ninh đều có lợi cả, bà cũng không quản nhiều.

Đoan vương là chủ tử của bọn họ, Vương phi cũng không phải là người xấu, bọn họ chỉ cần chỉ bảo Vương phi cho tốt là được.

Lúc Hồ phu nhân cùng Hồ đại phu nói chuyện, Lục Di Ninh đã đứng ở cửa Vương phủ trông mòn con mắt, không bao lâu sau, có một gã sai vặt chạy đến: "Vương phi, Vương gia sắp trở lại."

Lục Di Ninh vẫn ở trong phủ đợi mình, Tần Dục sợ nàng đợi lâu quá cho nên mỗi ngày vào lúc sắp về đều cho một gã sai vặt chạy về thông báo trước, như vậy tính ra thời gian hẳn trở về chính là sau khi Lục Di Ninh được gã sai vặt thông báo, không cần phải lo sẽ bỏ lỡ.

Lục Di Ninh không trả lời, thậm chí cũng không có đi nhìn gã sai vặt kia, ánh mắt nóng bỏng mấy phần chỉ nhìn chăm chăm vào cửa lớn của Vương phủ.

Nàng không biết cũng không muốn nói chuyện với người không quen thuộc, nên dứt khoát không nói lời nào, đôi khi bọn họ chủ động nói chuyện với nàng, nàng đều không biết phải làm sao, làm gì thì mới tốt.

Lục Di Ninh chờ được một hồi, Tần Dục đã trở lại, trên tay còn cầm một hộp đồ ăn --- hiện tại hắn đã quen với việc mỗi ngày mang đồ ăn về nhà để đút cho Vương phi của mình.

Lúc trước Vương phi của hắn chỉ có thể ăn đồ dễ tiêu, rất nhiều đồ ăn hắn không thể mang cho nàng, nhưng bây giờ thân thể của nàng đã tốt hoàn toàn, muốn ăn gì cũng được, đặc biệt còn ăn nhiều.

Lần này Tần Dục mang về vịt nướng.

Đem vịt nướng được đặt trong hộp đồ ăn lấy ra, Tần Dục dùng lá sen cuốn thịt vịt nướng, tự tay đút cho Lục Di Ninh: "Ăn ngon không?"

"Ăn ngon!" Lục Di Ninh gật đầu, nàng thích nhất là ăn thịt, vịt nướng quả thực ngon vô cùng!

Đương nhiên, chỉ cần là Tần Dục đút thì cho dù là cháo hoa, nàng cũng cảm thấy ngon ghê gớm.

Hai người một người đút, một người ăn, không bao lâu sau đã ăn sạch không còn một miếng, Lục Di Ninh còn chưa đã thèm.

"Ngày mai ta lại mang về cho nàng." Tần Dục nói.

"Ta còn muốn ăn vịt nướng." Lục Di Ninh nói, gần đây nàng rất chung tình với vịt nướng, cảm giác ăn thế nào cũng không chán.

"Được." Tần Dục nhìn nhìn ngón tay của mình, đáp ứng.

Hắn cũng rất thích đút cho Lục Di Ninh ăn vịt nướng, lúc nàng ăn vịt nướng, môi luôn lơ đãng sẽ đụng vào ngón tay của hắn, khiến cho ngón tay hắn bắt đầu tê dại, còn tê dại đến tận trong lòng.

Sau khi ăn lót dạ, Tần Dục bắt đầu xử lý chuyện trong phủ.

Hắn làm việc gì cũng không lừa gạt Lục Di Ninh, ngẫu nhiên nhìn thấy Lục Di Ninh đang nhìn mình chăm chăm, hắn còn giải thích vài câu, nói cho nàng biết vì sao mình lại muốn làm như vậy.

Chuyện trong phủ cần Tần Dục xử lý không nhiều, chờ Tần Dục xử lý xong, thì đã đến lúc ăn cơm chiều.

Lục Di Ninh vừa mới ăn nửa con vịt không được bao lâu, nhưng đến thời điểm cơm chiều, nàng vẫn có thể ăn được rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn Tần Dục.

Lúc nàng vừa mới bắt đầu ăn như vậy, Tần Dục còn sợ nàng ăn no quá sẽ vỡ bụng nên ngăn cản, sau này phát hiện nàng hoàn toàn không sao nên không ngăn cản nữa, tùy ý để nàng muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Dù sao nàng có béo đi nữa, thì hắn cũng không ghét bỏ.

Sau cơm chiều, như thường lệ Tần Dục bắt đầu chỉ dạy Lục Di Ninh học chữ.

Mở sách trên tay ra, Tần Dục phát hiện hôm nay những điều hắn muốn dạy cho tốt thì Lục Di Ninh đã học được ở chỗ của Hồ phu nhân hết rồi, nàng nheo mắt đặc ý, sở dĩ nàng kiên trì học chữ với Hồ phu nhân là vì muốn lúc Tần Dục dạy chữ cho mình, có thể học

nhANH HƠN MỘT CHÚT, ĐỂ CHO TẦN DỤC KHEN NGỢI MÌNH.

"Di Ninh thật thông minh." Quả nhiên Tần Dục cất lời khen, đối với thê tử của mình, xưa nay hẳn không tiếc lời khen ngợi.

Lục Di Ninh gật đầu tỏ vẻ tán đồng, càng đặc ý.

Một ngày này, đối với Đoan Vương phủ mà nói là một ngày vô cùng bình thường, đối với Lục Di Ninh cũng bình thường không có gì khác biệt, nhưng với thư sinh trong Kinh thành mà nói, một ngày này không giống ngày bình thường cho lắm.

Hôm nay, có một quày sách ở Kinh Thành bắt đầu bán sách với giá cực thấp.

Sách trên đời này, Tứ Thư Ngũ Kinh có giá tương đối tốt, bởi vì mấy quyển sách này thư sinh nào cũng cần dùng đến, cho nên đại đa số sách in ra đều bán được, in ấn cũng nhiều nhất.

Phàm là xưởng in ấn, cơ bản đều có một bộ bản khắc Tứ Thư Ngũ Kinh.

Nhưng vài quyển tạp thư bình thường cũng không hề rẻ, ở nơi địa phương nhỏ, có người muốn mua mà mua không được, muốn có sách như vậy thì chỉ có thể tự mình nghĩ cách đi mượn, sau đó sao chép ra một quyển khác.

Bởi vậy, trên thế gian này đối với thư sinh, trừ phi trong nhà có nhiều sách, bằng không muốn đọc nhiều sách là rất khó, thư sinh bần hàn muốn xuất đầu càng khó hơn.

Tuy nói Tô Thủ phụ xuất thân thấp kém nhưng thực ra trong nhà cũng có tiền, nếu không thì làm gì có bạc giúp hắn mua sách đọc đây

một bụng chữ nghĩa?

Sách, đối với người đọc sách là vô cùng vô cùng trọng yếu, dưới loại tình huống này, đột nhiên có một cửa hàng lấy giá cực thấp bán sách...

Ngô Thiên Dương là một trong những thư sinh bình thường ở Kinh thành, năm trước hắn thi đậu tú tài, năm nay chuẩn bị thi cử nhân, bởi vậy, hắn thường thường dạo quanh các quầy sách trong Kinh thành, xem xem có sách gì đáng mua hay không.

Nếu có... Hắn liền mặt dày mày dạn đứng trong quầy sách đọc một hồi lâu, hoặc dút khoát xin phép chưởng quầy giúp chép sách.

Không còn cách nào khác, tuy rằng nhà Ngô Thiên Dương không đến nỗi nào, nhưng cũng không có nhiều tiền để mua sách --- mua vài quyển sách, mỗi quyển đã là mấy lượng bạc!

Sáng sớm hôm nay, Ngô Thiên Dương đi vào một quầy sách.

Chưởng quầy sách này rất dễ nói chuyện, cho phép hắn đứng lâu xem sách nên hắn thường đến đây.

Chỉ là, quầy sách này hôm nay, so với bình thường thì khác biệt rất lớn..

Nhìn thấy từng chồng sách được chất đầy trong cửa hàng, Ngô Thiên Dương không khỏi kinh ngạc --- quầy sách này lấy đâu ra nhiều sách như vậy?

"Chưởng quầy, hôm nay sao đột nhiên có nhiều sách hơn vậy?" Ngô Thiên Dương hiếu kỳ nhìn chưởng quầy.

"Hóa ra là Ngô tiên sinh. " Chưởng quầy nhìn Ngô Thiên Dương nói: "Ngô tiên sinh, hôm nay Đông gia đưa tới rất nhiều sách, giá cả phải chăng, Ngô tiên sinh muốn mua một chút hay không?"

Số sách chất chồng phần lớn là tạp thư, nhưng xem tạp thư đối với thư sinh cũng có chỗ ưu việt, tăng thêm hiểu biết, hướng chi... Ngô Thiên Dương thích xem các loại tạp thư nhất!

Nuốt nước miếng, Ngô Thiên Dương hỏi: "Sách này bán thế nào?" Trên người hắn mang theo năm lượng bạc, nếu là giá phải chăng thì mua một hai quyển cũng có thể, chỉ là tạp thư bình thường đều có giá không phải chăng chút nào.

"Những sách này, tất cả đều một trăm văn một quyển." Chưởng quầy nói.

Ngô Thiên Dương bối rối: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật." Chưởng quầy gật đầu.

Ngay lập tức, Ngô Thiên Dương phóng vào chỗ sách kia: "Sách nơi này, đều cho ta mỗi thứ một quyển!" Một trăm văn một quyển sách, một lượng bạc có thể mua mười quyển, năm lượng bạc...Ngô Thiên Dương có chút không tính ra được.

Lúc rời đi, Ngô Thiên Dương ôm một đống sách lớn, cả người cứ nghiêng nghiêng ngả ngả, hắn tới gặp lão sư của mình trong nhà, nói: "Tiên sinh! Có cửa hàng bán sách với giá một trăm văn một quyển."

Chương 58: Kỹ thuật in (3)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Tần Dục mở một quầy sách, đặt tên là Nghi Mặc.

Tuy sau lưng quầy sách là Đoan vương, lai lịch khá lớn nhưng học trò bình thường không biết, cho nên Nghi Mặc vẫn luôn là một quầy sách bình thường trong Kinh thành.

Vậy mà hôm nay, Nghi Mặc lại trở nên thịnh vượng.

Không biết quầy sách này lấy đâu ra một đồng sách, còn bán ra ngoài với giá 100 đồng một quyển!

Đây là... Ông chủ quầy sách tính làm từ thiện sao?

Tầng lớp trí thức trong Kinh cực kỳ hiếu kỳ, không chút do dự bỏ tiền ra mua, nếu không phải vì quầy sách không cho khách hàng mua nhiều, thì đã có vài người mua luôn hết sách trong cửa hiệu.

Dù cho bản thân chỉ cần hai quyển, một để đọc còn một để cất giữ nhưng chỗ sách dư thừa còn lại cũng có thể mang đi tặng người khác, không phải sao? Đây đều là sách hiếm thấy!

Đáng tiếc, hiệu sách Nghi Mặc có quy định, với mỗi loại sách, một người chỉ được mua một cuốn.

Nhiều học trò mua xong sách, vừa ra ngoài đã cho thư đồng quay lại, mua thêm cuốn nữa, tốt xấu gì cũng mua được hai bộ, mua được nhiều thì bọn họ cũng ngưng ngưng khi quay lại mua tiếp, sách chính là vật Thánh hiền, không thể dung nạp sự khinh nhờn.

"Quầy sách Nghi Mặc bán với giá tốt như thế, thật khiến người ta kinh ngạc."

"Nhiều sách như vậy, không biết bọn họ làm ra bao nhiêu bản khắc, sợ là sẽ phải chứa đầy trong phòng."

"Mấy loại sách mà cửa hiệu này bán với giá một trăm đồng đều là sách nhắm đúng không? Nếu là sách liên quan đến đào tạo thi cử thì thật quá tốt rồi!"

...

Nhóm học trò nghị luận ồn ào, nhưng bất kể thế nào, tất cả đều thể hiện sự cảm kích với quầy sách Nghi Mặc, tin tức sách nơi này bán với giá thấp được lan truyền khắp Kinh thành chỉ trong thời gian cực ngắn.

Trong một ngày này Tần Dục cho người đưa đến quầy sách Nghi Mặc hai vạn cuốn sách (2 vạn = 20.000 cuốn), kết quả chỉ qua nửa ngày, chỗ sách đó đã được bán hết không còn một cuốn, rất nhiều dân trí thức đến muộn chỉ có thể bóp cổ tay thờ dài, hận mình biết tin tức quá muộn, không thể mua được sách muốn đọc.

Bỏ lỡ dịp này, không biết phải chờ bao lâu mới lại có được cơ hội tốt như vậy.

Phần lớn dân trí thức trong Kinh thành đều cho rằng sau này sẽ khó mua được sách với giá thấp như vậy, không ngờ sáng sớm ngày

hôm sau lại có rất nhiều xe ngựa dừng trước mặt tiền quầy sách Nghi Mặc, còn có người đứng chuyển sách từ trên xe xuống, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều phảng phất hương thơm của mực đen.

Sau khi mua được rất nhiều sách từ cửa hiệu Nghi Mặc vào ngày hôm qua, Ngô Thiên Dương cầm sách đọc không buông dù chỉ một phút, buổi tối đọc đến hoa mắt rồi mới đi ngủ.

Phụ mẫu lo lắng hẳn đọc sách hư mắt rồi tổn hại thân thể, vậy nên sáng hôm nay không cho đọc nữa mà ném hẳn ra khỏi cửa.

Ngô Thiên Dương luôn nghĩ đến mấy cuốn sách mình chưa đọc xong, sau khi ra ngoài liền muốn đi mua mấy cuốn sách giống vậy để mang về nhà tiếp tục đọc, nghĩ đến chuyện hôm qua thì hẳn lại không nhìn được mà đi về một hướng khác.

Ngô Thiên Dương đến quầy sách Nghi Mặc, sau đó liền thấy cảnh tượng giống ngày hôm qua, rất nhiều sách mới tinh vẫn còn tỏa ra mùi mực nồng đậm đang được chuyển vào...

"Chường quầy?" Giọng nói của Ngô Thiên Dương run rẩy, hẳn nhìn chường quầy trong quầy sách, trong đầu chợt nảy sinh một suy đoán.

"Là Ngô tiên sinh sao? Ngô tiên sinh, hôm nay trong cửa hàng có rất nhiều sách mới khác với sách của hôm qua, cũng một trăm đồng một quyển, người có muốn hay không?" Chường quầy sách cười hỏi.

Ngô Thiên Dương không chút nghĩ ngợi đã mở miệng: "Muốn!"

Nói xong hẳn mới nhớ ra hôm nay mình ra cửa không mang theo tiền, lập tức nhanh chân trở về nhà: "Ta về lấy tiền trước!"

Một ngày này, sách mới của quầy sách Nghi Mặc tiếp tục nhanh chóng được bán sạch sẽ, mà trong Kinh thành, những học trò biết đến hiệu sách Nghi Mặc càng ngày càng nhiều.

Liên tục bảy ngày, hiệu sách Nghi Mặc đều bán rất nhiều bộ sách với giá thấp, đồng sách này không giống nhau, hơn nữa có rất nhiều loại không thể tìm thấy trên thị trường, những cửa hàng khác tuyệt đối không in ấn!

Ở Đại Tần, giá giấy không hề rẻ, muốn in ấn một bộ sách thì cần rất nhiều thợ thủ công ngày đêm khắc bản khắc không nghỉ ngơi, cho nên giá sách vẫn rất cao, đó là nguyên nhân xuất hiện nghề chép sách — — vài học trò nghèo phải dựa vào việc chép sách giúp người khác để kiếm tiền, tạm thời nuôi sống gia đình.

Nhưng hiện tại có một quầy sách ngày ngày nào cũng bán sách với giá thấp như vậy... Học trò trong Kinh mở miệng liền khen hiệu sách Nghi Mặc không ngớt, còn có rất nhiều học trò đứng chờ ở cửa từ lúc sáng sớm để có thể mua được sách mới đầu tiên.

Cũng không biết ông chủ của tiệm sách này mời bao nhiêu thợ thủ công khắc chữ, đúng là cửa hiệu này có sách mới để bán mỗi ngày!

Sáng sớm ngày nào Ngô Thiên Dương cũng là người đầu tiên đứng đợi ở cửa hiệu, nhiều ngày qua hắn đã mua được tổng cộng ba bốn chục quyển sách, nhưng số tiền tiêu tốn vào đó lại chỉ bằng với tiền mua bốn năm quyển trong quá khứ.

Vì vậy hắn vô cùng cảm kích quầy sách này, vẫn luôn muốn tìm chương quầy nói cảm ơn.

Năm nay Ngô Thiên Dương mười tám, còn chưa thành thân, bộ dạng lúc này chính là một vị công tử tao nhã cầm sách trong tay, lòng biết

ơn chân thành trong mắt cũng rất rõ ràng.

"Ngô tiên sinh không cần cảm tạ ta, giá sách thấp là ý của ông chủ chúng ta."

"Không biết ông chủ quầy sách là người nào? Tại hạ và rất nhiều học trò khác đều nên nói lời cảm tạ mới đúng." Ngô Thiên Dương nói.

"Ông chủ của ta là Đao vương." Chưởng quầy vốn được yêu cầu làm rạng danh Đao vương nên tất nhiên lúc này sẽ không giấu diếm.

"Đao vương?" Ngô Thiên Dương có chút kinh ngạc, nói: "Đao vương bán sách với giá thấp, quả thật rất thấu tình đạt lý." Nếu đổi lại là Vương gia khác bán sách với giá thấp như vậy, không chừng Ngô Thiên Dương còn cảm thấy bọn họ muốn thu mua lòng người, nhưng Đao vương thì khác.

Đao vương đã là một phế nhân, dù có thu mua lòng người cũng vô dụng, hễ làm như vậy có lẽ chỉ cảm thấy tiền tài khi chết cũng không mang theo được, cho nên...

Ngô Thiên Dương nghĩ thế thì liền đồng tình với Đao vương.

"Ngô tiên sinh quá khen, thật ra Vương gia chúng ta rất có lời." Chưởng quầy nói.

Ngô Thiên Dương không tin, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ càng thêm cảm kích Đao vương.

Nhưng hễ không biết Tần Dục bán sách như vậy thật sự kiếm được nhiều tiền.

Sau khi báo cho Vĩnh Thành Đế chuyện về kĩ thuật in, Tần Dục chuyển xưởng in đến thôn trang ở ngoại thành. Đầu tiên hắn kêu thợ thủ công làm thêm nhiều bản khắc chữ, sau đó tìm những cô nhi được hắn thu dưỡng có tuổi tương đối trưởng thành, cho bọn họ làm việc ở xưởng in ấn mỗi ngày hai canh giờ.

Năm ngoái Tần Dục bắt đầu thu dưỡng cô nhi, đến bây giờ chưa được một năm nhưng cũng hơn nửa năm rồi, đám hài tử này đã nhận biết được vài mặt chữ, đủ để đảm nhiệm công việc ở xưởng in ấn, thậm chí còn làm rất tốt nữa.

Kể từ đó... Xưởng in ấn của Tần Dục chỉ tốn phí cho giấy và mực nước thôi!

Dù một quyển sách chỉ bán với giá một trăm đồng nhưng hắn vẫn có thể kiếm tiền, bởi vì bán được rất nhiều sách nên tiền kiếm được cũng không ít. Sau này, ngày nào Tần Dục cũng đưa rất nhiều sách đến quầy sách Nghi Mặc là vì hiểu được cách kiếm tiền.

Nhưng người khác lại không cảm thấy như vậy.

Ở Duệ vương phủ, mưu sĩ bên cạnh Tần Diệu cảm thấy hành động tiêu tiền lần này của Đoan vương là vì muốn thu mua lòng người.

Nhưng mà Đoan vương bỗng chốc đưa ra nhiều loại sách như vậy... Chắc là đã làm bản khắc vài năm rồi? Chẳng lẽ mấy năm trước hắn đã bắt đầu trù tính cho việc này rồi ư?

Đoan vương quả nhiên có tâm cơ rất sâu.

Ít nhiều gì mọi người cũng nghi hoặc, nhưng không miệt mài điều tra mãi, mà bắt đầu thảo luận xem làm sao để ứng phó với việc này.

"Không phải chỉ là bán một trăm đồng một quyển thôi sao? Hạ lệnh cho mấy cửa hàng của ta cũng bán như vậy!" Tần Diệu nói, cửa hàng của hắn cũng có không ít bản khắc chữ tốt, nếu không khắc sách mới, chỉ bán bản khắc sách cũ cũng không bị lỗ.

Sau sự kiện hiệu sách Nghi Mặc, có vài hiệu sách khác trong Kinh bắt đầu hạ giá sách xuống, mà vài cửa hàng đó là của Duệ vương.

Bình thường cửa hàng của Duệ vương đều bán những bộ sách liên quan đến khoa cử, bây giờ những bộ sách này lại được bán với giá thấp nên càng khiến những học trò trong kinh cảm kích Duệ vương, thậm chí dân trí thức còn cảm kích Duệ vương hơn cả Đoan vương — — bọn họ mua sách nhằm cũng vô dụng, vẫn là sách liên quan đến khoa cử thực dụng hơn.

Nhưng bọn họ cảm kích không được bao lâu.

Sau khi những cuốn sách trong quầy sách của Duệ vương được bán với giá thấp, chương quầy quầy sách Nghi Mặc liền báo cho học trò trong Kinh biết giá sách rẻ đến vậy là vì Đoan vương đã cho thợ thủ công đổi kỹ thuật in!

Thậm chí chương quầy Nghi Mặc còn đặc biệt mang bản khắc chữ đến trưng bày ở cửa hàng, cho mọi người xem kỹ thuật in mà Đoan vương đã thay đổi.

Nói thẳng là có kỹ thuật in này, những loại sách hiếm sẽ có thể được in ấn nhiều hơn trong tương lai, những bài thơ, tác phẩm mà học trò trong Kinh viết cũng có thể đem đến xưởng của bọn họ để in thành sách tặng người khác, không cần phải tự chép vài cuốn ít ỏi để lưu truyền giống như trước kia nữa.

Xuất bản thơ văn chính là lời mời đầy dụ hoặc đối với dân trí thức,

trước kia bọn họ muốn làm vậy thì rất khó.

Mấy đại gia tộc đều có thợ thủ công của riêng mình, bọn họ có xưởng in ấn riêng, in ấn thơ văn của đệ tử trong gia tộc để giúp họ nổi danh, nhưng đại đa số dân trí thức còn lại không có điều kiện đó.

Có đôi khi bọn họ viết văn chương hay đến mức người khác phải kinh sợ, nhưng lại không thể truyền ra ngoài, cũng không có cách nào để người khác biết đến mình, không có cách nào gia tăng thanh danh của bản thân, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận làm kẻ vô danh, nhưng bây giờ... Bọn họ có thể in ấn văn chương thành sách với giá cực thấp, sau đó không cần biết là tặng hay bán thì đều có thể giúp bọn họ nổi danh.

Biết được việc này, học trò trong Kinh đều trở nên điên cuồng.

Bởi vì cửa hàng của Duệ vương và hiệu sách Nghi Mặc bán sách với giá thấp như nhau, lúc trước có không ít người khen Duệ vương, nhưng đến lúc này không ai nhớ rõ vị Duệ vương kia nữa, mọi người đều quay sang cảm kích Đoan vương.

Thậm chí ngay cả quan viên trong triều cũng vô cùng cảm kích Đoan vương.

Kỹ thuật in thay đổi, đối với bọn họ cũng có lợi ích rất lớn. Hơn nữa, bọn họ còn đang nghĩ xem có nên đi tìm Đoan vương để in văn chương mình viết ra thành mấy trăm bản hay không?

Trong lúc nhất thời Đoan vương thật sự nổi bật đến mức không ai sánh bằng.

Biết được điều này, thiếu chút nữa Tần Diệu tức đến hộc máu.

Hắn cho người ngày đêm không ngừng in ra rất nhiều sách, còn bán với giá thấp là vì muốn thu mua lòng người, kết quả mấy người đến mua sách của hắn lại còn nói hắn làm như vậy là vì Tần Dục thay đổi kỹ thuật in ấn nên giảm được chi phí... Rõ ràng hắn không hề biết gì về chuyện tên khốn Tần Dục thay đổi kỹ thuật in, rõ ràng hắn bán sách lỗ vốn!

"Việc này nhất định phải nói với phụ hoàng, rõ ràng tên khốn Tần Dục đang thu mua lòng người, chỉ sợ là đã có lòng không thần phục!" Tần Diệu nhin không được nói, quyết định đi cáo trạng với Vĩnh Thành Đế.

Mà lúc này, Tần Dục lại được mấy nhà Nho lớn đến phủ bái phỏng.

Chương 59: Thu phục lòng người (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Đa số Đại Nho[1] ở Đại Tần đều có gia thế tốt.

[1]: Đại Nho (大儒) - Bậc học giả có đạo đức học vấn cực cao, hay người theo Khổng học và có sức học to rộng.

Muốn trở thành Đại nho thì nhất định phải có đầy đủ thanh danh, nhưng nếu không có tiền, nổi danh liệu có dễ dàng như vậy?

Tiền triều có một vị tài tử thi họa đều vô song nhưng phải sống một cuộc đời nghèo túng và khốn đốn, sau khi chết, có một vị Đại nho khen ngợi tài họa của ông, lúc này mọi người mới chú ý tới, tranh vẽ của ông liền trở nên ngàn vàng khó kiếm.

Đương nhiên chỉ gia thế thôi thì không thể làm Đại nho được, căn bản bọn họ đều có tư tưởng, chủ trương và lý luận của riêng mình.

Chính vì vậy, Tần Dục đã từng rất vui vẻ khi giao tiếp với Đại nho, học tập theo bọn họ, còn Tần Diệu thì luôn ghen tỵ với việc hắn có thể được vài vị Đại nho kia coi trọng.

Nhưng hiện tại...khi tận mắt chứng kiến cảnh nước mất nhà tan, những tư tưởng Tần Dục từng theo đuổi cũng phai nhạt dần, hắn còn cảm thấy rất nhiều tư tưởng và chính sách hoàn toàn là nói hươu nói

vượn.

Chẳng qua dù trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt của hắn vẫn không biểu lộ gì ra, hơn nữa còn cùng với mấy người đó trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thế nên cho tới lúc mấy người đó rời đi, vẻ mặt đều rất đáng tiếc.

Đoan vương học thức uyên bác, quan niệm độc đáo, đáng tiếc là một người tàn tật.

Thời điểm Tần Dục cùng nói chuyện với đám Đại nho kia, Lục Di Ninh vẫn luôn trốn ở trong phòng, bọn họ vừa đi thì nàng liền ra, nhăn mi nhìn những người đó --- những người này nói gì, một câu nàng cũng không hiểu.

"Sao vậy? Nhàm chán hả?" Tần Dục hỏi.

Lục Di Ninh vội vàng lắc đầu, một chút cũng không nhàm chán, thậm chí nàng còn cảm thấy hiện tại mỗi ngày đều trôi qua hạnh phúc vô cùng.

"Ta mang nàng ra ngoài chơi." Tần Dục lại nói.

Lục Di Ninh lập tức kinh hãi nhìn qua.

Tần Dục thấy thế thì cười cười, kêu Thọ Hỉ đi chuẩn bị kiệu.

Hắn biết sau này sẽ có rất nhiều chuyện, cũng biết có những người bây giờ rất tầm thường nhưng tương lai sẽ nở rộ hào quang chói mắt, thực ra thì hắn có lòng kết giao, chỉ là hai chân bất tiện, làm gì cũng khó khăn.

Nhưng mà người nên mời chào thì vẫn phải mời chào, hôm nay Tần

Dục muốn tự mình đi gặp riêng một người.

Đời trước, sau khi Kinh thành bị chiếm đóng, người Nhung đốt giết cướp bóc không từ bất cứ việc xấu nào, dân chúng trong Kinh ai ai cũng bất an, đúng lúc này, vài người lập ra một hội bảo vệ người dân, chuyên chặn giết những người Nhung riêng lẻ.

Mới đầu người Nhung hoàn toàn không xem con dân Đại Tần là người, nhưng một thời gian sau khi có nhiều người chết ở trên tay hội bảo vệ người dân, dần dần bọn họ không dám làm quá mức, e sợ bị trả thù.

Sau này người Nhung muốn yên ổn giang sơn, cho nên còn trấn an dân chúng Kinh thành thật tốt một phen.

Dân chúng có ngày lành trôi qua, nên không muốn liều mạng với đám người đó. Sau đó mấy năm, hội bảo vệ người dân sụp đổ, vài thủ lĩnh rời khỏi Kinh thành đến phương Nam.

Thực ra đối với Tần Dục, hội bảo vệ người dân này cũng không phải quá mức khiến người ta kinh diễm gì, nhưng họ vẫn luôn được chú ý, chí ít thì cách bọn họ ẩn trốn rất đáng để học tập.

Người Nhung từng dùng tiền mua chuộc một ít người của hội bảo vệ người dân, vì tiêu diệt tổ chức này mà làm rất nhiều chuyện nhưng vẫn không thể bắt được các thủ lĩnh, chỉ có thể tra ra được vài chuyện, ví dụ như một trong những thủ lĩnh của hội bảo vệ người dân là Ngô Thiên Dương, người đã từng thi Tú Tài nhiều lần nhưng không đậu.

Tần Dục nhớ kỹ cái tên này, cho nên lúc nghe chương quỳ Nghi Mặc nói đến thì không khỏi có chút kinh ngạc, dưng lên suy nghĩ muốn nhìn thấy đối phương.

Tần Dục định ngày hẹn gặp Ngô Thiên Dương ở Phúc Mãn Lâu.

Vốn để cho Lục Di Ninh có thể ăn được đồ ngon, hẳn cố ý đi sớm hơn một canh giờ, gọi vài món đặc sắc của Phúc Mãn Lâu cho Lục Di Ninh, đương nhiên cũng không quên vịt nướng mà Lục Di Ninh yêu thích.

Kết quả, Lục Di Ninh vừa bắt đầu ăn, Ngô Thiên Dương đã đến, rất hiển nhiên đối với lần gặp mặt này, Ngô Thiên Dương cũng vô cùng coi trọng, cho nên mới tới sớm hơn thời gian đã hẹn.

Tần Dục nghĩ nghĩ, để người mời Ngô Thiên Dương lại đây.

Người trên tay hẳn hiện tại không thiếu, nhưng tâm phúc thì lại không nhiều, nếu Ngô Thiên Dương thực sự không tài thì hẳn muốn đem đối phương thu làm tâm phúc, còn việc năng lực của Ngô Thiên Dương hiện tại còn quá mức non nớt...Hắn vẫn còn vài năm để bồi dưỡng hẳn ta, không phải sao?

Sau khi chương quỳ Nghi Mặc báo cho Ngô Thiên Dương biết Đao vương muốn gặp hắn, trong lòng Ngô Thiên Dương vẫn luôn bị hưng phấn vây quanh, hôm qua hắn tắm rửa hơn một canh giờ, hôm nay lấy bộ quần áo tốt nhất để mặc lên người, sau đó sớm đi tới Phúc Mãn Lâu.

Hắn tính toán đứng chờ Đao vương ở cửa, không ngờ bản thân vừa chờ không bao lâu thì đã có một thị vệ đi đến bên người, nói muốn dẫn hắn đi gặp Đao vương.

Đao vương đã đến đây rồi ư? Ngô Thiên Dương vô vùng khản trương, nhưng tốt xấu gì cũng duy trì được biểu tình, lên lầu cùng thị vệ kia rồi vào một phòng bao.

Phòng bao ở một tiểu lâu độc lập, vô cùng yên tĩnh nhưng cũng rất lớn, bên trong chỉ bày một cái bàn, bên cạnh chiếc bàn kia, có hai người đang ngồi.

Hai người kia, một người ngồi ở trên xe lăn, cả người đầy quý khí, hẳn chính là Đao vương, mà một người khác...Người kia mặc nam trang, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn rất thanh tú, vừa nhìn đã biết là nữ nhân rồi...

Ngô Thiên Dương không dám nhìn nhiều, vừa vào đã hành lễ với Tần Dục.

"Không cần đa lễ, bổn vương vốn định mang Vương phi ăn chút đồ, sau mới nói chuyện với ngươi, không ngờ ngươi đến sớm như vậy...Ngươi cũng ngồi xuống ăn chút gì đi."

Ngô Thiên Dương cũng chỉ là một Tú Tài mà thôi, nghe được Tần Dục nói với vẻ mặt ôn hòa như vậy thì nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, liền nói không dám.

"Không sao." Tần Dục nói.

Lần này, Ngô Thiên Dương không cự tuyệt nữa, ngồi đối diện với Tần Dục.

Tần Dục cầm miếng lá sen, gói vệt nướng cho Lục Di Ninh, sau đó liền bắt chuyện với Ngô Thiên Dương, thuận tiện quan sát luôn hắn ta.

Khi Tần Dục quan sát Ngô Thiên Dương, thì Ngô Thiên Dương cũng quan sát Đao Vương.

Đoan vương gằn gūi bình dị, mỗi một câu nói đều là lời ngàn vàng, hấn ở trên phố nghe được vài lời khen dành cho Đoan vương, hiển nhiên không phải là nói dối, điều làm hấn kinh ngạc hơn nữa chính là thái độ của Đoan vương đối với Vương phi của mình.

Đoan Vương phi một bộ dáng ngây thơ, dường như chỉ biết ăn thôi, nhưng Đoan vương vẫn ôn nhu chiếu cố nàng như cũ.

Trước đây hấn từng nghe người ta nói, Đoan vương cưới Đoan vương phi hoàn toàn chỉ vì ra vẻ, nhưng thấy một màn như vậy...hấn biết chuyện kia tuyệt đối không phải là sự thật.

Quả nhiên Đoan vương là người tốt!

Vẻ mặt Ngô Thiên Dương nhìn Tần Dục đầy sùng bái, dưới sự dẫn dắt của Tần Dục, lá gan cũng dần dần trở nên lớn hơn, nói càng ngày càng nhiều.

Tần Dục mỉm cười nhìn hấn, trong lòng có chút mất mát.

Ngô Thiên Dương này không phải loại thư sinh một lòng muốn thi đậu khoa cử, hấn có tri thức, hiển nhiên là người đọc rất nhiều sách nhưng lại vô cùng non nớt, so với trong tưởng tượng của Tần Dục về thủ lĩnh dẫn đầu hội bảo vệ người dân thì hoàn toàn khác nhau.

Chẳng qua điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Hiện tại Ngô Thiên Dương là một thiếu niên mười tám tuổi, đối với tương lai tràn ngập hy vọng của một Tú Tài, không phải là Ngô Thiên Dương – người bị giết chết cả nhà, một lòng báo thù.

Với tuổi của Ngô Thiên Dương, có thể biểu hiện như vậy trước mặt Tần Dục đã là không tệ, hấn cũng không bất kính Lục Di Ninh, hoàn

toàn chưa từng dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng, khiến cho Tần Dục coi trọng hẳn hơn một chút.

Về phần chưa từng trải việc đời...

Tần Dục tìm chút việc để hẳn ta làm không được sao?

Lúc đầu Tần Dục gặp Ngô Thiên Dương là có tâm muốn Ngô Thiên Dương giúp mình phát triển tổ chức tình báo, nhưng hiện tại sau khi cùng tiếp xúc với Ngô Thiên Vương, hẳn biết Ngô Thiên Dương chưa làm được chuyện đó, lập tức nhân tiện nói: "Ngô tiên sinh quả thật là người văn chương sâu rộng, có muốn vì bốn vương phân ưu?"

"Thuộc hạ nguyện ý vì Đaoan vương cống hiến sức lực!" Ngô Thiên Dương không chút nghĩ ngợi liền đồng ý. Sĩ tử luôn muốn cống hiến hết sức lực, Đaoan vương coi trọng hẳn như vậy, tất nhiên là hẳn nguyện ý.

Tần Dục cười cười, cho Ngô Thiên Dương một nhiệm vụ là đến tàng thư của Đaoan vương phủ, tìm ra vài bản khắc thích hợp, giao tới xưởng in để in ấn.

"Thuở nhỏ, Bốn vương đã đọc rất nhiều sách hiếm, mỗi khi đọc xong đều thấy vô cùng đáng tiếc, những quyển sách này đều là sách tốt nhưng trên đời không mấy ai đọc được... Đến nay bốn vương cải tiến được kỹ thuật in, dĩ nhiên cũng chỉ hy vọng những quyển sách này không còn là sách hiếm nữa."

Trong Kinh, rất nhiều người có thói quen tích trữ sách hiếm, trước kia Tần Dục cũng có, sau đó người Nhung đánh vào Kinh thành, mạng quan trọng hơn cả, căn bản không ai mang theo sách cho nên rất nhiều sách cứ bị chà đạp như vậy, thật đáng tiếc.

Đương nhiên, hấn làm như vậy chủ yếu là vì thu phục lòng người, thậm chí hấn còn đang hạ một bàn cờ rất lớn.

Ngô Thiên Dương không ngờ Tần Dục lại cho hấn đi làm một việc như vậy, trong lúc nhất thời kích động vạn phần, chỉ cảm thấy Đao Vương quả nhiên là người tốt.

Hấn vừa kích động nhìn Tần Dục, Đao Vương phi bên cạnh liền trừng mắt nhìn hấn.

Đao vương phi còn giơ chân vịt dính nước tương trên tay, đưa tới bên miệng của Tần Dục: "Tần Dục, ăn thịt vịt."

Đao Vương cười cắn một miếng chân vịt nướng.

Đột nhiên Ngô Thiên Dương cũng có chút muốn ăn vịt nướng.

Thời điểm Tần Dục ăn vịt nướng thì Vĩnh Thành đế ngẫu nhiên gặp được nhi tử nhỏ nhất của mình - Tần Diễn.

Bởi vì Tần Diễn được nuôi dưỡng bên người Triệu Hoàng hậu, trước kia còn thường xuyên được Tần Dục mang ra ngoài lắc lư, Vĩnh Thành đế đối với hấn vẫn có ấn tượng nên mở miệng hỏi vài câu.

Tần Diễn đều rất cung kính đáp lại, vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Vĩnh Thành đế: "Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện muốn nhờ ạ."

"Người muốn cầu cái gì?" Vĩnh Thành đế hỏi.

"Nhi thần muốn cầu phụ hoàng cho phép nhi thần xuất cung, tới học hỏi một phen về việc thay đổi thuật in ấn của Đại Hoàng huynh." Tần Diễn nói, vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Vĩnh Thành đế.

Vĩnh Thành đế đã mấy ngày không vào triều, cũng không biết chuyện ở bên ngoài, suy nghĩ một hồi mới nhớ tới trước đây lúc Tần Dục gặp ông, hình như là để nói chuyện thay đổi kỹ thuật in ấn.

Lúc này Tần Diển nói tiếp: "Phụ hoàng, hiện tại người đọc sách trong Kinh thành đều khen ngợi Đại Hoàng huynh, còn có vài Đại nho vì thuật in ấn mà tới cầu gặp mặt Đại Hoàng huynh, nhi thần cũng muốn đi xem."

"Muốn đi thì đi đi." Vĩnh Thành đế phất tay nói.

Tần Diển nhất thời sửng sốt, phụ hoàng của hắn vậy mà không truy hỏi chuyện kỹ thuật in ấn, đối với việc Tần Dục nhận được vô số tán tụng cũng không chút để ý?

Chương 60: Thu mua lòng người (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Tần Diễn tìm Vĩnh Thành Đế, nói chuyện Tần Dục mượn kỹ thuật in ấn nhằm thu mua lòng người khiến cho Vĩnh Thành Đế không an lòng với Tần Dục.

Tuy Vĩnh Thành Đế ngu ngốc nhưng rất để ý ngôi vị Hoàng đế, đương nhiên không hy vọng nhi tử của mình được những người đọc sách ủng hộ khen ngợi.

Hơn nữa ông không được những nhà Đại nho yêu thích, cho nên không muốn nhìn thấy nhi tử của mình lấy chuyện kia nhằm mưu cầu danh lợi.

Ngoài ra, hai chân Tần Dục đã bị gãy, tiền đồ phía trước không còn nên ông thêm phần chán ghét.

Chỉ là gần đây tâm tư của Vĩnh Thành Đế đều đặt vào việc luyện đan, Tần Diễn không nói rõ ràng, Tần Dục lại báo việc này trước nên ông mới không suy nghĩ sâu xa, chỉ xem như Tần Diễn thật sự muốn ra ngoài tìm hiểu kỹ thuật in.

Tần Diễn bị Vĩnh Thành Đế phát tay đuổi khỏi cung, im lặng không biết nói gì, nhưng nếu đã xuất cung, hẳn rất muốn đến xem rốt cuộc Đoan Vương phủ đang suy tính chuyện gì.

Tần Dục không biết Tần Diễn đến, sau khi hấn gặp Ngô Thiên Dương thì ngay lập tức dẫn Ngô Thiên Dương đến thôn trang ở ngoài thành.

Thôn trang suốt nước nóng đã thay đổi rất nhiều so với thời điểm năm trước, từng dãy phòng ở cùng đường xá được xây lên, Tần Dục có cảm giác như đã cách một đời.

Tất cả những thứ này đều có thể thay đổi được, thật tốt.

Tần Dục đã thông báo từ trước, cũng cho người tới thôn trang chào hỏi, cho nên xe ngựa của hấn mới đến phụ cận, còn chưa tiến vào thôn đã có người ra đón.

Mấy thị vệ to khỏe đỡ Tần Dục từ trên xe ngựa xuống, đặt xe lăn trên những phiến đá xanh trải dài dọc đường.

Ở Đại Tần, đường xá đi lại phần lớn đắp bằng bùn, dù sao dùng đá phiến lót đường thì quá lãng phí tiền tài sức lực, chẳng qua đây là thôn trang của hấn, để làm việc thuận tiện hấn mới dùng đá tảng làm đường.

Lục Di Ninh đẩy Tần Dục đi trước, hứng thú bưng bưng nhìn xung quanh, phía sau bọn họ, Ngô Thiên Dương cũng không ngừng nhìn ngó khắp nơi.

Chuyện Đoan Vương thu nhận cô nhi, rất nhiều người trong Kinh thành biết được, hầu hết mọi người đều cho rằng Đoan Vương làm vậy không phải vì lòng tốt, thậm chí suy đoán hấn thu nhận những cô nhi đó để làm mấy thứ chuyện mờ ám hèn hạ.

Nhưng lúc này Ngô Thiên Dương nhìn hết một lượt thì biết những suy đoán kia đều là gạ người.

Ở phía xa đều là những hài tử y phục chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hăng hái, chỉ nhìn qua cũng biết bọn nhỏ được chăm sóc rất tốt.

Tần Dục đến xưởng in trước, nơi này có hơn trăm người đang không ngừng làm việc, trong đó có rất nhiều hài tử khoảng mười tuổi trở lên.

Thấy cảnh này, Ngô Thiên Dương lộ vẻ kinh ngạc, đương nhiên không phải vì Tần Dục để cho đám trẻ làm việc, những hài tử trong gia đình bình thường mười mấy tuổi đã được người lớn sai bảo, làm chút việc là chuyện bình thường. Hấn kinh ngạc là bởi trong số những người làm việc ở đây có rất nhiều nữ nhân.

Đoan Vương, vậy mà để cho nữ nhân cùng đến xưởng làm việc?

Ngô Thiên Dương vẫn đang kinh ngạc, không nghĩ đến chỉ một lúc sau, còn có chuyện khiến hấn ngạc nhiên hơn!

Hấn nhìn thấy có nữ hài tử một tay cầm sách, một tay cầm hộp gỗ dùng để khắc chữ, lựa chọn từng cái chữ khắc một, sau đó đem những thứ đó sắp xếp ngay ngắn thẳng hàng.

Trong lúc sắp xếp, nếu gặp phải chữ không biết, nàng còn lôi kéo người bên cạnh để hỏi, sau đó hai người cùng nhau tìm chữ cần dùng.

“Vương gia, những hài tử này biết chữ?” Ngô Thiên Dương hỏi, những hài tử làm việc ở đây có vẻ đều biết chữ, còn những người trưởng thành thì lại làm những công việc mà không cần phải biết chữ.

“Sau khi thu nhận bọn nhỏ, ta tìm hai lão tú tài dạy chúng học chữ, bọn chúng nhận biết được vài chữ, cũng được học một ít bản lĩnh, cuộc sống sau này sẽ trải qua dễ dàng hơn.” Tần Dục nói.

Ngô Thiên Dương không biết phải nói gì, hấn cho rằng Đao Vương nhiều nhất cũng chỉ để cho bọn trẻ không phải chịu đói khổ, không nghĩ tới Đao Vương còn cho người dạy chúng học chữ!

Lúc đám người Tần Dục đến không gây ra tiếng động gì, lại kín đáo đứng cạnh cửa cho nên trừ quản sự thì không ai phát hiện ra, nhưng vì đã ở đây được một lúc nên không ít người trông thấy.

Sau khi thấy Tần Dục, tất cả hài tử đều quỳ rạp xuống đất hành lễ, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Tần Dục cười nói vài câu rồi để bọn họ tiếp tục làm việc, sau đó, mọi người vốn đang dốc sức làm việc, nay lại càng dốc sức hơn.

Chỉ là, bọn họ mới làm không bao lâu, quản sự xưởng in đã tới: “Thay ca, thay ca.” Quản sự dẫn một nhóm trẻ khác đến để thay cho bọn trẻ đang làm việc. (Thỏ: Làm ca như hiện đại ^.^)

“Những hài tử này một ngày làm việc hai canh giờ, hết hai canh giờ sẽ đổi ca, xưởng này mỗi ngày hoạt động sáu canh giờ, chia làm ba ca.” Tần Dục nói với Ngô Thiên Dương.

“Vương gia đối xử với những hài tử này thật tốt!” Ngô Thiên Dương cảm thấy dùng những từ ngữ hoa lệ trau chuốt để khen ngợi thì giống như giả bộ nên chỉ nói một câu đơn giản như vậy.

“Không, không phải ta có lòng tốt, ta phải trông cậy vào việc cho bọn họ học tập để biết thêm nhiều kiến thức, tương lai còn có thể giúp ta làm việc.” Tần Dục cười nói.

“Có thể giúp Vương gia làm việc, đó là vinh hạnh của bọn họ!” Ngô Thiên Dương cảm thấy có thể giúp Tần Dục làm việc, cũng là niềm vinh hạnh của mình.

Tần Dục rất thích lời khen tặng của Ngô Thiên Dương, sau đó nói với hắn mấy chuyện mình sắp làm.

Tần Dục muốn xây Vạn Thư Lâu[2]

[2]Vạn Thư Lâu: nhà lầu, có nhiều tầng chuyên để cất giữ sách – giống như thư viện bây giờ.

Hắn định sửa chữa, thay đổi một thôn trang của mình ở ngoài thành rồi đem các loại sách để vào, cho thư sinh mượn đọc miễn phí, hơn nữa, thôn trang của hắn còn cung cấp cả chỗ ở cùng đồ ăn miễn phí.

“Trước mỗi kỳ thi hội, có rất nhiều thư sinh vào Kinh thành, những người gia cảnh khá giả có thể trải qua thuận lợi, nhưng những ai gia cảnh bần hàn thì chỉ có thể ở nhờ trong chùa miếu, đôi khi dựa vào sự trợ giúp kín đáo của các phú thương hoặc quan viên trong triều, trước kia có năm kỳ thi hội diễn ra vào mùa đông quá lạnh, thậm chí có người bị chết cứng vì rét, quả thật vừa đáng buồn vừa đáng tiếc.” Tần Dục nói, “Cho nên, bổn vương muốn tìm một thôn trang để những thư sinh đó có nơi ăn ở, tránh cho bọn họ phải chịu đói chịu rét.”

Tần Dục nói chuyện đường đường chính chính, nhưng suy cho cùng, hắn chỉ là muốn lôi kéo nhân tài mà thôi, thậm chí, hắn còn có ý muốn sâu xa khác.

Hắn muốn dẫn một nhóm cử nhân đi Tây Bắc.

“Vương gia, việc này phải báo trước với bệ hạ.” Ngô Thiên Dương suy nghĩ một lúc rồi nói, hắn chưa bao giờ tiếp xúc với mấy chuyện trên quan trường nhưng dù sao cũng ở Kinh thành, đối với những việc của hoàng gia ít nhiều vẫn có phần hiểu biết, hắn thích đọc sử sách, cho nên việc sử dụng mưu kế không xa lạ gì.

“Đương nhiên là bản vương sẽ trình lên bệ hạ, Vạn Thu Lâu, còn phải dùng danh nghĩa của bệ hạ để xây lên.” Tần Dục nói, lại cười cười: “Chỉ là Vạn Thu Lâu này không thể để cho bệ hạ quản lý, đến lúc đó còn phải để cho người tốn nhiều tâm sức (tâm tư + sức lực).”

Lúc Tần Dục nói chuyện luôn nhìn Ngô Thiên Dương khiến Ngô Thiên Dương kích động không thôi, đồng thời cũng có chút mờ mịt.

Đoan Vương muốn để cho hắn quản lý Vạn Thu Lâu? Hắn có tài đức gì mà có thể làm chuyện như vậy?

Phải biết rằng, những người lên Kinh dự thi đều là cử nhân, mà hắn chỉ mới là một tú tài!

Ngô Thiên Dương hơi choáng váng mơ hồ, nhưng rất nhanh ánh mắt trở nên sáng tỏ, thậm chí còn chủ động hỏi Tần Dục một vài chuyện.

Tần Dục rất vừa lòng với biểu hiện của hắn, đang muốn thảo luận về cách bố trí sắp xếp trong Vạn Thu Lâu sao cho thật tốt thì lại có người tiến vào, báo rằng bên ngoài thôn trang xuất hiện một đám người đến gây chuyện.

“Là chuyện gì?” Tần Dục hỏi.

“Là những người ở gần thôn trang, tụ tập một chỗ nói chúng ta bắt cóc nữ nhi của bọn họ.” Quản sự thôn trang nói, lại thêm một câu: “Những người đó là người trong thôn trang của Vinh Dương trưởng

công chúa.”

“Đưa ta đi xem.” Tần Dục nói.

Rõ ràng Vinh Dương trưởng công chúa là nhạc mẫu của hấn nhưng lại để cho người ta tìm hấn gây phiền toái, đời trước như vậy, đời này cũng như vậy.

Lúc Tần Dục đến cửa thôn trang, ở đó đã sắp đánh nhau tới nơi.

Có khoảng mấy chục người đứng trước cửa, đều rất cường tráng, vài người nhìn như hung thần ác sát (người hung ác, nguy hiểm), lúc này, bọn họ đang xô đẩy hộ vệ của thôn trang, rõ ràng là tới để gây sự.

Mà những hộ vệ của thôn trang bị đối đãi như vậy đã dâng lên hỏa khí, rất muốn động thủ, đã có người không nhịn được đẩy đám người kia ra, cũng may là vẫn chưa dùng vũ lực.

Tần Dục an bài rất nhiều hộ vệ ở thôn trang, muốn thu thập những người này thì quả thực dễ dàng, nhưng nếu hấn thật sự thu thập những người này, để cho hộ vệ ở đây đánh trả... Nói không chừng vừa đúng ý bọn họ!

“Các người muốn thế nào?” Tần Dục nhìn về đám người phía xa, nháy mắt một cái, ngay lập tức Thọ Hỉ đi ra nói chuyện.

Thanh âm của Thọ Hỉ sắc nhọn, vừa nghe đã biết là thái giám, ánh mắt những người đó né tránh, có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh đã ngẩng đầu ưỡn ngực đầy tự tin. Trong đó có một nam nhân tầm bốn mươi, năm mươi tuổi lớn tiếng nói: “Lời này phải là ta hỏi mới đúng! Các người dựa vào gì mà bắt cóc nữ nhi của ta.”

“Còn có nữ nhi của ta, cũng bị các người bắt cóc, các người phải giao người ra đây!”

“Dù các người là người của Vương gia thì cũng không thể bắt cóc nữ nhi của chúng ta được!”

Những người này càng nói càng kích động, hùng hổ muốn đánh nhau, hộ vệ vương phủ lập tức rút vũ khí đề phòng mới khiến bọn họ yên tĩnh một chút.

“Người nói chúng ta bắt cóc nữ nhi của người, có chứng cứ không?” Thọ Hỉ chỉ vào một nam nhân trung niên nói.

“Muốn chứng cứ gì? Nữ nhi của ta đang ở trong thôn trang của các người chứ ở đâu!” Người này nói.

Chân mày Tần Dục hơi nhăn lại, nói với quản sự ở bên cạnh: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Người đã điều tra chưa?”

“Vương gia, chuyện là như vậy...” Quản sự từ từ kể rõ sự tình.

Những nữ tử ở nông thôn đều có mệnh khổ, có khi vừa mới sinh ra đã không được nuôi lớn mà bị phụ mẫu giết chết, cho nên, từ khi thôn trang bắt đầu thu nhận cô nhi, thường có người đem nữ hài tử mới sinh bỏ trước cửa.

Ngoài những hài tử này, còn có người đem nữ nhi tầm năm sáu tuổi để lại đây.

“Mùa đông năm ngoái quá lạnh, có nhiều nhà không có đủ lương thực để dùng nên vứt nữ hài trước cửa thôn trang, người bọn họ nói

đến hẳn là những nữ hài đó, nhưng bây giờ làm loạn như vậy...”
Những người này dám đến gây chuyện, sợ là phía sau có người sai khiến.

Quản sự vừa nhìn đã biết, đương nhiên Tần Dục cũng vậy, hẳn biết rõ hơn phân nửa chuyện này là do Vinh Dương trưởng công chúa mượn cơ hội gây phiền toái

Chương 61: Thu mua lòng người (3)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Vậy những nữ hài đó hiện tại thế nào rồi?" Tần Dục suy nghĩ rồi hỏi quản sự.

"Vương gia, mấy nữ hài nhỏ tuổi hoàn toàn không nhớ rõ phụ mẫu, còn những nữ hài lớn hơn thì... Các nàng đi tìm ta, nói là không muốn trở về." Quản sự đáp.

Những người ở gần thôn trang suy tính thật giỏi, lúc thiếu lương thực thì đưa nữ nhi mình đến đây, chờ vài ngày trôi qua, không thiếu lương thực nữa thì lại muốn đưa chúng trở về, đương nhiên cũng có người hoàn toàn không muốn đưa bọn chúng về.

Tuy rằng nuôi hài tử đến một độ tuổi nhất định là có thể bán, nhưng nhà giàu muốn mua những hài tử từ mười tuổi trở lên thì không nói, còn đòi hỏi nếu vẻ ngoài không đẹp thì không cần...

Bọn họ ném hài tử đến gần thôn trang trong tình trạng không biết chút gì về bên trong, rõ ràng là thái độ không coi trọng con cái của mình, tất nhiên những hài tử bị ném đến đây lúc sống trong nhà cũng không tốt đẹp gì.

Thời điểm vừa tới đây, đám hài tử này rất sợ hãi, cũng không thể tránh được nỗi nhớ nhà, nhưng thời gian trôi qua thì dần không nhớ

nữa, ngược lại còn coi thôn trang là nhà của mình, lúc này có đuổi về nhà thì bọn chúng cũng không muốn về.

Thật ra trước ngày hôm nay, đã xuất hiện vài người đến để gặp mấy hài tử, hôm qua còn có người muốn đón một nữ hài mười lăm tuổi.

Nữ hài mười lăm tuổi kia vì sinh bệnh nên mới bị ném đến gần thôn trang, lúc nàng vừa tới thôn trang thì một lòng muốn trở về, nhưng hiện tại... Hôm qua khi hấn đến gặp nàng thì nàng liền khóc "Oa" một tiếng, bởi vì nàng không muốn trở về.

Ở thôn trang có thể ăn no mặc ấm, nàng đọc sách, nhận được mặt chữ là có thể làm việc ở xưởng in ấn, làm tốt thì xưởng còn cho nàng mười văn tiền thưởng mỗi ngày...

Tuy phụ mẫu có công dưỡng dục nhưng Đoan vương lại chữa bệnh, cho nàng ăn cơm, còn cho nàng đọc sách... Nàng không thể vong ân phụ nghĩa.

Đương nhiên nàng có ý nghĩ như vậy cũng có liên quan đến việc Tần Dục thường xuyên cho thái giám ở phủ mình đến chỉ bảo bọn họ.

Những thái giám, cung nữ mới vào cung đều rất đồng lòng, lại dốc sức chỉ bảo đám hài tử này nên tất nhiên bọn chúng mang ơn Đoan vương.

"Nữ hài tử kia khóc xong thì thông suốt, nói muốn ở lại, còn về phần phụ mẫu... thì nàng sẽ cố gắng làm việc ở xưởng in ấn, chờ để dành được chút tiền sẽ đưa cho phụ mẫu xem như là công dưỡng dục." Quán sự nói với Tần Dục.

Tần Dục gật đầu, lập tức nói với hấn: "Người đi báo quan."

"Báo quan?" Quản sự sửng sốt. Tuy rằng những người đó tìm đến đây gây phiền phức cho bọn họ, nhưng báo quan... Nữ nhi những người đó thật sự ở trong thôn trang, báo quan có bất hợp lý quá không?

"Người cứ việc đi báo quan là được, đúng rồi, kêu mấy nhóm hộ vệ trở về, đừng xung đột với những người đó." Tần Dục nói tiếp, vì muốn an toàn nên thôn trang này được xây tường vây lại.

Tuy vách tường vây này chỉ dùng bùn đất và đá để xây nên, không thể nói là quá chắc chắn nhưng có nhóm hộ vệ luôn đứng phòng thủ bên trong, bên ngoài cũng có mấy chục người, tuyệt đối không có khả năng bị tấn công vào.

"Nhưng Vương gia, những thứ bên ngoài tường vây..." Quản sự hơi chần chừ. Thôn trang của bọn họ đúng là có tường vây, nhưng chỉ vây quanh nơi bọn họ ở, những mảnh ruộng đất rộng lớn bên ngoài thì không được vây lại.

Sau khi tới thôn trang, đám người đến làm loạn kia không ngừng phá hư vài mảnh hoa màu.

Nếu không thì nhóm hộ vệ trong thôn trang cũng không tức giận đến mức ấy.

"Không phải chỉ là một ít hoa màu thôi sao? Đợi một lát sẽ có người đến bồi thường." Tần Dục nói. Vinh Dương trưởng công chúa hẳn đang hi vọng hộ vệ trong thôn trang hẳn sẽ đã thương những người đó, nói không chừng bà ta còn sắp xếp vài người chết nữa, như vậy thì Đoan vương hẳn sẽ gánh trên lưng tội danh lừa bán nữ nhân nhà lành, còn thêm tội đánh chết người nhà những nữ nhân đó.

Làm lớn chuyện thì không chừng ngay cả thôn trang hán cũng không thể bảo đảm.

Nếu Tần Dục không ở đây thì có lẽ quản sự sẽ cho hộ vệ đi xua đuổi những người đó thật, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì cũng không biết được, nhưng hiện tại...

Tần Dục ra lệnh một tiếng, đám hộ vệ nhanh chóng thối lui vào phòng thủ bên trong tường vây.

Cửa lớn tường vây khép lại trước mặt đám nông dân đang cầm nông cụ đuổi theo, vài nông dân nhìn nhau rồi trợn tròn mắt.

Chuyện này... Sao lại không giống với những gì mà bên trên đã nói với bọn họ? Lúc này bọn họ nên làm gì mới tốt đây?

Những người này thật sự bị người khác sai tới tìm Tần Dục gây phiền phức, thậm chí trong số họ còn có mấy kẻ "Bán mạng".

Cái gọi là "Bán mạng" chính là ý trên mặt chữ, bán tính mạng của mình.

Người có tiền có quyền sau khi phạm tội thì có thể tìm một kẻ "Bán mạng" gánh tội thay, những người có tâm tư không tốt, muốn hại người khác cũng có thể tìm kẻ "Bán mạng" để giúp mình làm việc...

Trước kia trong Kinh đã từng xảy ra chuyện như vậy, một viên quan đắc tội với đồng liêu (người cùng làm quan), vị đồng liêu kia liền giết một kẻ "Bán mạng" rồi ném vào trong nhà viên quan đó, đồng thời tố cáo viên quan đó giết người, rơi vào đường cùng, vì để thoát tội nên viên quan đó cũng vung tiền mua một kẻ "Bán mạng" gánh tội thay cho mình...

Lần này người phía trên cũng tìm mấy tên "Bán mạng", kêu bọn họ khơi dậy xung đột sau đó chết ở chỗ này để gây phiền phức cho Tần Dục, kết quả... Xung đột còn chưa diễn ra đám hộ vệ đã bỏ chạy hết là sao? Như vậy mấy tên "Bán mạng" sao có thể chết được?

Đám người đó nhìn nhau, cuối cùng đứng ngoài tường vây mắng chửi, có người bắt đầu huy hoại hoa màu bên ngoài tường vây.

Người của thôn trang thấy thế thì tức giận không thôi, còn có một vài người trẻ tuổi đến xin Tần Dục ra lệnh đuổi những người đó đi.

Bọn họ tức đến mức không nhịn được, nhưng Tần Dục lại rất bình tĩnh.

Lúc hần làm Nhiếp Chính Vương cũng bị mắng rất dữ dội, những người đó vẫn luôn nhắm vào thiếu sót của hần mà mắng... So với trước kia, đám người chửi loạn trước mắt không là gì cả.

Hần có rất nhiều chuyện phải làm, không thể lãng phí thời gian vào mấy việc nhỏ này.

Bên cạnh tường vây có xây một cái tiểu lâu, Tần Dục ngồi trên lầu các, kêu quản sự thôn trang và quản sự xưởng in đến báo cáo tình hình cho hần nghe.

Hai quản sự thấy động tĩnh bên ngoài cũng có chút không yên lòng, nhưng Tần Dục lại không hề quan tâm, chỉ nghiêm túc nghe thông báo tình hình thôn trang.

Ngô Thiên Dương thấy Tần Dục như vậy thì bội phục đến đập đầu sát đất, đồng thời mặt cũng đầy thương tiếc.

Nếu Đao vương không xảy ra chuyện thì tốt rồi!

Nhưng dù hiện tại Đao vương là phế nhân trong mắt nhiều người thì hắn vẫn nguyện ý làm việc cho Đao vương.

Nghĩ như vậy, Ngô Thiên Dương tĩnh tâm lại, bắt đầu nghiêm túc nghe Tần Dục và mấy vị quản sự nói chuyện.

Ngô Thiên Dương hoàn toàn không biết gì về chuyện của thôn trang, tuy rằng nghe rất nghiêm túc nhưng có nhiều chỗ không hiểu, nghe được một lúc thì thở phào nhẹ nhõm, tính toán thả lỏng một chút.

Sau đó... Hắn nhìn thấy cái gì?!

Đao vương chuẩn bị một ít táo cho Đao vương phi ăn, mà vị Đao vương phi mặc nam trang kia sau khi ăn táo thì liền ném hạt ra bên ngoài, trúng vào đám người bên dưới.

Lầu các của bọn họ nằm sát tường vây, cao hơn tường vây một chút, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng bên ngoài, cũng có thể ngồi trong này ném đá xuống đám người kia, nhưng với sức của một nữ nhân thì dù ném đá cũng không thể làm người ta bị thương, chứ đừng nói chi là hạt táo.

Nhưng Đao vương phi cố tình ném trúng! Người kia cũng bị ném rất đau!

"Ai đánh ta?" Bên ngoài có một nam nhân trung niên đang mắng sôi nổi, đột nhiên che chân kêu lên.

Ngô Thiên Dương không dám tin nhìn về phía Đao vương phi, sau đó thấy Đao vương phi trừng mắt nhìn mình rồi tiếp tục cắn táo.

Ngô Thiên Dương đột nhiên cảm thấy quả táo có chút đáng sợ.

"Hoàng huynh, nghe nói bên ngoài có người náo loạn?" Tần Dục đang nói chuyện với quản sự thì Chiêu Dương đột nhiên đến.

Nàng đã sớm biết Tần Dục tới đây, nhưng vì Tần Dục dẫn theo ngoại nam nên không đi ra nghênh đón, thậm chí còn cố ý né tránh.

Nhưng đến nay biết được có người náo loạn không chịu đi thì nàng phải cắn răng đến đây.

"Đúng vậy." Tần Dục gật đầu, lại nói: "Đừng lo lắng, không có việc gì."

"Hoàng huynh, huynh cứ để bọn họ tùy tiện mắng huynh vậy sao?" Chiêu Dương khó hiểu.

"Ta cũng không mất đi miếng thịt nào." Tần Dục cười.

Chiêu Dương nhìn thấy người bên ngoài phá hư đồ đạc và hoa màu của thôn trang thì tức đến không chịu được, sau đó đột nhiên thấy xa xa có một chiếc xe ngựa được Cẩm Vệ quân bảo hộ chạy tới đây, cuối cùng dừng lại bên ngoài tường vây.

Có thể khiến cho Cẩm Vệ quân bảo vệ thì người này nhất định không tầm thường, mọi người không nói gì thêm mà quay đầu bên ngoài, sau đó liền nhìn thấy một nam tử mặc y phục Hoàng tử bước từ trên xe ngựa xuống.

Chiêu Dương nhận ra nam tử kia: "Tần Diễn?" Vị đệ đệ này của nàng không hề ra khỏi cung, sao đột nhiên lại đến nơi này?

Chiêu Dương ở ngoài thành rất lâu nên không biết Triệu Hoàng Hậu và Tần Dục đã thất vọng về Tần Diễn, cho nên lúc này nhìn thấy đệ

đệ thì vẫn cao hứng: "Hoàng huynh, Lục hoàng đệ đến tìm huynh sao?"

"Không cần quan tâm đến hấn." Tần Dục nhíu mày.

Ngoài tường vây, Tần Diển vừa xuống xe ngựa thì nhìn thấy cửa lớn đang đóng chặt cùng với đám người đang náo loạn ở bên ngoài.

Hấn cho người đi đến phía trước gọi cửa, chính mình thì lại nhìn đám người đang náo loạn kia.

Bởi vì Tần Dục đã dặn dò không cần để ý tới Tần Diển, vậy nên Tần Diển cho người kêu thì không ai ra mở cửa.

Chiêu Dương cảm thấy kỳ quái, không hiểu sao Tần Dục lại làm như vậy thì đã nhìn thấy Tần Diển bắt chuyện với một vài người đang náo loạn ở bên ngoài, một lát sau thì Tần Diển tự mình đi tới phía dưới tường vây: "Ta là Lục Hoàng tử Tần Diển, mở cửa cho ta."

"Điện hạ, Vương gia chúng ta có lệnh, không thể mở cửa." Tần Diển nói ra thân phận của mình, người trông cửa lại xem như không nghe thấy lời hấn nói, đặt một cái thang bò lên trên tường vây rồi trả lời.

"Người muốn ngăn ta?" Tần Diển cau mày nhìn người kia: "Các người muốn phá hư danh tiếng của Đại hoàng huynh ta, làm xằng làm bậy như vậy sao? Dụ bắt nhi nữ người khác chưa tính, còn muốn ngăn ta vào cửa?"

Giọng Tần Diển rất vang, ngồi trên lầu các cũng có thể nghe được một ít, mà khi nghe được lời hấn nói thì Chiêu Dương tròn mắt, Ngô Thiên Dương cũng hiểu ra vì sao Tần Dục không muốn để ý tới tên đệ đệ này.

Về phần Lục Di Ninh... Nàng lại ném một hạt táo xuống.

"Ai đánh ta?" Chân có chút đau nên Tần Diển cũng kêu lên, ngẩng đầu lên nhìn về phía lầu các cách đó không xa.

Nhưng lầu các có cửa sổ che, hẳn lại nhìn từ dưới lên nên rất cực không thấy được gì cả.

Chương 62: Vạn Thụ Lô (1)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Tần Diển không tìm thấy người ám toán mình nên nhìn đám hộ vệ đang nằm sấp trên tường vây, nói: "Các người nhanh mở cửa cho ta vào!"

"Lục hoàng tử, ngài chờ một lát đi. Những người đó không có ý tốt, bây giờ chúng ta không thể mở cửa." Hộ vệ ôn tồn nói, người đi báo quan đã xuất phát được một lúc rồi, chắc không bao lâu nữa nha dịch sẽ đến đây.

"Chỉ là một ít hộ nông dân muốn tìm nhi nữ bị bắt cóc về thôi, sao lại trở thành không có ý tốt chứ?" Tần Diển cau mày nhìn đám người trên tường vây.

"Lục hoàng tử, chúng ta không có bắt cóc nhi nữ của bọn họ." Hộ vệ kia nói, vẻ mặt vẫn cung kính như trước nhưng trong lòng đã có chút mất hứng, cảm thấy rất bất mãn với Tần Diển — — Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với vị Lục hoàng tử này vậy? Sao vừa đến đã định tội bọn họ chứ?

"Nếu không bắt cóc nhi nữ bọn họ thì sao các người không ra ngoài nói rõ ràng?" Tần Diển lớn tiếng nói: "Còn nữa, ta phụng mệnh phụ hoàng đến xem xưởng in ấn, các người để cho ta vào..."

Nói được một nửa thì Tần Diển sợ hãi kêu một tiếng — — hần lại bị

thứ gì đó đánh.

Là Tần Dục sắp xếp người núp ở đâu đó đánh hấn sao? Khuôn mặt Tần Diễn lập tức đen lại.

Tần Diễn vẫn luôn không thích Tần Dục.

Lúc hấn còn nhỏ, ở chỗ Triệu hoàng hậu bao giờ cũng giống như người trong suốt, luôn bị người ta xem nhẹ, Tần Dục thì ngược lại, luôn là trung tâm của mọi người.

Ngay cả người hầu hạ bên cạnh hấn cũng khuyên hấn đi lấy lòng Tần Dục, đối xử với Tần Dục còn nhiệt tình hơn đối xử với hấn.

Đều là Hoàng tử, dựa vào cái gì mà muốn hấn phải đi lấy lòng Tần Dục?

Khi đó, hấn chỉ có thể nhìn ba người Triệu hoàng hậu, Tần Dục, Tần Nhạc ấm áp ngồi chung một chỗ trò chuyện, còn hấn thì lại không thể tham gia vào, vừa lúng túng vừa đau lòng.

Có trời mới biết hấn hăm mộ Tần Dục cỡ nào, thậm chí còn ghen tị, cho nên sau khi Tần Dục xảy ra chuyện, thật ra hấn không hề quá đau lòng, ngược lại còn có chút cao hứng.

Tần Dục xảy ra chuyện, về sau ánh mắt của mọi người sẽ đặt trên người hấn đúng không?

Hấn nghĩ không sai, sau khi Tần Dục xảy ra chuyện, đúng là ánh mắt mọi người đều đặt trên người hấn, nhưng tất cả lại không giống như hấn tưởng tượng.

Tần Dục và Triệu Hoàng hậu đối xử thân thiết với hấn, nhưng hai

người họ lại bắt hắn làm thế này thế kia, đúng là sai khiến hắn không chút khách sáo, giống như hắn là con chó mà bọn họ nuôi dưỡng ra vậy, bọn họ muốn hắn làm thế nào thì hắn phải làm thế ấy.

Tần Dục còn tỏ vẻ cao cao tại thượng răn dạy hắn.

Rõ ràng Tần Dục đã là phế nhân, dựa vào cái gì mà suốt ngày ra vẻ tự cao tự đại trước mặt hắn?

Trong lòng Tần Diển vẫn luôn cảm thấy bất mãn, mà sau khi thái độ của Tần Dục đối với hắn thay đổi thì cảm xúc này lập tức bạo phát ra. Nhưng hắn hề không ngẫm lại, hắn không phải con ruột của Triệu hoàng hậu, dựa vào cái gì muốn Triệu hoàng hậu đối xử tốt với hắn giống như con ruột của mình?

Sau đó dù cho Tần Dục là phế nhân thì cũng là huynh trưởng của hắn, sao lại không thể sai bảo hắn?

Tần Diển đứng bên ngoài bức tường vây tức giận đến giơ chân, Tần Dục lại không rảnh quan tâm đến hắn mà chỉ kinh ngạc nhìn thê tử của mình: "Di Ninh, chuyện này là nàng làm sao?"

Lục đạo và độ chính xác của thê tử hắn hình như rất không tệ?

"Ừ." Lục Di Ninh có chút lo lắng liếc nhìn Tần Dục.

"Làm không tệ." Tần Dục cười, vươn tay sờ đầu Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh lập tức trở nên đắc ý, cao hứng nheo mắt lại.

Ngô Thiên Dương đứng bên cạnh lại không biết nói gì... Không ngờ Đoan vương lại còn có một mặt như vậy! Nhưng quả thật Lục hoàng tử kia không biết gì cả.

Những người sinh sự thấy Tần Diễn kêu người bên trong mở cửa, kết quả bên trong vẫn không ai đi ra nên ánh mắt nhìn Tần Diễn không được tốt lắm.

Lúc này bọn họ còn tưởng tượng người này ra lệnh mở cửa, sau đó bọn họ xông vào thì sẽ để mấy tên "Bán mạng" bỏ mạng ở bên trong, nhưng hiện tại...

Hai thủ lĩnh nhìn nhau, đột nhiên có chủ ý.

Lúc Trưởng công chúa kêu bọn họ đến não loạn nói tốt nhất là phải biết rõ xem bên trong thôn trang có cái gì, nếu không biết được rõ tình huống trong thôn trang thì gây phiền phức cho Đao vương, hiện tại bọn họ không vào được thôn trang, người của Đao vương lại không đi ra, mọi chuyện rơi vào cục diện bế tắc, vậy có phải là nên đổi một cách khác hay không?

"Các người yên tâm, ta nhất định sẽ kêu Hoàng huynh cho các người công đạo." Tần Diễn nói với đám người đến gây sự.

"Điện hạ, quan hệ giữa ngài và Đao vương rất tốt ư?" Thủ lĩnh trung niên nói.

"Tất nhiên." Tần Diễn đáp.

Hai thủ lĩnh là người của phủ Trưởng công chúa nên cũng hiểu tình hình Hoàng gia.

Lục hoàng tử được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, xác thực là gắn bó với Đao vương, nếu đã như vậy...

"Đao vương bắt nữ nhi của chúng ta, cũng không biết cho các nàng

đi làm cái gì, người là đệ đệ hần thì cũng không phải là thứ tốt đẹp!" Một thủ lĩnh đột nhiên hô lên, bi phẫn nhìn Tần Diển.

"Chư vị, ta sẽ cho các người một cái công đạo, các người đừng kích động." Tần Diển nói, bất mãn nhíu mày, vừa rồi hần đã nhìn ra đám người này đến tìm Tần Dục gây phiền phức, nhưng không ngờ bọn họ còn kéo cả hần vào.

"Các người tránh ra!" Vài Cẩm vệ quân nói, vây quanh người Tần Diển để bảo vệ hần.

"Các người muốn bức tử chúng ta! Bắt cóc nữ nhi chúng ta còn muốn giết người!" Một tên thủ lĩnh hô lên, mà hai chữ "giết người" của hần vừa ra khỏi miệng thì đã có vài lão già hoặc người bệnh tật khóc lóc nhào về phía Tần Diển.

"Các người muốn làm gì?!" Tần Diển hoảng sợ, vội vàng kêu lên, sau đó liền nhìn thấy mấy tên lúc nãy vọt tới bên cạnh hần bị Cẩm Vệ quân chém chết trong cơn kinh hoàng.

Cẩm Vệ quân chém người dùng sức không nhỏ, trong lúc nhất thời máu tanh văng ra khắp nơi, nhưng cũng không thật sự chém chết ai, những người không nhào về phía Tần Diển lại hô to: "Giết người! Giết người!"

Trong lúc vô ý Tần Diển cũng bị dính một ít máu, đang cảm thấy sợ hãi thì nhìn thấy vài tên gây chuyện hô to "giết người" rồi chạy đi, sắc mặt hần nhất thời âm trầm hần.

Đến lúc này hần còn có gì không rõ nữa? Hiển nhiên là đám người gây sự này đang đẩy hết mọi toan tính đối với Tần Dục lên trên người hần.

Hắn muốn giúp đỡ đám người này nhưng bọn họ lại lấy oán trả ơn!

Tần Diễn tức không chịu được, đúng lúc này, cách đó không xa lại có một đám nha dịch cưỡi ngựa chạy tới bên này.

Lúc này Tần Dục nắm chặt tay thành quyền, hắn cho người đi báo quan, quan viên Kinh thành lập tức phái nha dịch ra roi thúc ngựa đến đây giúp bắt người, kết quả lại thấy một màn như vậy.

Mọi chuyện nhanh chóng chấm dứt.

Có vài người trong đám người đến gây sự nhất định phải chết, nhưng cũng có vài người "thật lòng" muốn tìm nữ nhi về, sau khi gây chuyện thì hai tên thủ lĩnh kia lập tức chạy trốn.

Đại Tần lớn như vậy, bọn họ gây sự xong liền cầm tiền chạy trốn, ai có thể bắt được bọn họ?

Nhưng bọn họ không ngờ khi muốn thừa dịp đám Cẩm Vệ quân đang lơ mơ để chạy trốn thì nha dịch lại đến đây, mấy tên nha dịch cưỡi ngựa bắt được tất cả bọn họ.

Tần Dục ở trên lầu nhìn rõ ràng tất cả mọi chuyện, không nhịn được nở nụ cười rồi nói với quản sự: "Người phái người đi tìm mấy tên nha dịch đó, nói là chúng ta tình nguyện phối hợp với bọn họ để tra án, về phần đám nữ hài ở thôn trang... Đối với đám người ồn ào muốn tìm nữ nhi thì hãy nói rõ ràng tình huống của nữ nhi bọn họ, những hài tử còn nhỏ tuổi thì cho bọn họ nhận nhau, còn những hài tử trưởng thành rồi thì... Người đi nói tốt với đám nữ hài tử đó, kêu chúng ký khế ước rồi để chúng ở lại thôn trang làm việc."

Đối với Tần Dục, việc đưa đám nữ hài tử kia trở về là tuyệt đối không có khả năng, hắn muốn giữ các nàng ở lại, so với việc che che lấp

lắp thì không bằng thoải mái mở rộng cửa ra cho người khác xem.

Gần đây Kinh thành có chuyện rất ồn ào.

Một đám người tung tin Đao vương bắt cóc nữ nhi bọn họ, bọn họ đi đến thôn trang của Đao vương náo loạn thì kết quả không cẩn thận bị Lục hoàng tử Tần Diễn giết chết...

Sau khi nha môn bắt được đám người này còn điều tra ra là Vinh Dương Trưởng công chúa kêu bọn họ làm như vậy...

Mọi chuyện rất phức tạp, Tần Dục và Tần Diễn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, nhưng so với Tần Diễn và Vinh Dương Trưởng công chúa thì Tần Dục chịu ảnh hưởng ít nhất, bởi vì Tần Dục đã làm vài chuyện.

Chuyện đầu tiên hắn làm là kêu quản sự dẫn theo bảy tám nữ hài tử ba bốn tuổi đến cửa nha môn, sau đó đứng giữa vòng vây của dân chúng trong Kinh thành gọi người đã tố cáo Đao vương bắt nữ nhi mình ra nhận diện xem đâu là nữ nhi của hắn.

Người kia... Không nhận ra.

Tiểu hài tử vốn trưởng thành rất nhanh, nữ hài kia ở trong thôn trang của Tần Dục hơn nửa năm đã sớm thay đổi nhiều, hơn nữa cách ăn mặc cũng không giống với trước kia nên càng khó nhận ra.

Đương nhiên, nếu để cho đám nữ hài này đến nhận mẫu thân thì không chừng vẫn sẽ nhận ra được, nhưng mẫu chốt là mẫu thân của mấy nữ hài này không đến.

Vì thế mọi người liền nhìn ra mấy tên nam nhân vẫn nói mình nhớ thương nữ nhi vốn không nhận ra được đâu là nữ nhi của mình, mấy hài tử kia cũng không hề thân cận với bọn họ.

Quản sự thôn trang của Đao vương còn đứng bên cạnh nói: "Dựa theo manh mối người cung cấp, thôn trang đã dẫn những nữ hài tử phù hợp đến đây, xin hỏi rốt cục đâu là nữ nhi của người?"

Người kia nói không nên lời.

Một tên khác đến tìm nữ nhi, lúc trước cũng đến thôn trang tìm quản sự và Tần Dục nói là nữ hài tử đó giờ đã mười lăm tuổi.

Nữ nhân này đến cửa nha môn, nàng nhận người kia là phụ thân mình, sau đó liền khóc sụt sùi, lúc trước nàng sinh bệnh nặng, người trong nhà không muốn nàng ở lại nên nàng đã ký khế ước để làm việc ở thôn trang của Đao vương, bạc bán mình thì đã dùng để chữa bệnh.

Đao vương tuyệt đối không có bắt nàng, nàng chỉ ở trong thôn trang làm công mà thôi.

Hiện tại phụ mẫu nàng như vậy...

Nữ nhân này khóc lóc cầu xin quan viên bỏ qua cho phụ thân mình, sau đó đưa hết tất cả tiền công của mình cho phụ thân trước mặt mọi người, làm đủ trách nhiệm hiếu thảo của một nữ nhi đối với phụ thân nên không thể trách nàng.

Nữ nhân này sinh ra ở hộ nông dân, tướng mạo bình thường, Đao vương không hề ép nàng, mà nhìn cách ăn mặc của nàng thì liền biết bây giờ nàng sống không tệ, hiển nhiên Đao vương không hề bạc đãi nàng. Nếu đã như thế thì hơn phân nửa điều nàng nói đều là sự thật.

Mọi người vốn tin tưởng lời nữ nhân này nói, nàng cũng cho thấy

mình biết chữ ngay tại đây, sau khi nói là do Chiêu Dương công chúa dạy thì mọi người càng cảm thấy lời nói của nàng có thể tin.

Đoan vương... Không đến mức phải đi bắt nữ nhi trong thôn đến thôn trang của mình để cho ăn cho uống, còn dạy nàng biết chữ đi?

Hướng chi sau đó quản sự thôn trang của Đoan vương còn nói rằng bọn họ hoan nghênh học trò trong Kinh đến thôn trang để nhìn tình hình cụ thể, bởi vì bên trong thôn trang không chỉ dưỡng một ít hài tử mà còn có xưởng in ấn của Đoan vương.

Chương 63: Vạn Thư Lôu (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Tần Dục giao cho thủ hạ cố ý làm lớn chuyện này, cũng bởi vậy mà hắn mới nổi danh, còn có thể khiến Tần Diễn và Vinh Dương trưởng công chúa không được dễ chịu.

Những người đó không chịu được cực hình, ở trong nha môn nhận tội, khai là do chịu sự sai bảo của Vinh Dương trưởng công chúa mới đi tìm Đao Vương gây phiền toái.

Người ở trong Kinh thành khi nhắc tới Vinh Dương trưởng công chúa khẩu khí đều trở nên kỳ quái. Dưới mưu kế của Tần Dục, thậm chí nha môn ở bên kia còn chuyên đi tìm trưởng công chúa để đòi bồi thường.

Từ xưa đến nay Tần Dục được danh là vất chày ra nước đòi từng đồng, Trưởng công chúa phái người đi làm hư hoa màu của hắn, hắn liền muốn cạo một tầng thịt trên người trưởng Công chúa.

Cho nên...

Hoa màu ở thôn trang kia, rất nhiều là do tự tay Chiêu Dương công chúa trồng, thậm chí nàng còn tự trồng một số ít loại hoa cỏ quý báu, không thiếu việc phải bồi thường hai vạn mấy, mà bởi vì sợ hãi và hốt hoảng cho nên xưởng in ấn của Đao vương vẫn chưa thể khởi công, cũng tổn thất hai vạn mấy.

Ai cũng biết Tần Dục có công phu sư tử ngoạm, nhưng Vinh Dương trưởng công chúa cũng không thể không ngoan ngoãn đáp ứng hắn. Nếu không để cho hắn truy cứu ra, xui xẻo cũng chỉ có Vinh Dương trưởng công chúa.

Phải biết rằng vì việc này mà Lục Quốc công và Vinh Dương Trưởng trưởng công chúa cãi nhau rất nhiều lần.

Về phần Tần Diễn...Ngược lại thì Tần Dục không tìm hắn gây phiền toái, nhưng bản thân hắn đã bị phiền toái quần thân rồi.

Tuy những người đó là do Vinh Dương trưởng công chúa phái tới gây phiền toái cho Đaoan vương, nhưng người của Tần Diễn giết người lại là sự thật.

Tóm lại, mọi người không biết Vinh Dương trưởng công chúa còn tìm người "Bán mạng".

Cửa lớn của Đaoan vương đóng chặt rồi báo quan, không cùng những người bên ngoài gây xung đột, nhưng đúng lúc này Lục Hoàng tử Tần Diễn lại nổ ra tranh chấp, sau đó giết người....

Dưới sự chỉ dẫn của người có tâm, dân chúng trong Kinh thành gắn biệt danh cho Tần Diễn là "phóng túng, ngạo mạn, ngang bướng, coi mạng người như cỏ rác."

Bọn họ không thể làm gì Tần Diễn nhưng có thể ở trong lòng chán ghét Tần Diễn.

Mọi chuyện phát triển hết thảy đều vô cùng thuận lợi, nhiều quan viên đã ngầm kết giao với Tần Dục, mượn sức một số ít người có liên quan, cũng có liên quan đến Ngô Thiên Dương.

Tuy Ngô Thiên Dương chỉ là một tú tài nhưng tiên sinh của hắn lại rất có tiếng tăm, là một trong những người đứng đầu giới thư sinh nghèo ở Kinh thành.

Ngày đó, sau khi Ngô Thiên Dương trở về từ thôn trang ngoài thành của Tần Dục đã lập tức tìm đến tiên sinh của mình, đem tất cả những gì mình chứng kiến và nghe thấy kể hết ra.

Vì thế, việc thay đổi kỹ thuật in vốn đã giúp Đoan Vương có tiếng tốt trong giới thư sinh nghèo ở Kinh thành, bây giờ ấn tượng càng tốt hơn, cũng nguyện ý vì Đoan vương nói chuyện.

Mà đôi khi, việc dẫn đường dư luận còn phải vào những thư sinh nghèo đó. Người trong thế gia đều được dạy dỗ ở trong gia tộc, dẫn đường không tốt, bọn họ cũng khinh thường việc giao tiếp với dân chúng trong Kinh thành, nhưng với thư sinh nghèo thì không giống như vậy.

Liền nói đến Ngô Thiên Dương, thi thoảng hắn sẽ đem sách của tiên sinh viết về những chuyện xưa đi bán trong Kinh thành.

Việc này, Tần Dục đều giao cho thủ hạ đi làm, đến nay việc hắn để ý vẫn là chuyện của Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh thế mà có thể dùng hột tảo đánh người xa như vậy...Tần Dục không thể tránh được mà nhớ tới một số chuyện của bản thân lúc ở kiếp trước.

Khi đó hắn chỉ cảm thấy Lục Di Ninh thân thủ linh hoạt, nhưng hiện tại ngẫm lại...quả thật bản lĩnh của Lục Di Ninh có chút không tầm thường.

Ít nhất đối với nữ tử bình thường, tuyệt đối không có khả năng giống như nàng, ngay cả chim chóc bay trên trời cũng có thể bắt để ăn no bụng được.

Vương phi của hắn rất thần kỳ, nhưng như vậy... cũng không phải chuyện tốt gì.

Tần Dục hơi lo lắng nhưng rất nhanh lại yên lòng, tuy Lục Di Ninh có chút bản lĩnh nhưng đến cùng vẫn là người thường, bằng không thì đời trước cũng không chết thê thảm như vậy, chỉ cần hắn để ý chút thì người khác sẽ không phát hiện ra.

Vừa nghĩ như vậy, Tần Dục liền buông lỏng hỏi Lục Di Ninh: "Trừ việc nàng có thể dùng hạt táo đánh người, còn có cái gì nữa?"

Lục Di Ninh không chút nghĩ ngợi đã nói: "Ta có thể chữa bệnh!"

Thật ra nàng không thích tu luyện, chung quy thì trước kia luyện ra một thân bản lĩnh, ngược lại càng mang cho nàng nhiều thống khổ, khiến cho nàng có một đoạn thời gian muốn chết cũng không chết được.

Nhưng thân thể Tần Dục không tốt, cần nàng hỗ trợ chữa bệnh...mấy ngày nay nàng mỗi ngày đều rất cố gắng luyện công.

"Di Ninh của ta thật lợi hại." Tần Dục cười nói: "Đúng rồi, chuyện này không thể để cho người khác biết, hiểu chưa?"

"Được." Lục Di Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Vốn dĩ Tần Dục chờ nàng hỏi vì sao, chưa từng nghĩ đến Lục Di Ninh hoàn toàn không hề hỏi, chỉ có thể giải thích nói: "Nàng rất lợi hại, so với rất nhiều người thì lợi hại hơn, nếu để người khác biết

nàng lợi hại như vậy, bọn họ sẽ sợ hãi nàng, cho nên không thể để cho người khác biết."

Lục Di Ninh nghe rất nghiêm túc, sau khi nghe xong liền nhíu mày: "Tần Dục sẽ sợ hãi sao?"

"Ta không sợ." Tần Dục cười nói.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, vui sướng trong mắt phảng phất như muốn tràn ra ngoài.

"Ta không sợ nàng, ta thích nàng." Tần Dục thờ dài nói, có chút đau lòng sờ sờ khoe miệng Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh của hắn thường thường không thể biểu đạt chính xác cảm xúc của bản thân, luôn luôn cười không nổi...

"Ta cũng thích người, ta thích nhất người." Lục Di Ninh nói, đi đến thế giới này gần một năm, nàng đã học được việc trao đổi giữa người với người, cũng biết thích là sao.

Nàng thích đồ ăn, thích ăn thịt, thích vịt nướng, nhưng thích nhất là Tần Dục.

Trong lòng Tần Dục run lên, Lục Di Ninh nói thích, có lẽ là hoàn toàn không giống với từ thích của hắn, nhưng nghe được Lục Di Ninh thổ lộ, tâm hắn vẫn rung động không ngừng như cũ.

Tần Dục trò chuyện với Lục Di Ninh xong thì vào cung.

Chuyện thuật in ấn và Vạn Thư lâu, hắn đều phải báo cho Vĩnh Thành để một phen mới được.

Đoạn thời gian này, Vĩnh Thành để càng ngày càng trầm mê luyện đan, muốn gặp ông cũng càng ngày càng không dễ dàng, chẳng qua tốt xấu gì Tần Dục vẫn có thể gặp được.

Bị đưa đến phía sau điện nơi Vĩnh Thành để đang ở, tổng quản thái giám Phúc Quý bên người Vĩnh Thành để báo cho Tần Dục biết: "Vương gia, Vinh Dương trưởng công chúa đến đây, đang nói chuyện với bệ hạ, đành phải để Vương gia chờ một lát rồi."

"Không sao." Tần Dục nói, đột nhiên nhìn về phía Phúc Quý: "Nghe nói công công lại ở bên ngoài mua thêm hai tòa nhà? Bẩm vương chưa đưa lễ mừng qua, đã sơ sót rồi."

Ánh mắt Phúc Quý lóe lóe, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười chuẩn mực: "Vương gia đây là giễu cợt nô tài đấy à, chẳng qua nô tài chỉ mua cho mình nhà để dưỡng già, sao có thể thu lễ mừng?"

"Tòa nhà công công dùng để dưỡng già hơi lớn, lai lịch cũng bất phàm, Ngự Sử ở phía dưới đều dâng sớ con lên." Tần Dục nói, dè thấp âm thanh xuống: "Phụ hoàng theo đuổi thuật Trường Sinh, những người đó lại không ngăn được cho nên nhìn chăm chăm người bên cạnh phụ hoàng."

Nghe được Tần Dục nói vậy, Phúc Quý không khỏi lo lắng đứng lên.

Thời điểm Tần Dục vừa bắt đầu nói chuyện với hắn, hắn có chút không hiểu ý của Tần Dục, mà hiện tại xem ra...Tần Dục đây là đang chỉ điểm cho hắn?

Vĩnh Thành để có hoang đường ra sao thì vẫn là Hoàng đế, vài Ngự sử kia không thể động đến ông, nhưng người bên cạnh Vĩnh Thành để thì bọn họ lại có thể đối phó, ví như hắn.

Trước kia Hoàng thượng tin trọng hẳn, đến nay thì tin nhiệm vị Thanh Vân đạo trưởng kia hơn, nếu bị Hoàng Thượng biết được hẳn có bao nhiêu gia tài...

Phúc Quý đã ở bên người Vĩnh Thành đế hầu hạ đã lâu, vô cùng hiểu rõ Vĩnh Thành đế, chính bởi vì hiểu rõ, hẳn dám để cho Vĩnh Thành đế biết hẳn ăn hối lộ làm trái luật, cũng không dám để cho Vĩnh Thành đế biết hẳn có bao nhiêu tiền được.

Tuy nếu Vĩnh Thành đế biết, hẳn đem cả gia tài cả của mình dâng lên thì hẳn sẽ không sao, nhưng hẳn luyến tiếc số tiền tài kia...

Nghĩ như vậy, Phúc Quý này liền quyết định đem hai tòa nhà mình vừa có bán ra, đổi thành bạc cất trong ngân khố của mình.

Hẳn phải khiêm tốn một chút mới được...Dù sao hẳn cũng chỉ yêu thích tiền tài mà thôi, so với tòa nhà lớn quá mức gây chú ý thì bạc trắng bóng bẩy thực ra càng hợp ý hẳn hơn.

Tần Dục nhìn thấy biểu tình của Phúc Quý, liền đoán được suy nghĩ của hẳn.

Vị đại thái giám bên người Vĩnh Thành đế này yêu nhất là tiền tài, trước đây sau khi người Nhung tấn công Kinh thành, từ trong một tòa nhà của hẳn đào ra hai ngàn vạn tiền, chỉ có điều không biết làm thế nào mà hẳn có được nhiều bạc như vậy.

Đời trước đồng bạc kia giúp người Nhung có tiền tiếp tục đánh nhau, đến nay...

Biết được vị trí ngân khố khiến tâm tình của Tần Dục cực kỳ tốt.

"Hoàng huynh, người nhất định phải đề phòng Đoan vương một chút,

đến nay trong Kinh thành đều đang nói Đao vương nhân nghĩa, cứ tiếp tục như vậy, còn ai nhớ rõ bên trên Đao vương có người?"

"Thuật in ấn kia khiến cho vài người đọc sách trong Kinh thành ai ai cũng ca tụng Đao vương, còn Hoàng huynh, đúng là không có ai nhắc tới."

"Hoàng huynh, Đao vương ở ngoại thành nuôi nhiều người như vậy, cũng không biết hẳn có ý gì."

Ước chừng vì cảm tạ Tần Dục "chỉ điểm" bản thân, Phúc Quý mang theo Tần Dục đi vào bên trong một đoạn, sau đó Tần Dục mơ hồ nghe được Vinh Dương trưởng công chúa đang cáo trạng mình.

Mà Vĩnh Thành đế, hẳn còn đang tiếp thu.

Đương nhiên, ông không biểu hiện ta ngoài, sau khi nghe Vinh Dương trưởng công chúa oán giận xong thì phát phát tay, để cho Vinh Dương trưởng công chúa rời đi.

Sau đó, Tần Dục nhìn thấy Vinh Dương trưởng công chúa hùng hùng hổ hổ đi ra từ trong phòng, nhìn thấy hẳn xong không chỉ không chột dạ, ngược lại còn trừng mắt nhìn hẳn một cái.

Vinh Dương trưởng công chúa tin chắc hẳn là một phế nhân, không có khả năng ngồi lên ngôi vua, đối với hẳn chưa bao giờ giả vờ giả vờ.

Sau khi Vinh Dương trưởng công chúa rời đi, Tần Dục cho người đẩy hẳn đến trước mặt Vĩnh Thành đế.

Vĩnh Thành đế đang không ngừng ngáp, ánh mắt nhìn Tần Dục có chút không tốt.

Tần Dục cũng không để ý, chỉ là đem chuyện cải tiến thuật in ấn và việc muốn tu sửa Vạn Thư lâu nói ra.

Trước đó có Tần Diển "chỉ điểm" qua, hôm nay lại nghe Vinh Dương trưởng công chúa châm ngòi, Vĩnh Thành đế vốn đã không cao hứng mấy, hiện tại Tần Dục còn chủ động nói ra, càng thêm không vui.

Nhưng mà Tần Dục chuyển lời, nói tiếp: "Phụ hoàng, nếu Vạn Thư lâu có thể kinh doanh thật tốt là có thể lưu truyền trăm năm, nhi thần cho rằng đây là công đức to lớn, hi vọng phụ hoàng vì vậy mà có thể giúp đỡ, cũng khiến cho người đọc sách trong thiên hạ đối với phụ hoàng càng tôn thờ yêu mến."

Ngay sau đó Tần Dục càng nói tốt, mà những lời này đều chỉ có một ý tứ, đó là đem tất cả công lao đều quy về Vĩnh Thành đế.

Cuối cùng, Tần Dục còn nói: "Nhi thần chỉ là phế nhân, tương lai ngay cả con nối dõi cũng không có, muốn công lao cũng vô dụng, cho nên vốn muốn cho Lục hoàng đệ nhìn Vạn Thư lâu một chút, chưa từng nghĩ tới Lục hoàng đệ gặp phải chuyện..."

Mặt Tần Dục đầy vẻ đáng tiếc, mà lời này của hắn vừa nói ra, bao nhiêu hoài nghi vừa dâng lên của Vĩnh Thành đế đều triệt để tiêu tán, thậm chí còn đồng tình với nhi tử xui xẻo này.

Chỉ là đồng tình này cũng không tồn tại lâu lắm.

Sau khi Tần Dục rời đi, Vĩnh Thành đế liền đi ra ngoài, không ngờ mới đi không xa, sơ ý trượt chân suýt nữa té ngã.

Nếu không phải có thái giám đỡ, không chừng ông sẽ ngã bị thương mất!

Nhất thời sắc mặt Vĩnh Thành để thay đổi, lại nhớ tới chuyện phát sinh sau khi gặp Tần Dục lần trước ---- Lần đó gặp Tần Dục không bao lâu, ông đột nhiên bị tiêu chảy.

Chương 64: Vạn thư lâu (3)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Vĩnh Thành Đế có chút hoài nghi, nhớ lại những chuyện từ rất lâu về trước, cũng đột nhiên nghĩ đến... Sau khi ông gặp Tần Dục thì thường thường xảy ra chuyện không tốt!

Gần đây thì không nói, ngay cả trước kia... Mỗi lần nhìn thấy Tần Dục thì tâm trạng ông cũng kém hơn một lúc lâu.

Nghĩ như vậy, Vĩnh Thành Đế nhớ lúc trước Thanh Vân đạo trưởng đã từng nói qua có người gây cản trở số mệnh ông, chẳng lẽ... Ông và Tần Dục thật sự tương khắc?

Vĩnh Thành Đế càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, lập tức nổi lên ý niệm sau này sẽ hạn chế gặp mặt Tần Dục.

Mà lúc này, sợ là Tần Dục cũng đã biết bản thân sắp gặp vận hạn rồi.

Kiếp trước lúc Thanh Vân đạo trưởng khiến cho Vĩnh Thành Đế cảm nhận mình tương khắc với hắn thì Vĩnh Thành Đế càng ngày càng chán ghét hắn, lần này hắn là cũng không ngoài ý muốn.

Dù sao thì hắn là nhi tử của Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế sẽ không đến mức giết hắn, nhưng phỏng chừng sau này sẽ không gặp hắn nữa... Có trời mới biết kiếp trước Vĩnh Thành Đế đã đổ toàn bộ những điều xui xẻo mà mình gặp phải lên người hắn.

Tần Dục biết bản thân mình bị oan uổng, nhưng không cảm thấy chuyện này có gì không tốt, thậm chí hiện tại còn đang cân nhắc buông bỏ quyền thế trong tay.

Năm ngoái lúc vừa trở về, hấn khẩn cấp nghĩ cách cầm quyền là vì có quá nhiều chuyện phải làm, cần phải sắp xếp, mà hiện tại, chuyện hấn cần phải làm đều đã hoàn thành rồi, nên có cầm quyền hành thì cũng không có ý nghĩa gì nữa, so ra thì ngược lại hấn càng muốn dọn dẹp toàn bộ triều đình một phen hơn.

Mà muốn dọn dẹp triều đình thì không thể không khiến những người đó phạm vào sai lầm, như vậy sẽ có được lý do tốt để đối phó...

Tần Dục nghĩ không sai, Thanh Vân đạo trưởng thật sự đã làm một vài chuyện khiến Vĩnh Thành Đế không thích hấn.

Chờ khi Vĩnh Thành Đế tiếp tục tìm Thanh Vân đạo trưởng lý giải một ít chuyện liên quan đến số mệnh, biết được nếu không có số mệnh thì con người làm cái gì cũng đều sẽ không thuận lợi, mà sau khi biết số mệnh của mình vẫn sẽ bị người chung quanh gây trở ngại thì lại càng chán ghét Tần Dục.

Ai mà đi thích một kẻ gây trở ngại cho mình được?

Vĩnh Thành Đế không muốn gặp Tần Dục, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến Tần Dục.

Ngày đó sau khi gặp Vĩnh Thành Đế thì Tần Dục liền bắt đầu bận rộn nhiều việc, vội vàng thành lập Vạn Thư Lô.

Đất ở Kinh thành có giá rất cao, Tần Dục cũng không tính toán xây dựng Vạn Thư Lô ở nội thành mà chọn cách tu sửa thôn trang ở

ngoại thành, nhưng mà dù vậy cũng phải tốn rất nhiều tiền.

Vĩnh Thành Đế cũng biết việc thành lập Vạn Thụ Lâu phải tiêu nhiều tiền, nhưng ông không muốn tiêu tiền vào một chỗ như vậy nên làm bộ như không biết, thế cho nên việc thành lập Vạn Thụ Lâu đều do Tần Dục tự bỏ tiền của mình ra.

Đúng lúc vừa mới lấy được một khoản tiền từ chỗ Vinh Dương trưởng công chúa, Tần Dục suy nghĩ rồi chi số tiền đó vào đây.

Thật ra hẳn có thể mượn cơ xây Vạn Thụ Lâu để đòi tiền phú thương[1] trong Kinh, nhưng nghĩ lại thì vẫn nên chờ xây xong rồi mới đòi sẽ tốt hơn.

[1]Phú thương: người buôn bán giàu có

Tất cả phòng trong thôn trang đó đều được tân trang lại, xây thành những căn phòng nhỏ, tính toán sau này sẽ làm nơi cư trú cho những thí sinh lên Kinh thành tham gia thi cử, trừ điều này ra thì cũng muốn xây dựng thành nơi lưu trữ sách...

Tần Dục đã biết được lợi ích của công tượng (công nhân) nên đến Công bộ [2] để mượn rất nhiều công tượng giúp mình xây phòng.

[2] Công bộ: Công bộ có thể xem như tương đương với Bộ Xây dựng, Bộ Giao thông Vận tải ngày nay

Thượng Thư Tôn Văn Nghĩa của Công bộ cấp tốc đến gặp Tần Dục, sau khi Tần Dục đề nghị thì liền đưa công tượng cho Tần Dục mượn, sau này lúc Tần Dục trả trở về dù thiếu hẳn một nửa công tượng thì hẳn cũng không lên tiếng.

Sau đó, người đã lừa gạt lấy mất một nửa số công tượng của hẳn

tìm đến, hi vọng có thể mua lại số công tượng kia, hẳn cũng đồng ý.

Lúc trước hẳn đã được Thái Bình đạo nhân nhắc nhở, khi phát hiện Hoàng lăng có vấn đề thì không biết phải bắt đầu giải quyết từ đâu và làm như thế nào, cuối cùng là do Đoan vương giúp hẳn tra ra kẻ đã vơ vét tiền là ai, rồi lấy lại tiền thì chuyện này mới được giải quyết, phần nhân tình hẳn nhất định phải thừa nhận.

Nếu như thế thì việc Đoan vương lấy đi công tượng của Công bộ, hẳn cũng dứt khoát mắt nhắm mắt mở.

Tốc độ xây dựng Vạn Thu Lâu rất nhanh, mà trước khi nó được xây dựng xong thì Tần Dục đã dùng những cô nhi mà mình thu dưỡng để in ấn sách cho thôn trang, vén bức màn bí ẩn lên cho các học trò ở Kinh thành biết.

Lúc trước Tần Dục nói sẽ cho người đến tham quan thì chắc chắn sẽ giữ lời, vì vậy nên đã sớm tiếp đãi tốt các học trò trong Kinh rồi, nhóm đầu tiên đến thôn trang của hẳn tham quan chính là Ngô Thiên Dương cùng với rất nhiều bạn tốt của hẳn.

Thôn trang này của Tần Dục cũng đẹp, tuy là thôn trang có ôn tuyền nhưng không có nhiều cột trạm trổ, núi giả đá thạch xa hoa lộng lẫy như những thôn trang khác, ngược lại xây dựng rất nhiều phòng ở thực dụng thu lưu cô nhi.

Ở trong này, đại hài tử sẽ được tiếp thu giáo dục, tiểu hài tử sẽ được chăm sóc, mỗi người trên mặt đều đầy nụ cười...

Ngô Thiên Dương nhìn thấy thì liền sửng sốt, chờ khi hẳn nói chuyện với một lão bà đang chăm sóc mấy hài tử khoảng hai ba tuổi xong thì lòng đầy cảm khái: "Ta vẫn luôn hướng về một chốn bồng lai, không ngờ lại thật sự có thể nhìn thấy một chốn bồng lai như vậy."

Tiên sinh (Thầy giáo) của Ngô Thiên Dương xuất thân nghèo hèn, từng làm quan trong triều, sau này chịu không nổi cảnh tham ô bẩn thỉu nên mới từ quan, cuối cùng làm một tiên sinh dạy chữ, rất nhiều năm trước cũng là một nhà Nho tri thức.

Mà thân là một người tôn sùng đạo Nho, Ngô Thiên Dương cũng có chủ trương chính trị của mình --hi vọng có thể thành lập sự bình đẳng giữa người với người, người già được chết yên lành, người khỏe mạnh có chỗ để dùng, điều kiện của hài tử tốt hơn, trong xã hội, mọi người thân nhau như người một nhà.

Mà mọi thứ trước mắt có chút tương tự với những gì hắn đã tưởng tượng.

Lão bà vừa rồi trò chuyện với hắn là dân chạy nạn đến Kinh thành, chồng con không phải đã chết thì là thất lạc, bà vốn tưởng rằng chính mình cũng chỉ có một con đường chết đói, chưa từng nghĩ đến thôn trang của Đoan vương sẽ thu lưu bà.

Điều bà phải làm chỉ là chăm sóc hài tử trong thôn Trang mà thôi, đối với bà thì không hề khó.

Tiên sinh của Ngô Thiên Dương họ Vương, tên Thanh Khoát, rộng rãi phóng khoáng. Hắn nhìn thấy Đoan vương thật lòng chăm sóc đám hài tử đó thì tâm trạng có chút kích động, chờ sau khi nhìn thấy xưởng in ấn thì càng cảm khái liên tục.

Đương nhiên cũng không phải mọi người đều tán đồng việc làm của Đoan vương giống hắn, đại đệ tử của Vương Thanh Khoát đã hơn bốn mươi tuổi, sau khi vào xưởng in ấn thì rất bất mãn -- trong xưởng in này lại có nữ tử, quả thực không ra gì cả!

Nữ tử thì nên ở nhà giúp phụ dạy con mới đúng, sao có thể xuất đầu lộ diện ở trong xưởng để làm việc?

Người này có chút cổ hủ, trong lòng nghĩ vậy nên cũng nói như vậy.

Vương Thanh Khoát khẽ nhíu mày, cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

"Chư vị, cái này không trách được Vương gia chúng ta, thật sự người có thể dùng được quá ít." Quản sự nói: "Nếu không có những nữ tử này giúp đỡ thì sản lượng sách mỗi ngày xưởng có thể in ấn sẽ giảm đi ít nhất một nửa."

Cho đến nay, nữ nhân làm việc trong xưởng in ấn, ngoại trừ vài nữ tử cô nhi khá trưởng thành ra thì còn có Chiêu Dương công chúa và nha hoàn bên cạnh, cùng với một vài nữ nhi xuất thân nhà nông mà Chiêu Dương công chúa chọn ra từ thôn trang. Mới đầu quản sự cũng cảm thấy để các nàng đến làm việc có chút không thỏa đáng, nhưng dùng lâu thì lại cảm giác dùng những nữ tử này thật sự rất tốt.

Không nói cái khác, chỉ riêng tính cẩn thận thì nữ nhân đã hơn nam nhân rồi.

"Tiên sinh, đa số nữ tử đều là Chiêu Dương công chúa tự mình dạy chữ, cũng vì công chúa muốn góp một phần sức lực cho học trò trong thiên hạ." Ngô Thiên Dương nói, hẳn vốn có ấn tượng vô cùng tốt với Chiêu Dương công chúa, sau lần trước gặp mặt thì càng ngưỡng mộ Chiêu Dương công chúa hơn.

Đương nhiên cảm giác ngưỡng mộ của hắn rất đơn thuần, không phải là tình cảm nam nữ với Chiêu Dương công chúa, thậm chí sự ngưỡng mộ với Chiêu Dương công chúa còn ít hơn đối với Đoan vương.

"Đây vốn là thôn trang của Đoan vương, có nữ tử làm việc bên trong cũng là bình thường." Vương Thanh Khoát nói, vài nhà giàu cũng giao một ít việc nhỏ cho nha hoàn, vừa nghĩ như vậy hắn liền không cảm thấy nơi này kỳ quái nữa.

Vương Thanh Khoát nói ra thì không còn ai truy cứu nữa, lực chú ý của mọi người đều nhanh chóng bị các loại sách hấp dẫn.

Nơi này in ấn rất nhiều sách, đều là những loại trước kia bọn họ chưa nghe bao giờ, chưa bao giờ gặp qua!

Nhóm học trò này đột nhiên đứng im không động đậy.

Sau này Tần Dục biết được có người có ý kiến với việc nữ tử làm công, bấy giờ mới phát hiện ra mình sơ sót.

Hắn không ngại để nữ tử làm việc nhưng lại có vài người để ý... Nhưng tuy hắn đã biết điều này thì cũng không tính thay đổi.

Sau khi đám người Vương Thanh Khoát xem thôn trang của Tần Dục xong, không bao lâu thì lại có người khác đến đây, bên trong cũng không thiếu người của Duệ vương, Vinh vương.

Bọn họ phái người tới đây là vì muốn bắt thóp Tần Dục, nhưng Tần Dục lại hoàn toàn không có cái thóp nào để bọn họ bắt, ngược lại còn khiến bọn họ quay về tay không.

Về phần kỹ thuật in ấn... Tần Dục vốn cũng không tính dấu giếm nên thoải mái để bọn họ nhìn.

Không bao lâu sau đã đến Trung thu, Tần Dục trở về đã được một năm.

Mùa hè của quá khứ, Tần Dục đều rất đau khổ. Thân thể suy yếu cho nên hắn rất sợ nhiệt, nhưng cũng không chịu nổi lạnh, chỉ cần dùng nhiều đá một chút là sinh bệnh ngay.

Người hắn đầy mồ hôi, không bao lâu thì kêu người hầu hạ mình thay quần áo, đừng nói người khác cảm thấy hắn phiền phức mà ngay cả hắn cũng cảm thấy bối rối.

Nhưng mùa hè năm nay hắn lại trôi qua không tệ.

Giấc ngủ của hắn trở nên rất tốt, trên người không đau, thân thể lại có sức lực...

Mỗi ngày hắn đều cảm nhận được mình khỏe lên từng chút một, khiến hắn tràn ngập hi vọng với tương lai, thần thái cả người sáng láng.

Đương nhiên, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ cảm nhận được một chút đau khổ, là đau khổ ngọt ngào.

Lục Di Ninh thật sự rất thân cận với hắn, mùa hè lại mặc quá ít.

"Gần đây trời lạnh, về sau nàng mặc áo lót đi ngủ đi." Tần Dục sớm đã cho người chuẩn bị tốt một chiếc áo lót và tiết khố dày.

Lúc trước, tuy Lục Di Ninh ngủ có mặc y phục nhưng vì trời nóng, y phục đều là tơ lụa cho nên dây lưng luôn lơ đãng bị tuột ra, thậm chí đôi lúc sau khi tỉnh lại thì không biết y phục đã biến đi đâu, mặc cũng như không mặc.

Hiện tại thời tiết lạnh, rốt cuộc có thể bắt nàng mặc dày thêm một chút.

"A..." Lục Di Ninh ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lúc nhận y phục thì rõ ràng có chút mất hứng.

Nàng không muốn mặc y phục, nàng thích không mặc gì rồi cùng ôm Tần Dục ngủ.

Trên người Tần Dục lành lạnh, ôm rất thoải mái, thậm chí nàng chán ghét vị thuốc, nhưng vì nó tỏa ra từ người Tần Dục nên nàng cũng thích.

Chỉ cần ôm Tần Dục nàng liền cảm giác thật cao hứng, cũng sẽ không nhớ tới những chuyện trước kia nữa...

Nhưng mà Tần Dục lại bắt nàng mặc y phục, nàng không mặc thì Tần Dục sẽ không vui...

Vì để Tần Dục vui vẻ nên nàng chỉ có thể ép chính mình mất hứng một chút.

Mặc xong y phục thì Lục Di Ninh bắt đầu làm chuyện mà ngày nào trước khi ngủ cũng phải làm -- đó là trị thương cho Tần Dục.

Nàng rót toàn bộ nội lực của mình vào trong cơ thể Tần Dục, sau đó liền cảm thấy thân thể không còn hơi sức, cả người rất buồn ngủ... Lục Di Ninh cũng không gắng gượng mà trực tiếp ngã ra phía sau.

Tần Dục đã sớm chuẩn bị tốt, vươn tay đỡ được nàng nên mới để nàng ngủ trên cánh tay mình.

"Di Ninh, nàng cảm thấy thế nào?" Tần Dục nhìn Lục Di Ninh, sau đó liền thấy tầm y của nàng trượt xuống, lộ ra bả vai mượt mà.

Do nửa khuôn mặt bị che nên càng mê người.

Tần Dục hít sâu một hơi, cảm thấy đồng tình với mấy tên thái giám, cũng có chút đồng tình với mình không khác gì thái giám.

Kéo y phục của Lục Di Ninh lại đằng hoàng, cột dây lưng cho chặt, lúc này Tần Dục mới an tâm nằm xuống.

Buổi tối trước khi ngủ hẳn vốn sẽ uống chén thuốc an thần, hơn nữa nhờ Lục Di Ninh trị liệu nên gần đây hẳn ngủ rất ngon, hôm nay cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngủ thì Lục Di Ninh lại không ngủ, nàng còn đang tu luyện.

Luyện hai canh giờ, nội lực của nàng trở lại, đồng thời, tuy nàng chưa từng ngủ nhưng cả người không hề mệt, rất có tinh thần.

Xoay người rót toàn bộ nội lực của mình vào trong cơ thể Tần Dục, ngay sau đó, Lục Di Ninh liền bắt đầu cởi vạt áo của mình.

Nàng cởi y phục xong lại nằm vào trong lòng Tần Dục, thuận tiện cũng kéo bớt y phục của Tần Dục ra, cuối cùng còn kéo tay Tần Dục đặt lên ngực mình.

Làm xong thì Lục Di Ninh mới an tâm ngủ. Lúc nàng làm điều này cực kỳ cẩn thận, đúng là Tần Dục không hề hay biết, thậm chí còn ôm chặt người trong lòng theo bản năng...

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tần Dục phát hiện tay mình đang đặt ở nơi không nên đặt, nửa người trên của Lục Di Ninh còn không mặc áo, trần trụi nằm ở trong lòng hắn.

Nhìn Lục Di Ninh ngủ say sưa, hắn không nhịn được cười khổ.

Hắn đã sống rất nhiều năm, tự nhận đã sớm xem nhạt nữ sắc, ngay cả Thiên tiên đứng ở trước mặt cũng không đáng lo, nhưng thực tế...

Ở cạnh Lục Di Ninh, hắn lại giống như một tên tiểu tử, tim sẽ nhịn không được mà đập nhanh, buổi tối còn chiêm tiện nghi người ta.

Yên lặng rút tay về, Tần Dục hít sâu một hơi.

Lục Di Ninh... Càng lúc càng lớn.

Chương 65: Tiệc Trung thu (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Hôm nay là trung thu, trong cung theo thường lệ tổ chức cung yến.

Chẳng qua trung thu là ngày đoàn viên, cho nên số người tiến cung ít hơn một chút so với năm mới.

Hôm nay Tần Dục không xử lý chính vụ, phát hiện bản thân lại chiếm tiện nghi của Lục Di Ninh, sau khi hồn phách thất lạc rời giường, hắn bắt đầu chuẩn bị tiến cung, thuận tiện thưởng tiền cho hạ nhân ở Đoan vương phủ và thôn trang.

Chuyện này theo lý là do Vương phi Lục Di Ninh làm, nhưng Lục Di Ninh cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể nhờ Tần Dục lo thay.

Chiêu Dương đã trở về Kinh thành trước đó một ngày, trong phủ công chúa của nàng có rất nhiều đồ bị Tần Dục đề nghị bán đi, mà lúc này tại phủ Đoan vương phủ, Chiêu Dương khi còn ở ngoại thành dưỡng được thói quen dậy sớm nên đã chờ Lục Di Ninh và Tần Dục ở bên ngoài.

Trước kia Lục Di Ninh vẫn luôn chịu đói, cho nên nàng cố chấp một cách bất bình thường với đồ ăn, khẩu vị rất lớn, vì muốn chiều theo nàng, một người trước kia chỉ ăn đồ thanh đạm, sáng chỉ uống cháo như Tần Dục lại cho người chuẩn bị một bàn bữa sáng phong phú mỗi ngày.

Có điều, bữa sáng tuy phong phú nhưng những thứ Lục Di Ninh thích ăn không hề hiếm lạ nên số tiền chi tiêu không nhiều.

Chẳng hạn như hôm nay, bọn họ ăn canh gà, bánh bao nhân đậu xanh, đậu hũ kho, trứng chiên và cá kho, cùng với vài món dưa muối ăn kèm.

Tần Dục ăn một chén canh gà thanh đạm, bên trong chỉ có chút thịt gà, còn Lục Di Ninh thì ăn một bát to đầy, bên trong có hai cái chân gà bự.

Lục Di Ninh vừa ngồi xuống đã bung bát lên ăn, khi đối mặt với ẩm thực, Chiêu Dương luôn phải tiết chế cho nên thấy như vậy thì không khỏi sửng sốt.

Lúc trước nàng và Lục Di Ninh chỉ có thể uống cháo, hiện tại...hiện tại nàng vẫn ăn ít, Lục Di Ninh thì lại ăn còn nhiều hơn so với trước kia.

Điều khiến nàng buồn bực là sao Lục Di Ninh ăn nhiều như vậy mà không hề béo?

Thật vất vả mới gầy xuống cho nên Chiêu Dương cứ hăm mộ nhìn Lục Di Ninh, mà lúc này Lục Di Ninh đã ăn không ít rồi, còn bắt đầu vừa uống canh vừa ăn bánh bao, rồi lại dùng đũa gắp một miếng cá lên ăn.

Miếng cá kia bình thường là cá mè, cá mè còn tươi được cắt thành đoạn, bỏ vào chảo dầu chiên sơ qua, sau đó vớt ra rồi thêm chút xì dầu, đường, dấm, đun cho đến khi cá thấm là được, hương vị cực kỳ ngon, Lục Di Ninh thích vô cùng.

Lúc này, Lục Di Ninh cứ một miếng rồi một miếng, Chiêu Dương nhìn cực kỳ hâm mộ.

Chẳng qua là hâm mộ thì hâm mộ, nàng cũng chỉ ném một miếng nho nhỏ, hiện tại nàng không muốn béo lại đâu.

Ăn xong bữa sáng, ba người chuẩn bị tiến cung.

Bởi vì tiến cung cho nên y phục bọn họ mặc đều rất phức tạp, Tần Dục tự mình giúp Lục Di Ninh mang đồ xong thì phát hiện Vương phi của mình lại xinh đẹp lên nữa rồi.

Lục Di Ninh luyện được công pháp kia thì hiển nhiên vô cùng có lợi, nó không chỉ giúp thân thể nàng trở nên tốt hơn, khôi phục năng lực và sức mạnh mà còn giúp làn da nàng trở nên vô cùng mịn màng mê người.

Tần Dục nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng, có xúc động muốn lại gần hôn một cái, nhưng cuối cùng hấn vẫn nhịn xuống.

“Được rồi, xuất phát thôi.” Tần Dục nói.

"Chờ một chút!" Lục Di Ninh cầm một túi gấm để điểm tâm để vào, giấu trong ống tay áo rồi mới nói: “Hiện tại được rồi!”

Cái này...Tuy trong cung không nhất định sẽ có nhiều đồ ăn ngon nhưng ít nhất cũng không bị đói, Hoàng tẩu của nàng, tiến cung dự tiệc còn phải vụng trộm mang theo đồ ăn sao? Chiêu Dương kinh ngạc đưa mắt nhìn Hoàng huynh mình, sau đó thì phát hiện vẻ mặt của Tần Dục vô cùng bình tĩnh.

Đương nhiên Tần Dục rất bình tĩnh, chỉ là giấu điểm tâm trong ống tay áo mà thôi, so với lúc Lục Di Ninh làm chuyện khác người thì chút

chuyện nhỏ này không có gì đáng kể.

Lục Di Ninh... thậm chí nàng còn cố ý giấu đồ ăn dưới giường mà hai người nằm ngủ.

Cái giường kia làm từ gỗ cực kỳ trân quý, mấy chục thợ Hoàng gia điêu khắc một năm mới hoàn thành, giá trị nghìn vàng, vậy mà dưới giường giấu mấy túi gạo....Chuyện này nếu hấn nói ra ngoài, người khác cũng không tin.

Nhưng hấn vẫn dung túng.

Lục Di Ninh thích cất giấu lương thực thì cứ cất giấu đi, thật ra cũng không phải là chuyện lớn gì... Đồi trước bọn họ còn dựa vào đồng lương thực của Lục Di Ninh cất giấu mà sinh hoạt.

Tần Dục đối xử với Lục Di Ninh tốt như vậy, hạ nhân Đoan Vương phủ cũng không nói gì, sau khi Thọ An được Tần Dục đồng ý, còn đem chuyện này sửa lại một chút rồi bán lấy tiền.

Cũng không biết Tần Diệu và Tần Nhạc, hai người đó tốn rất nhiều tiền bạc chỉ mua được chút tin tức như vậy, trong lòng sẽ có cảm giác gì.

Việc lên xe ngựa đối với Tần Dục là vô cùng phiền toái, nhất định phải có người nâng hấn lên mới được, Lục Di Ninh nhìn vài thị vệ nâng Tần Dục lên, hơi hơi bĩu môi.

Thật ra nàng rất muốn làm, đáng tiếc Tần Dục không cho.

Đương nhiên Tần Dục sẽ không để cho Lục Di Ninh nâng mình, hấn đã phát hiện khí lực của Lục Di Ninh rất lớn, tuy nhiên điều này không thể để cho người khác phát hiện, còn có...bị Vương phi của

mình nâng lên, hấn tự nhận da mặt rất dày cũng không chịu nổi.

Bận việc hồi lâu, thời điểm tiến cung đã là buổi trưa, đám người Tần Dục theo thường lệ đến Triệu Hoàng hậu trước, sau đó cùng Triệu Hoàng hậu cùng tới nơi tổ chức cung yến.

“Chiêu Dương, mọi người cùng chúng ta.” Trên đường, Tần Dục nói với Chiêu Dương.

“Vâng, Hoàng huynh!” Chiêu Dương gật đầu, cảm kích nhìn Tần Dục, nàng vẫn có chút sợ yến hội, Hoàng huynh muốn làm điểm tựa cho nàng sao?

“Chờ chút nữa nếu ta có rời đi, thì mọi nhớ trông chừng Hoàng tẩu của mọi.” Tần Dục lại nói.

Chiêu Dương: "...". Cho nên thật ra là muốn nàng chiếu cố Hoàng tẩu sao?

Tần Dục không quản tâm tình phức tạp của Chiêu Dương, dặn dò thêm vài câu, mà hấn dặn dò như vậy cũng có nguyên nhân.

Tuy trong Hoàng cung hấn có chút nhân thủ nhưng nói thật, nhân thủ trung thành không nhiều, không chắc có thể bảo vệ Lục Di Ninh hoặc là Chiêu Dương, tuy nhiên nếu hai người ở cùng một chỗ, thêm đám người hầu hạ bên cạnh các nàng, dù sao cũng an toàn hơn một chút.

Lúc này Lục Di Ninh vẫn đang nghe Tần Dục nói chuyện với Chiêu Dương, đồng thời lấy túi gấm ra, bắt đầu ăn điểm tâm. Chạy tới chạy lui lâu như vậy, nàng lại thấy đói bụng...

Dường như có ai đó từng nói, người luyện võ thường ăn nhiều cơm, cho nàng hấn nên ăn nhiều một chút, Tần Dục luôn có thể làm ra rất

nhều đồ ăn, nếu vậy... nàng nghĩ mình ăn nhiều một chút cũng không có gì to tát.

Chiêu Dương nhìn thấy Lục Di Ninh ăn ngon như vậy thì có chút hâm mộ.

Yến hội này chắc chắn Vinh Dương trưởng công chúa sẽ tham dự, suy cho cùng thì bà vẫn luôn muốn cố gắng kéo gần quan hệ với Vĩnh Thành đế.

Bởi vậy, Tần Dục và Lục Di Ninh vừa đến thì lập tức nhìn thấy bà ta, bà ta cũng ngược mặt lên, liền thấy Tần Dục và Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh càng lớn càng giống bà ta, diễm lệ như nhau, nhưng dung mạo như vậy cũng không khiến Vinh Dương trưởng công chúa yêu thích, trái lại còn khiến bà ta thêm chán ghét Lục Di Ninh.

Gần đây vừa bị Đoan Vương cho một vố xong, bà ta càng không thích hai người này.

“Còn nhớ một năm trước, Hoàng huynh đã tứ hôn tiểu nữ nhi cho Đoan vương trong yến hội Trung thu, chớp mắt đã một năm trôi qua, thời gian trôi nhanh quá.” Vinh Dương trưởng công chúa cười nhạt một cái: “Ta vẫn nên cảm ơn Đoan vương một lần, nếu không phải có Đoan vương thì nữ nhi ngọc này của ta sợ là sau này khi chết đến nơi mai táng cũng không có.”

Ngoài mặt thì Vinh Dương trưởng công chúa đang cảm kích Đoan vương, nhưng trên thực tế... Bà ta lạnh lùng nói như vậy, lấy chỗ thiếu sót của Lục Di Ninh ra mà nói, rõ ràng là châm chọc Đoan vương, còn lấy chính nữ nhi của mình để đâm chọc hẳn.

“Đúng vậy, vẫn phải cảm ơn Trưởng công chúa đã giúp ta cưới được

Di Ninh.” Tần Dục cười nhìn Vinh Dương trưởng công chúa, tay cầm lấy tay của Lục Di Ninh.

Nhất thời, sắc mặt của Vinh Dương trưởng công chúa trầm xuống.

Cung yến vào bắt đầu vào buổi chiều, trước khi trời tối là sẽ kết thúc, dù sao thì Hoàng cung không dễ để ngủ lại.

Tần Dục cùng một ít người giao hảo hàn huyên, một lát sau Vĩnh Thành Đế cũng đến.

Thoạt nhìn mặt mày Vĩnh Thành đế hồng hào rất có tinh thần, nhưng thường xuyên ngáp một cái, không biết rốt cuộc là tinh lực dư thừa hay là tinh lực không có.

Mà thời điểm ông tới, bên người còn mang theo Tiêu Quý phi.

Sau khi xảy ra chuyện ở Tần An tự, mấy tháng nay Vĩnh thành đế không đến chỗ Tiêu Quý phi. Trong cung không thiếu mỹ nhân, mà Tiêu Quý phi tuổi đã lớn, trước kia bà thường lắc lư trước mặt ông, tâm sự nói chuyện tri kỉ cho nên ông vẫn còn yêu thích, tuy nhiên nếu không gặp thì cũng sẽ không nhớ tới bà.

Vậy nên, Tiêu Quý phi thất sủng rất lâu, hiện tại đột nhiên cùng xuất hiện với Vĩnh Thành Đế ở cung yến, đúng thật là khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Chẳng qua Tần Dục thì không, từ lần được hấn “chỉ điểm”, Phúc Quý đối với hấn rất tốt, chuyện cơ mật không thể nói nhưng một số việc Phúc Quý sẽ nói cho hấn, ví dụ như... Tiêu Quý phi tìm một cung nữ có vẻ ngoài tương tự mình, hai người cùng nhau hầu hạ Vĩnh Thành đế một đêm, lần nữa bà lại được sủng ái.

Chuyện như vậy, Tần Dục cảm thấy rất ghê tởm, nhưng hiển nhiên Vĩnh Thành Đế không hề để ý, thậm chí còn rất vừa lòng, không so đo chuyện Tiêu quý phi đã làm trước kia nữa.

Sau khi Vĩnh Thành đế mang theo Tiêu Quý phi ngồi xuống, cung yến liền bắt đầu, tầm mắt của Tần Dục cũng đặt lên người Lục Di Ninh.

Khẩu vị của Lục Di Ninh rất tốt, lúc này đã ăn mấy món trước mặt, nàng còn ăn rất nhanh khiến cho nhiều người chú ý, Duệ Vương phi Quách phúc ngồi cách đó không xa nhìn Lục Di Ninh bằng một ánh mắt khinh thường.

Nhưng đến khi thấy Tần Dục vẫn chăm chú nhìn Lục Di Ninh thì trong mắt nàng ta lại có sự hâm mộ.

Từ lúc hạ sinh một nữ nhi, quan hệ giữa nàng ta với Tần Diệu càng ngày càng kém, nếu không phải Tiêu Quý phi thất sủng thì sợ là Tần Diệu sớm đã đưa mấy nữ nhân vào trong phủ rồi!

Lúc trước nàng ta còn muốn trấn áp Tần Diệu, nhưng hiện tại... nàng ta đã gả cho Tần Diệu rồi, mà Tần Diệu còn là Hoàng tử, sao nàng ta thể trấn áp được Tần Diệu đây?

Nàng ta không thể hòa ly với Tần Diệu, hai người vinh sẽ cùng vinh, tổn hại sẽ cùng tổn hại, cho nên dù có nắm thóp Tần Diệu thì nàng ta cũng không thể nói cho người khác.

Nàng ta chỉ có thể chịu đựng sự ghê tởm và ghen ghét mà đi giúp Tần Diệu.

Quách Phúc rất khó chịu, Tần Diệu lại hứng thú nhìn Lục Di Ninh đối diện, hoàn toàn không quan tâm đến sắc mặt khó coi của Quách

Phúc. Quách Phúc hiểu đạo lý, đương nhiên hẳn cũng hiểu, cho nên hẳn không sợ Quách Phúc.

Ở phía trên, Tiêu Quý phi đang gấp đồ ăn cho Vĩnh Thành Đế thì thấy bên trong ly rượu trống không, thế là để cho cung nữ bên người Vĩnh Thành đế rót rượu.

Cung nữ kia rót được một nửa thì đột nhiên ngã lên người Vĩnh Thành Đế.

Tiết mục như vậy Vĩnh Thành đã gặp nhiều, mới đầu còn tưởng tiểu mỹ nhân muốn ôm ấp yêu thương, không ngờ cung nữ kia ngã cực kỳ nghiêm trọng, bầu rượu trên tay nàng ta văng ra, đổ đầy lên mặt Vĩnh Thành đế.

Vĩnh Thành đế cảm giác bản thân thật xui xẻo, sau đó ánh mắt không khỏi rơi xuống người Tần Dục.

Mà lúc này, không biết có phải đúng dịp hay không, bên kia Tần Dục cũng xảy ra chuyện như vậy, một cung nữ cầm rượu ngã lên người Tần Dục.

Mắt Vĩnh Thành đế híp lại, vốn định nói gì nhưng lại thôi, sai người đánh chết cung nữ kia rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Bởi vì không phải lần đầu tiên Vĩnh Thành đế nửa đường rời đi cho nên không ai cảm thấy kỳ lạ, Vĩnh Thành Đế đi rồi thì tất cả ánh mắt đều dừng lại ở Lục Di Ninh đang luống cuống tay chân giúp Tần Dục lau người.

“Người kia cố ý.” Lục Di Ninh ghé sát tai Tần Dục nói rồi trừng mắt với cung nữ đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Chương 66: Tiệc Trung thu (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Tất nhiên Tần Dục biết cung nữ kia cố ý.

Cung nữ trong cung cũng được phân cấp bậc, cung nữ có thể phụ trách rót rượu trong cung yến thì đều được dạy bảo nhiều năm rồi, sao lại có thể dễ dàng phạm sai lầm?

Tuy biết điều này nhưng hắn sẽ không đi truy cứu một quân cờ, hoặc thậm chí là cứ tức giận bắm lấy không chịu bỏ qua.

Bây giờ hắn thả cung nữ này đi thì nhất định người đứng sau lưng cũng sẽ giết người diệt khẩu.

Cầm tay Lục Di Ninh đang tức giận, Tần Dục nói: "Đi thay đồ giúp ta." Tuy đã dặn dò Chiêu Dương chăm sóc Lục Di Ninh nhưng Tần Dục vẫn không yên lòng, lúc này hắn lại không thể không rời đi nên tính dẫn Lục Di Ninh theo.

"Hoàng huynh thật coi trọng Hoàng tẩu, đúng là một phút cũng không rời được." Tần Diệu châm chọc nói.

"Khi thê tử sắp lâm bồn mà còn không thèm liếc nhìn một cái thì đúng thật là bổn vương làm không được." Tần Dục cười với Tần Diệu, nắm tay Lục Di Ninh đi ra ngoài.

Lúc này sắc mặt Tần Diệu trở nên cực kì khó coi, trong lòng Quách Phức càng cảm thấy khó chịu hơn.

Còn một người khác cũng thấy khó chịu trong lòng, đó là Nhị Hoàng tử phi Tô Minh Châu.

Tuy rằng mối quan hệ giữa Quách Phức và Tần Diệu không tốt, nhưng tốt xấu gì cũng sắp sinh hạ hài tử, còn hài tử của nàng thì ngay cả cơ hội nhìn thấy thế gian này cũng không có.

Cúi đầu nhìn bụng mình, trong mắt Tô Minh Châu đầy chua chát.

"Minh Châu, chúng ta rồi cũng sẽ có hài tử." Tần Nhạc khá miễn cảm với cảm xúc của người khác, nhìn thấy Tô Minh Châu cúi đầu không nói gì liền vươn tay cầm lấy tay Tô Minh Châu.

Trong lòng Tô Minh Châu ấm áp, cảm xúc đau thương vừa nãy biến không còn dấu vết.

Trấn an Tô Minh Châu xong, Tần Nhạc nhìn thoáng qua Tần Diệu đầy khí thế, lại cụp mí mắt xuống, che giấu hận ý.

Bình thường hắn luôn theo sau Tần Diệu, nghe lời đệ đệ này, nhưng thật ra người hắn hận nhất và chán ghét nhất cũng chính là đệ đệ này.

Tần Dục đã là phế nhân, không thể gây ra uy hiếp gì, kẻ địch của hắn chỉ còn lại Tần Diệu.

Sau khi dọn về phủ đệ, hắn đã kết giao với rất nhiều quan viên cấp trung và cấp thấp, nhưng những tên quan viên kia hoàn toàn không có cách nào giúp hắn đối phó Tần Diệu.

Người có thể đối phó được Tần Diệu, sợ là chỉ có đại ca của hắn, nhưng trong một năm nay...

Nghĩ đến gần đây Tần Dục càng ngày càng yên tĩnh thì Tần Nhạc hơi nhú mày.

Trước kia Tần Dục không buông tha Tần Diệu, hắn không cần làm gì cả thì hai người kia cũng đã đấu đến long trời lở đất, nhưng bây giờ Tần Dục thật sự không thèm để ý đến Tần Diệu.

Rốt cục Tần Dục muốn làm gì?

Bưng chén rượu lên uống một ngụm, Tần Nhạc nhìn về phía chỗ trống của Tần Dục thì hơi nhú mày. Hắn muốn nhân cơ hội tiệc Trung thu để châm lửa giữa Tần Diệu và Tần Dục, mà mục tiêu hắn lựa chọn chính là vị Vương phi ngốc của Tần Dục.

Muốn động tay động chân với một người đầu óc có vấn đề thì rất đơn giản, mà nếu Tần Diệu thấy Lục Di Ninh ngồi một mình thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nhưng hắn lại không ngờ là Tần Dục lại trông coi nàng ta kỹ như vậy, nếu đã như thế...

Tần Nhạc lại uống một ngụm rượu, hắn vừa uống xong thì cung nữ bên cạnh liền rót đầy ly rượu cho hắn.

Tần Nhạc nhìn cung nữ kia một cái rồi nói với Tô Minh Châu: "Chúng ta ra ngoài hóng gió được không?"

Vĩnh Thành Đế đã rời đi, bọn họ hoàn toàn có thể thả lỏng một chút... Tô Minh Châu cười gật đầu.

Chiêu Dương ngồi cách Tần Dục không xa.

Nàng luôn không thích những buổi yến hội như vậy, nhưng bây giờ đã gầy đi rồi nên không còn bị người ta khinh thường, bên cạnh cũng không còn những ánh mắt lạnh luôn nhìn Hoắc Thọ nên nàng cũng không thấy khó chịu như trước.

Đồ ăn trước mặt đã nguội, Chiêu Dương cũng chưa hề động đũa, chỉ ăn chút điểm tâm hoa quả.

Tiệc Trung thu là bữa tiệc chiêu đãi bách quan nên Ngự Thiện phòng cũng phải bận rộn chuẩn bị một bữa tiệc lớn, vì vậy tất cả đồ ăn đều được đầu bếp của Ngự Thiện phòng tỉ mỉ xào nấu. Thật ra mấy món ăn đã nguội kia có hương vị rất tốt, thậm chí những món điểm tâm mà Chiêu Dương ăn còn ngon hơn.

Cảm giác bơ đường tan trong miệng thật sự rất tuyệt! Chiêu Dương ăn một miếng rồi lại muốn ăn thêm một miếng, nhưng nghĩ đến tình trạng thân thể mình thì cuối cùng đành phải nhẫn nhịn dừng lại.

Hồ đại phu nói với nàng là nàng nên ăn với số lượng vừa phải, bất cứ loại đồ ăn nào cũng không thể ăn nhiều. Nếu không chỉ cần vô ý thì sẽ lại trở nên mập mạp.

"Công chúa, Đao vương gọi người qua đó một chút." Chiêu Dương lột một trái cam, đang chuẩn bị ăn thì có cung nữ tới bên cạnh nàng.

"Hoàng huynh gọi ta làm gì?" Chiêu Dương khẽ nhíu mày.

"Bẩm công chúa, nô tỳ cũng không rõ, chỉ biết là Vương gia đang chờ ở Thiên Điện." Cung nữ kia nói.

"Ta đi xem thử." Chiêu Dương đứng dậy rồi đi theo cung nữ kia ra

ngoài, trước đó Hoàng huynh có dặn nàng chăm sóc tốt cho Lục Di Ninh, nói không chừng bây giờ muốn kêu nàng đến trông tử ấy.

"Công chúa..." Hai nha hoàn được Chiêu Dương dẫn theo đều nhú mày kêu một tiếng — — lúc trước Đoan vương đã dặn là phải cẩn thận.

Chiêu Dương liếc nhìn nha hoàn vừa mới kêu mình, không biết vì sao nàng ta muốn nói rồi lại thôi, sau đó liền đi theo cung nữ kia ra ngoài.

Cung nữ kia không dẫn Chiêu Dương đi loạn xạ mà là đúng là theo hướng lúc này Tần Dục rời đi, nha hoàn bên cạnh Chiêu Dương cũng yên lòng.

Nhưng không ngờ là nàng ta lại yên tâm quá sớm.

Một lát sau, các nàng tới Thiên Điện rồi được dẫn vào một căn phòng: "Đoan vương kêu công chúa chờ Vương phi ở đây, Vương phi sẽ nhanh đến thôi." Cung nữ kia nói xong liền hành lễ lui ra ngoài.

Chiêu Dương tìm chỗ ngồi xuống để chờ Lục Di Ninh, không ngờ vừa ngồi thì đầu liền choáng váng...

Đồng thời cửa phòng lại bị mở ra một lần nữa.

Trong một tòa Thiên Điện khác cách đó không xa, Tần Dục đang thay quần áo cho mình.

Hắn cử động bất tiện, thay đồ cũng rất chậm nên phải kéo dài một lúc mới xong, khi hắn thay đồ xong... Lục Di Ninh lại nhìn chăm chăm hắn không rời.

"Nàng nhìn cái gì?" Tần Dục hỏi.

"Người thật dễ nhìn!" Lục Di Ninh nói.

Trong mắt Lục Di Ninh đầy vẻ chân thành, nàng thật sự cảm thấy hắn rất dễ nhìn... Nhìn Lục Di Ninh như vậy, Tần Dục không khỏi bật cười.

Bộ dạng tàn phế này của hắn có chỗ nào dễ nhìn?

Nếu thật sự có thể khỏi hẳn thì tương lai hắn phải luyện tập một phen, như vậy thật sự sẽ có khả năng trở nên rất dễ nhìn, nhưng bây giờ thì không cần nghĩ đến.

"Chúng ta trở về đi." Tần Dục nói.

Lục Di Ninh gật đầu, đang muốn cùng Tần Dục rời đi thì đột nhiên nhú mào.

"Làm sao vậy?" Tần Dục hỏi.

"Ta ngửi thấy một mùi hương không tốt, rất đáng ghét." Lục Di Ninh nói, nàng luôn miễn cảm với những vị thuốc nên lúc này liền cảm nhận được mùi hương kỳ lạ đó.

"Truyền đến từ nơi nào?" Tần Dục nhú mào hỏi, trong Hoàng cung này sao lại có mùi hương khiến Lục Di Ninh cảm thấy không tốt?

"Nơi đó." Lục Di Ninh chỉ vào một chỗ cách đó không xa.

Đó là một tòa Thiên Điện cách nơi này một bức tường, chỗ đó có mùi hương không tốt...

"Chúng ta đi xem thử." Tần Dục nói.

Những người đi thay đồ với Tần Dục trừ Lục Di Ninh ra còn có Thọ Hỉ, Thọ An, Tần Dục nói một tiếng, hai người kia liền đẩy hẳn đến chỗ mà Lục Di Ninh chỉ.

Thiên Điện nên có rất nhiều người hầu hạ, nhưng bên này lại không có ai, cửa Thiên Điện cũng chỉ khép hờ... Tần Dục nói với Thọ Hỉ, Thọ An: "Các người mở cửa vào xem thử."

Lúc này hai thái giám đi đến phía trước mở cửa, sau đó liền kinh hô: "Chiêu Dương công chúa!"

Tần Dục nghe thấy lời Thọ Hỉ nói thì sắc mặt lập tức biến đổi: "Chiêu Dương làm sao?"

Thọ Hỉ nhanh chóng tiến lên xem qua tình huống của Chiêu Dương, lập tức nói: "Công chúa ngất... Người... Y phục người không chỉnh tề."

Nghe nói Chiêu Dương không sao thì sắc mặt Tần Dục buông lỏng, nhưng nghe thấy câu nói sau thì lập tức trầm xuống.

Là ai tính kế Chiêu Dương?

"Mau chóng đưa Chiêu Dương đi." Tần Dục không chút nghĩ ngợi liền nói, y phục Chiêu Dương không chỉnh tề, không cần biết là nam nhân nào xông tới, hậu quả đều không thể tưởng tượng được.

Tần Dục nóng nảy hận người đứng phía sau màn, đang muốn đưa Chiêu Dương đi thì bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân.

Tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy tình hình lúc này

của Chiêu Dương...

Thọ An, Thọ Hỉ không quan tâm hai nha hoàn nằm bên cạnh Chiêu Dương, lúc này hai người họ nhanh chóng khoác áo choàng của Tần Dục lên người Chiêu Dương rồi nâng nàng ra ngoài.

Nhưng mà một người sống như vậy muốn khiêng ra thì thật không dễ dàng, chứ đừng nói là bên ngoài còn có người đang đến...

"Muốn đưa Chiêu Dương đi sao?" Lục Di Ninh đột nhiên hỏi, thật ra nàng không hiểu tình hình trước mắt cho lắm, chỉ biết là Tần Dục đang rất tức giận.

"Ừ, chúng ta đang nghĩ cách đưa muội ấy đi, nếu thật sự không được..." Nếu thật sự không được thì hấn và Lục Di Ninh liền nghĩ cách để chặn người bên ngoài, hoặc tìm cách nào đó để đánh lạc hướng.

"Để ta làm cho!" Lục Di Ninh nói một tiếng, đột nhiên ôm lấy Chiêu Dương, sau đó chạy tới bức tường vây, rồi...

Mượn lực của một thân cây mọc sát tường, Lục Di Ninh ôm Chiêu Dương nhảy qua đầu tường rồi biến mất không thấy đâu!

Tần Dục: "..."

Thậm chí hấn còn chuẩn bị sẵn sẽ làm vài chuyện ái muội với Lục Di Ninh, mượn cơ đuổi người bên ngoài đi, chuyện này...

Vương phi của hấn còn có bản lĩnh này sao?

Tần Dục đã sớm biết Lục Di Ninh lợi hại, nhưng thật không ngờ nàng có thể ôm Chiêu Dương dễ dàng trèo tường bỏ trốn như vậy.

Thọ Hi và Thọ An cũng không ngờ tới, tuy rằng Chiêu Dương công chúa gầy, nhưng chung quy đã từng có khoảng thời gian béo cho nên người rất đầy đặn, lúc này hai người bọn họ chỉ có thể nâng lên, nhưng bây giờ...

Vương phi thật lợi hại!

Tần Dục còn đang ngẩn ra thì người bên ngoài đã tiến vào.

Vĩnh Thành Đế đã đi, Quách Phúc vẫn đang tự tìm phiền phức cho mình... Tần Diệu không còn kiên nhẫn tiếp tục ngồi ở yến hội nữa nên tính đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện đi gặp mấy người mình sắp đặt ở trong cung.

Hắn đang đi đến Thiên Điện của mình, kết quả vừa vào cửa liền thấy Tần Dục ngồi trên xe lăn.

"Tần Dục! Sao ngươi lại ở đây?" Tần Diệu cau mày nhìn Tần Dục, trong mắt đầy ý đề phòng.

Tần Dục nhìn thấy Tần Diệu thì lập tức đoán được người đứng sau bức màn chỉ có thể là Tần Nhạc — — Dù Tần Diệu không có não đến đâu thì cũng chắc chắn sẽ không náo loạn gây ra gièm pha lớn.

Gièm pha một chuyện không tốt như vậy sẽ hủy hoại Tần Diệu, mà không chừng Chiêu Dương cũng không còn mạng!

"Tần Dục, rốt cục ngươi muốn làm gì?" Tần Diệu lại hỏi.

"Bên trong có hai cung nữ y phục không chỉnh tề." Tần Dục nói, Chiêu Dương đi rồi nhưng người bên cạnh nàng vẫn còn ở bên trong.

Cũng không biết lần này có thể đưa hai người này ra ngoài không nữa.

"Người tính kế ta!" Tần Diệu phần hận nhìn Tần Dục, cung nữ kia đều là người của Vĩnh Thành Đế, nếu hấn dính vào thì nhất định Vĩnh Thành Đế sẽ chán ghét hấn!

"Ta muốn tính kế người mà còn xuất hiện ở đây sao?" Tần Dục cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà vận khí ta cũng thật không tốt, nghe thấy bên này có động tĩnh nên đến xem thử, đúng là giúp người một tay."

Tần Diệu đang muốn nói gì đó nhưng bên ngoài lại có người đến, mà người đó chính là Vương phi Quách Phúc của Tần Diệu.

Nhìn thấy Quách Phúc, Tần Diệu liền nhíu mày: "Sao người lại đến đây?!" Chuyện này tuyệt đối là có người muốn tính kế hấn! Nếu không thì sao lại dẫn Quách Phúc đến đây!

Quách Phúc nghe được một tin tức khiến nàng ghê tởm nên mới đến, không ngờ Tần Dục cũng ở đây nên sắc mặt dịu xuống một chút.

Cùng lúc đó, Lục Di Ninh đã ôm Chiêu Dương đi tới chỗ lúc này Tần Dục thay y phục.

Nhìn Chiêu Dương, nàng cau mày suy tư một lúc, sau đó vân vê bộ ngực đầy đặn của Chiêu Dương.

Gần đây ngực nàng lớn hơn rất nhiều, nhưng không thể so với Chiêu Dương.

Chương 67: Tiệc Trung Thu(3)

Edit: Tina Kathy + CNY

Beta: Nhược Vy

Lúc choáng váng sắp bất tỉnh, Chiêu Dương biết mình chắc chắn đã mắc mưu người khác, vạn phần hối hận.

Mà trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm giác có người đang cời y phục của mình thì càng hận không thể chết đi. Khi đó cả người nàng vô lực, căn bản không có biện pháp phản kháng.

Sau đó trong cảm xúc tức giận và nôn nóng, nàng ngất đi.

Lúc này, Chiêu Dương vì đau mà tỉnh lại, mà sau khi tỉnh lại, ngoại trừ cảm thấy trên người có mấy chỗ như bị kim đâm, vậy mà nàng còn cảm giác được... có người đang sờ ngực nàng?!

Nơi đó không phải nơi người khác có thể sờ! Chiêu Dương vừa tức vừa gắp, mở to mắt ra, trở tay tát một cái vào người đang khinh bạc mình.

Cái tát của nàng mang theo hận ý mãnh liệt, nhưng cả người lại không có chút sức lực cho nên trong mắt người khác cũng chỉ là một cái tát nhẹ như bông.

Lục Di Ninh gắn lại cây trâm vừa dùng để đâm Chiêu Dương lên đầu, ghen ghét néo người Chiêu Dương một chút, sau đó nhìn Chiêu Dương mở mắt ra.

Lúc Chiêu Dương mở mắt, hận không thể băm người đã khinh bạc mình thành trăm mảnh, sau đó... nàng lại thấy Hoàng tẩu của nàng đang dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn nàng.

Đây là chuyện gì? Chiêu Dương ngẩn người, thử thăm dò gọi một tiếng: “Hoàng tẩu?”

“Ừ.” Lục Di Ninh nhàn nhạt đáp lại, lau huyết vị vì bị đâm vào mà chảy máu của Chiêu Dương.

“Hoàng tẩu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chiêu Dương hỏi theo bản năng.

“Không biết.” Lục Di Ninh nói, duỗi tay giúp Chiêu Dương quấn chặt áo choàng.

Chiêu Dương nhìn động tác của Lục Di Ninh, đột nhiên ý thức được người khinh bạc mình vừa rồi hình như chính là Hoàng tẩu: “Hoàng tẩu, lúc này là người néo muội?”

“Ừ.” Lục Di Ninh gật gật đầu, lại hỏi: “Sao của ngươi lớn thế?”

Chiêu Dương: “...” Nàng cũng không biết mà!

“Tần Dục rất thích bóp chỗ đó của ta, ta cũng muốn nó lớn hơn.” Lục Di Ninh nói tiếp. Tuy bình thường là nàng cầm tay Tần Dục để lên ngực mình, nhưng chỉ cần để lên, Tần Dục lập tức sẽ bóp không tha, rõ ràng là rất thích bóp chỗ đó.

Nàng vẫn luôn hiếu kì với chuyện này, lúc trước còn hỏi qua Hồ phu nhân, vì sao ngực nàng sẽ sưng lên, đau nhức rồi lớn hơn, nhưng Hồ phu nhân chỉ nói một chút, còn nói chuyện này không thể hỏi

người khác. Đương nhiên, nếu đều là nữ nhân, quan hệ tốt thì vẫn có thể nói về chuyện này một chút.

Chiêu Dương là nữ nhân, quan hệ cũng tốt, có thể nói chuyện.

Lúc trước trong lòng Chiêu Dương toàn là sợ hãi và phẫn nộ, nhưng bị Lục Di Ninh lấn qua lộn lại như vậy, cảm xúc đã biến mất vô tung vô tích, chỉ còn lại có sự "câm nín".

Hoàng tẩu, người nói chuyện này với ta, Hoàng huynh có biết không?

Còn Hoàng huynh của nàng... Nàng vẫn luôn cảm thấy Hoàng huynh là một người đứng đắn, hiện giờ xem ra... trước kia là nàng nhìn lầm Hoàng huynh rồi.

“Hoàng tẩu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Chiêu Dương hít sâu một hơi, rớt cuộc cũng hỏi.

Lục Di Ninh bình tĩnh lại, lời ít ý nhiều nói về chuyện đã xảy ra lúc trước, cuối cùng nói: “Hoàng huynh người bảo ta mang người đi, ta liền mang người tới nơi này. Hồ phu nhân nói ngoại trừ tắm rửa và ngủ nghỉ, không thể không mặc đồ, người muốn mặc đồ không?”

Vẻ mặt của Lục Di Ninh đơn thuần, nhưng giờ khắc này, Chiêu Dương lại không nhìn được hiểu lắm... Hoàng tẩu, lúc người ngủ, đều không mặc đồ sao?

Qua một lúc lâu, Chiêu Dương mới thu lại suy nghĩ của mình, tỏ vẻ muốn mặc y phục.

“Được rồi.” Lục Di Ninh gật đầu rồi ra cửa.

Nàng đi quá nhanh, Chiêu Dương không kịp ngăn lại, chỉ kịp nhìn

hướng nàng rời đi, trợn tròn mắt lên.

Hoàng tẩu vậy mà lại đi rồi, nàng phải làm sao bây giờ?

Hoàng cung thật sự rất lớn, Hoàng tẩu của nàng chạy đi có biết đường về không, có thể gặp phiền toái gì không?

Tuy Chiêu Dương từng bị người bên cạnh xúi giục ăn uống đến nỗi trở thành một cô nương mập mạp, nhưng bởi vì nàng là nữ tử, Triệu hoàng hậu gạt nàng rất nhiều chuyện, thế nên nàng vẫn có chút đơn thuần, không cảm thấy trong hoàng cung có nhiều nguy hiểm.

Nếu không thì lúc trước nàng cũng không đến mức chỉ nghe một cung nữ truyền lời là đã đi theo.

Nhưng lúc này, nàng đã gặp nạn rồi, Chiêu Dương nghĩ nhiều, càng nghĩ càng sợ.

Sau đó, nàng còn chưa lo sợ được bao lâu thì Lục Di Ninh đã trở lại, còn mang về một bộ y phục. Còn là bộ mà nàng đã mặc lúc trước.

“Hoàng tẩu, người lấy y phục từ đâu vậy?” Chiêu Dương kinh hỉ hỏi. Nàng còn tưởng rằng chỉ có thể mượn y phục của người khác để mặc. Dù sao y phục dự phòng của nàng cũng đang đặt trong cung của Triệu Hoàng hậu.

“Nhặt được ở ngoài.” Lục Di Ninh nói. Bộ y phục này bị người khác tiện tay ném ra. Nàng ngửi được mùi hương liền nhặt nó về.

Chiêu Dương lại cảm nín nhưng không dám trì hoãn, cầm y phục lên mặc vào nhanh như bay.

Nàng sống ở ngoại thành lâu rồi, đã có thể tự mặc quần áo, còn có

thể tự chỉnh trang cho bản thân rất nhanh. Nàng hỏi tiếp: “Hoàng tẩu, mấy người hầu hạ bên cạnh ta như thế nào? Các nàng không có việc gì chứ?”

Lục Di Ninh quen Chiêu Dương, nhưng cũng không phải cực kỳ thân thiết. Vừa rồi nàng để ý tới Chiêu Dương, hiện tại lại không muốn nói chuyện liền không trả lời, chỉ ra hiệu cho Chiêu Dương đi theo mình.

Nếu Chiêu Dương lo lắng cho hai người kia thì thử đi xem sao cũng được.

Chiêu Dương sững sốt, vội vàng đi theo.

Lúc này, bên phía Tần Dục, Tần Diệu đã phái thái giám mà hẳn tin nhiệm điều tra tình hình— Tần Dục nói bên trong có hai nha hoàn y phục xấu xí nhưng hẳn không tin hoàn toàn.

Thái giám nọ nhìn sơ qua, trở về gật đầu với Tần Diệu, Tần Diệu càng đen mặt: “Rốt cuộc là ai tính kế ta?”

“Người nghĩ xem vì sao người lại đến đây, và việc người đến nơi này có những ai biết?” Tần Dục hỏi, rồi nhìn về phía Quách Phúc: “Hỏi Vương phi của người đến đây làm gì.”

Tần Diệu lập tức nhìn về phía Vương phi của mình.

Quách Phúc liếc Tần Dục một cái, nói: “Thiếp thấy Đaoan Vương, Đaoan Vương phi và Vinh Vương, Vinh Vương phi đều đã đi, lại có người nói với thiếp chàng ở đây nên đến xem, người nói với thiếp là một thái giám lạ mặt, không biết đi đâu rồi.”

Lời Quách Phúc, người bình thường sẽ không thấy có gì lạ, nhưng Tần Diệu lại chú ý một chỗ, đó là “Vinh Vương, Vinh Vương phi đã

đi”.

Mà hấn nhảy bén như vậy là có nguyên nhân, thật ra... Quách Phúc gần như giày vò hấn cả năm nay, vì có một lần nàng bắt được hấn vũ nhục Tô Minh Châu.

Hấn vừa hận vừa đố kị Tần Dục, cũng từng có tình cảm khác thường với Tô Minh Châu, lúc trước Tô Minh Châu từ hôn Tần Dục, hấn thậm chí còn muốn cưới Tô Minh Châu nhưng Tiêu Quý Phi không cho hấn cưới, gả Tô Minh Châu cho Tần Nhạc.

Trong lòng hấn ảm ức, không những không quên Tô Minh Châu mà còn ngày càng thương nhớ, sau này có một lần đến chỗ Tần Nhạc uống rượu, hấn động thủ với Tô Minh Châu nhằm ném qua hương vị nữ nhân Tần Dục từng thích, hấn đã làm nhục nàng.

Tần Nhạc không nói gì, sau này hấn còn tìm Tô Minh Châu vài lần, nhưng từ khi dính thân với Quách Phúc thì không còn qua lại. Sau đó, có một lần gặp Tô Minh Châu mà xung quanh không có ai, hấn muốn đùa giỡn nàng một lúc, không ngờ lại bị Quách Phúc nhìn thấy.

Chỉ sợ là Quách Phúc sẽ không tha cho hấn và Tô Minh Châu.

Người biết chuyện của hấn không nhiều, nhưng trong đó có Tần Nhạc, phải chăng lần này là Tần Nhạc tính kế hấn?

Hấn và Tần Nhạc quan hệ cũng không tốt, thậm chí hấn còn giở trò với Tô Minh Châu, Tần Nhạc hận hấn cũng là chuyện bình thường. Chỉ là hai cung nữ kia... Chuyện này là sao? Hay là... hai cung nữ kia thật ra là người của phụ hoàng?

Nghĩ đến đây, Tần Diệu cảm thấy mình đã rõ hết mọi chuyện, lúc

trước hẳn còn thắc mắc hai cung nữ kia là ai, nhưng bây giờ...

“Ha ha, Hoàng huynh, người đã tới đây thì ta đành đi nơi khác vậy.”
Tần Diệu nói, kéo Quách Phúc ra ngoài.

Tần Diệu mới vừa bước ra đã gặp Vĩnh Thành đế và Thanh Vân đạo trưởng.

Vĩnh Thành Đế gặp xui xẻo ở tiệc trung thu, bắt đầu hoài nghi Tần Dục xung khắc với mình, cuối cùng cũng không nhịn được mà đi hỏi Thanh Vân đạo trưởng.

Thanh Vân đạo trưởng bày kế lâu như vậy, mua người bên cạnh Vĩnh Thành đế làm nhiều việc như vậy, chính là vì ngày này, hẳn đương nhiên vô cùng cao hứng.

Chỉ là, sau thời gian bên cạnh Vĩnh Thành Đế, Thanh Vân đạo trưởng đột nhiên phát hiện Vĩnh Thành Đế không hoàn toàn ghét bỏ Tần Dục.

Nếu Vĩnh Thành Đế thật sự nghe lời hẳn, sủng ái Tiêu Quý Phi và Tần Diệu đồng thời lạnh nhạt Tần Dục, thì hẳn đã có thể diệt hết bè phái của Tần Dục, nhưng cả ba vấn đề này chưa có cái nào hoàn thành.

Thanh Vân đạo trưởng có thể gạt Vĩnh Thành Đế đến mức này, hiển nhiên rất giỏi đoán lòng người, hẳn biết hiện giờ nếu liên tục bồi đắp Tần Dục không chừng sẽ phản tác dụng, vừa lúc nghe được Vĩnh Thành Đế nói vừa rồi bên Tần Dục cũng xảy ra chuyện, không biết vì sao cũng bị hất rượu như ông thì liền nảy ra một kế: “Hoàng Thượng, bản đạo đã gặp qua Đao Vương, hẳn long chương phượng tư, tướng mạo cực tốt, vốn không nên là một phế nhân, bản đạo đã từng thắc mắc chuyện này rất lâu, cuối cùng đã có câu trả lời.”

“Là gì?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

“Bệ hạ và Đoan Vương đều vận khí đầy người nhưng lại xung khắc, chỉ sợ là vì vậy nên mới.....” Thanh Vân đạo trưởng thở dài: “Đoan Vương lúc nhỏ vận khí chưa rõ ràng, sau lớn lên vận khí bộc phát, xung khắc càng mạnh, nhưng hẳn lại không bị được long khí của bệ hạ, nên.....”

Thanh Vân đạo trưởng nói ấp a ấp úng, nhưng vừa hay nói đúng những gì Vĩnh Thành Đế nghi ngờ, khiến Vĩnh Thành Đế tin hẳn thêm vài phần.

Ông và Tần Dục sợ là thật sự xung khắc, Tần Dục mới phải trở thành phế nhân, còn ông gặp xui xẻo.

“Vậy trăm nên làm thế nào?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

“Sau này bệ hạ nên hạn chế gặp Đoan Vương, tốt nhất hoàng cung này cũng đừng để Đoan Vương tới thường xuyên.” Thanh Vân đạo trưởng nói, rồi nhắc tới Tần Diệu: “Tam hoàng tử tuy vận khí bình thường nhưng vừa hay có thể hỗ trợ cho bệ hạ, giữ Tam hoàng tử bên cạnh bệ hạ thật ra rất tốt, còn có Ngũ hoàng tử, cũng giúp ích cho bệ hạ.”

Thanh Vân đạo trưởng không nói xấu Tần Dục quá nhiều, cũng không phải chỉ khen một mình Tần Diệu nên khiến Vĩnh Thành Đế càng tin tưởng, sau đó thì cùng hẳn đi dạo.

Thanh Vân đạo trưởng muốn tặng hảo cảm cho Tần Diệu đối với Vĩnh Thành Đế nên đưa ông đến đây.

Bởi vậy, Tần Diệu không khỏi lại càng hoảng sợ hơn.

Chương 68: Khoa cử tới (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Nhìn thấy Vĩnh Thành đế, Tần Diệu càng khẳng định với suy đoán trước đó của mình.

Hắn vẫn cho rằng Tần Nhạc là một con chó hắn nuôi, hiện tại xem ra dù là chó, cũng là chó biết cắn người!

Nghĩ cũng đúng, có thể ra tay giết chết hài tử của chính mình, tâm địa sao lại không ác?

Lúc trước, biết được chuyện Tô Minh Châu mang thai rồi sinh non, Tần Diệu hoàn toàn không để trong lòng, bởi vì hắn chắc chắn hài tử mà Tô Minh Châu hoài thai không phải của mình, trước đó cũng đã có bảy tám tháng hắn không đụng vào Tô Minh Châu rồi.

Thật ra hắn đối với Tô Minh Châu cũng không có nhiều yêu thích, thậm chí lúc trước chỉ cần có người ngăn cản một chút thì hắn cũng không đến mức làm ra loại chuyện này, nhưng lúc ấy rõ ràng trong Vinh vương phủ của Tần Nhạc không ai ngăn cản hắn...

Tần Diệu biết mình vô liêm sỉ với Tần Nhạc, đối với Tần Nhạc luôn mang tâm lý bồi thường, tìm cơ hội đề bạt Tần Nhạc một chút, đưa cho Tần Nhạc một ít cơ hội, mà lúc này hắn cảm thấy, hành động của mình đúng là ngu không tả được.

"Phụ hoàng!" Trong lòng Tần Diệu lóe lên rất nhiều ý niệm nhưng rất nhanh trấn định lại, hướng về Vĩnh Thành để hành lễ.

"Diệu nhi." Vĩnh Thành đế vẫn chưa phát hiện ra sự kì lạ của Tần Diệu, đáp lại một tiếng, tâm tình cũng rất thoải mái.

"Phụ hoàng, người không sao chứ? Có bị thương không?" Tần Diệu quan tâm hỏi, hẳn là nhi tử của Tiêu Quý phi, cùng Tiêu Quý phi mưa dầm thấm đất, đối với việc lấy lòng Vĩnh Thành đế rất quen thuộc.

Trước đó Vĩnh Thành đế bị cung nữ kia đụng phải có chút đau, tuy nói không có gì trở ngại nhưng được nhi tử quan tâm cũng vui vẻ, liền vừa đi vừa trò chuyện với Tần Diệu.

Quan hệ giữa Quách Phúc và Tần Diệu vô cùng kém, nhưng ở trước mặt Vĩnh Thành đế sẽ không biểu hiện ra, nàng ta cười nói với Vĩnh Thành đế, còn cố ý học hỏi về Đạo giáo khiến Vĩnh Thành đế càng ngày càng vui vẻ.

Bọn họ cứ như vậy mà rời khỏi Thiên Điện, đi một hồi lâu thì gặp được Lục Di Ninh đang vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy Vĩnh Thành đế, Lục Di Ninh liền nhớ hình như là phải hành lễ, nàng liền hành lễ một cái với Vĩnh Thành đế, cũng không chạy đi, mà học theo mấy nữ quyến hôm nay chậm rãi đứng lên.

Bởi vì không dụng tâm, cho nên nàng có chút nghiêng ngã không vững.

"Hoàng tẩu..." Chiêu Dương từ Thiên Điện bên cạnh đuổi theo đến nơi, vốn là muốn kêu Lục Di Ninh, kết quả lại thấy Vĩnh Thành đế, lúc này đoan đoan chính chính hành lễ.

Có Chiêu Dương ở phía sau thì động tác hành lễ của Lục Di Ninh trước đó quả thật phải gọi là rối tinh rối mù, Vĩnh Thành để nhìn cảm thấy cực kỳ nhức mắt.

Hơn nữa, Lục Di Ninh và Chiêu Dương đều ở đây, không chừng Tần Dục cũng vậy... Phất phất tay, Vĩnh Thành để trực tiếp rời khỏi nơi này.

Tần Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắt đi với Vĩnh Thành để và Thanh Vân đạo trưởng đến phòng luyện đan, một đường nói nói cười cười, cho đến khi cáo lui, sắc mặt mới âm trầm hẳn.

Tình huống vừa rồi, tuy Quách Phúc không biết cụ thể nhưng cũng biết Tần Diệu bị người ta tính kế, tuy nhiên, nếu không phải Tần Diệu chạy mất không kỳ gì, người khác làm sao có thể dùng việc này để tính kế với hắn?

Tàu tử của mình, vậy mà hắn cũng có thể xuống tay! Nếu không phải vạch trần chuyện này không có lợi lộc gì với bản thân, Quách Phúc sớm đã mượn chuyện này mà giáo huấn hắn một trận rồi!

Nhìn Tần Diệu, Quách Phúc liên tục cười lạnh, quay đầu rời đi.

Tần Diệu chỉ ước gì Quách Phúc nhanh chóng rời đi, giờ thấy Quách Phúc đi thì thoải mái hơn rất nhiều, sau đó hắn hỏi người bên cạnh: “Tần Nhạc ở đâu?”

Không bao lâu sau, Tần Nhạc được một thái giám dẫn tới trước mặt Tần Diệu: “Tam hoàng đệ tìm ta có việc gì?”

Sau khi an bài Chiêu Dương y phục không chính tề ở nơi Thiên điện của Tần Diệu, trừ Quách Phúc, hắn chưa an bài thêm ai khác.

Hắn chỉ muốn làm Tần Dục và Tần Diệu đối đầu nhau, không tính sẽ khiến cho Tần Diệu rơi đài vào lúc này.

Chỉ là... Hiện tại với tình huống này, sự tình đến cùng là thành hay là không thành?

Người trong tay Tần Nhạc không nhiều, cũng không biết tình huống cụ thể sau đó, đương nhiên hiện tại hắn phải làm ra vẻ cái gì cũng không liên quan đến mình.

“Người giỏi thật đó Tần Nhạc, thế mà dám tính kế ta!” Chân Tần Diệu nhắc lên, hướng về phía Tần Nhạc đá một phát.

Tần Nhạc không trốn, trúng một cước, mờ mịt nhìn về phía Tần Diệu: “Tam hoàng đệ, đệ nói cái gì đấy?”

Biểu tình của Tần Nhạc phải nói là không chỗ nào sơ hở, Tần Diệu không hề nhìn thấy cái gì từ trên mặt của hắn: “Chuyện trước đó, có phải ngươi tính kế ta hay không?”

Tần Diệu hỏi, Tần Nhạc lại là làm bộ như không biết gì khiến Tần Diệu bắt đầu hoài nghi, có phải bản thân đã trách nhầm hắn không.

Chung quy... Tần Nhạc vẫn rất nghe lời.

Nghĩ như vậy, Tần Diệu liền nói hết mọi chuyện lúc nãy.

Thì ra là Tần Dục phát hiện được Chiêu Dương, phá hư chuyện của mình... Trong lòng Tần Nhạc buồn bực, trên mặt vẫn không lộ ra chút gì: “Tam hoàng đệ, chuyện này tuyệt đối không liên quan gì tới huynh, không nói gì khác, nói phụ hoàng đi, huynh sao có bản lĩnh khiến phụ hoàng vừa lúc đến đó chứ?”

Tần Diệu nghĩ cũng thấy đúng, bên người Vĩnh Thành đế là Thanh Vân đạo trưởng, mà Thanh Vân đạo trưởng lại là người của hắn, Tần Nhạc sao có bản lĩnh sai khiến bọn họ?

“Tam hoàng đế, theo huynh thấy, chuyện lần này không chừng là do Tần Dục thiết kế, muốn châm ngòi ly gián chúng ta!” Tần Nhạc vội vàng đem chuyện đẩy lên đầu Tần Dục.

Ngay từ đầu hắn đã muốn đem chuyện này đẩy hết lên đầu của Tần Dục, lý do cũng nghĩ xong --- Gần đây Tần Dục được Vĩnh Thành đế ưu ái, liền tính toán hi sinh chính Vương phi gốc của mình để hãm hại Tần Diệu...

Sau này hắn không thể động thủ với Lục Di Ninh, đổi thành Chiêu Dương, lý do này vẫn dùng được, hi sinh một muội muội để đả kích Tần Diệu cũng là chủ ý không tệ.

Bị Tần Nhạc nói như vậy, Tần Diệu bán tín bán nghi đứng lên. Lập tức tính toán tạm thời bỏ qua cho Tần Nhạc, sau đó cẩn thận đi thăm dò chuyện này, chí ít phải tra rõ thân phận của hai cung nữ kia.

Tần Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi rời đi, cúi đầu nhìn y phục bên trên có vết giày, không tìm được siết chặt nắm đấm.

Chớ khinh người thấp hơn, một ngày nào đó, những khuất nhục hắn phải trải qua hôm nay đều sẽ trả lại hết cho Tần Diệu!

Hắn ở bên người Tần Diệu sống như một con chó, còn không phải bởi vì tương lai thành công ư?

Tần Nhạc vô cùng thống hận Tần Diệu, hận Tần Diệu không xem mình là con người, ngược lại là chưa từng suy nghĩ, nếu hắn không tự mình dâng lên, Tần Diệu cũng không đến mức khó xử là một

huynh đệ mà mình xem như người tàn hình, cũng không có cơ hội mà nhục nhã hẳn.

Ít nhất, Tần Diệu chưa bao giờ đi tìm vị Tứ Hoàng tử kia gây phiền toái.

Mà lúc này, Chiêu Dương đã đánh thức hai nha hoàn của mình đang hôn mê dậy.

Hai người này không bảo vệ được chủ, dĩ nhiên Tần Dục muốn giáo huấn các nàng: “Đợi sau khi trở về, các ngươi liền đến chỗ quản gia nhận phạt, mỗi người đánh hai mươi bản tử cho nhớ rõ!” Ban đầu hẳn còn muốn điều hai người này đi, nhưng sau khi nghĩ nghĩ thì quyết định bỏ qua.

Hai người này sau khi nhận giáo huấn, về sau lúc ở cạnh Chiêu Dương hẳn là sẽ cảnh giác hơn chút.

Đương nhiên, tốt nhất là nên an bài thêm hai người cho Chiêu Dương...ở nơi an toàn như ngoại thành đã lâu, quả thật Chiêu Dương có hơi quá mức đơn thuần.

"Tạ Vương gia." Hai nha hoàn nghe được Tần Dục nói vậy, lúc này quỳ nói cảm tạ, xảy ra chuyện như vậy, mới đầu các nàng còn tưởng bản thân chắc chắn sẽ chết, hiện tại chỉ có hai mươi bản tử, thật sự quá tốt rồi!

Chiêu Dương thiếu chút nữa là xảy ra chuyện, Tần Dục không muốn ở lại yến hội, dẫn theo Chiêu Dương đến cung điện của Triệu Hoàng hậu nghỉ tạm, chờ yến hội chấm dứt.

Dọc đường đi, Tần Dục vẫn đang suy tư cuộc đối thoại trước đó của Quách Phúc với Tần Diệu, lại liên tưởng thái độ của hai người đó,

cùng với Tần Nhạc, hẳn mơ hồ cảm giác có gì đó không thích hợp.

Dù sao Tần Diệu cũng là trượng phu của Quách Phúc, mặc dù hẳn có chút trầm mê nữ sắc, Quách Phúc đối với hẳn hẳn cũng không đến mức chán ghét như vậy mới đúng...

Nghĩ đến Quách Phúc, Tần Dục lại nhớ đến Tô Minh Châu, đời trước Tô Minh Châu hại Tần Nhạc như vậy, rốt cuộc là vì lý do gì?

Bên trong này khẳng định có chuyện gì đó... Tần Dục nghĩ nghĩ, dặn dò Thọ Hỉ sau khi xuất cung thì lập tức đi thăm dò việc này.

Tần Nhạc và Tần Diệu an bài người trong phủ hẳn, hẳn cũng có qua có lại, an bài nhân thủ trong phủ hai người kia để lấy một vài tin tức.

Hôm nay là Trung thu, Tần Dục ở trong cung không thoải mái mấy, mãi cho đến khi trở lại Đoan Vương phủ, để cho hạ nhân mang bánh trung thu lên, hẳn mới có chút cảm giác Trung thu.

Bánh Trung thu là do đầu bếp của Đoan vương phủ tự mình làm, nhân thịt là thứ Lục Di Ninh thích ăn nhất, cho nên bánh trung thu kia chủ yếu là thịt, đương nhiên ngọt cũng có.

Tần Dục không thích ăn ngọt, cũng không ăn thịt nhiều, chỉ đem bánh trung thu mở ra, mỗi loại bánh nếm một phần tư, ăn bốn loại.

Lục Di Ninh thì không giống vậy, chỉ mình bánh trung thu nhân thịt heo, nàng một hơi ăn bốn cái, ăn đến nổi trên tay bóng nhẫy dầu mỡ.

Tần Dục kéo tay nàng qua tự mình lau, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Chiêu Dương ngồi bên cạnh thấy một màn này, biểu tình có chút rối rắm, rốt cuộc cũng nói: “Hoàng huynh, huynh đừng khi dễ hoàng tẩu.”

Buổi tối Hoàng tẩu nàng, thế nhưng bị... chuyện này không tốt lắm.

Tần Dục khó hiểu nhìn về phía Chiêu Dương, nhưng Chiêu Dương lại không nói gì nhiều.

Bởi vì tháng ba sang năm có một kì thi hội, sau Trung thu, các thư sinh khắp nơi ở Đại Tần lục tục đến Kinh Thành.

Nhóm thư sinh vô cùng để ý kỳ thi hội, khi Tần Dục làm Nhiếp chính vương, thuế thu của Giang Nam bên kia đã hoàn toàn không thu được, nhưng thời điểm cử hành thi hội, thư sinh bên kia vẫn ngàn dặm xa xôi đến đây.

Trước mắt Vạn Thư Lâu còn chưa xây xong, Tần Dục liền để cho Ngô Thiên Dương đi tiếp xúc với những thư sinh đó, mà đối với chuyện này, Ngô Thiên Dương làm vô cùng tốt, ra sức tuyên truyền một chút cho Tần Dục.

Thư sinh đến Kinh Thành hầu như đều biết chuyện Đao Vương cải tiến kỹ thuật in ấn, còn có rất nhiều thư sinh đã hạ quyết tâm tương lai sẽ đến thôn trang của Đao Vương, thuận tiện có thêm kiến thức từ Vạn Thư lâu.

Mà lúc này, Tần Dục để người đi thăm dò chuyện của Tần Diệu và Tần Nhạc, rốt cuộc cũng đã có manh mối.

Không quản chuyện gì, chỉ cần đã làm thì dù sao cũng lưu lại chút dấu vết.

Tư liệu điều tra giao cho Tần Dục cũng không viết tình huống cụ thể, nhưng Tần Dục nhìn tin Tần Diệu vài lần say rượu ở lại trong quý phủ của Tần Nhạc, lại xem tin tức sau khi Tần Diệu đi Vương phi liền sinh bệnh, trong lòng cả kinh.

Chuyện này... Thật có chút ngoài dự kiến của hắn.

Nếu điều hắn nghĩ là thật, dưới tình huống như vậy mà Tần Nhạc có thể chịu đựng không tìm Tần Diệu gây phiền toái, quả thật không phải là nam nhân.

Hoặc là, chuyện như vậy vốn dĩ là Tần Nhạc ngầm đồng ý? Chung quy thì biết được chuyện này, trên tay hắn lại có một thêm một thứ để dồn Tần Diệu vào chỗ chết, hơn nữa...

Người giống như Tần Nhạc, sợ là chưa bao giờ để ý đến Tô Minh Châu.

Chương 69: Đến kỳ thi (2)

Edit: Vĩnh An

Beta: Quanh

Đột nhiên phát hiện một bí mật như vậy, dù chưa biết chắc chắn là thật hay giả nhưng Tần Dục vẫn muốn lợi dụng nó một phen.

Người đến mà không chào hỏi thì quả là thất lễ, Tần Nhạc tặng hấn một phần đại lễ thì hấn cũng nên cấp lại Tần Nhạc một phần lễ hậu hĩnh.

"Theo dõi Vinh Vương phi, sau này hành tung của nàng phải báo cho ta đầu tiên." Tần Dục nói với Thọ Hi.

"Tuân mệnh." Thọ Hi đáp, nhưng trong lòng lại có chút khó hiểu.

Tần Dục dựa vào những chuyện phát sinh kiếp trước mà suy tính, đưa ra kết luận có khả năng Tần Diệu cưỡng bức Tô Minh Châu, Thọ Hi chỉ đơn thuần báo cáo mà không nghĩ đến việc đó.

Rốt cuộc... Người bình thường không thể làm được chuyện cưỡng bức tấu tấu này.

Vĩnh Thành Đế tuy hay làm xằng bậy, nhưng cũng không bao giờ xuống tay với thê tử người khác.

Tuy rằng không hiểu cái gì nhưng Thọ Hi cũng không nói, nhanh chóng lĩnh mệnh rồi đi xuống.

Tần Dục chờ Thọ Hỉ đi mất mới đưa mắt nhìn về phía Lục Di Ninh:
"Di Ninh, hôm nay muốn đi nơi nào?"

"Ăn vịt nướng!" Lục Di Ninh nói, nàng vẫn luôn trung thành với món này.

"Được." Tần Dục cười cười rồi dẫn Lục Di Ninh theo sau đi ra cửa.

Từ sau yến tiệc Trung thu, Vĩnh Thành Đế liền cho phép hấn ở phủ điều dưỡng thân thể thật tốt, không cần đi nội các xử lý chính vụ.

Đây xem như là đoạt lại quyền lực trong tay Tần Dục nhưng hấn cũng không để ý.

Cách làm hiện tại của Vĩnh Thành Đế so với đời trước có thể nói là nhẹ nhàng hơn nhiều. Khi đó Vĩnh Thành Đế cũng không lấy cớ cho phép hấn dưỡng bệnh mà trực tiếp đưa hấn về Đoan Vương phủ, làm những ngày tháng sau này của hấn vô cùng khổ sở.

Hiện tại không giống lúc trước, Vĩnh Thành Đế không những tìm cho hấn cái cớ "dưỡng bệnh", lại còn bởi vì áy náy mà cho hấn toàn quyền phụ trách Vạn Thư Lô, thế nên tuy rằng hấn xa triều chính nhưng ngày tháng sau này vẫn thoải mái hơn.

Tần Dục đưa Lục Di Ninh đi ăn vịt nướng, vẫn là quán Phúc Mãn Lô.

Bọn họ vừa đi vào Phúc Mãn Lô liền nhìn thấy sảnh lớn có rất nhiều thư sinh, bọn họ đều đang đứng trên đài tranh luận, đối thơ ngâm vịnh, cùng bàn về tình hình đời sống chính trị đương thời.

Tần Dục vẫn như hình với bóng với xe lăn nên rất khó che dấu hành tung của mình, mấy ngày nay hắn thường xuyên đến Phúc Mãn Lâu ăn vịt nướng nên đương nhiên thu hút sự chú ý của bá tánh.

Sau này bọn họ đều nghĩ thầm hắn đang thường thức người đọc sách liền tụ tập đến Phúc Mãn Lâu, hy vọng có thể gặp được hắn.

Tần Dục vừa xuất hiện, những thư sinh đó liền tăng thêm âm thanh, một đám giống như khổng tước mà đem mặt hoàn mỹ nhất đưa ra.

Tần Dục nhìn về phía bọn họ gật đầu. Hắn không nói chuyện cùng với những người này, nhưng Ngô Thiên Dương và vài mưu sĩ của hắn lại tiến đến chỗ đám thư sinh đó.

Lúc Tần Dục mang Lục Di Ninh đi ăn vịt nướng, cũng là lúc đám Ngô Thiên Dương tiếp xúc với những người đọc sách dưới lầu.

Tần Dục kêu hai con vịt nướng, những miếng thịt ngon đều bị Lục Di Ninh ăn hơn phân nửa còn hắn chỉ ăn một chút, nhưng món vịt luộc mềm cho vào cháo cùng rau xanh thì hắn ăn đến hai chén.

Ăn vịt nướng xong Tần Dục liền mang Lục Di Ninh đi dạo vòng quanh những sản nghiệp thuộc về Đao Vương phủ.

Sản nghiệp giúp cho Đao Vương phủ kiếm được nhiều tiền nhất chính là hiệu sách, những cửa tiệm khác tiền lời kiếm được cũng rất tốt, mỗi ngày gần đây Tần Dục đều sẽ chọn một cửa hàng rồi ghé xem, sau đó sắp xếp lại một chút.

Sau khi xem qua các cửa hàng, thời gian cũng không còn sớm, hắn liền mang Lục Di Ninh trở về Đao Vương phủ, sau đó dạy Lục Di Ninh đọc sách.

Lục Di Ninh rất thông minh, bây giờ đã nhận biết được hơn hai ngàn chữ, những quyển sách tương đối khó thì không hiểu, những truyện đơn giản thì có thể hiểu, những truyện nàng xem đều được Tần Dục lựa chọn qua, chủ yếu là tạp thư, thể loại yêu đương thì một quyển cũng không có.

Sau khi Tần Dục xem qua tất cả các cửa hàng trong kinh thành, dạo chơi hơn hai mươi ngày liền dâng lên Vĩnh Thành Đế một quyển sổ nhỏ, tâu rằng muốn rời kinh thành ra ngoài suối nước nóng ở thôn trang dưỡng bệnh.

Hiện giờ Vĩnh Thành Đế tin chắc rằng mình cùng Tần Dục không cùng chí hướng, hận không thể đem Tần Dục tránh mình càng xa càng tốt, lập tức đồng ý yêu cầu của hắn.

Đằng nào về sau Tần Dục cũng rời đi. Vào thời điểm này đã là cuối tháng chín, thời tiết cũng trở nên lạnh hơn.

Ngày 28 tháng 9 là ngày cháu trai đích tôn Tô phủ thành thân.

Sau khi Tô Minh Châu xuất giá vẫn qua lại thường xuyên với nhà mẹ đẻ, nay cháu của mình đón dâu nên đương nhiên nàng sẽ quay về phủ.

Nàng gả vào hoàng thất, ngay cả khi gả cho Vinh Vương không được sủng ái, người Tô gia cũng làm lễ nghi quân thần đối với nàng, chỉ là sau khi vào nội viện thì những nghi lễ đó không cần thiết nữa.

Thời điểm Tô phu nhân sinh hạ Tô Minh Châu thì đã hơn ba mươi tuổi, con trai lớn đã bắt đầu bàn chuyện thành thân, đối với đứa con

gái đến muộn này chính là hết mực yêu thương, nếu không thì lúc trước cũng không vì Tần Dục xảy ra tai nạn mà hủy bỏ hôn sự.

"Minh Châu, con lại gầy." Tô phu nhân nắm tay Tô Minh Châu, hốc mắt nàng liền ửng đỏ.

"Nương, rõ ràng là gần đây con có béo lên một chút." Tô Minh Châu nói, đầu năm nàng quả thật gầy rất nhiều nhưng hiện tại đã béo lên một ít.

Chỉ là sinh non tổn hại thân thể, tuy rằng đã béo trở lại nhưng nàng vẫn cảm thấy rằng sức lực mình không còn như trước.

Tô phu nhân thở dài, lại hỏi: "Vinh Vương đối xử với con tốt không?"

"Tốt" Tô Minh Châu đáp, Vinh Vương đối với nàng rất tốt. Thậm chí sau khi thành thân cũng không chạm qua nữ tử khác, chính là... Sự tình đã xảy ra, cũng không ghét bỏ nàng.

Chỉ là cuộc sống trong Vinh Vương phủ thật sự quá gian nan, thế nên phu thê bọn họ đều phải chịu ủy khuất.

Sự cay đắng của Tô Minh Châu làm sao Tô phu nhân không thể không nhìn thấy, nhưng có rất nhiều chuyện Tô Minh Châu không muốn cùng bà nói nên bà cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào.

"Minh Châu, con phải uống thuốc bồi dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta là nữ nhân, vẫn nên sinh hài tử thật sớm, như vậy mới có thể đứng vững được." Tô phu nhân lại nói.

"Nương yên tâm, con vẫn luôn uống thuốc, đại phu nói qua vài tháng nữa thì thân thể con có thể hồi phục hoàn toàn." Tô Minh Châu nói.

Cùng Tô Minh Châu hàn huyên trong chốc lát Tô phu nhân liền rời đi, hôm nay là ngày đại hỷ của Tô phủ, bà có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Tô Minh Châu có chút mệt mỏi, không muốn tiếp tục cùng các nữ quyến khác trò chuyện liền dứt khoát ở trong hoa viên Tô phủ nghỉ ngơi.

Trong hoa viên Tô gia có một núi giả rất thanh lịch, là nơi Tô Minh Châu yêu thích nhất, hôm nay nàng vô tình đi dạo gần núi giả liền quyết định tìm một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kết quả ngồi xuống không được bao lâu liền có người đi đến núi giả ríu rít nói chuyện.

Nói chuyện chính là hai nữ tử, một người đoán chừng nhỏ tuổi hơn người còn lại, người trước xưng hô với người sau: "Tỷ tỷ."

Ngay từ đầu đề tài của hai người này đều không làm cho Tô Minh Châu hứng thú, nhưng về sau...

"Tỷ tỷ, tỷ cùng người nọ còn qua lại không?" Người muội muội kia đột nhiên hỏi.

"Vẫn còn." Người tỷ tỷ nhỏ giọng đáp.

"Tỷ tỷ, hắn cũng đã thành thân, tại sao tỷ còn lui tới cùng hắn?"

"Tuy rằng đã thành thân nhưng muội cũng biết, hắn và thê tử là bị ép cưới, hắn cũng không thích, hắn nói chỉ cần tỷ tỷ chờ hắn hai năm hắn liền cưới tỷ tỷ."

Tô Minh Châu ngồi ở góc tối nghe được liền nhăn mày lại, phi lễ chớ

nghe, nàng cũng không muốn nghe những lời này nữa, nhưng nếu lúc này rời đi sẽ làm kinh động đến hai người phía sau núi giả.

Nhíu nhíu mày, Tô Minh Châu chỉ có thể ngồi xuống tiếp tục nghe.

"Ở trước mặt người ngoài hấn cùng thê tử thật sự rất tốt, ai cũng nói hấn hết sức kính trọng thê tử, làm sao hấn lại hư thê, lại làm sao có thể lấy tử?"

"Có biện pháp." Người tử tử kia nói: "Có chuyện này lúc trước tử vẫn chưa nói cùng muội... Thê tử của hấn không chỉ là do người khác ép cưới mà còn không giữ trinh tiết, cho nên hấn nhất định sẽ cùng thê tử hấn tách ra."

"Thật sao? Không có khả năng đi. Tô... Nàng ấy giống như tiên nữ, sao có thể không giữ trinh tiết?"

"Là thật, nếu không phải như vậy thì làm sao hấn có thể để nàng ta mang thai rồi mà còn vứt bỏ? Chính là lo lắng không biết đứa trẻ đó là con hoang của ai nên hấn mới có thể ra tay hạ thuốc. Hấn nói sẽ không để thê tử sinh ra hài tử, cho nên gần đây hấn vẫn động tay động chân vào thuốc của thê tử."

Bên kia hai người vẫn còn đang nói chuyện thì sắc mặt Tô Minh Châu đã trở nên trắng bệch.

Lúc Tô Minh Châu đến bên này tạm nghỉ nàng cũng dắt theo nha hoàn tin cậy nhất theo bên mình, lúc này nàng ngẩng mặt lên nhìn liền thấy bộ dáng của nha hoàn mình chính là lung lay sắp ngã.

Tay chân Tô Minh Châu lạnh ngắt, đã không thể cử động. Nàng nghĩ thầm muốn nhanh chóng đến bên sau núi giả xem hai người kia là ai nhưng ngay cả đứng dậy đều làm không nổi.

Mà lúc này hai người đang nói chuyện bên kia cũng rời đi.

Hai người kia đã đi xa nhưng Tô Minh Châu vẫn không động đậy được, nha hoàn nàng mang theo đã khóc nức nở gọi nàng: "Tiểu thư""

Nàng kêu chính là tiểu thư mà không phải vương phi.

Đột nhiên Tô Minh Châu liền có sức lực, nàng đứng dậy, nói với nha hoàn của mình: "Người đi nói với mẫu thân ta một tiếng là thân thể ta không khỏe, nhờ người mời

ai giúp ta đại phu."

Nói xong Tô Minh Châu cắn chặt răng, lưng thẳng tắp tiến về khuê phòng của mình ở Tô gia.

Hôm nay là ngày thành thân của trưởng tôn Tô gia, bởi vì sức khỏe Vinh Vương phi không tốt nên không chỉ không xuất hiện trước mặt người khác mà còn không trở về Vương phủ, ở lại Tô gia nghỉ ngơi.

Về sau hạ nhân đem chuyện này báo về Vinh Vương phủ, hắc liền sai người cấp cho Vinh Vương phi một phần hoa tiên cùng một phần lễ vật, lại nói rằng hôm sau sẽ đón Vinh Vương phi.

Hạ nhân trong Tô phủ bàn tán sôi nổi rằng Vinh Vương thật sự rất quan tâm đến tiểu thư nhà bọn họ, nhưng Tô Minh Châu nằm trên giường lại nắm chặt tay, móng tay sắc nhọn nắm chặt khiến lòng bàn tay đẫm máu, cuối cùng liền gãy cả móng tay.

Tô gia chưa từng có tiền lệ cho đại phu ở trong phủ nhưng trong nhà Tô thủ phụ có rất nhiều nợ y, có mối quan hệ rất tốt với Lâm gia nhị

lão gia.

Tô Minh Châu muốn tìm đại phu, Tô phu nhân liền mời Lâm nhị lão gia đang uống rượu mừng tới khám cho Tô Minh Châu.

Lâm gia rất am hiểu phụ khoa, Lâm nhị lão gia càng là cao thủ, chỉ là không muốn tiến cung làm ngự y, mới ở ẩn bên ngoài gầy dựng một tay, thậm chí chỉ xem bệnh cho những phụ nhân thôn quê.

Mà sau khi Lâm nhị lão gia xem mạch cho Tô Minh Châu liền tỏ vẻ thân thể này của Tô Minh Châu ông cũng không thể dưỡng tốt được.

Nàng vốn rất khó hoài thai, chính mình không cẩn thận sảy thai, mặc dù có tổn hại thân thể cũng không quá mức nghiêm trọng, rốt cuộc thì hài tử kia vốn vô duyên cùng nàng, chỉ cần lần sau lưu ý thì muốn điều dưỡng thân thể tốt cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu bản thân người nữ tử hoài thai cực vững chắc lại bị người khác sử biện pháp phá hư thai nhi trong bụng thì đối với tổn thương của cơ thể mẹ liền rất lớn, hơn nữa thai nhi càng lớn, cơ thể mẹ bị sảy thai gây ra tổn thương cũng càng lớn.

Lúc Tô Minh Châu sảy thai, thai nhi đã qua ba tháng, dưới tình huống còn dùng thuốc phá thai, nếu nói vô ý chính là kết cục một xác hai mạng!

Dựa theo ý tứ của Lâm nhị lão gia, Tô Minh Châu có thể sống sót chính là phúc lớn mạng lớn, bây giờ chuyện dưỡng tốt thân thể để lại có hài tử..... Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

“Cũng có những phụ nhân ở trên núi, thân thể cực kỳ cường tráng, khi đó hoài thai năm sáu tháng bị người ta đập bụng làm sảy thai cũng có thể dưỡng tốt rất nhanh, nhưng thân thể nha đầu Minh Châu

vẫn luôn không tốt.....” Nhìn Tô Minh Châu, Lâm nhị lão gia lắc đầu thờ dài, đừng nói Tô Minh Châu không thể có lại hài tử mà tuổi thọ cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

“Lâm thúc thúc, thuốc cháu uống có vấn đề không?” Tô Minh Châu đột nhiên hỏi.

“Vậy cháu đưa ta chén thuốc, sau khi xem ta mới có thể biết được.” Lâm nhị lão gia nói: “Bất quá hiện giờ thân thể cháu lạnh lẽo, không nên ăn nhiều đồ có tính hàn.” Trước khi xuất giá, tuy thân thể Tô Minh Châu không được cường tráng, nhưng tuyệt đối khoẻ mạnh, càng không có khí hàn trong cơ thể như vậy.

Tô Minh Châu nở nụ cười thê lương, sau đó lại thất thanh khóc rống.

Chương 70: Đến kỳ thi (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Sau khi thành thân có rất nhiều việc khiến cho Tô Minh Châu khó chịu, khổ sở, hết việc này đến việc khác, có những lần nàng đã suýt không chịu đựng được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn kiên trì, vì nàng tin Tần Nhạc yêu nàng.

Tần Nhạc đối xử với nàng rất tốt. Nam nhân thời buổi này, tìm đâu ra người không tam thê tứ thiếp? Nhưng Tần Nhạc không như vậy.

Mỗi lần nàng bị bệnh, Tần Nhạc luôn tự mình chăm sóc nàng mà không cần người khác giúp đỡ.

Quan hệ của phụ mẫu nàng cũng rất tốt, có nhiều người ở Kinh thành hâm mộ mẫu thân nàng, nhưng nàng chưa từng thấy phụ thân săn sóc mẫu thân như vậy.

Thật ra lúc mới gả cho Tần Nhạc, trong lòng nàng có chút không thoải mái. Từ khi biết mình sẽ đính hôn với Tần Dục, thêm vào đó hai người lại có cơ hội gặp mặt nhau, nàng đã gửi gắm tâm tư lên người Tần Dục. Tuy rằng lúc Tần Dục gặp chuyện không may, nàng nghe lời phụ mẫu hủy bỏ mối duyên này nhưng trong lòng vẫn còn bóng hình Tần Dục, mà Tần Nhạc... Vào thời điểm đó, Tần Nhạc không có chỗ nào sánh được với Tần Dục.

Chỉ là sau khi sống chung mới thấy được Tần Nhạc đối xử với nàng vô cùng tốt, so ra thì Tần Dục còn kém xa, vì vậy chỉ một thời gian ngắn nàng đã quên Tần Dục, trong lòng có một khoảng trống cho Tần Nhạc bước vào.

Cũng chính lúc này, nàng phát hiện Tần Nhạc sẽ ngẫu nhiên sẽ bộc lộ rất nhiều tài năng, nhưng vì mẫu phi có thân phận thấp kém nên không thể không giấu mình.

Biết điều này, nàng đau lòng thay Tần Nhạc, cũng làm nàng thích hắn nhiều hơn.

Có một lần Tần Diệu ở Vinh Vương phủ, sau khi uống say đã làm nhục nàng, nhưng Tần Nhạc không để trong lòng, hắn đối xử với nàng vẫn trước sau như một, nàng đối với hắn cũng là bách y bách thuận [1] nên khi hắn bảo bỏ hài tử, nàng đã đồng ý.

[1] Bách y bách thuận: trăm theo trăm thuận, chuyện gì cũng nghe theo người khác.

Lúc trước nàng luôn nghĩ những gì mình bỏ ra là đáng giá, đợi đến khi nàng cùng Tần Nhạc vượt qua thời điểm khó khăn thì sẽ được hạnh phúc bên nhau, nhưng bây giờ... Cuộc sống của nàng, tình yêu của nàng, từ đầu đến cuối chỉ là một câu chuyện cười, một lời nói dối mà thôi.

Tần Nhạc, sợ là từ trước đến nay chưa bao giờ yêu nàng, mà tương lai của nàng... Một nữ nhân không được trượng phu yêu thương, không có con cái, trượng phu còn nuôi cả nữ nhân bên ngoài. Số phận của nàng không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được.

Sớm hay muộn thì nàng cũng phải nhường vị trí của mình cho người khác.

Vào lúc này, Tô Minh Châu vô cùng căm hận Tần Nhạc.

Nàng không biết phá thai lại khiến cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng như vậy nên khi đó mới uống thuốc, còn Tần Nhạc thì sao? Trước khi Tần Nhạc sai người nấu thuốc phá thai đem cho nàng, chẳng lẽ đại phu không nói cho hẳn biết hậu quả?

Đến tận bây giờ, dù biết rõ nàng không thể mang thai nữa nhưng Tần Nhạc lại lừa nàng, bảo rằng chỉ một thời gian nữa thân thể nàng sẽ được điều dưỡng tốt, đúng là hắn che giấu quá tốt đến một giọt nước cũng không lọt.

Đại phu còn nói nàng ăn rất nhiều đồ ăn có tính hàn! Trước giờ nàng vẫn luôn chú ý chăm sóc sức khỏe của mình, trên cơ bản sẽ không ăn những đồ nguội lạnh, nói cách khác, có thể khiến thể chất nàng mang nhiều hàn khí như vậy, chắc chắn là do uống chén thuốc kia.

Còn có hai nữ tử ở gần núi giả... Cho đến giờ khắc này, Tô Minh Châu vẫn không muốn tin chuyện hai nàng nói là sự thật, bởi vì nếu chuyện đó là thật thì xem ra cuộc đời này của nàng quá mức đáng thương rồi.

Tô Minh Châu lau hết nước mắt cũng không thể nào cười nổi.

"Tô nha đầu, Vinh Vương..." Lâm Nhị lão gia nhìn nàng, nét mặt đầy phức tạp.

"Minh Châu của ta!" Tô phu nhân khóc lên.

Lâm Nhị lão gia giấu giếm mọi người tới xem bệnh cho Tô Minh Châu, hiện giờ trong khuê phòng này, ngoại trừ Tô Minh Châu và nha hoàn của nàng thì cũng chỉ có thêm Tô phu nhân và Lâm Nhị lão gia.

Lúc này, vẻ mặt của hai người đều vô cùng phức tạp.

Mặc dù Tô Minh Châu gả cho Vinh Vương đã một thời gian mà vẫn chưa có con, lại thêm việc sinh non, nhưng Vinh Vương đối xử với nàng rất tốt nên bọn họ luôn nghĩ cuộc sống của nàng vô cùng thoải mái dễ chịu, nào ngờ đâu...

"Đứa ngốc này, sao con không nói cho nương biết!" Tô phu nhân bật khóc, bà vẫn cho rằng nữ nhi mình không cẩn thận nên mới dẫn tới việc sinh non, không nghĩ đến nguyên nhân là do uống thuốc phá thai.

Có thể khiến Tô Minh Châu uống thứ thuốc này, đoán chừng cũng chỉ có Vinh Vương, không thể tin Vinh Vương lại nhẫn tâm như vậy!

Lúc trước bà để cho Tô Minh Châu hủy hôn với Tần Dục là hy vọng sau này Tô Minh Châu sẽ có hài tử của mình, nhưng bây giờ thì hay rồi, cả đời này nữ nhi của bà không thể có con được nữa.

Sớm biết như vậy, lúc trước đã không từ hôn...

"Không ngờ Vinh Vương lại là kẻ mặt người dạ thú [2], chuyện như vậy mà cũng làm được." Lâm Nhị lão gia nói, ông không biết rõ hoàn cảnh của Tô Minh Châu, chỉ nghĩ là Vinh Vương không thích Tô Minh Châu nên mới không cho nàng sinh hài tử.

[2]Mặt người dạ thú: người có vẻ bề ngoài tử tế nhưng trong lòng lại độc ác, thâm hiểm chẳng khác gì thú dữ.

"Lâm thúc thúc, Minh Châu có việc muốn nhờ người." Đột nhiên Tô Minh Châu lên tiếng nói chuyện với Lâm Nhị lão gia.

"Nói đi Tô nha đầu." Lâm Nhị lão gia đáp lời.

"Lâm thúc thúc, chuyện hôm nay xin người giữ bí mật giúp Minh Châu." Tô Minh Châu nói.

Lâm Nhị lão gia chấp nhận lời thỉnh cầu của nàng, sau đó nghĩ tới lúc trước Vinh Vương phi còn có thể khóc có thể cười, nhưng bây giờ trên mặt nàng chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt cùng tịch mịch[3].

[3]Tịch mịch: tĩnh lặng, yên ắng.

Lâm Nhị lão gia quay trở lại yến hội theo sự sắp xếp của Tô phu nhân, ông là người đã trải qua nhiều chuyện nên khi có người hỏi vừa mới đi đâu thì cũng chỉ lắc đầu, cười mà không nói.

Thật ra Tô phu nhân đã để lộ một chút dấu vết nhưng mọi người đều cho rằng bà lo lắng cho Vinh Vương phi nên không nghi ngờ gì.

Ngày hôm sau, đích thân Tần Nhạc tới Tô phủ đón người.

"Minh Châu, hôm qua thân thể nàng không khỏe, đã gọi đại phu tới xem bệnh chưa?" Tần Nhạc quan tâm hỏi.

"Không gọi, chàng cũng biết tình trạng hiện giờ của ta không thể để người ngoài biết được." Tô Minh Châu nói.

"Khiến nàng phải chịu uất ức rồi. Đợi khi về phủ, ta sẽ tìm đại phu khám bệnh cho nàng." Tần Nhạc cầm tay Tô Minh Châu.

"Phải kiểm tra thật kỹ, uống nhiều thuốc như vậy không tốt với thân thể, ngày hôm qua ta chóng mặt suýt chút nữa ngất xỉu... Nhưng ta tức giận la mắng một hồi, nói nếu lại xảy ra chuyện như vậy thì sẽ đi mời ngự y tới xem bệnh." Tô Minh Châu nói.

"Nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm nàng trắng trẻo mập mập khỏe mạnh." Tần Nhạc nói.

"Còn trắng trẻo mập mập, chàng nghĩ mình đang nuôi heo à!" Tô Minh Châu trừng mắt nhìn Tần Nhạc.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng ấm áp, nhưng rốt cuộc trong lòng mỗi người nghĩ gì thì chỉ có chính bản thân họ biết mà thôi.

Sau khi Tô Minh Châu về Vinh Vương phủ, thân thể dần tốt lên, quan hệ giữa nàng với Vinh Vương càng thêm thân mật khiến mọi người vô cùng hâm mộ.

Cùng lúc này, một người luôn không thích giao thiệp với bên ngoài như Tô Minh Châu nay trở nên hoạt bát hơn, bắt đầu tham gia mấy buổi tụ hội của các quý phu nhân Kinh thành.

Tần Nhạc thấy việc này thì vô cùng ngạc nhiên, thậm chí hẳn còn ủng hộ Tô Minh Châu, mà Tô Minh Châu cũng hồi báo cho hắn bằng cách mang về một vài tin tức sau khi ra ngoài.

Những tin tức đó đều là thật, vì thế mà Tần Nhạc đối xử ngày càng hòa nhã dịu dàng với Tô Minh Châu.

Đáp lại điều này, Tô Minh Châu cũng đối xử vô cùng tốt với Tần Nhạc, nàng là thiên kim tướng phủ nhưng không hề ngần ngại mà tự mình xuống bếp hầm canh bồi bổ cho hắn.

Tuy rằng tay nghề Tô Minh Châu không tốt nhưng lần nào Tần Nhạc cũng uống hết, còn có lòng khen ngợi nàng.

Hôm nay Tô Minh Châu hầm canh xương bò cho Tần Nhạc, chờ Tần

Nhạc uống xong, nàng đưa chén canh cho nha hoàn của mình đem đi rửa.

Đợi nha hoàn ra ngoài, Tô Minh Châu mới lấy một tập giấy cất trong tráp ra xem.

Vào ngày rời khỏi Tô phủ, Tô Minh Châu đã nhờ mẫu thân nàng điều tra Tần Nhạc, cùng lúc đó, nàng âm thầm thu mua người làm trong Vinh Vương phủ để theo dõi hành tung của Tần Nhạc.

Cứ như vậy cũng đủ để Tô Minh Châu tra được một số chuyện.

Nàng không tra được hai nữ nhân xuất hiện ở Tô phủ là ai nhưng lại tra được thỉnh thoảng Tần Nhạc sẽ cùng bằng hữu đến thanh lâu, hoặc là vào lúc hẵn cùng những người đó đàm luận thi từ ca phú thì sẽ gọi mấy nữ tử thanh lâu tới góp phần náo nhiệt.

Những lúc như vậy, Tần Nhạc sẽ cùng các nàng triền miên không dứt.

Ở trong phủ Tần Nhạc luôn thể hiện trong lòng chỉ có mình nàng nên không bao giờ chạm vào nữ nhân khác, thế nhưng bên ngoài lại ngấm ngầm quan hệ với nữ tử chốn thanh lâu...

Tô Minh Châu nôn khan vài tiếng, cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

Nàng chưa bao giờ yêu cầu Tần Nhạc phải giữ mình vì nàng, nhưng một bên hẵn nói yêu nàng, sẽ không chạm vào người khác, một bên lại nuôi nữ nhân ở ngoài khiến nàng vô cùng căm ghét khinh miệt.

Nhìn chăm chăm tập giấy trên tay cho đến khi ghi tạc những gì viết trên đó vào đầu, Tô Minh Châu mới đem chúng đi thiêu hủy giống như những lần trước.

Nàng không ngu ngốc, mấy ngày qua nàng đã thấy rõ bộ mặt thật của Tần Nhạc, cũng biết vì sao hắn muốn làm như vậy.

Tần Nhạc... E là hắn cũng mơ tưởng ngôi vị hoàng đế.

Nhưng hắn đã hại nàng khổ sở như vậy, sao nàng có thể để hắn sống tốt?

Tần Nhạc không biết những việc Tô Minh Châu làm nhưng Tần Dục lại biết.

Hắn còn biết việc Tô Minh Châu sai nha hoàn của mình đi tìm Lâm Nhị lão gia hỏi về loại thuốc có thể khiến nam tử đoạn tử tuyệt tôn (không có con cái).

Tuyệt đối không thể xem thường nữ nhân, đây là sai lầm nghiêm trọng mà Tần Nhạc mắc phải.

Trước giờ Tần Dục vẫn luôn để ý tới Tần Nhạc nhưng suy cho cùng thì cũng không đặt quá nhiều tâm tư lên người hắn.

Hiện giờ Vạn Thu Lâu đã xây dựng xong nên hắn không còn thời gian rảnh để quan tâm chuyện người khác.

Kể từ khi Tần Dục rời khỏi Kinh thành tới thôn trang thì đều dốc lòng vào việc xây dựng Vạn Thu Lâu, lúc này đã dứt khoát ở lại Vạn Thu Lâu.

Hắn đặt từng bản sách đơn lẻ vào Vạn Thu Lâu, tự mình xem qua từng căn phòng, sau khi xác định không có bất cứ vấn đề gì thì mới cho mở cửa phục vụ thư sinh.

Vạn Thư Lâu khai trương vào cuối tháng mười, thời tiết lúc này cực kỳ rét lạnh, là thời điểm mà mọi người chỉ muốn nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa. Nhưng khi nghe tin Vạn Thư Lâu khai trương thì tất cả thư sinh ở Kinh thành đều rời khỏi giường ấm đệm êm đến báo cho nhau biết, có rất nhiều người không chờ nổi nên đã vội vàng rời khỏi Kinh thành chạy về phía Vạn Thư Lâu.

Nhóm đầu tiên đến Vạn Thư Lâu đều là những người có học thức, Ngô Thiên Dương cũng nằm trong số đó.

Bởi vì Đoan Vương sáng chế ra kỹ thuật in mới nên giá sách giảm xuống, giúp cho bọn họ mua được nhiều sách hơn, thế nhưng đối với những người hiếu học thì sách vở không bao giờ là đủ.

Vốn Ngô Thiên Dương phải ở lại Kinh thành để tuyên truyền cho Vạn Thư Lâu, nhưng hắn một lòng muốn xem hết chỗ thư tịch trong đó nên không thể nhịn được phải chạy ra ngoài thành.

Chương 71: Khắc tên họ (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

“Ngô huynh, nghe nói Đao vương rất thương thức huynh? Không biết huynh đã đến Vạn Thụ Lâu kia chưa?” Trên xe ngựa đi tới Vạn Thụ Lâu, một thư sinh hỏi Ngô Thiên Dương.

Lần này bảy tám người bọn họ thuê chung một chiếc xe ngựa, cùng nhau đi đến Vạn Thụ Lâu, trên đường nhằm chán liền mở miệng trò chuyện.

“Lúc trước Vạn Thụ Lâu còn chưa xây xong, ta có thể nhìn sao?” Ngô Thiên Dương nói, hẳn rất muốn đi bên kia xem thử, chỉ là thời gian trước quá bận rộn, được an bài không ít chuyện để làm nên không rảnh để đi, nếu không phải vậy thì lần này hẳn cũng không đến mức nóng vội như thế, ngày đầu tiên là đã đi xem.

Mùa đông năm nay phá lệ lạnh, vốn bọn họ nghĩ một đám thư sinh cùng nhau ngồi trên chiếc xe ngựa không lớn, tất cả còn mang theo lò sưởi tay thì hẳn rất ấm áp, nhưng trên thực tế thì... từng đợt gió lạnh từ bên ngoài thổi vào trong xe ngựa khiến đám thư sinh có chút không chịu nổi.

Gia cảnh của bọn họ không tệ, thường xuyên được mặc áo choàng da lông nên còn đỡ, nhưng có hai người gia cảnh bình thường, chỉ mặc áo bông nên lạnh vô cùng, ngoài việc được lò sưởi tay mang chút ấm áp thì hoàn toàn không có biện pháp nào khác để thân thể

ấm hơn.

Mấy ngày nay Ngô Thiên Dương được Đuan vương ban thưởng một ít, trên tay có chút dư dả nên mua một kiện áo choàng bằng da thỏ, hắt quần chặt áo choàng, nói với hai người kia: “Ta đổi vị trí với các người, hai người ngồi vào giữa một chút đi.”

Hai vị thư sinh kia cảm kích đồng ý, cùng Ngô Thiên Dương trao đổi vị trí, chờ đổi vị trí xong, vì để chuyển dời lực chú ý, trong xe ngựa rất nhiều thư sinh lại nói chuyện.

Nói chuyện qua lại, bọn họ không thể tránh khỏi nói đến Vạn Thư Lô: “Vạn Thư Lô nói là cung cấp chỗ ở miễn phí cho thư sinh đi lên Kinh đi thi, cũng không biết phòng ở có ấm áp không nhỉ.”

“Đúng vậy, trước đó có thư sinh sống nhờ ở chùa Tần An, kết quả trên núi rất lạnh, ngón tay bị đông lạnh rớt một đoạn, cũng không biết Vạn Thư Lô thế nào.”

“Nếu như chỗ đó ấm áp một chút, ta nhất định sẽ nghĩ cách vào ở, vài bữa nay mượn nhà ở nông thôn, người rất lạnh, ta căn bản không xem vào một chữ nào cả.” Một thư sinh đang phát run nói, gia cảnh hẳn thật sự không tốt, điều tương đối đáng quý chính là hẳn cùng người khác trò chuyện không kiêng kỵ điểm này, cũng không bài xích người khác nhắc tới.

Trên thực tế là vì như vậy, Ngô Thiên Dương mới cùng hẳn giao hảo.

Thôn trang của Tần Dục ở ngoài thành, cách Kinh Thành cũng không xa nhưng xe ngựa đi phải hơn một canh giờ.

Xa phu (người đánh xe) thả chậm tốc độ, nói với người bên trong xe ngựa: “Các vị tiên sinh, đến Vạn Thư Lô rồi.”

Nói là đến Vạn Thụ Lâu, thật ra là ngay cả thôn trang cũng chưa đi vào, mà thôn trang này...

Ngô Thiên Dương chờ người khác xuống xe ngựa, nhìn thôn trang trước mặt thì không khỏi có chút thất vọng.

Trước đó bọn họ đối với thôn trang này là tràn ngập chờ mong, cảm giác nó hẳn là rường cột chạm trở vô cùng mỹ lệ, nhưng trên thực tế....

Ở giữa thôn trang có rất nhiều tòa lâu lớn, những tòa lâu kia dùng biện pháp kiến tạo tường thành, thoát nhìn vô cùng chắc chắn nhưng không có chút không khí thư hương nào.

Mà hai bên tòa lâu, dọc theo hành lang kéo dài là những dãy phòng ở, phòng ở này cứ một gian kề sát một gian, chỗ rất nhỏ... dường như bức tường kia còn dùng bùn đất để đắp lên?

Chuyện này... Vạn Thụ Lâu do Đao vương cho xây lại có bộ dạng như vậy?

Tất cả mọi người có chút thất vọng, chỉ có Ngô Thiên Dương một lòng nhớ thương đến các loại sách của Vạn Thụ Lâu nên không để ý vẻ bề ngoài của nó.

“Tuy hơi xấu nhưng bên trong có rất nhiều sách.” Ngô Thiên Dương nói.

Nhóm thư sinh đi cùng Ngô Thiên Dương cũng lập tức nghĩ đến điểm này, đi nhanh như bay về phía trước.

Mọi người đi đến tòa lâu cao phụ cận kia thì đã bị ngăn cản, đơn giản

xem xét qua tình huống của mỗi người, rồi mới để bọn họ đi vào khu vực giữa tòa lâu cao kia.

Mọi người hưng trí bừng bừng đi vào bên trong, vừa mới đi vào liền không dám tin mở to hai mắt.

Bọn họ ở bên ngoài bị lạnh tới mức tay chân lạnh ngắt, nhưng ở trong phòng... Nơi này đúng là ấm áp không thể tin được, nóng cuộn cuộn đến nỗi bọn họ muốn cởi bỏ y phục để hưởng thụ một phen.

Mọi người bị độ ấm làm kinh ngạc, sau đó mới rảnh để đánh giá tình huống bên trong.

Phòng này rất lớn, dùng nhiều xà ngang để chống, chung quanh để một ít bàn ghế, chính giữa gian phòng có một giá sách, bên trên đặt đầy đủ các loại sách.

Trừ cái đó ra, vách tường này còn có chút kỳ lạ...

Bên ngoài Vạn Thu Lâu nhìn thô ráp nhưng tường bên trong đúng là được lót một lớp đá, còn có lỗ nhỏ ở trên tường, độ ấm trong phòng là do lỗ nhỏ đó truyền đến.

“Chào mọi người.” Một hài tử lớn tiến lên tiếp đón: “Mọi người đến đọc sách sao? Bên kia có phòng trống, mọi người có thể cầm sách qua bên kia đọc.”

"Tiểu ca, ngươi là?" Có người hiếu kỳ nhìn về phía hài tử này.

“Ta ở đây để hầu hạ chư vị tiên sinh.” Hài tử kia nói, hẳn là hài tử đầu tiên mà Tần Dục thu nhận, mà lần này, Tần Dục chọn một số hài tử tuổi khá lớn để đến đây hầu hạ.

“Tiểu ca, nhất định người rất rành nơi này, cái lỗ nhỏ đó, người biết nó để làm gì không?” Người kia lại hỏi.

“Đó là các lỗ bên trong chứa lửa!” Hải tử kia nói: “Tường này phân thành hai tầng trong ngoài, ở giữa trống rỗng, Vương gia cho người ở bên trong đốt chút lửa.” Hải tử kia nói tiếp: “Ở chính giữa phòng này cũng xây một cái bếp lò lớn, bên trên nấu nước, nơi đó rất là nóng, mọi người muốn uống nước thì có thể tự mình đi lấy.”

Trong phòng này ấm áp như vậy thì thôi đi, đã thế còn cung cấp nước nóng?

Ngô Thiên Dương cảm giác bố trí như vậy là cực kỳ cẩn thận, trước đây thư sinh bọn họ rất sợ đến mùa đông lạnh không có cách nào đọc sách thật tốt, vậy mà ở chỗ này một chút cũng không cần lo lắng.

Hắn nhìn nhiều thêm vài lần, phát hiện ở chỗ đặt bàn ghế đều mở lớn cửa sổ, trên đó dán giấy hồ hoa đào mỏng, tuy không phải đặc biệt sáng sủa nhưng có thể giúp người khác thấy được chữ thì càng bội phục Đao vương.

Đao vương không học đòi văn vẻ làm ra đình đài lầu các để chứa sách, xây dựng như vậy tuy có chút xấu xí nhưng không thể không nói, phòng ở này vô cùng thực dụng.

Phòng này rất lớn, hơn nữa lại không chỉ có một tầng, bên trên còn hai tầng nữa, mà cách bố trí của hai tầng không khác tầng dưới lắm, chỉ là không ấm bằng.

Ngô Thiên Dương cùng đám người tham quan một phen rồi cầm sách đến bên cửa sổ.

Ngô Thiên Dương cầm một quyển sách mà trước kia chưa bao giờ

nghe nói qua, đọc như người say mê rượu, hận mình không thể để đọc nhanh như gió rồi ghi nhớ tất cả nội dung vào đầu, sau đó đột nhiên bả vai hấn bị vổ vổ.

Ngẩng đầu lên, Ngô Thiên Dương mới phát hiện không biết từ khi nào, thư sinh ở nơi này đã càng ngày càng nhiều, xung quanh hấn rất nhiều người ngồi, vài thư sinh có gia cảnh vô cùng tốt, một thân y phục ước chừng hơn hai trăm lượng, cũng có một ít thư sinh mặc y phục bằng vải thô, nhìn rất nghèo khó.

"Mau nhìn bên kia." Người vổ vai Ngô Thiên Dương nói.

Ngô Thiên Dương nhìn qua thì phát hiện có người mang một thùng mực nước đi đến, sau đó bắt đầu điêu khắc những chỗ lồi trên tường đá bằng mực nước.

Cũng chính ngay lúc này, mọi người mới phát hiện hóa ra trên tường có khắc chữ.

Những chữ này, ban đầu là quy củ của Vạn Thư Lô, ví dụ như ở trong này không thể lớn tiếng gây ồn ào, hay sách ở nơi này không thể mang ra ngoài đọc nhưng có thể ở đây sao chép.

Những quy củ này không quá phận, vài thư sinh kia đều rất đồng ý, mà chờ đến khi quy củ viết xong, những chữ kia...

Vài chữ kia viết nơi này là do Đoan vương xây dựng, Đoan vương còn vì nó mà cung cấp cái gì, cũng tỏ vẻ đây đều là quyền tặng cho Vạn Thư Lô.

Trên tường khắc thế này tuy có chút kỳ quái nhưng cũng có thể tiếp nhận ---- Đoan vương vì bản thân nêu danh, đây vốn là chuyện phải làm từ sớm.

Chỉ là, khiến mọi người không nghĩ tới là phía dưới còn có chữ khác nữa!

Vài chữ kia cũng không lớn, nhưng mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, mà nghĩa của những chữ này...

Những chữ phía dưới đại khái là xây dựng Vạn Thư Lô tốn kinh phí lớn, muốn duy trì Vạn Thư Lô cần nhiều thứ, một người không thể gánh vác cho nên nếu có người quyên tặng đồ vật cho Vạn Thư Lô, xuất phát từ lòng cảm kích, Đao vương sẽ khắc tên người nọ lên tường, bọn họ còn có thể khắc mình quyên góp bao nhiêu vật phẩm, cũng có thể khắc cái khác.

Đồng thời, quyên tặng cho Vạn Thư Lô thì chỉ quyên tặng đồ vật, không cần ngân lượng, hơn nữa những thứ kia một khi được quyên tặng sẽ được ghi chép nhập vào sổ phòng. Vì là quyên tặng, vài thứ kia mọi người đều có thể xem thì không nói, chúng còn được cung cấp miễn phí cho nhóm thư sinh sử dụng.

“Thời tiết lạnh giá, Vạn Thư Lô thiếu nhất chính là than củi để đun lửa, nếu có người quyên tặng một chút thì tất nhiên mọi người sẽ vô cùng cảm kích.” Người đang đem đồ vào nói.

Thấy đoạn chữ kia, vài thư sinh có gia cảnh không tốt lắm đều cảm động, còn vài người gia cảnh tốt thì đã nghĩ đến việc muốn vì Vạn Thư Lô mà quyên chút đồ hay không.

Trong đó, một thư sinh dáng người có chút cao to nói thẳng: “Nhà ta có mấy cửa hàng than củi, ngày mai ta sẽ cho người đưa chút than củi đến đây.”

“Trong nhà ta có trại chăn nuôi gia súc, ta có thể đưa một ít bò dê

đến, để cho mọi người có thêm đồ ăn.”

"Trong nhà ta có rất nhiều lương thực."

"Nhà ta cũng có nhiều lương thực..."

Mọi người cứ người một tiếng ta một tiếng, rất nhanh liền quyết định quyên tặng đồ vật, mọi thứ đều được ghi lại.

Chuyện quyên tặng này, Tần Dục không định lấy để tính toán mưu lợi, bởi vậy thấy đã đủ dùng, hấn liền để cho người phụ trách việc không tiếp nhận quyên tặng nữa.

Tần Dục không tiếp nhận tiền tài quyên tặng nhưng tiền xây dựng Vạn Thư Lô, thật ra hấn vẫn có thể kiếm trở về.

Nơi này Tần Dục đã cho xây nhiều phòng, diện tích rất nhỏ, tính để cung cấp chỗ ở miễn phí cho những thư sinh có hoàn cảnh nghèo khó, ngoài ra, ở phụ cận, hấn còn cho xây thêm vài phòng khá xa hoa, vài phòng đều cho thuê, mà tiền thuê cũng không thấp.

Đồng thời, hấn còn bán đất, bán một ít vùng phụ cận xung quanh, nếu có người muốn ở gần Vạn Thư Lô nhưng không muốn ở phòng hấn xây thì có thể tự mua mà xây nhà cho mình.

Vạn Thư Lô này tuyệt đối là nơi tốt để đọc sách, Tần Dục tin rằng cử nhân có tiền có quyền trong kinh thành e là cũng muốn ở gần Vạn Thư Lô, mỗi ngày đều có thể đọc sách, cùng người khác trao đổi học vấn.

Mà những thư sinh có tiền không thiếu, chắc chắn là một nguồn thu

nhập đáng kể cho Tần Dục.

Chương 72: Khắc tên họ (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Hà Diệp Đồng là cử nhân đến từ Tây Bắc.

Thơ văn ở Giang Nam phát triển rất cường thịnh, số lượng văn nhân[1] đông đảo lại có học thức uyên bác, còn Tây Bắc là nơi có rất ít người đọc sách, những người có học vấn ở Tây Bắc không thể so được với Giang Nam.

[1]Văn nhân: trí thức, người có học biết làm thơ văn.

Nhiều khi học thức của những cử nhân đến từ Tây Bắc còn không bằng cả những tú tài ở Giang Nam.

Hà Diệp Đồng chính là một người... Nói thật ra thì học vấn của hắn kém hơn những tú tài hay cử nhân ở Giang Nam rất nhiều.

Học vấn của hắn so với những người ở Tây Bắc thì thật sự không tồi nên mới có thể thi đậu cử nhân, nhưng hoàn cảnh nơi đó vô cùng khó khăn, nghèo khổ, mặc dù trước kia cũng có nhiều gia đình giàu có nhưng bây giờ đã chuyển đi nơi khác, trong hoàn cảnh đó Hà Diệp Đồng không có cách nào tìm được một vị tiên sinh tốt để học tập nên kiến thức hắn có được không nhiều.

Nhưng hắn vẫn tìm được lão sư[2] để dạy mình... Vì thấy nhà hắn nghèo khó nên ngay cả quà cáp nhập học cũng không cần.

[2]Lão sư: người thầy dạy học tốt có nhiều kiến thức, kinh nghiệm.

Trước kia khi phụ thân của Hà Diệp Đồng còn sống từng là tướng lĩnh trong quân đội Tây Bắc, vì lập nhiều chiến công nên được ban thưởng rất nhiều ruộng đất, gia cảnh hẳn không tệ, Hà Diệp Đồng được đi học từ nhỏ cộng thêm tư chất thông minh nên học tập vô cùng tốt.

Tiếc rằng khi hẳn mười một tuổi thì phụ thân hẳn đã chết dưới vó ngựa của người Nhung.

Trong nhà không có bổng lộc của phụ thân khiến cho cuộc sống trở nên khó khăn, còn có rất nhiều người vì mơ tưởng ruộng đất nhà hẳn, thấy cảnh mẹ góa con cô[3] nên hết lần này đến lần khác tìm cách chèn ép làm cho cuộc sống của bọn họ vô cùng khổ sở, thậm chí hai bên còn mang lòng thù hận lẫn nhau.

[3]Mẹ góa con cô (cô nhi quả phụ): người vợ mất chồng, đưa trẻ mồ côi không còn cha.

Hà Diệp Đồng muốn đối phó với những người đó thì chỉ có con đường duy nhất là chăm chỉ đọc sách, đến lúc hẳn thi đậu cử nhân, có thể che chở cho người nhà thì nhà hẳn đã nghèo tới nỗi chỉ còn lại bốn vách tường trợ trợ.

Cuối cùng hẳn vào quân doanh đảm nhiệm vị trí xử lý giấy tờ quân vụ để kiếm tiền nuôi sống mẫu thân và tích cóp ngân lượng đợi dịp lên kinh dự thi.

Chỉ là cuộc sống không nói trước được điều gì, khi hẳn lên đường tới Kinh thành dự thi thì bị kẻ xấu trộm hết tiền bạc...

Dưới sự giúp đỡ của những thư sinh đi cùng, cuối cùng Hà Diệp Đồng cũng đến được Kinh thành.

Hắn tính toán sau khi quen thuộc với hoàn cảnh ở Kinh thành thì sẽ ra sức học tập nhưng bây giờ không một xu dính túi, đến cơm còn không có mà ăn thì nói gì đến chuyện học hành thi cử?

Nhưng nếu không học mà đi kiếm tiền nuôi sống bản thân... Học vấn của hắn như vậy, còn có cơ hội để học cao hơn không?

Hà Diệp Đồng thở dài, quyết định đi tìm việc làm trước.

Kết quả... Kinh thành và Tây Bắc không giống nhau, người đọc sách ở Kinh thành không bao giờ thiếu, hắn chưa quen cuộc sống ở đây, cộng thêm việc nói tiếng phổ thông chưa lưu loát thì sao tìm được việc làm?

Hà Diệp Đồng hỏi thăm mấy nơi vẫn không tìm được việc, cảm thấy hết sức mệt mỏi, đến lúc nhìn thấy một hiệu sách vẫn gắng sức đến hỏi xem họ có cần người chép sách hay không.

“Không cần, hiện tại giá sách giảm xuống nên không còn ai chép sách.” Chưởng quầy nói.

Trên mặt Hà Diệp Đồng đầy vẻ mất mát, lúc chuẩn bị rời đi thì vị chưởng quầy kia gọi hắn lại.

“Chưởng quầy có gì muốn nói?” Hà Diệp Đồng hỏi.

“Vị công tử này, ngươi lên kinh dự thi à?” Chưởng quầy vừa hỏi vừa nhìn bộ quần áo cũ kĩ bạc màu trên người Hà Diệp Đồng.

“Đúng vậy.” Hà Diệp Đồng nói.

“Nếu người lên kinh dự thi, thiếu thốn không có tiền thì sao không đến Vạn Thụ Lâu?” Chương quỳ lại hỏi.

Vạn Thụ Lâu? Đó là nơi nào? Hà Diệp Đồng mờ mịt không hiểu.

Nửa canh giờ sau, Hà Diệp Đồng ngồi xe ngựa đến Vạn Thụ Lâu, tiền xe là do vị chương quỳ kia trả giúp.

Lúc mới lên xe ngựa, trong lòng Hà Diệp Đồng tràn đầy thấp thòm, nhưng lúc sau hẳn thấy trong xe có rất nhiều người đọc sách.

Những người này đều đến Vạn Thụ Lâu, mà Vạn Thụ Lâu, đó là một nơi rất thần kỳ.

Hà Diệp Đồng chưa từng nghĩ mình tới Kinh thành sẽ có thể ăn ở miễn phí, không cần mất tiền mà vẫn có phòng ốc sạch sẽ ấm áp để đọc sách.

Phòng ở Vạn Thụ Lâu cung cấp miễn phí cho những cử nhân có gia cảnh bần hàn rất đơn sơ, tường trát bằng bùn đất, bàn đóng bằng tấm ván gỗ đơn giản, ghế cũng do thợ mộc mới học nghề làm nhưng phòng nào cũng có giường đất ấm áp.

Ngày nào quản sự cũng sai người phân than củi đến từng phòng, mà chỗ than củi này đủ cho Hà Diệp Đồng có một đêm ngon giấc.

Không chỉ có vậy, vì được những nhà quyền quý quyên tặng gạo thóc nên mỗi ngày Hà Diệp Đồng đều ăn đủ ba bữa cơm.

Lúc hẳn ở Tây Bắc, mỗi ngày chỉ có thể ăn hai bữa cơm, gạo trắng còn không có mà ăn, nhưng ở nơi này...

Buổi sáng ăn mì với canh thịt dê, tuy không nhiều thịt dê lắm nhưng lại nóng hổi và thơm ngào ngạt, ăn xong một bát canh cả người đều ấm áp!

Bữa trưa là cơm trắng ăn kèm dưa muối chua và canh cải trắng hầm thịt!

Tối buổi tối... Hà Diệp Đồng được phát hai cái màn thầu (bánh bao không nhân) rất to, còn có một bát dưa muối xào thịt để ăn cùng!

Hà Diệp Đồng được ăn cơm canh nóng hổi, trong lòng vô cùng cảm kích Đao Vương và những người đã quyên tặng đồ dùng.

Mà những người quyên tặng đồ dùng thấy tình hình như vậy cũng rất vừa lòng.

Thư sinh có gia cảnh nghèo khó không nhiều nên đồ ăn thức uống không tốn kém quá mức, vì thế bọn họ không cần có quá nhiều đồ vật, nhưng những người đã quyên tặng đều được khắc tên lên vách tường của Vạn Thư Lâu!

Chính vì thế mà nhiều người có tiền đều muốn quyên tặng đồ đạc cho Vạn Thư Lâu, nhưng Đao Vương lại cố tình không muốn nhận.

Đương nhiên Tần Dục không cần những thứ đó, đời này hấn xây dựng Vạn Thư Lâu là để thu phục lòng người, nhân tiện giúp cho những thư sinh nghèo khó có nơi ăn chốn ở, hấn không muốn để những người đó không làm mà hưởng nên cho bọn họ ăn mặc miễn phí là đủ rồi.

Vốn là do đồ vật được quyên tặng quá nhiều nên quản sự ở Vạn Thư Lâu tính cho những cử nhân ở đó ăn uống đầy đủ hơn, thế nhưng Tần Dục lại cự tuyệt không chút do dự.

Một ngày ba bữa cơm đều có thịt... Nếu cơm canh như vậy mà mấy người đó còn chê bai thì chắc hẳn gia cảnh cũng không khó khăn khổ sở gì, nếu là như vậy...

Hiện nay tất cả đầu bếp của Đoan Vương phủ đều ở tại thôn trang, món ăn nào bọn họ cũng làm được, mùi vị so với thức ăn trong các tửu lâu ở kinh thành cũng không khác biệt, đồ ăn quý hiếm... Nếu muốn ăn sơn hào hải vị, chỉ cần có tiền thì món nào cũng có.

Thời gian này Tần Dục đều ở lại Vạn Thu Lâu, tất cả hạ nhân trung thành trong Đoan Vương phủ được điều đến nơi này, thậm chí ngay cả những cô nhi mà hắn thu dưỡng nếu có tư chất tốt cũng chuyển hết đến đây.

Hài tử ở đây phải phụ giúp mọi người làm việc nhưng có hoàn cảnh sống tốt hơn — — đám trẻ cùng nhóm cử nhân đều được ăn uống miễn phí, không chỉ có vậy, nếu bọn chúng chăm chỉ học tập thì sẽ tiếp thu được rất nhiều tri thức.

Tần Dục cho bọn chúng một cơ hội vô cùng tốt nhưng muốn nắm bắt được thì phải dựa vào sức mình.

Vạn Thu Lâu dần đi vào quỹ đạo nên Tần Dục không cần đặt quá nhiều tâm tư vào đó nữa, nhưng gần đây hắn bận rộn vì muốn tên tuổi “Thái Bình đạo nhân” ngày càng nổi bật.

Vào lúc viết bài thơ tiên đoán còn có rất nhiều việc Tần Dục chưa nói ra, ví dụ như mùa đông năm nay sẽ vô cùng lạnh, bởi vì rất lạnh nên cuộc sống của người dân cùng những cử nhân lên kinh dự thi vô cùng khổ sở, rồi ví dụ như... Thời tiết rét lạnh chính là nguyên nhân khiến người Nhung tiến xuống phía Nam.

Chính vào mùa đông này đã để lại trong lòng Tần Dục ấn tượng vô cùng sâu sắc về mức độ hung tàn ác độc của người Nhung.

Cũng trong mùa đông này, mấy vạn người Nhung xuôi nam đoạt đi vô số thành trấn của Đại Tần, thấy Đại Tần giàu có trù phú nên luôn rình rập, từ đó mùa đông năm nào người Nhung cũng tiến quân về phía nam cước bóc.

Sau đó khi tất cả các bộ lạc của người Nhung thống nhất thì họ đã không do dự mà chủ động đưa ra quyết định tấn công Đại Tần.

Mùa đông năm nay có thể coi là một bước ngoặt.

Hai tháng trước Tần Dục viết một lá thư có ghi tất cả những việc cướp đoạt thành trấn mà người Nhung sẽ làm vào mùa đông năm nay giao cho người trong thương đội đưa đến Tây Bắc gửi cho chủ tướng Lý Sùng An.

Lá thư đề lục khoản là “Thái Bình đạo nhân”.

Đọc lá thư này thì Lý Sùng An thà rằng tin chứ không thể không tin, như vậy sẽ có sự chuẩn bị trước.

Trước đây, Tần Dục cho người bí mật gửi thư tới Tây Bắc nhưng hôm nay hẳn muốn đem những chuyện này công khai ra bên ngoài.

Muốn danh tiếng “Thái Bình đạo nhân” ngày càng nổi bật thì việc công khai mọi chuyện là điều vô cùng cần thiết, nhưng tại sao tới tận lúc này mới công khai... Nếu trước đó hẳn nói ra hết mọi việc thì sẽ để cho người Nhung biết được tin tức rồi lập tức thay đổi kế hoạch, còn bây giờ... Có lẽ chiến sự ở Tây bắc đã bắt đầu.

Sắp xếp xong mọi việc, Tần Dục nhìn Lúc Di Ninh đang ở bên cạnh

bắt chước chữ viết của mình: “Di Ninh có muốn ra ngoài đi dạo không?”

“Muốn!” Lục Di Ninh đáp ứng không chút do dự.

Tần Dục lấy hai cái áo, choàng cho mình và Lục Di Ninh rồi mới cùng nhau ra ngoài.

Mũ áo choàng rất lớn, đủ để che toàn bộ khuôn mặt hai người. Vì thế mọi người không biết được thân phận của Lục Di Ninh, nhưng Tần Dục... Ở đây Tần Dục là người duy nhất phải đi xe lăn nên chỉ cần nhìn một cái thì tất cả mọi người đều đoán ra thân phận của hắn.

Mọi người đều chủ động tiến lên hành lễ với Tần Dục, đối với chuyện này Tần Dục đã thành thói quen nên không chú ý nhiều, nhưng mà...

Ánh mắt Tần Dục đột nhiên dừng lại.

Hắn thấy được... Một người đã từng để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Hà Diệp Đồng, tướng lĩnh dưới trướng Lý Sùng An, vào lúc Tần Nhạc giết chết Lý Sùng An thì hắn đã dẫn dắt thuộc hạ của Lý Sùng An chiến đấu với người Nhung.

Mà khi Tần Dục có ấn tượng sâu đậm với hắn là vào thời điểm hắn bị người Nhung bắt sống đưa đến Kinh thành dạo phố thị chúng[4].

[4]Thị chúng: trị tội trước tất cả mọi người.

Lúc ấy râu tóc của hắn bị cạo sạch sẽ lộ ra cả khuôn mặt, dọc đường đi luôn la hét chửi bới hết như mấy phụ nhân đánh đá ngoài chợ.

Bởi vì hấn chửi bới liên hồi lại nói giọng Tây Bắc nên Tần Dục vẫn nghĩ hấn là một võ tướng thô kệch sinh sống ở Tây Bắc, không nghĩ tới... Thật ra hấn là một cử nhân có học thức làng hoàng?!

Chương 73: Khắc tên họ (3)

Edit: Tina Kathy

Beta: Nhược Vy

Tần Dục chú ý tới Hà Diệp Đồng, mà Hà Diệp Đồng rất nhanh cũng chú ý tới Tần Dục.

Hắn ngồi xe lăn, bên người còn có rất nhiều người vây quanh... Hà Diệp Đồng lập tức phản ứng lại, bản thân chắc chắn là đã gặp được Đao Vương.

Lòng Hà Diệp Đồng tràn đầy cảm kích đối với Đao Vương. Nếu không nhờ Đao Vương, hắn ở Kinh thành sợ là cơm còn không có mà ăn chứ đừng nói đến chuyện đọc sách, nhưng hiện tại, Đao Vương thành lập Vạn Thư Lô, hắn không chỉ có chỗ yên thân mà còn có nơi để đọc sách!

Chỉ là... Hắn không nhận được mà làm việc không đàng hoàng.

Hắn tới Kinh thành là để đi thi, nhưng sau khi vào Vạn Thư Lô, hắn lại không đi xem những thư tịch có liên quan đến khoa khảo mà lại rất hứng thú với một số thứ tạp thư trong đó.

Thứ hắn có hứng thú nhất chính là binh thư, đặc biệt là những án lệ^[1] được ghi lại trong đó.

[1]Án lệ là Bản án đã tuyên hoặc một sự giải thích, áp dụng pháp luật, được coi như tiền lệ, làm cơ sở để các người tuyên án sau đó

có thể áp dụng trong các trường hợp tương tự.

Trước kia ở Tây Bắc, để nuôi sống chính mình, hấn đã vào quân đội sửa sang và soạn công văn. Kết quả, cũng không biết có phải ở quân doanh quá lâu rồi hay không, hấn lại là thích hoàn cảnh nơi đó.

Hấn đã sớm cảm giác được quân đội Tây Bắc có gì đó thiếu sót, hiện tại nhìn binh thư thì chợt hiểu ra, đáng tiếc giờ hấn không thể quay về Tây Bắc...

Tuy nhiên, hấn vẫn muốn nỗ lực đọc sách, đề tên lên bảng vàng. Nguyện vọng lớn nhất của Hà Diệp Đồng chính là có thể thi đỗ tiến sĩ, sau đó đi Tây Bắc làm quan phụ mẫu.

Xét thấy rất nhiều quan viên đều không muốn đi Tây Bắc làm quan, hấn lại là tiến sĩ, chắc cũng có thể đi Tây Bắc làm Huyện lệnh!

Đương nhiên, xem tình huống trước mắt, hơn phân nửa là hấn thi không đậu.

Nhìn thấy xung quanh có người hành lễ với Tần Dục, Hà Diệp Đồng bắt chước dáng vẻ của bọn hấn, cũng hướng Tần Dục hành lễ.

Tần Dục gật đầu với Hà Diệp Đồng rồi nói với Thọ Hỉ: “Gọi hấn tới đây.”

Thọ Hỉ làm việc rất nhanh, thoáng chốc đã kêu Hà Diệp Đồng lại.

“Thảo dân tham kiến Đao Vương điện hạ.” Mấy ngày nay, Hà Diệp Đồng đã học được một ít tiếng phổ thông, đặc biệt là những câu dùng được khi hành lễ. Tuy chỉ là bắt chước nhưng câu chữ lại rất rõ ràng.

“Người là người Tây Bắc?” Tần Dục hỏi.

“Sao điện hạ lại biết?” Hà Diệp Đồng buột miệng thốt lên.

“Ta có nghe người khác nhắc đến.” Tần Dục nói.

Thật ra, Tần Dục chưa từng nghe người khác nhắc đến Hà Diệp Đồng. Dù sao Hà Diệp Đồng cũng không có chỗ nào xuất sắc. Về chuyện này, Thọ Hỉ rất rõ ràng.

Thọ Hỉ kinh sợ liếc mắt nhìn Tần Dục, lại càng thêm sùng bái chủ tử của mình. Chủ tử của hắn quả nhiên là một vị thần tiên biết trước 500 năm!

Lục Di Ninh cau mày, liếc mắt nhìn Hà Diệp Đồng một cái, phát hiện người này không đẹp, cũng không có ác ý với Tần Dục nên không để trong lòng, đến nỗi dù Tần Dục chưa bao giờ gặp người này nhưng lại biết rất nhiều chuyện của hắn, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Hà Diệp Đồng đang suy đoán ai nhắc tới mình thì chợt nghe Đoan Vương trước mặt hỏi đến hoàn cảnh ở Tây Bắc, hắn lập tức mừng rỡ trả lời, giọng nói ẩn chứa một niềm yêu mến thuần khiết với Tây Bắc

Tần Dục cùng hắn hàn huyên tán gẫu thì biết hắn thật sự là tướng lĩnh Tây Bắc sau này.

Tần Dục có ấn tượng không tồi với Hà Diệp Đồng nên cố gắng nhắc nhở vài câu, nhưng theo sự cân nhắc của hắn, người này sợ là không thể thi đỗ tiến sĩ.

Hà Diệp Đồng... rõ ràng là không nghiên cứu thấu triệt các loại thư tịch khoa khảo, nhưng lại tựa hồ như rất có hứng thú với chuyện

đánh giặc.

Phát hiện Hà Diệp Đồng là một niềm vui ngoài ý muốn. Sau khi Tần Dục tán gẫu cùng hắn thì để vài thủ hạ ở lại Vạn Thu Lâu thu xếp tư liệu của những cử nhân ở Vạn Thu lâu, định xem lại tất cả một lần.

Mà cùng lúc đó, trong hoàng cung, Vĩnh Thành Đế nhìn tờ giấy được căng ra trước mặt mình, hai đầu mày gắt gao nhú lại.

Thái Bình đạo nhân kia tiên đoán được một chuyện, chỉ là tiên đoán này đã quá muộn màng, cho dù hiện tại phái người ra roi thúc ngựa đi Tây Bắc cũng không kịp nữa rồi!

Vĩnh Thành Đế tuy thích hưởng thụ, làm việc chỉ cần bản thân vui vẻ nhưng cũng không muốn Đại Tần bị ngoại tộc xâm lấn.

“Chư vị ái khanh cảm thấy việc này phải làm như thế nào?” Vĩnh Thành Đế dò hỏi những đại thần trước mặt mình.

Một đám nội các đại thần lấy Tô thủ phủ làm đầu cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể nói phái khâm sai đến Tây Bắc xem xét, còn có... quân lương đã hết một thời gian cũng nên đưa đi.

Nhắc tới quân lương, Vĩnh Thành Đế liền đau lòng, tức khắc không nghĩ tới chuyện này nữa.

Dựa theo lời của Thái Bình đạo nhân, người Nhung tuy rằng sẽ đốt giết cướp bóc một phen nhưng sẽ không xuôi theo phía Nam tấn công Kinh thành... Nếu bọn họ sẽ không đánh xuống Kinh thành thì không cần quá mức lo lắng.

Vĩnh Thành Đế phát tay, để cho những đại thần đó đi xử lý việc của mình rồi đến chỗ Thanh Vân đạo trưởng.

Gần đây ông vẫn luôn ăn đan dược do Thanh Vân đạo trưởng luyện ra, cảm thấy bản thân khỏe lên rất nhiều nên càng thêm si mê việc luyện đan.

Cùng lúc đó, bởi vì gần đây Tần Diệu liên tiếp làm ra vài chuyện khiến ông nhìn với con mắt khác, cực kỳ vừa lòng nên cũng càng ngày càng coi trọng Tần Diệu.

Vĩnh Thành Đế nghĩ rằng, nếu bản thân có thể tìm được cách trường sinh bất lão, tương lai có thể khác người phàm. Vậy thì phải tìm được người kế vị trước đã, ông chỉ cần làm một Thái Thượng Hoàng ung dung tự tại là được rồi.

Tần Dục không còn khả năng đăng cơ, Tần Nhạc thì căn bản không nằm trong phạm vi suy xét của ông, mấy người nhỏ hơn nữa thì cũng không có bản lĩnh gì... Nghĩ tới nghĩ lui, không phải Tần Diệu là người thích hợp nhất sao?

Hơn nữa Thanh Vân đạo trưởng cũng nói, long khí trên người Tần Diệu tuy rằng không được như ông nhưng cũng hơn các hoàng tử khác rất nhiều.

Kể từ đó, Vĩnh Thành Đế nhìn Tần Diệu bằng con mắt khác. Hiện giờ Tần Diệu lúc nào cũng có vẻ xuân phong đắc ý.

Thanh Vân đạo trưởng là người nhà mẹ đẻ của Tiêu Quý Phi, bởi vì cái này, Tần Diệu cũng không có ấn tượng tốt với Thái Bình đạo nhân - người ngăn cản Thanh Vân đạo trưởng. Do đó, trong lúc cùng Vĩnh Thành Đế luyện đan, hắn lên án Thái Bình đạo nhân: “Phụ hoàng, Thái Bình đạo nhân này đã có bản lĩnh như vậy, vì sao không sớm báo cho phụ hoàng việc này? Hiện giờ chúng ta biết thì đã quá muộn, chỉ khổ cho bá tánh biên quan.”

“Thần tiên cũng có lúc bất lực.” Vĩnh Thành Đế nói. Sự kính trọng của ông đối với Thái Bình đạo nhân không ít hơn với Thanh Vân đạo trưởng, thậm chí, ông vẫn luôn phái người tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, muốn Thái Bình đạo nhân tiên đoán cho mình.

Bởi vậy, ông không vui khi Tần Diệu nói xấu Thái Bình đạo nhân, lúc này bất mãn trừng mắt nhìn Tần Diệu một cái.

Tần Diệu không dám nói lung tung trước mặt Vĩnh Thành đế nữa, tuy nhiên rất nhanh sau đó đã sai người đem ý tứ của mình truyền ra. Mà cùng lúc này, Thái Bình đạo nhân cũng tiên đoán lần nữa.

Nếu biên quan xảy ra thảm kịch như lời của Thái Bình đạo nhân thì chắc chắn rất nhiều người sẽ bất mãn với Thái Bình đạo nhân... Còn nếu không xảy ra, chuyện này liền biến thành Thái Bình đạo nhân mua danh chuộc tiếng chứ thực tế là không có bản lĩnh gì.

Thực ra Tần Diệu không có ý đối phó với Thái Bình đạo nhân, nhưng lại có tâm tư muốn làm người đó ngọt nhạt.

Tần Dục cười cười, âm thầm giúp Tần Diệu, làm càng nhiều người biết đến sự tồn tại của “Thái Bình đạo nhân”.

Mà lúc này, ở Tây Bắc, Lý Sùng An mang theo một vạm thủ hạ tránh trên đỉnh một ngọn núi.

Đã đến giờ ăn nhưng vì để người khác không phát hiện, bọn họ không nhóm lửa nấu cơm, mọi người chỉ có thể gặm bánh bao cứng như băng, uống nước lạnh.

Chuyện này nếu đặt trong tình hình thời tiết nóng như thì không nói làm gì, nhưng hiện tại Tây Bắc... Mấy ngày nay, gió Tây Bắc luôn thổi

tới. Hiện giờ, trời lạnh đến mức nước cũng đóng thành băng.

Cho nên, cái bọn họ uống nào phải là nước lạnh? Căn bản chính là nước đá!

“Tướng quân, người cảm thấy chuyện Thái Bình đạo nhân kia nói là thật sao?” Phó tướng của Lý Sùng An móc một túi nước từ trong ngực ra, uống một ngụm rồi dò hỏi Lý Sùng An.

Một tháng trước, sau khi tướng quân bọn họ nhận được vài thứ đề tên “Thái Bình đạo nhân” thì liên tục phải nhận áp lực cực lớn.

Tướng quân bọn họ không phải chủ tướng Tây Bắc, chủ tướng bên kia không tin lời tiên đoán của Thái Bình đạo nhân nên tướng quân của họ đã phải mạo hiểm cực lớn để tổ chức lần hành động này.

Mấy ngày trước, bọn họ bí mật tới nơi này, ở chỗ này đào hố đặt bẫy chờ người Nhung đến. Ngoài ra còn cho người canh giữ ở các nơi khác.

Nghe nói lần này, binh lính người Nhung sẽ chia ra thành năm đường đánh xuống phía Nam, bọn họ liền thiết hạ mai phục ở bảy nơi.

Về phần vì sao phải mai phục tới bảy nơi... lời tiên đoán kia cũng không quá tử mỉ, sau khi bọn họ nghiên cứu những con đường mà người Nhung có thể đi liền chuẩn bị nhiều hơn hai điểm mai phục.

“Ta không biết.” Lý Sùng An nói. Hắn cũng không biết lời của Thái Bình đạo nhân kia nói rốt cuộc là thật hay giả, nhưng hắn biết hắn không muốn để bá tánh biên quan bị người Nhung cướp bóc tàn sát.

Do uống nước lạnh, ăn cơm cũng là cơm đã nguội lạnh nên binh lính

ở trên núi cũng lạnh hơn, người phía dưới không biết chuyện của Thái Bình đạo nhân nên không khỏi bức tức, cảm thấy Lý Sùng An đang dày vò bọn họ.

Lý Sùng An cũng biết chuyện này nên có chút sốt ruột.

Nếu những người Nhung đó không tới, chỉ sợ thủ hạ của hắn sẽ làm loạn lên.

Khi Lý Sùng An đang lo lắng, người do thám đã trở lại: “Tướng quân! Người Nhung đang di chuyển đến đây!”

Người Nhung tới? Lý Sùng An đột nhiên đứng lên, vừa mừng vừa sợ, càng phấn nộ: “Truyền lệnh xuống, mọi người đề phòng! Chúng ta nhất định phải ngăn cản những người Nhung đó!”

Mệnh lệnh theo cấp bậc mà truyền xuống, rất nhiều binh lính không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào nhưng tốt xấu gì cũng tăng cường sự đề phòng lên, không bao lâu sau, bọn họ liền biết vì sao lại phải ở đây hứng gió lạnh ăn cơm nguội.

Người Nhung đến! Người Nhung thật sự đến đây!

Quân đội người Nhung gào thét tiến công, sau khi chinh lại đội ngũ, tất cả đều đi đến dưới chân núi thì đội ngũ đằng trước đột nhiên rơi vào bẫy.

Cùng lúc đó, có cự thạch từ trên núi lăn xuống, trực tiếp đè chết những người này.

Đội hình của người Nhung tức khắc liền loạn cả lên, Lý Sùng An thấy thế, lập tức hô một tiếng: “Tấn công!”

Quân đội Đại Tần nhanh chóng chạy từ trên núi xuống.

Thật ra bọn họ đều rất sợ người Nhung, nhưng hiện giờ, đội ngũ của người Nhung đang rối loạn, tướng quân của bọn họ còn mưu kế thần tình, cho mai phục sẵn ở đây, bọn họ cũng không còn sợ như ban đầu nữa.

Mà chuyện như vậy không chỉ phát sinh ở một nơi.

Triều đình phái người, ra roi thúc ngựa đến Tây Bắc, muốn biết tình huống của Tây Bắc thì tin chiến thắng ở Tây Bắc đã truyền tới Kinh thành.

Chương 74: Lại một năm nữa (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Tuy đã biết trước chuyện người Nhung xâm lấn nhưng rốt cuộc sức chiến đấu của binh lính Đại Tần vẫn không thể so được với người Nhung, cho nên cái gọi là tin thắng trận, thật ra trong đó vẫn dính đầy máu và nước mắt của binh lính Đại Tần.

Dù là như vậy, nó vẫn là tin chiến thắng.

Khi tin chiến thắng truyền tới kinh thành, bá tánh kinh thành lập tức cao hứng không thôi. Trước đó ở kinh thành có không ít người oán trách Thái Bình đạo nhân, nhưng hiện tại những người này không còn một chút bất mãn nào với Thái Bình đạo nhân cả, thật ra tất cả bọn họ còn rất sùng bái là đằng khác.

Thì ra Thái Bình đạo nhân đã sớm cho người truyền tin đến biên cương, trước đó bọn họ thật sự đã trách lầm vị Thái Bình đạo nhân này.

Hiện giờ ở kinh thành có hai vị đạo sĩ vô cùng nổi danh, một người là Thanh Vân đạo trưởng, người còn lại chính là Thái Bình đạo nhân. Đối với người trước, rất nhiều người mắng hấn là yêu đạo, cực kỳ bất mãn với hấn, nhưng người sau... Hiện giờ, tất cả mọi người cảm thấy Thái Bình đạo nhân này hấn là một cao nhân đặc đạo.

Vốn dĩ Vĩnh Thành Đế đang dùng đan dược, phát hiện thân thể mình trở nên rất cường tráng, thậm chí còn có thể lâm hạnh nữ tử hậu cung, vì vậy mà ông muốn phong Thanh Vân đạo trưởng làm quốc sư, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một Thái Bình đạo nhân làm Vĩnh Thành Đế chần chừ. Ông cảm thấy bản lĩnh của Thanh Vân đạo trưởng kém hơn Thái Bình đạo nhân, nếu đã như thế ông lại phong Thanh Vân đạo trưởng làm quốc sư, có thể vì vậy mà khiến Thái Bình đạo nhân bất mãn với mình hay không?

Vì suy nghĩ này mà Vĩnh Thành Đế tạm gác ý định ban đầu của mình qua một bên.

Bởi vì lò lửa ở phòng luyện đan ngày đêm không tắt, cho dù bên ngoài gió lạnh lạnh thấu xương thì nơi này vẫn luôn ấm áp như mùa xuân.

Vĩnh Thành Đế vẫn luôn là người mùa hè sợ nóng, mùa đông sợ lạnh, rất khó hầu hạ. Hiện giờ ông dứt khoát ở trong phòng luyện đan cả ngày, không hề ra khỏi cửa. Người được mùi hương nồng đậm của đan hương, ông luôn có loại cảm giác như mình đã thoát tục thành tiên.

Vì Vĩnh Thành Đế ở phòng luyện đan ấm áp nên mỗi ngày đều chỉ mặc áo choàng mỏng manh, mà lúc này, rét lạnh đã thổi quét toàn bộ kinh thành.

Hầu như ở kinh thành này năm sau lạnh hơn năm trước, mà năm nay đặc biệt lạnh hơn rất nhiều.

Với kiểu thời tiết rét lạnh như vậy, đầu tiên là đông lạnh một vài người, sau lại có trận tuyết lớn không ngừng rơi xuống, toàn bộ kinh

thành tràn ngập trong màn tuyết trắng xóa, trở thành một kiểu thiên tai.

Hiện giờ những ngôi nhà được dựng từ gỗ hoặc bùn đất cũng được xem như vững chắc, nhưng nóc nhà.....

Với những gia đình giàu có thì cây kèo trên nóc nhà được chống đỡ bởi những khối gỗ to, lại đắp mái ngói lên, rất vững chắc nên không dễ bị hư hao. Nhưng những nóc nhà của bá tánh khác, có không ít nhà được lợp bằng cỏ tranh phơi khô, thậm chí có vài nhà, cây kèo là khối gỗ đã được dùng hơn trăm năm qua, cũng không có tiền để thay mới. Bình thường chẳng qua chỉ chịu vài cơn mưa hay gió nên cũng không sao, nhưng hiện tại gặp phải trận tuyết lớn. Từng mảng tuyết chùng chất trên nóc nhà, có vài nóc nhà không đủ vững chắc nên đã sụp luôn cả ngôi nhà.

Tần Dục đã sớm biết chuyện này, thậm chí đã dùng thân phận của Thái Bình đạo nhân để tiên đoán, chỉ là tuy việc này cũng truyền theo tin đại thắng ở Tây Bắc, mọi người cũng đều biết nhưng không có bao nhiêu người để tâm đến việc này.

Không phải chỉ là tuyết rơi nhiều hơn một chút thôi sao? Có năm nào mà tuyết không rơi đâu chứ, dự trữ thêm một ít củi lửa là được rồi!

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, kết quả, nhà của bọn họ đều bị sập.

Ngay sau đó, trong kinh thành có rất nhiều bá tánh trôi dạt khắp nơi, may mắn là ít nhiều gì mọi người cũng đã chuẩn bị, dự trữ đủ củi lửa nên không bị lạnh đến mức đông chết người được.

Với kết quả này, Tần Dục tương đối hài lòng, dù sao thì ở kiếp trước, đừng nói là bá tánh bình thường, mà ngay cả những cử nhân lên

kinh thành đi thi cũng có người bị đông đến chết kia kìa.

Ở Vạn Thu Lâu.

Hà Diệp Đồng và những học sinh gia cảnh bần hàn như hắn đang nhìn ra sân tuyết dày đến đầu gối ngoài kia, trong lòng thổn thức không thôi.

Thật lòng bọn họ nên cảm tạ Đao Vương diện hạ một chút, nếu như không có Đao Vương thành lập Vạn Thu Lâu thu nhận bọn họ, thì không biết hiện tại cuộc sống của bọn họ khốn khổ thế nào.

Thật sự là thời tiết quá lạnh, có đến một phần ba số công tử nhà giàu đến thuê phòng ở Vạn Thu Lâu đã rời đi. Nhóm người rời đi này phần lớn đều là nhân sĩ trong kinh thành, sau khi bọn họ vào thành có thể thoải mái hơn ở đây nên quyết định rời khỏi Vạn Thu Lâu.

Mà những cử nhân có gia cảnh khá từ nơi khác đến kinh thành dự thi thì đều ở lại, hiện giờ trời lạnh như vậy, lúc này mà bọn họ rời đi cũng chưa chắc đã tìm được nơi nào tốt hơn nơi này.

Sau khi Tần Dục đã xác định sinh hoạt của nhóm cử nhân này không có vấn đề gì, hắn chuyển sang làm chuyện khác, chẳng hạn như bố thí cháo.

Đây là vì mua chuộc lòng người, cũng là hắn muốn cầu phúc cho mình. Đương nhiên, ngoại trừ việc bố thí cháo ra, Tần Dục cũng làm chuyện khác, chẳng hạn như xem sổ sách.

Năm nay hắn đã dự trữ một lượng lớn than củi, sau đó lại truyền tin thiên tai đại tuyết ra ngoài, lập tức kiếm được một khoản lời. Cùng

lúc đó, hấn cho người đưa lương thực đến Tây Bắc để bán với giá cao.

Tuy nói người Nhung và Đại Tần đã kết mối thù một mất một còn, nhưng thật ra giữa hai bên vẫn làm một vài giao dịch.

Năm nay thời tiết thật sự quá lạnh, vô số dê bò của người Nhung bị lạnh chết, giá cả da thú [*] sụt, Tần Dục cử người ở đó thu mua rất nhiều da thú mang đến kinh thành, sang tay lại kiếm một khoản lời kha khá.

[*] Da lông của những con vật như dê, cừu.... dùng để may áo chống rét.

Số bạc trong tay Tần Dục đã càng ngày càng nhiều, nhưng hấn chi tiêu vẫn rất tiết kiệm, chẳng hạn như việc ngủ nghỉ, hấn vẫn ngủ trên chiếc giường gỗ chạm hoa, sau đó sai người đốt một vài chậu than đặt xung quanh để sưởi ấm, ở Vạn Thu Lâu thì xây giường sưởi trong phòng, để có thể ấm áp thêm một chút nên xây phòng ốc rất nhỏ.

Nhà ở như vậy vô cùng ấm áp, Tần Dục sai người chuyển bồn tắm lớn vào trong phòng, dứt khoát ngâm mình trong phòng luôn. Sau khi ngâm một canh giờ, để thái giám giúp mình mặc quần áo xong, Tần Dục liền lên giường đất, khoanh chân ngồi đó.

Mà lúc này Lục Di Ninh đang nướng khoai lang.

Đã nướng một lúc lâu nên khoai lang vừa thơm vừa mềm, Lục Di Ninh mắt thấy khoai lang nướng đã chín, liền đưa cho Tần Dục một củ.

Tần Dục đưa tay nhận lấy, không ngờ khoai lang quá nóng khiến hấn

cầm không chắc, sau đó củ khoai lang kia rơi trên đùi hắn.

“Khoai lang này thật nóng, chân ta sắp bị bỏng luôn rồi.” Cảm giác được trên đùi mình có hơi đau, Tần Dục nói, sau đó vè mặt liền cứng lại.

Sau khi chân hắn bị củ khoai nóng rơi trúng, thế nhưng hắn cảm thấy có hơi đau.

Trước đó chân Tần Dục vẫn không có cảm giác, tuy rằng hắn cảm nhận được Lục Di Ninh truyền một luồng nhiệt vào trong thân thể hắn, cũng tận mắt nhìn thấy chân mình không những không hề héo rút mà ngược lại còn có thịt hơn một chút, nhưng trước đó trên đùi hắn vẫn không có cảm giác.

Nhưng hiện tại chân hắn đã biết đau!

Tần Dục vuốt ve chân mình, đôi tay run run, có chút kích động không thể kiềm chế được.

“Người yên tâm, người sẽ khá lên thôi.” Lục Di Ninh vỗ ngực cam đoan.

“Đúng vậy, ta sẽ khá lên.” Tần Dục cười cười, đột nhiên cao giọng gọi Thọ Hỉ để hắn đem ít rượu tới đây.

Suy nghĩ cho thân thể của mình nên Tần Dục vẫn luôn không uống rượu, đời này số lần hắn uống rượu có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn cũng không thích uống rượu. Nhưng lúc này hắn lại vô cớ muốn uống chút.

Tần Dục muốn uống rượu, nhưng Thọ Hỉ cũng không dám đem rượu mạnh đến cho hắn, cuối cùng chỉ đem một ít rượu gạo lại đây.

Rượu gạo có nồng độ thấp, có uống cũng không dễ dàng ảnh hưởng đến thân thể, thực thích hợp để Tần Dục uống. Nhận được rượu, Tần Dục liền rót cho mình một ly, chậm rãi uống.

Lục Di Ninh ăn một củ khoai lang, có hơi khát, nhìn thấy Tần Dục đang uống “nước” nên cũng tự rót cho mình một ly.

Cái này..... Hình như không phải nước, cũng không phải thuốc..... Lục Di Ninh dùng cái mũi ngửi ngửi hương vị của ly rượu trước mặt mình, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Cho dù là rượu gạo thì cũng là rượu, hương vị cũng không dễ uống, Lục Di Ninh lập tức nhíu nhíu mày, khiến Tần Dục nhin không được cười khế. Thấy Tần Dục chê cười mình, Lục Di Ninh lại rót thêm một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Trước đó đã uống một ly, hiện tại lại uống cũng không cảm thấy khó uống như vừa rồi, thậm chí Lục Di Ninh còn cảm thấy khá ngon, dứt khoát lại rót thêm cho mình một ly nữa.

Sau khi Tần Dục biết Lục Di Ninh bởi vì tu luyện nên thân thể đặc biệt khỏe thì không ngăn cấm nàng ăn uống thứ gì nữa, lúc này cũng không có cấm nàng uống rượu. Vì thế, Lục Di Ninh uống hết ly này đến ly khác, thoáng cái đã uống hơn nửa bầu rượu.

“Rượu không thể uống nhiều, sẽ say.” Tần Dục nói rồi cướp lấy bầu rượu trên tay Lục Di Ninh.

“À.” Lục Di Ninh dùng sức gạt đầu.

“Chúng ta ngủ đi thôi.” Tần Dục nói, thời gian không còn sớm, cũng đến giờ ngủ rồi.

“Ta có hơi nóng, ta muốn đi ra bên ngoài.” Lục Di Ninh đột nhiên nói.

Uống rượu xong trên người sẽ có chút ấm áp, nhưng cũng không đến mức nóng..... Tần Dục hơi nhíu mày, đang muốn nói gì đó thì Lục Di Ninh đã bất ngờ chạy ra ngoài.

“Người đâu!” Tần Dục kêu một tiếng, thuận tiện phủ thêm áo choàng cho mình, ngăn trở cơn gió lạnh ùa vào sau khi Lục Di Ninh mở cửa.

Bên ngoài lập tức có người đi vào, Tần Dục vội hỏi: “Vương phi đâu?”

“Hồi Vương gia, Vương phi đang đứng ở trong sân.” Người tới trả lời.

Biết Lục Di Ninh không đi loạn, Tần Dục không còn nóng nảy như vừa rồi, hẳn sai người mặc thêm cho mình áo lông thật dày, áo dài đến đầu gối, sau đó liền cho người đẩy mình ra ngoài.

Hiện tại là mùa đông, trên người Lục Di Ninh ngoại trừ bộ trung y còn khoác thêm một cái áo choàng, nhưng dù vậy thì nàng mặc cũng quá ít.

“Di Ninh, trở về thôi.” Tần Dục nói.

“Không về, ta muốn đứng ở chỗ này.” Lục Di Ninh nói, nàng luôn luôn nghe lời mà lần này lại kiên trì theo ý mình.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh, trạng thái mờ hồ, đây là..... Uống say rồi?

Chỉ nửa bầu rượu gạo đã say? Tửu lượng này.....

Tần Dục không còn lời nào để nói, nhưng vẫn kêu người đẩy mình đến bên cạnh Lục Di Ninh: “Chúng ta cùng ngắm tuyết một lúc rồi vào ngủ.”

“Được.” Lục Di Ninh gật đầu.

Tần Dục nói muốn ngắm tuyết, mới đầu bắt quá là nói bông quơ mà thôi, nhưng khi nhìn ra cảnh tuyết bên ngoài, hẳn có chút thích thú với cảnh sắc này.

Hôm nay ánh trăng thật đẹp, trên nóc nhà tuyết rơi trắng xóa, cây cối trong viện đều bị tuyết trắng phủ lấy cảnh, thoạt nhìn đặc biệt xinh đẹp.

“Trước kia khi tuyết rơi, ta rất thích ở trên nóc nhà ngắm cảnh tuyết.” Tần Dục nói, thời điểm hồn phách của hắn không thể đầu thai mà phiêu lãng ở kinh thành, thường đứng ở trên nóc nhà nhìn xuống toàn bộ thế giới, đáng tiếc hiện tại ngay cả đứng dậy cũng không thể.

“Ta đưa ngươi đi lên!” Lục Di Ninh đột nhiên nói, sau đó ôm chặt Tần Dục từ trên xe lăn đứng lên.

Chương 75: Lại qua một năm (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Đột nhiên bị Lục Di Ninh bế lên khiến Tần Dục quá bất ngờ, đến tận lúc này tinh thần vẫn chưa phục hồi lại.

Hắn đường đường là một đại nam nhân, lại bị chính thê tử của mình dễ dàng ôm lên như hài tử...

Chuyện này không tính là gì, đáng ngạc nhiên hơn là sau khi ôm Tần Dục, Lục Di Ninh vác hắn trên vai, vừa vác vừa leo tường.

Trước đây khi nhìn thấy cảnh Lục Di Ninh vác Chiêu Dương leo qua tường rào một cách dễ dàng, hắn không ngờ rằng có một ngày chính bản thân cũng sẽ trải qua việc này.

Bị vác lên khiến Tần Dục lộ ra nét mặt dị thường rối rắm, nhưng hắn không có thời gian nghĩ nhiều vì chỉ một lúc sau Lục Di Ninh đã đưa hắn lên trên nóc nhà.

Trên nóc nhà tràn đầy tuyết đọng, Lục Di Ninh sơ ý sảy chân trượt ngã, cả người đập xuống mái nhà.

Nàng chống tay lên mái ngói để ổn định thân thể, một tiếng "Ầm" vang lên, chắc chắn cú ngã vừa rồi rất mạnh nhưng ngay cả một cái nhíu mày nàng cũng không để lộ, chỉ một lòng che chở cho Tần Dục.

"Di Ninh..." Tần Dục giật mình.

"Người yên tâm, nhất định ta sẽ không để người bị ngã." Lục Di Ninh vừa nói vừa xem xét tình trạng mái nhà, nàng cởi áo ngoài của mình trải lên trên bề mặt ngói rồi mới cẩn thận đỡ Tần Dục ngồi xuống.

Tần Dục: "..."

Hắn vốn mặc kín mít, Vương phi lại chỉ mang vài lớp áo mỏng, bây giờ nàng còn thân nhiên đem áo ngoài làm thành đệm cho hắn ngồi, điều này... Tần Dục cảm thấy rất kỳ quái.

Hạ nhân làm việc trong sân cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Bọn họ đi theo Tần Dục và Lục Di Ninh đã một thời gian, cũng biết một số điểm đặc biệt của Lục Di Ninh, nhưng thấy Vương phi dễ dàng khiêng Vương gia lên nóc nhà như vậy thì bọn họ vẫn vô cùng kinh sợ (kinh ngạc + sợ hãi).

Giờ phút này người có kiến thức rộng rãi như Thọ Hỉ cũng đang phát ngốc.

"Mau đem áo choàng của Vương phi tới đây." Cuối cùng Tần Dục vẫn là người đầu tiên có phản ứng.

Thọ Hỉ thấy Tần Dục hết sức bình tĩnh, khuôn mặt không biểu cảm bất động như núi thì càng thêm bội phục Vương gia nhà mình.

Thật sự là hắn đã nhìn thấy một việc quá mức kinh ngạc, tại sao Vương phi lại lợi hại như vậy? Vương gia nhà hắn còn là vị Thái Bình đạo nhân thần bí cơ đấy!

Thọ Hi không chỉ mang áo choàng của Lục Di Ninh tới mà còn đem theo một tấm thảm da gấu rất dày -- Y phục Vương phi lót dưới người Vương gia quá mỏng, đổi thành tấm da gấu dày dặn sẽ tốt hơn.

Thọ Hi nhìn độ cao mái nhà rồi đem đồ giao cho thủ lĩnh thị vệ là Triệu Nam đưa lên, Triệu Nam đặt áo choàng và thảm da gấu trên vai, sau nhanh chóng nhảy lên tường.

Kết quả... Vì để phòng trộm nên tường rào được xây rất cao, nhất thời Triệu Nam không nhảy lên được.

Hắn là một đại nam nhân võ công không tệ, vậy mà thua kém Vương phi...

"Người ném lên đây." Tần Dục thờ dài.

"Dạ, Vương gia." Triệu Nam chỉ có thể ném quần áo lên.

Lục Di Ninh duỗi tay tiếp được tấm da gấu, trải lên trên nóc nhà rồi đỡ Tần Dục ngồi xuống, sau đó mới khoác áo choàng lên người mình.

"Có muốn Thọ Hi lấy thêm y phục lên đây không?" Tần Dục hỏi, áo choàng có thể chắn gió nhưng lúc này trên người Lục Di Ninh chỉ mặc một lớp trung y mỏng manh bên trong, hắn thấy vậy vẫn không đủ.

"Không cần, ta không sợ lạnh." Lục Di Ninh nói: "Người lạnh không?"

"Hơi lạnh." Tần Dục đáp. Trên nóc nhà rất lạnh nhưng phong cảnh không tồi.

"Ta đã quên cơ thể người không khỏe..." Lục Di Ninh giữ chặt tay Tần Dục, sau đó Tần Dục lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt tiến vào thân thể mình, xua tan đi khí lạnh vốn có.

Có luồng nhiệt này khiến hắn không cảm thấy lạnh nữa.

Trước đây Tần Dục không có tâm tư nghĩ ngợi gì, nhưng bây giờ trong đầu bỗng dưng nổi lên một ý nghĩ -- bản thân hắn... Có thể luyện được nội công như vậy không?

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên thì ngay sau đó đã bị Tần Dục gạt bỏ.

Hắn biết mình không thể tu luyện được.

Chân hắn kinh mạch không thông thì sao có thể tu luyện được loại công pháp tuyệt diệu như vậy?

Bỏ đi tâm tư này, Tần Dục bắt đầu thưởng thức phong cảnh xung quanh, nhưng hắn chỉ vừa mới ngắm nhìn trong chốc lát đã phải dừng lại.

Trên bả vai bị đè rất nặng, hắn nhìn qua thì phát hiện Lục Di Ninh đã ngủ rồi.

Lục Di Ninh ngủ rồi, vậy hắn đi xuống bằng cách nào?

Cuối cùng Tần Dục vẫn phải đánh thức Lục Di Ninh để nàng đưa xuống, đồng thời hạ lệnh cho thuộc hạ giữ kín miệng không đem chuyện của Lục Di Ninh lộ ra bên ngoài.

Lục Di Ninh vừa lên giường liền ngủ, Tần Dục cầm tay nàng, chân mày hơi nhăn lại.

Hắn... Phải làm thế nào để che lấp sự đặc biệt của Lục Di Ninh?

Sau khi Lục Di Ninh say rượu, không biết vì sao lại trở nên cực kỳ thích uống, nhưng Tần Dục biết không thể cho nàng uống rượu.

Lục Di Ninh không tìm thấy rượu đành phải từ bỏ, qua mấy ngày thì không nhớ đến nữa, xem như đã hoàn toàn quên rượu.

Khi những trận tuyết lớn không còn nhiều nữa thì cũng là lúc tết đến.

Đây là lần thứ hai Tần Dục đón tết kể từ khi sống lại.

Tết năm trước Tần Dục rất được lòng thánh thượng, trước mặt Vĩnh Thành Đế luôn là người được yêu thích nhất, nhưng năm nay...

Vĩnh Thành Đế hận không thể vĩnh viễn không nhìn thấy Tần Dục, tết năm nay không cho Tần Dục tiến cung, vì thế một Vương gia ở tại Kinh thành như hắn mà cơ hội tiến cung tham gia Trừ tịch[1] yến cũng không có.

[1] Trừ tịch: đêm giao thừa

Điều may mắn là Vĩnh Thành Đế không muốn thấy Tần Dục nhưng không chán ghét hắn, trong lòng áy náy nên đã ban thưởng rất nhiều thứ.

Hiện nay vì luyện đan nên Vĩnh Thành Đế rất thiếu tiền, những thứ ban thưởng cho Tần Dục dĩ nhiên không phải vàng bạc châu báu mà chỉ là vài món đồ cổ.

Tất cả đều không đổi thành tiền được... Tần Dục có chút mất mát đem đồ vật đặt ở một bên rồi chuẩn bị đón tết cùng Lục Di Ninh.

Lễ trừ tịch này, Tần Dục và Lục Di Ninh ngồi trên giường đất dùng bếp lò nấu sủi cỏ.

Để bếp lò lửa cháy rùng rục (biểu thị cho sự thịnh vượng), Tần Dục cho người bỏ thêm rất nhiều củi, có lẽ là thêm quá nhiều khiến cho giường đất càng ngày càng nóng... Cuối cùng không có cách nào ngồi tiếp.

Tuy nhiên hương vị sủi cỏ rất ngon.

Tần Dục cảm thấy năm nay là quãng thời gian hẳn được thoải mái nhất, dù sao ở trong cung có rất nhiều người, kể tới người đi sẽ không tránh khỏi gặp chuyện rắc rối phiền lòng, lúc này, Chiêu Dương gửi tin than phiền với hắn.

Chiêu Dương vào cung thăm Triệu Hoàng hậu, ở lại đó hai ngày, kết quả ở trong cung không những ăn không ngon mà ngủ cũng không yên.

Dĩ nhiên, mấy vị Quý nhân trong cung dù có ngày ngày gây chuyện đấu đá với nhau thì cuộc sống vẫn trôi qua rất tốt, mấy chuyện đói khổ linh tinh như cơm không đủ no, áo không đủ ấm thì không bao giờ phải nghĩ tới.

Thế nhưng dân chúng ở Trung Nguyên không giống vậy.

Bởi vì nạn hạn hán nên thu hoạch hoa màu ở Hà Tây năm nay rất kém, lương thương[2] còn không chịu bán lương thực...

[2]Lương thương: người buôn bán thóc, gạo

May mắn là vị khâm sai đại thần mới đến vẫn luôn nhận người đào đắp mương máng, chỉ cần đi làm việc thì có thể đổi lấy lương thực

khiến cho bọn họ giữ được mạng sống.

Một năm này, hầu hết dân chúng Hà Tây đều vô cùng cực khổ nhưng vẫn còn chịu đựng được.

Tần Dục và Lục Di Ninh không thức suốt đêm đón giao thừa nên sáng mừng một tỉnh dậy từ rất sớm, sau đó liền sai người đi đốt pháo.

Đêm giao thừa phải đốt pháo, sáng mừng một tháng giêng cũng phải đốt, ở Đại Tần có rất nhiều người quan niệm rằng vào sáng ngày mừng một tháng giêng, nếu đốt pháo càng sớm thì cả nhà càng thêm thịnh vượng.

Vì vậy mà trời vừa tờ mờ sáng thì đã có rất nhiều người đi đốt pháo.

Tối qua, nhóm thư sinh ở Vạn Thu Lâu cùng nhau đón chào năm mới, cùng ăn sủi cảo, vốn hôm nay định dậy muộn một chút nhưng không nghĩ tới sáng sớm đã bị tiếng pháo nổ đánh thức.

Tuy nhiên bọn họ không tức giận.

Vì đi thi nên bọn họ chỉ có một mình ở Kinh thành, phần lớn thời gian đều cảm thấy cô đơn vắng vẻ, vào thời điểm đón tết thế này, họ chỉ ước được nghe thật nhiều tiếng pháo nổ để cảm thụ không khí đón mừng năm mới rộn ràng náo nhiệt.

Lục Di Ninh vô cùng thích thú việc đốt pháo, đốt hết dây này đến dây khác, chỉ trong chốc lát, tất cả chỗ pháo Thọ Hi mang đến đều đốt hết.

"Hết rồi." Lục Di Ninh mong đợi nhìn về phía Tần Dục, ánh mắt có chút đáng thương.

"Lần sau ta lại mua cho nàng." Tần Dục nói.

"Ừ." Lục Di Ninh gật đầu.

Trải qua đêm trù tịch, ngày hôm sau tiết trời quang đãng hơn, tuy vẫn rất lạnh nhưng tuyết đọng đã tan bớt, để lộ ra mặt đất bị tuyết phủ từ lâu.

Thư sinh trong Vạn Thụ Lô càng thêm chăm chỉ đọc sách -- thi hội tổ chức vào tháng ba, cách lúc này chỉ còn ba tháng, vì thế bọn họ đều dốc lòng ôn luyện.

Những ngày đầu năm mới ở Kinh thành diễn ra rất nhiều hoạt động, Tần Dục cũng có thời gian xem người khác làm trò.

Chắc là do hắn không còn được như trước nên hiện giờ, Tần Diệu rất được Vĩnh Thành Đế yêu thích, mà Tần Nhạc cũng có dã tâm đối với ngôi vị Hoàng đế nên thấy cảnh Tần Diệu có thể trở thành Thái Tử thì đã nghĩ mọi cách để đâm sau lưng Tần Diệu.

Trước nay Tần Diệu luôn khoe khoang, phô trương thanh thế nên đắc tội không ít người, vì thế Tần Nhạc rất dễ dàng gây phiền toái cho hắn.

Đại thần trong triều trừ bỏ những người đã bị Tần Diệu lôi kéo từ trước thì số còn lại đều không thích Tần Diệu, hiện nay người dưới trướng Tần Diệu liên tiếp xảy ra chuyện, bản thân hắn cũng làm sai nhiều việc nên càng có nhiều người không ưa hắn.

Chỉ là Vĩnh Thành Đế hoàn toàn không coi những chuyện này ra gì.

Hiện giờ ông chỉ lo luyện đan, không quan tâm triều chính nên không

biết những việc Tần Diệu gây ra.

"Mẫu phi, mấy tên quan đó thật đáng ghét, cả ngày chỉ tìm cách chống lại ta!" Tần Diệu tìm được Tiêu Quý Phi, nhin không được cất tiếng oán hận.

Gần đây Vĩnh Thành Đế giao cho hấn xử lý tất cả sự vụ trong triều, kết quả là chính sự mà trước kia Tần Dục xử lý vô cùng tốt nay đến tay hấn lại luôn xảy ra vấn đề.

Chuyện này chắc chắn là do mấy tên quan lại kia cố tình gây phiền toái cho hấn nên mới thành ra như vậy!

"Yên tâm đi, sớm hay muộn cũng sẽ thu thập được bọn họ, chỉ là hiện nay con phải nhẫn nhịn một chút." Tiêu Quý Phi nói.

"Mẫu phi, còn phải chịu đựng bao lâu?" Tần Diệu lại hỏi.

"Không lâu đâu." Tiêu Quý Phi nói. Hiện nay bà rất được sủng ái, đây là một chuyện tốt nhưng cũng là chuyện xấu.

Kể từ khi được sủng ái, ngày nào Vĩnh Thành Đế cũng muốn bà bầu bạn bên người, còn thưởng cho bà một ít đan dược.

Những người khác cảm thấy đan dược là thứ tốt nên có thể vô cùng phấn khởi mà ăn, nhưng bà biết rất rõ đây chính là thứ thuốc độc đoạt mạng người.

Bà còn muốn làm Hoàng Thái Hậu để hưởng hết vinh hoa phú quý, bà không muốn chết sớm, cho nên...

Sợ nhi tử để lộ chuyện này nên Tiêu Quý Phi không nói gì, chỉ dừng một chút sau đó liền đuổi người đi.

Nếu trước kia không bị thất sủng thì có lẽ bà sẽ làm mọi việc cẩn thận hơn, đợi thêm một thời gian nữa mới hành động, nhưng mà bây giờ thì không thể chờ đợi thêm được.

Bà sợ có một ngày Vĩnh Thành Đế lại chán ghét rồi vứt bỏ bà hoặc nhi tử của bà.

Bên kia, Vĩnh Thành Đế ho khan dữ dội, sau đó khạc ra một búng máu tươi, màu máu đỏ sậm có chút bất thường.

"Sao lại thế này?" Vĩnh Thành Đế sống từng ấy năm, số lần ho ra máu có thể đếm được trên đầu ngón tay, thấy vết máu như vậy đã bị dọa sợ, lập tức nổi lên nghi ngờ chất vấn Thanh Vân đạo trưởng.

"Bệ hạ, xin ngài cứ yên tâm, đây chỉ là mấy thứ dư bản trong cơ thể bị đẩy ra ngoài mà thôi." Thanh Vân đạo trưởng lập tức nói, "Bệ hạ, thân thể người sẽ bị suy yếu một thời gian ngắn, tuy nhiên chỉ cần chờ những thứ dư bản bị đẩy ra hết là có thể đạt được tiên thể, trường sinh bất lão."

Chương 76: Lại qua một năm (3)

Edit: Tử Lam.

Beta: Quanh + Nhược Vy

Vĩnh Thành Đế thổ huyết chưa được bao lâu Tần Dục đã biết, sau khi biết thì trong lòng cả kinh.

Lần này mẫu tử Tiêu Quý Phi động thủ sớm hơn so với đời trước rất nhiều, thân thể Vĩnh Thành Đế cũng suy yếu nhanh hơn đời trước.

Trong lòng Tần Dục đột nhiên có chút buồn. Cả đời Vĩnh Thành Đế chưa bao giờ được tiêu sái tự tại, sợ là cũng chưa bao giờ nghĩ đến cuối cùng sẽ chết trong tay nữ nhân mình sủng ái nhất.

Năm mới, Tần Dục chưa từng rời khỏi Vạn Thư Lô nửa bước, cho đến mười lăm tháng giêng.

Lục Di Ninh có ấn tượng sâu sắc với hội Nguyên Tiêu lần đó, lần này vẫn muốn đi xem đèn lồng. Tần Dục liền dẫn Lục Di Ninh đi ngắm hội Nguyên Tiêu ở Kinh Thành, cùng nhau ngắm đèn lồng.

Chuyện này hẳn đã nói trước với Vĩnh Thành đế, Vĩnh Thành Đế cũng không ngăn cản.

Hội đèn lồng lần này, Tần Dục vẫn ngồi trong kiệu như trước, nhưng Lục Di Ninh lại không mặc nữ trang mà cải trang thành nam nhân, khoác một cái áo choàng đen dày.

Do thời tiết hiện tại rất lạnh, Tần Dục muốn cho Lục Di Ninh chơi thật vui vẻ, cũng là vì...

Một chút tâm tư riêng, Tần Dục không muốn để người khác thấy được bề ngoài của Lục Di Ninh, càng không hy vọng chuyện lần trước có người chạy đến ve vãn Lục Di Ninh tái diễn lần nữa.

Lục Di Ninh của một năm trước trông nhỏ tuổi hơn so với hiện tại rất nhiều, rất dễ bị người khác hiểu nhầm là tiểu cô nương chưa lập gia đình. Nhưng hiện tại dung mạo mỹ lệ của Lục Di Ninh đã hoàn toàn lộ rõ, tuyệt đối có thể thu hút vô số ánh mắt.

Lục Di Ninh cũng không biết suy nghĩ này của Tần Dục, còn rất hài lòng với cách cải trang của mình, cảm thấy vô cùng thoải mái. Thời tiết thật sự rất lạnh, trên đường cái có rất nhiều người ăn mặc giống nàng.

Nhưng nàng cảm thấy có chút nóng.

Lục Di Ninh rất sợ nóng, Tần Dục lại sợ lạnh. Nói cách khác là sợ bị lạnh cóng.

Cảm giác trước khi chết vừa lạnh lại đói thật sự rất không dễ chịu, hướng chi lạnh quá thì sẽ ảnh hưởng đến thân thể của hấn.

Vất vả lắm chân của hấn mới có cảm giác, không thể vì bị lạnh mà trở lại như cũ.

Trong lòng nghĩ thế nên hôm nay lúc ra cửa Tần Dục đặc biệt mặc nhiều một chút, không chỉ vậy còn phủ một kiện áo khoác dày lên chân, hai tay cũng đeo bao tay bằng da.

Dù thế nào hấn cũng không để mình chịu lạnh.

Đối với hội Nguyên tiêu, Tần Dục không thích cho lắm, cũng không muốn bị người khác vây xem nên chọn trước một ghế lô ở Phúc Mãn Lô, định ngồi ở ghế lô trên lầu xem hội đèn lồng.

Không bao lâu sau, đoàn người đã đến Phúc Mãn Lô.

Hôm nay quá đông người, tất cả bàn ghế trong Phúc Mãn Lô đều có người chen lấn khắp nơi. Tần Dục khẽ nhíu mày, sau đó hấn nhìn thấy Lục Di Ninh đang hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Vốn Lục Di Ninh muốn lên lầu ăn vịt nướng nhưng thấy ở hạ đường có người vẽ tranh nên muốn bắt chước vẽ theo.

"Triệu Nam, người sai người trông chừng Vương phi, ta lên lầu trước." Xung quanh người đến người đi, cỗ kiệu của hấn đỗ mãi trước cửa Phúc Mãn Lô thì không tốt cho lắm, Tần Dục liền bảo Triệu Nam nói với Lục Di Ninh là hấn ở ghế lô chờ nàng, nàng có thể dẫn theo người đi xuống dưới dạo chơi, nghĩ rằng sau khi Lục Di Ninh xem vẽ tranh xong sẽ đi tìm hấn.

"Dạ, Vương gia." Triệu Nam lên tiếng, an bài hai người đi theo Lục Di Ninh.

Đến trước cửa Phúc Mãn Lô, Tần Dục được thị vệ nâng xuống kiệu nhỏ, kết quả hấn còn chưa ngồi vững thì đã có người đột nhiên lao về phía hấn. Cùng lúc đó, rất nhiều tiếng pháo nổ đột ngột vang lên.

"Bảo vệ Đao Vương!" Triệu Nam hô một tiếng, một đao chặn kẻ đang định đánh lén Tần Dục.

Thị vệ bên người Tần Dục được huấn luyện rất tốt, vốn dĩ có thể

hoàn toàn bảo vệ Tần Dục không bị thương, nhưng người ở trước cửa Phúc Mãn Lâu quá nhiều.

Dân chúng xung quanh bị tiếng pháo làm kinh hãi, chạy khắp nơi, không ít người đụng trúng thị vệ bên cạnh Tần Dục. Những người này thật sự vô tội, thời điểm bọn họ đụng trúng nhóm thị vệ thì cũng chỉ ảnh hưởng đến việc hành động.

Nhưng có một số người ẩn núp ở đây là sát thủ!

Những người này thường canh chừng lúc họ bị va chạm sẽ động thủ.

Mới chỉ vô ý một chút liền có hai thị vệ bị thương. Đột nhiên có một phụ nhân trung niên giả vờ thất thố ngã về phía trước rồi rút dao găm lao về phía Tần Dục, Triệu Nam lập tức nhảy ra bảo vệ, cũng vì bảo hộ Tần Dục mà bị thương.

Tần Dục nhìn khắp nơi chung quanh, sắc mặt âm trầm.

Hắn vốn nghĩ rằng sau khi rời khỏi sẽ an toàn, nhưng những người đó... Không định buông tha hắn!

Nơi này có nhiều người như vậy, sợ là đã có người chuẩn bị chu đáo tất cả, chỉ chờ hắn xuất hiện.

Mặt sau cổ kiệu của Tần Dục đã bị đâm nát, thị vệ của hắn cũng bị tách ra... Rút thanh kiếm treo trên xe, hắn bắt đầu đề phòng.

Đừng nhìn thân thể gầy yếu hiện tại của hắn mà coi thường, trước kia cũng từng học qua chút võ công, mấy năm nay không thể khôi phục thể lực nhưng ít nhiều cũng mài dũa được một chút kỹ xảo.

Thời điểm Tần Dục đang nghĩ phải làm thế nào mới có thể thoát thân, bên kia Lục Di Ninh đã sốt ruột.

Nàng chỉ xem người ta vẽ tranh thôi mà, sao đột nhiên lại loạn lên vậy?

Sạp vẽ tranh ở họa đường đã bị đám người thay phiên nhau dẫm nát, những người đó còn xô kéo Lục Di Ninh đi về phía xa...

Nàng không thể không đi gặp Tần Dục! Tần Dục có khả năng gặp nguy hiểm!

Quả thật Dục gặp nguy hiểm, vì né tránh công kích của người khác, hấn té xuống từ trên xe lăn.

Chút tri giác trên chân truyền đến cảm giác đau đớn, trước nay Tần Dục vẫn luôn hưởng thụ cảm giác này, nhưng hiện tại không rảnh để lo.

Hấn té trên mặt đất, chuyện này cực kì nguy hiểm. Người ta dẫm một chân lên hấn cũng đủ làm hấn mất mạng.

Mày Tần Dục nhăn lại, đang muốn lăn đến bên cạnh cỗ kiệu, đột nhiên phát hiện đám bá tánh trước mặt hấn nghiêng ngả chạy đi. Cùng lúc đó một người mặc áo choàng đen đi tới trước mặt hấn.

Đây là người mà Tần Dục quen nhất, Vương phi Lục Di Ninh của hấn.

Tần Dục đột nhiên nhớ đến chuyện hấn đã từng chết kiếp trước, trong lòng nháy dưng.

Sao Lục Di Ninh lại lợi hại như vậy, cũng chỉ một thân một mình, nơi

này lại có rất nhiều thích khách!

Tần Dục có chút sốt ruột, muốn bảo Lục Di Ninh rời đi, nhưng không đợi hắn mở miệng, Lục Di Ninh đã vung tay đẩy những người kinh hách chạy lung tung kia ra. Cùng lúc đó nàng kéo tay hắn lại, nắm rất chặt.

Lục Di Ninh có kinh nghiệm, lúc uống say từng dẫn hắn lên trên nóc nhà, nên lần này leo lên cũng không khó.

Sau khi được Lục Di Ninh kéo lên, Tần Dục biết tiếp theo sẽ xảy ra một chút... Chuyện làm người ta khiếp sợ.

Suy nghĩ của hắn rất chính xác, chuyện làm người ta kinh ngạc rất nhanh liền xảy ra... Lục Di Ninh mang theo hắn, thông thả bò lên trên, leo tới mái nhà Phúc Mãn Lâu.

Mặc kệ là thích khách hay là đám người đang tán loạn, tất cả đều ở phía dưới. Tần Dục nhìn thấy mọi thứ từ trên cao, còn có thể thấy khuôn mặt vô cùng khiếp sợ của họ.

"Người không sao chứ?" Lục Di Ninh lo lắng nhìn về phía Tần Dục.

"Ta không sao." Tần Dục cười nói.

Lúc này thích khách công kích nhưng Tần Dục mặc rất nhiều y phục. Cho nên đám thích khách đó dùng kiếm cắt ngang qua y phục của hắn nhưng hắn không sao.

Nhờ đó khi hắn té xuống đất cũng không bị thương.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, hiện tại một cọng lông sợi tóc của hắn cũng không bị rớt, tốt đến mức không thể tốt hơn.

Nghe Tần Dục nói không có việc gì, Lục Di Ninh vui vẻ gật đầu:
"Không có chuyện gì thì tốt rồi."

Lục Di Ninh có chút đắc ý. Nhưng sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Tần Dục lại suy nghĩ một vấn đề.

"Di Ninh, nàng rất lợi hại. Nhưng không thể để người ta phát hiện... Trước tiên nàng mau rời khỏi đây." Tần Dục nhìn xung quanh, thấp giọng nói.

"Không được." Lục Di Ninh nói. Nàng phải bảo vệ Tần Dục.

"Ta ở đây rất an toàn, nhưng còn nàng, thân phận của nàng không thể để cho người khác phát hiện." Tần Dục thở dài: "Nàng mau tìm chỗ trốn, sau đó cởi áo choàng vứt đi, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc lại đến tìm ta."

"Không được." Lục Di Ninh lại nói.

"Nghe lời đi." Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh thấy Tần Dục kiên quyết, cuối cùng phải nhảy từ trên mái nhà xuống.

Lần này chỉ còn lại một mình Tần Dục trên mái nhà.

Những vật như cung tên đã bị quản chế, ban ngày ban mặt mang theo cung tên rất dễ bị phát hiện. Cho nên trong tay các thích khách đó không hề có cung tên, Tần Dục nằm trên nóc nhà vô cùng an toàn.

Đương nhiên cho dù trên tay đám thích khách đó thật sự có cung

tên, lúc này Tần Dục vẫn an toàn. Bởi vì đại đa số mọi người đều đang choáng váng, khiếp sợ nhìn nóc nhà.

Động tác của tên mặc áo choàng đen vừa rồi quá lưu loát! Quá thực... Không giống người thường!

"Nương, người lúc nãy là thần tiên sao?" Một thanh âm của nam hài tử đột nhiên vang lên, dường như do quá phấn khích nên tiếng tiếng la hét của nó đặc biệt vang dội.

Lúc Tần Dục đang cân nhắc phải làm thế nào để giải thích chuyện Lục Di Ninh bay nhảy loạn xạ, đột nhiên giật mình vì lời nói của tiểu hài tử đó.

Bá tánh phía dưới Phúc Mãn Lâu cũng nghe được, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Người nọ... Thật sự là thần tiên sao? Nếu không tại sao trong nháy mắt lại có thể mang một người lên mái nhà?

Mọi người đang ngây ngốc, bất chợt người của nha môn chạy đến.

Một số thích khách tham gia ám sát đã bị khống chế, cũng có vài tên chạy thoát. Nhưng mà bắt được thích khách không phải trọng điểm, làm thế nào để đưa Đoan Vương từ trên nóc nhà xuống dưới mới là việc cấp bách.

Cây thang cao như vậy thật sự khó tìm!

Mọi người tốn không ít công phu mới có thể leo lên được nóc nhà. Sau đó khoét một cái lỗ trên nóc, cẩn thận đưa Tần Dục xuống.

Lần này những người "đón" Đoan vương từ trên nóc nhà xuống bỏ

ra rất nhiều công sức, cũng làm cho bọn họ và những người nhìn thấy một màn lúc trước cảm thấy người áo đen khi nãy thật lợi hại.

Đám người Triệu Nam Thọ Hi đều biết người kia là Vương phi của bọn họ, những người khác lại không hiểu được.

"Rốt cuộc người cứu Đao Vương là ai?"

"Người kia là thần tiên thật sao?"

"Nói không chừng là yêu quái..."

...

"Điện hạ, sao ngài lại lên đó vậy? Thật sự có người mang ngài lên đó sao?" Phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân không nhịn được mà hỏi. Hắn không biết tình hình cụ thể là thế nào, chỉ biết là chính mình bắt cây thang, bò lên trên nóc nhà còn cảm thấy rất khó khăn.

"Có người mang ta lên." Tần Dục nói.

"Người nọ lợi hại như vậy?" Trên mặt Phó thống lĩnh lộ vẻ kinh ngạc.

"Hắn quả thật rất lợi hại..... Hắn là Thái Bình đạo nhân."

Chương 77: Đề thi giả (1)

Edit: Nhược Vy + Tiểu Pi

Beta: Quanh

Đột nhiên xuất hiện một người cứu mình, chuyện này còn hơi ồn ào, thậm chí người đó còn thể hiện khả năng phi phàm... Tần Dục nhất định phải cho Vĩnh Thành để một lời giải thích, mà hẳn nghĩ tới nghĩ lui thì không có thân phận nào thích hợp hơn Thái Bình đạo nhân.

Hắn không cần làm gì mà đã có thể tăng thêm danh tiếng cho Thái Bình đạo nhân, làm cho Thái Bình đạo nhân càng thêm thần bí.

Thọ Hỉ và Triệu Nam đi theo sau Tần Dục, nghe thấy Tần Dục bịa chuyện thì có chút không biết nói gì, chỉ có thể tận lực che dấu vẻ mặt của mình. Nhưng những người khác vừa nghe Tần Dục nói liền tin.

Gần đây Thái Bình đạo nhân vô cùng nổi danh, so với Thanh Vân đạo trưởng, người được Vĩnh Thành để xem là thần tiên mà tôn kính thì trong lòng mọi người, Thái Bình đạo nhân càng giống thần tiên hơn.

Một người như vậy có thể mang Tần Dục lên nóc nhà một cách dễ dàng thì không có gì là kì lạ.

Phó thống lĩnh còn trở nên vô cùng kích động: "Đoan vương điện hạ, bệ hạ luôn tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, Thái Bình đạo nhân kia..."
Vĩnh Thành để liên tục tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, nếu hẳn có thể

tìm thấy vị đạo nhân này rồi đưa đến trước mặt Vĩnh Thành để thì nhất định sẽ được ban thưởng.

"Sau khi cứu ta thì hắn đã đi rồi." Tần Dục nói, nhắm hai mắt lại: "Bổn vương muốn nghỉ ngơi một chút... Còn nữa, tình hình lúc trước quá hỗn loạn, bổn vương và Vương phi thất lạc nhau, phải làm phiền Phó thống lĩnh đi tìm một chút."

Thấy dáng vẻ không muốn nói nhiều của Tần Dục, Thọ Hỉ vội vàng nói: "Thống lĩnh đại nhân, Vương gia chúng ta phải thay y phục và rửa mặt..."

Phó thống lĩnh nghe vậy thì lập tức xin cáo lui, Tần Dục lại không thay y phục mà để Thọ Hỉ mài mực.

Nơi Tần Dục đang ở là phòng nghỉ dành cho khách quý của Phúc Mãn lâu, có giấy bút và nghiên mực, chờ Thọ Hỉ mài mực xong, Tần Dục dùng tay trái cầm bút rồi viết thơ lên giấy.

Đây cũng là một bài thơ tiên đoán.

Tiên đoán về khoa cử sắp tới.

Sau khi Tần Dục sống lại đã thay đổi rất nhiều điều, cho nên không còn tiên đoán mấy chuyện đơn giản liên quan đến Kinh thành, chỉ là... Khoa cử lần này, sau khi xem qua những chuyện Tần Diệu an bài, hắn đột nhiên phát hiện có lẽ mọi chuyện sẽ phát triển giống như đời trước.

Khi đó Tần Diệu vô cùng thiếu tiền, trong triều lại không còn nhân thủ nào nên muốn mượn kỳ thi hội để an bài một ít nhân thủ của mình làm quan, đồng thời kiếm được chút tiền.

Thật ra Tần Diệu cũng có chừng mực, đương nhiên sẽ không đến mức làm ra chuyện bán đề thi, nhưng... Hắn bán đề thi giả.

Tần Diệu cho người làm ra một đề thi giả, bán đi khắp nơi, bởi vì người bán đề thi giả có chút địa vị nên buôn bán rất tốt, còn kiếm được một khoản lời lớn.

Vốn là bán đề thi giả thì không đến mức gặp phiền toái, những người mua đề thi giả này sau khi vào trường thi, phát hiện đề thi thực sự không giống mình mua thì chỉ có thể cho là mình gặp xui xẻo, nhưng Tần Diệu không chỉ bán đề thi giả...

Hắn muốn an bài người của mình làm quan nên ngoài bán đề thi giả, hắn còn tiết lộ đề thi thật ra ngoài, có khả năng là do Tần Nhạc động tay động chân, đề thi thật đã bị trên trăm cử nhân nhìn thấy.

Đề thi thật thật giả giả xen lẫn với nhau, cuối cùng xảy ra gian lận trong thi cử, còn có rất nhiều học sinh vô tội bị liên lụy.

Tần Dục rất rõ ràng thích khách ngày hôm nay không phải do Tần Diệu tìm tới mà là do Tần Nhạc, có qua có lại, đương nhiên hắn cũng phải gây phiền phức cho bọn hắn.

Đồng thời... Hắn cũng muốn chuẩn bị thu lưới.

Sau khi sống lại lần nữa, hắn đã an bài rất nhiều chuyện, cũng đã đến lúc rồi.

Viết xong, thổi khô mực nước, Tần Dục liền cất tờ giấy đi, mà lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ.

"Điện hạ, đã tìm được Vương phi rồi." Một giọng nói vang lên.

Lần nói không phải với Phó thống lĩnh Cẩm vệ quân lúc này mà là Thống lĩnh Cẩm vệ quân - Kim Kỳ.

Tần Dục không xa lạ gì Kim Kỳ vì Kim Kỳ đối xử với hắn không tồi.

Trước đây, khi Tần Dục ngã thành phế nhân là lúc Kim Kỳ phụ trách bảo vệ Vĩnh Thành đế, hắn vì hộ giá mà bị trọng thương nên Vĩnh Thành đế không trách tội hắn, Tần Dục cũng không tiện trách tội nhưng chính hắn lại vô cùng tự trách.

Lại nói tiếp, nếu người xảy ra chuyện hôm nay là Tần Nhạc hay Tần Diệu thì Thống lĩnh Cẩm vệ quân Kim Kỳ này chưa chắc đã xuất hiện ở đây, dù sao hắn còn phải bảo vệ hoàng cung an toàn.

Nhưng người xảy ra chuyện hôm nay là Tần Dục nên hắn liền đích thân đến.

Thọ Hi mở cửa ra, Kim Kỳ dẫn Lục Di Ninh tiến vào.

Năm nay Kim Kỳ hơn bốn mươi tuổi, mái tóc cũng đã hoa râm, sau khi tiến vào liền hành lễ với Tần Dục, cùng lúc đó Lục Di Ninh bên cạnh hắn cởi áo choàng, nhào tới bên người Tần Dục, hai mắt rung rung: "Tần Dục!"

Không có áo choàng lông dày che lấp, Lục Di Ninh nhìn gầy gầy nhỏ nhỏ, còn có vẻ vô cùng tội nghiệp, người của Cẩm vệ quân thấy một màn như vậy đều có chút đau lòng.

"Yên tâm, ta không sao." Tần Dục trấn an Lục Di Ninh.

"Ừ." Lục Di Ninh gật đầu, cuối cùng cũng thả lỏng.

Thấy Tần Dục và Lục Di Ninh quan tâm lẫn nhau, những Cẩm vệ

quân này không khỏi cảm thán trong lòng, cảm thấy Đao vương đối xử với Vương phi đúng là không tệ.

Còn có... Đao Vương phi mặc dù hơi ngốc nhưng rất đáng yêu.

Những người này cảm thấy Lục Di Ninh đáng yêu, đương nhiên sẽ không liên hệ Lục Di Ninh với người mặc hắc y cứu Tần Dục lúc trước.

Ai sẽ tin Đao Vương phi mỏng manh như thế lại có thể dễ dàng mang Tần Dục leo lên nóc nhà?

"Kim đại nhân, bốn vương có chuyện muốn nhờ." Tần Dục trấn an Lục Di Ninh xong thì nhìn về phía Kim Kỳ.

"Điện hạ cứ việc nói." Kim Kỳ nói.

"Lúc Thái Bình đạo nhân rời đi có để lại cho bốn vương một thứ, theo như lời hắc thì thứ này chỉ có thể cho mình phụ hoàng xem... Còn phải làm phiền Kim đại nhân chạy đi một chuyến."

Tần Dục không đưa tờ giấy kia cho Kim Kỳ mà đưa cho Thọ Hỉ, sau đó để Kim Kỳ mang theo Thọ Hỉ vào cung, trình tờ giấy đó lên cho Vĩnh Thành đế.

Mặc dù hắc có ấn tượng không tệ với Kim Kỳ nhưng suy cho cùng cũng không phải là tín nhiệm một trăm phần trăm, mà lời tiên đoán này không thể để cho Tần Diệu và Tần Nhạc biết.

Kim Kỳ đồng ý.

Kim Kỳ để lại một ít Cẩm vệ quân bảo vệ Tần Dục, còn mình mang Thọ Hỉ vào cung, mà lúc này, chuyện người cứu Tần Dục lúc trước

thực ra là Thái Bình đạo nhân cũng bị truyền ra.

Chẳng trách người đó lợi hại như vậy, thì ra là Thái Bình đạo nhân!

"Nếu không có Thái Bình đạo nhân, mùa đông năm ngoái sợ là cả nhà ta đã chết vì lạnh."

"Thái Bình đạo nhân thật lợi hại, hắn vừa mang theo Đao Vương vừa bay lên nóc nhà, ta vừa nhìn đã biết hắn nhất định là thần tiên."

"Lúc Thái Bình đạo nhân bay lên nóc nhà, hình như ta thấy có tia sáng hiện lên!"

"Ta cũng vậy, dưới chân hắn rõ ràng là hào quang vạn trượng!"

Tần Dục cho người ra bên ngoài nhìn xem tình huống của bá tánh thế nào, trấn an một lúc, sau đó quay về bẩm báo những lời đàm luận của bá tánh lại cho hắn.

Tần Dục: "....."

Những người này nói cái gì vậy..... Lúc ấy Lục Di Ninh không có bay lên, sự thật là mang theo hắn từ từ bò lên trên mà, còn cái hào quang gì đó..... Hắn khẳng định lúc ấy không có hào quang gì cả.

Cho nên những lời mà đám người đó nói, có lẽ chỉ do bản thân tự tưởng tượng ra..... Ấy vậy mà còn có người tin là thật.

Mà lúc này, cho dù có người nói với đám bá tánh đó rằng khi Lục Di Ninh bò lên tư thế rất khó coi, e là bọn họ cũng sẽ không tin.

Theo lý thuyết, nơi nào từng xảy ra chuyện, thậm chí còn có vài người chết thì hắn là những bá tánh sẽ hận không thể tránh nơi đó

thật xa, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Rất nhiều người đều muốn đến nhìn nơi mà Thái Bình đạo nhân từng đến, thế cho nên khách đến Phúc Mãn Lâu này không hề ít đi mà ngược lại càng ngày càng nhiều hơn.

Trước đó chưởng quầy của Phúc Mãn Lâu rất sợ hãi, sợ Đ oan Vương xảy ra chuyện ở đây, sau này sẽ không ai dám đến Phúc Mãn Lâu ăn cơm nữa, lúc này lại nhịn không được mà mừng muốn khóc.

Thật tốt quá! Có tên tuổi của vị Thái Bình đạo nhân kia, sau này nói không chừng Phúc Mãn Lâu càng ngày càng phát đạt hơn ấy chứ!

Trong lúc nhất thời, chưởng quầy cũng muốn đi khắc cái bài vị cảm tạ Thái Bình đạo nhân.

Bên này Phúc Mãn Lâu vô tình hưởng sái danh tiếng của Thái Bình đạo nhân nên rất náo nhiệt, còn ở trong hoàng cung, Vĩnh Thành Đế đã mơ màng sắp ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ông cảm thấy tựa hồ như mình đang đi tới một nơi nào đó như chốn bồng lai, sau đó trải qua những chuyện rất tuyệt vời.....

Chỉ là giấc mơ này cũng không dài, không bao lâu sau Vĩnh Thành Đế đã tỉnh lại, sau lại phát hiện trên người mình đều là mồ hôi.

Nếu là trước kia thân thể ra nhiều mồ hôi như vậy thì nhất định Vĩnh Thành Đế sẽ tìm ngự y đến xem cho mình, nhưng hiện tại ông lại không để bụng.

Ông đổ mồ hôi như vậy là bởi vì thân thể đang bài trừ độc tố ra ngoài, cũng không cần lo lắng.

Mà cảm giác vừa rồi tốt đẹp như vậy, có lẽ là bởi vì ông thoáng đi vào tiên cảnh.

Vĩnh Thành Đế đang cảm nhận dư vị còn sót lại, bên ngoài đột nhiên có người tới báo: “Bệ hạ, Kim thống lĩnh cầu kiến.”

“Cho hắn tiến vào.” Vĩnh Thành Đế nói, sau đó liền nhìn thấy Kim Kỳ đi cùng với một người có chút quen mặt, nhưng không nhận ra là thái giám nào.

“Có việc gì?” Vĩnh Thành Đế nằm nghiêng ở trên giường nhìn về phía Kim Kỳ.

Kim Kỳ quỳ trên mặt đất, trần thuật lại chuyện mà Tần Dục gặp phải cho ông biết.

Nghe được lời Kim Kỳ, Vĩnh Thành Đế thoáng nhíu mày.

Chẳng lẽ ông và Tần Dục đã tương khắc đến vậy? Tần Dục cũng chưa đến gặp ông, chỉ trở về kinh thành vậy mà đã xảy ra chuyện.....

Vĩnh Thành Đế đang nghĩ, đột nhiên nghe Kim Kỳ nhắc tới Thái Bình đạo nhân, lập tức kinh ngạc: “Thái Bình đạo nhân? Vừa rồi người đang nói cái gì?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

Kim Kỳ thuật lại chuyện Thái Bình đạo nhân cứu Tần Dục cho ông nghe.

“Thái Bình đạo nhân đâu? Mau đưa hắn tới gặp ta!” Vĩnh Thành Đế

vội vàng nói.

“Bệ hạ, sau khi Thái Bình đạo nhân đưa Đoan Vương lên nóc nhà đã rời đi rồi.” Kim Kỳ nói: “Nhưng hắn cũng có để lại một tờ giấy cho bệ hạ.”

“Hắn để lại cái gì? Mau đem tới cho trẫm nhìn xem!” Vĩnh Thành Đế lại trở nên lười biếng.

Thọ Hỉ rất nhanh đã đem tờ giấy đến cho Vĩnh Thành Đế: “Bệ hạ, Thái Bình đạo nhân nói chỉ có bệ hạ mới có thể xem.”

“À.....” Vĩnh Thành Đế lên tiếng, chậm rãi mở tờ giấy trên tay ra, sau đó liền thấy được chữ viết quen thuộc của Thái Bình đạo nhân.

Đây đúng thật là chữ viết của Thái Bình đạo nhân, nhưng mà... Thái Bình đạo nhân đã gặp Tần Dục, vì sao hắn lại không tới gặp mình? Nghĩ đến đây, Vĩnh Thành Đế có chút không vui.

Nhưng lập tức ông lại nghĩ Thái Bình đạo nhân thân là cao nhân không quản việc đời, hắn là tính cách có chút kỳ quặc, liền không tức giận nữa, tiếp tục xem nội dung trong tờ giấy.

Bán đề thi giả? Đây quả thật là biện pháp để làm giàu....

Chương 78: Đề thi giả (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Gần đây Vĩnh Thành Đế rất thiếu tiền, sau khi nhìn thấy lời tiên đoán thì lập tức nghĩ tới một nơi liên quan đến Tàn Diệu.

Nhưng chờ ông đọc xong nội dung trên giấy thì không nhận được mà nhú mày.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, nhất định sẽ rất phiền phức, sợ là mấy tên quan trong triều sẽ lại muốn ép ông chỉ trích Thanh Vân đạo trưởng, mà điều phiền phức nhất là... Nội dung trong giấy còn ám chỉ, sờ dĩ xuất hiện chuyện gian lận trong khoa cử là bởi vì huynh đệ tranh chấp, hay là có người muốn hãm hại Tàn Diệu.

Thật ra Vĩnh Thành Đế là người cực kỳ ích kỷ, chỉ muốn mình được thoải mái, nhưng dù có như vậy thì ông cũng không muốn thấy nhi tử của mình tranh đấu với nhau.

Nhi tử của ông tranh đấu với nhau chỉ có thể vì ngôi vị Hoàng đế này, có phải sau khi bọn chúng đấu xong thì sẽ bắt đầu đối phó với người phụ thân như ông không?

Thật là nực cười!

Nhất là mấy ngày nay, ngày nào Vĩnh Thành Đế cũng nghiên cứu tiên đan để thành tiên, cũng tính sẽ giao ngôi vị Hoàng đế cho Tàn

Diệu, có người muốn đối phó Tần Diệu, vậy không phải cũng muốn đối phó ông sao?

Nhưng Thái Bình đạo nhân nói bức thư này chỉ một mình ông được đọc, sợ là có thâm ý gì đó...

Vĩnh Thành Đế không nghĩ ra thâm ý đó nên bỏ qua một bên trước, rồi bắt đầu cân nhắc xem người hãm hại Tần Diệu là ai? Chẳng lẽ là Tần Dục?

Nhưng nếu là như vậy thì sao Thái Bình đạo nhân lại cho thuộc hạ của Tần Dục đưa thư tới? Mà nếu không phải Tần Dục thì còn có thể là ai?

Tần Nhạc giống như người vô hình nên lúc này Vĩnh Thành Đế hoàn toàn không nhớ tới hắn.

Có vài điều Vĩnh Thành Đế nghĩ không ra rồi lại bắt đầu trách cứ Thái Bình đạo nhân không nói mọi chuyện rõ ràng, nhưng dù sao người ta cũng là cao nhân...

Vĩnh Thành Đế thờ dài, phát tay để Kim Kỳ dẫn Thọ Hỉ lui ra, sau đó liền kêu người thấp nển, đốt cháy tờ giấy trên tay mình.

Kế tiếp, ông kêu Phúc Quý đến, cho người ra ngoài hỏi thăm một chút xem rốt cục Thái Bình đạo nhân cứu người như thế nào.

Thuộc hạ dưới trướng của Phúc Quý cũng rất khá, hắn biết Vĩnh Thành Đế cảm thấy hứng thú với Thái Bình đạo nhân nên đã sớm phái người đi hỏi thăm tin tức rồi.

Bây giờ Vĩnh Thành Đế hỏi thì hắn lập tức gọi người đến.

"Bệ hạ, lúc ấy Đao vương bị ám sát, sắp không giữ được tính mạng thì Thái Bình đạo nhân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược Du Long[1]. Ngay sau đó, hắc ôm Đao vương bay lên trời, phảng phất hề nhược Khinh Vân chi Tế Nguyệt, phiêu diêu hề nhược Lưu Phong chi Hồi Tuyết[2], dưới chân là hào quang vạn trượng..." Người trả lời cũng có chút văn chương trong bụng nên mới lấy vài câu trong bài Lạc Thần Phú ra để nói, hình dung Lục Di Ninh mặc áo choàng đen như mực thành Thiên tiên hạ phàm.

Vĩnh Thành Đế nghe vậy liền bóp cổ tay không ngừng.

Sớm biết như thế thì ông cũng đi xem hội đèn lồng Nguyên Tiêu, vậy thì sẽ không đến mức không nhìn thấy Thái Bình đạo nhân, không phải sao?

Ông mới là Chân Long Thiên Tử, cảm thấy nếu Thái Bình đạo nhân gặp ông thì nhất định sẽ không để ý tới Tần Dục mà đến tìm mình...

Vĩnh Thành Đế kêu người kia lặp đi lặp lại chuyện Thái Bình đạo nhân cứu người thế nào mấy lần rồi mới thỏa mãn cho hắn dừng lại, sau đó đi ngủ.

Mà lúc này người biết chuyện Thái Bình đạo nhân cứu Tần Dục cũng càng ngày càng nhiều.

Tần Diệu đã biết chuyện Thái Bình đạo nhân cứu Tần Dục ở ngoài thành, không khỏi cảm thán vận khí của Tần Dục thật sự quá tốt.

Còn nữa... Chẳng lẽ chuyện này do mẫu phi hắn làm?

Tần Diệu cân nhắc một hồi vẫn không có được kết quả, thấy thời gian không còn sớm nên đi ngủ, kết quả ngủ không được bao lâu thì

bị người ta đánh thức.

Tối hôm qua ngủ rất muộn, Tần Diệu hoàn toàn không ngủ đủ giấc, bây giờ bị người ta đánh thức nên sắc mặt khó coi, nhưng người đến gọi hắn là người bên cạnh Tiêu Quý phi, Tiêu Quý phi muốn gặp hắn...

Sửa soạn lại một chút rồi Tần Diệu lập tức tiến cung.

"Là con ra tay với Tần Dục sao?" Tiêu Quý phi nhìn nghi tử của mình, giữa lòng mày có chút phiền muộn.

"Mẫu phi, chẳng lẽ không phải người sao?" Tần Diệu hỏi lại.

Bị hắn hỏi như vậy, sắc mặt Tiêu Quý phi tốt hơn rất nhiều, bà thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nhưng khuôn mặt lại nhanh chóng trở nên âm trầm hẳn.

"Mẫu phi, xảy ra chuyện gì, vì sao người lại không vui như vậy?" Tần Diệu lo lắng nhìn mẫu thân của mình.

Tiêu Quý phi lạnh lùng nhìn Tần Diệu: "Con nghĩ rằng ta không tim không phổi giống con sao?"

"Làm sao vậy?" Tần Diệu có chút khó hiểu.

"Hôm qua Thái Bình đạo nhân đưa cho Phụ hoàng con một lời tiên đoán, đến bây giờ vẫn không ai biết được trong đó viết cái gì." Tiêu Quý phi nói.

Bây giờ bà vô cùng lo lắng, e sợ lời tiên đoán đó có liên quan đến mình, nếu để Vĩnh Thành Đế phát hiện bà muốn đối phó ông...

Chuyện Thái Bình đạo nhân làm thật sự không phải cái gì tốt!

Tuy rằng có rất nhiều chuyện Tiêu Quý phi không nói cho Tần Diệu biết nhưng Tần Diệu vẫn biết vài chuyện, suy ngẫm xong thì lập tức bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh.

Không cần nói cái khác, chỉ một chuyện đơn giản như Thanh Vân đạo trưởng là người của bọn họ, nếu để Vĩnh Thành Đế biết... thì bọn họ đã gánh không nổi!

"Mẫu phi, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?" Tần Diệu lo lắng hỏi.

"Đi hỏi thăm xem lời tiên đoán đó là gì trước." Tiêu Quý phi nói.

Thái Bình đạo nhân đưa ra rất nhiều lời tiên đoán, phần lớn đều là lợi quốc lợi dân, lần này... Nói không chừng thật sự có liên quan đến bọn họ, nếu không vì sao người kia phải cứu Tần Dục? Vì sao không công khai lời tiên đoán đó?

Trong lòng Tiêu Quý phi có vấn đề nên càng nghĩ càng sợ, Tần Diệu thì lại càng không cần phải nói.

Đúng lúc này bên ngoài đột nhiên có thái giám đến báo, nói là Vĩnh Thành Đế muốn gặp Tần Diệu.

Lúc Tần Diệu bị đưa đến trước mặt Vĩnh Thành Đế thì cảm thấy sợ hãi trước nay chưa có, nhưng mà phản ứng của Vĩnh Thành Đế lại hoàn toàn khác hẳn so với những gì hắn tưởng tượng.

Vĩnh Thành Đế đánh giá Tần Diệu một hồi rồi đột nhiên hỏi: "Khoa cử lần này là do con quản lý sao?"

Nghe thấy chuyện Phụ hoàng hỏi là khoa cử, lúc này Tần Diệu mới

thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Bẩm phụ hoàng, là nhi thần quản lý."

"Mỗi lần khoa cử đến đều có không ít người làm loạn, con phải cẩn thận một chút." Vĩnh Thành Đế quan tâm nói với nhi tử, sau đó lại nói: "Đúng rồi, con nói xem nếu bán đề thi... Có phải sẽ kiếm được không ít không?"

"Phụ hoàng?" Tần Diệu không dám tin nhìn Phụ hoàng của mình. Hắn rất muốn kiếm tiền, thậm chí còn nghĩ tới việc bán đề thi giả để kiếm tiền, nhưng bây giờ Phụ hoàng hắn lại...

"Đương nhiên, không phải bán đề thi thật mà là bán đề thi giả." Vĩnh Thành Đế lại nói.

Bên cạnh Vĩnh Thành Đế không có nhiều người được việc, ông nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình phải biết rõ ràng chuyện lần này, không bằng chính bản thân mình tham gia vào... Đương nhiên, ông sẽ không ra mặt lấy tiền mà sai Tần Diệu đi làm.

Trước kia Vĩnh Thành Đế không thích Tần Dục là vì Tần Dục có lấy vài chuyện ra để tấn công Tần Diệu, mà thực ra khi đó ông cũng nhúng tay vào, thu được vài chỗ tốt từ Tần Diệu.

Tần Diệu nghe thấy Vĩnh Thành Đế nói vậy thì liền vui vẻ, chắc Phụ hoàng và hắn có cùng một suy nghĩ đi!

Vĩnh Thành Đế và Tần Diệu trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cũng nhanh chóng bàn bạc chi tiết cách thức thực hiện, sau đó còn giữ Tần Diệu lại ăn cơm.

Cùng lúc này, lời tiên đoán mà ngày đó Thái Bình đạo nhân giao cho Tần Dục, để Tần Dục giao cho Vĩnh Thành Đế cũng được công bố ra ngoài.

"Sơn vũ dục lai phong mãn lâu, Thiết Kỳ Nam hạ bất lưu đầu.[3]"

[3]Tạm dịch: Gió thổi thông báo giông tố sắp đến, đội kỵ binh khởi hành đến phía Nam không quay đầu lại.

Lời tiên đoán lần này cũng chỉ có hai câu thơ, không viết thời gian cụ thể nhưng lại mang hàm ý nghiêm trọng, rất nhiều người sau khi đọc xong đều kinh sợ trong lòng.

Vĩnh Thành Đế không để ý tới lời tiên đoán, còn trên mặt Tiêu Quý phi và Tần Diêu thì lại lộ rõ vẻ vui mừng.

Sau khi lời tiên đoán được công bố, Tần Dục đã sai người viết lại rồi phán tán ra ngoài, hẳn cũng không trông mong lời tiên đoán này có thể được mọi người coi trọng, nhưng hẳn biết người nên coi trọng thì nhất định sẽ coi trọng.

Sau Tết Nguyên Tiêu, Tần Dục dẫn theo Lục Di Ninh rời khỏi Kinh thành.

Lúc quay trở lại Vạn Thụ Lâu, Lục Di Ninh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Làm sao vậy?" Tần Dục cười nhìn Vương phi của mình.

"Nơi này tốt, không có nguy hiểm!" Lục Di Ninh nói.

"Đúng vậy..." Tần Dục gật đầu, đột nhiên nhìn Lục Di Ninh: "Di Ninh, nàng vẫn còn muốn ở cùng một chỗ với ta sao?"

"Muốn!" Lục Di Ninh lập tức gật đầu, nàng không muốn rời khỏi Tần Dục chút nào.

"Vậy nàng phải học vài thứ." Tần Dục nói.

Lục Di Ninh cực kỳ quyến luyến hắn, mỗi lần hắn có chuyện rời khỏi nhà thì Lục Di Ninh đều chờ hắn, đây là điều mà hắn vẫn luôn lo lắng.

Hắn có rất nhiều chuyện phải làm, mà lúc làm những chuyện đó thì thường Lục Di Ninh không thể đi cùng, thậm chí tương lai có thể bọn họ sẽ phải rời xa nhau rất lâu...

Lục Di Ninh có thể chấp nhận điều này sao? Còn hắn... Thật ra hắn cũng lo lắng, nếu Lục Di Ninh rời khỏi hắn quá lâu, nàng thích người khác thì làm sao?

Nhưng có một cách để Lục Di Ninh ở bên cạnh với hắn.

Nếu... Lục Di Ninh là Thái Bình đạo nhân thì sao?

Lục Di Ninh lợi hại hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, hoàn toàn có thể lấy thân phận Thái Bình đạo nhân để ở bên cạnh hắn.

Đương nhiên đó là chuyện thật lâu về sau, hiện tại Thái Bình đạo nhân vẫn chưa thể ở cùng hắn.

Tần Dục bắt đầu dạy Lục Di Ninh viết chữ, Lục Di Ninh vốn có thể bắt chước chữ viết của hắn nên tất nhiên khi học chữ cũng rất thoải mái.

"Di Ninh, nàng có thể thay đổi giọng nói của mình không?" Sau khi cho Lục Di Ninh viết một vài chữ thì Tần Dục đột nhiên nói.

Thay đổi giọng nói của mình ư? Lục Di Ninh nhăn mi suy tư một hồi, thử đẩy nội lực trong cơ thể tới yết hầu, lúc mở miệng thì giọng nói

đã hoàn toàn thay đổi.

Tần Dục có chút kinh hỉ nhìn Lục Di Ninh, tuy hẳn có thể tính kế để Lục Di Ninh giả vờ làm Thái Bình đạo nhân nhưng đó cũng chỉ là một kế hoạch mà thôi, không nắm chắc được bao nhiêu phần, tuy nhiên bây giờ hẳn đột nhiên cảm giác... Có lẽ thật sự có thể làm được chuyện này.

Tần Dục cảm thấy chuyện này có thể thực hiện được nhưng không ép buộc Lục Di Ninh, chỉ dạy nàng vài thứ lúc hẳn rảnh rỗi, lúc này ở Kinh thành đang xảy ra một chuyện.

Một tin tức ở Kinh thành đang được học trò truyền tai nhau -- có người bán đề thi.

Không biết tin tức này có phải thật không, nếu là thật thì mua đề thi cũng sẽ gây ra chuyện lớn, nhưng vẫn có rất nhiều người ngu xuẩn rục rịch.

Có lẽ là thật thì sao? Mua đề thi thì bọn họ có thể chuẩn bị trước một khoảng thời gian, hi vọng thi đậu cũng càng lớn hơn.

Đây là chuyện liên quan đến một đời người, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

[1] Tạm dịch:

"Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng"

*Dịch nghĩa: Câu thơ ví von mỹ nữ có dáng điệu uyển chuyển như chim nhạn giạt mình vỗ cánh bay đi, đường cong thân thể mềm mại như rồng bay lên không (đều để chỉ mỹ nhân yếu điệu dịu dàng.)

[2] Tạm dịch:

"Phảng phất như mây che bóng nguyệt,

Phiêu diêu như gió bay làn tuyết."

*Dịch nghĩa: Đây là câu văn miêu tả dáng người mỹ nhân, ví dáng người mờ ảo như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp, nhẹ nhàng uyển chuyển như tuyết bị gió thổi cuốn lên.

*Cả bốn câu đều được trích trong bài phú "Lạc Thần Phú" của Tào Thục.

Chương 79: Đề thi giả (3)

Edit: Caarmtus1510

Beta: Nhược Vy

Giá đề thi giả cũng không bao nhiêu, ít nhất đối với các cử nhân có tiền mà nói thì không hề đắt.

Mỗi phân đề thi chỉ bán với giá một ngàn lượng bạc, trong mắt những cử nhân thì chỉ bằng một lần tụ họp hoặc vài thứ đồ cổ mà thôi, bọn họ không thiếu chút ít bạc đó.

Nếu đã không thiếu chút bạc đó, sau khi nghe được tin tức hiển nhiên bọn họ sẽ đi mua ngay.

Đừng thấy Đại Tồn hôm nay bị mưa gió lay động, triều đại có xu hướng sắp bị thay đổi mà lầm, tuy triều đình nghèo rớt mồng tơi nhưng thật ra dân chúng Đại Tồn rất giàu có.

Đương nhiên chỉ một bộ phận là người giàu, mà cử nhân của Đại Tồn, chủ yếu là thuộc về một bộ phận đó.

Không có tiền thì sách đâu mà đọc? Ngay cả các cử nhân được tiếp tế ở Vạn Thư Lô gia đình cũng khá hơn dân chúng bình thường rất nhiều.

Bởi vậy, trong lúc Đại Tồn dần suy tàn thì cử nhân tham gia thi hội càng ngày càng nhiều. Đến nay, mỗi đợt thi cử có ít nhất bốn, năm ngàn người tham gia.

Nhiều cử nhân như vậy, dù chỉ một trăm người mua thì cũng đã có mười vạn lượng rồi, huống chi, người mua không chỉ có một trăm người.

Tần Diệu cho người chủ động tiếp cận với các cử nhân kia, thu được khoảng ba, bốn trăm người mua đề thi, cũng có nghĩa là kiếm được hơn năm mươi vạn lượng bạc...

Về phần làm sao để bạc sinh ra bạc.... Chính là lúc gặp người coi tiền như rác thì Tần Diệu sẽ cho người xuống tay ngoan độc hơn, một đề cho người bên ngoài là một ngàn lượng, đến lượt bọn họ thì mấy ngàn lượng.

Trong tư khố Vĩnh Thành Đế còn chưa đến năm vạn lượng, bây giờ bỗng dưng được bổ sung thêm năm mươi vạn lượng, ông không đến mức phải đắn đo suy nghĩ mỗi khi tiêu bạc nữa.

Cho nên lúc Tần Diệu tìm Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế còn khen ngợi hấn một phen, nhắc nhở hấn cẩn thận một chút, không được để người khác lừa, nhất là đề thi thật, vạn lần không được tiết lộ ra ngoài.

Trong lòng Tần Diệu nháy dưng.

Học vấn của Vĩnh Thành Đế quả thật không tệ nhưng ông rất lười quản chuyện, trước đây thường là Hoàng đế tự mình ra đề thi, đến lượt Vĩnh Thành Đế làm Hoàng đế thì lại để cho quan viên bên dưới ra đề.

Mà Tần Diệu đã mua chuộc được một trong những quan viên đó, nắm được đề thi thật, chỉ là... Hấn chỉ mới nói chuyện bán đề thi giả cho Vĩnh Thành Đế chứ chưa nói gì đến chuyện đó. Theo lí, Vĩnh

Thành Đế vẫn chưa biết trong tay hắn có đề thi thật mới phải, nhưng nếu là vậy, tại sao Vĩnh Thành Đế lại nói như thế?

Tần Diệu lo lắng nhìn Vĩnh Thành Đế nhưng không thấy Vĩnh Thành Đế có biểu hiện gì khác lạ, còn tỏ vẻ mình muốn ngủ, phất phất tay ý bảo hắn lui ra.

Hay Phụ hoàng chỉ thuận miệng nói thôi?

Tuy Tần Diệu cho rằng Vĩnh Thành Đế chỉ thuận miệng nói nhưng rốt cuộc lòng vẫn không yên, sau khi trở về liền cho người đi tra xét.

Tất cả vẫn như thường, không gặp bất trắc gì. Những người được hắn cung cấp đề thi thật cũng phải tự mình tìm cách giải đề theo yêu cầu của hắn, không được nhờ người khác giải đề dùm.

Lúc này Tần Diệu mới yên lòng, cùng lúc đó, thời điểm thi cử cũng càng ngày càng gần, chỉ còn hơn mười ngày ngắn ngủi.

Hầu hết những cử nhân có tiền đều đã đến Kinh thành, chỉ có vài cử nhân gia cảnh bần hàn là còn ở lại Vạn Thu Lâu. Với lại Vạn Thu Lâu bây giờ, không chỉ có người lên kinh thi cử mà còn có rất nhiều tú tài, chẳng hạn như Ngô Thiên Dương, lúc này đã xem Vạn Thu Lâu như nhà của mình rồi.

Lúc trước Tần Dục vốn có chuyện muốn giao cho hắn làm, thế nhưng hắn lại hùng hực chạy đến Vạn Thu Lâu... Sau đó, Tần Dục liền cho người đến răn dạy hắn một trận, đồng thời cũng giao cho hắn một nhiệm vụ, để hắn chú ý tới tình hình Vạn Thu Lâu một chút.

Ngô Thiên Dương này đời trước có thể cùng người khác tạo ra tổ chức thần bí gây phiền toái cho người Nhung, bây giờ để hắn giám thị đám cử nhân ở Vạn Thu Lâu, tất nhiên cũng dễ như ăn cháo mà

thôi.

Hôm nay, Ngô Thiên Dương đột nhiên tìm đến Tần Dục, báo cho Tần Dục một chuyện.

Có một cử nhân gia cảnh vô cùng tốt đột nhiên quay lại tìm một cử nhân có học vấn tốt khác, chi tiền nhờ hắn viết dùm một bài văn.

"Là bài văn gì?" Tần Dục hỏi.

Ngô Thiên Dương lập tức nói ra một cái tên.

Đó là... đề thi năm nay.

Vào tháng ba, Kinh thành vẫn còn chút lạnh, nhưng chút lạnh lẽo đó không ngăn được ý muốn du xuân của dân chúng trong Kinh thành.

Ngày nào trong Kinh cũng có rất nhiều đôi nam nữ cưỡi xe ngựa ra ngoại thành, đi chùa miếu dâng hương, dạo xuân ngắm hoa, hoặc là về thôn trang nông thôn chơi thả diều, nếm thử rau dại.

Tần Dục và Lục Di Ninh cũng rời khỏi Vạn Thư Lâu, sau đó đi đến thôn trang thuộc của hồi môn của Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh vốn là loại người không quan tâm đến chuyện gì, kể cả bản thân mình có bao nhiêu món trang sức nàng cũng không biết, tất nhiên nghĩ cũng đừng nghĩ nàng sẽ nhớ mình có thôn trang là của hồi môn, cho nên thôn trang này đã sớm rơi vào trong tay Tần Dục... Hắn còn không khách khí mà đi tìm người đến tiếp quản thôn trang này.

"Di Ninh, thôn trang này là của hồi môn của nàng, là của nàng." Đưa Lục Di Ninh đến thôn trang này, Tần Dục liền nói với Lục Di Ninh.

"À." Lục Di Ninh âm ừ trả lời một tiếng cho có rồi nhìn sang Tần Dục:
"Hôm nay ta thật sự có thể chơi thả điều sao?"

Hội thi sắp bắt đầu, có những cử nhân ở Vạn Thu Lâu vì quá khẩn trương, muốn thả lỏng một chút nên làm điều ra ngoài trời thả, sau khi thấy được cảnh tượng đó xong Lục Di Ninh vẫn nhớ mãi không quên.

Lần này Tần Dục đưa nàng ra ngoài, cũng đã đồng ý là sẽ làm điều cho nàng chơi.

Không cần Tần Dục tự mình làm điều, vì hạ nhân đã sớm làm xong. Khi nhận được con điều kia, Lục Di Ninh liền chạy đi.

Nàng chạy rất nhanh, không bao lâu đã đưa được con điều lên trời, Tần Dục lại chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn theo.

Sờ sờ chân của mình, Tần Dục nhìn Thọ Hi: "Vinh Vương phi đến chưa?"

"Bẩm Vương gia, đã đến." Thọ Hi nói.

Tần Dục muốn đưa Lục Di Ninh đi thả điều, có rất nhiều chỗ có thể đến nhưng cuối cùng hẳn lại lựa chọn chỗ này, đó là vì có người hẹn gặp mặt hẳn ở đây.

Mấy tháng trước, Vinh Vương phi Tô Minh Châu vốn chỉ ru rú ở trong nhà đột nhiên vùng lên ở Kinh thành đã cho người truyền lời cho Tần Dục, nói là muốn gặp Tần Dục, Tần Dục cũng đồng ý.

Tô Minh Châu mượn cơ ngắm hoa đào để ra ngoài thành, nàng ta cũng có một thôn trang của hội môn ở ngay bên cạnh, ở đó hai ngày,

đồng thời tìm cơ hội đi tới nơi này của Tần Dục.

Tô Minh Châu vốn là một nữ nhân vô cùng bình thường, ước mơ chỉ là được gả cho một nam nhân tốt, sinh được một nhi tử có tiền đồ mà thôi.

Sau đó, nàng nhận qua rất nhiều đả kích, cả người lập tức thay đổi hoàn toàn.

Lúc Tô Minh Châu đến chỉ mang theo nha hoàn thân cận của mình. Còn Tần Dục mang theo hai người là Thọ Hỉ cùng Lục Di Ninh.

"Đoan Vương chắc chắn là muốn Đoan Vương phi đợi ở trong này?" Tô Minh Châu nhìn thấy Lục Di Ninh thì nhăn mày, nàng ta có chút hâm mộ Lục Di Ninh nhưng không chán ghét nàng, cũng không ghen tị nổi, dù sao đây cũng là một nữ nhân đáng thương.

Nàng ta chỉ đang lo lắng Lục Di Ninh không rành thế sự, sẽ nói ra những chuyện không nên nói.

"Vinh Vương phi yên tâm, chuyện không nên nói, Di Ninh sẽ không nói một lời nào." Tần Dục nói.

Tô Minh Châu nhìn về phía Lục Di Ninh thì thấy Lục Di Ninh mặt đầy đề phòng nhìn mình, chỉ là rất nhanh sau đó, đề phòng kia lại biến mất.

Nữ nhân này không có xinh đẹp bằng nàng, không có trẻ như nàng! Ngay cả ngực cũng không lớn bằng nàng!

Ưỡn ngực mình lên, Lục Di Ninh có chút đắc ý!

Tô Minh Châu thấy nàng như vậy, càng cảm thấy không yên lòng,

nhưng nếu Tần Dục đã kiên trì muốn cho Lục Di Ninh ở lại chỗ này, nàng ta cũng không ngăn cản.

Lần này Tô Minh Châu không mang thứ gì đến cho Tần Dục, Tần Nhạc làm việc vô cùng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm những loại chuyện ngu xuẩn như chính mình đã phạm tội còn viết giấy ra kể nên nàng ta không lấy được chứng cứ gì.

Nhưng Tô Minh Châu nhớ rõ được một ít người, cũng đoán được một vài chuyện, là những chuyện gì thì nàng ta đều nói hết cho Tần Dục.

"Vinh Vương phi muốn làm gì?" Tần Dục hỏi.

Tô Minh Châu cười cười: "Ta muốn hãn sống không bằng chết."

Thật ra, nếu ngay từ đầu Tần Nhạc đã không thích nàng, vậy thì cho dù bị Tần Diệu vũ nhục hay bị Tần Nhạc ép phá thai, nàng cũng chẳng cảm thấy bản thân mệnh khổ, sau đó nhớ thương Tần Dục, cả ngày khóc sụt sùi, cuối cùng sẽ sớm hương tiêu ngọc vãn, nhường vị trí đó lại cho người khác.

Nhưng Tần Nhạc đã lừa dối, dệt cho nàng một giấc mộng đẹp đẽ. Trong mộng nàng hạnh phúc bao nhiêu thì tỉnh mộng lại cảm thấy hận thù bấy nhiêu!

Lúc này Tần Dục thật sự có chút bội phục Tô Minh Châu.

Đời trước Tô Minh Châu chỉ hạ thuốc tuyệt dục cho Tần Nhạc, phỏng chừng là do phát hiện chân tướng quá muộn, không kịp làm gì khác, nhưng bây giờ nàng ta đã sớm biết chân tướng thì lập tức hung hăng đâm Tần Nhạc một đao.

"Như người mong muốn." Tần Dục nói.

Tô Minh Châu mặc áo choàng, rất nhanh đã rời đi.

Nàng vốn không muốn độc ác như vậy, nhưng thân thể nàng đã hỏng rồi, không thể mang thai, đời này đã không còn hi vọng gì, nếu như thế, sao nàng có thể để Tần Nhạc được dễ chịu?

Tần Dục nhìn Tô Minh Châu rời đi, quay đầu lại cười nói với Lục Di Ninh: "Di Ninh, ta sẽ đối xử tốt với nàng."

Lục Di Ninh đương nhiên gật đầu.

Lúc Tần Dục gặp Tô Minh Châu thì ở Kinh thành, Tần Diệu được hạ nhân báo cho biết, đề thi thật tựa hồ đã bị lộ ra ngoài.

"Vương gia, lần trước ngài để tiểu nhân đi thăm dò chuyện này, tuy lúc ấy không tra ra cái gì nhưng sau đó vẫn luôn chú ý đến. Không ngờ phát hiện được đề thi đúng là đã bị lộ ra mấy ngày nay." Người kia nói.

"Cái gì?!" Tần Diệu cả kinh, nhất thời ngồi không yên.

Tần Diệu không có năng lực gì lớn nhưng khả năng nịnh nọt rất tốt, ngay cả Tần Dục cũng phải than thở không bằng.

Tần Diệu cực kỳ biết cách lấy lòng Vĩnh Thành Đế.

Chẳng hạn như lần này, người bình thường hẳn sẽ tìm cách giải quyết, ví như Tần Dục, gặp phải tình huống như vậy, hơn phân nửa là sẽ tiên hạ thủ vi cường[1] công bố chuyện này ra ngoài, sau đó phủi sạch sẽ cho mình.

[1]Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước giành lợi thế.

Nhưng Tần Diệu thì không làm như vậy.

Sau khi nhận ra chính mình giải quyết không được chuyện này, hấn lập tức tiến cung, ôm đùi Vĩnh Thành Đế khóc kể một phen, càng không ngừng nhận sai.

Tần Diệu làm chuyện này đúng là rất không đạo nghĩa, nhưng bản thân Vĩnh Thành Đế vốn cũng không thiếu những việc không đạo nghĩa như thế, cho nên... Ông không quan tâm.

Ông không quan tâm đề thi có thật sự bị lộ hay không, chỉ cần không để xảy ra các án gian lận trong khoa thi khiến mặt mũi mất hết là được.

Đồng thời, ông cũng tràn đầy chán ghét cái người ngầm tiết lộ đề thi ra ngoài kia.

Chương 80: Phong ba nổi lên

(1)

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

"Con đi tra thử, nhất định phải lôi được người tiết lộ đề thi ra, rõ ràng người này có ý hãm hại con, thật đáng giận." Vĩnh Thành đế nói với Tần Diệu.

Làm một phụ thân, ông rất hài lòng khi nhi tử nhận sai với mình, nhìn thấy Tần Diệu khóc đến đáng thương, Vĩnh Thành đế không hề nghĩ đến việc trách cứ Tần Diệu.

"Vâng, phụ hoàng!" Tần Diệu đáp một tiếng, trong lòng vô cùng hận người kia.

Tần Diệu ở cùng với Vĩnh Thành đế thật lâu rồi mới rời đi, vì để làm Vĩnh Thành đế vui, trước khi rời đi còn cùng Vĩnh Thành đế dùng một viên tiên đan, còn khen viên tiên đan kia thật tốt.

Sau khi rời khỏi chỗ của Vĩnh Thành đế, Tần Diệu liền đi qua chỗ của Tiêu Quý phi.

Người được mùi đan dược nồng nặc trên người Tần Diệu, Tiêu Quý phi liền nhíu mày lại, chờ đến lúc bà ta phát hiện biểu tình của Tần Diệu giống như say say thì sắc mặt càng biến đổi: "Diệu nhi, con ăn tiên đan ư?"

"Đúng vậy, mẫu phi." Tần Diệu thừa nhận: "Thời điểm lần đầu tiên ăn tiên đan này con còn có chút không thoải mái, hiện tại ăn lâu dần lại có cảm giác không tệ."

Tần Dục từng bị Mẫu phi hấn nhắc nhở không thể ăn tiên đan kia quá nhiều, nhưng hấn cảm giác nếu như Vĩnh Thành đế có thể ăn thì hấn cũng có thể ăn một chút, không có gì to tát.

Sắc mặt của Tiêu Quý phi lại thay đổi.

Cái gọi là tiên đan kia bọn họ từng thử nghiệm, người ăn nhiều sẽ không còn mạng, nhi tử này của bà....

Trời đất, bà còn có thể nói thêm cái gì nữa đây, chỉ có thể dặn dò cho Tần Diệu chú ý nhiều một chút, lần sau đừng ăn tiếp nữa là được.

Nhi tử thiếu chút nữa bị trượng phu dẫn vào con đường lạc lối, trong lòng Tiêu Quý phi vô cùng tức giận, sau khi nghe nói có người cố ý thiết kế hãm hại Tần Diệu thì càng đem lửa hận phát tiết trên người của kẻ kia, bà liền phối hợp với Tần Diệu bắt đầu điều tra.

Mới đầu, cho dù là Tần Diệu hay là Tiêu Quý phi, đều nhận định người đối nghịch cùng với bọn họ chính là Tần Dục.

Nhưng mà, kết quả điều tra ra cùng với những gì bọn họ nghĩ khác nhau rất lớn.

Tần Nhạc! Hóa ra là Tần Nhạc!

Chuyện tra được việc đề thi bị tiết lộ là do thủ hạ của Tần Diệu tra ra, dựa vào một ít dấu vết để lại tìm được là người của Tần Nhạc.

Thời điểm người này đưa bằng chứng mà bản thân tự điều tra đến

báo cho Tần Diệu biết, Tần Diệu không tin, hấn khó mà tin được Tần Nhạc - kẻ không được hấn để vào mắt kia, thế nhưng lại cho hấn một vố như vậy.

Nhưng khi hấn nghiêm hình tra tấn mấy người kia, lại hỏi ra được rất nhiều chuyện.

Tên Tần Nhạc kia ngoài mặt đối với hấn cung kính, nhưng trên thực tế vẫn nghĩ mọi cách đào góc tường của hấn!

Thật là buồn cười!

Thời điểm Tần Diệu điều tra việc này, Vĩnh Thành đế đã đem quan viên phụ trách khoa khảo gọi tới, sau đó đưa ra ý muốn đổi đề thi.

Mới đầu quan viên kia còn khó hiểu, sau này mới biết được hóa ra đề thi bị tiết lộ, nhất thời toát cả mồ hôi lạnh, sau đó dựa theo yêu cầu của Vĩnh Thành đế, lặng lẽ không một tiếng động đem đề thi đi đổi.

Nếu vụ án gian lận thi cử này bị mọi người biết, đoán chừng ngay cả mạng của hấn cũng chỉ có thể giữ được thêm vài ngày, hiện tại nguy cơ đã bị bóp chết từ trong trứng nước, hấn liền thở phào nhẹ nhõm.

Vĩnh Thành đế vừa mới đổi đề thi, ngày thi liền bắt đầu.

Rất nhiều người đều đã mua được "Đề thi", hoặc là tốn thời gian chuẩn bị sẵn bài làm, hoặc là tiêu tiền tìm người viết giùm mình, tóm lại rất nhiều người đã chuẩn bị bài thi kĩ càng rồi mới tiến vào trường thi.

Nhưng mà chờ đến khi đề thi được quan viên phát ra, bọn họ lại phát hiện đề thi này cùng với đề thi trước đó bọn họ mua hoàn toàn không giống nhau.

Này... Này... Vị đại nhân kia, vậy mà cũng bán đề thi giả ư?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều đem kẻ bán giả đề thi kia hận đến tận xương tủy, mà bọn họ cũng chỉ có thể hận trong lòng mà thôi.

Tóm lại bọn họ cũng không thể đem chuyện này công bố ra ngoài được? Nếu thật sự làm như vậy thì kẻ bán đề thi giả sẽ không được chỗ tốt, mà bản thân bọn họ mua đề thi giả cũng không chiếm được gì hay ho cả.

Cứ bình tĩnh chút, tuy rằng bị lừa một khoản tiền, nhưng rất nhanh đã bị họ ném ra sau đầu. Bọn họ bắt đầu cố gắng giải đề, hơn nữa bản thân cũng không có tài học cao siêu gì cho cam, mua đề thi là muốn đi đường tắt, kết quả lại là đề thi giả, lập tức vỡ mộng.

Trong trường thi, có người gào khóc đứng lên bỏ thi.

Quan viên giám thị nghe được tiếng khóc lại không nói một tiếng nào, làm như không nghe thấy, chỉ khi có người ngắt đi, mắt thấy không ổn mới cho người tới kéo ra ngoài.

Sau khi giờ thi bắt đầu, Vạn Thư Lâu liền trở nên im ắng, lui tới cũng chỉ có vài tú tài ở Kinh Thành mà thôi.

Cũng chính ngay lúc này, Tần Dục tìm đến Ngô Thiên Dương, để cho hắn tuôn ra một tin tức.

Vạn Thư Lâu mở ra để phục vụ cho thư sinh khắp nơi, những thư

sinh gia cảnh bần hàn nhưng có công danh có thể đến ở tại Vạn Thu Lâu, Vạn Thu Lâu sẽ cung cấp ăn mặc cho bọn họ.

Đương nhiên, không phải thư sinh gia cảnh bần hàn nào cũng có thể đến ở Vạn Thu Lâu.

Đoan vương ban ra vài quy tắc, đã thành thân sinh con, Vạn Thu Lâu không nhận, thư sinh là con trai độc nhất, có phụ mẫu già cả phải phụng dưỡng, dĩ nhiên là phải hiếu kính phụ mẫu, Vạn Thu Lâu cũng không nhận.

Đương nhiên, nếu những thư sinh trên xác thực gặp khó khăn, cũng có thể tiếp tế một chút.

"Vương gia, cứ như vậy, sợ có rất nhiều người sẽ không phục." Ngô Thiên Dương nói.

"Vì sao phải không phục? Rõ ràng có phụ mẫu thì phải nuôi, còn vùi đầu khổ đọc không quản người nhà, với ta mà nói mấy người đó chính là loại không ra gì, bọn họ hoàn toàn không đáng được giúp." Tần Dục nói.

Ban đầu Ngô Thiên Dương sừng sốt, sau đó nghĩ lại thì không thể không thừa nhận Tần Dục nói không sai.

Trong nhà đã vô cùng nghèo khó, còn không quan tâm tới phụ mẫu thì nhi mà chỉ một lòng đọc sách....Tuy người như vậy học vấn không tồi, nhưng sau này làm quan hơn phân nửa cũng không quản tới khó khăn của dân chúng.

Ý tứ của Tần Dục rất nhanh đã được truyền đạt ra.

Mà cùng lúc đó, Tần Diệu tìm đến Vĩnh Thành đế.

Vừa vào cửa, Tần Diệu đã nức nở mà hô một tiếng: "Phụ hoàng!"

"Làm sao?" Vĩnh Thành đế hỏi, có chút lo lắng nhìn về phía nhi tử của mình.

"Phụ hoàng, người phải làm chủ cho con!" Tần Diệu khóc lóc nói với Vĩnh Thành đế: "Tần Nhạc kia thật đáng giận, hấn vậy mà đi hại con!"

"Tần Nhạc?" Vĩnh Thành đế sửng sốt, sau đó mới phản ứng với điều Tần Diệu nói, là đứa con thứ hai của mình, vị Vinh vương kia.

"Phụ hoàng, chính là hấn!" Tần Diệu nhìn Vĩnh Thành đế, sau đó liền nói đến những bằng chứng mấy ngày nay hấn tra ra được.

Trước kia tên thủ hạ của hấn không có tiếng tăm gì, lần này khi điều tra chuyện tình của Tần Nhạc lại biểu hiện vô cùng xuất sắc, đem được rất nhiều đồ vật mà Tần Nhạc cực lực che giấu đào ra được.

Ví như ngày Tết Nguyên Tiêu đó, chuyện người ám sát Tần Dục, chính là do Tần Nhạc phái đi.

"Phụ hoàng, Tần Nhạc này tuyệt đối là lòng lang dạ thú, một bên hấn vụng trộm đi hại Tần...Đại ca, một bên lại vụng trộm đi hại con, khiến cho con và đại ca ngày càng tranh đấu gay gắt, cuối cùng sau đó không phải chính hấn chiếm được tiện nghi ư?" Tần Diệu nói.

Sắc mặt Vĩnh Thành đế trở nên cực kì khó coi, dáng vẻ như là mưa gió bão bùng sắp đến.

Ông không nghĩ tới, bản thân mình vậy mà còn có một đứa con đáng hận như vậy!

"Người tới, đi đem Tần Nhạc bắt lại!" Vĩnh Thành để không chút do dự hạ lệnh.

Vinh vương phủ.

Hôm nay không biết vì sao tâm tình Tần Nhạc lại có chút hoảng loạn.

Là vì đại sự đã thành?

Nghĩ đến chuyện lần này mình làm, Tần Nhạc hít sâu một hơi, cố gắng để cho bản thân tỉnh táo lại.

Lần này đề thi có vấn đề, tất nhiên Vĩnh Thành để sẽ giận dữ, đối với Tần Diệu hấn cũng sẽ không còn tín nhiệm như trước, mà Tần Diệu, hấn sẽ cảm giác là do Tần Dục động tay.

Dưới loại tình huống này, Tần Diệu không thiếu được việc đấu đá cùng Tần Dục, sau đó hấn liền có thể đục nước béo cò.

Tâm tình của Tần Nhạc có chút kích động.

"Vương gia, Vương phi đến đây." Có người đến báo.

Ánh mắt của Tần Nhạc lóe lóe, trong mắt chợt hiện ra một tia chán ghét.

Tần Nhạc đối xử với Tô Minh Châu vẫn luôn ôn nhu, nhưng chỉ có chính hấn biết, kỳ thật hấn vô cùng chán ghét Tô Minh Châu, cực kỳ không thích nàng ta.

Nữ nhân này đã từng thích Tần Dục, là Tần Diệu chướng mắt nên mới đưa cho hắn...

Đều là Hoàng tử, dựa vào cái gì hắn phải nhận nữ nhân mà người khác chướng mắt lại càng không cần chứ?

Tần Nhạc không thích Tô Minh Châu, nhưng hắn lại cần Tô thủ phụ nâng đỡ, huống chi hắn đã có thói quen đeo mặt nạ ôn nhu, nếu như thế đương nhiên cũng không thể đối xử tệ với Tô Minh Châu.

Cuối cùng hắn không chỉ đối tốt với Tô Minh Châu, thậm chí còn khiến nàng ta yêu hắn say đắm.

Chẳng qua Tô Minh Châu yêu hắn, hắn lại không thích Tô Minh Châu, thậm chí đã bắt đầu nghĩ phải làm sao để thoát khỏi Tô Minh Châu, sau đó cưới một nữ nhân mà mình tâm đầu ý hợp.

Có lẽ nữ tử hắn cưới sau này so ra còn kém Tô Minh Châu, nhưng không phải là hắn bị buộc cưới, như vậy đã là ngàn tốt vạn tốt rồi.

Đương nhiên, hiện tại hắn còn phải nhẫn nại, thậm chí vì Tô thủ phụ ở phía sau chống lưng cho Tô Minh Châu, không thể xé rách da mặt với nàng ta.

"Vương gia, ta cho người nấu canh." Tô Minh Châu bưng canh đi đến trước mặt Tần Nhạc.

Gần đây Tô Minh Châu luôn hầm canh, tự mình uống, cũng cho hắn uống, Tần Nhạc có chút không kiên nhẫn, nhưng dù vậy hắn vẫn mỉm cười đối với Tô Minh Châu, sau đó uống canh.

Nhìn cho đến khi hắn uống canh xong, Tô Minh Châu cười cười: "Vương gia, hôm nay ta nhìn thấy Hỉ Thước kêu ở bên cửa sổ phòng

ta... Sợ là sẽ có tin tức tốt đấy!"

"Vương phi nói hôm nay sẽ có tin tức tốt, vậy nhất định là có tin tức tốt." Tần Nhạc cười cười.

"Phải." Tô Minh Châu cười vô cùng ôn nhu.

Tần Nhạc nhìn thể tử của mình tươi cười, tâm tình lo lắng chậm rãi trở nên bình tĩnh lại.

Nhưng mà ngay lúc Tần Nhạc nghĩ hôm nay có lẽ sẽ có một tin tức tốt, đột nhiên có người xông vào: "Vương gia, không hay rồi, Cấm vệ quân bao vây Vinh vương phủ rồi!"

"Cái gì?" Tần Nhạc không dám tin, đang êm đẹp sao Cấm vệ quân lại bao vây Vinh vương phủ?

"Vương gia, làm sao đây?" Người kia nói, mà lúc này âm thanh huyền não cũng đã từ bên ngoài truyền vào.

Cấm vệ quân xông vào Vinh vương phủ!

Này... Đây là có chuyện gì?

Tần Nhạc còn đang nghi hoặc, liền nhìn thấy thống lĩnh Cấm vệ quân Kim Kỳ từ bên ngoài tiến vào: "Vương gia, bệ hạ cho mời."

"Phụ hoàng tìm ta có chuyện gì?" Tần Nhạc chất vấn, tâm vừa mới bình tĩnh, giờ lại kịch liệt nháy lên.

Kim Kỳ này, giống như không có ý đồ tốt mà tới đây.

"Vương gia có thể đi hỏi bệ hạ." Kim Kỳ cứng rắn nói.

Tần Nhạc càng trở nên bất an, đúng lúc này, đột nhiên hắn nghe được tiếng cười, quay đầu lại, Tần Nhạc nhìn về phía Vương phi của mình đang tươi cười như hoa, một bộ dáng vô cùng vui vẻ.

Chương 81: Phong ba nổi lên

(2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

“Minh Châu...” Tần Nhạc cau mày nhìn biểu hiện kỳ lạ trên mặt Tô Minh Châu, nụ cười của nàng khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

“Vương gia, bệ hạ có việc tìm người, người nên nhanh chóng vào cung mới phải.” Tô Minh Châu nở nụ cười châm biếm nhìn Tần Nhạc.

“Nàng thấy vui?” Tần Nhạc cảm thấy có gì đó không thích hợp.

“Đúng vậy.” Tô Minh Châu càng lộ vẻ vui mừng phấn khởi: “Ta đoán hôm nay sẽ có chuyện tốt.”

Nàng biết Tần Nhạc sẽ gặp xui xẻo nên lúc này không kiềm chế được mà bật cười.

Rõ ràng Kim Kỳ tới đây tức là có chuyện không lành, vậy sao coi là chuyện tốt được? Sắc mặt Tần Nhạc trở nên cực kỳ khó coi, hắn đột nhiên nhận thấy người trước mắt đã không còn là vị Vương phi lúc nào cũng nghe lời hắn như trước.

Đè thấp thanh âm, Tần Nhạc cắn răng nói: “Tô Minh Châu, ngươi vui mừng cái gì? Đừng quên ta với ngươi là một thể!”

“Dù sao ta cũng không gặp phải chuyện gì.” Tô Minh Châu lại cười.

Quách Phúc cũng hận Tần Diệu nhưng nàng ta sẽ không xuống tay với Tần Diệu, thậm chí còn che giấu giúp hắn, đó là vì nàng ta vẫn an ổn ở vị trí Vương phi, tương lai hài tử của nàng còn phải dựa vào hắn.

Tuy Tần Diệu là người trầm mê nữ sắc không biết liêm sỉ nhưng dù không yêu thích Quách Phúc, hắn cũng chưa bao giờ hạ độc thủ với nàng ta... Thậm chí thời gian trước Quách Phúc còn truyền tin vui nói rằng mang thai đứa thứ hai.

Nếu nàng cũng có hài tử, hài tử của nàng và Tần Nhạc, dù lo cho con thì nàng vẫn sẽ không gây chuyện với Tần Nhạc, nhưng nàng... Chẳng phải nàng không thể mang thai sao?

Nàng với Tần Nhạc sao có thể xem là một thể?

Mặc dù Tần Nhạc làm chuyện trái phép nhưng dù sao cũng là nhi tử của Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế sẽ không giết hắn, nhiều nhất là giam cầm hắn cả đời mà thôi, còn Vương phi như nàng cùng lắm thì sau này sẽ bị giam chung một chỗ với Tần Nhạc.

Nếu không có chuyện thì bản thân nàng sẽ không có cơ hội rời khỏi nơi này, không phải sao?

Nàng không còn nhiều thời gian tốt đẹp nữa.

“Tô Minh Châu!” Hai mắt Tần Nhạc gắt gao hiểm độc nhìn chằm chằm Tô Minh Châu, đúng lúc này Kim Kỳ đột nhiên vươn tay chế trụ hắn: “Vương gia, bệ hạ lệnh cho ngài nhanh chóng tiến cung.”

Tần Nhạc không thể thoát khỏi sự khống chế nên đành phải theo Kim

Kỳ vào cung.

Tô Minh Châu nhìn theo bóng dáng hắt, sau đó nhìn sang quản gia đang vô cùng hoảng loạn: “Quản gia, ta đói bụng.”

Phòng bếp mang lên thức ăn cho cả nàng và Tần Nhạc, Tô Minh Châu chậm rãi thưởng thức từng món một.

Mà bên kia khi Tần Nhạc nhìn thấy những chứng cứ bị Vĩnh Thành Đế ném ra thì cả khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Những việc hắt làm đều hết sức bí mật, tại sao người khác biết được?

“Tần Nhạc, ta làm việc gì cũng suy nghĩ cho người, không ngờ người lại lòng lang dạ sói muốn hại ta!” Tần Diệu xông lên đá Tần Nhạc, sau đó tiến về phía Vĩnh Thành Đế quỳ xuống: “Phụ hoàng, người nhất định phải làm chủ cho nhi thần!”

Tần Nhạc thấy những chứng cứ trước mặt thì biết mình đã không còn khả năng thoát tội.

Hắt không biết tại sao ần nhẫn lâu như vậy mà bây giờ lại thất bại trong gang tấc, nhưng hắt phải cố gắng tìm một đường sống.

Tần Nhạc nhanh chóng quyết định, sau đó nhìn về phía Vĩnh Thành Đế: “Phụ hoàng, oan uổng cho nhi thần, là vì Tam hoàng đệ khinh người quá đáng nên nhi thần mới bị kích động làm ra chuyện như vậy.”

“Nói hươu nói vượn!” Tần Diệu định xông lên đánh Tần Nhạc, trong mắt hắt bỗng hiện lên ánh nhìn hoảng loạn sợ hãi.

Hắn đã làm một chuyện trái lương tâm, hắt khinh bạc Vương phi của Tần Nhạc.

“Phụ hoàng, Tam hoàng đệ đã vũ nhục Vương phi của nhi thần! Nếu không phải vậy thì nhi thần sẽ không bao giờ làm ra những chuyện đó! Nhi thần sai người đi ám sát Đại hoàng huynh quả thật là có lỗi với Đại hoàng huynh, nhưng mục đích của nhi thần không phải là đả thương huynh ấy, chỉ là muốn giá họa cho Tam hoàng đệ, mượn Đại hoàng huynh để ra tay báo thù mà thôi.” Tần Nhạc nói hiên ngang lắm liệt rồi bật khóc: “Phụ hoàng, lúc trước Vương phi của nhi thần có thai, nó không phải của nhi thần...”

Việc Vĩnh Thành Đế triệu kiến Tần Nhạc có không ít người biết, tuy các đại thần không ở đây nhưng có rất nhiều cung nữ, thái giám, thị vệ, khi nghe thấy những lời Tần Nhạc nói ra thì trong lòng ai nấy đều sợ hãi.

Chuyện bí mật này... Sau khi bọn họ biết có lẽ sẽ khó giữ được tính mạng?

Trên thực tế thì khi Vĩnh Thành Đế nghe thấy những lời này cũng bị dọa sợ.

Trước nay ông luôn yêu thích nữ sắc nhưng chưa bao giờ phạm phải sai lầm, ít nhất ông biết người nào có thể chạm vào người nào không thể, ai ngờ Tần Diệu lại dám làm chuyện hèn hạ với cả tấu tử...

Đoán chừng việc này không che giấu được, một khi chuyện xấu truyền ra ngoài thì Tần Diệu sao có thể thuận lợi đăng cơ?

Trong cung đang diễn ra một vở kịch còn bên phía Tần Dục cũng sôi trào ý chí chiến đấu.

Tần Diệu có thể tra ra nhiều chứng cứ phạm tội của Tần Nhạc đều là do Tần Dục hỗ trợ, mà người gặp chuyện tiếp theo sau Tần Nhạc chính là Tần Diệu.

Sau khi sống lại, Tần Dục chưa bao giờ có ý định buông tha hai người này, trước đó chưa ra tay vì đang đợi cơ hội, còn bây giờ cơ hội đã tới. Thậm chí cơ hội này còn tới nhanh hơn hẳn nghĩ rất nhiều.

Tần Diệu và Tần Nhạc hăng say bới móc nhau trước mặt Vĩnh Thành Đế, gần đây thân thể Vĩnh Thành Đế không khoẻ, nhìn thấy cảnh như vậy thì không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, Tần Nhạc và Tần Diệu đều bị Vĩnh Thành Đế giam lỏng trong hoàng cung.

Tuy trong cung có người của Tần Nhạc nhưng không nhiều, chỉ là một vài tiểu cung nữ cùng với tiểu thái giám, Tần Diệu thì không giống như vậy, chuyện của hắn đã có Tiêu Quý Phi quan tâm.

Sau khi có sự tác động của Tiêu Quý Phi, mặc dù bị giam lỏng nhưng Tần Diệu vẫn được thu xếp hầu hạ cẩn thận nên trải qua rất tốt, Tần Nhạc thì khác hẳn, hắn bị giam ở đó, ngay cả người đưa cơm cũng không thấy tới.

Cùng lúc này, Tiêu Quý Phi phái người đi tìm Tô Minh Châu.

Tần Nhạc có thể đem chuyện của nàng với Tần Diệu ra để biện minh, việc này Tô Minh Châu đoán được từ trước.

Chỉ cần nàng liều chết không thừa nhận lời của Tần Nhạc thì có thể rửa sạch tội danh giữa mình với Tần Diệu, nhưng tại sao nàng phải

làm như vậy?

Nàng hận Tần Nhạc, cũng hận cả Tần Diệu và Tiêu Quý Phi.

Vốn là sau khi từ hôn với Tần Dục, phụ thân nàng đã tìm được mấy nam nhân tài tuấn để gả nàng đi, sau đó trải qua cuộc sống êm ấm tốt đẹp, nếu không vì Tần Diệu và Tiêu Quý Phi gây chuyện thì sao nàng lại gả cho Tần Nhạc?

Còn lần đó... Tuy có sự dung túng của Tần Nhạc nhưng quả thật Tần Diệu đã hại nàng.

“Ta muốn gặp Tần Nhạc.” Tô Minh Châu nói.

“Vinh Vương phi, nương nương của chúng ta nói tốt nhất người nên suy nghĩ cho kỹ, Vinh Vương vốn không để người ở trong lòng, người cân nhắc xem hẳn so với một nhà Tô thủ phụ thì bên nào nặng bên nào nhẹ.” Cung nữ bày ra vẻ mặt tươi cười nói chuyện với Tô Minh Châu.

“Ta muốn gặp Tần Nhạc.” Tô Minh Châu nói tiếp.

Cung nữ kia nhú mày, không ngờ đến việc bọn họ đã lấy cả nhà Tô thủ phụ ra để uy hiếp nhưng Tô Minh Châu vẫn không bị dao động.

“Người về nói cho nương nương các người biết, Tần Nhạc ép ta phá thai, hại ta không thể mang thai được nữa, ta hận hẳn nên sẽ không bao giờ giúp hẳn, bây giờ ta chỉ muốn xem hẳn thê thảm tới mức nào.” Tô Minh Châu nói xong liền nở nụ cười.

Tần Nhạc bị bắt nhưng Tô Minh Châu không có vẻ gì là thương tâm khổ sở... Cung nữ kia liếc mắt nhìn Tô Minh Châu rồi lập tức quay về truyền lời.

Sau đó không biết Tiêu Quý Phi làm thế nào nhưng Tô Minh Châu có thể vào cung gặp Tần Nhạc.

Kể từ khi bị nhốt, Tần Nhạc không gặp được bất cứ ai nên trong lòng tràn đầy nôn nóng sốt ruột, lúc Tô Minh Châu tới, con người lập tức co rút lại.

“Người tới đây làm gì?” Tần Nhạc hỏi, sau đó lạnh lùng nhìn Tô Minh Châu: “Là người làm đúng không? Khiến ta ra nông nổi này đều là người?”

“Đúng vậy.” Tô Minh Châu cười nói: “Người hại ta, đương nhiên ta cũng phải hại người, nếu không có ta thì bọn họ không thể điều tra ra chuyện người làm dễ dàng như vậy, có qua có lại cả thôi.”

Tần Nhạc trông thấy Tô Minh Châu thế này, nhất thời trong lòng vô cùng phức tạp, trước kia hẳn giận dữ điều gì sẽ la hét quát tháo, những lúc như vậy Tô Minh Châu luôn yên lặng nghe lời, không ngờ nữ nhân này chính là người đẩy hẳn tới thảm cảnh.

“Các người có thể trói hẳn lại không? Ta có vài lời muốn nói riêng với hẳn.” Tô Minh Châu đột nhiên nhìn về phía mấy người đi cùng của Tiêu Quý Phi.

Những người đó chần chờ một lúc rồi trói Tần Nhạc, sau đó rời khỏi chỗ này, khi bọn họ vừa đi thì bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Tần Nhạc.

Bọn họ vẫn để ý tình huống trong phòng, lúc này nhìn từ cửa sổ vào thì thấy Tô Minh Châu dùng trâm đâm Tần Nhạc, đồng thời cười tủm tỉm nói chuyện gì đó.

Đột nhiên những người này cảm thấy sợ hãi Vinh Vương phi trước nay vốn mềm mại yếu đuối, bọn họ không cần xem nhiều, cũng không cần biết Tô Minh Châu nói chuyện gì, tất cả đều nhìn ra nàng muốn lấy mạng Tần Nhạc* (chỗ này tác giả để là Tần Diệu nhưng mình nghĩ phải là Tần Nhạc mới đúng).

“Vương gia, Thanh Vân đạo trưởng là người của Tần Diệu, người biết không?”

“Mỗi ngày phụ hoàng đều dùng tiên đan, nhưng thật ra thứ đó là kịch độc, chắc người không biết đâu nhỉ?”

“Phụ hoàng còn muốn thành tiên nhưng lại không biết chỉ một thời gian nữa, thiên hạ sẽ về tay Tần Diệu.”

.....

“Sao người biết?” Tần Nhạc khiếp sợ nhìn Tô Minh Châu, đột nhiên nghĩ tới một người: “Là Tần Dục!”

Trước đây hắn luôn cảm thấy Tần Dục quá vô dụng, chỉ dám trốn ra ngoài thành mà không dám cùng Tần Diệu tranh đấu, nhưng hiện tại xem ra chính Tần Dục mới là người thật sự lợi hại.

Vương phi của hắn... Sợ là từ lâu đã cấu kết với Tần Dục nên mới biết nhiều như vậy.

“Đúng vậy, hắn lợi hại hơn người nhiều, mấy thủ đoạn vặt vãnh của người hắn đều biết rõ.” Tô Minh Châu nói: “Ta đem chuyện Tần Diệu nói cho người cũng là chủ ý của hắn... Bây giờ người đã biết, đương nhiên có thể đi bám víu nhờ vả hắn, cứ việc thử đi, ta rất muốn biết cuối cùng người sẽ có kết cục gì.”

Sắc mặt Tần Nhạc trở nên khó coi.

Hắn có thể nói tất cả mọi việc đều do Tần Dục sắp đặt nhưng hắn không có chứng cứ, hơn nữa hắn cũng sợ sau này bị Tần Dục tính sổ.

Cho dù hắn nói hay không thì cũng sẽ có người nói cho Vĩnh Thành Đế những việc mà Tần Diệu đã làm, chờ Tần Diệu sụp đổ, sợ là Tần Dục sẽ một tay che trời.

Tô Minh Châu vừa rời đi đã nói: “Ta muốn gặp Hoàng Thượng, những lời lúc trước của Tần Nhạc đều là lời nói dối, hắn muốn phá hỏng thanh danh của ta! Từ trước tới nay Tô Minh Châu ta vẫn luôn trong sạch!”

Thuộc hạ của Tiêu Quý phi tận mắt thấy cảnh Tô Minh Châu xuống tay tàn nhẫn với Tần Nhạc, Tiêu Quý Phi cũng biết chuyện, nghe nàng nói vậy thì vui vẻ, sau đó lập tức đem việc này báo lên trên.

Vĩnh Thành Đế gặp Thanh Vân đạo trưởng, sau khi uống tiên đan cảm thấy cơ thể khá hơn nhiều, biết được Tô Minh Châu muốn gặp mình, còn nói muốn giải oan, ông lập tức cho gọi Tô Minh Châu tới để tận mắt thấy nàng.

Cho dù Tần Diệu làm chuyện vô liêm sỉ nhưng Vĩnh Thành Đế vẫn có ý định đem Đại Tần giao cho hắn, nếu đã là vậy thì phải giữ sạch mọi tội danh cho Tần Diệu.

Chương 82: Phong ba nổi lên

(3)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Cho nàng ta vào." Nghe nói Tô Minh Châu đã đến đây, Vĩnh Thành Đế nhân tiện nói, đồng thời cũng cau mày lại.

Ông không thích Tô Minh Châu.

Lúc trước đính hôn với Tần Dục, Tần Dục xảy ra chuyện thì gả cho Tần Nhạc, sau hôn sự lại còn dính líu đến Tần Diệu... Nữ nhân lăng lơ giống cây Dương[1] như nàng ta thật sự khiến người ta chán ghét.

[1]Cây Dương là 1 tên gọi khác của cây Dương Liễu.

Là một phụ thân, Vĩnh Thành Đế không thích ba nhi tử của mình dính líu đến Tô Minh Châu, mà thật ra Tô Minh Châu cũng không hề thích Vĩnh Thành Đế.

Lúc trước vì Vĩnh Thành Đế coi thường Tần Dục và Tần Nhạc nên nàng mới không thích ông ta, mà hiện tại...

Nhìn Vĩnh Thành Đế đang híp mắt ngồi ở phía trên, da mặt cực kỳ chảy xệ, khóe mắt ủ rũ, nụ cười trên khóe miệng của Tô Minh Châu có chút châm chọc.

Vĩnh Thành Đế vẫn chưa nhìn ra biểu cảm của Tô Minh Châu, gần

đây thị lực của ông ta không được tốt, nhìn cũng không được rõ.

"Người có gì muốn nói?" Nhìn thấy Tô Minh Châu vẫn không nói lời nào, Vĩnh Thành Đế hỏi.

"Hoàng Thượng, chỉ cần nói với người là được sao?" Tô Minh Châu ngẩng đầu nhìn về phía Vĩnh Thành Đế.

Tuy rằng lời nói của Tần Nhạc trước đây không gây ồn ào huyên náo ở Kinh thành nhưng vì lúc ấy có nhiều Cẩm vệ quân ở đó, mấy Cẩm vệ quân kia đều là con cháu của quan lại nên những người nên biết thì họ cũng biết.

Còn với tình huống này dù Tô Minh Châu có giải thích với Vĩnh Thành Đế thì dường như cũng không có tác dụng.

"Hoàng Thượng, Trần vương và Tề vương dẫn theo mấy vị Vương gia đến đây." Đúng lúc này, Phúc Quý đi đến bên cạnh Vĩnh Thành Đế, nói.

Trần vương là thúc thúc ruột của Vĩnh Thành Đế, Tề vương cũng là trưởng bối của Vĩnh Thành Đế, hai người họ được xem như là có trọng lượng nặng nhất trong Hoàng thất Đại Tần, nhất là Tề vương.

Đến nay Tề vương đã có bảy mươi người thừa kế, trông nom Tông Nhân phủ, dù Vĩnh Thành Đế làm vậy chỉ để mình có thể thoải mái làm Đế vương thì khi đối mặt với ông cũng phải kính trọng mấy phần.

Đương nhiên, Vĩnh Thành Đế tình nguyện làm như vậy là có nguyên nhân — — Tề vương chưa bao giờ lo chuyện bao đồng, càng sẽ không dạy dỗ mình.

Nếu ông ta biết điều, thì tất nhiên Vĩnh Thành Đế sẽ tình nguyện cho

ông ta chút mặt mũi.

Tề vương phủ cũng có vài người trẻ tuổi vào Cẩm vệ quân, Vĩnh Thành Đế đoán Tề vương đã biết được hơn phân nửa những lời Tần Nhạc nói, có lẽ lần này đến đây cũng vì chuyện đó, ông cau mày lại rồi nói: "Để bọn họ vào."

Đám người này đến thật trùng hợp... Tô Minh Châu cười cười.

Nàng biết hơn phân nửa đám người này là do Tần Dục tìm đến.

Lúc trước, khi phát hiện trong phủ Tần Nhạc có người của Tần Dục đã đủ khiến nàng khiếp sợ rồi, không ngờ những chuyện xảy ra sau này, từng chuyện một đều khiến nàng sợ chết khiếp.

Tần Dục... Hoàn toàn không phải người không màng danh lợi giống như hắn thể hiện.

Sau khi Tề vương và Trần vương đến đây, Tiêu Quý phi và Tần Diệu cũng đến.

Hai người vừa mới đến đã nhìn Tô Minh Châu với ánh mắt đầy uy hiếp. Bọn họ vốn không có ý định đến đây, nhưng vì tránh cho Tô Minh Châu nói lung tung nên rốt cục vẫn đến.

"Vinh vương đâu?" Tề vương hỏi Tần Nhạc.

Không bao lâu sau Tần Nhạc cũng bị gọi tới, người nên đến đều đã đến đủ.

"Hoàng Thượng, chuyện Duệ vương vũ nhục tấu tử của mình vẫn nên cho mọi người một lời giải thích." Chờ người đến đông đủ thì Tề vương liền nói.

"Hoàng Thượng, nhi tử ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này!"
Tiêu Quý phi vội vàng nói: "Nhất định là có người muốn hãm hại nhi tử ta!"

Nói xong, Tiêu Quý phi hung tợn trừng mắt nhìn Tần Nhạc và Tô Minh Châu.

"Chuyện này để cho Vinh Vương phi nói nghe thử đi." Vĩnh Thành Đế nói.

Vĩnh Thành Đế vừa nói xong thì mọi người liền nhìn về phía Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu liếc nhìn người chung quanh một vòng, đột nhiên quỳ trên mặt đất, khóc rống lên: "Hoàng Thượng, dân nữ oan uổng!"
Nàng vốn nên gọi Vĩnh Thành Đế là phụ hoàng, nhưng trong lòng nàng chán ghét ông ta nên không muốn gọi như vậy.

"Những gì lúc trước Vinh Vương nói đều là bậy bạ." Tô Minh Châu nói.

Nghe Tô Minh Châu nói vậy thì thái độ của Tiêu Quý phi và Tần Diệu đều thả lỏng, Tần Diệu càng có chút đắc ý nhìn Tần Nhạc.

Tần Nhạc muốn hại hắn, kết quả thì sao? Tô Minh Châu lại nói giúp hắn!

Lúc này Vĩnh Thành Đế cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ có Tần Nhạc là âm u nhìn Tô Minh Châu.

"Vinh Vương nói là mình có tình thâm nghĩa trọng với dân nữ, thật ra tất cả đều là giả dối." Tô Minh Châu nói: "Vinh Vương chính là phế

nhân, hoàn toàn không thể làm cho nữ tử có thai, ngoài mặt thì đối xử dịu dàng với dân nữ, nhưng thật ra tất cả đều là diễn trò, chỉ vì không muốn để cho người ngoài phát hiện hẳn có bệnh thôi!"

Lúc Tô Minh Châu thốt ra những lời này có thể nói là long trời lở đất, mọi người ở đây đều mơ màng, mặc dù đã sớm chuẩn bị, cũng biết nhất định Tô Minh Châu sẽ nói lời bất lợi đối với Tần Nhạc, nhưng vẫn có chút thất thần.

Tô Minh Châu đang nói bậy bạ gì đó?

Tần Diệu nghe vậy thì nhin không được liền nở nụ cười, Tần Nhạc còn có chuyện xấu này sao? Vậy không phải là giống Tần Dục ư?

"Vinh Vương phi, nếu thế thì cái thai lần trước của người ở đâu ra?"
Lúc tất cả mọi người đang ngậy người thì Tề vương đột nhiên hỏi.

Lúc này mọi người mới nhớ ra chuyện lúc trước Tô Minh Châu có thai, thái độ lập tức thay đổi, ngay cả Tần Diệu đang cười cũng ngưng lại.

Vừa nãy Tô Minh Châu còn đang khóc, lúc này lại ngừng hẳn lại, nàng quỳ thẳng tắp trên mặt đất, lau nước mắt liền nói: "Hoàng Thượng, Tần Nhạc biết mình không thể có con nên bắt đầu có tư tưởng lệch lạc, dẫn Duệ vương đến phòng của ta."

Tô Minh Châu vừa nói xong, khi nãy Tần Diệu còn đặc ý vì nghĩ Tô Minh Châu sẽ đứng về phía mình thì lúc này lập tức biến sắc, Tiêu Quý phi nhìn Tô Minh Châu, càng hận không thể đi lên xé xác nàng ra.

Đương nhiên, người có sắc mặt khó coi nhất vẫn là Tần Nhạc.

Tô Minh Châu hiểu rất rõ nếu một mực khẳng định mình và Tần Diệu trong sạch thì mới là điều có lợi nhất với nàng, nhưng nàng không muốn làm như vậy.

Nàng muốn những người này khó chịu.

"Duệ vương và ta tiếp xúc da thịt không chỉ một lần, hài tử lúc trước là của Duệ vương, đáng tiếc sau đó Tần Nhạc không vui nên liền ép ta bỏ nó." Tô Minh Châu nói: "Hoàng Thượng, ta cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, ở trong Vương phủ vốn không hề có chỗ dựa nên chỉ có thể để mặc người ta đùa bỡn... Xin Hoàng Thượng làm chủ cho ta."

"Tô Minh Châu!" Tần Nhạc và Tần Diệu cùng nhìn Tô Minh Châu.

Tần Nhạc cực kỳ tức giận, sao hắn lại không nghĩ tới Tô Minh Châu sẽ bôi nhọ mình như vậy, còn về Tần Diệu, hắn cũng hận Tô Minh Châu đến chết.

Không cần biết nguyên nhân là gì, Tô Minh Châu thừa nhận có quan hệ với hắn, lại còn dùng hài tử lúc trước của nàng ta để vu oan cho hắn!

"Nếu Hoàng Thượng không tin thì có thể để thái y bắt mạch cho Vinh vương, xem coi có phải thân thể Vinh vương đang có bệnh hay không." Tô Minh Châu lớn tiếng nói. Mới đầu nàng tính cho Tần Nhạc ăn một viên thuốc mà ngay cả thái y bắt mạch cũng sẽ không nhận ra được dược tính của nó, nhưng sau khi gặp Tần Dục thì nàng lại cho Tần Nhạc uống một thứ thuốc có dược tính mạnh gấp mấy lần.

Mấy ngày nay, ngay cả "cứng" Tần Nhạc cũng không "cứng" nổi.

"Người hạ độc thủ với ta!" Tần Nhạc tức giận nhìn Tô Minh Châu, đột nhiên nhớ tới những chén canh mình đã uống.

"Vương gia, người đừng đổ oan cho ta." Tô Minh Châu nói: "Ta là Vương phi của người, sao có thể hạ độc người được? Hơn nữa... Nếu không phải như thế thì sao người lại cho Duệ vương vào hậu viện của Vinh Vương phủ?"

Rốt cuộc Tần Nhạc cũng không khống chế được nữa, vươn tay ra muốn đánh Tô Minh Châu, Tô Minh Châu đã sớm có chuẩn bị nên liền trốn ra sau lưng Tề vương.

Thật ra Tần Diệu cũng muốn ra tay, nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc lời của Tô Minh Châu nói thì lại nhịn không được cảm thấy có chút buồn cười, cũng hơi đồng tình với Tần Nhạc.

Có lẽ Tần Nhạc thật sự bị Tô Minh Châu hạ được! Quả đúng là độc nhất lòng dạ nữ nhân!

"Tất cả im lặng cho ta!" Vĩnh Thành Đế hô lên một tiếng, chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, còn muốn ói ra máu nữa.

Sao ông ta lại không nghĩ tới chuyện này chứ, vốn cho rằng sẽ rửa sạch tội cho Tần Diệu, đến cuối cùng lại thành ra như vậy.

Tô Minh Châu thật sự không phải thứ gì tốt!

Lúc Vĩnh Thành Đế càng chán ghét Tô Minh Châu thì Tô Minh Châu lại cười với Tần Nhạc, rồi nói: "Hoàng Thượng, Tần Nhạc làm rất nhiều chuyện lòng lang dạ thú, dân nữ là Vương phi của hắn, bây giờ vì đại nghĩa diệt thân, còn có chuyện khác muốn nói!"

Tần Nhạc cũng muốn học máu.

Ánh mắt Tần Diệu nhìn Tô Minh Châu đầy phức tạp, Tô Minh Châu

hại hấn, hấn rất tức giận, nhưng Tô Minh Châu lại dồn ép Tần Nhạc như vậy, hấn cũng thấy hơi... vui vẻ.

Lúc này hấn lại có chút chờ mong những chuyện xảy ra tiếp theo.

Tần Nhạc biết Tô Minh Châu đang ép mình.

Lúc trước hấn còn có chút chần chờ, chần chờ xem có nên nói ra chuyện Tần Diệu làm hay không, nhưng lúc này chút chần chờ đó đã biến mất không còn sót lại chút nào.

Nếu hấn không kéo Tần Diệu xuống nước thì sợ là ngày mai khắp Kinh thành sẽ đồn đãi về hấn!

"Phụ hoàng!" Tần Nhạc đột nhiên quỳ xuống đất.

"Ngươi là tên khốn!" Vĩnh Thành Đế cầm một vật trang trí ở bên cạnh ném về phía Tần Nhạc, kết quả vật đó hoàn toàn không bị ném tới chỗ Tần Nhạc mà lại rơi xuống ngay bên cạnh chân ông ta, thiếu chút nữa là trúng chân rồi.

Tần Nhạc thấy cảnh tượng như vậy thì cũng biết có lẽ Vĩnh Thành Đế không chịu nổi nữa rồi.

Vì sao hấn không sớm phát hiện ra điều này chứ? Nếu hấn sớm biết tình trạng thân thể của Vĩnh Thành Đế thì cũng sẽ biết Thanh Vân đạo trưởng là người của Tiêu Quý phi, rồi sau đó mật báo với Vĩnh Thành Đế, nói không chừng bây giờ đã là Thái tử.

"Phụ hoàng, ngài phải bảo trọng thân thể, đừng để yêu phi và yêu đạo hại!" Tần Nhạc hô một tiếng: "Phụ hoàng, Thanh Vân đạo trưởng chính là người của Tiêu Quý phi, hấn động tay động chân vào tiên đan, muốn đoạt mạng của ngài, phụ hoàng!"

Lúc trước Tô Minh Châu dính líu đến Tần Diệu, tuy rằng Tiêu Quý phi tức giận nhưng cũng cảm thấy chuyện này không lớn.

Chung quy là vì... Vĩnh Thành Đế cũng sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, mà bà đã kêu Thanh Vân đạo trưởng nói Vĩnh Thành Đế viết chiếu thư truyền ngôi cho Tần Diệu.

Chỉ cần Tần Diệu có thể đăng cơ thì chút chuyện phong lưu này cũng chẳng là gì, nhiều lắm thì bị người ta nói vài câu, trong lịch sử, những Hoàng đế chiếm đoạt con dâu tiến cung cũng không vì vậy mà mất ngôi, không phải sao?

Kết quả... Tần Nhạc nói cái gì?

"Người nói cái gì?" Ngay cả Vĩnh Thành Đế cũng phản ứng không kịp.

"Phụ hoàng, Thanh Vân đạo trưởng vốn chính là người mà Tiêu Quý phi bồi dưỡng để hại người, mấy viên tiên đan linh dược kia cũng đều là gạt người! Lúc trước ta còn nghe Tần Diệu vụng trộm nói với thuộc hạ là không bao lâu nữa phụ hoàng sẽ biến mất, đến lúc đó thiên hạ này chính là của hắn!"

Yết hầu của Vĩnh Thành Đế đã sớm có một ngụm máu nghẹn ở đó nên lập tức phun ra.

Chương 83: Biến đổi cục diện

(1)

Edit: Caarmtus1510

Beta: Nhược Vy

Việc Tần Nhạc nói ra quá mức kinh người, ai ở đây nghe cũng bị bất ngờ.

Đúng lúc này, Vĩnh Thành Đế lại hộc máu, phun ra một ngụm máu đen.

"Hộ giá! Hộ giá!" Trần vương đột nhiên kêu lên.

Hôm nay Cấm vệ quân cũng có ở đây, nghe thấy tiếng kêu của Trần vương, thống lĩnh cấm vệ quân Kim Kỳ lập tức đưa người đến vây quanh Vĩnh Thành Đế, đồng thời cũng đề phòng nhìn Tiêu Quý phi và Tần Diệu, ngay sau đó, người của Cấm vệ quân bao vây toàn bộ đại điện.

Tiêu Quý phi vừa rồi bị kinh hoàng, lúc này lại lập tức khóc lên: "Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng! Thần thiếp vốn không liên quan gì đến Thanh Vân đạo trưởng kia! Vĩnh vương điện hạ vu oan ta!"

Bà ta khóc một hồi, lại như đến chuyện gì đó: "Hoàng thượng, mấy thứ đan dược kia, thần thiếp cũng có ăn!"

Tiêu Quý phi càng khóc càng dữ dội, không ngừng biện giải cho mình, nhưng lúc này Vĩnh Thành Đế lại không rảnh mà để ý đến bà

ta.

So với chuyện Thanh Vân đạo trưởng là người của Tiêu quý phi, Vĩnh Thành Đế càng quan tâm chuyện Tần Nhạc nói ông không còn sống được bao lâu hơn.

Ông muốn được trường sinh bất lão, sao có thể không sống được lâu nữa?

Vĩnh Thành Đế che ngực mình lại, chỉ cảm thấy tim đập nhanh liên hồi, thậm chí từng nhịp tim đó còn khiến ông thở không nổi, đồng thời tay cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Run tay là bệnh trạng của người già, mà đến nay ông cùng lắm cũng chỉ tròn bốn mươi tuổi.... Vĩnh Thành Đế cố gắng khống chế tay của mình, muốn nó không run rẩy nữa nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Tay ông vẫn run không ngừng như trước.

"Thái y... Thái y..." Vĩnh Thành Đế kêu lên, đột nhiên phát hiện bản thân ngay cả nói chuyện cũng không còn lưu loát.

Ông... đúng là sắp chết rồi sao? Không, sẽ không, Thanh Vân đạo trưởng nói bây giờ ông học máu, thực chất chỉ là phun những thứ dơ bẩn trong cơ thể ra mà thôi.

Nhưng mà, cơ thể ông... Nhìn từng thớ thịt rũ xuống trên cánh tay mình, tận sâu trong lòng Vĩnh Thành Đế thật sự rất khó tin mình khỏe mạnh.

Thật ra cơ thể ông càng ngày càng kém, Vĩnh Thành Đế đã sớm có cảm giác như thế, nhưng ông không muốn tin, cho nên luôn mang

những lời của Thanh Vân đạo trưởng ra để tự lừa gạt chính mình.

Thế nhưng vừa rồi, Tần Nhạc đã dứt khoát xé bỏ lớp ngụy trang kia, toàn bộ sự thật đều đã trần trụi ngay trước mắt.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn nữa là... Ông cảm giác được thân thể của mình rách nát rất rõ ràng.

Lúc Tô Minh Châu đang ồn ào Tần Nhạc có bệnh, đại nội tổng quản Phúc Quý đã cho người đi mời Thái y đến.

Hắn làm như vậy chỉ là muốn phòng ngừa chu đáo mà thôi, tránh để cho Vĩnh Thành Đế dạo gần đây làm việc càng ngày càng thiếu kiên nhẫn phải đợi lâu, kết quả bây giờ lại vừa vặn phải dùng tới.

Thái y đến rất nhanh.

Đã lâu rồi Vĩnh Thành Đế không để cho Thái y ở Thái Y viện bắt mạch, mà đám Thái y thấy vậy cũng cảm thấy may mắn không thôi.

Năm ngoái khi Vĩnh Thành Đế đến chùa Tần An, lúc đó thân thể ông đã không ổn rồi, không dưỡng cho tốt thì phỏng chừng sẽ gây trở ngại rất lớn cho tuổi thọ, nhưng bọn họ lại không dám nói ra, e sợ sẽ bị Vĩnh Thành Đế trách tội... Nếu đã như thế, đương nhiên bọn họ chỉ ước gì Vĩnh Thành Đế không tìm bọn họ.

Nhưng hiện tại, bọn họ tránh không thoát!

Thái y kia vừa nhìn đến sắc mặt khó coi của Vĩnh Thành Đế thì trong lòng liền cảm thấy lo lắng, đợi hắn bắt mạch cho Vĩnh Thành Đế xong, hỏi thêm tình trạng gần đây của Vĩnh Thành Đế thì sắc mặt càng lúc càng thêm trắng bệch.

Vĩnh Thành Đế... không ổn rồi!

"Trẫm, trẫm thế nào?" Vĩnh Thành Đế hỏi, trong khoang miệng đã nếm được mùi máu tươi, mùi máu tươi này còn mang theo cả vị đắng rất nồng đậm.

"Bệ hạ, người vạn lần không được làm việc vất vả nữa, nhất định phải tịnh dưỡng cho thật tốt... Người..." Thái y kia ấp úng, hoàn toàn không dám nói thật.

Trước kia Vĩnh Thành Đế đã giao tiếp với Thái y không ít lần, tất nhiên nhìn ra được Thái y đang muốn giấu giếm.

"Người cứ nói rõ cho ta! Nếu dám giấu giếm... Khụ khụ!" Vĩnh Thành Đế lại ho ra máu.

Thái y kia cắn răng một cái, thật sự nói rõ: "Thân thể bệ hạ giờ bây giờ đã thế suy sức yếu, nếu không bảo dưỡng kĩ càng thì sợ là chỉ còn sống thêm được vài tháng." Thật ra, mấy tháng đó là hắn nói thêm vào.

Vĩnh Thành Đế, trước mắt đã sắp mất mạng!

Sợ Vĩnh Thành Đế trách tội mình, Thái y kia nói xong liền lập tức quỳ xuống đất: "Bệ hạ, thần cùng Vương đại nhân đều am hiểu điều dưỡng, nếu bệ hạ bảo dưỡng kĩ càng, không gần nữ sắc, không làm việc phí sức nữa thì vẫn có thể sống thêm được mấy năm."

Bảo dưỡng kĩ càng và không làm việc phí sức nữa mà cũng chỉ có thể sống thêm được mấy năm?

Vĩnh Thành Đế thích nhất là hưởng thụ, sao có thể chấp nhận được điều đó?

"Đi, gọi tiếp Thái y đến đây!" Vĩnh Thành Đế ra lệnh cho Kim Kỳ lần nữa: "Kim Kỳ, ngươi trói Thanh Vân đạo trưởng lại! Không, từ từ... vẫn nên giam lỏng hắn lại trước"

Nếu Thanh Vân đạo trưởng kia thật sự đang gạt người.... Vĩnh Thành Đế đã hận đến chỉ muốn thiên đao vạn quả[1] hắn, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn còn sót lại một tia hi vọng xa vời, hi vọng Thanh Vân đạo trưởng không hề gạt mình.

[1]Thiên đao vạn quả: Chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

Thấy rõ Vĩnh Thành Đế đang một lòng lo lắng cho mạng mình, Tiêu Quý phi nhìn Vĩnh Thành Đế một cái, cuối cùng đưa ra quyết định.

Bức vua thoái vị!

Xuất thân của Tiêu quý phi không tốt, tuy rằng sau này rất được Vĩnh Thành Đế sủng ái nhưng vì mẫu tộc không có mấy ai có thể dùng được, thế nên tốc độ phát triển thể lực của bà ta vô cùng chậm chạp.

Đừng thấy trên triều đình có nhiều đại thần đi theo Duệ vương mà phán xét, vì phần lớn vài đại thần kia đều người thực dụng, trừ bỏ biết đưa tiền gây phiền toái ra thì không thể mang đến cho Tần Diệu sự giúp đỡ nào quá lớn.

Cũng vì như thế nên Tiêu Quý phi rất xem nặng sự sủng ái của Vĩnh Thành Đế. Năm ngoái dù có thất sủng, bà ta cũng chưa bao giờ dám có ý nghĩ đại nghịch bất đạo[2] nào.

[2] Đại nghịch bất đạo: tội to ác lớn

Mà bọn người chống lưng cho bọn họ cũng sẽ không tán thành bất cứ ý nghĩ đại nghịch bất đạo nào... Những người đó chống đỡ cho bọn họ là vì Tần Diệu được sủng, là vì những ích lợi có được sau khi Tần Diệu đăng cơ. Nếu Tần Diệu không được Vĩnh Thành Đế sủng ái như Tần Dục, bọn người đó chắc chắn sẽ không muốn đi theo Tần Diệu, chuyện như bức vua thoái vị như vậy... Lợi ích còn chưa thấy, sao bọn họ có thể chấp nhận đi làm những chuyện mà chỉ cần vô ý một chút là có thể rơi đầu thế này được?

Trước kia đúng là không có ai, nhưng gần đây Vĩnh Thành Đế hoàn toàn bị Thanh Vân đạo trưởng mê hoặc nên giúp bà ta thu nạp được một ít nhân thủ.

Thật ra những người đó cũng không đáng tin lắm, nhưng đến giờ khắc này, Tiêu Quý phi chỉ còn con đường đó.

Bà ta không biết vì sao Tần Nhạc lại biết quan hệ giữa mình và Thanh Vân đạo trưởng, nhưng nếu Tần Nhạc đã dám vạch trần thì ít nhiều trong tay cũng đã nắm được chút chứng cứ.

Hướng chi.... cứ coi như Tần Nhạc không có chứng cứ, dựa vào tính tình đa nghi của Vĩnh Thành Đế, chắc chắn bà cũng không trốn khỏi.

Tiêu Quý phi quyết định lựa chọn như thế, liền khóc lóc bỏ nhà đến bên người Vĩnh Thành Đế.

"Cút!" Vĩnh Thành Đế lúc này rất chán ghét Tiêu quý phi, lập tức quát lên.

"Hoàng thượng..." Tiêu Quý phi khóc, đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

"Mẫu phi!" Tần Diệu lo lắng nhìn mẫu thân của mình.

Vĩnh Thành Đế vốn đã khó chịu, nay còn bị hai người bọn họ ồn ào nên càng khó chịu hơn: "Kéo.... khụ khụ... kéo bọn họ ra ngoài!"

Tiêu Quý phi và Tần Diêu bị kéo ra ngoài, lúc này, tất cả Thái y trong Thái Y viện đều bị gọi ra trước mặt Vĩnh Thành Đế.

Thế nhưng chẩn đoán của đám Thái y cũng giống như vị Thái y kia, hơn nữa bọn họ cũng tỏ vẻ chính mình rất am hiểu điều dưỡng.

"Phúc Quý, người nói, thân thể trầm..." Vĩnh Thành Đế nhìn về phía Phúc Quý, có lẽ hẳn sẽ nói như Thanh Vân đạo trưởng, chỉ là đang bài tiết độc mà thôi?

Không lâu trước đây, thân thể ông vẫn rất tốt, thậm chí còn có thể lâm hạnh phi tần, nếu như thế... sao thân thể ông đột nhiên lại trở nên rách nát như thế?

"Bệ hạ...." Phúc Quý lo lắng nhìn Vĩnh Thành Đế, hẳn là người không hi vọng Vĩnh Thành Đế xảy ra chuyện nhất. Dù sao cũng là vua nào triều thần nấy, đối người khác lên làm Hoàng đế thì không chắc hẳn còn có thể làm tổng quản có quyền có thế trong cung nữa hay không.

"Cho người... Người đi tìm tên Thái giám nào thân thể yếu kém tới đây." Vĩnh Thành Đế nói. Ông vốn muốn cho người đưa tử tù đến, nhưng cảm thấy như vậy rất phiền nên sửa lại.

Phúc Quý nhanh chóng tìm Thái giám bị bệnh đưa đến, Vĩnh Thành Đế bắt đầu bắt Thái giám kia ăn tiên đan mà mình thường ăn.

Vĩnh Thành Đế ăn đan dược nhưng không nhiều, bởi vì Thanh Vân đạo trưởng nói ăn nhiều thân thể không hấp thụ được, nhưng lần này ông lại bắt Thái giám kia nuốt hơn hai mươi viên tiên đan.

Thái giám kia vốn đã mang bệnh, vừa uống xong thì cả mệnh cũng không còn nữa.

Vĩnh Thành Đế siết chặt nắm đấm, đột nhiên ngửa mặt ngã xuống.

Lúc này nhóm Thái y vây quanh người Vĩnh Thành Đế hoàn toàn loạn cả lên.

Mà cùng lúc đó, Kinh thành cũng rung chuyển.

Sau khi Cẩm vệ quân kéo Tiêu Quý phi ra, đáng nhẽ nên giam lỏng bà ta lại nhưng không biết vì sao rốt cuộc lại không làm vậy, mà điều đó không thể nghi ngờ chính là một cơ hội cho Tiêu quý phi.

"Đại Tàn sắp gặp biến động." Tàn Dục nói.

Tàn Dục vốn nên đợi ngoại thành nhưng lúc này lại đang ở trong tòa nhà cách Hoàng cung không xa, trong tay hắn chính là những tờ giấy chứa tin tức đủ loại đủ màu.

Kế bên người Tàn Dục là một chậu than, hắn vừa xem xong tờ nào sẽ ném tờ đó vào lửa để thiêu.

Mỗi tờ giấy đều chứa một tin tức, có vài tờ trùng lặp, có vài tờ lại không giống nhau, nhưng nhờ những tờ giấy như vậy mà giúp Tàn Dục nắm được biết bao nhiêu sự tình đã xảy ra.

Chuyện lần này dù phát triển thành thế nào cũng đều có lợi cho hắn, cho nên Tàn Dục không cảm thấy lo lắng.

Đã từng có một lần, hắn phải vô cùng hao tâm tổn sức mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, nhưng lần này hắn sớm đã biết

được tất cả rồi, chỉ cần khiến bọn họ tự làm tự chịu là được.

Đương nhiên hắn vẫn luôn âm thầm thúc đẩy mọi chuyện tiến triển.

Giống như bây giờ, Tiêu Quý phi bức vua thoái vị.

Từ hướng Hoàng cung phát ra tiếng binh khí va chạm vào nhau, Tần Dục nhìn sang Triệu Nam: "Chúng ta đi thôi."

Ở Đại Tần, hội thi kéo dài suốt ba ngày liên tục, trong ba ngày này, cử nhân tham gia thi hội đều phải ở lại chỗ tổ chức thi cử.

Lúc nhóm cử nhân còn đang trầm tư suy nghĩ xem nên nộp bài thể nào là tốt nhất, Duệ vương bức vua thoái vị, hơn nữa rất nhanh sau đó đã thất bại.

Cùng lúc đó, một tiểu đồng bên người Thanh Vân đạo trưởng giao ra rất nhiều chứng cứ chứng minh Thanh Vân đạo trưởng cấu kết với Tiêu Quý phi cho Vĩnh Thành Đế.

Thân thể Vĩnh Thành Đế vốn đã rách nát không chịu nổi, sau khi trải qua từng trận kích thích kéo đến liên tiếp, rốt cuộc chỉ còn có thể nằm một chỗ không nhúc nhích nổi. Đến lúc này, Vĩnh Thành Đế đột nhiên phát hiện ra bản thân ông ngay cả một người có thể dựa dẫm được cũng không có.

"Gọi Đao vương trở về." Vĩnh Thành Đế ra lệnh.

Chương 84: Biến đổi cục diện

(2)

Edit: Tử Lam

Beta: Quanh

Thời điểm Tần Dục đi vào hoàng cung, nơi này đã rối như tơ vò, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Phu thê Vinh Vương đang bị nhốt, Duệ Vương Tiêu Quý phi và Thanh Vân đạo trưởng bị bắt, những người này đều cần phải xử lý.

"Đưa Vinh Vương và Vinh Vương phi về vương phủ, canh giữ chặt chẽ vương phủ. Mặt khác, trong vương phủ chỉ có thể giữ lại mười hạ nhân, giữ lại người nào thì tùy Vinh Vương phi quyết định."

"Nhốt Tiêu Quý Phi và Duệ Vương cùng với Thanh Vân kia vào thiên lao."

"Người Tiêu gia khi thiên võng Thượng [1], xử trảm."

[1] Khi thiên võng Thượng: Đối trời lừa vua.

...

Những chuyện này Tần Dục đã từng đã làm qua một lần, bây giờ làm lại đương nhiên rất nhẹ nhàng.

Thậm chí ngay cả chứng cứ... Đã từng đi điều tra chứng cứ một lần,

hiện tại muốn tra lần nữa, đương nhiên cũng không thành vấn đề.

Tần Dục dùng tốc độ cực nhanh hoàn thành xong mọi chuyện, ổn định triều chính.

Chỉ là, tốc độ của hắn nhanh nhưng cũng phải mất hết vài ngày. Mấy ngày nay Lục Di Ninh cũng không thể nào gặp được hắn.

Vài ngày trước đó ở Vạn Thu Lâu hai người giống như hình với bóng, bây giờ đột nhiên thấy không mặt, Lục Di Ninh đương nhiên rất không vui. May là nàng cũng đã vào cung, ở tại trong cung Triệu Hoàng Hậu, những lúc Tần Dục nhàn rỗi cũng có thể đến gặp nàng.

Ở trong hoàng cung có rất nhiều chuyện không thể làm, cả ngày Lục Di Ninh đều ngơ ngác nhìn ra cửa, chờ Tần Dục trở về.

Triệu Hoàng Hậu vẫn luôn không thích Lục Di Ninh cho lắm, nhưng những ngày gần đây chung đụng với Lục Di Ninh cũng dần dần thay đổi mà thích nàng hơn. Đương nhiên bà làm như vậy vẫn là vì phát hiện kỳ thật Lục Di Ninh không hề không ngốc.

Cũng không biết vì sao Vinh Dương Trưởng Công chúa lại cảm thấy nàng là đứa ngốc. Đứa nhỏ này rõ ràng chỉ là đơn thuần một chút mà thôi.

"Hai màu sắc này phối chung với nhau có phải sẽ đẹp lắm không? Có thể dùng chúng nó để thêu đóa hoa này." Triệu Hoàng Hậu nói với Lục Di Ninh.

Theo lý lúc này Hoàng Hậu như bà phải là rất bận, nhưng Triệu Hoàng Hậu sớm đã thất vọng với Vĩnh Thành Đế, dứt khoát liền lấy cớ phải cầu phúc vì Vĩnh Thành Đế, một bên cấm túc tất cả mỹ nhân trong hậu cung, một bên thì chính mình cũng không ra khỏi cửa.

Nhưng Triệu Hoàng Hậu cũng không thích niệm kinh niệm Phật, nghĩ tới nghĩ lui dứt khoát chọn thêu thùa. Bắt đầu lại công việc nữ hồng yêu thích nhất của mình lúc chưa xuất giá.

Trước kia tài nghệ thêu của Triệu Hoàng Hậu được rất nhiều người khen ngợi. Tuy rằng đã qua nhiều năm nhưng rất nhanh đã khôi phục lại tay nghề, có thể thêu uyên ương cực kỳ sinh động như thật. Lục Di Ninh vốn là người tĩnh lặng, Triệu Hoàng Hậu thêu thùa, nàng liền im lặng ở bên cạnh nhìn.

Triệu Hoàng Hậu thấy bộ dáng này của nàng liền đưa ra ý định muốn dạy nàng thêu thùa, Lục Di Ninh gật đầu.

Sau đó... Triệu Hoàng Hậu đột nhiên phát hiện, cô con dâu nghe nói là gốc tử này, học thêu thùa còn nhanh hơn nữ nhi của bà.

Triệu Hoàng Hậu càng dạy càng cao hứng. Hôm nay bắt đầu dạy Lục Di Ninh thêu hoa.

Triệu Hoàng Hậu đã thêu qua một lần, Lục Di Ninh bắt chước họa lại, rất nhanh đã thêu ra một nửa đoá hoa, làm Triệu Hoàng Hậu kinh ngạc cảm thán không thôi.

Cô con dâu này của bà chỉ mới học được vài ngày nhưng đã có bản lĩnh như vậy, tương lai nói không chừng có thể trở thành tú nương được mọi người kính nể!

Bản thân Triệu Hoàng Hậu nghĩ như vậy, chợt thấy Lục Di Ninh buông kim thêu xuống.

"Sao vậy?" Triệu Hoàng Hậu tò mò hỏi.

"Sắp tối rồi, chắc Tần Dục đã về, con muốn đi đón Tần Dục." Lục Di Ninh nói xong liền chạy nhanh về phía cửa, cứ như vậy biến thành hòn vọng phu.

Vừa thêu thùa vừa đợi người không được sao? Tâm Triệu Hoàng Hậu không biết vì sao có chút mất mát, nhưng đồng thời cũng thả lỏng lại.

Lục Di Ninh một lòng một dạ với Tần Dục khiến bà thật sự vui vẻ.

Nhi tử của bà là một phế nhân, lại nói tiếp, tìm một người như Lục Di Ninh còn tốt hơn tìm người khác.

Nghĩ như vậy Triệu Hoàng Hậu liền phân phó đầu bếp, sai cung nhân làm vịt quay cho Lục Di Ninh ăn.

Vĩnh Thành Đế sợ là không sống được bao lâu nữa, đến lúc đó mọi người nhất định phải ăn chay, bây giờ ăn nhiều thịt một chút cho tốt.

Triệu Hoàng Hậu cảm thấy Vĩnh Thành Đế sống không được bao lâu nữa, những người khác cũng đều nghĩ như vậy, ngay cả bản thân Vĩnh Thành Đế cũng đã biết điều này.

Thân thể ông vốn không tốt, lại phải chịu kích thích lớn, ban đầu còn có thể chống chọi thêm mấy tháng, hiện tại còn không thể gượng nổi.

Đối với kết quả này, Vĩnh Thành Đế cực kì lo lắng, cũng cực kì tức giận.

Ông cũng chỉ mới ngoài bốn mươi, người khác ở độ tuổi này còn có thể sinh vài đứa con, thậm chí đang lúc mạnh khỏe, vậy mà ông lại phải chết!

Không! Ông sẽ không chết! Ông nhất định có thể sống sót, ông còn có thể trường sinh bất lão...

Hôm nay tinh thần của Vĩnh Thành Đế không tồi, liền suy nghĩ muốn gặp Thanh Vân đạo trưởng.

Tuy rằng sự thật đã bày ra trước mắt, Thanh Vân đạo trưởng kia căn bản là tên lừa đảo. Nhưng mắt thấy thân thể của mình càng ngày càng yếu đi, Vĩnh Thành Đế lại không nhìn được mà hy vọng vào Thanh Vân đạo trưởng, hy vọng bản thân mình có thể tốt lên.

"Bệ hạ..." Phúc Quý muốn khuyên vài câu, nhưng mà chỉ kêu một tiếng đã phải đối mặt với ánh mắt lạnh băng của Vĩnh Thành Đế.

Cho dù bệnh tình của Vĩnh Thành Đế đã nguy kịch, nhưng chỉ cần một câu của ông, bản thân liền chết không có chỗ chôn. Phúc Quý không dám trì hoãn, lập tức sai người dẫn Thanh Vân đạo trưởng kia tới.

Thanh Vân đạo trưởng ở trong thiên lao đã rất nhiều ngày, những tên cai ngục kia cũng không tra tấn hấn. Nhưng mỗi ngày đều dẫn hấn đi xem người khác bị tra tấn như thế nào, nhiều ngày liên tiếp như vậy, lá gan của hấn cũng đã bị dọa cho nhỏ lại.

Bởi vậy vừa thấy Vĩnh Thành Đế, Thanh Vân đạo trưởng đã quỳ xuống: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tha mạng. Tiểu nhân không phải cố ý, là Quý Phi nương nương bắt tiểu nhân làm như vậy, tiểu nhân cũng không biết tiên đan có độc..."

"Đây... Thật sự là Thanh Vân đạo trưởng sao?" Vĩnh Thành Đế nhìn đạo sĩ nước mắt nước mũi đang thi nhau chảy trước mặt kia, sắc mặt một mảnh trắng bệch: "Người tới, lột quần áo của hấn!"

Rất nhanh liền có người đến lột quần áo của Thanh Vân đạo trưởng, Vĩnh Thành Đế cũng thấy được hình xăm ở đầu vai mà Thanh Vân đạo trưởng trước kia đã từng cho hắn xem qua.

Người này... Thật sự là Thanh Vân đạo trưởng.

Ông thật sự bị người ta lừa, ông thật sự không sống được lâu!

"Kéo hắn ra ngoài cho ta, lẳng trì!" Vĩnh Thành Đế nói, trong cổ họng lại trào ra máu tươi.

Nhưng ông cố tìm chế để không bị ngắt xi.

Sau khi hạ lệnh xử tử Thanh Vân đạo trưởng, Vĩnh Thành Đế lại hạ lệnh, gọi các tôn thất đại thần và Trần Vương Tề Vương tới gặp mình.

Vĩnh Thành Đế đã ngồi không nổi, những người này được đưa tới trước giường bệnh của hắn. Tần Dục nhận được tin tức cũng đến đây.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Tần Dục đều đến thăm Vĩnh Thành Đế, cũng đã thương lượng qua chuyện người được chọn kế vị với Vĩnh Thành Đế.

Hắn là một phế nhân, bất luận như thế nào cũng không thể đăng cơ, thời điểm Vĩnh Thành Đế hỏi hắn, hắn liền tỏ vẻ: nếu theo lập trường, hắn là đến phiên Tứ Hoàng tử Tần Uyên, nếu xem thân phận ai tôn quý, thì là nên đến phiên Ngũ Hoàng tử Tần Tề.

Đối với Tần Dục mà nói, trong hai người kia mặc kệ là ai đăng cơ cũng không có gì khác biệt. Đương nhiên hắn nghiêng về người sau.

Vĩnh Thành Đế cũng nghiêng về phía người sau, hai người bọn họ đối việc này liền ăn ý.

Lần này Vĩnh Thành Đế gọi người tới, chắc hẳn là vì tuyên bố chuyện này... Tần Dục đã sắp đặt nhiều thứ, Thục phi cũng là một nhân vật rất lợi hại, Tần Dục tin tưởng Ngũ Hoàng đệ của hắn nhất định có thể ngồi vững ngôi vị Hoàng Đế.

Đến mức thiên hạ Đại Tần này... Thiên tai nhân họa xảy ra rất nhiều là điều không thể tránh khỏi. Nói thật, Đại Tần cho đến hiện giờ, cho dù Đế Vương anh minh thần võ thượng vị ngôi vị Hoàng Đế, cũng khó có thể khôi phục thịnh thế như trước.

Cho nên, ngay từ đầu Tần Dục đã định trước không muốn khôi phục.

Hắn định phá rồi mới lập.

Vĩnh Thành Đế thật sự tuyên bố người được chọn kế vị, mà điều này đối với các đại thần tôn thất ở đây mà nói đều đã dự đoán được.

Không nghĩ tới, cuối cùng người tôn quý nhất Đại Tần lại là Ngũ Hoàng tử Tần Tề... Những người này đều có chút cảm khái, càng nghĩ càng thấy cực kỳ hối hận, hối hận trước kia không nghĩ cách giao hảo với Ngũ Hoàng tử.

Hai mắt Vĩnh Thành Đế đã mờ đi một chút, nhưng ông biết những người trước mặt ông. Hiện tại đã bắt đầu suy nghĩ sẽ quy phục nhi tử của mình, tâm tình tức khắc trở nên cực kỳ không tốt.

"Trẫm... Còn có một chuyện muốn nói!" Vĩnh Thành Đế đột nhiên nói.

Những người ở đây đồng thời theo tiếng, chờ Vĩnh Thành Đế nói chuyện.

"Tất cả hoà thượng và đạo sĩ đó, đều là hạng người yêu ngôn hoặc chúng! Sau này không được giữ một ai!" Vĩnh Thành Đế nói, cũng không biết có phải là vì hận ý quá sâu hay không, câu này nói ra rất trơn tru không hề bị đứt quãng.

"Hòa thượng đạo sĩ, toàn bộ đều giết!" Vĩnh Thành Đế lại bổ sung một câu. Hòa thượng chùa Tần An luôn luôn nói ông hồng phúc tề thiên, kết quả thì thế nào? Ông sẽ chết, còn có tên Thanh Vân đạo trưởng kia, càng không phải thứ tốt đẹp gì.

Những người này đều bất tài vô dụng, chỉ biết nói láo, ngay cả Thái Bình đạo nhân kia... Thật ra hẳn ta có chút bản lĩnh, nhưng hẳn ta lại mắc kệ ông.

Tiên đoán bí mật kia về ông, lại chỉ viết chuyện thi hội!

Hiện tại Vĩnh Thành Đế hận mọi người, trước khi chết hạ một mệnh lệnh cực kì không lý trí.

Tần Dục tự nhận đối với Vĩnh Thành Đế đã đủ hiểu biết, nhưng cũng không nghĩ tới ông sẽ làm như vậy. Không khỏi sửng sốt, ngay sau đó nhúu mày.

Đại Tần đã tồn tại mấy trăm năm, mấy trăm năm này, người giàu thì càng giàu, người nghèo thì càng nghèo. Vì rất nhiều người giàu có đều rất tin tưởng quý thần, hòa thượng đạo sĩ cũng càng ngày càng nhiều.

Chỉ tính ở kinh thành, hòa thượng đạo sĩ tính ra cũng có một hai vạn. Phải biết rằng không nói đến chuyện tất cả chùa miếu ở gần kinh thành đều hương khói cường thịnh, rất nhiều phú quý nhân gia đều có sở thích nuôi dưỡng một ít đạo sĩ ni cô.

Muốn giết sạch những người này, Đại Tần nhất định sẽ rung chuyển một phen, hưởng chi... Những người này vô tội đến nhường nào?

"Phụ hoàng, người cần phải suy nghĩ lại." Tần Dục khuyên nhủ.

"Không cần suy nghĩ lại!" Vĩnh Thành Đế nói: "Cứ như vậy mà làm!"

"Phụ hoàng, thế gian này có những người tài dị sĩ, nếu phụ hoàng chọc giận những người đó..." Tần Dục lại khuyên.

Vĩnh Thành Đế hơi hơi ngần người, đột nhiên hỏi Tần Dục: "Dục Nhi, con nói có phải có người có thể chữa trị cho ta hay không?"

"Nhi thần không biết." Tần Dục nói: "Nhưng mà Thái Bình đạo nhân kia, thực sự có chút bản lĩnh..."

"Dục Nhi đi hạ lệnh, ra lệnh Thái Bình đạo nhân đến chẩn trị cho ta, nếu trong vòng 3 ngày hắc không xuất hiện, ta sẽ giết sạch hòa thượng và đạo sĩ ở Đại Tần!" Hai con mắt Vĩnh Thành Đế đột nhiên bùng tình.

"Hắc nhất định có thể trị khỏi cho ta!" Vĩnh Thành Đế lại nói, ngay sau đó liền tê tâm phế liệt ho khan, phun ra ngụm máu đỏ sẫm.

Chương 85: Biến đổi cục diện

(3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Vĩnh Thành Đế muốn giết chết tất cả các hòa thượng, đạo sĩ, tuy nhiên có một biện pháp tốt hơn, đó là để cho những người đó hoàn tục[1].

[1]Hoàn tục: không tiếp tục tu hành, trở lại cuộc sống bình thường.

Nhưng có làm vậy thì chắc chắn cũng gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Nếu không coi lời nói của Vĩnh Thành Đế ra gì...

Những gì Vĩnh Thành Đế nói vào lúc này giống như di chiếu, nếu bọn họ chối bỏ không thực hiện sẽ bị mọi người chỉ trích.

Dù cho thần trí Vĩnh Thành Đế đã mê muội đến mức không phân biệt được phải trái đúng sai nhưng ông vẫn là Hoàng đế của Đại Tần.

"Vương gia, bây giờ phải làm thế nào?" Vừa rời khỏi chỗ Vĩnh Thành Đế, mấy đại thần liền vây quanh Tần Dục, Trần Vương, Tề Vương cũng mong đợi nhìn về phía Tần Dục.

Bọn họ đều hy vọng Tần Dục có thể đưa ra giải pháp.

"Mệnh lệnh này không thể truyền xuống dưới!" Tần Dục nói: "Trước

tiên ta sẽ cho người dân thông báo tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, những việc còn lại... Phải bàn bạc kỹ lưỡng."

"Nên làm như vậy!" Đám quan viên sôi nổi tán đồng.

Lại nói tiếp, nếu trước kia Vĩnh Thành Đế đưa ra yêu cầu như vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ can ngăn, nhưng bây giờ sức khỏe Vĩnh Thành Đế không ổn định... Bọn họ không gánh nổi tội danh làm Hoàng đế tức chết.

Mấy vị đại thần nói chuyện với Tần Dục xong thì rời đi, Tần Dục ngồi một lúc mới phân phó thị vệ: "Đi tới chỗ mẫu hậu."

Phải nán lại chỗ Vĩnh Thành Đế quá lâu nên lúc Tần Dục tới đã trễ giờ cơm.

Trước đó hắn đã nhận lời về ăn cơm với Lục Di Ninh, nhưng cuối cùng lại bị chậm một canh giờ.

"Di Ninh." Tần Dục liếc mắt một cái đã thấy Lục Di Ninh đứng dựa cửa chờ mình, trong lòng cảm thấy áy náy.

"Người đã trở lại!" Lục Di Ninh vui vẻ nói.

"Dục Nhi, nếu lần sau con bận việc thì phải cho người trở về nói một tiếng." Triệu Hoàng hậu có chút bất mãn nhìn nhi tử. Bà vẫn luôn cảm thấy nhi tử của mình chỗ nào cũng tốt nhưng hôm nay... Đột nhiên bà thấy nhi tử không vừa mắt.

Lục Di Ninh đã đợi hắn nửa canh giờ, đến tận lúc này vẫn chưa ăn cơm.

"Mẫu hậu, là con sai." Tần Dục nói, lại giải thích thêm một câu: "Bên

phụ hoàng xảy ra chút việc nên mới lâu như vậy."

"Ông ta lại gây chuyện gì?" Nghe Tần Dục nhắc tới Vĩnh Thành Đế, Triệu Hoàng hậu lập tức nhíu mày.

"Phụ hoàng quyết định truyền ngôi cho Ngũ hoàng đệ, người còn hạ lệnh phải giết chết tất cả hòa thượng, đạo sĩ của Đại Tần." Tần Dục thở dài.

"Làm càn quá mức!" Triệu Hoàng hậu không nhịn được phải nói, bà sớm biết trước giờ trượng phu mình luôn làm điều xằng bậy, nhưng không ngờ ông ta đã sắp chết tới nơi còn giày vò con cháu như vậy!

"Đúng vậy..." Tần Dục cũng thở dài.

"Vậy giờ phải làm thế nào?" Triệu Hoàng hậu lo lắng hỏi, nếu làm ra chuyện này thì không chỉ một mình Vĩnh Thành Đế mang tiếng xấu, nhưng nếu không làm... Vĩnh Thành Đế vẫn chưa chết, nói không chừng ông ta sẽ trừng trị nhi tử mình tội khi quân!

Triệu Hoàng hậu càng thêm chán ghét Vĩnh Thành Đế, tại sao người này không chết sớm đi chứ?

"Mẫu hậu yên tâm, con sẽ không có việc gì." Tần Dục nói.

Lúc trước cố tình nhắc tới Thái Bình đạo nhân với Vĩnh Thành Đế, trong lòng Tần Dục đã có tính toán.

Ban đầu hẳn muốn chờ đến lúc Vĩnh Thành Đế qua đời rồi mới tìm cơ hội đi Tây Bắc, nhưng với tình hình hiện giờ, sợ là muốn thoát thân cũng khó.

Cho nên cách tốt nhất vẫn là để Vĩnh Thành Đế hạ chỉ.

Ý định của Vĩnh Thành Đế là muốn hấn ở lại giúp đỡ Tần Tề ngồi yên ổn trên ngôi vị Hoàng đế.

Đời trước vị trí Nhiếp Chính Vương của hấn là do Vĩnh Thành Đế ban cho trước lúc băng hà, mà hiện giờ... Đoán chừng Vĩnh Thành Đế lại muốn cho hấn chức danh này.

Trước kia hấn muốn mà không được, còn bây giờ, hấn không muốn ở lại Kinh thành một chút nào.

Cho nên... Để cho Thái Bình đạo nhân xuất hiện một lần sẽ là chủ ý không tồi.

Lần này Thái Bình đạo nhân xuất hiện không chỉ trừ bỏ nguy cơ, mà nếu xử lý tốt thì còn có thể khiến Vĩnh Thành Đế đưa ra quyết định.

Nhưng nếu làm như vậy thì hấn phải lợi dụng Lục Di Ninh.

Kể từ khi sống lại, Tần Dục luôn muốn bồi thường cho Vương phi của mình, nhưng thời gian trôi qua, hấn phát hiện bản thân chưa làm được gì cho nàng, ngược lại còn đòi hỏi từ nàng nhiều hơn.

Hấn hy vọng có thể lấy được tình yêu của nàng, hấn cần nàng chữa lành hai chân cho hấn, mà giờ... Hấn lại muốn nàng làm việc vì mình.

Lục Di Ninh rất quan trọng với hấn nên hấn không muốn lợi dụng nàng.

Mặc dù... Việc này không tính là lợi dụng, thậm chí có thể xem là việc tốt, nói không chừng về sau có thể để cho "Thái Bình đạo nhân" xuất hiện bên cạnh hấn một cách quang minh chính đại.

"Di Ninh, nàng có bằng lòng giúp ta một việc không?" Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh gật đầu không chút do dự, lại nói: "Người cứ nói đi! Dù là việc gì ta cũng làm cho người!"

Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh.

Tẩm cung của Hoàng đế rất lớn lại nguy nga tráng lệ, tuyệt đối là nơi lộng lẫy nhất Hoàng cung, cũng là nơi người người ao ước.

Nhưng hôm nay không một ai muốn tới nơi này.

Cả căn phòng tràn ngập mùi thuốc, bên trong là vị Hoàng đế thân thể suy yếu có thể tức giận bất cứ lúc nào.

"Thái Bình đạo nhân có tới không?" Vĩnh Thành Đế mở to mắt hỏi.

"Hoàng Thượng, lão nô đi hỏi ngay lập tức." Phúc Quý nói. Đoan Vương cùng các vị đại thần rời đi mới được hai canh giờ, ngay cả một tin tức của Thái Bình đạo nhân cũng chưa có, nhưng những lời này hẳn không dám nói với Vĩnh Thành Đế.

"Đi nhanh lên." Vĩnh Thành Đế nói, lại ho khan.

Hiện giờ cả ngày Vĩnh Thành Đế đều mơ màng không tỉnh táo nhưng giấc ngủ không sâu, đến buổi tối cứ nửa canh giờ lại tỉnh một lần, mỗi khi tỉnh lại đều hỏi về Thái Bình đạo nhân.

Phúc Quý là người giỏi ăn nói, cộng thêm việc đã hầu hạ nhiều năm nên hiểu rõ tính tình Vĩnh Thành Đế, tuy nhiên lúc này hẳn cũng khó lòng ứng phó được tình huống như vậy.

Vì trông coi Vĩnh Thành Đế nên cả đêm không được ngủ, tới ngày hôm sau, vị thái giám tổng quản này đau đầu không thôi.

Mà lúc này đã tới thời gian mọi người đi thỉnh an Vĩnh Thành Đế.

Vài vị Hoàng tử cùng với các đại thần đều tới tẩm cung của Hoàng thượng.

Bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng Vĩnh Thành Đế chỉ một lòng nhớ thương Thái Bình đạo nhân: "Thái Bình đạo nhân đâu? Hắn có tới không?"

Trong lòng tất cả mọi người đều "lộp bộp", bọn họ không tìm được bất cứ tin tức gì của Thái Bình đạo nhân.

Đúng lúc mọi người không biết phải trả lời Vĩnh Thành Đế thế nào cho ổn thỏa thì đột nhiên có một thanh âm từ xa truyền đến: "Bệ hạ, ta đã tới."

Đó là thanh âm của một nam tử trung niên, trầm thấp mà hùng hậu, kinh ngạc nhất chính là thanh âm này truyền từ bên ngoài vào nhưng bọn họ lại nghe được rất rõ ràng, tựa như âm thanh đó đang nói ngay bên tai họ.

Vĩnh Thành Đế đã nghĩ đến việc không gặp được Thái Bình đạo nhân, nào ngờ lại nghe được âm thanh như vậy nên ngay lập tức vừa mừng vừa sợ: "Mau! Mau mời người vào!"

Vĩnh Thành Đế vừa dứt lời đã có người ra ngoài tiếp đón, chỉ trong chốc lát mọi người đều nhìn thấy một nam tử cao gầy mặc áo choàng đen che kín người, một chút da thịt cũng không để lộ đang từ từ đi tới.

Những người ở đây đều nắm bắt tin tức vô cùng nhanh nhạy, nhưng bọn họ chưa từng nghe nói có người tiến vào Hoàng cung.

Người này... Rốt cuộc là từ đâu ra?

Hắn thật sự là Thái Bình đạo nhân?

Mọi người kinh ngạc nhìn người kia, còn Vĩnh Thành Đế lại mừng rỡ như điên: "Tiên sư, tiên sư cứu ta!"

Vĩnh Thành Đế giờ đôi tay khô gầy về phía người nọ, người đó chậm rãi lại gần rồi cầm bàn tay kia.

Người không có lai lịch rõ ràng đột nhiên xuất hiện ở tẩm cung của đế vương là vì mục đích gì? Kim Kỳ cùng tất cả Cẩm vệ quân dưới trướng đều đề cao cảnh giác, tay đặt sẵn trên cán đao.

Nếu người áo đen này muốn gây bất lợi cho Vĩnh Thành Đế thì bọn họ sẽ ra tay ngay lập tức.

Có vẻ người áo đen không có ý định làm hại Vĩnh Thành Đế, sau khi cầm tay Vĩnh Thành Đế thì đứng yên không động đậy.

Tất cả đại thần cùng chư vị tôn thất đều không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết người kia muốn làm gì nhưng Vĩnh Thành Đế lại mừng rỡ như điên.

Ông đã bị lừa gạt một lần nên lúc kêu cứu mạng cũng không hy vọng nhiều, không ngờ sau khi được người kia cầm tay liền cảm thấy có một luồng nhiệt từ tay người đó tiến vào thân thể mình.

Trên người Vĩnh Thành đế chỗ nào cũng đau nhức, thân thể rách nát không chịu đựng nổi, nhưng khi luồng nhiệt đó tiến vào, Vĩnh Thành

Để cảm thấy tất cả đều thay đổi.

Đau đớn trên người dần dần biến mất, thân thể rách nát như đã chữa khỏi khiến Vĩnh Thành Đế đột nhiên có khí lực, sắc mặt cũng hồng nhuận lên.

Người này chính là thần tiên! Trên đời này thật sự có thần tiên!

Cả người Vĩnh Thành Đế tràn đầy hy vọng, ông khẩn thiết mong muốn luồng nhiệt này mạnh mẽ hơn nữa nhưng đúng lúc này người đó lại buông tay ra.

"Tiên sư!" Vĩnh Thành Đế hô lên một tiếng, sau đó bật dậy định cầm tay người trước mặt.

Đột nhiên Vĩnh Thành Đế ngồi dậy khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Vốn là người chỉ nằm chờ chết nay đột nhiên ngồi dậy, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều... Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Là hồi quang phản chiếu[2], hay do người áo đen kia có bản lĩnh cải tử hồi sinh.

[2] Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

"Bần đạo Thái Bình gặp qua bệ hạ." Người áo đen khẽ gật đầu với Vĩnh Thành Đế, sống lưng thẳng tắp không cúi xuống.

Nhưng Vĩnh Thành Đế không để ý chút nào.

Trước kia Thanh Vân đạo trưởng chỉ toàn nói suông mà chưa bao giờ thể hiện bản lĩnh trước mặt Vĩnh Thành Đế, còn Thái Bình đạo

nhân không giống vậy.

Không cần nhắc đến những lời tiên đoán chính xác lúc trước, chỉ nhìn hiện tại...

Vĩnh Thành Đế nhận thấy luồng nhiệt mạnh mẽ rõ ràng khiến ông vui sướng suýt nữa không kìm được mà bật khóc.

"Tiên sư, tiên sư cứu ta, chỉ cần tiên sư có thể cứu ta thì chuyện gì ta cũng đồng ý!" Vĩnh Thành Đế nói, ngay cả "trầm" cũng không dùng.

"Bệ hạ không nên kích động." Người áo đen nói: "Bần đạo tới đây để cứu bệ hạ."

"Tiên sư thật sự có thể cứu ta?" Vĩnh Thành Đế hỏi tiếp.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người áo đen.

Vĩnh Thành Đế đột nhiên khỏe lên rất nhiều... Người áo đen này rốt cuộc là thần thánh phương nào... Có thể cứu được Vĩnh Thành Đế hay sao?

Trên đời này thật sự có người thần kỳ như vậy?

Chương 86: Tần quốc sư (1)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Bệ hạ có muốn nói chuyện riêng với ta không?" Người áo đen tự xưng là Thái Bình đạo nhân nhìn Vĩnh Thành Đế, giọng điệu ôn hòa.

Nói chuyện riêng sao? Mọi người có mặt ở đây đều khẽ nhú mào, có chút bối rối, còn Vĩnh Thành Đế thì vội vàng nói: "Được, được!"

Sau khi đồng ý, ông quay qua nói với các đại thần: "Trẫm muốn nói chuyện riêng với tiên sư, các ngươi đều lui ra đi!"

Những người đó nhìn nhau rồi rớt rít ra ngoài, lúc này Thái Bình đạo nhân chỉ vào cuối giường của Vĩnh Thành Đế, nói: "Người kia cũng ra ngoài đi."

Chỗ đó có người sao? Vài vị đại thần đều thấy hơi khó hiểu, nhưng Vĩnh Thành Đế lại càng hưng phấn, nhìn về phía cuối giường rồi nói: "Ngươi cũng đi ra đi!"

Sau đó mọi người liền nhìn về phía sau màn che ở cuối long sàng, cứ như vậy có một người âm thầm đi ra ngoài.

Đây là ám vệ bên cạnh Vĩnh Thành Đế!

Mọi người đều nhanh chóng rời khỏi tầm cung của Vĩnh Thành Đế, khiến cho nơi này càng lúc càng trống trải, giọng của Vĩnh Thành Đế

vang lên trong căn phòng trống trải, thậm chí còn có cả tiếng vọng lại: "Tiên sư thật lợi hại, Thanh Vân kia chưa bao giờ phát hiện ra bên cạnh ta có người ẩn núp, vậy mà tiên sư lại biết trước tiên!"

"Ta và hắn tất nhiên là khác nhau."

"Rất đúng rất đúng, tất nhiên tiên sư và cái tên lừa gạt kia không giống nhau rồi." Vĩnh Thành Đế vội vàng tán đồng, rồi lại gấp gáp hỏi: "Tiên sư có thể giúp ta chữa bệnh hay không?"

Hỏi xong, ông ta lại hỏi thêm một câu nữa: "Tiên sư có thể thu ta làm đồ đệ không?" Ông ta cảm thấy chỉ nhờ Thái Bình đạo nhân chữa bệnh giúp mình thì không đáng tin, tốt nhất vẫn là nên học được bản lĩnh của Thái Bình đạo nhân.

"Bệ hạ, người đã không còn phản ứng với công dụng của thuốc và châm cứu nữa." Thái Bình đạo nhân bình tĩnh nói.

"Ta biết, nhưng nhất định tiên sư có cách, vừa rồi người thi hành tiên pháp làm ta cực kỳ thoải mái." Vĩnh Thành Đế nói.

"Bệ hạ, với bản lĩnh của ta thì cũng chỉ có thể giúp xoa dịu bớt bệnh tình của người thôi, tuổi thọ của người đã hết, dù có là ta thì cũng không thể làm trái ý trời mà sửa đổi số mệnh."

Trong lòng Vĩnh Thành Đế vốn đang đầy hi vọng liền bị dập tắt.

Vĩnh Thành Đế lập tức nhăn nhó, dữ tợn nhìn Thái Bình đạo nhân đang đứng trước mặt: "Không phải người rất lợi hại sao? Vì sao không thể cứu ta? Hay là người vốn chỉ là một tên lừa đảo? Không, người cố ý đúng không? Không thể nào có chuyện người không biết Thanh Vân đạo trưởng là kẻ lừa gạt, đã vậy lại không nhắc nhở ta một câu, người vốn đang nói dối ta, có lòng muốn mưu hại ta!"

Cảm xúc của Vĩnh Thành Đế càng lúc càng kích động, Thái Bình đạo nhân thấy Vĩnh Thành Đế đã mất khống chế nên đột nhiên vươn tay đặt ở trên đầu ông ta.

Một dòng nhiệt truyền vào đầu lập tức khiến ông ta tỉnh táo hơn rất nhiều, cũng khiến ông lại tiếp tục ôm hi vọng, không dám đắc tội với Thái Bình đạo nhân.

"Bệ hạ, Hoàng cung có long khí bao bọc, dù là ta thì cũng không thể dễ dàng xem xét tình hình bên trong." Thái Bình đạo nhân nói một câu để giải thích, rồi lại nói: "Huống chi Đại Tàn tương vong (sụp đổ), trời cao để bệ hạ về trời lúc này là muốn miễn cho bệ hạ trở thành quân vương mất nước, đây cũng là vì tốt cho bệ hạ."

Lúc hắn nói chuyện thì giọng điệu rất thản nhiên, giống như... nếu Vĩnh Thành Đế chết sớm một chút thì thật sự sẽ tốt cho Vĩnh Thành Đế hơn.

Vĩnh Thành Đế nghe vậy thì chỉ cảm thấy cực kỳ ghen khuất, đồng thời trong lòng cũng kinh sợ.

Thái Bình đạo nhân có ý gì, Đại Tàn tương vong? Chuyện này sao có khả năng!

Vĩnh Thành Đế vẫn luôn cho rằng Đại Tàn là của mình nên thật sự không thể chấp nhận chuyện Đại Tàn sẽ bị diệt vong: "Ngươi... Ngươi..." Ông ta muốn nói Thái Bình đạo nhân nói bậy nói bạ, toàn lời tà đạo mê hoặc người khác, nhưng nghĩ đến những chuyện trước đây Thái Bình đạo nhân nói, cũng biết điều Thái Bình đạo nhân nói rất có khả năng trở thành sự thật.

Chẳng lẽ Đại Tàn thật sự sẽ sụp đổ sao? Chuyện này sao có thể?

"Ta đã sớm phát hiện vận số của Đại Tần đã tận, nhưng lúc trước không biết nguyên nhân rõ ràng, cho tới hôm nay mới phát hiện ra một chút manh mối." Thái Bình đạo nhân nói: "Sơn vũ dục lai phong mãn lâu, Thiết Kỵ Nam hạ bất lưu đầu." [1]

[1] Tạm dịch: Gió thổi thông báo giông tố sắp đến, đội kỵ binh khởi hành đến phía Nam không quay đầu lại.

Vĩnh Thành Đế sửng sốt.

Lời tiên đoán này ông chưa từng để trong lòng, chẳng lẽ...

"Bệ hạ, Thiên Cơ không thể tiết lộ, ta đã nói với người quá nhiều rồi." Thái Bình đạo nhân nói.

"Tiên sư có cách nào hóa giải không?" Vĩnh Thành Đế vội vàng nhìn Thái Bình đạo nhân.

"Thân thể bệ hạ đã cạn kiệt sức lực nên phải về trời, ta chỉ có thể giúp người kéo dài chút tuổi thọ, mà như vậy đối với người cũng không có chỗ nào tốt." Thái Bình đạo nhân nói: "Sắp tới dân chúng Đại Tần sẽ gặp đại nạn, mà tai họa này vốn có liên quan đến người, nếu người còn ôm âm mưu làm trái ý trời mà sửa đổi số mệnh thì sợ là sau khi chết đi sẽ phải xuống địa ngục."

Cả người Vĩnh Thành Đế run lên.

Giọng nói của Thái Bình đạo nhân không chút phập phồng, giống như tất cả mọi chuyện đều không được hấn đặt vào mắt, nhưng lời hấn nói ra lại khiến Vĩnh Thành Đế cực kỳ khó chịu.

Tuy nhiên, Vĩnh Thành Đế muốn nổi giận thì cũng không thể bộc

phát ra ngoài.

Ông vẫn nghĩ mình là chân mệnh thiên tử, làm cái gì cũng đều đúng, đều không sao, nhưng thực tế thì thế nào?

Thái Bình đạo nhân nói với ông ta, tuy ông ta có phúc nhận được ơn huệ lớn, may mắn đầu thai thành Đế vương, nhưng ông ta đã sớm tiêu xài hết phần ơn phúc đó không còn dư chút nào rồi, bây giờ ra đi sớm một chút thì có lẽ sau khi chết còn có thể lấy được kết quả tốt, tương lai có thể đầu thai vào một chỗ tốt, nếu không thì... Tương lai ông ta sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.

"Nói vậy... Nghĩa là không thể luân hồi sao?" Vĩnh Thành Đế nhin không được nói.

"Nhất pháp thông vạn pháp thông [2]." Thái Bình đạo nhân nói.

[2] Nghĩa là đã hiểu một điều thì mười điều còn lại cũng sẽ hiểu. (Ý câu này là đã biết nếu làm trái ý trời sẽ phải xuống địa ngục thì cũng phải tự biết mình không được luân hồi.)

Rốt cuộc Vĩnh Thành Đế không truy hỏi về tính mạng của mình nữa mà hỏi qua chuyện khác: "Đại Tồn... Còn có thể cứu được không?"

"Không thể." Thái Bình đạo nhân nói thẳng.

Vĩnh Thành Đế đột nhiên có chút hối hận vì đã tìm hấn đến đây.

"Tiên sư? Thật sự không có cách nào sao?" Vĩnh Thành Đế lại hỏi, có lẽ là người sắp chết nên cũng lương thiện hơn, ông ta cũng biết là mình không thể sống nên mới lo lắng cho thiên hạ này.

"Cho đến giờ thì Đại Tồn chỉ còn một đường sống duy nhất, nhưng

lại cực kỳ mỏng manh." Thái Bình đạo nhân nói.

"Mời Tiên sư nói." Vĩnh Thành Đế vội đáp.

"Đường sống duy nhất đó nằm trên người Đao vương." Thái Bình đạo nhân nói.

Vĩnh Thành Đế nghe vậy thì nhướn mày. Sau khi bị Thanh Vân đạo trưởng lừa gạt thì ông ta càng đa nghi hơn, tất nhiên lúc này cũng suy nghĩ xem người đứng trước mặt có phải do Tần Dục sai đến để lừa mình không.

Hoặc là... Có lẽ người này thật sự có bản lĩnh nhưng lại thân thiết với Tần Dục.

Thái độ của Vĩnh Thành Đế có chút âm trầm, Thái Bình đạo nhân nói tiếp: "Phái Đao vương tới Tây Bắc, phong hãn làm Tây Bắc Vương, khi Thiết Kỳ xuống phía Nam thì hãn có thể trì hoãn một thời gian."

Vĩnh Thành Đế đã chuẩn bị tốt tinh thần nghe hãn khuyên mình truyền ngôi cho Tần Dục, nhưng không ngờ lại nghe được một đáp án như vậy nên có hơi sững sốt.

Tây Bắc là nơi nào? Đó là vùng đất cằn sỏi đá! Thái Bình đạo nhân hoàn toàn không đến đây để nói giúp Tần Dục, hay là hãn có thù với Tần Dục đây?

Phải biết rằng Tần Dục thân là con trai trưởng của Hoàng Hậu, lại không có con nối dõi, hoàn toàn có thể cho hãn một vùng đất phong màu mỡ!

"Tiên sư có ý gì?" Vĩnh Thành Đế nói.

"Đoan vương cũng có chút bản lĩnh." Thái Bình đạo nhân nói: "Vốn dĩ Ngũ hoàng tử cũng có thể làm tướng quân, nhưng lại quá nhỏ."

Vĩnh Thành Đế cứng đờ mặt.

Nhưng nhìn thấy người trước mắt này bao quanh ông ta không có chút kẽ hở thì đột nhiên lại cảm thấy mình như tỉnh táo ra.

Vĩnh Thành Đế... Cũng không phải người hoa mắt ù tai như vậy, lúc trước ông ta cũng từng được chỉ bảo tỉ mỉ với tư cách là người thừa kế địa vị Đế vương.

Bây giờ khi đã xác định mình phải chết không thể nghi ngờ thì ông ta lại suy nghĩ chuẩn bị thật tốt hậu sự cho mình.

Trầm mặc một hồi lâu, Vĩnh Thành Đế lại hỏi: "Có thật là để Đoan vương đến Tây Bắc thì sẽ tạo ra một con đường sống không?"

"Đúng." Thái Bình đạo nhân nói.

"Còn cần phải làm cái gì nữa?" Vĩnh Thành Đế hỏi tiếp.

"Nếu có thể thì tốt nhất cho thêm chút lương thảo và binh mã, nhưng quốc khố lại trống rỗng."

Vĩnh Thành Đế lập tức chột dạ, đồng thời... Ông ta cũng phát hiện vào lúc này ông ta thật sự không có khả năng cho Tần Dục thứ gì.

Vĩnh Thành Đế bình thần trở lại, hàn huyên vài câu với Thái Bình đạo nhân, lúc này mới phát hiện Thái Bình đạo nhân có chút kính trọng Tần Dục, lúc nhắc tới Tần Dục thì giọng nói sẽ có chút dao động.

Thậm chí hẳn còn khen Tần Dục: "Đoan vương rất tốt."

Nhưng hẳn lại muốn để Đoan vương mà hẳn kính trọng đến Tây Bắc.

Trong ấn tượng của Vĩnh Thành Đế thì thân thể của nhi tử này vẫn luôn không được tốt lắm, thân thể hẳn kém như thế, đến Tây Bắc không biết có thể chịu được mấy năm, nhưng đúng là hẳn thật sự có chút bản lĩnh.

"Trẫm, đều nghe theo tiên sư." Vĩnh Thành Đế suy sụp nói, vốn đang cảm thấy phấn chấn đầy mình vì có thể sẽ được cứu chữa, bây giờ cảm giác đó đột nhiên biến mất không còn một mảnh, ốm yếu ngã xuống giường.

Chắc chuyện của mình đã làm xong rồi phải không? Lục Di Ninh nhìn thoáng qua Vĩnh Thành Đế đang nằm trên giường thì có chút bối rối.

Tối hôm qua Tần Dục nói rất nhiều thứ với nàng, dạy nàng rất nhiều câu dùng đến ứng phó với các tình huống khác nhau, mà đến bây giờ có vẻ như chuyện nàng phải làm đã xong rồi thì phải?

Suy nghĩ một lát, Lục Di Ninh đi đến bên giường, mở cửa sổ ra rồi nháy ra ngoài.

Tuy rằng Vĩnh Thành Đế có chút mất mát nhưng vẫn chú ý đến vị Thái Bình đạo nhân, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này nên trong chốc lát không phản ứng kịp.

Một lát sau Vĩnh Thành Đế mới hô: "Người đâu!"

Người ngoài cửa liền rớt rít đi vào.

Tần Dục ngồi trên xe lăn, cử động không tiện nên dừng ở cuối hàng,

phát hiện Lục Di Ninh đã đi, hấn lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này ở bên ngoài hấn vẫn rất lo lắng, e sợ sẽ xảy ra chuyện, bây giờ xem ra mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng mà... Thật ra hấn đã lo lắng dư thừa rồi phải không? Chung quy Lục Di Ninh vẫn thắng được Vĩnh Thành Đế.

Tần Dục nhìn cánh cửa sổ đang mở ra, còn Vĩnh Thành Đế thì lại đang nhìn Tần Dục.

Nhưng sau khi chạm mắt với Tần Dục, Vĩnh Thành Đế liền chuyển mắt đi chỗ khác rồi nói: "Thái y đâu? Đi gọi thái y tới đây cho ta!"

Ông ta cảm thấy hình như thân thể của mình có tốt lên một chút nên gấp gáp muốn xác nhận thử xem.

Ngoài ra: "Còn nữa, nhanh cho người tìm xem Thái Bình đạo nhân đi đâu rồi! Đúng rồi, nhất định không thể vô lễ với tiên sư."

Thái y nhanh chóng chạy đến, sau khi kiểm tra xong cho Vĩnh Thành Đế thì báo cho Vĩnh Thành Đế biết thân thể ông ta đã tốt lên được một ít, giống như là ăn được thuốc bổ vậy, đáng tiếc lại không thể trị tận gốc.

Còn về việc đi tìm Thái Bình đạo nhân... Thái Bình đạo nhân kia giống như đã tan biến khỏi Hoàng cung vậy

Chương 87: Tần Quốc sư (2)

Edit: Tina Kathy

Beta: Vĩnh An

“Không hổ là thần tiên, thế nhưng có thể đến vô ảnh đi vô tung....”
Vĩnh Thành Đế hít sâu một hơi, có chút cảm khái, cũng có chút thất vọng.

Thái Bình đạo nhân kia có bản lĩnh lớn thì sao? Còn không phải không thể cứu ông?

Ông chết, Đại Tần sẽ diệt vong.

Trong lòng Vĩnh Thành Đế cực kỳ khó chịu, sau khi cúi đầu với Thái Bình đạo nhân, hỏa khí trong lòng liền xông ra, hận không thể giết chết hết tất cả những tên thái y không thể chữa trị cho mình.

Nhưng mà đúng lúc này, ông lại thấy Tần Dục.

Vĩnh Thành Đế đang cảm thấy mình rất đáng thương, sau khi nhìn thấy Tần Dục, liền cảm thấy tình huống của bản thân vẫn còn chưa tồi.

Dù ông sẽ chết, nhưng những năm tháng trước đó vẫn đã được hưởng thụ, Tần Dục lại không giống.

Đứa con trai này của ông tuổi còn nhỏ đã bị trọng thương, không thể làm "chuyện tốt của đời người", cả đời này cũng không thể hưởng

dụng tư vị của nữ nhân, vốn còn có thể hưởng thụ cảm y ngọc thực, hiện tại lại bị phái đi Tây Bắc...

“Bệ hạ, người có muốn dùng thiện không?” Phúc Quý nhìn thấy tâm trạng Vĩnh Thành Đế không tồi, lập tức hỏi.

Vĩnh Thành Đế thật sự đang đói bụng.

Tuy rằng dòng khí nóng kia chỉ có thể trị ngọn chứ không thể trị gốc nhưng quả thật làm ông thấy dễ chịu hơn rất nhiều...

“Truyền thiện đi.” Vĩnh Thành Đế nói, lại nhắm mắt dưỡng thần. Một lát sau, ông lại mở to mắt: “Dục Nhi hãy dùng bữa cùng ta.”

Vĩnh Thành Đế hiện giờ chỉ có thể ăn rất ít, một bàn dược thiện, bởi vì ông không thể đứng dậy mà làm căn phòng tràn ngập mùi dược vị.....

Bởi ông dùng bữa cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, nhưng Tần Dục lại rất bình tĩnh.

“Dược thiện này rất khó ăn đúng không? Dược vị này cũng không dễ ngửi đúng không?” Vĩnh Thành Đế hỏi. Hiện tại.... ông cực kỳ chán ghét tất cả mọi thứ xung quanh.

“Phụ hoàng, nhi thần đã quen rồi.” Tần Dục nói.

Vĩnh Thành Đế sửng sốt, lúc này mới nhớ tới chuyện hằng năm trên người Tần Dục đều tản ra mùi dược vị, cho nên, sợ là hắn đã cực kỳ quen thuộc với dược vị.

Trước kia Vĩnh Thành Đế chỉ cảm thấy Tần Dục cả ngày nhắm vào Tần Diệu và Tiêu Quý Phi làm ông rất phiền, cũng bởi vậy mà không

chào đón Tần Dục. Hiện tại, thật ra ông lại nảy sinh cảm giác đồng cảm với Tần Dục.

Trong lòng ông lúc này cứ như có một ngọn lửa, lại càng thêm hận Tần Diệu và Tiêu Quý phi.

Lúc này, Vĩnh Thành Đế lại hiếm thấy mà có chút áy náy.

“Dục Nhi, con hi vọng tương lai của con sẽ như thế nào?”

“Phụ hoàng, nhi thần hy vọng có thể ở lại Vạn Thu Lâu.” Tần Dục nói: “Mỗi ngày làm bạn cùng sách, nhi thần rất vui vẻ.”

Vĩnh Thành Đế chớp mắt, lại hỏi: “Nếu trăm có việc muốn sai con làm thì sao?”

“Nhi thần sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.” Tần Dục nói.

“Tốt! Tốt! Con là một hài tử ngoan...” Vĩnh Thành Đế nói: “Phụ hoàng muốn để con đi Tây Bắc.”

“Tây Bắc? Là bởi lời tiên đoán của Thái Bình đạo nhân sao?” Tần Dục hỏi.

“Vì sao con lại nghĩ như vậy?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

“Phụ hoàng, nhi thần vẫn luôn cảm thấy, người Nhung bên kia không an phận.” Tần Dục nói, sau đó liền nói ra tất cả những chuyện về người Nhung mà mình tra được, lại nói: “Mùa đông năm ngoái, những người Nhung đó đi về phía Nam. Tuy rằng bọn họ bị ngăn cản, nhưng nhi thần cũng không cảm thấy bọn họ sẽ dễ dàng từ bỏ.”

Vĩnh Thành Đế chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện này, cái gì cũng

không biết. Hiện tại sau khi nghe nhi tử của mình nói mới phát hiện không biết từ khi nào bắt đầu, bản thân đối với rất nhiều chuyện trong triều thế mà hoàn toàn không biết gì.

“Đúng là như thế.” Vĩnh Thành Đế nói: “Nhưng con bằng lòng đi Tây Bắc không?”

“Nhi thần nguyện ý.” Tần Dục nói.

“Tốt! Tốt!” Vĩnh Thành Đế cao hứng nói, đột nhiên lại hỏi: “Dục Nhi, nếu trăm phong Thái Bình đạo nhân là quốc sư, hấn có thể cao hứng hay không?”

Tuy rằng Thái Bình đạo nhân nói ông chắc chắn phải chết, không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng Vĩnh Thành Đế rốt cuộc vẫn còn một tia hi vọng.

Quốc sư? Chuyện này đối với Tần Dục mà nói, tuyệt đối là một niềm vui ngoài ý muốn. Tần Dục liếc mắt nhìn Vĩnh Thành Đế một cái, lập tức nói: “Phụ hoàng, Thái Bình đạo nhân tất nhiên sẽ cực kỳ vui vẻ.”

Trong lúc Tần Dục ăn cơm cùng Vĩnh Thành Đế, Triệu Hoàng hậu đã tìm được Lục Di Ninh: “Di Ninh, con đã chạy đi đâu vậy?”

Lục Di Ninh ngơ ngác nhìn Triệu Hoàng hậu, không nói lời nào.

“Tới giờ ăn cơm rồi, chúng ta mau đi ăn thôi, hôm nay mẫu hậu chuẩn bị cho con rất nhiều đồ ăn ngon đó.” Triệu Hoàng hậu nói. Thân làm trưởng bối đều thích nhìn thấy cảnh văn bối của mình ăn cơm vui vẻ. Triệu Hoàng hậu vốn dĩ khẩu vị không được tốt, nhưng gần đây Lục Di Ninh cùng bà ăn cơm, lại làm cho việc ăn uống của bà càng ngày càng tốt.

Nghe được có ăn, đôi mắt của Lục Di Ninh lập tức sáng chói.

Triệu Hoàng hậu cáo ốm không ra ngoài, nhưng bên trong thức ăn mà bà sai người chuẩn bị lại có vài món ăn làm từ thịt, mà trong đó có một món bà sai người chuẩn bị riêng cho Lục Di Ninh.

Là một đĩa thịt.

Thịt ba chỉ thượng hạng cắt lát, sau đó trưng dầu nóng, lại bỏ vào nước sốt nấu cho đến khi thịt mềm....

Gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, miếng thịt vừa vào miệng đã tan ra, quả thật là cực kỳ ngon.

Triệu Hoàng hậu không quá thích đồ ăn có quá nhiều dầu mỡ như vậy, nhưng Lục Di Ninh lại rất thích, một miếng lại một miếng, miệng nhai không ngừng nghỉ, chỉ trong chốc lát đã ăn sạch sẽ một đĩa thịt.

Sau khi ăn xong, nàng liền nói: “Ta muốn đi ngủ.”

“Mới vừa cơm nước xong đã đi ngủ không tốt....” Triệu Hoàng hậu nói, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt của Lục Di Ninh, lại mềm lòng ngay lập tức: “Con đi ngủ một lát đi.”

Chiêu Dương béo như vậy, cuối cùng vẫn có thể gầy xuống. Lục Di Ninh bây giờ không béo nên ăn nhiều một chút, ngủ nhiều một chút, hẳn là cũng không đáng ngại.

Sau khi Lục Di Ninh về phòng liền leo lên giường nằm, nhìn qua tựa hồ như đã ngủ ngay lập tức.

Nhưng cũng cũng chỉ có chính nàng biết, nàng nằm như vậy thật ra không phải là để ngủ, mà là để tu luyện.

“Tuy Đoan Vương phi có hơi ngốc, nhưng con người khá tốt.”

“Đúng vậy, nàng thật dễ hầu hạ, cũng không tức giận.”

“Ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng rất thích nàng ấy.”

.....

Bọn cung nữ thái giám trong cung của Triệu Hoàng hậu trò chuyện về Lục Di Ninh, đánh giá của bọn họ về nàng đều không tồi, dù sao Lục Di Ninh cũng chưa từng gây sự với họ.

Tần Diển tới thỉnh an Triệu Hoàng hậu, lại bị báo rằng Triệu Hoàng hậu đã nghỉ ngơi, thế nên không gặp được Triệu Hoàng hậu. Hắn vừa lúc nghe được những lời nghị luận, mặt tức khắc đen lại.

Hắn là một hoàng tử, hiện tại trong cung, thế nhưng còn không quan trọng bằng một kẻ ngốc!

Nghĩ đến chuyện Vĩnh Thành Đế phong Tần Tề làm Thái Tử, Tần Diển lại tức giận.

Vì sao Tần Tề lại có thể làm Thái Tử mà hắn lại không thể?

Tần Dục không giao lưu gì với Tần Tề, vì sao hắn lại nguyện ý giúp đỡ Tần Tề mà không muốn giúp hắn?

Tâm tình của Tần Diển cực kém. Hắn duỗi tay ngắt một nhánh hoa hạnh rồi đi nhanh ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong cung Thục phi, Thục phi và Ngũ hoàng tử Tần Tề vừa mới ăn cơm xong.

“Mẫu phi, vì sao con lại trở thành Thái Tử?” Tần Tề có chút mờ mịt, hấn một lòng muốn có đất phong, ngày ngày vui vẻ tiêu dao không ai quan tâm, không nghĩ tới chính mình đột nhiên trở thành Thái Tử, những mong muốn kia hết thảy đều không thể thực hiện được.

Điều duy nhất đáng mừng chính là, hấn không cần phải chia lìa với mẫu phi vì nếu hấn phải đi đến đất phong thì không thể mang Thục phi đi cùng.

“Con nếu đã được phong là Thái Tử thì cứ đảm đương cho tốt đi.” Thục phi nhìn nhi tử của mình mà thở dài.

Chuyện này đối với nhi tử của bà mà nói, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu....

“Mẫu phi, con không biết làm gì cả.” Tần Tề có chút rối rắm. Trước kia, hấn được Thục phi dung túng, căn bản là không học được gì nhiều, một năm này hấn nỗ lực học tập, cũng chỉ học được võ nghệ binh pháp.

Hấn như thế này, có thể đảm đương tốt chức vị Thái Tử sao?

Tần Tề có chút bất an, Thục phi lại xoa đầu hấn: “Con yên tâm, đại ca con sẽ giúp con.”

Tần Tề còn nhỏ, Thục phi tin tưởng Tần Dục nhất định sẽ giúp đỡ hấn.

“Thật sao?” Tần Tề hỏi.

“Đương nhiên, đại ca con sẽ giúp con, sau này con phải tôn trọng hấn hơn.” Thục phi nói.

“Vâng!” Tần Tề nói, tâm tình cực tốt. Có Tần Dục hỗ trợ, tương lai hẳn có cơ hội đăng cơ, hẳn là cuộc sống của hẳn sau này cũng có thể thoải mái chứ?

Tần Tề một lòng muốn giao chính sự cho Tần Dục, chính mình làm một vị tướng quân, tốt nhất là có thể thể đi Tây Bắc đánh người Nhung. Sau đó, liền có người vội vã chạy tới: “Nương nương, Hoàng Thượng lại hạ hai đạo ý chỉ.”

“Ồ? Là ý chỉ gì?” Thục phi hỏi.

“Hoàng Thượng đem Tây Bắc làm đất phong cho Đao Vương, sai ngài ấy nhanh chóng lên đường đi Tây Bắc, lại phong Thái Bình đạo nhân làm quốc sư.”

Cho dù là Thục phi hay là Tần Tề đều không để bụng Vĩnh Thành Đế có phong quốc sư hay không.

Lúc này, bọn họ đều đang kinh sợ vì chuyện Vĩnh Thành Đế ban đất phong cho Đao Vương.

Đao Vương bị ban đất phong, phải đi Tây Bắc, bọn họ phải làm sao bây giờ?

“Tây Bắc...” Tần Tề cực kỳ ghen tị với Tần Dục, đó chính là nơi hẳn muốn đi nhất!

Phụ hoàng sao lại phong đất Tây Bắc cho đại ca, lại bắt hẳn làm Hoàng đế?

Chuyện này rõ ràng phải đổi ngược lại mới đúng!

Lúc Thục phi và Tần Tề biết hai đạo ý chỉ này, đại thần trong triều đa số cũng đã biết, sau đó liền không khởi có chút giạt mình.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Đoan Vương bệnh tật ốm yếu, bệ hạ lại phái hấn đi Tây Bắc, đây không phải muốn hại chết hấn sao?

Lúc trước, bọn họ còn tưởng rằng quan hệ của bệ hạ và Đoan Vương đã hòa hoãn, hiện tại xem ra... bệ hạ tựa hồ vẫn chán ghét Đoan Vương như cũ?

Đoan Vương thật đáng thương.

Trên dưới cả triều đều rất đồng tình với Đoan Vương, cũng cũng chỉ có Triệu Hoàng hậu là cực kỳ bình tĩnh, căn bản chưa từng để ý chuyện này.

Tần Dục đã sớm nói qua với bà chuyện hấn muốn đi Tây Bắc, bà tuy không vui, nhưng nhi tử lại rất kiên trì, cuối cùng bà cũng chỉ có thể ủng hộ.

“Quốc sư là cái gì?” Lục Di Ninh hỏi Triệu Hoàng hậu. Tần Dục cho nàng làm Thái Bình đạo nhân, hiện tại.... Thái Bình đạo nhân bị phong là quốc sư?

Quốc sư là cái gì?

“Quốc sư là người rất lợi hại, cho dù là Hoàng đế cũng phải cung kính kính với hấn. Về sau, nếu con gặp Thái Bình đạo nhân, nhất định không thể đắc tội hấn.” Triệu Hoàng hậu biết không ít chuyện của nhi tử, nhưng cũng không quá rõ chuyện của Thái Bình đạo nhân, lúc này liền dặn dò.

Lục Di Ninh nghe vậy, lại cao hứng mở to hai mắt.

Quốc sư lợi hại như vậy sao?

Những người đó nói nàng là kẻ điên, không xứng với Tần Dục, nhưng hiện tại... nàng là quốc sư đấy! Nàng rất lợi hại!

Mặc dù... quốc sư này là do Tần Dục tạo ra...

Chương 88: Tần quốc sư (3)

Edit: Boo

Beta: Quanh

Vĩnh Thành Đế mới chỉ gặp qua Thái Bình đạo nhân đã lập tức phong hắn làm quốc sư, điều này khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Nhưng Thái Bình đạo nhân là người có bản lĩnh, không giống như Thanh Vân đạo trưởng dùng yêu ngôn mê hoặc dân chúng, cho nên cũng không có ai phản đối.

Việc Việc Vĩnh Thành đế phong quốc sư, so với việc giết sạch hòa thượng, đạo sĩ thì đây chỉ là một việc nhỏ.

Mặc kệ là hoàng gia hay đại thần, tất cả mọi người đều rất vui vì Vĩnh Thành Đế đã từ bỏ việc giết sạch hòa thượng đạo sĩ, đối với việc phong quốc sư đều không có ý kiến gì thêm, nhưng Vĩnh Thành Đế lại để Tần Dục đi đến đất phong ở Tây Bắc, điều này khiến mọi người đều bất mãn.

"Bệ hạ, cơ thể Đoan Vương không tốt, Tây Bắc kia toàn sỏi đá, sẽ tổn hại đến sức khỏe." Đám đại thần sôi nổi khuyên Vĩnh Thành Đế.

Vĩnh Thành Đế đã hạ quyết tâm: "Việc này đã định, các ngươi không cần nhiều lời."

"Chư vị, là bốn vương chủ động muốn đi Tây Bắc." Tần Dục cũng

nói.

Vĩnh Thành Đế cùng Tần Dục đều đã muốn vậy, các đại thần tuy rằng cảm thấy không tốt, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

Mặc dù vậy ánh mắt bọn họ nhìn Tần Dục tràn ngập sự đồng tình.

Ngoài mặt thì Tần Dục không biểu lộ gì thêm, hần thản nhiên đón nhận những ánh mắt đó mà đi ra khỏi tẩm cung Vĩnh Thành Đế, tuy trên mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại vô cùng cao hứng, sau đó hần liền bị Tần Tề ngăn cản.

"Đại hoàng huynh, nếu huynh đi Tây Bắc thì đệ phải làm sao bây giờ?" Tần Tề tội nghiệp nhìn Tần Dục.

Tần Dục vỗ bả vai Tần Tề: "Mẫu phi sẽ hỗ trợ đệ, yên tâm, sẽ không có việc gì."

Tần Tề còn nhỏ, sự vụ trong triều vẫn sẽ giao cho nội các xử lý.

Vĩnh Thành đế còn sống, các đại gia tộc bây giờ thế nào thì sau này vẫn sẽ thế.

Lại nói tiếp, đời trước hần làm Nhiếp Chính Vương, một lòng muốn đem Đại Tần phát triển thật tốt, cuối cùng vẫn không thay đổi được.

Hiện tại triều đình Đại Tần giống như một chiếc xe kéo quá nhiều đồ vật, lại còn là chiếc xe ngựa đang ở trên sườn núi.

Xe này trang bị quá nhiều thứ, tốc độ xuống sườn núi nhất định sẽ rất nhanh, người kéo xe ngựa nếu mặc kệ, thuận theo quán tính của xe, nói không chừng có thể an toàn đi tiếp, nhưng nếu người đó không muốn cho xe ngựa xuống sườn núi, dùng sức kéo lại.... Kết

quả cuối cùng chính là con ngựa cùng bản thân thương tích đầy mình.

Tần Dục cũng không nói nhiều với Tần Tề, hắn thấy nhớ Lục Di Ninh nên vội vàng trở về.

Mà khi hắn trở về lại được báo rằng Lục Di Ninh đang ngủ.

Lục Di Ninh không thể nào đang ngủ được, càng không có thói quen ngủ trưa, tại sao nàng lại đi ngủ? Tần Dục có chút lo lắng, liền vội trở về phòng, sau đó nhìn thấy Lục Di Ninh đang nằm thẳng tắp đột nhiên ngồi dậy, trong mắt không có chút ngái ngủ nào, ngược lại thần thái sáng láng.

Tần Dục kéo tay Lục Di Ninh: "Di Ninh, nàng không sao chứ?"

"Ta không sao! Ta rất lợi hại." Lục Di Ninh nói, sau đó trông mong nhìn Tần Dục: "Tần Dục, có phải bây giờ ta là quốc sư?"

"Đúng vậy, Di Ninh của ta là quốc sư." Tần Dục cười nói, Lục Di Ninh có rất nhiều điểm đặc biệt, hiện tại cho nàng nhiều thân phận khác nhau cũng có thể che giấu được nhiều chuyện, đây không phải là chuyện xấu.

Về sau hắn có thể giả làm quốc sư còn vương phi của hắn giả làm vương gia, không phải sao?

Lúc này Lục Di Ninh rất cao hứng, Tần Dục lại tỉ mỉ hỏi tình huống lúc đó.

Sau khi hỏi, Tần Dục phải thừa nhận Lục Di Ninh biểu hiện rất tốt.

Vương phi của hắn thông minh hơn nhiều so với những gì hắn tưởng

tưởng.

Khen Lục Di Ninh một lúc, Tần Dục lại hỏi: "Vĩnh Thành Đế.... Thân thể phụ hoàng thế nào?"

"Thân thể của ông ta không tốt, so với chàng còn không tốt bằng, nhưng nếu đi theo ta, mỗi ngày được ta chữa bệnh thì có thể tốt lên." Lục Di Ninh nói, lại bổ sung thêm một câu: "Nhưng ta phải chữa bệnh cho chàng, không chữa cho ông ta."

Tuy rằng có rất nhiều chuyện Lục Di Ninh vẫn không hiểu như trước, nhưng Tần Dục làm việc cũng không tránh mặt nàng, rốt cuộc đã làm nàng hiểu không ít chuyện, trong đó có chuyện liên quan tới Vĩnh Thành Đế.

Lục Di Ninh càng không thích Vĩnh Thành Đế.

Nếu Vĩnh Thành Đế đi theo nàng, nàng dùng nội lực duy trì mạng sống cho ông ta là có thể sống thêm được một khoảng thời gian dài, nhưng nàng sẽ không làm như vậy.

Nội lực của nàng là cho Tần Dục dùng.

"Được, Di Ninh trị cho ta." Tần Dục cười cười, lại nói: "Nhưng mấy ngày nay, nếu Di Ninh nguyện ý có thể xem cho ông ấy."

"Được, ta sẽ đi xem ông ấy." Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, gật đầu đáp ứng.

- - -

Vĩnh Thành Đế cho người lục soát hoàng cung tận hai lần, ấy vậy mà vẫn chưa tìm ra được tung tích của Thái Bình đạo nhân, chỉ có

thể tiếc nuối từ bỏ việc tìm kiếm.

Nhưng Vĩnh Thành Đế từ bỏ, vẫn còn những người khác tìm, đáng tiếc nhiều người như vậy lại không có ai có thể tìm ra được Thái Bình đạo nhân, trừ bỏ tết nguyên tiêu lần đó, còn lại không có ai gặp qua hẳn ta.

Quốc sư này thật sự không đơn giản.

Tất cả mọi người đều tán thành chuyện Thái Bình đạo nhân vô cùng lợi hại, đúng lúc này, Thái Bình đạo nhân lại xuất hiện ở tẩm cung Vĩnh Thành Đế.

Bộ dáng hẳn vẫn cao gầy như cũ, sau khi nhìn thấy Vĩnh Thành Đế, liền đặt tay lên đầu Vĩnh Thành Đế.

Từ lúc trưởng thành tới giờ Vĩnh Thành Đế chưa bị ai sờ đầu, hiện tại có người đặt tay lên đầu ông, ông không chỉ không tức giận mà vẻ mặt hoàn toàn thuận theo.

Thấy một màn như vậy, trong lòng mọi người đều rối rắm, chờ bọn họ nhìn thấy trong lúc vô ý Thái Bình đạo nhân lộ ra mấy ngón tay, trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh.

Tay của Thái Bình đạo nhân này tuy bị áo che lấp không rõ lắm, nhưng chỉ nhìn qua..... quá mức trắng nõn?

Người này.... đã thành niên chưa vậy?

Lần này Thái Bình đạo nhân nói chuyện một mình với Vĩnh Thành Đế, rồi ngay trước mặt mọi người, hẳn thản nhiên nháy qua cửa sổ rồi đi.

"Mau đuổi theo!" Vĩnh Thành Đế hô lớn.

Hộ vệ phụ trách bên người Vĩnh Thành Đế liền đuổi theo, nhưng rất nhanh liền bắt lực trở về.

Cuối cùng Vĩnh Thành Đế chỉ có thể thở dài một hơi, cũng không hề biết nơi Thái Bình đạo nhân biến mất là tấm điện ông ban cho Vương phi của Tần Dục.

Lục Di Ninh đem áo choàng đen đặt ở xà ngang ở cung điện của Tiêu Quý Phi, sau đó trở về chỗ Triệu Hoàng Hậu.

Lần này nàng nói với Triệu Hoàng Hậu là nàng buồn ngủ, thế nên Triệu Hoàng Hậu không biết nàng đã biến mất.

Mấy ngày kế tiếp, Lục Di Ninh lại đi gặp Vĩnh Thành Đế.

Thời gian nàng đi cũng không ổn định, mỗi lần là một thời điểm khác nhau, nhưng lần nào cũng là lúc Tần Dục đang ở chỗ Vĩnh Thành Đế, nàng muốn đi cùng Tần Dục nên mới thuận tiện đi xem bệnh cho Vĩnh Thành Đế.

Năm ngày sau, Lục Di Ninh liền dựa theo lời Tần Dục dạy, nói cho Vĩnh Thành Đế nàng phải rời đi, muốn đến Tây Bắc.

"Quốc sư!" Vĩnh Thành Đế nghe được lời Lục Di Ninh nói, lập tức lòng liền quỳnh lên.

Thái Bình đạo nhân mà đi Tây Bắc thì ông phải tính sao bây giờ?

Có Thái Bình đạo nhân hỗ trợ, so với thời điểm ăn tiên đan lúc trước thì hiện giờ thân thể ông tốt hơn rất nhiều, ông thật sự luyến tiếc việc phải từ bỏ tất cả.

Nhưng Lục Di Ninh chỉ dựa theo lời Tần Dục nói cho ông một tiếng, cũng không phải đến cầu xin ông đồng ý, cho nên nói xong nàng liền bay đi mất.

Mấy ngày nay tâm tình Vĩnh Thành Đế rất tốt, không nghĩ đến việc xử lý đám người Tiêu Quý Phi, nhưng Thái Bình Đạo nhân rời đi, chính ông lại sợ một lần nữa sẽ trở nên ốm yếu.

Vĩnh Thành Đế càng hận đám người Tiêu Quý Phi.

Tiêu gia đã bị chém hết, còn Tiêu Quý Phi và Tần Diệu vẫn ở thiên lao....

"Dục nhi, trăm muốn đem hai người họ lăng trì!" Vĩnh Thành Đế nói.

"Phụ hoàng, việc này trăm triệu lần không thể làm." Tần Dục lập tức khuyên, đem hai người này đi lăng trì, việc này chỉ khiến cho người khác chê cười thôi.

Một lúc sau Vĩnh Thành Đế mới bình tĩnh lại, cũng biết việc này là không thể được, hít một hơi sâu, từ bỏ tính toán này: "Ban Tiêu Quý Phi thước lụa trắng, Tần Diệu.... Đem hấn biếm thành thứ dân, phái đi trông coi hoàng lăng!"

Làm một vương gia đi trông coi hoàng lăng đã là một hình phạt rất nặng, lại còn bị biếm thành thứ dân...

Bên hoàng lăng có rất nhiều người đều là tội nhân, trước đây Tần Diệu có thân phận hoàng tử, chẳng sợ việc ăn không ngon, ở không tốt, tuy không thể tiếp xúc với triều chính, nhưng ít ra không ai dám bất kính với hấn, nhưng nếu như hấn bị biếm thành thứ dân, bên người không có hộ vệ.....

Hơn nữa người ở hoàng lăng sẽ bỏ đá xuống giếng, gây khó dễ cho hấn.

Tần Dục có chút mong đợi.

Tần Dục đi lại không tiện, luôn luôn cố gắng tránh không ra mặt, nhưng lần này đi tuyên chỉ, hấn lại tự mình đi.

Hấn làm việc này giống hệt như đời trước, lần đó trong lòng hấn hận vô cùng, nhưng lần này hấn lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ở thiên lao, Tần Dục thấy được thân thể dơ bẩn của Tần Diệu.

"Tần Dục! Không không, Đại hoàng huynh!" Tần Diệu nhìn thấy Tần Dục, lập tức gục trước cửa, sau đó cầu xin: "Đại hoàng huynh, thả ta ra, xin huynh thả ta ra...."

Tần Diệu rất giống Vĩnh Thành Đế ở chỗ một chút khổ cũng không chịu nổi, hơn nữa một năm này, bởi vì Tần Dục đều tránh xa những mâu thuẫn của hai người, lúc này hấn mới dám lại gần cầu xin Tần Dục.

Đương nhiên hấn làm như vậy cũng là vì nghe nói Tần Dục bị Vĩnh Thành Đế ném đi Tây Bắc.

Ban đầu hấn còn nghĩ, chính mình thảm như vậy, nói không chừng người đứng phía sau chính là Tần Dục, nhưng sau khi biết chuyện này, hấn liền cảm thấy Tần Dục cùng với hấn giống nhau, đều là người bị hại.

Đều do Tần Nhạc, không nghĩ tới hấn chính là người lòng lang dạ sói.

"Người cầu cứu ta?" Tần Dục cười khế một tiếng: "Tần Diệu, thời điểm người đẩy ta ra khỏi xe ngựa, sao không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có ngày này?"

Biểu tình trên mặt Tần Diệu cứng lại, ngay sau đó lại nói: "Đại hoàng huynh, đệ thật sự không cố ý, khi đó đệ không cẩn thận...." Cũng không biết có phải càng nói nhiều càng khiến bản thân mình thêm tin tưởng hay không, Tần Diệu càng nói càng chắc chắn: "Chỉ là đệ không cẩn thận thôi, đại hoàng huynh, nhiều năm như vậy, huynh cũng hại đệ rất nhiều lần, mọi thứ nên để cho qua đi."

"Đúng vậy, để qua." Tần Dục cười nói: "Người yên tâm, về sau ta sẽ không hại người."

Tần Diệu cảm giác được lời nói của Tần Dục không thích hợp, đúng lúc này, Tần Dục nhìn về thái giám phía sau: "Công công, tuyên chỉ đi."

Chương 89: Rời đi (1)

Edit: tumacuyen

Beta: Quanh

Sau khi tuyên đọc ý chỉ của Vĩnh Thành đế, Tần Diệu liền ngậy đại.

Tiêu Quý phi giống như điên cuồng: "Không, sẽ không! Bệ hạ sẽ không làm như vậy!"

"Tiêu Quý phi, phụ hoàng là người như thế nào, người hấn là người rõ ràng nhất mới đúng." Tần Dục cười nói.

Biểu tình của Tiêu Quý phi cứng lại.

Tần Dục nói không sai, Vĩnh Thành đế là người như thế nào, bà rất rõ ràng.

Người nọ ích kỉ, vĩnh viễn chỉ nghĩ cho bản thân mình, người làm hấn vui vẻ hấn sẽ nguyện ý nhìn nhiều thêm một chút, người làm hấn mất hứng hấn sẽ không bao giờ gặp lại.

Triệu Hoàng hậu là thê tử kết tóc của hấn, Tần Dục là đích trưởng tử của hấn, hấn không thích cũng có thể coi như không thấy bọn họ, mà bà cùng Tần Diệu...

Bọn họ gây ra việc thương tổn Vĩnh Thành đế, hấn không đem họ đi ngũ mã phanh thây đã là hạ thủ lưu tình.

Tiêu Quý phi vô cùng hối hận, hối hận bản thân đã không sớm động thủ.

Không, kì thật không phải bà không nghĩ đến chuyện động thủ sớm hơn, chỉ là thời cơ chưa chín muồi, tuy rằng Vĩnh Thành để thích bà nhưng lại chưa từng cho bà quá nhiều quyền lợi, nhi tử bà vẫn luôn là thứ kéo chân bà...

Tiêu Quý phi ngồi trong phòng giam, không khóc cũng không hô, chỉ ngơ ngác mà nhìn ba thước lụa trắng kia, nhìn một lát bà đột nhiên ngồi dậy nhìn về phía Tần Dục: "Có phải là ngươi hay không?"

"Tiêu Quý phi nói cái gì?" Tần Dục cười hỏi, sau đó liền phát phát tay áo, nói: "Các ngươi đi ra ngoài trước đi."

Những người đi theo phía sau Tần Dục đều rời đi, trong phòng giam chỉ còn lại ba người bọn họ.

Lúc này Tần Dục lại nói: "Là ta thì sao?"

"Là ngươi! Vì sao ngươi muốn hại ta như vậy?" Tần Diệu đột nhiên nháy dựng lên.

"Lời này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng." Tần Dục nhìn về phía Tần Diệu: "Vì sao ngươi muốn hại ta như vậy?"

"Ta chỉ là không cẩn thận, ta là không cẩn thận."

"À.... Ta cũng là không cẩn thận." Tần Dục nói: "Thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, hiện tại ngươi như vậy cũng là tự làm tự chịu."

Hắn khác Tần Diệu, ít nhất hắn chưa từng chủ động bày kế hại Tần Diệu.

Trước kia vào thời điểm Tần Dục vô cùng thống khổ, hắn thường sẽ tượng tượng đến việc nhốt Tần Diệu vào ngục đánh ròi tra tấn hắn ta như thế nào, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy thập phần vô vị.

Rốt cuộc.... Hắn đã trả thù thành công.

- - -

Rất nhanh Tần Dục liền rời đi, hắn đến chỗ Tần Nhạc.

Tần Nhạc bày kế hãm hại Tần Dục, còn động tay động chân vào việc khoa cử, đặt việc này ra trước mắt Vĩnh Thành để là có thể khiến ngài biếm hắn làm thứ dân, nhưng hiện tại...

Có Tần Diệu ở phía trước, căn bản không có ai chú ý đến Tần Nhạc.

"Nhị hoàng đệ, vận khí của ngươi đúng là không tốt, cả đời đều chỉ có thể sống dưới bóng của ta và Tần Diệu, vất vả lắm mới làm ra đại sự, kết quả vẫn không được mấy người chú ý đến ngươi." Tần Dục nhìn Tần Nhạc, trên mặt mang vẻ đồng tình.

Biểu tình Tần Nhạc vắn vẹo.

Mấy ngày nay Tần Nhạc sống không quá tốt.

Sau khi Tô Minh Châu xé rách mặt với hắn, hắn mới biết được hoá ra mình bị Tô Minh Châu hạ được, đến hài tử cũng không có được.

Nữ nhân này thật sự quá mức đáng căm giận! Tần Nhạc hận không thể giết chết Tô Minh Châu, kết quả vào thời điểm Tần Dục hạ chỉ giam cầm hắn lại cho Tô Minh Châu chọn mười hạ nhân...

Tô Minh Châu chọn mười hạ nhân đều là hồi môn đến Vinh Vương phủ của nàng, đối với nàng đều trung thành và tận tâm, có mười người này hẳn không chỉ không có cách nào giết chết hoặc thương tổn Tô Minh Châu, thậm chí còn phải nhìn sắc mặt Tô Minh Châu mà sống.

Mấy ngày nay Vương phi vốn dĩ vô cùng ôn nhu của hẳn ngày nào cũng quát mắng hẳn, đem tôn nghiêm của hẳn cho chó ăn...

Những ngày qua là những ngày hẳn chán ghét nhất, nhưng hẳn không có cách nào ngăn chúng lại.

"Tần Dục, vì sao ngươi muốn hại ta?" Tần Nhạc hỏi. Hẳn xem như đã nhìn ra, Tần Dục và Tô Minh Châu chắc chắn đã sớm thông đồng với nhau!

"Lễ thượng vẫn lai [1] mà thôi." Tần Dục nói: "Nếu ngươi thật sự an phận, ta cũng lười ra tay với ngươi, nhưng ngươi có quá nhiều ý đồ, tay cũng duỗi quá dài."

[1] lễ thượng vẫn lai: có qua có lại.

Sắc mặt Tần Nhạc trắng nhợt, đột nhiên nghĩ tới việc chính mình tìm người ám sát Tần Dục.

Tần Dục có thể biết được quan hệ của Thanh Vân đạo trưởng và Tần Diệu, có thể thuyết phục được Tô Minh Châu vốn đối với hẳn nói gì nghe nấy, vậy thì lúc hẳn tìm người ám sát Tần Dục, hẳn tự nhiên cũng biết.

"Tần Nhạc, ngươi có hối hận không?" Tần Dục hỏi một tiếng, sau đó liền rời đi.

Hắn cùng Lục Di Ninh đã từng chết trong tay Tần Nhạc nên khi mới trọng sinh, hắn đã muốn chặt kẻ này làm tám khúc.

Nhưng hiện tại.... Hắn lại cảm thấy khiến kẻ này sống không bằng chết còn tốt hơn.

Sau khi Tần Dục rời đi, Tô Minh Châu mới bước ra từ trong phòng, nàng nhìn Tần Nhạc, mặt đầy châm chọc: "Có một số người quá coi trọng bản thân, rõ ràng chỉ là một con gà, vậy mà còn ảo tưởng làm phượng hoàng."

"Tô Minh Châu!" Tần Nhạc phẫn nộ nhìn về phía thê tử của mình.

"Thế nào? Chẳng nhẽ ta nói còn sai? Người nhìn người có điểm nào so được với Tần Dục?" Tô Minh Châu nói, sau đó lại lạnh mặt: "Tần Nhạc, tốt nhất ngươi nên mau chóng dọn sạch chuồng ngựa đi."

Tần Nhạc đen mặt, trước kia khi hắn ở trong cung dù không được coi trọng cũng chưa từng trải qua chuyện thế này: "Đừng mơ tưởng!"

"Người có thể không làm, dù sao khi nào người làm xong thì khi đó có cơm ăn." Tô Minh Châu nói.

Tuy rằng Tần Dục tính toán đi Tây Bắc, không nghĩ đến việc lưu lại giúp Tần Tề nhưng trước khi đi hắn vẫn làm một chút việc.

Dựa vào kí ức, sau khi khiến Tần Diệu và Tần Nhạc cùng rơi đài, hắn liền bắt hai phần mười quan viên trong triều.

Suy nghĩ cho Đại Tần nên hắn không đại khai sát giới [2], những quan viên đó phần lớn chỉ là xét nhà lưu đày, mà dựa vào việc xét nhà khiến cho quốc khố Đại Tần vốn đã trống rỗng nhiều năm cùng với tư khố (quỹ riêng) của Hoàng đế đều có thêm tiền.

[2] đại khai sát giới: xuống đao giết người (thoả sức chém giết).

Không chỉ có thế, tuy rằng thiếu rất nhiều chức vụ nhưng tốc độ làm việc của quan viên trong triều không hề chậm chạp, ngược lại còn nhanh hơn.

Không nói nơi khác, chỉ riêng Hộ bộ.... Trước đây quan viên bên ngoài trở về kinh báo cáo công việc, không trả bạc tuyệt đối không được thông qua, bây giờ không phải đút lót bạc cho Hộ bộ, ngược lại công việc báo cáo nhanh hơn rất nhiều.

Ngoài việc thanh tẩy triều đình, Tần Dục còn tiếp nhận khoa cử.

Bởi Vĩnh Thành đế là người ra đề thi vậy nên khoa cử lần này cũng rất công bằng.

Chính là.... Bởi vì Vĩnh Thành đế yêu thích những thí sinh hành văn nổi bật, những năm gần đây đều chọn các sĩ tử đứng đầu là những người văn chương hoa mỹ nhưng kỳ thực lại không hiểu thực tế.

Vĩnh Thành đế cảm thấy rất tốt nhưng Tần Dục thì ngược lại.

Thể loại văn chương bay bổng sáo rỗng, bên trong không có một chút nội dung đều bị Tần Dục bỏ đi.

Tần Dục chỉ định tiến sĩ nhưng lại không nhúng tay vào thi Đình.

Hắn phải rời khỏi kinh thành.

Trước kia hắn đã từng rời khỏi kinh thành nhưng chưa từng đi quá xa, lần này đến một nơi vô cùng xa xôi, đối với hắn mà nói là hoàn toàn xa lạ.

Tâm tình Tần Dục có chút phức tạp nhưng cũng tràn ngập mong chờ.

Tuy rằng đại thù vẫn còn đấy, nhưng hắn cũng có chút vui sướng đối với việc sắp xảy ra trong tương lai.

Tần Dục đã dọn ra ngoài, nhưng căn bản ban ngày đều phải ở lại trong cung nên không có thời gian ở chung với Lục Di Ninh.

Đối với việc này Lục Di Ninh rất không vui, cũng muốn bắt chước Thái Bình đạo nhân đi vào cung... Nhưng nàng là người rất nghe lời nên rốt cuộc không đi.

Nếu không vào cung... sinh hoạt của Lục Di Ninh liền giống như trước kia: ban ngày đi theo Hồ phu nhân cùng Hồ đại phu học y, đến khi Tần Dục sắp về liền chạy đứng trước cửa Đoan Vương phủ chờ Tần Dục.

- - -

Hôm nay Tần Dục trở về sớm hơn so với bình thường, không chỉ vậy còn mang vịt nướng cho Lục Di Ninh.

"Là vịt nướng Phúc Mãn lâu!" Lục Di Ninh nhìn hộp gỗ đựng vịt nướng Tần Dục mang về, mắt sáng lấp lánh.

Lần này Tần Dục mua hai con vịt nướng, bản thân hắn ăn chưa tới một phần tư, chỗ còn lại để Lục Di Ninh giải quyết nốt.

Nhìn Lục Di Ninh ăn sạch sẽ vịt nướng, mặt đầy dầu mỡ thoả mãn xoa xoa miệng, Tần Dục đột nhiên hỏi: "Di Ninh, buổi tối có muốn ra ngoài chơi không?"

"Người dẫn ta đi sao?" Lục Di Ninh tò mò nhìn về phía Tần Dục hỏi.

"Đúng vậy, ta dẫn nàng đi." Tần Dục nói.

Tần Dục mang theo Lục Di Ninh đi đến một toà nhà trong kinh thành.

Toà nhà kia vốn là của một quan viên thuộc Hình Bộ, nhưng không lâu trước đây quan viên kia đã bị Tần Dục lột mũ cách chuồn (cách chức), toà nhà này liền thuộc về quốc khố.

Bởi vì Tần Dục bãi chức rất nhiều quan viên trong triều nên hiện giờ có rất nhiều toà nhà như vậy trong kinh thành, cơ bản đều bị dán giấy niêm phong lên, toà nhà này cũng không phải ngoại lệ.

Sau giờ giới nghiêm buổi đêm hôm nay, Tần Dục mang theo Lục Di Ninh và rất nhiều hộ vệ đi vào từ cửa hông, sau đó lại vào trong hoa viên.

Hoa viên trong toà nhà này vốn dĩ có rất nhiều hoa cỏ quý hiếm, nhưng hiện tại tất cả hoa cỏ cây cối đó đều đã bị đào lên.

Lúc này ở giữa có một cái động, một cái động rất lớn.

"Việc ở đây có ai phát hiện không?" Tần Dục nhìn về phía Triệu Nam.

"Vương gia, chúng thần hành sự vô cùng cẩn thận, không có ai phát hiện ra!" Triệu Nam nói.

Triệu Nam vốn ổn trọng, nhưng lúc này vẻ mặt của hắn vô cùng kích động, cho dù dưới bóng đêm cũng không có cách nào che dấu được.

Tần Dục biết hắn kích động vì cái gì, chính hắn lúc này cũng có chút

kích động, thậm chí dù đã sớm biết trước kết quả nhưng vẫn hỏi lại một câu: "Đã đào thông?"

"Vâng, vương gia, đã đào thông." Triệu Nam nói.

"Chúng ta đi xem." Khoé miệng Tần Dục hơi cong, nhưng rất nhanh liền nhíu mày - hẳn ngồi xe lăn, không dễ gì vào được.

"Vương gia, để thần cống người." Triệu Nam nói.

Tần Dục còn chưa kịp nói, Lục Di Ninh đã nói: "Để ta, để ta cống!"

Tần Dục hơi ngẩn người, ngay sau đó cười nói: "Được, nàng đến cống."

Tần Dục ghé vào lưng Lục Di Ninh, đi theo Triệu Nam vào hầm ngầm hẳn cho người đào.

Bên cạnh toà nhà này là phủ đệ của kẻ đắc lực nhất bên người Vĩnh Thành đế - thái giám Phúc Quý.

Mà cái hầm ngầm này... Nó thông xuống dưới nền đất nhà kho của đại thái giám chỉ yêu tiền tài không màng thứ khác.

Chương 90: Rời đi (2)

Edit: Hanglulu

Beta: Ahkung

Phúc Quý thích bạc, hắn còn thích bạc trắng và vàng thật.

Đi theo Vĩnh Thành Đế nhiều năm như vậy, làm người hầu đắc lực nhất bên Vĩnh Thành Đế, Phúc Quý thu tiền đến mỗi tay, mà hắn dù là thu ngân phiếu hay là thu trân bảo gì cũng sẽ đổi thành vàng bạc, sau đó chôn ở trong phủ nhà mình.

Thỉnh thoảng có thời gian rảnh xuất cung, hắn chỉ thích ở tại ngân khố của mình, cái gì cũng không làm chỉ nhìn những khối bạc đó, hắn cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Mà những việc này, là đời trước sau khi chết Tần Dục mới biết được.

Phúc Quý làm việc mọi mặt đều khéo léo linh hoạt, lại tương đối nhẹ nhàng mềm mỏng, không vênh váo huênh hoang, mà hắn lúc ấy đang là Nhiếp Chính Vương, tuy biết Phúc Quý vẫn luôn nhận hối lộ, nhưng bởi Phúc Quý chưa từng đắc tội hắn, lại là người hầu hạ lâu năm bên người Vĩnh Thành Đế, cho nên vẫn chưa làm gì kẻ này. Vĩnh Thành Đế sau khi chết còn cho phép gã xuất cung.

Sau khi Phúc Quý xuất cung, liền ở tại phủ đệ này, cuộc sống thường ngày không quá xa hoa, thậm chí có thể nói là đơn giản. Kể từ đó, hắn càng không quan tâm lão thái giám này nữa, kết quả... Chính là một lão thái giám không vênh váo huênh hoang như vậy, khi người Nhung xông vào nhà hắn, sau khi đào ba thước đất lên, thế mà lại từ

nhà hấn đào ra hầm chứa mấy trăm vạn lượng bạc, hơn một trăm linh hai vạn lượng vàng.

Sau khi người Nhung đánh hạ kinh thành, chúng có thể nhanh chóng ổn định dưỡng sức, thậm chí có tiền đi đánh Giang Nam, toàn bộ là do bọn chúng ở kinh thành chiếm đoạt của cải rất nhiều nhà quan lại, mà trong đó, của cải của Phúc Quý bị chiếm đoạt có lẽ không phải nhiều nhất, nhưng luận về vàng bạc thực sự lại không có ai nhiều hơn so với hấn.

Tần Dục giúp đỡ Tần Tề chiếm đoạt của vài đại thần, nhưng bạc của Phúc Quý này, hấn lại quyết định tự mình thu vào. Phúc Quý đào ngân khố ngầm, chỉ có mình hấn có chìa khóa, cũng chỉ có mình hấn đi vào, hấn sẽ không để cho người khác đi xem xét, đúng lúc này bởi vì Vĩnh Thành Đế bệnh nặng nên cả ngày hấn đều ở trong cung hầu hạ, không thể xuất cung.

Nói cách khác.... Ngay lúc này dọn sạch ngân khố Phúc Quý, hấn một chút cũng sẽ không biết.

Mà dọn sạch ngân khố Phúc Quý..... Muốn đi cống chính khảng định sẽ bị Phúc Quý phát hiện, nhưng không phải có thể đào một cái đường ngầm sao?

Triệu Nam đào ra hầm ngầm rất lớn, nhưng bởi vì thời gian gấp rút không kịp xử lý qua, vì vậy khắp nơi đều là bùn, bởi vì có hồ nước ở kế bên nên nơi này còn đặc biệt lầy lội, đi bộ lên từng bước một chân nông một chân sâu, hết sức khó khăn.

Nhưng dù vậy, Tần Dục được Lục Di Ninh công, vẫn không cảm nhận được chút lắc lư nào. Lục Di Ninh đi rất vững vàng, rốt cuộc cũng tới được đích, nàng đem Tần Dục đặt ở trên ghế mà Triệu Nam mang vào, xoay người, sau đó cười tủm tỉm nhìn về phía Tần Dục.

Ngân khố đã đốt đuốc thắp sáng lên, đem dáng vẻ chờ đợi khen ngợi của Lục Di Ninh hiện ra rõ ràng trước mắt Tần Dục, Tần Dục cười khẽ một tiếng, cầm tay nàng: "Di Ninh thật lợi hại."

Sau khi Tần Dục khen Lục Di Ninh, mới nhìn về phía chung quanh, sau đó không khỏi kinh ngạc cảm thán.

Nơi này thật sự có quá nhiều bạc!

Tần Dục đã trải qua việc giữ chức Nhiếp Chính Vương, cũng coi như đã thấy qua chuyện đời, thế nhưng trước kia hắn chưa từng một lần thấy qua nhiều vàng bạc đến như vậy.

Hắn vẫn luôn nỗ lực kiếm tiền mấy năm nay, nhưng mà tiền hắn kiếm được so với nơi này, thật không được coi là cái gì.

Đương nhiên, hắn cần quá nhiều ngân lượng, ngay cả khi trộm chường này ngân khố cũng không đủ dùng, chờ về sau đi Tây Bắc, hắn vẫn nên nghĩ biện pháp dùng bạc ngân khố này đi sinh tiền, kiếm nhiều bạc hơn mới được.

Thọ Hỉ đi theo phía sau Tần Dục, nhìn đến ngân khố này cũng bị kinh sợ, sau đó lại tôn kính khâm phục mà nhìn Tần Dục.

Vương gia bọn họ thật sự quá lợi hại! Quả thật là thần cơ diệu toán đoán việc như thần!

Phúc Quý kia luôn khiêm nhường, thu tiền không công khai, không một ai biết thật ra hắn lại có nhiều của cải như vậy, kết quả... Nhưng cuối cùng tất cả số tiền này đều nằm trên tay Vương gia nhà hắn.

"Nhiều bạc như vậy, khi nào mới có thể dọn xong?" Tần Dục nhìn về

phía Triệu Nam.

"Vương gia, ước chừng sẽ mất vài ngày mới có thể dọn xong." Triệu Nam nói.

"Ta sẽ chờ dọn xong tất cả rồi rời kinh thành." Tần Dục nói.

"Dạ, Vương gia." Triệu Nam nói.

"Các người mau chóng đem đồ vật dọn càng sớm càng tốt, cho người đưa đi Tây Bắc, nhớ rõ giữ lại những người này, đến lúc đó còn dọn những đồ vật khác." Tần Dục lại nói.

"Dạ, Vương gia." Triệu Nam lên tiếng, càng hưng phấn. Còn có đồ vật khác muốn dọn? Hay là...Vương gia nhà hẳn tìm được ngân khố khác rồi?

Nếu lại dọn thêm mấy cái... Ngay cả khi Tây Bắc là vùng đất cằn cỗi sỏi đá, cũng có thể làm cho nó giàu có lên đi?

Triệu Nam đặc biệt hưng phấn, nhưng hẳn nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Tần Dục cùng Triệu Nam thương lượng một chút về việc chừng đó bạc đưa đi Tây Bắc thế nào, đi con đường nào, phái người nào bảo vệ, mà lúc này, Lục Di Ninh đang xem từng đồng vàng bạc kia.

Lục Di Ninh cũng không có khái niệm đối với vàng bạc, nhưng nhiều vàng bạc như vậy đặt cùng nhau, lại có ngọn đuốc chiếu xạ, thật sự vô cùng vô cùng xinh đẹp, mà nàng lại thích sự đẹp đẽ này.

Dĩ nhiên là nàng càng thích Tần Dục — thỉnh thoảng phải quay đầu lại để nhìn Tần Dục.

Tần Dục cùng với Lục Di Ninh ở trong ngân khố ngằm chơi một lúc, rồi cùng nhau trở về. Sau khi trở về nhà, Tần Dục mới phát hiện trên mặt đất đã đầy dấu chân dính bùn của Lục Di Ninh.

"Giày ta bẩn rồi." Lục Di Ninh có chút ảo não nhìn chân mình: "Chân cũng bẩn luôn."

"Rửa một chút là sạch thôi." Tần Dục cười nói, cho người hầu mang nước tiến vào.

"Vậy chúng ta cùng nhau rửa!" Lục Di Ninh nhìn về phía Tần Dục, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Tần Dục liếc mắt nhìn Lục Di Ninh một cái, mỉm cười đồng ý.

Nhờ Lục Di Ninh giúp đỡ điều trị không gián đoạn suốt một năm, tắm nước thuốc không ngừng, tuy Tần Dục vẫn chưa thể đứng lên, nhưng hai chân của hắn cũng đã gần giống như người bình thường, chỉ là nhìn có chút hơi gầy mà thôi.

Dù vậy, Tần Dục vẫn thấy đôi chân của mình thật xấu, so sánh với phía dưới, cặp chân kia của Lục Di Ninh xinh đẹp hơn nhiều.

Thân thể Lục Di Ninh trong một thời gian dài ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cho nên khung cơ thể không được lớn lắm, đặc biệt là đôi bàn chân kia lại càng nhỏ nhắn vừa vặn, mỗi đầu ngón chân đều đặc biệt đáng yêu...

Tần Dục nhìn cặp chân kia, đột nhiên cảm thấy có chút nóng, ma xui quỷ khiến nói: "Di Ninh, ta giúp nàng lau chân được không?" Hắn rất muốn biết, cặp chân kia khi bị nắm ở trong tay hắn là cảm giác như thế nào.

Lục Di Ninh không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng nói: "Được nha, ta cũng giúp chàng lau chân".

Lục Di Ninh vừa dứt lời liền duỗi tay nắm lấy chân của Tần Dục, muốn giúp Tần Dục lau khô.

Chân Tần Dục không thể cử động, liền như vậy trơ mắt mà nhìn Lục Di Ninh lau khô chân mình, tiếp theo, Lục Di Ninh lại thoải mái hào phóng đem chân mình gác lên đùi hắn.

Tần Dục nhẹ nhàng lau, xoa xoa, tay hắn không cầm được mà ở trên chân Lục Di Ninh vuốt ve làn da mịn màng kia, quả thật làm hắn yêu thích không muốn buông tay.

Lục Di Ninh thật thích Tần Dục sờ, chạm vào nàng, đối với chuyện Tần Dục rửa chân cho mình, nàng đặc biệt mong chờ, nhưng mà...

Thời điểm bị Tần Dục đụng tới bàn chân, nàng chịu ngứa không được, cho đến khi Tần Dục xoa nắn...

Nàng rất cuống nhẹn không được nữa, theo bản năng rút chân mình về, sau đó vội vàng chạy trốn tới bên cạnh, trong lòng còn sợ hãi mà nhìn Tần Dục.

Nàng chạy trốn quá nhanh, nên vô ý đá ngã lẩn thùng nước rửa chân làm nó phát ra tiếng "loảng xoảng" rất lớn.

"Vương gia?" Thọ Hỉ ở bên ngoài kêu một tiếng.

Tần Dục rất cuống khôi phục tinh thần lại, nhìn nhìn tay mình, thở dài: "Thọ Hỉ, tìm người tới thu dọn một chút, đổi xô nước." Hắn... có chút trở nên không nhận biết được chính mình.

- ----

Những ngày tiếp theo, Tần Dục không lên triều, mà bắt đầu chuẩn bị việc rời kinh thành.

Đem tất cả đồ vật đáng giá trong Đao Vương phủ thu dọn hết. Lúc sau, Tần Dục mang theo Lục Di Ninh đi ra ngoại thành đến thôn trang. Sau đó tiếp tục thu dọn đồ đạc, làm ra đủ loại sắp đặt bố trí, hơn nữa là tìm Chiêu Dương nói chuyện.

Tần Dục là tính mang theo Chiêu Dương đi Tây Bắc, đáng tiếc việc này trước đó chưa từng nói cho Chiêu Dương biết.

"Hoàng huynh, huynh muốn mang muội đi Tây Bắc?" Chiêu Dương kinh ngạc nhìn Tần Dục, nàng đã sớm biết chuyện Tần Dục muốn đi Tây Bắc, nhưng vẫn không biết Tần Dục tính mang nàng theo cùng.

"Muội nguyện ý đi sao?" Tần Dục hỏi: "Tây Bắc bên kia hoàn cảnh không được tốt lắm, rất nhiều đồ vật đều không thể mua được, nhưng so với hiện tại, bên kia càng thêm tự do..."

Tần Dục còn tưởng lại cần phải nói những điểm tốt ở Tây Bắc, Chiêu Dương lập tức đáp ứng: "Muội muốn đi!"

Tần Dục vốn dĩ chuẩn bị rất nhiều lời nói muốn thuyết phục Chiêu Dương, nhưng mà những lời đó căn bản không có dùng tới...

"Hoàng huynh, muội vẫn luôn muốn đi ra ngoài nhìn xem, muội...muội không sợ khổ!" Chiêu Dương vội vàng nói, nàng ở thôn trang này, cũng sống không quá xa hoa lãng phí.

Đến Tây Bắc...chỗ đó tuy cần cõng nguy hiểm, nhưng lại càng tự do,

không phải sao?

Ở kinh thành, nàng có rất nhiều việc phải chú ý, thậm chí không thể dễ dàng rời khỏi thôn trang này, nhưng đi Tây Bắc...nàng còn có thể cưỡi ngựa đi rêu rao khắp nơi?

Chiêu Dương kích động đến mức mặt cũng ửng đỏ.

Tần Dục nhìn mặt muội muội mình có chút sắc hồng, khẽ thở dài một tiếng. Chờ đi Tây Bắc, nói không chừng muội muội hấn càng thêm quậy phá hơn...

Tuy nhiên, Chiêu Dương khỏe mạnh như vậy, so với nữ nhân yếu đuối béo mập trước kia cũng tốt hơn.

Người ở thôn trang Tần Dục, hấn muốn tất cả đều mang đi, còn có rất nhiều công cụ, hấn cũng muốn mang theo toàn bộ.

Người dưới tay Tần Dục có không ít, nhưng những người đó hấn đều giao việc cho bọn họ, cho nên, cuối cùng hấn lại không có đủ người hộ tống mình đi Tây Bắc.

Có khó khăn là phải nêu ra, Tần Dục đem tất cả đồ vật của mình thu dọn tốt. Lúc sau, liền vào cung, tìm gặp Vĩnh Thành Đế.

Người được phong vương sẽ có số lượng hộ vệ nhất định, mà hấn hy vọng có thể gia tăng thêm một chút.

Lục Di Ninh chữa bệnh giúp Vĩnh Thành Đế được vài ngày, nhưng đó chỉ là trị ngọn không trị tận gốc, sau đó nàng không hề chữa bệnh giúp Vĩnh Thành Đế nữa, cho nên thân thể Vĩnh Thành Đế lại khó chịu, tinh thần còn tệ hơn. Tuy rằng có các ngự y dùng thuốc tốt điều dưỡng, nhưng ước tính ông chỉ còn có thể sống thêm được một hai

tháng. Đương nhiên, các ngự y đều sợ Vĩnh Thành Đế trách tội, đối với Vĩnh Thành Đế, bọn họ nói chính là một hai năm.

Trên người không khoẻ làm cho cảm xúc của Vĩnh Thành Đế trở nên không ổn định, đối với người xung quanh tràn ngập ý nghĩ thù địch, lúc này Tần Dục muốn xin thêm hộ vệ, ông liền phần nộ nhìn về phía Tần Dục: "Người muốn làm cái gì?"

Người này muốn càng nhiều hộ vệ, có mục đích gì?

"Phụ hoàng, trên đường đi Tây Bắc rất nguy hiểm, nhi thần hy vọng có thể gia tăng số lượng hộ vệ." Tần Dục một chút cũng không để bụng đến sự hoài nghi của Vĩnh Thành Đế mà nghiêm túc giải thích.

Nhìn đến bộ dạng này của Tần Dục, ngược lại Vĩnh Thành Đế khó mà nói thêm được cái gì. Đôi mắt ông đã có chút nhìn không rõ, lúc này nhìn về phía Tần Dục thì không thấy rõ bộ dáng của Tần Dục, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy nhi tử này ngồi ở trên xe lăn, uốn lưng thẳng tắp.

"Gia tăng gấp đôi hộ vệ cho con, con... lấy người bên Cẩm vệ quân đi." Vĩnh Thành Đế phát phát tay, cho Tần Dục lui ra ngoài.

Ông nhớ tới bộ dáng Tần Dục khi còn nhỏ, khi đó đứa nhỏ này hết sức thông minh, vẫn luôn làm ông kiêu ngạo, nhưng hiện tại...

Cũng không biết có phải sinh mệnh gần kết thúc hay không, lúc này Vĩnh Thành Đế đột nhiên có chút không muốn Tần Dục đi. Ông sẽ chết, Tần Dục còn muốn đi Tây Bắc, có phải quá không đem người phụ phân như ông để trong lòng hay không?

Không, ông còn có thể sống thật lâu, ông không thể dễ dàng chết như vậy...

Nét mặt Vĩnh Thành Để biến đổi không ngừng, cuối cùng bình tĩnh trở lại, không nói gì cả.

Chương 91: Rời đi (3)

Edit: Arya

Beta: Ahkung

Thi hội đã kết thúc từ lâu nhưng số thư sinh tới ở Vạn Thư Lâu không giảm.

Sau khi Tần Dục đồng ý để những thư sinh có gia cảnh nghèo khó, gia đình không đủ điều kiện chu cấp tới Vạn Thư Lâu ăn ở miễn phí thì đã có rất nhiều thư sinh đến ở, ngoài ra những người trượt thi hội, rớt cử nhân cũng tới Vạn Thư Lâu.

Có những người chỉ ở Vạn Thư Lâu vài ngày rồi về quê nhà nhưng cũng có người tính toán ở lại lâu dài. Đường trở về quê nhà vừa xa xôi vừa nguy hiểm không bằng ở lại học tập dùi mài kinh sử, ba năm sau lại tái chiến.

Nếu may mắn, có khi... có khi không cần chờ đến ba năm. Nghe nói Vĩnh Thành Đế không còn trụ được bao lâu nữa, đợi tân đế đăng cơ sẽ tổ chức ân khoa[1]. Nếu Vĩnh Thành Đế đi sớm thì không tới một năm, bọn họ có thể tham gia ân khoa.

[1]Ân khoa: Khoa thi đặc biệt được tổ chức ngoài kì hạn thường lệ để đánh dấu việc vui mừng của quốc gia, triều đình hoặc hoàng tộc.

Thật ra không phải người đọc sách nào cũng không để ý chuyện thế sự. Ban đầu nhiều người lo lắng Vạn Thư Lâu không cho họ ở lâu dài nhưng mọi người nhanh chóng phát hiện ra điều đó là dư thừa.

Đoan Vương không đuổi họ đi, ngược lại còn phái người hỏi thăm hoàn cảnh gia đình của bọn họ. Sau khi nghe mọi người trình bày hoàn cảnh gia đình, Đoan Vương còn sai người kiểm tra, đối chiếu lại thông tin hộ tịch.

Nghe nói, đây là điều cần thiết để đảm bảo an toàn. Quy trình tham gia thi hội vốn nghiêm ngặt, phải kiểm tra công văn nhiều lần, lại cần có người bảo đảm nên mọi người thấy việc Đoan Vương kiểm tra hộ tịch không hề kỳ lạ, thậm chí tất cả đều chấp nhận cách giải thích này. Những cử nhân đó không biết được rằng tất cả chỗ tư liệu cá nhân đó đều bị thu thập, kể cả biểu hiện của bọn họ khi ở Vạn Thu Lâu cũng bị theo dõi, ghi chép lại rồi đưa tới tay Tần Dục.

Người phụ trách làm tất cả những việc đó là Ngô Thiên Dương.

"Ta không quản người đó là tú tài hay cử nhân, chỉ cần trong sạch, không liên lụy người nhà đều xếp riêng ra." Tần Dục nói.

"Vương gia?" Ngô Thiên Dương không hiểu lý do Tần Dục làm vậy.

"Ta muốn đưa những người đó đi Tây Bắc." Tần Dục ngẩng đầu, nhìn về phía Ngô Thiên Dương.

Đôi mắt của Ngô Thiên Dương tròn tròn. Những lời này Tần Dục không chỉ nói với mình Ngô Thiên Dương.

Tần Dục để lại cho Triệu Nam một ít nhân thủ, nói là muốn hấn chuyển ít thứ, giờ nghe vương gia nói vậy, mấy "thứ" kia hẳn là đám tú tài cử nhân.

Bên Tây Bắc vừa hoang vu vừa vô cùng thiếu người, giải pháp cho việc này là đưa nạn dân từ vùng hạn hán tới, tuy nhiên có bá tánh thì

cũng phải có quan viên. Cơ bản là không ai nào tự nguyện đến Tây Bắc làm quan, kể cả là đám tú tài cử nhân, vì bên đó không chỉ nghèo mà còn nguy hiểm.

Với những học sinh này mà nói, thà đi Giang Nam làm phụ tá cho huyện lệnh còn tốt hơn tới Tây Bắc làm quan. Tần Dục bắt đắ dĩ phải dùng biện pháp khá là... thiếu đạo đức này. Tần Dục sai người gom đám học sinh lại với nhau rồi sai Triệu Nam trói người lại, trực tiếp mang đi Tây Bắc.

Với bên ngoài, Tần Dục sai người giải thích, những người này cảm động trước ân đức của hắ, tự nguyện đi Tây Bắc. Những học sinh được đưa đi lần này đã được chọn lọc trước, bọn họ không có người nhà liên lụy, có thể một mình đi Tây Bắc. Những người đạt được điều kiện như vậy ước chừng hơn năm trăm người. Không có người nhà liên lụy không có nghĩa họ là cô nhi. Tần Dục chọn ra những người không phải con trai độc nhất trong nhà lại chưa thành thân, còn anh chị em khác để phụng dưỡng cha mẹ.

Những người tới Vạn Thư Lâu ăn ở miễn phí vốn không phải người đồng ý tiếp nhận của ăn xin, đều là người có khí khái. Tần Dục tin tưởng, thời điểm bọn họ mới bị trói đều này sinh bất mãn nhưng sẽ nhanh chóng tiếp thu hiện thực. Hắ lại sai người ngày ngày thuyết phục, có khi bọn họ còn mong đợi việc tới Tây Bắc.

- ----

Thời điểm Tần Dục rời Kinh thành, thời tiết đã bắt đầu nóng bức nhưng số học sinh tới đưa tiễn rất đông. Bọn họ ngồi trên xe ngựa do Ngô Thiên Dương chuẩn bị rời ra ngoại thành. Những học sinh ở Vạn Thư Lâu đều muốn tiễn Tần Dục nên xe ngựa nào cũng kín người. Đi ra tới ngoại thành một đoạn, vài chiếc xe rẽ sang hướng khác dần đi tới một con đường hẻo lánh.

Trên xe ngựa, các học sinh đang nói chuyện rôm rả.

"Lần này đi thật sự có điều thú vị, ngồi xe ngựa cũng phải ngồi đúng số." Một tú tài cầm thẻ tre hào hứng nói.

"Lần này số người tới tiễn Đao vương quá đông, nếu không có thẻ tre thì chắc mọi người loạn lên mất." Người bên cạnh nói.

"Mấy người chúng ta ngồi chung một xe ngựa cũng coi như là một loại duyên phận."

Ngô Thiên Dương ngồi ở trong góc, nghe này mấy học sinh đó nói chuyện, trong lòng cười thầm mấy tiếng. Thẻ tre viết tên và số thứ tự không phải là ngẫu nhiên mà do hắn tự mình sắp xếp, không phải là duyên phận gì.

Sau khi Ngô Thiên Dương thề trung thành với Tần Dục đã quyết cả đời đi theo vị chủ tử này, Tần Dục muốn đi Tây Bắc, hắn lập tức xin đi cùng. Có điều Ngô Thiên Dương không ngờ tới Tần Dục ngoài việc mang theo hắn còn mang theo một đám tú tài cử nhân. Cách làm này... quả thực là không phúc hậu chút nào nhưng Ngô Thiên Dương không thể không thừa nhận, đây là một chủ ý không tồi, có thể nói là tuyệt diệu.

Cách này đối với đám tú tài cử nhân cũng không phải chuyện xấu. Bọn họ muốn làm quan, chờ ở kinh thành không biết là chờ bao nhiêu năm nữa, đi Tây Bắc có khi lập tức phong quan.

Tây Bắc đúng là nơi vừa nghèo vừa nguy hiểm nhưng đám người này cả ngày đều nói muốn tạo phúc cho bá tánh, không bằng đưa hết đi Tây Bắc giúp đỡ bá tánh.

Ngô Thiên Dương nghĩ như thế càng cảm thấy yên tâm.

"Ngô huynh." Đột nhiên có người gọi Ngô Thiên Dương.

"Không biết Hà huynh có việc gì?"

Hà Diệp Đồng đã từng được Đoan Vương chú ý hỏi qua, lại là từ Tây Bắc tới, Ngô Thiên Dương nghĩ hẩn hẩn hiểu biết tình huống ở Tây Bắc, liền an bài hẩn ngồi chung xe ngựa với mình.

"Ngô huynh, huynh nói xem có phải Đoan Vương đã đi Tây Bắc trước, còn đội ngũ này chuyển đồ theo sau không?" Hà Diệp Đồng hỏi.

Sau khi thi hội kết thúc, Hà Diệp Đồng biết với khả năng của bản thân rất khó đậu cử nhân. Kì thực, Hà Diệp Đồng không phải người thông minh xuất chúng, lại sống ở Tây Bắc nên không có danh sư chỉ bảo, dựa vào nỗ lực để thi, tới kì thi hội đã đã là cố hết sức, khó đậu nổi tiến sĩ.

Người như thế ở kinh thành chỉ lãng phí thời gian, không bằng về Tây Bắc tiếp tục làm hậu cần cho quân doanh.

Hà Diệp Đồng vốn căm hận người Nhung. Vào mùa đông năm ngoái người Nhung tiến đánh phía nam, hẩn bận chuẩn bị cho kì thi hội nên không thể ở biên quan góp sức. Vì việc này mà Hà Diệp Đồng tức giận rõ lâu.

Ban đầu, Hà Diệp Đồng dự định trở về Tây Bắc sau khi kì thi hội kết thúc, khổ một nỗi là hẩn hết tiền. Sau khi Ngô Thiên Dương biết được chuyện đã quả quyết đồng ý cho Hà Diệp Đồng đi cùng đội ngũ của Đoan Vương đến Tây Bắc, kết quả là...

Ngô Thiên Dương không những không đi cùng Đoan Vương mà còn kéo hẳn đi tiễn xe ngựa. Hẳn không muốn tiễn xe ngựa của Đoan Vương mà muốn cùng đi về Tây Bắc. Lòng Hà Diệp Đồng rối như tơ vò, khó hiểu nhìn Ngô Thiên Dương.

"Huynh yên tâm, ta đảm bảo huynh nhất định có thể đi Tây Bắc." Ngô Thiên Dương nói.

"Đấy là đương nhiên. Đoan Vương không biết nhiều về tình hình Tây Bắc, giá mà ta được đi cùng ngài ấy thì có thể giúp đỡ phần nào." Hà Diệp Đồng lại nói.

"Huynh không cần lo việc đó, Vương gia hiểu rõ tình trạng của Tây Bắc." Ngô Thiên Dương đột nhiên nói.

"Thật không?" Hà Diệp Đồng cảm thấy bất ngờ.

"Chuyện đó là thật." Ngô Thiên Dương nói: "Trước giờ Vương gia luôn quan tâm tình hình Tây Bắc nên biết không ít việc. Ngày trước huynh là thủ hạ dưới trướng tướng quân Lý Sùng An đúng không?"

"Đúng thế, Vương gia biết cả việc này sao?" Hà Diệp Đồng kinh ngạc.

Lý tướng quân đúng là nhân vật lớn nhưng hẳn chỉ là một kẻ vô danh, không ngờ Vương gia lại biết được quá khứ của nhân vật nhỏ như hẳn.

"Vương gia thật giỏi." Ngô Thiên Dương nói, ngay lúc này từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa.

"Còn có người khác tới tiễn Vương gia sao?"

"Nghe nói lần này Vương gia đi Tây Bắc, bệ hạ sai Cấm vệ quân hộ tống, liệu có phải Cấm vệ quân không?"

"Không phải Cấm vệ quân, những người đó nhìn kì lạ lắm..."

Các học sinh nhắc rèm cửa lên, tò mò nhìn ra ngoài thì thấy một đám người mặc đồng phục cưới tuần mã, từ xa tới bao vây xe ngựa.

Tất cả đều bị bắt cóc.

- ----

Cùng lúc đó tại Kinh thành, tổng quản thái giám Phúc Quý đổ bệnh. Mấy ngày nay Phúc Quý hầu hạ Vĩnh Thành Đế vô cùng vất vả, cả người đều uể oải, đợi mãi mới có cơ hội rời khỏi Vĩnh Thành Đế. Phúc Quý không ở trong cung nghỉ ngơi mà kiên trì xuất cung.

Phúc Quý cảm thấy chỉ có ngắm nhìn chỗ vàng bạc mà bản thân tích góp được mới làm hắn thoải mái, có khi còn vui vẻ đến khỏi bệnh luôn.

Đi xuống cầu thang hướng tới ngân khố, tuy Phúc Quý chưa nhìn thấy chỗ vàng bạc bảo bối nhưng khóe miệng đã không kìm được mà cong lên.

Tuy nhiên ngay sau đó, nét mặt Phúc Quý cứng lại, bởi vì ngân khố của hắn trống rỗng.

Không, nơi này hình như còn cái gì đó... Trên tường treo một tờ giấy, nét chữ này Phúc Quý rất quen thuộc, là chữ của Thái Bình đạo nhân.

Nét chữ thiết họa ngân câu[1], vô cùng đẹp đẽ nhưng khi Phúc Quý

nhìn lại thấy vô cùng đau lòng.

[1]Thiết họa ngân câu: miêu tả nét chữ trong mạnh mẽ lại chứa gì đó mềm mại.

"Mượn tiền bạc của người dùng một chút, tương lai người tất có phúc báo."

Kể cả tương lai có phúc báo, hấn cũng tiếc tiền!

- -----

Tiểu Pi: Loa loa loa, hôm nay 30 tết, mị xin phép thay mặt mọi người trong team Hoàng Vân Điện gửi lời chúc đến các bạn đọc của team, chúc các bạn năm mới vui vẻ, dồi dào sức khỏe, công việc thuận lợi, học hành tấn tới và có thời gian nghỉ ngơi để thành thơ cay truyện của team tụi tui nhaaaaaa.

Từ chương này, sẽ có chương trình "Đổi vote nhận chương" lần thứ hai nha, lần này là đổi 119 vote lấy một chương, đáng lẽ 2019 thì mị định đổi 219 cho đẹp í, mà thôi, 119 đi cho nhanh.

Dù ai nói ngả nói nghiêng, thì team HVĐ vẫn đáng yêu đúng hong cả nhà?

Chương 92: Đánh Thổ Phi (1)

Edit: Caarmtus1510

Beta: Rysa

Thái giám tổng quản Phúc Quý bên người Vĩnh Thành Đế bị bệnh, chẳng những bệnh mà còn bệnh rất nặng, mới qua vài ngày mà từ một người vốn mập mạp nay bỗng gầy đi.

Mới đầu Vĩnh Thành Đế biết tin hẩn bệnh nặng còn tưởng hẩn gạt người, nghĩ rằng hẩn không muốn chăm sóc cho mình nữa, nhưng vừa gọi người đến trước mặt...

Vĩnh Thành Đế vốn định gọi Phúc Quý trở lại bên người, nhưng bây giờ thật không dám để cho tên thái giám rõ ràng đã bị bệnh nặng này đến hầu hạ mình.

- - -

Lúc này, vài chiếc xe ngựa đang nhanh chóng lăn bánh về phía Tây Bắc.

Trong mỗi chiếc xe ngựa là hơn mười cử nhân, bên cạnh có thêm một người mặc trang phục binh lính.

Ngô Thiên Dương ngồi trên xe ngựa, cười tủm tỉm nói chuyện với mọi người: "Chư vị, Tây Bắc này nguy hiểm cỡ nào chứ, cùng lắm cũng chỉ là nghe nhằm đồn bậy mà thôi, thật ra chỗ đó vẫn rất yên ổn."

"Còn hơn các vị cứ ngậy ngốc ở kinh thành, nói không chừng cả đời cũng thi không đậu được tiến sĩ, làm không nổi quan, đi Tây Bắc thì sao? Vương gia nói rồi, mỗi người các vị đều có thể được làm quan!"

"Lần này đúng hơn là cho các vị một cơ hội, nếu làm tốt, nói không chừng sẽ một bước lên mây." (Bác này chắc là ông tổ của ngành bán hàng đa cấp cmnr:)))))))))

...

Đám cử nhân: "..."

Bọn họ cũng không dám nói gì.

Bọn họ chưa bao giờ ngờ rằng, bọn họ cùng lắm là chỉ tiễn Đaoan vương đi mà thôi, thế nhưng vô cớ lại bị bắt cóc đến Tây Bắc.

Ai cũng nói Đaoan vương nhân đức, tình cảm cỡ nào. Tất cả đều là giả hết!

Đaoan vương sao có thể hỏi cũng không thèm hỏi họ một tiếng đã lập tức đưa họ đi Tây Bắc chứ?

Tây Bắc kia là một nơi nghèo nàn. Nghe nói còn có người Nhung hung tợn đến đốt, đến giết, đến cướp bóc bất cứ lúc nào nữa.

Nếu đi Tây Bắc thì những ngày sau này sẽ như thế nào đây!

Mọi người càng nghĩ càng đau lòng, nhịn không được muốn khóc.

Kỳ thật bọn họ rất muốn chạy trốn, nhưng lúc nào cũng bị mấy người vừa nhìn liền biết 'không dễ chọc' giám sát chặt chẽ, bọn họ có thể

chạy đi đâu được đây?

Vài ngày sau, Ngô Thiên Dương lại nói: "Chư vị, Đao vương một lòng muốn xây dựng tốt Tây Bắc, hi vọng các vị có thể giúp Đao vương một tay."

"Là nam nhi thì đương nhiên phải có lòng kiến công lập nghiệp to lớn, chúng ta hẳn là nên chờ đợi được trở tài một phen mới đúng!"

"Thiên hạ bây giờ chỗ nào cũng có tham quan ô lại, vậy thì tại sao chúng ta không cùng nhau xây dựng một vùng đất thanh liêm ở Tây Bắc chứ?"

.....

Đám cử nhân: Đột nhiên cảm thấy có chút hợp lý.

Dù sao trốn cũng không thoát, chi bằng cứ suy nghĩ xem nên làm những gì ở Tây Bắc?

Lại qua vài ngày.

Ngô Thiên Dương vẫn kiên quyết thuyết phục mọi người như cũ: "Chúng ta đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, chẳng phải là luôn hy vọng một ngày nào đó sẽ có đất để mình được dụng võ sao? Đến nay cơ hội đã gần ngay trước mắt rồi!"

"Nếu chúng ta có thể dẫn dắt Tây Bắc kia trở nên phồn vinh hưng thịnh, thì trên sử sách chắc chắn sẽ có một nét mực nhắc về tên ta!"

"Chịu được khổ trong khổ mới là người trên người!"

...

Đám cử nhân: "Nói rất hay!"

Nói cho cùng bọn họ cũng chỉ là những thư sinh thi rớt hoặc là những người tài không thi đậu tiến sĩ, có thể đến Tây Bắc làm quan rõ ràng là chuyện tốt!

Hoàng đế đương triều ngu ngốc, triều đình đổ đốn, căn bản không phải là nơi mà bọn họ có thể phát huy năng lực, còn ở Tây Bắc kia bọn họ muốn làm sao thì làm.

Chỗ đó tuy rằng nghèo khổ, nhưng nếu bọn họ có thể quản lý tốt được cái nghèo khổ đó thì có phải đã tạo được công đức rồi không?

Mọi người càng nghĩ càng kích động, ai cũng được khuyến khích.

Kỳ thật nghĩ kĩ lại cũng đúng, bọn họ là đi làm quan, không phải đi chịu chết, việc gì phải đau lòng khốn khổ?

Khi đám cử nhân đến nơi, họ thậm chí còn chủ động đi tìm hiểu về Tây Bắc.

Ngô Thiên Dương thấy thế thì nhẹ nhõm thở phào một hơi, sau đó hắn bắt đầu âm thầm truyền những ý tưởng mà Tần Dục muốn cho bọn họ.

Tất cả những chuyện đó Hà Diệp Đồng đều thấy được, thậm chí còn giúp đỡ Ngô Thiên Dương rất nhiều. Bây giờ thấy đám cử nhân đều đã chịu nhận nhiệm vụ, hắn bắt đầu nói lại một số sự tình ở Tây Bắc.

"Bọn người Nhung kia hoàn toàn không xem dân chúng Đại Tần ta là người, mà xem chúng ta như súc vật, thậm chí còn gọi Đại Tần ta là cừu hai chân [1]."

[1]: ý chỉ kẻ hèn nhát, yếu ớt, không có sức chiến đấu.

"Ngày đó ta đến một thôn, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt chính là một phụ nhân mang thai nằm chết ở ven đường, bụng thì bị mổ ra, đó chính là do bọn người Nhung man rợ bắt nhân làm để tìm vui."

"Trước kia hàng trăm người Nhung công kích một thị trấn, vốn là có thể dễ dàng đánh lui được bọn chúng, nhưng không ngờ tên Huyện lệnh kia lại bỏ thành chạy trốn, khiến người Nhung có cơ hội xông vào giết hại người dân."

Ban đầu đám cử nhân còn cố kỵ Tây Bắc, nói với bọn họ mấy chuyện này cũng vô dụng, nhưng để bọn họ tiếp nhận được chuyện đến Tây Bắc rồi mới nói thì lại có thể kích động được tâm huyết của bọn họ.

Quả nhiên, sau khi Hà Diệp Đồng nói xong, đám cử nhân kia liền một lòng nghĩ rằng phải làm được gì đó cho Tây Bắc, giúp dân chúng Tây Bắc được sống cuộc sống yên ổn.

Trong lúc bọn họ hùng hực quyết tâm, Tần Dục đang chậm rãi đi về hướng Tây Bắc.

Hắn mang theo rất nhiều đồ nên tốc độ bị kéo chậm lại, nhưng may mà hắn không gấp, không cần lo lắng.

Hôm nay, đội ngũ bọn họ đã đi vào đường huyện Vạn Sơn.

Huyện Vạn Sơn có rất nhiều núi, vì thế nên mới có tên như vậy. Mà ngoài nhiều núi ra, huyện Vạn Sơn còn có một thứ nữa, đó là nhiều thổ phỉ.

Cũng không biết là từ bao giờ, dân chúng huyện Vạn Sơn đều

chuyển hết vào núi rừng sinh sống, bọn họ ở trong núi theo từng nhóm, trốn tránh tô thuế. Mà nếu có người từ dưới núi đi qua, lại trông có vẻ dễ đối phó, bọn họ sẽ chạy xuống núi và sau đó cướp bóc.

Dân chúng trở nên như vậy nói cho cùng cũng là vì bị quan phủ áp bách quá mức. Nhưng dù là vậy, Tần Dục cũng không định dung túng cho bọn họ.

Thương đội của hắn muốn đi đến Tây Bắc, vốn huyện Vạn Sơn chính là đường tắt đến đó nhanh nhất, nhưng vì có quá nhiều thổ phỉ nên cuối cùng vẫn phải đi đường vòng.

- - -

Hôm nay thời tiết oi bức nên Tần Dục liền cho người vắt màn xe ngựa lên. Lúc này, hắn đưa mắt nhìn núi cao chông chênh nơi xa xa, biểu tình khó lường.

Lục Di Ninh ngồi bên cạnh Tần Dục, vụng trộm nhìn sang hắn.

Nàng không biết Tần Dục đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bộ dạng lúc hắn mỉm cười rất dễ nhìn.

"Vương gia, phía trước chính là huyện Vạn Sơn, nghe nói chỗ đó có rất nhiều thổ phỉ." Một người trẻ tuổi mặc quân phục cấm vệ quân giục ngựa đi đến trước xe ngựa Tần Dục nói.

"Phải không?" Tần Dục thoáng nhìn người trẻ tuổi đó một cái.

Người trẻ tuổi này tên là Kim Nham, là đệ đệ ruột thịt cùng mẹ với thống lĩnh cấm vệ quân Kim Kỳ. Kim Kỳ vẫn luôn rất quý Tần Dục, lần này Tần Dục đến Tây Bắc muốn dẫn theo một ít cấm vệ quân,

hắn nghe vậy liền mang đệ đệ của mình đến.

Kim gia ở các triều đại đều là võ tướng, chúng đệ tử trong nhà ai ai cũng võ nghệ xuất chúng, mà Kim Nham được xem như là người xuất sắc nhất trong đó.

"Huyện Vạn Sơn đúng là nhiều thổ phỉ, nhưng Vương gia người cứ yên tâm, Kim Nham nhất định sẽ bảo vệ người chu toàn." Kim Nham vỗ vỗ lồng ngực mình, lớn tiếng nói.

Kim Nham này tuổi không lớn, thời gian gia nhập cấm vệ quân cũng không dài, ngược lại còn có chút hồn nhiên lương thiện, cũng không sợ hãi hay bài xích Tần Dục.

Tần Dục nhìn hắn, cười khẽ một tiếng: "Vậy phải làm phiền Kim đại nhân rồi."

Rời xa kinh thành, tuy còn chưa biết tương lai ra sao, nhưng Tần Dục vẫn cảm thấy rất thoải mái, bây giờ còn có tâm tình đi trêu đùa Kim Nham.

Kim Nham đột nhiên ngồi thẳng người.

"Ta thì có các người hộ tống, nên có thể bình an đi qua đám thổ phỉ đó, nhưng còn dân chúng và thương nhân thì sao, họ không có tốt số như vậy." Tần Dục lại thờ dài.

"Vậy thì phải làm sao đây?" Kim Nham theo bản năng hỏi một câu, sau đó vội ngậm miệng lại. Đại ca đã dặn trước mặt Đao vương hắn phải bớt nói nhiều, nhưng hắn lại nhịn không được mà muốn nói vài câu.

Chắc là nói vài câu sẽ không sao đâu? Đại ca hắn nói không nhất

định phải trả lời lại, cũng không nhất định phải nghe, không phải sao?

Không nói gì khác, chỉ nói đánh giá của đại ca về Đao vương thôi, hấn đã thấy không đúng.

Đại ca bảo hấn phải tôn kính Đao vương, đồng thời cũng nên cách xa Đao vương ra, nói Đao vương đa mưu túc trí, hấn không cẩn thận sẽ bị Đao vương đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng thực tế thì sao?

Đao vương.... thật ra là một người hiền lành, rất dễ chung sống.

"Nếu có thể tiêu diệt được hết đám thổ phỉ kia thì tốt rồi." Tần Dục nói.

Kim Nham nhìn vài ngọn núi bên kia, có chút nóng lòng muốn thử, hấn chưa bao giờ đánh nhau với thổ phỉ hay trải qua một cuộc chiến nào, lúc này đang rất nôn nóng.

Đáng tiếc hấn còn phải bảo hộ Tần Dục...

"Thật ra ta hy vọng đám thổ phỉ kia có thể đến cướp bóc chúng ta, như vậy thì các người giết thổ phỉ cũng xem như bài trừ được một nạn cho dân chúng." Tần Dục lại nói.

Mắt Kim Nham sáng rực lên: "Vương gia có thể cải trang thành thương nhân bình thường... Mà không, cái này không được, Kim Nham không thể để Vương gia gặp nguy hiểm được." Nói xong, hấn liền ủ rũ đứng lên.

"Đó thật sự là một ý kiến hay, nhưng để ta gặp nguy hiểm thì không tốt, để cho người khác biết, nói không chừng sẽ tấu người lên Ngự Sử... Không bằng người cứ chọn vài cấm vệ quân cải trang thành

thương nhân bình thường, còn người thì ở đằng sau đột kích, sau đó bắt lấy tất cả đám thổ phỉ." Tần Dục giúp hắn đưa ra một ý tưởng.

"Đúng! Đúng là có thể như vậy!" Kim Nham liên tục gật đầu.

"E là sống cuộc sống dân chúng không được tốt nên mới phải đi làm thổ phỉ, người cũng không nên làm thương tổn bọn họ, không bằng cứ để bọn họ theo chúng ta làm chút việc vặt, cùng đi về Tây Bắc." Tần Dục lại nói.

"Vâng, Vương gia!" Kim Nham lớn giọng nhận lệnh một tiếng, lại nói: "Vương gia, người thật tốt bụng, người tốt tất gặp điều tốt, người nhất định sẽ được thiện báo!" Lúc này, hắn càng cảm thấy Tần Dục là người tốt.

Tần Dục được khen là người tốt lại chỉ cười khẽ một tiếng.

Kim Nham này thật thú vị, hắn chỉ tùy ý nói vài câu, hắn liền chủ động đi đánh thổ phỉ.

Tần Dục cảm thấy cấm vệ quân đều là một đám bao cỏ và gói thêu hoa [2], nên muốn cho bọn họ đánh thổ phỉ để luyện gân cốt, miễn khi tới Tây Bắc bị người Nhung dọa sợ. Hắn còn đang lo không biết mở miệng nói thế nào thì Kim Nham đã tự đưa đến cửa.

[2] Bao cỏ: vô dụng.

Gói thêu hoa: chỉ có vẻ bề ngoài.

Hi vọng người này có thể biểu hiện tốt một chút.

Tần Dục nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần. Kim Nham đi tìm người của cấm vệ quân, thương lượng ý tưởng đánh thổ phỉ.

Cấm vệ quân vẫn đợi ở kinh thành, bình thường bọn họ luôn bị xem là đội ngũ chỉ có vỏ bọc, chưa từng được chiến đấu khốc liệt với người khác. Nghe nói có cơ hội đánh thổ phỉ, tất cả đều vô cùng hưng phấn, không ai là không đồng ý. Bọn họ thương lượng một phen, rất nhanh đã thương lượng ra được một kế sách.

Thủ hạ Triệu Nam đều đã bị phái đi làm việc khác, chỉ còn mình hấn ở lại bên cạnh bảo vệ Tần Dục, nhìn sự tình mà những cấm vệ quân đó làm, hấn có chút đồng cảm với bọn họ.

Những người đó thật sự nghĩ Vương gia nhà bọn họ là người đơn giản!

Chương 93: Đánh thổ phi (2)

Edit: CNY

Beta: Rysa

Dưới chân núi huyện Vạn Sơn có mấy nam tử trẻ tuổi ăn mặc hoa mỹ, đám người họ vừa cưỡi ngựa vừa tán gẫu chút chuyện vui, cùng nhau đi về phía trước.

Bọn họ đi chậm rãi, dáng vẻ bình thản, nhưng không bao lâu sau, sắc mặt họ đột ngột thay đổi.

Trên đường, một cây đại thụ bị đốn ngã đang chắn lối đi. Nếu cây đại thụ kia chỉ là một cây khô héo thì ngựa còn có thể nhảy qua. Nhưng đây lại là một cây đại thụ tươi tốt. Cành cây to chĩa hướng lung tung, hoàn toàn lấp kín con đường trước mặt, họ muốn tiến một bước cũng khó.

“Chuyện gì thế?” Một người trẻ tuổi hỏi.

“Chúng ta gặp phải phiền toái rồi!” Một người trẻ tuổi khác thấy rõ tình hình, lập tức trả lời.

“Cẩn thận!” Một thiếu niên có vẻ nhỏ tuổi đột nhiên hô to.

Thiếu niên này vừa dứt lời, bỗng nhiên một đám người lạ lao tới từ nhiều phía, nhanh chóng bao vây bọn họ.

Đám người đó quần áo tả tơi, dáng vẻ gầy yếu, nhìn cực kỳ nghèo

khó. Ánh mắt có vẻ rất đáng sợ, tựa như hổ đói rình mồi.

Những người này hung tợn nhìn chăm chăm đám thiếu niên, quát bằng giọng địa phương: “Để lại tiền và ngựa!”

“Đúng vậy, để tất cả lại thì mới được đi.”

“Chúng có ngựa, nhất định là đại gia.”

“Bắt lấy chúng!”

.....

Bọn họ quát tháo ầm ĩ, vẻ mặt tham lam nhìn đoàn người bị bao vây.

Đã sớm có kinh nghiệm cướp bóc, bọn họ đứng phía bên kia cây đại thụ, hả hê chờ đám thiếu niên run rẩy xin tha.

Nhưng những người trước mặt lại hoàn toàn bình tĩnh.

Đám thổ phỉ có chút hoang mang nhưng vẫn quát không ngừng: “Mau đầu hàng! Nếu không đừng trách bọn ta không khách khí.”

“Các người định không khách khí thế nào?” Kim Nham nghiêm túc nhìn chúng, hừ lạnh một tiếng.

Nguyên lai đám người trẻ tuổi này là Cẩm vệ quân.

Bọn họ mặc trang phục hoa mỹ thay cho y phục Cẩm Vệ quân nên dễ bị nhầm thành mấy công tử nhà giàu.

Mà thật ra bọn họ đúng là những công tử nhà giàu.

“Đánh!” Tên cầm đầu hô to, đám thổ phỉ lập tức ném vũ khí về phía họ.

Bị công kích liên tục khiến cho bày ngựa chấn kinh, Kim Nham đành nhảy xuống ngựa, lớn tiếng nói: “Mọi người xông lên! Bắt lấy chúng!”

Kim Nham vừa dứt lời, chi viện của Cẩm vệ quân cũng ập đến.

Đám Kim Nham nhìn thì giống như những cậu ấm bình thường, lũ thổ phỉ không hề sợ họ, nhưng Cẩm vệ quân mới tới....

Nhìn Cẩm vệ quân anh dũng oai hùng ngồi trên lưng ngựa, đám thổ phỉ hoảng sợ hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Kim Nham lập tức dẫn người đuổi theo.

- - -

Không bao lâu sau, Tần Dục đã nắm được tình hình.

“Người thấy thế nào?” Tần Dục hỏi Triệu Nam.

“Thuộc hạ nghĩ bọn họ sẽ thất bại.” Triệu Nam nói.

Đám thổ phỉ đó đúng là không có bản lĩnh, trang bị cũng kém, nhưng nơi này lại là địa bàn của chúng. Chúng muốn đánh thắng Cẩm vệ quân là chuyện không tưởng, nhưng muốn trốn thì lại không khó.

Mà những Cẩm vệ quân đó đều là những thiếu gia sống trong nhung lụa. Sao có thể dễ dàng bắt được thổ phỉ?

Triệu Nam nghĩ thế, Tưởng Chấn cũng vậy. Hấn cười, nói: “Coi như cho họ trải nghiệm thất bại một lần vậy.”

Như Tường Chấn dự đoán, Kim Nham cùng đám thủ hạ tay không quay về.

Thậm chí vài người còn bị thương trong rừng, nhưng một tên thổ phỉ cũng không bắt được.

Trời sinh Kim Nham vốn là kẻ giỏi võ, cao thủ Kim gia là Kim Kỳ cũng chỉ đánh ngang tay với hắn, hắn vẫn luôn thấy bản thân vô cùng lợi hại, không hề nghĩ đến lần này lại thất bại, nhất thời thất vọng, không dám đối mặt với Tần Dục.

“Các người bắt được thổ phỉ không?” Tần Dục nhìn Kim Nham đầy quan tâm.

Vẻ mặt của Kim Nham đầy xấu hổ, cuối cùng cắn răng thừa nhận: “Vương gia, chúng thần không bắt được.”

“Sao vậy? Chúng đông lắm sao?” Tần Dục lại hỏi.

Kim Nham xấu hổ đến mức mặt đỏ như sắp cháy: “Cũng... Cũng không phải...”

“Vậy vì sao?” Tần Dục hỏi.

“Vương gia, lần này là sơ suất, người yên tâm, chúng thần nhất định có thể bắt được chúng.” Kim Nham khẳng định.

“Ta tin tưởng các người, lần này nhất định là ngoài ý muốn.” Tần Dục cười nói.

Nghe Tần Dục nói tin tưởng mình, Kim Nham lại tràn ngập ý chí chiến đấu, những người khác đứng cạnh Kim Nham cũng tỏ vẻ quyết

tâm giống hần.

Đám Cẩm vệ quân đi theo Tần Dục đến Tây Bắc đều còn rất trẻ. Một phần là do trong Cẩm vệ quân vốn không nhiều người lớn tuổi, phần còn lại là vì những kẻ lớn tuổi đó gần như không ai muốn đi Tây Bắc.

Nếu người nọ không muốn đi Tây Bắc, ép hần đi, ép hần bảo vệ Tần Dục, có lẽ hần sẽ không ở đây, như vậy sẽ bất lợi cho Tần Dục. Vì chuyện này mà lúc Kim Kỳ tuyển người đã ưu tiên tinh thần tự nguyện.

Mà tự nguyện đi Tây Bắc đương nhiên đều là thanh thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết.

Tần Dục rất thích những người trẻ tuổi. Tuổi càng lớn tâm tư càng nhiều, người trẻ tuổi thì khác, họ nhiệt huyết, lại thích thể hiện nên rất dễ dạy dỗ.

Kim Nham để lại ít người bảo vệ Tần Dục, đưa những người còn lại đi bắt thổ phỉ.

Hần lăn lộn vất vả như vậy, cuối cùng bắt về được một đám thổ phỉ khác.

Trên núi của huyện Vạn Sơn có rất nhiều thôn rải rác, mà mỗi thôn lại là một ổ thổ phỉ.

Kim Nham một lòng muốn rửa mối nhục xưa, mong có thể bắt đám thổ phỉ cũ, nhưng hần lại thất bại.

Để đám thổ phỉ trốn thoát không nói, họ còn bị tổn thất mấy người và để một con ngựa bị thương.

Đoàn Cẩm vệ quân trẻ tuổi này vẫn luôn cho rằng mình cực kỳ lợi hại, chưa từng nghĩ sẽ có lúc thất bại nhục nhã thế này, nhất thời vô cùng ảo não, ủ rũ cụp đuôi.

“Vẫn không bắt được thổ phỉ sao?” Tần Dục hỏi.

“Dạ.” Kim Nham nói, ngượng ngùng cúi đầu.

“Rốt cuộc là vì sao? Không phải Cẩm vệ quân lợi hại nhất sao? Đám thổ phỉ này thật sự tài giỏi đến thế?” Tần Dục hỏi.

Lúc trước Kim Nham còn có thể tự hào nói Cẩm vệ quân là lợi hại nhất, nhưng bây giờ... Hắn thật sự nói không nên lời!

Mặc kệ tâm tình Kim Nham như thế nào, quân lính vẫn hộ tống Tần Dục đi tiếp, hiện giờ nhìn uy thế đội ngũ của hắn, không còn kẻ mù nào dám nhảy ra cướp bóc nữa.

- - -

Do đi cũng không nhanh, đêm đến, mọi người đành dựng trại đóng quân ở một thôn nhỏ rách nát.

Bọn họ rời Kinh thành đã mấy ngày, mấy đêm trước không phải ở trạm dịch thì là được quan viên tiếp đãi, mọi người ăn ở không tồi, nhưng đêm nay...

Mấy nghìn người cãi cọ ồn ào lộn xộn, đặc biệt là Cẩm vệ quân.

Toàn bộ Cẩm vệ quân đều là đại thiếu gia ở nhà, làm gì cũng có người hầu hạ, có lần nào phải hạ mình xuống bếp? Bây giờ bắt xào xáo, sao họ có thể làm được?

Ngược lại ở bên phía Đao Vương phủ, người của Tần Dục đều làm việc rất quy củ, cả những cô nhi được hấn thu dưỡng cũng có thể tự chăm sóc tốt bản thân.

Mà thị vệ vương phủ do Triệu Nam đưa tới cũng rất hữu dụng.

Kim Nham càng nhìn càng xấu hổ.

Tần Dục tựa như không nhận ra tâm tình ảo não của hấn, sai hấn đi gác đêm.

“Vương gia yên tâm, thần nhất định sẽ bảo vệ Vương gia an toàn!”
Kim Nham được tin nhiệm giao việc, lập tức lớn tiếng đảm bảo.

Tần Dục gật gật đầu, sau đó quay sang nói chuyện với Lục Di Ninh.

Rời Kinh thành tất nhiên là một sự kiện vô cùng đáng mừng đối với Lục Di Ninh, nàng vẫn luôn cao hứng, mà lần này đóng quân bên ngoài, lại càng cao hứng.

Chờ hạ nhân nhóm lửa xong, nàng hứng thú bưng bưng cầm nhánh cây nhỏ khảy khảy, sau đó quay đầu nhìn Tần Dục: “Tần Dục, chúng ta nấu đồ ăn nha?”

Tần Dục gật đầu.

Khi rời thành Vương gia mang theo rất nhiều đồ, cái khác không nói, chỉ tính xe ngựa đã có hơn trăm chiếc, trong đó thậm chí còn có một chiếc chuyên dùng để nấu cơm, giúp Tần Dục có thể dùng thức ăn nóng bất kỳ lúc nào.

Hạ nhân nhanh chóng đưa cho Tần Dục mấy cái ấm sành trên xe.

Trong đó có một cái đưng canh gà, Tần Dục đổ canh gà vào nồi, đưa thịt gà cho Lục Di Ninh ăn, sau đó thêm tí muối vào nồi canh, bắt đầu nấu.

Bọn họ đem theo rất nhiều thứ, đều đổ vào nấu cùng canh gà, nhưng nấu xong lại thấy không ngon, đành bỏ qua, chỉ cần nóng là được.

Tần Dục tìm được ít mì sợi bỏ vào, nấu xong một nồi mì liền múc cho Lục Di Ninh một chén.

Đây là lần đầu tiên hắn nấu ăn, chợt nhận ra làm việc này cũng có vẻ khá thú vị.

Tần Dục thì say mê nấu cơm, ngược lại đám Cẩm vệ quân bên kia đều cảm thấy nấu cơm còn khó hơn lên trời.

Bọn họ nhóm lửa mất rất nhiều thời gian, lửa cháy thì gác nồi lên, rồi lại đổ nước vào, có người không chịu đợi nước sôi đã bỏ mì vào, cũng có người đặt nồi không đúng, loay hoay chỉnh sửa, vất vả lắm mới được, cuối cùng nấu xong cơm canh mới phát hiện đã quên thêm gia vị.

Lúc đầu họ còn nỗ lực muốn nấu, sau một lúc chật vật, những người này đều không còn kiên nhẫn. Còn có người ồn ào, nói không muốn ăn nữa.

Một đám người đến chăm sóc bản thân cũng không xong, sao có thể trông cậy bọn họ đánh giặc?

Trong lòng Tần Dục bắt đầu thất vọng.

- -----

Mn lưu ý nha, vote khi đọc online thì wattpad mới cộng nha, còn bạn đọc offline có vote, dù cho hệ thống tự động hiện lên bạn đã vote nhưng thật sự là không được tính đâu. (Hồi đó còn ngu, mị đọc truyện nào cũng vote không thiếu một chương luôn, mà toàn vote offline =]])

Chương 94: Đánh thổ phi (3)

Edit: Xíu Xíu

Beta: Rysa

Đại Tàn bỏ ra không ít tiền bạc để đào tạo cấm vệ quân nhưng hết lần này đến lần khác đều không có triển vọng. Hay nói cũng không phải do đội cấm vệ quân không có triển vọng...Mà căn bản với phương thức huấn luyện như vậy vốn dĩ không thể tạo ra được một đội quân hùng mạnh.

Mặc dù Tàn Dục để bọn hãn phụ trách gác đêm nhưng cũng không trông mong quá nhiều vào đối phương, hãn hạ trại cho đám người Vương phủ ở một chỗ, lại cho Triệu Nam bố trí người gác đêm.

Làm xong đầu đấy hết thảy, Tàn Dục mới dẫn Lục Di Linh cùng lên chiếc xe ngựa tại vị trí trung tâm.

Chiếc xe ngựa mà hãn cùng Lục Di Linh ngồi lớn vô cùng, hai người ngủ tương đối rộng rãi, chỉ là thời tiết này có rất nhiều muỗi, không cẩn thận sẽ để chúng bay vào trong xe ngựa.

Tàn Dục nghe thấy âm thanh muỗi kêu lập tức nhíu mày, nhưng rất nhanh lông mày của hãn lại giãn ra.

Vừa rồi hãn chê bai đội cấm vệ quân kia không chịu được khổ, lúc này bản thân mình cũng không thể vì mấy con muỗi mà không chịu được.

Mới còn đang nghĩ như thế, Tần Dục đã thấy Lục Di Linh ngồi dậy, sau đó đưa tay lên bắt muỗi.

Sau vài cái, trong xe ngựa đã không còn bất cứ âm thanh gì nữa, Lục Di Linh phủi tay, nói với hắn: "Để ta trị thương cho chàng."

"Đợi đã." Tần Dục cản Lục Di Linh lại.

"Sao?" Lục Di Linh không hiểu nhìn Tần Dục.

"Di Linh, nàng đi rửa tay trước đi." Tần Dục nói.

Lục Di Linh đi rửa tay rồi mới trị bệnh cho Tần Dục, vì nàng ra ra vào vào, thành ra lại tạo cơ hội cho mấy con muỗi bay vào.

Thật ra, trước đó chiếc xe ngựa này đã được xông lá ngải cứu, chỉ là nơi hoang vu này có quá nhiều muỗi.

Cuối cùng vẫn là Lục Di Linh tự tay giết chết mấy con muỗi kia, không còn bị chúng quấy nhiễu, Tần Dục ngủ rất ngon.

Những tướng sĩ Cẩm vệ quân kia cũng ngủ rất say, bọn hắn chạy tới chạy lui bận bịu cả ngày, cho dù trước đó không thể ăn cơm, nhưng tốt xấu gì cũng đã uống nước ăn lương khô, lúc này ai nấy đều buồn ngủ không chịu nổi, nghiêng ngả xiêu vẹo lăn ra ngủ.

Nửa đêm, Kim Nham mơ mơ màng màng tỉnh lại, đột nhiên phát hiện có người đứng ngay trước mặt mình.

"Ai, chạy đến nơi này muốn hù dọa ta?" Kim Nham đứng dậy, bất mãn nhìn người kia, sau đó đột nhiên phát giác có điều không đúng. Người này căn bản không phải là binh lính Cẩm vệ quân.

"Địch tập kích!" Kim Nham nhảy dựng lên, binh lính xung quanh hắn cũng bị đánh thức, toàn bộ doanh trại là một cảnh hỗn loạn.

Sau đó cấm vệ quân lùng sục cả buổi. Nhưng bởi vì trời tối như bưng nên chỉ bắt được có năm tên thổ phỉ.

Mà điều khiến bọn hắn buồn bực nhất là, đồ của bọn hắn bị mất trộm rất nhiều.

"Đao của ta, không thấy đao của ta đâu cả!"

"Lương khô của ta cũng không thấy!"

"Giày của ta..."

...

Đội Cấm Vệ quân này vốn dĩ bố trí người gác đêm không được phép ngủ, thêm nữa nhóm người còn lại cũng có người chưa ngủ mà vẫn một lòng quan sát tình hình xung quanh.

Nếu đám thổ phỉ kia giống trống khua chiêng tới, bọn họ nhất định sẽ sớm phát hiện ra. Nhưng hết lần này tới lần khác, đám thổ phỉ lại thừa dịp trời tối mà mò đến, không tiếng động trộm đồ.

Kỳ thực thủ vệ có nhìn thấy bóng người, nhưng cứ nghĩ đó là chiến hữu của mình, rốt cuộc trơ mắt nhìn đám trộm rời đi.

"Ta tưởng rằng có người đi tiểu đêm." Trong đó có một thủ vệ nói: "Đám thổ phỉ này có điều quái lạ." Bọn chúng không đến theo lẽ thường mà chỉ im lặng trộm ít đồ liền đi!

"Người còn muốn thế nào? Muốn chúng đến hò hét ngay trước mặt?"

Kim Nham khiến trách, cả người ảo não không thôi.

Thời điểm rời kinh thành, đội Cẩm Vệ quân còn kiêu ngạo vạn phần, lúc này kiêu ngạo đã sớm bị đánh nát tươm.

Ngay cả một đám thường dân bọn hăn cũng không đối phó được, vậy mà còn nghĩ đến chuyện đi đánh người Nhung.

Kim Nham cùng thủ hạ đều mất hết tinh thần. Lúc này, Tần Dục cũng không làm vẻ 'cái gì cũng không biết' như trước kia nữa: "Cẩm Vệ quân tinh nhuệ nhất Đại Tần chỉ có vậy?"

"Vương gia, thật xin lỗi." Kim Nham xin lỗi mà không phát hiện Tần Dục có điểm bất thường.

"Người không cần phải nói xin lỗi với ta, người người có lỗi cũng không phải ta." Tần Dục nói: "Người người cảm thấy có lỗi có lẽ phải là bách tính Đại Tần. Liệu các người có thể bảo vệ những người dân cấp dưỡng các người không?"

"Thật xin lỗi." Kim Nham tiếp tục nói.

"Người có thể giải quyết hết đám thổ phỉ nơi này sao?" Tần Dục lại hỏi.

Lần này Kim Nham chần chờ không đáp.

Lúc trước hăn thề non hẹn biển nói mình nhất định có thể tiêu diệt hết đám thổ phỉ ở huyện Vạn Sơn, nhưng thực tế thì sao? Sào huyết của đám thổ phỉ kia đều ở trên núi, những nơi địa hình phức tạp. Dù hôm nay bọn hăn bắt được mấy tên thổ phỉ, để bọn chúng dẫn đường cũng chưa chắc bắt được hết cả đám.

Với lại... đám thổ phỉ huyện Vạn Sơn này cũng không chỉ có một hang ổ. Thậm chí...Đám thổ phỉ này thực lực còn khá mạnh.

Bằng không cũng không có chuyện thương nhân không ai dám đi qua nơi này.

"Chỗ ta có một số lão binh, đều từng chiến đấu trên chiến trường, ta cho các ngươi mượn, mong các ngươi đừng để ta thất vọng." Tần Dục nói.

Một năm này, nhờ có đám thương nhân, hãn có không ít cơ hội tiếp xúc với quân Tây Bắc, từ chỗ bọn hãn mang đi rất nhiều lão binh tàn tật.

Những lão binh này, một số được hãn sắp xếp trong điền trang của mình ở Tây Bắc, một số an bài trong quân đội, cũng mang một ít theo bên người, mà những người hãn mang theo đều có chút bản lĩnh.

Tần Dục có lòng mà không đủ lực, không có bản lĩnh có thể huấn luyện tốt cấm vệ quân, chỉ có thể gửi hy vọng vào những lão binh kia.

Điều khiến Tần Dục cảm thấy may mắn chính là những người trẻ tuổi trong cấm vệ quân đều rất có sức sống, hôm trước gặp khó, hôm sau liền có thể sốc lại tinh thần, bắt đầu la hét muốn đi đánh thổ phỉ.

Tần Dục ngăn lại, để bọn hãn đi theo những lão binh kia rèn luyện, trên đường sắp xếp cho bọn hãn rẽ đường rừng mà đi.

Những người này đi đường rừng chưa được mấy lần, không làm quen một chút, sao có thể đánh thổ phỉ?

Đương nhiên hãn làm như vậy cũng là có suy tính khác.

Tây Bắc bên kia...có thể nói là không có mấy con đường.

Đường đi ở Đại Tần có rất ít đường được xếp đá, đa số đều là đường đất.

Những quan đạo [1] này là do quan phủ phát động dân chúng lao dịch san bằng mà có. Nhiều con đường khác là đi mãi tạo thành lối.

[1] quan đạo: đường do tập thể xây dựng sửa chữa.

Mà hai loại đường này nếu ít người đi, qua một thời gian cũng sẽ bị cỏ dại bao trùm, cuối cùng đường cũng không còn nữa.

Tây Bắc bên kia không có đường, không thích ứng một chút, đến lúc đó bọn hãn sộ là muốn đi tiếp sẽ có chút khó khăn.

Bởi vì chọn đường khó mà đi, hai ngày sau đó, tốc độ của đoàn quân cực kỳ chậm.

Đoán chừng lần này vì bọn hãn luôn ở cùng một chỗ nên bọn cướp không có cơ hội tấn công.

- - -

Hai ngày sau, đoàn người Tần Dục đến huyện Vạn Sơn.

Huyện Vạn Sơn dựa vào lưng núi trông như một bức tường thành, chỉ là bức tường thành này quá mức đổ nát, còn gãy đứt mất một đoạn, có cũng như không.

Huyện Vạn Sơn này không có Tri huyện [3], phụ trách sự vụ huyện nha là một Huyện thừa [4] người bản địa.

[3] Tri huyện (bát phẩm): Đứng đầu một huyện.

[4] Huyện thừa (cửu phẩm): lo công văn, sổ sách trong huyện, phụ giúp Tri huyện.

Tên Huyện thừa này dẫn theo nha dịch cùng bách tính trong huyện tập trung ở cửa thành, ba quý chín lạy tiếp đón đoàn người Tần Dục vào thành, sau khi vào thành, hấn nhường lại huyện nha cho Tần Dục ở.

Tên Huyện thừa này làm rất nhiều thứ, nhưng Tần Dục vẫn không xuống xe ngựa, ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy hấn một cái.

Xuyên qua cửa sổ xe ngựa, Tần Dục nhìn một chút cảnh vật ở bên ngoài.

Nhưng dù vậy, tên Huyện thừa này vẫn hết sức nhiệt tình đơn đả, tận lực dâng lên chút đồ mà hấn cho là đồ tốt, ví dụ như chút thịt rừng.

Tần Dục nhận lấy những món đồ kia.

Cái huyện Vạn Sơn này nhiều núi, trên núi cũng không thiếu các loại động vật tự nhiên, con mồi mà tên Huyện thừa kia đưa tới không chỉ có số lượng không nhỏ, mà còn đều rất mới mẻ.

Đã liên tiếp ba ngày chưa nhận được tiếp tế, thức ăn tươi thục hạ Tần Dục mang theo sớm đã ăn hết không còn một mẩu, bởi thế Tần Dục rất thích những con mồi này, vừa đưa đến liền cho người phanh ngực mổ bụng, thu dọn về để nấu.

Dưới sự chỉ dẫn của lão binh quân Tây Bắc, Kim Nham bố trí cấm vệ quân luân phiên tuần tra phòng thủ, lúc đến tìm Tần Dục báo cáo, hấn nhìn thấy trong sân viện Tần Dục dựng lên mấy nồi lớn, mà nồi

nào cũng đều đang nấu thịt.

Tần Dục ngồi trên xe lăn, dùng một cái xẻng cán dài quấy thịt trong nồi.

Thấy cảnh này, Kim Nham không tránh khỏi có chút tức giận.

Đến ngày hôm nay, hắn cũng sớm nhìn ra được vị Đoan vương này chẳng phải là loại người lương thiện giống như hắn nghĩ ban đầu, thậm chí lúc ấy Đoan vương nói với hắn những lời như thế, đoán chừng chỉ vì đùa giỡn hắn.

Hắn một lòng cho rằng Đoan vương là người tốt, thế nhưng Đoan vương vốn dĩ chỉ coi hắn như một trò cười.

Kim Nham không tránh khỏi có chút tức giận đối với Đoan vương, lại thấy thủ hạ của mình còn chưa vạch được bộ mặt thật của các binh sĩ dưới tay Đoan vương, càng cảm thấy bực bội.

Lần này trông thấy Tần Dục ngồi nhàn nhã nấu thịt, hắn càng bất mãn: "Vương gia, bách tính huyện thành nơi này vô cùng nghèo khó, rất nhiều người ngay cả cơm cũng không có để ăn, ngài..."

Đó đều là đồ Huyện thừa đưa lên, Vương gia nhà hắn sao lại nhận hết toàn bộ thế này?

"Cho nên?" Tần Dục hỏi lại.

Kim Nham cũng không biết nói cái gì mới phải, hắn đột nhiên nhớ đến tên Huyện thừa cẩn thận từng li từng tí nghe ngóng sở thích của Đoan vương từ chỗ hắn: "Vương gia, Huyện thừa bên kia vẫn luôn muốn bá kiến ngài, vì sao ngài không gặp hắn?"

"Kim Nham, người không phát hiện ra nơi này có chỗ bất thường sao?" Tần Dục ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mặt mình.

"Bất thường? Bất thường chỗ nào?" Kim Nham mờ mịt.

"Cái huyện Vạn Sơn này đa số đều là thổ phỉ, nhiều năm trở lại đây, người bị cướp giết cũng rất nhiều, đã như thế, dân chúng nơi này tại sao đều toàn nghèo như vậy, ngay cả một phú hộ cũng không có?" Tần Dục hỏi lại.

Nơi này vốn dĩ đã nghèo...Đồ cướp về cũng không đủ cho họ ăn?
Kim Nham vẫn không hiểu.

"Còn có, người có chú ý không, từ khi vào thành đến giờ, cơ bản toàn gặp nam tử thanh niên mà không hề thấy có bất kỳ nữ nhân, hài tử nào." Tần Dục lại nói.

Huyện Vạn Sơn kiếp trước hẳn có nghe nói đến, nhưng cũng không chú ý tới nhiều, cũng không biết tình hình cụ thể.

Nhưng dù vậy, hẳn cũng nhìn ra có điều không thích hợp.

Chương 95: Quốc sư xuất hiện (1)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Ban đầu, Tần Dục muốn tới huyện Vạn Sơn huấn luyện Cẩm vệ quân để đưa đến Tây Bắc, nhưng sau khi tới nơi thì ngay lập tức cảm thấy có điểm không bình thường.

Tất cả dân thường đều đi làm thổ phỉ, nhưng thổ phỉ ở đây lại quá nghèo.

Đã làm thổ phỉ mà còn nghèo như vậy, trong núi rừng lại nguy hiểm trùng trùng, tại sao bọn họ vẫn làm thổ phỉ?

Phải biết rằng ở huyện Vạn Sơn không có Huyện lệnh!

Lúc dân chúng trong huyện kéo nhau đi làm thổ phỉ đều lên án triều đình thu quá nhiều loại thuế, chính trị hà khắc áp bức người dân như thú dữ nên họ không thể không trốn vào núi rừng làm thổ phỉ, còn hiện tại, huyện Vạn Sơn không có Huyện lệnh nên triều đình cũng không xuất binh đi thu thuế nữa.

Một nơi vừa nhỏ vừa nghèo lại không thu được tiền thuế nên triều đình sẵn sàng vứt bỏ không chút đau lòng, còn việc phái binh tiêu diệt thổ phỉ... Ban đầu cũng có một vài tốp lính nhỏ được cử đến nhưng thực tế thì không làm được gì.

Cộng thêm các khoản chi phí hao tổn, quá tốn kém nên triều đình dứt khoát từ bỏ chuyện này.

Triều đình đã không thu thuế, cuộc sống của người dân trên núi vẫn nghèo khổ, một khi đã như vậy... Tại sao dân chúng không quay lại trồng trọt như trước?

Khi đến huyện Vạn Sơn, bọn họ đã chọn một thôn nhỏ để dựng trại đóng quân, thôn này không có người ở nhưng lại tương đối nhiều đất, hiện giờ đã vào mùa hè, theo lý mà nói thì phải trồng hoa màu nhưng những gì họ nhìn thấy chỉ là một mảnh đất hoang.

Lúc ấy trong lòng Tần Dục đã nghi ngờ, hôm nay vào thành cảm giác không thích hợp càng thêm mãnh liệt.

Chắc chắn huyện Vạn Sơn có vấn đề.

“Vương gia thấy huyện Vạn Sơn có vấn đề?” Kim Nham khó hiểu nhìn Tần Dục, hắn vẫn chưa thấy có chỗ nào không ổn...

Tần Dục thấy vẻ mặt Kim Nham mờ mịt không hiểu thì không trả lời ngay mà lại hỏi: “Kim Nham, ngươi không hài lòng với bốn vương.”

“Vương gia?” Kim Nham chợt dạ nhìn Tần Dục.

“Bốn vương hại ngươi sao?” Tần Dục hỏi tiếp.

Kim Nham sững sốt, ngay sau đó nói: “Không có.” Những cái khác không nói, quả thật Đao Vương chưa từng hãm hại hắn.

“Ngươi quá đề cao bản thân nhưng không có năng lực làm việc, ngay cả nhóm thổ phỉ tự phát cũng không bắt được, đối phương để lộ nhiều sơ hở như vậy cũng không nhìn ra, bốn vương còn chưa răn

dạy chỉ trích mà người đã thấy bất mãn với bốn vương, đây là đạo lý gì?” Tần Dục lạnh mặt nhìn về phía Kim Nham.

Trước đây thái độ của Tần Dục với Kim Nham luôn ôn hòa mềm mỏng, lúc này đột nhiên lạnh nhạt khiến Kim Nham cảm thấy vô cùng áp lực.

Hắn suy nghĩ thật cẩn thận, sau đó phát hiện những thứ Tần Dục nói đều đúng.

Tuy rằng ban đầu Tần Dục lừa hắn đi tiêu diệt thổ phỉ, nhưng suy cho cùng vẫn chưa làm gì quá đáng, hơn nữa Tần Dục là Đao Vương, vốn có thể ra lệnh cho hắn đi diệt trừ thổ phỉ.

Do bản thân hắn không làm được việc nhưng lại có tâm tư oán trách người khác.

Trên mặt Kim Nham lộ vẻ xấu hổ, Tần Dục lại nói: “Người quá nhẹ dạ cả tin, tuy có dũng nhưng không có mưu, đã vậy còn không nghe hiệu lệnh...”

Đời trước Tần Dục không có nhiều ấn tượng về Kim Nham, nhưng bây giờ hắn muốn chỉ dạy người này thật tốt, thế nên mới chỉ ra tất cả sai lầm trong mấy ngày vừa rồi của Kim Nham.

Kim Nham bị Tần Dục nói đến mức đổ mồ hôi lạnh, trên mặt tràn đầy hổ thẹn.

Lúc này Tần Dục mới dừng rồi nói với hắn: “Người sai người mang chỗ thịt này cho mọi người cùng ăn, sau khi ăn uống no đủ thì đến tìm bốn vương.”

Đây là Tần Dục cho Kim Nham thời gian để suy nghĩ cẩn thận.

Sau khi rời khỏi chỗ của Tần Dục, cả người Kim Nham có vẻ hoảng hốt, ra tới bên ngoài, hẩn nhìn thấy lão binh trong quân đội Tây Bắc mà trước đó Tần Dục đã cho hẩn.

Mấy ngày nay vị lão binh này dạy hẩn rất nhiều thứ bổ ích, Kim Nham vô cùng tín nhiệm người này nên khi nhìn thấy đối phương thì đã không nhịn được đành phải gọi lại.

“Phùng thúc, thúc cảm thấy ta là dạng người gì?” Kim Nham hỏi.

Kim Nham cứ nói một câu không đầu không đuôi như vậy khiến vị lão binh họ Phùng thấy khó hiểu, sau đó lại nói: “Tiểu tướng quân rất tốt, nhưng cũng có chỗ thiếu sót...”

- ----

Tần Dục để nhà bếp nấu thịt sau đó chia cho mỗi người một miếng thịt lớn, lúc này, Kim Nham cũng tới trước mặt Tần Dục, mở miệng nói lấp bắp: “Vương gia... Ta... Mạt tướng...”

“Bây giờ có chuyện muốn người đi làm.” Đột nhiên Tần Dục lên tiếng.

“Vương gia cứ nói.”

Tần Dục thấy chỉ trong nháy mắt mà Kim Nham đã hồi phục tinh thần thì không khỏi có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc người này cũng biết tự mình thoát ra.

Tần Dục bắt đầu dặn dò kỹ lưỡng từng việc.

Tần Dục nói chuyện với Kim Nham một hồi lâu.

Lúc trước tâm tình Tần Dục không tệ nên vẫn luôn xem Kim Nham giống như vãn bối của mình, không coi Kim Nham là thuộc hạ nhưng bây giờ thì không giống vậy.

Tình huống hiện nay đã khác xa những gì khi trước đó Tần Dục nghĩ đến, hẳn không có thời gian chờ Kim Nham chậm rãi trưởng thành.

Tần Dục đã trải qua quá nhiều chuyện nên bây giờ muốn thu phục một người trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết quả thực hết sức dễ dàng.

Từ lúc Kim Nham rời khỏi nơi này đã một lòng phục tùng hẳn, đồng thời mong muốn tự mình dựng xây đại nghiệp.

Huyện thừa [1] chủ động nhường lại huyện nha [2] cho bọn họ nhưng huyện nha ở đây cũng không lớn, Tần Dục mang theo nhiều người như vậy nên không có đủ chỗ ở cho tất cả mọi người, vì vậy Cấm vệ quân đành phải ra bên ngoài.

[1] Huyện thừa: tên một chức quan chuyên làm việc phụ giúp Huyện lệnh.

[2] Huyện nha: nơi quan lại cấp huyện làm việc ngày xưa.

Sau khi Kim Nham ra ngoài thì thấy thủ hạ của hắn đang nói chuyện với binh lính huyện Vạn Sơn.

Thủ hạ dưới trướng Kim Nham đều không biết khó khăn khổ sở của dân chúng, bọn họ chán ghét thổ phỉ ở đây, đối với nơi này luôn làm ra vẻ cao cao tại thượng nhưng thấy cảnh dân chúng nghèo khó như vậy, trong lòng không khỏi đồng tình.

Trong lòng bọn họ có hai luồng cảm xúc trái ngược nhau nên khi tiếp xúc với Huyện thừa huyện Vạn Sơn, lúc thì tỏ ra cao cao tại thượng,

lúc lại tỏ ra thương hại.

Mà Huyện thừa Huyện Vạn Sơn...

Đó là một nam tử đã bước vào tuổi trung niên, người vừa đen vừa gầy như que củi, không giống bộ dáng của người đọc sách chút nào, mới nhìn đều nghĩ là một lão nông, sau khi hẩn nhìn thấy Kim Nham liền nói: “Kim thống lĩnh, Vương gia thế nào rồi?”

“Vương gia không có việc gì.” Kim Nham nhìn người này, biểu tình hoảng hốt trong chốc lát.

“Kim thống lĩnh?” Huyện thừa lại lên tiếng.

“Hả...?” Kim Nham phục hồi tinh thần: “Còn có việc gì sao?”

“Kim thống lĩnh, Vương gia có vừa lòng với huyện nha ở đây không? Người có yêu cầu chuyện gì nữa không?” Huyện thừa liên tục chấp tay thi lễ: “Nếu Vương gia có yêu cầu gì cứ việc báo, tại hạ nhất định sẽ dốc hết sức lực làm việc vì Vương gia.”

Mặc dù hẩn nói như vậy nhưng thấy y phục trên người hẩn chẳng chịt những chỗ vá, Kim Nham không tin người này có thể tìm được những thứ Tần Dục cần dùng.

“Không cần...” Ánh mắt Kim Nham rời khỏi người Huyện thừa.

“Thế này không được, Vương gia tới, chúng ta phải chiếu cố Vương gia thật tốt.” Trên mặt Huyện thừa lộ vẻ kinh sợ.

“Thật sự không cần, chúng ta sẽ ở lại đây một thời gian dài, các người cũng không chuẩn bị nhiều thứ như vậy.” Kim Nham nói: “Dù sao chúng ta đã mang theo rất nhiều đồ, tạm thời đủ dùng.”

“Vương gia muốn ở đây lâu dài?” Huyện thừa kinh ngạc nhìn Kim Nham.

“Đúng vậy, Vương gia nói đợi đến khi tiêu diệt hết thổ phỉ mới rời đi.” Kim Nham nói, hấn bực bội liếc mắt nhìn Huyện thừa, nói xong ngay lập xoay người đi.

Đoan Vương nói huyện thành này có vấn đề, còn bảo sau khi bọn họ tiêu diệt hết thổ phỉ và rời khỏi nơi này thì mới được nói với bên ngoài thế nên hấn không thể để lộ dấu vết...

Chắc hấn làm như vậy là ổn rồi?

Kim Nham gãi đầu rứt tóc, mặt đầy rối rắm rời đi, Huyện thừa nhìn về phía Cẩm vệ quân hỏi: “Vị đại nhân này, Kim thống lĩnh bị làm sao thế?”

“Có lẽ Kim thống lĩnh bị Vương gia khiển trách.” Một Cẩm vệ quân nói.

Khuôn mặt Huyện thừa lộ vẻ suy tư.

Sau khi Tần Dục giao phó cho Kim Nham một số việc để làm thì không quản hấn nữa, để cho Triệu Nam phái người ra ngoài tìm người tới đây tiếp ứng.

Cũng trong lúc này, Tần Dục bắt đầu phong tỏa huyện nha cùng với mấy vùng lân cận, sau đó bắt đầu xây dựng công trình phòng thủ.

Vào lúc tìm thợ thủ công trong Công Bộ đến giúp đỡ xây dựng Vạn Thư Lô, Tần Dục đã lựa chọn được một vài người có tài nghệ xuất sắc, sau đó giữ bọn họ lại.

Nhóm thợ thủ công đó, một số đã được Tần Dục đưa đi Tây Bắc, những người ở lại thì bây giờ được điều đến đây cùng với hắn.

Nhóm thợ thủ công Đao Vương phủ mang theo bắt đầu bận rộn làm việc, một nhóm tiến hành xây dựng các công trình phòng thủ, nhóm khác chế tạo vũ khí, động tĩnh như vậy, cho dù Tần Dục đã cố gắng phong tỏa tin tức thì cũng không thể giấu được người bên ngoài.

Trong một căn nhà rách nát ở phía tây huyện thành, vị Huyện thừa vẫn luôn muốn tìm gặp lấy lòng Tần Dục, vẻ nịnh nọt tươi cười trước mặt Cẩm vệ quân đã sớm biến mất, lúc này chỉ còn lại sắc mặt âm trầm.

Trước mặt hắn có vài người mặc quần áo nha dịch đang hết sức nôn nóng.

“Đại nhân, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Mặc dù đám Cẩm vệ quân kia không lợi hại nhưng nếu bọn họ ở đây lâu dài thì chúng ta sẽ gặp rắc rối.”

“Nếu như bị bọn họ phát hiện...”

- ----

Những người này nhỏ giọng nghị luận, trong lòng lo lắng không yên.

“Các người tìm vài người tới đây, chúng ta... Đem giết hết bọn chúng là được.” Huyện thừa đột nhiên nói, rõ ràng có bộ dáng hiền lành trung thực nhưng lời nói ra lại vô cùng hung ác.

“Đại nhân?” Nha dịch kinh ngạc nhìn Huyện thừa, đó là Vương gia

đấy!

“Chúng ta giết hấn, cướp hết tài sản rồi lập tức rời đi, ai có thể tìm được chúng ta?” Huyện thừa nói:“Vốn dĩ ta còn muốn chuẩn bị thật tốt để tiễn hấn đi, nhưng nếu hấn đã không thức thời thì đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.”

Tần Dục dự đoán không sai, quả thực huyện Vạn Sơn có vấn đề.

Huyện Vạn Sơn có nhiều núi, dân chúng luôn nghèo khổ, nhiều năm trước còn có một Huyện lệnh rất tham tiền, hấn ta lật tung ba tầng đất nơi này để vơ vét của cải khiến dân chúng huyện Vạn Sơn khổ sở không lời nào kể xiết.

Cũng chính lúc ấy có rất nhiều bá tánh huyện Vạn Sơn phải lần trốn vào núi rừng.

Mà tên Huyện thừa này chính là tâm phúc của vị Huyện lệnh kia.

Chỉ là vị Huyện lệnh tham tiền kia coi hấn ta là tâm phúc, còn hấn ta đã sớm nổi lên tham vọng với số ngân lượng mà Huyện lệnh chiếm đoạt được...

Huyện lệnh chết bất đắc kỳ tử, hấn ở lại huyện Vạn Sơn nghèo khó tiếp tục vơ vét tiền bạc, cuối cùng trở thành Huyện thừa nơi đây.

Cũng chính lúc này, Huyện thừa phát hiện ở huyện Vạn Sơn có bà cốt, sau khi theo mọi người trốn vào núi rừng đã mượn thần giả phật để được dân chúng huyện Vạn Sơn cung phụng.

Những bá tánh nghèo khổ đến mức ăn đói mặc rét, nhưng chỉ cần bà cốt đó bịa đặt ra một chút chuyện kiếp sau thì đều đem tất cả đồ ăn trong nhà cho bà ta.

Huyện thừa mới đầu không tin nhưng cuối cùng lại thành thân với bà cốt đó.

Sau đó triều đình phái hai Huyện lệnh tới huyện Vạn Sơn, cả hai đều bị giết chết, cả huyện Vạn Sơn trở thành thiên hạ của Huyện thừa.

Có lẽ tất cả dân chúng huyện Vạn Sơn đều trở thành thổ phỉ, họ cướp bóc của không ít thương nhân nhưng tất cả tiền bạc cướp được đều dâng lên cho bà cốt, vậy nên vô cùng nghèo khổ.

Mà bà cốt và Huyện thừa, ngoại trừ có được rất nhiều tiền bạc do dân chúng dâng lên, hai người còn thu nạp rất nhiều thủ hạ, mỗi khi có thương đội lớn đi qua, nếu bà cốt không đối phó được thì bọn họ sẽ tự mình động thủ.

Bọn họ ở đây tác oai tác quái, hưởng thụ cuộc sống giàu có tốt đẹp, vốn định ở thêm một thời gian nữa sẽ rời đi, từ đây trời cao mặc chim bay, biển rộng tùy cá lội.

Bởi vì bọn họ không có ý định ở đây lâu dài nên mặc kệ dân chúng có cơ cực ra sao thì cũng không quan tâm, thỏa sức vợ vét không sót thứ gì.

Cố tình vào lúc này Đao Vương đột nhiên xuất hiện...

Bên cạnh Đao Vương có rất nhiều người bảo vệ nên Huyện thừa chỉ muốn tiễn người đi càng nhanh càng tốt, thế nhưng Đao Vương lại muốn một lưới bắt hết bọn họ sau đó mới rời đi...

“Lần này Đao Vương đi Tây Bắc chắc chắn sẽ mang theo nhiều đồ vật quý giá, cướp được đồ của hắn có khi còn nhiều hơn tất cả những thứ trước kia chúng ta cướp được.” Huyện thừa nói.

Những người vẫn đang lo sợ chuyện của Vương gia sau khi nghe Huyện thừa nói như vậy thì nội tâm sôi trào không dứt.

Đồ dùng của Vương gia đều là thứ tốt hiếm có trên đời, nếu cướp được thì chắc hẳn bọn họ cũng có phần, bản thân sẽ được dùng đồ tốt?

“Đại nhân, vậy ta đi tìm phu nhân.” Một người lập tức nói.

Muốn cướp của Vương gia thì chắc chắn từng này người không đủ, phải để cho dân chúng chủ động đi trước.

Những người này thương lượng xong ngay lập tức lặng yên không tiếng động rời đi.

Tần Dục tới huyện Vạn Sơn được hai ngày, vẫn gió êm sóng lặng.

Nhưng đến buổi tối ngày thứ ba ở đây...

Từ khi Tần Dục bắt đầu ngâm thuốc tắm thì chưa bao giờ dừng lại, cho đến lần đi Tây Bắc này.

Trên đường chỗ ăn ở bất tiện nên Tần Dục chỉ uống thuốc mà không ngâm mình, sau khi uống thuốc xong, Lục Di Ninh giúp hắn trị liệu.

Lúc Lục Di Ninh mới trị liệu, cơ thể hắn luôn nổi lên phản ứng, hắn cảm thấy cả người khó chịu không thoải mái, bây giờ đã được một thời gian dài nên bình tĩnh hơn nhiều, nhưng hắn vẫn không cho Lục Di Ninh chạm vào người khiến nàng càng thêm tò mò, lúc nào cũng muốn nhìn thử.

Thật ra nàng đã nhìn thấy rồi.

Thừa dịp Tần Dục không chú ý, nàng đã nhìn trộm vào lúc hắn ngâm thuốc tắm hoặc những khi đi nhà xí, còn cả lúc Tần Dục ngủ say nàng liền lén lút động tay động chân sờ thử vật kia.

Ngày thường là một khối mềm mại đàn hồi nhưng không biết vì sao mỗi lần nàng trị liệu cho Tần Dục thì nó lại trở nên lớn như vậy...

Lục Di Ninh vẫn luôn tò mò chuyện này, hôm nay nghĩ đến thì cũng giống như trước đây cảm thấy mông lung mơ hồ, thật là khó hiểu.

Tần Dục: "..."

Lục Di Ninh rất nghiêm túc trị liệu giúp Tần Dục, được một lúc đột nhiên đầu nàng trở nên xiêu vẹo, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Làm sao vậy?" Tần Dục tò mò nhìn nàng.

"Tần Dục, hình như có người tới." Lục Di Ninh nói.

Cùng lúc đó, bên ngoài có người gõ cửa: "Vương gia! Không hay rồi! Chúng ta đã bị bao vây!"

Lông mày Tần Dục nhíu lại, hắn biết huyện Vạn Sơn có điều kỳ lạ nhưng không nghĩ rằng những người nơi này dám tấn công hắn, càng không nghĩ tới... Bọn họ ra tay nhanh như vậy.

Người tới báo cho Tần Dục là Cẩm vệ quân tuần tra ở bên ngoài, một lát sau Kim Nham đã đến.

Hai ngày nay Kim Nham đi khắp nơi kiểm tra đã phát hiện ra có vài chỗ không thích hợp nhưng chỉ cho rằng thổ phỉ cấu kết với người trong thành.

Hắn dự định ngày mai sẽ ra ngoài thành đàn áp thổ phỉ, không nghĩ tới... Tối hôm nay thổ phỉ đã tập kích bọn họ!

“Vương gia, bên ngoài có rất nhiều người, chúng thuộc hạ sẽ hộ tống ngài rời đi ngay lập tức.” Kim Nham vội vàng nói.

“Chỉ sợ không kịp nữa rồi.” Tần Dục nói.

Quả nhiên, Tần Dục vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng kêu.

“Kim thống lĩnh, người ra ngoài chỉ huy, ta sẽ theo sau.” Tần Dục nói.

Kim Nham lo lắng cho thủ hạ của mình, nghe vậy thì gật đầu, sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Lúc này Lục Di Ninh nhìn Tần Dục: “Tần Dục, yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ chàng!”

“Được.” Tần Dục cười.

Tần Dục cho người giúp đỡ mình ngồi lên xe lăn đi ra cửa, khi ra tới cửa, tiếng hò hét càng thêm rõ ràng.

Chương 96: Quốc sư xuất hiện

(2)

Edit: A Cảnh

Beta: An An

Xung quanh Huyện nha có rất nhiều người vây quanh, tất cả dân chúng đều quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt. Đa phần những người này đều là phụ nhân.

Vũ khí bọn họ cầm phần lớn đều là đồ đạc bằng gỗ, trên tay họ ngay cả một thanh vũ khí bằng sắt cũng không có. Nhưng tất cả đều vô cùng hung ác, dường như không cần cái mạng của mình nữa mà cứ thế lao về phía Cẩm vệ quân để công kích.

Càng là người có tiền thì càng tham sống, Cẩm vệ quân dĩ nhiên rất tham sống sợ chết, nhưng những người đó lại hoàn toàn không muốn sống nữa.

Vậy thì cũng thôi đi, thế nhưng bộ dáng của bọn họ nhìn rất thảm. Trong lúc nhất thời, vài tướng lĩnh trẻ tuổi của Cẩm vệ quân vẫn không ra tay được.

Kim Nham cầm cung tiễn trong tay, một mũi tên bắn chết một nam nhân, nhưng đối với nữ nhân lại không ra tay. Không chỉ thế, khi phát hiện bên trong đám đông còn có cả hài tử thì sắc mặt hắn càng thay đổi.

Những người này đều điên hết rồi!

“Các người mau dừng tay, có chuyện gì từ từ nói!”. Kim Nham hô lên: “Người ở bên trong là Đoan vương điện hạ, sao các người có thể ra tay với Đoan vương điện hạ cơ chứ? Các người không muốn sống nữa sao?”

Những năm trước dân chúng vô cùng sợ hãi Hoàng gia, nhưng hiện tại không giống như trước nữa. Đối với lời Kim Nham nói, bọn họ đều ngoảnh mặt làm ngơ, đương nhiên cũng có khả năng bọn họ nghe nhưng không hiểu Kim Nham nói cái gì.

Kim Nham gấp đến mức cảm thấy không xong rồi. Tần Dục nhìn một hồi, ngược lại rất yên lòng.

Tuy rằng những người này không muốn sống, nhưng sức chiến đấu cũng không cao, vũ khí của bọn họ khi đối mặt với áo giáp bảo vệ của binh lính Cẩm vệ quân mà nói thì uy hiếp cũng không lớn. Chỉ cần Cẩm vệ quân có thể điều chỉnh tốt tâm trạng thì sẽ không thể thua.

Tần Dục hít một hơi nhưng lại là một hơi rất nhẹ, vừa thở ra thì Triệu Nam đến báo, ngoài dân chúng đang tụ tập ở bên ngoài ra thì còn có thêm những người khác.

Việc này không phải là do dân chúng không sợ chết hay không muốn sống, hoàn toàn chính là vì bị người khác kích động, dùng chính sinh mạng của mình đến đối chọi với Cẩm vệ quân.

Có lẽ bọn họ không giết được nhiều Cẩm vệ quân, nhưng nếu bọn họ cứ tấn công không ngừng về phía Cẩm vệ quân thì tuyệt đối có thể làm cho tinh lực của Cẩm vệ quân bị cạn kiệt. Đến lúc đó bọn họ mới mạnh mẽ ra tay.

"Vương gia, tốt nhất chúng ta vẫn nên nghĩ đến biện pháp phá vòng vây." Triệu Nam nói, người bên ngoài đông vô cùng, vốn dĩ bên trong Tùng Lâm còn che giấu rất nhiều thổ phỉ, lúc này dường như tất cả cũng đều đã chạy tới. Cho dù bọn họ đã chuẩn bị trước, thế nhưng Triệu Nam không cảm thấy bọn họ có thể ngăn chặn đám đông được lâu hơn.

"Nếu phá vòng vây, tất cả mọi người đều có thể bình an sao?" Tần Dục chất vấn. Kỳ thật hắn đã đưa một ít người đi Tây Bắc, nhưng vẫn còn không ít người đang theo bên cạnh mình như trước, trong đó có một số thợ thủ công, cũng có hài tử lúc trước hắn thu lưu.

Số người này cộng lại không ít hơn ba trăm người, còn mang theo rất nhiều vật dụng.

Triệu Nam trầm mặc, bọn họ cam đoan nhất định có thể che chở được cho Tần Dục chạy đi, nhưng những người kia thì không nhất định có thể làm được. Chưa kể nếu muốn trốn đi, đoán chừng phải vứt bỏ lại rất nhiều thứ.

Tần Dục nhíu mày.

Hắn nhìn không được tình huống ở bên ngoài, chỉ có thể nghe người ta nói lại, bao nhiêu đây thôi cũng mang lại cho hắn phiền toái rồi: "Vì cái gì mà những người này không muốn sống nữa mà đến công kích chúng ta chứ?".

"Vương gia, trong miệng mấy người đó nói cái gì mà Thánh Quân, giống như là bị người nào đó kích động." Triệu Nam lại nói.

"Thánh Quân?" Tần Dục hơi sửng sốt, lập tức đoán ra ngọn nguồn mọi chuyện.

Sợ là có người đã làm ra chuyện tà giáo gì đó nên mới như thế này.

Lúc trước người Nhung ở phía Nam Đại Tần bị tiêu diệt, sau đó thiên hạ đại loạn, có không ít người mượn chuyện tôn giáo để gạt tiền tài của người khác, thậm chí còn có người mượn chuyện này lôi kéo binh lính, mà Huyện Vạn Sơn này chỉ sợ cũng có người đang làm như vậy.

Tần Dục cùng Triệu Nam vẫn đang nói chuyện. Tình hình chiến đấu bên ngoài lại càng trở nên thảm thiết, còn có Cẩm vệ quân bị thương được nâng ra phía sau.

Hồ đại phu theo Tần Dục đến đây, nhìn thấy người bị thương thì lập tức xông lên giúp mọi người băng bó.

Trời tối dần nên phải thắp thêm rất nhiều đuốc, Tần Dục có thể thấy rõ được tình trạng của người bị thương như thế nào.

Tướng sĩ Cẩm vệ quân bị người ta cản cổ!

Triệu Nam vẫn phái người chú ý tình huống ở bên ngoài, lúc này liền có người xông vào: “Phía sau xuất hiện một nữ nhân hô vài tiếng, thế là những người đứng phía trước như điên cả lên. Họ đều đã bị chém đứt chân mà còn có thể ôm đùi cản người được.”

Người kia rùng mình một cái, rõ ràng là một nam tử trẻ tuổi có thân hình cao lớn, vậy mà trên mặt lại biểu hiện ra vẻ hoảng sợ.

"Đưa ta trở về phòng." Tần Dục đột nhiên nói.

“Vương gia, ngài hãy để cho người đi thu thập một ít đồ dùng, chúng ta sẽ lập tức che chở cho ngài rời đi.” Triệu Nam cảm thấy ý nghĩ của bản thân mình là đúng nên lập tức đề nghị. Nhưng mà ý tưởng

của Tần Dục lại hoàn toàn không giống với của hắn.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Tần Dục cũng không muốn rời đi. Huống chi hiện tại bọn họ vẫn còn phương pháp đối kháng với những người đó.

Sau khi vào phòng, Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh nói: “Di Ninh, nàng thay y phục đi.”

- ---

Huyện thừa Vạn Sơn nhìn cảnh tượng chiến đấu phía trước càng lúc càng trở nên kịch liệt thì trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười.

Vốn dĩ hắn có làn da ngăm đen lại đầy nếp nhăn trên mặt, lúc này cười nhìn như một lão nông phúc hậu bình thường.

Mà bên người hắn có một cái ghế bành làm bằng trúc, loại ghế bành này có thể để người nâng cao lên. Hiện tại ngồi trên ghế là một nữ nhân ba mươi tuổi có vẻ mặt từ bi.

Nữ nhân này có làn da trắng như tuyết, mặt như ngọc quan, lại còn mập mạp, so với người xung quanh thì không giống nhau, mà mọi người xung quanh nhìn biểu tình của bà cũng hoàn toàn không giống nhau.

Đặc biệt là người bản địa của Huyện Vạn Sơn, họ đối với bà quả thật so với phụ mẫu mình còn muốn cung kính, sùng bái hơn.

Nếu như Thánh Quân đại nhân nói phụ mẫu của bọn họ không phải là người tốt thì bọn họ tuyệt đối có thể làm ra chuyện ngay lập tức đuổi phụ mẫu đi.

Có đôi khi càng là người nghèo khổ thì càng ngu muội.

Nữ nhân này lấy ra một cái còi nhỏ làm bằng đồng, đặt ở bên miệng rồi dùng lực thổi một chút, tiếng còi liền truyền ra ngoài xa. Đồng thời những dân chúng đang công kích Tần Dục liền kêu lớn rồi xông về phía trước, công kích càng trở nên lợi hại.

Lúc này Huyện Thừa kia hướng về phía nữ tử này cười nói: “Phu nhân, Vương gia kia có mang theo Vương phi đến, y phục trang sức của Vương phi tất nhiên đều rất đẹp. Chờ chúng ta cho người giết bọn họ, những vật kia đều là của phu nhân.”

Nữ tử này nghe vậy, đôi mắt nhất thời mở to lên, cả người cười lại càng thêm vẻ mỉa mai từ tính.

Nữ tử này chính là thê tử của Huyện Thừa, Thần bà của Huyện Vạn Sơn này.

Nghề này của bà là được truyền thụ từ nhỏ, phụ mẫu của bà làm nghề này đã vượt qua cả cấp bậc đại thần.

Từ nhỏ dáng vẻ của bà đã tốt, còn biết diễn. Mới bốn, năm tuổi đã bắt đầu cùng phụ mẫu đi khắp nơi, giúp người ta hóa giải tai họa, ra vẻ có thể thấy được dáng vẻ của quỷ thần rồi nói với người ta nơi nào có quỷ quái. Chờ tới lúc bà trưởng thành, mọi việc làm càng lúc càng lớn, càng lớn lại càng tốt, càng bắt đầu tự mình nảy ra nhiều ý tưởng.

Trước kia bà từng gả qua một lần, nam nhân kia đối với bà cũng không tốt, cho nên bị bà giết chết. Sau chuyện đó, bà liền mượn truyền thuyết quỷ thần để dễ dàng che giấu cho bản thân thoát tội.

Sau này bà càng làm càng trở nên trôi chảy. Thậm chí bà còn nói với

người khác bản thân mình là thần tiên hạ phàm.

Sau khi đến Huyện Vạn Sơn gặp tên Huyện Lệnh tham tài kia, tuy dân chúng càng lúc càng đói kém nhưng lại càng ngày càng tin tưởng bà. Thế cho nên cuộc sống của bà trôi qua vô cùng tốt, chỉ là khi đó cũng không phải mọi người đều tin tưởng bà, cũng có rất nhiều người dân không để ý tới bà.

Thậm chí có một vài nữ nhân sau khi tin tưởng bà liền đem tài vật trong nhà cho bà, trượng phu của họ đã nổi trận lôi đình rồi đánh các nữ nhân kia, thậm chí tìm đến bà để gây phiền toái.

May mắn bên người bà cũng có một ít tín đồ, cuối cùng mới không có việc gì.

Mà hết thảy mọi chuyện này, sau khi Huyện Thừa, phu quân bà lên nhậm chức ở Huyện Vạn Sơn thì liền thay đổi.

Huyện Thừa của Huyện Vạn Sơn là một tú tài, đọc qua rất nhiều sách, hiểu biết không ít chuyện, có hấn hổ trợ, tự nhiên danh khí (tiếng tăm, uy tín) của bà càng lúc càng lớn. Cuối cùng đại đa số người dân ở Huyện Vạn Sơn đều tin tưởng vào bà, ngày qua ngày trôi qua càng tốt, thậm chí đã tích góp được vô số tiền tài.

Chờ xử được vị Vương gia này, bà còn có thể mang theo thân tín cùng Huyện Thừa kia đi Giang Nam. Sau đó ở Giang Nam, mỗi ngày bọn họ sẽ sống như thần tiên.

“Chúng ta thật sự có thể đối phó được vị Vương gia kia?” Bà ta cao hứng một hồi, lại nhin không được hỏi.

“Nhất định có thể, cho dù không thể, chúng ta cũng không có tổn thất cái gì.” Huyện Thừa nói.

Đoan vương mang người đến cũng không nhiều, tự mình hẳn có thể một lưới hốt trọn. Chỉ là nếu không thể một lưới hốt trọn mà khiến Đoan vương trốn chạy, khẳng định là Đoan vương kia cũng sẽ ném lại rất nhiều tài vật.

Cho dù nếu không được như trù tính, trái lại thủ hạ của Đoan vương có thể đánh cho bọn họ thất bại liên tiếp mà lui ra thì bọn họ cũng có thể hướng vào trong núi mà trốn. Đoan vương còn có thể đánh vào trong núi được ư?

Nhưng mà khi thời điểm đó đến, đoán chừng bọn họ có muốn nghĩ ra biện pháp chạy trốn ngay lập tức cũng không thể chạy trốn từ chỗ này ra được.

Huyện Thừa này đã đem mọi khả năng có thể xảy ra tính toán qua, sau khi xác định bản thân không đến mức đánh mất tính mạng mới quyết định vây đánh Tần Dục.

Bọn họ trốn ở phía sau đám người, cứ như vậy mà nhìn dân chúng Huyện Vạn Sơn đi chịu chết.

Kết quả là đúng lúc này đột nhiên phía trước vang lên một ít âm thanh lộn xộn.

Ban đêm trời tối, mặc dù đã thắp nhiều đuốc, rất nhiều chuyện cũng nhìn không được rõ ràng. Huyện Thừa liền nhú mày, lập tức phái người lên phía trước xem xét tình huống cụ thể.

Lúc này tiếng kinh hô càng lúc càng vang dội. Thậm chí còn che mất tiếng kêu la của những người đứng ở phía trước, dường như tất cả đều không động đậy.

Huyện Thừa cảm giác được có cái gì đó không đúng. Đúng lúc này đột nhiên hắn nhìn thấy một người mặc áo bào màu đen hướng về phía hắn mà đạp trắng bay tới. Đúng là bay ở giữa không trung.

Không, người kia cũng không phải bay ở giữa không trung đến mà là đạp lên đầu của dân chúng Huyện Vạn Sơn mà bay vọt tới.

Đây là người gì?!

Hắn là thần tiên hay là yêu quái?!

Huyện Thừa kia cùng Thần bà là thê tử của hắn dùng truyền thuyết quỷ thần hù dọa mọi người, lúc này thấy một người giống như quỷ thần, trong lúc nhất thời đều bị dọa cho phát ngốc. Đúng là muốn cử động cũng không dám cử động một chút nào.

"Người... Người là người phương nào?". Huyện Thừa vừa nói, sau đó liền nhìn thấy người kia dừng ở ngay trước mặt hắn, cầm một đồ vật ném trúng mặt hắn.

Trên đầu hắn rất đau, lập tức mất đi ý thức.

Chương 97: Quốc sư xuất hiện

(3)

Edit: Tử Lam

Beta: Quanh

Tuy rằng bà cốt cấu kết với Huyện Thừa làm chuyện xấu, nhưng suy cho cùng cũng có cảm tình, nhìn thấy một màn này, lập tức liền nói: “Bắt lấy hắn!”

Kết quả sau khi bà hô lớn, không có ai dám động thủ.

Những người này vì tin tưởng quý thần mà đến, nhưng bà cốt vẫn chưa biểu hiện sức mạnh của mình. Bọn họ đều nói gì nghe nấy không dám cãi lời bà, hiện tại có người bày ra thủ đoạn quý thần khó lường hơn, bọn họ đương nhiên càng thêm sùng bái. Nếu đã như thế còn ai dám động thủ?

Hướng chi người nọ cũng chưa cho bọn họ cơ hội động thủ.

Bà cốt kia vừa dứt lời, một vật thể từ trên tay người nọ liền bay về phía bà, bà cốt kia bị đồ vật ném trúng, mặt liền chảy máu, ngã xuống hôn mê bất tỉnh như Huyện Thừa.

Bà cốt bên cạnh nhìn nhìn bà cốt kia, hai chân mềm nhũn, nhịn không được mà quỳ trước người áo đen.

Mà làm như vậy cũng không ngăn được bọn họ, trên thực tế rất nhiều người đều làm như vậy.

Đồng thời bọn họ cũng nổi lên nghi hoặc... Người này rốt cuộc là ai?

Người này đương nhiên chính là Lục Di Ninh.

Sau khi Tần Dục mang nàng trở về phòng, liền bảo nàng thay y phục giống như trước kia nàng từng cải trang thành Thái Bình đạo nhân, lại dặn dò nàng vài câu, sau đó liền bảo nàng đi ra ngoài.

Nàng nhẹ nhàng leo lên trên nóc nhà Huyện Nha, sau đó liền đổi giọng, hô một câu: “Dừng tay!”

Sau khi nàng hét lên một câu như vậy, thật sự có rất nhiều người nhìn về phía nàng, sau đó dừng tay không đánh. Thấy thế, nàng liền từ trên nóc nhà nhảy xuống, nghe theo chỉ dẫn của Tần Dục, thi triển một chút lợi hại của mình.

Sau khi nàng làm như vậy, những người đó đều cuồng nhiệt nhìn nàng, còn có rất nhiều người ném vũ khí trên tay xuống, quỳ về phía nàng.

Nàng vốn dĩ phải nói vài câu để cản lại xung đột, hiện tại... Giống như không cần nữa.

Cũng không biết vì sao những người này thấy nàng đến thì dừng tay không đánh tiếp, nếu đã như vậy nàng đi ra ngoài một vòng, có phải mọi chuyện sẽ chấm dứt hay không?

Sau khi Lục Di Ninh cân nhắc một lúc, liền chạy như bay về phía xa, bay rất nhanh, nàng còn nhảy lên đỉnh đầu người khác.

Quả nhiên, tất cả mọi người nhìn thấy nàng đều không dám đánh nhau nữa, nhưng vẫn có một số người muốn đánh...

Khi này nàng thấy có người cầm mấy cục đá lớn như quả trứng gà, một cục đá quăng ra là có thể làm một người hôn mê.

Nàng nghĩ như vậy nên đi tới chỗ đang tụ tập rất nhiều người, sau đó thấy được hai cái đầu của một nam một nữ.

Nàng không chút do dự cho bọn họ mỗi người một cục đá.

Hai người này đều bị ngất xỉu, Lục Di Ninh cũng đã dùng hết nội lực, không còn nội lực để dùng, nàng chỉ có thể dùng hai chân đi bộ về. Nhưng có chút lo lắng... Nàng không làm theo lời Tần Dục nói, Tần Dục sẽ không tức giận chứ?

Tần Dục cũng không có tức giận, nhưng hắn cực kỳ lo lắng.

Lục Di Ninh chạy ra ngoài có thể gặp nguy hiểm hay không?

Chỉ cần nghĩ đến Lục Di Ninh sẽ gặp nguy hiểm, ruột gan Tần Dục liền nóng như lửa: “Triệu Nam, tìm người khiêng ta ra bên ngoài!”

“Vương gia?” Triệu Nam cả kinh, ngay sau đó lập tức liền nói:

“Vương gia, thân phận ngài cao quý, nhất định không thể gặp nguy hiểm được!”

“Có quốc sư ở bên ngoài, ta sẽ không có việc gì.” Tần Dục nói.

Triệu Nam biết thân phận của Lục Di Ninh, việc này Tần Dục cũng không giấu diếm, nên đương nhiên biết Tần Dục rất lo lắng cho Lục Di Ninh. Hắn không muốn để Tần Dục gặp nguy hiểm, nhưng lại không thể cãi lời Tần Dục...

Căn rằng một cái, cuối cùng Triệu Nam vẫn sai người đi theo Tần

Dục ra ngoài. Mà hiện tại bên ngoài đã cực kỳ yên tĩnh.

Phần lớn bá tánh đều quỳ xuống, một số người trong nhóm bá tánh không nhìn thấy được Lục Di Ninh, nhưng đều theo số đông, người khác quỳ xuống, bọn họ liền quỳ xuống theo.

Hành động này làm cho tất cả Cẩm vệ quân đang hăng hái chiến đấu với những người này đều ngây người.

Trước khi chiến đấu, bọn họ đều bị thương, kinh nghiệm chiến đấu của Cẩm vệ quân không đủ, sau khi bị nhóm bá tánh phát tiết thì loạn lên không biết ngăn cản, cho nên rất dễ dàng bị bá tánh đánh gục.

Bọn họ đánh đến mức loạn đầu óc, hiện tại tất cả những người đó đều quỳ xuống, làm cho bọn họ có chút khó xử.

Mấy người bọn họ có vài người bị thương, lúc này đều muốn lao ra giết chết đám bá tánh công kích họ. Nhưng nhìn những thi thể của bá tánh trên mặt đất rồi nhìn mặt của bọn họ thì có chút thương cảm.

Bộ dáng của những người này, suy cho cùng thì cũng làm cho bọn họ không hạ thủ được.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng rất nghi hoặc, nghi ngờ nhìn về phía người vừa xuất hiện.

“Người vừa rồi là ai?”

“Hắn thật lợi hại, giống như thần tiên vậy.”

“Người nọ... Có phải là Thái Bình đạo nhân hay không?”

“Hắn là Thái Bình đạo nhân! Lúc trước ta canh gác trong cung đã gặp

qua hần một lần!”

...

Những người này nhỏ giọng nghị luận, nhìn về phía Lục Di Ninh vừa rời đi, vừa kính lại vừa sợ.

Kim Nham cũng là một trong số đó.

Thời điểm trước khi Thái Bình đạo xuất hiện, hần chỉ cảm thấy đó là một tên lừa đảo, nhưng sau khi đến đây, hần bắt đầu kính nể với người này, từ khi Thái Bình đạo nhân tới vô ảnh đi vô tung ở trong cung nhưng không ai có thể bắt hần ta, hần lại càng kính nể.

Mà hiện tại, hần tận mắt được nhìn thấy Thái Bình đạo nhân.

“Đó là quốc sư, cần ta đi bảo vệ quốc sư hay không?” Kim Nham nói thầm một câu.

“Cần.” Tần Dục nói.

“Vương gia!” Lúc này Kim Nham mới phát hiện Tần Dục đã đến đây, còn nghe được câu nói của mình, tức khắc liền có chút chột dạ... hần là hần phải bảo vệ Tần Dục mới đúng, kết quả lại suy nghĩ đi bảo vệ Thái Bình đạo nhân kia.

“Người mau phái người đi tìm quốc sư, cần phải phải bảo vệ quốc sư an toàn!” Tần Dục nói.

“Dạ!” Kim Nham lên tiếng, đang muốn phái người đi bảo hộ quốc sư, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy quốc sư đang đi về phía mình.

Kỳ quái, sao hần cảm thấy quốc sư đi hơi nhanh, nhìn giống như...

đang nhảy?

Nhất định là trời nóng quá nên đã nhìn nhầm rồi!

“Quốc sư!” Kim Nham kêu một tiếng.

Tần Dục thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó cung kính nói: “Tần Dục gặp qua quốc sư.”

Lục Di Ninh chớp chớp mắt, có chút rối rắm, sau đó thấy Tần Dục đang chớp mắt với nàng, lúc này mới nghĩ ra chính mình đang diễn kịch.

Hiện tại nàng là quốc sư.

“Không cần đa lễ.” Lục Di Ninh nói, trước kia nàng còn có chút lo lắng, sợ Tần Dục sẽ la nàng, hiện tại...

Nàng là quốc sư, hình như Tần Dục không thể trách mắng nàng?

“Tần Dục đa tạ ân cứu mạng của quốc sư.” Tần Dục lại nói, cung kính kính đón Lục Di Ninh đi vào, trước khi đi vào còn dặn dò Kim Nham: “Kim Thống lĩnh, người gom những bá tánh này lại thành một nhóm, hỏi rõ ràng vì sao bọn họ lại công kích chúng ta.”

“Dạ.” Kim Nham nói, thật ra hắn rất muốn đi gặp quốc sư, nói chuyện với quốc sư, nhưng nghĩ đến chuyện mình cần làm, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Nhưng dù vậy, trong lòng hắn cũng tràn đầy tò mò, tò mò vì sao Quốc Sư lại xuất hiện ở đây, lại càng tò mò Vương gia sẽ nói gì với Quốc Sư.

Nghe nói Vương gia đi Tây Bắc chính là đề nghị của Quốc Sư, có khi nào Vương gia thật sự không thích quốc sư hay không?

Trong lòng Kim Nham đầy rối rắm, nhưng không biết Vương gia bọn họ một chút cũng không hề ghét bỏ quốc sư.

Đi vào Nhất Tiến ốc (phòng), Vương gia bọn họ còn ôm lấy quốc sư: “Không phải bảo nàng không cần đến chỗ đánh nhau sao? Nàng chỉ cần đứng ở trên nóc nhà một lát là được, rất nhanh ta sẽ đến đây!”

Hắn dặn Lục Di Ninh, nguyên bản tính toán để Lục Di Ninh đứng trên nóc nhà một lát, sau đó hắn sẽ đi nói mấy câu, hù dọa những người đó, không nghĩ tới Lục Di Ninh lại chạy đi.

“Bọn họ không có đánh nhau.” Lục Di Ninh đúng lý hợp tình nói.

“Nhưng cũng rất nguy hiểm.” Tần Dục nói, nguyên bản hắn còn muốn giáo huấn Lục Di Ninh một chút, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng của Lục Di Ninh, liền không đành lòng nói nặng.

Vốn cũng là hắn không tốt, để cho Lục Di Ninh đi làm chuyện nguy hiểm như vậy...

Từ sau khi rời khỏi kinh thành, Tần Dục đã cân nhắc cho quốc sư quang minh chính đại xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Kể từ đó hắn làm việc có thể dễ dàng hơn rất nhiều, còn có thể không cần làm Lục Di Ninh rời khỏi hắn, đó là do hắn nghĩ tốt đẹp, cũng có thể lí giải một chút.

Tuy rằng có ý nghĩ này, nhưng căn bản Tần Dục có chút do dự, càng không hi vọng Lục Di Ninh gặp nguy hiểm.

“Không nguy hiểm.” Lục Di Ninh nói: “Ta rất lợi hại.”

Tần Dục cũng biết Lục Di Ninh rất lợi hại, nhưng hiểu biết của nàng về thế giới này không đủ nhiều.

Những người này đều là dân thường, nhưng trên tay có cung tiễn. Lục đạo không lớn nên không thể làm nàng bị thương, nhưng nếu lỡ như nàng gặp người Nhung thì sao?

Tần Dục nhíu mày, cuối cùng lại cũng chỉ có thể nói: “Chờ đi Tây Bắc, ta sẽ tìm người dạy nàng cưỡi ngựa bắn tên.”

“Được đấy.” Lục Di Ninh mở miệng đáp ứng.

Thời điểm Tần Dục và Lục Di Ninh đang nói chuyện với nhau, Kim Nham đã bắt trói Huyện Thừa và bà cốt kia.

Nhìn thấy hắn muốn bắt bà cốt kia đi, xung quanh lập tức có người đi về phía hắn, muốn ngăn cản hắn, còn ồn ào kêu bà cốt kia là Thánh quân.

“Cái gì mà Thánh quân, đây là kẻ lừa đảo! Các ngươi đã thấy bà ta thi triển bản lĩnh lợi hại lần nào chưa?” Kim Nham lập tức liền nói: “Quốc sư mới chính là người có bản lĩnh thật sự, có thể phi thiên độ địa, biết 500 năm trước, biết 500 năm sau, trường sinh bất tử!”

Những người nguyên bản muốn đi cứu "Thánh quân" của bọn họ tức khắc dừng lại.

“Các ngươi nói bà ta là thần tiên hạ phàm, này tính là thần tiên gì? Quốc sư mới là thần tiên hạ phàm!” Kim Nham lại nói.

Cấm vệ quân trước kia là thủ vệ hoàng cung, đối với chuyện của

Quốc sư hiểu biết nhất rõ ràng, lúc này sôi nổi gặt đầu, còn có người nói: “Hoàng Thượng cũng là chân long thiên tử, Đoan Vương tất nhiên là long tử, các người cũng dám công kích long tử, thật là không muốn sống nữa.”

Bị hấn nói như vậy, đám bá tánh bắt đầu sợ hãi.

Chương 98: Đến Tây Bắc (1)

Edit: Tử Yên

Beta: Quanh

Kỳ thật cấm vệ quân đến từ kinh thành không hiểu rõ thổ ngữ của bá tánh huyện Vạn Sơn, nhưng hai bên miễn cưỡng cũng hiểu được ý tứ của nhau, hơn nữa nơi này còn có người nghe hiểu được tiếng phổ thông, vì thế không lâu sau Kim Nham liền biết được rõ ràng ngọn nguồn sự tình.

Chẳng qua chỉ là một Huyện thừa, một bà cốt, vậy mà có thể khiến một huyện vốn dĩ tốt đẹp biến thành như vậy...

Nhìn mặt những bá tánh huyện Vạn Sơn chết lặng, tùy ý tìm chỗ ngồi bên ngoài huyện nha, Kim Nham có cảm giác tiếc hận rèn sắt không thành thép.

Những người này không phản kháng sao?

Những người này còn không nghĩ đến chuyện phản kháng.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy chết đi không phải là việc xấu, chỉ cần chết rồi, sang kiếp sau là có thể trải qua những ngày tháng tốt đẹp...

Nếu không bởi thế, bọn họ cũng không thể liều mạng như vậy.

Loại chuyện này Cấm vệ quân cũng từng nghe qua, chỉ là hàng ngày bọn hắn đều sống tốt nên căn bản không ai nghĩ đến kiếp sau,

nhưng những người này lại khác, đối với đời này họ đã tuyệt vọng, kiếp sau quả thực trở thành cứu rỗi, trở thành hy vọng để hướng tới.

Đối với đám người như vậy Kim Nham thật sự không còn lời nào để nói, sau khi điều tra rõ ràng ngọn ngành liền đi đến huyện nha, định đem chân tướng sự tình báo lại cho Tần Dục.

"Vào đi." Sau khi nghe Kim Nham thông báo, bên trong liền vang lên tiếng của Tần Dục, khi hần mở cửa đi vào thì thấy Tần Dục đang ngồi cùng một người áo đen.

Mấy ngày nay Kim Nham luôn nhìn thấy Tần Dục nên đối với vị Đao Vương này sớm đã vô cùng quen thuộc, lúc này tự nhiên cũng không nhìn hần chằm chằm, sau khi hành lễ, hần mới không nhịn được mà hướng ánh mắt tới vị quốc sư tự bọc mình trong áo choàng đen.

Quốc sư ngồi trên một cái ghế rất bình thường, nhưng khí độ kia vừa nhìn liền thấy bất phàm.

Kim Nham nghĩ người như vậy mà có thể nhẹ nhàng nhảy từ mái nhà xuống, còn có thể dẫm lên đầu thổ phi mà bay vọt đi, trong lòng không khỏi sinh ra ý nghĩ muốn đi lên báisư.

"Khụ khụ." Tần Dục khụ hai tiếng, làm Kim Nham phục hồi lại tinh thần, hỏi: "Chuyện lần này rốt cuộc là như thế nào? Người nói qua đi."

Kim Nham gật gật đầu, rất nhanh liền tâu lên, đem tất cả chân tướng sự tình làm sáng tỏ, lại nói: "Vương gia, Huyện thừa kia thật sự rất đáng cảm hận, không nghĩ tới vậy mà hần lại là dạng người này."

Nói xong, tâm tình kích động của Kim Nham khi nhìn Lục Di Ninh phía trước dần dần biến mất, cảm thấy có chút nản lòng.

Đoan Vương nói không sai, hẳn thật sự ngu ngốc, vậy nên không nhìn ra được cái gì...

Tần Dục nghe được kết quả như vậy cũng không ngoài ý muốn, hẳn khẽ nhíu mày, ngay sau đó nhìn về phía Lục Di Ninh: "Quốc sư, không bằng chúng ta ra ngoài xem xem?"

"Được." Lục Di Ninh gật đầu, khi đi ra ngoài tà áo choàng đen cuộn cuộn, vô cùng khí thế.

Tần Dục cười cười, cho người đẩy xe lăn đi sau "Quốc sư".

Khung xương Lục Di Ninh rất nhỏ, vóc dáng cũng hoàn toàn không cao vì vậy để sắm tốt vai Quốc sư, nàng đi một đôi giày đặc biệt, ngay cả áo choàng cũng qua xử lý đặc biệt, bởi vậy trông nàng không hề nhỏ yếu, ngược lại còn khá cao lớn.

Xuyên qua hắc sa[1] trước mặt, Lục Di Ninh hứng thú nhìn hết thảy xung quanh, đột nhiên cao lên làm nàng có thể nhìn xuống Thọ Hi vốn dáng người thấp bé ngang nhau, quả thật thú vị.

[1]Hắc sa: mạng che mặt màu đen.

Rất nhanh mọi người liền tới bên ngoài.

Bên trong huyện nha đã được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, nhưng ra đến bên ngoài...

Hiện giờ mặt trời ở phía đông, tuy rằng bị dãy núi che bớt ánh sáng nhưng khắp mặt đất đã sáng tỏ, tất cả mọi thứ đều không có chỗ nào che giấu được.

Những "thổ phỉ" đó có nam có nữ, có già có trẻ, hoặc là ngồi trên đất trống, hoặc là nằm dựa vào tường, tất cả đều tê liệt, cách đó không xa những thi thể được thu thập còn tản ra mùi máu tươi dày đặc.

Thấy thế trong lòng Tần Dục không khỏi trầm xuống.

Hắn cảm thấy Cẩm vệ quân không biết đến khó khăn của dân chúng, hắn cũng từng như vậy, thậm chí sau khi chết hắn mới biết được bá tánh hàng ngày lại khổ đến thế. Tuy rằng hắn thấy được, nhưng lúc đó cũng chỉ là một du hồn, cảm nhận không sâu sắc như hiện tại, ít nhất trước kia hắn không cảm nhận được khí vị kích thích thế này.

Nơi này trừ mùi máu tươi, thật ra còn có rất nhiều mùi vị khác - những bá tánh đó đều sinh hoạt lôi thôi, qua một đêm, chỗ nào cũng như nhà xí, mà trời hiện tại đang là mùa hè.

Đối với Tần Dục của kiếp trước đi nhà xí xong cũng phải rửa mặt thay quần áo mà nói, tất cả chuyện này thực sự có chút không thể tiếp thu.

Chẳng qua, sớm hay muộn đều phải tiếp thu.

Ánh mắt Tần Dục đặt trên người họ, lúc này mới phát hiện tất cả quần áo của bọn họ đều xộc xệch, đặc biệt có rất nhiều đứa trẻ còn trực tiếp ở chuồng.

Những người lớn đều sợ hãi, nhưng còn nhiều đứa trẻ vẫn chạy xung quanh.

Tần Dục luôn rất thích hài tử, lúc này ánh mắt liền dừng trên người những đứa trẻ đó, sau đó lại nhìn đến một đứa bé dường như hai tay hai chân chỉ còn xương cốt nhưng bụng lại phình ra, đang đi lung lay vài bước thì đột nhiên ngã xuống đất.

Đứa trẻ này nhìn còn rất nhỏ, bộ dạng cùn lăm cũng chỉ hai, ba tuổi, sau khi nó ngã lập tức có một người phụ nữ ôm nó lên, vỗ vỗ vào mặt nó, sau đó lặng lẽ rơi lệ, có người bên cạnh nàng còn khuyên nàng ném đứa trẻ đi.

Đứa bé này đã chết, mà theo như tình huống này, có lẽ chính là chết đói.

Tâm trạng Tần Dục không hiểu sao lại kém đi.

Lục Di Ninh chú ý đến biểu cảm của Tần Dục, nhìn theo hướng Tần Dục đang chăm chú, sau đó liền thấy được đứa trẻ kia, cũng thấy được những đứa trẻ khác.

Những người đó... Đều giống nàng trước kia.

Nhìn ra được là họ đang rất đói, không thể ăn cơm no, bị thương cũng không được chữa trị.

Đột nhiên Lục Di Ninh đi qua bên đó.

"Quốc sư?" Tần Dục kêu một tiếng, nhưng cũng không ngăn cản Lục Di Ninh, sau đó hắn nhìn thấy Lục Di Ninh tới bên cạnh đứa trẻ té ngã kia, duỗi tay sờ sờ lên đầu nó.

Đứa trẻ đã không còn sinh khí đột nhiên run rẩy một chút, sau đó liền mở to mắt tỉnh lại.

Lục Di Ninh thấy thế, lại lấy ra một viên đường chỉ độ móng tay mà Tần Dục sai người làm cho nàng ăn, sau đó bỏ vào miệng đứa trẻ này.

Đứa bé còn hơi mơ hồ, nhưng trong miệng có đồ ăn nên nó theo bản năng mà mút mát, còn mím môi lại.

Giữa sân một mảnh yên tĩnh, đột nhiên phụ nhân ôm đứa trẻ kia hướng về phía Lục Di Ninh mà quỳ xuống, liên tục đập đầu, có nàng bắt đầu, rất nhanh sau đó càng lúc càng có nhiều người quỳ xuống.

Vị quốc sư này vậy mà có thể cứu tình người chết!

Lục Di Ninh cũng không nhìn nàng mà là nhìn về phía một đứa bé khác bên cạnh, trên người đứa bé kia có một vết thương rất lớn đang chảy máu không ngừng, nếu không ai giúp nó... Cũng sẽ không sống nổi.

Lục Di Ninh vươn tay, chụp vài cái ở bên cạnh miệng vết thương của đứa trẻ, vài cái như vậy mà miệng vết thương của nó không hề chảy máu nữa, sắc mặt trắng bệch của nó cũng xuất hiện một tia hồng nhuận.

Những người vốn chết lặng ở bên cạnh thấy cảnh này lại ồn ào hướng về Lục Di Ninh quỳ xuống, tất cả kính sợ trước đây trong mắt họ cho tới bây giờ đã biến thành cuồng tín.

Lục Di Ninh nhìn những người này, cau mày, đi về phía Tần Dục: "Bọn họ muốn ăn gì?" Trong những người này có rất nhiều kẻ bị thương, nội lực của nàng không đủ, không cứu được nhiều người như thế, xem xét tình huống thấy cho bọn họ ăn chút gì đó còn tốt hơn.

Tần Dục cũng biết những người này cần ăn cái gì.

Vốn dĩ tù binh như vậy thì không thể cho ăn, bỏ đói mới khiến họ suy yếu, nhưng những người này... Đói thêm một ngày, có lẽ bọn họ sẽ

phải mất mạng.

"Thọ Hi, người dẫn người đi nấu cháo, Kim Nham, người chú ý những người này, đưa bọn họ đến bờ sông rửa mặt sạch sẽ, rửa xong mới được uống cháo." Tần Dục lên tiếng phân phó.

Tần Dục vừa ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều vội vã đi làm.

Hiện giờ là mùa hè, tốt xấu gì huyện thành này cũng có một con sông, cũng không khó tắm rửa, sau khi những bá tánh này tận mắt nhìn thấy "Thánh quân" của bọn họ bị bắt đi thì đã mất đi động lực phản kháng, càng có vẻ vô cùng nghe lời, nhưng thật ra rất nhanh đã tắm rửa xong, mà chờ bọn họ tắm rửa xong thì những người Tần Dục phân phó đi nấu cháo cũng đã nấu xong.

Lần này trước khi đi Tây Bắc, Tần Dục mang theo rất nhiều lương thực, có thể nói trong Đao Vương phủ còn lại bao nhiêu hấn đều đem toàn bộ theo.

Mà lương thực của Đao Vương phủ... Tất cả đều là gạo và bột mì tốt nhất không thể nghi ngờ.

Tần Dục cho người dùng gạo đó nấu cháo, một nồi cháo kia nấu ra trắng muốt.

Đó là cháo trắng bình thường nhất, nhưng đối với bá tánh huyện Vạn Sơn dường như trước nay chưa từng được ăn lương thực mà nói, đây đã là mỹ vị vô cùng.

Bát trong tay Tần Dục không đủ, đành để cho bọn họ ăn thành từng nhóm, sau khi một nhóm ăn xong hạ nhân sẽ đi rửa sạch bát rồi cho nhóm sau ăn tiếp.

Kết quả, những người này tiếc nuối không muốn buông bát trong tay xuống, đến khi buông xuống... Bát trong tay đã được bọn họ liếm sạch sẽ, căn bản có thể dùng luôn không cần rửa lại.

Đối mặt với tình huống này, Tần Dục không nói nên cảm giác trong lòng là gì, đến Cẩm vệ quân vốn dĩ hận những người này nhất cũng đều trầm mặc, thật sự không có cách nào đi hận bọn họ.

Những bá tánh lần này bị Huyện thừa kia gọi tới ước chừng hơn vạn người, cho dù lương thực Tần Dục mang đến rất nhiều cũng phải hao gần hết, một bên hẳn cho người đi kê biên tài sản ở hang ổ Huyện thừa và bà cốt kia, một bên cho người sắp xếp chuẩn bị rời khỏi huyện Vạn Sơn, để Cẩm vệ quân gọi những bá tánh còn lẫn trong rừng núi ra ngoài rồi sẽ rời đi.

"Vương gia, Huyện thừa và bà cốt kia đã tỉnh, muốn gặp ngài." Khi Tần Dục đang an bài mọi việc thì Kim Nhan đột nhiên tới báo.

"Người tra hỏi tất cả những gì chúng biết, còn việc gặp... Ta không muốn thấy bọn chúng." Tần Dục không do dự nói.

"Vâng, Vương gia." Kim Nham nói rồi lui xuống rất nhanh.

Vốn dĩ hẳn luôn có phần mù mờ, nhưng hiện giờ Tần Dục giao cho hẳn xử lý rất nhiều việc, lại hiểu được những gian khổ của bách tính càng khiến hẳn nhanh chóng trưởng thành.

Chương 99: Đến Tây Bắc (2)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Số lượng đồ vật tịch thu được từ chỗ huyện lệnh và bà cốt nhiều hơn Tần Dục nghĩ rất nhiều.

Hai người này xây một tòa nhà rất lớn ở trong núi, nhìn bề ngoài nó rất bình thường, nhưng sau khi đào sâu ba thước đất thì đào được vô số vàng bạc.

Nhìn số vàng bạc này, rồi nhìn lại những bá tánh đang phải mặc quần áo rách nát của huyện Vạn Sơn, Tần Dục có cảm giác nói không nên lời.

“Vương gia, chúng ta thu được rất nhiều tiền! Chuyển đi Tây Bắc lần này ngài cũng không cần buồn rầu nữa rồi.....” Kim Nham mang theo rất nhiều rương vàng bạc trở về, mặt mày vui mừng nói, đang nói đến một nửa lại dừng, sau đó cung kính đứng thẳng người lên.

Thì ra Quốc sư cũng đang ở đây! Có phải bộ dáng vừa rồi của hãn đã để lại ấn tượng không tốt với Quốc sư?

Kim Nham có chút buồn bực, mà cũng thật lòng vui thay cho Tần Dục.

Hãn bảo vệ Tần Dục một đường đến Tây Bắc, tất nhiên Tần Dục mang theo đồ vật gì hãn đều biết, vì vậy mà hãn phát hiện...tựa hồ

Đoan Vương rất nghèo.

Vàng bạc mang đến Tây Bắc rất ít đã đành, khi Đoan Vương rời kinh đã đem một số đồ vật không có giá trị giao dịch như đồ cổ hay tranh quý đều đổi thành vàng bạc, sau đó còn... Ở trên đường đi, ngài còn bán đi một ít gia cụ và vật trang trí.

Đoan Vương nghèo thành như vậy, lần này hẳn giúp ngài thu về không ít vàng bạc, hẳn là hẳn rất có năng lực đúng không?

Tên huyện lệnh huyện Vạn Sơn và bà cốt này có không ít thuộc hạ. Hơn nữa sau khi cướp đoạt tài sản của bá tánh trong huyện, bọn họ bán hết chúng để đổi lấy vàng bạc, mà số vàng bạc này đều bị bọn họ chôn giấu dưới tòa nhà, có đến hơn bảy mươi vạn lượng.

Một vạn lượng là một ngàn cân, nói cách khác, số bạc này khoảng bảy vạn cân, một chiếc xe ngựa có thể chở tối đa là hai ngàn cân, nếu dùng xe ngựa vận chuyển đi thì phải cần đến ba mươi lăm chiếc!

Tịch thu được không chỉ là bạc mà còn có lương thực cùng một ít đồ vật khác, giá trị của những thứ kia cũng xa xỉ không kém...

Nhiều đồ vật như vậy không thể chỉ trong chốc lát là dọn xong, cho nên bọn họ cũng thôi không động thân.

Tần Dục đành ở lại huyện Vạn Sơn thêm hai ngày để chờ viện binh đến. Mà hai ngày này, “Quốc sư” và hẳn cứ như hình với bóng.

Dù sao Lục Di Ninh cũng là nữ tử, Tần Dục không để ý thì những người khác cũng để ý, có vài trường hợp Tần Dục không tiện dẫn nàng đi cùng, nhưng Quốc sư thì lại khác. Không có nơi nào mà Quốc sư không thể đi.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lục Di Ninh không chịu cởi quần áo của quốc sư ra, nàng còn phát hiện càng ngày càng nhiều cái lợi mà bộ quần áo Quốc sư này mang lại cho mình.

Có áo choàng che khuất nên nàng có thể nhìn chăm chăm vào Tần Dục mọi lúc, còn có thể làm lơ các loại ánh mắt của người khác..... Không, sau khi nàng biến thành Quốc sư, đã không còn bao nhiêu người dám nhìn chăm chăm vào nàng nữa.

Tất cả những điều này khiến nàng rất hài lòng, dù sao Lục Di Ninh cũng không sợ nóng nên dứt khoát cả ngày đều mặc quần áo của Quốc sư.

Lục Di Ninh thật sự chơi rất vui, Tần Dục lại có chút không vui. Khi hắn đi xem nhóm Cẩm vệ quân bị thương thì Lục Di Ninh cũng theo hắn tới đó.

Tần Dục nhìn đám người trước mặt vì bị thương nên quần áo không chỉnh tề, thấy các chiến sĩ Cẩm vệ quân để lộ thân trên hoặc là lộ ra hai chân đầy lông thì tâm tình hắn cực kỳ không tốt.

Tuy rằng bọn người kia không thể đánh giặc nhưng so với hắn thì đáng người tất cả đều hoàn hảo hơn, Lục Di Ninh nhìn những người này nhiều rồi chướng mắt hắn thì làm sao bây giờ?

Tần Dục luôn luôn rất tự tin nhưng hắn cũng sẽ tự ti, thân thể hiện tại của hắn làm hắn tự ti.

Lục Di Ninh cũng không biết suy nghĩ của Tần Dục, nàng nhìn một vòng, phát hiện có người bệnh sắp chết nên tiến lên hỗ trợ trị liệu một chút, làm xong nàng liền nhìn chăm chăm vào Tần Dục, hoàn toàn không chú ý tới những ánh mắt càng ngày càng rục rủa của đám Cẩm vệ quân đang nhìn về phía mình.

Tần Dục càng không vui.

Chờ Lục Di Ninh cùng Tần Dục vừa đi, nhóm cấm vệ quân đó liền nhanh chân vây quanh người bệnh vừa rồi.

Trước đó quân y nói người này sống không nổi nhưng hiện tại đã khá hơn nhiều, hẳn là có thể qua được cửa tử này.

“Quốc sư quá lợi hại!”

“Trách không được bệ hạ vẫn muốn cho ngài ấy vào cung ở!”

“Nếu có thể học được chút ít bản lĩnh của Quốc sư thì tốt rồi!”

.....

Mọi người đang nghị luận sôi nổi, đột nhiên có người nói: “Hình như Vương gia không thích quốc sư thì phải?”

Mọi người cùng nhau trầm mặc.

Vừa rồi Vương gia... Tựa hồ không vui?

Quả thật là Tần Dục rất không vui, vừa về phòng đã kéo tay Lục Di Ninh lại.

Vẻ mặt Lục Di Ninh mờ mịt nhìn Tần Dục.

Vốn dĩ Tần Dục muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy biểu cảm như vậy của nàng, rồi lại cảm thấy mình có chút khó hiểu.

Có rất nhiều chuyện Lục Di Ninh không biết, sao hẳn lại tức giận với

nàng?

Tay Lục Di Ninh vừa mềm vừa mịn, Tần Dục kéo tay nàng qua, cuối cùng kìm chế không được nên hôn lên tay nàng một cái.

“A!” Lục Di Ninh sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng rút tay mình về.

Nàng cảm thấy trên tay nổi lên một trận tê dại, cảm giác tê dại lan vào trong lòng nàng, làm nàng cảm thấy rất kỳ quái.

Chỉ là, sau khi nàng rút tay về, lại muốn để Tần Dục hôn mình nhiều hơn.

Hiện tại nàng lại đưa tay ra cho Tần Dục hôn tiếp còn kịp không?

Lục Di Ninh có chút mờ mịt, sau đó hạ quyết tâm, dứt khoát bắt lấy tay Tần Dục rồi đặt lên đó vài cái hôn.

Nàng càng hôn càng nghiện, còn thuận tiện cắn một cái.

Cắn rồi nhìn lại dấu răng trên tay Tần Dục, Lục Di Ninh sửng sốt, sau đó vội vàng bỏ chạy.

Tần Dục: “...” Đột nhiên hẳn cảm thấy mình như tiểu cô nương sàm sỡ rồi bị vứt bỏ vậy.

“Thọ Hi.” Tần Dục gọi một tiếng để Thọ Hi tới đẩy mình đi.

Sau khi Lục Di Ninh chạy ra từ phòng của Tần Dục, nàng cũng không biết mình có thể đi nơi nào.

Suy nghĩ một lúc, nàng liền đi tìm Hồ đại phu và Hồ phu nhân. Kết quả, khi gần đến nơi nàng mới nhớ mình còn đang mặc quần áo của

Quốc sư.

Chuyện Vương phi chính là Quốc sư chỉ có Thọ Hi, Triệu Nam, hai thị vệ tâm phúc của Tần Dục biết, những người khác đều không biết, cả Hồ đại phu và Hồ phu nhân cũng không biết...

Lục Di Ninh đứng yên, sau đó bước chân trấn định bước vào bên trong.

Hồ đại phu và Hồ phu nhân đang chẩn trị cho những bá tánh của huyện Vạn Sơn.

Đa số trên người những người này đều có bệnh hoặc thương tích, phu thê Hồ đại phu không có khả năng trị liệu cho tất cả mọi người nên cũng chỉ trị cho những những người có tình huống nghiêm trọng. Hơn nữa, bởi vì thói quen mà trị cho người già và trẻ em trước.

Kết quả bởi vì cách làm này mà bọn họ rước lấy bất mãn của người nào đó.

“Mấy lão già này nên chết sớm mới phải, còn đám tiểu tử sắp chết thì cho chết, sao các người trị cho bọn họ mà không trị cho chúng ta?” Một nam tử bị thương phần nộ nhìn Hồ đại phu.

Càng là địa phương nghèo thì càng không màng đến liêm sỉ lễ nghĩa, bá tánh huyện Vạn Sơn này chưa bao giờ được giáo dục tử tế.

Đặc biệt có một vài nam tử trong đó, đừng thấy bọn họ nghe lời Huyện lệnh và bà cốt, cũng cúi đầu bái lạy Quốc sư mà làm, bản chất thật sự của bọn họ đều là những kẻ hung ác, thậm chí có tên đã từng giết người.

“Kính già yêu trẻ.....” Hồ đại phu nói, lời còn chưa dứt thì tên nam nhân đã xông về phía trước, muốn đoạt lấy thuốc trên tay Hồ đại phu: “Mặc kệ thế nào, giúp ta trị liệu trước!”

“Người làm gì vậy!” Hồ phu nhân đứng bên cạnh theo bản năng đi qua ngăn cản, lại bị người ta vung tay lên đẩy ra.

“Người... Người mau dừng tay!” Hồ đại phu hoảng sợ quát lớn, mà ông vừa dứt lời, người đối diện đã bị bay ngược văng ra ngoài.

Hồ đại phu quay đầu mới phát hiện Quốc sư đang đứng trước mặt mình, ngài thông thả ung dung thu hồi chân lại.

Quốc sư mặc một thân áo đen, Hồ đại phu đang ngồi xồm nên cảm thấy người này đặc biệt cao lớn, Hồ phu nhân cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Còn nam tử bị đá ra ngoài, lúc này nào còn có bộ dáng hung ác? Hắn từ trên mặt đất bò dậy, liền nằm sấp xuống liên tục dập đầu với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh cũng không nói lời nào, đá hắn qua một bên rồi chậm rãi đi vào trong, những bá tánh huyện Vạn Sơn khi nhìn thấy nàng đều quỳ đầy ra đất.

Rất nhanh Tần Dục cũng theo tới, vừa tới đã nghe thuật lại chuyện vừa rồi.

“Thọ Hi, người tìm thái giám trong phủ đến để phân loại những bá tánh trước kia đã từng làm thổ phi ở huyện Vạn Sơn, tất cả đều phân ra hết.” Tần Dục phân phó.

Số thái giám hắn đem đến Tây Bắc không nhiều lắm, nhưng tất cả đều đã được tuyển chọn ra, nhìn người rất chuẩn, ít nhất thì chuyện này tuyệt đối có thể làm được.

Sau khi làm xong chuyện này... bên Tây Bắc đang thiếu bá tánh, cũng thiếu người làm việc, để đám nam nhân này đi làm cu li cũng là một biện pháp không tệ.

“Dạ, Vương gia.” Thọ Hỉ lên tiếng.

Tần Dục phân phó xong liền nhìn Lục Di Ninh đang đứng cách mình không xa, tuy rằng hắn không nhìn rõ biểu tình của nàng, nhưng Tần Dục có thể cảm giác được hắn là nàng cũng đang nhìn mình.

“Quốc sư, nên ăn cơm thôi.” Tần Dục nói.

Lục Di Ninh gật đầu, vội vàng đi đến bên cạnh Tần Dục, sau đó lại chột dạ liếc mắt nhìn tay Tần Dục một cái.

Tay Tần Dục thật xinh đẹp, ngón tay thon dài... Đột nhiên Lục Di Ninh lại muốn cắn thêm một cái nữa quá đi.

Thọ Hỉ mang theo đám thái giám bận rộn suốt một ngày đã phân bá tánh huyện Vạn Sơn thành hai nhóm, cùng lúc đó, Tần Dục sai Triệu Nam phái người đi tìm viện binh cũng đã đến.

Khi nhìn thấy viện binh, biểu cảm của Tần Dục có hơi cứng nhắc.

Hắn chưa từng nghĩ rằng nhóm viện binh đến đây lại là những cử nhân ở Vạn Thư Lô bị hắn phái người đưa đến Tây Bắc, càng không nghĩ tới... cử nhân ở Vạn Thư Lô cũng đến đây.

Thời gian của Tần Dục rất gấp gáp nên rất nhiều chuyện không thể làm chu toàn được, căn bản cũng không thể đi thuyết phục hết đám cử nhân ở kinh thành đều theo mình đi Tây Bắc, vì vậy hắn mới dùng biện pháp như vậy.

Hắn đã giải quyết xong chuyện đám cử nhân sống chết cũng không chịu đi Tây Bắc, không nghĩ tới hiện tại, đám cử nhân này đều nhận mệnh, còn có người một lòng muốn xây dựng Tây Bắc.

Tâm tình của Tần Dục có chút phức tạp, đồng thời hiện giờ cũng là thời điểm bọn họ nên rời đi.

Khi tới huyện Vạn Sơn, quân đội của Tần Dục đã rất lớn, mà lúc rời đi quân đội của hắn còn lớn hơn nữa. Phía sau hắn là một đoàn người thật dài.

Cùng lúc đó, Tần Dục nhận được một tin tức: Vĩnh Thành Đế băng hà.

Chương 100: Đến tây bắc (3)

Edit: Hanglulu

Beta: Ahkung

Tin tức là do người của Tần Dục gấp rút phi ngựa đưa tới cho hần. Lúc ấy Tần Dục đã rời khỏi huyện Vạn Sơn được hai ngày.

Biết tin này, Tần Dục liền trầm mặc.

Hần không có tình cảm phụ tử sâu đậm gì với Vĩnh Thành Đế, nhưng lúc còn nhỏ Vĩnh Thành Đế đối với hần cũng không tệ. Hiện tại... tâm tình Tần Dục có chút phức tạp.

“Vương gia, chúng ta phải trở về chịu tang sao?” Kim Nham cười ngựa lại hỏi. Ở Đại Tần, khi hoàng đế qua đời, Phiên Vương [1] không thể vội về kinh chịu tang, vì trước đó đã xảy ra không ít chuyện Phiên Vương về kinh chịu tang rồi đem tân đế kéo xuống ngai vàng.

[1] Phiên vương: có trong tay đất phong ở biên giới cũng như binh quyền của riêng mình, những phiên vương này củng cố và bảo vệ hoàng thất nhưng cũng rất dễ tạo phản.

Lúc này Tần Dục còn chưa tới Tây Bắc, nhưng với thân thể của hần cũng không gây ra uy hiếp nào đối với tân đế, cho nên việc hần vào kinh cũng không có ảnh hưởng gì.

“Không cần.” Tần Dục nói: “Chúng ta tiếp tục đi Tây Bắc.”

Vĩnh Thành Đế qua đời sớm hơn một chút so với suy nghĩ của Tần Dục, nhưng cũng sẽ không làm thay đổi kế hoạch hẳn định ra từ trước.

Mặc dù Tần Dục không về kinh chịu tang nhưng sau cùng vẫn nhận được tin Vĩnh Thành Đế mất. Hẳn cùng Lục Di Ninh chỉ có thể cùng nhau thay đồ tang.

Vải trắng bọn họ mang theo không đủ dùng, hạ nhân phủ Đoan Vương chỉ dùng khăn vải trắng buộc tóc để tang cho tiên đế.

Đội ngũ chậm rãi hướng Tây Bắc mà đi, mọi người sau khi biết được chuyện này đều trở nên trầm mặc. Đối với việc Tần Dục không quay về chịu tang, những người đi theo cũng có kẻ nói ra nói vào, cảm thấy việc làm này của Tần Dục có chút bất hiếu, nhưng bọn họ chỉ mất một lúc đã bị thuyết phục.

“Kinh thành phồn hoa hưng thịnh như vậy, chẳng lẽ Đoan Vương không muốn quay trở về sao? Hẳn không trở về là do tiên đế để cho hẳn đi Tây Bắc, hẳn không phải là bất hiếu mà là có hiếu.”

“Phiên vương không thể tùy ý vào kinh, hiện giờ không có thánh chỉ truyền xuống, chẳng lẽ muốn cho Vương gia tự ý nhập kinh?”

“Tiên đế muốn Vương gia bảo vệ Tây Bắc, Vương gia chỉ cần làm tốt điều đó là đã cho tiên đế một cái công đạo!”

.....

Trong lúc bọn họ bàn luận về chuyện này, ở kinh thành cũng có người nghĩ có nên cho Đoan Vương vào kinh hay không. Sau khi Vĩnh Thành Đế qua đời, tiên đế Tần Tề muốn cho Đoan Vương vào kinh, thậm chí hẳn còn muốn trực tiếp huỷ bỏ mệnh lệnh trước đó

của Vĩnh Thành Đế không cho Tần Dục ở lại kinh thành.

“Không được.” Triệu Hoàng hậu là người phản đối đầu tiên.

“Mẫu hậu?” Tần Tề khó hiểu nhìn Triệu Hoàng hậu, hắn cùng Triệu Hoàng hậu ở chung không nhiều lắm, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy Triệu Hoàng hậu hết sức yêu thương con cái của mình, nếu đã như vậy sao lại phản đối?

“Bệ hạ để cho Đao Vương đi Tây Bắc là do quốc sư nói Đại Tần sẽ bị diệt quốc bởi người Nhung, chỉ khi Đao Vương đi Tây Bắc thì mới có đường sống sót.” Triệu hoàng hậu nói: “Không thể cho Đao Vương trở về.”

Tần Tề còn nhỏ tuổi, trong triều cũng có rất nhiều đại thần hy vọng Đao Vương có thể trở về chủ trì đại cục, nhưng Triệu Hoàng hậu cực lực phản đối, cuối cùng mọi người cũng đành từ bỏ.

Sau khi Triệu Hoàng hậu phản đối không cho Đao Vương trở về kinh chịu tang, liền dốc hết sức giúp Tần Tề đăng cơ, hơn nữa sau khi Tần Tề đăng cơ liền buông hết tất cả quyền lợi trên tay, tiến vào Từ Ninh Cung mặc kệ thế sự.

Thời điểm bà tiến vào Từ Ninh Cung còn thuận tiện mang theo tổng quản thái giám Phúc Quý đã từng hầu hạ bên người Vĩnh Thành Đế. Sau khi đi theo Triệu hoàng hậu tiến vào Từ Ninh Cung, cuối cùng Phúc Quý cũng thờ dài nhẹ nhõm, có cảm giác thoát khỏi cái chết. Mặc dù hắn luôn đối xử tốt với người khác, cũng không gây sự đắc tội ai, nhưng cũng có không ít người muốn đối phó hắn, những người đó... Vậy mà muốn đưa hắn đi tuần táng[2]!

[2] tuần táng: chôn người sống theo người chết

May mắn Triệu Hoàng hậu giúp hấn một phen!

Phúc Quý mang ơn đội nghĩa với Triệu Hoàng hậu, đồng thời nhớ tới Thái Bình đạo nhân kia lưu lại bốn chữ “Tất có phúc báo”.

Hấn vô cùng đau lòng khi bạc bị mất trộm nên bệnh nặng một hồi, nhưng...thật ra chuyện này cũng không hẳn là chuyện xấu. Trước khi Vĩnh Thành Đế qua đời, do thân thể khó chịu nên tính tình cực kỳ quái dị, người hầu hạ bên cạnh chỉ vì làm sai chút chuyện nhỏ mà đều bị đánh chết. Phúc Quý vì lần đau bệnh này mà vừa lúc thoát được kiếp nạn.

Xong việc, Triệu Hoàng hậu còn giúp hấn một phen, giúp hấn không phải tuấn táng.

Trước kia Phúc Quý rất có ý kiến với Thái Bình đạo nhân, bây giờ hồi tưởng lại, sáng tối đều thắp một nén nhang cầu bình an cho quốc sư.

Vàng bạc đúng là quan trọng, nhưng cũng không quan trọng bằng mạng của hấn.

Lúc Phúc Quý muốn dâng lễ đền đáp Thái Bình đạo nhân thì người đã sớm biến mất từ đoàn xe của Tần Dục.

Rời khỏi huyện Vạn Sơn, phần lớn thời gian Tần Dục đều ở trong xe ngựa. Lúc sau Lục Di Ninh thay lại trang phục Vương phi, Thái Bình đạo nhân liền biến mất một cách thần bí.

Không hổ là quốc sư, thật sự đến vô ảnh đi vô tung [3]!

[3] Đến vô ảnh đi vô tung: đến và đi đều không để lại dấu vết

Đám người Kim Nham càng thêm sùng bái quốc sư.

Việc quốc sư rời đi cũng không có ảnh hưởng lớn gì vì những bá tánh ở huyện Vạn Sơn đã sớm thuận theo. Những người đó được chia làm hai nhóm, nhóm người biết điều chủ yếu là nữ nhân cùng người già yếu, biết Tần Dục sẽ cho bọn họ ăn cơm. Họ khăng khăng đòi đi theo Tần Dục, cũng không hỏi Tần Dục muốn mang bọn họ đi đâu.

Đến nỗi đám người còn lại từng là thổ phi sau khi bị Cẩm vệ quân cầm roi đánh mấy hồi cũng trở nên thành thật.

- ----

Mấy ngày nay Tần Dục chủ yếu nói chuyện cùng với đám cử nhân, hiểu được đại khái tình trạng của bọn họ.

Mà người cùng bàn bạc chuyện trọng yếu, không thể nghi ngờ là Hà Diệp Đồng cùng Ngô Thiên Dương. Hai người này đều là người có thể dùng được, Tần Dục muốn hảo hảo bồi dưỡng bọn họ. Hắn hy vọng hai người bọn họ có thể phụ trách huấn luyện ra tổ chức mật thám, chuyên đi dò la tin tức.

“Vương gia?” Ngô Thiên Dương không biết nói gì hơn, hắn không rõ vì sao Tần Dục cảm thấy một người đọc sách như hắn có thể huấn luyện ra được những người như vậy!

“Quân Tây Bắc cũng có người do thám, chúng ta không thể gọi bọn họ rút về trong đêm sao? Vương gia muốn huấn luyện bọn họ như thế nào?” Hà Diệp Đồng bình tĩnh hơn nhiều.

Thật ra hắn vẫn luôn có ý nghĩ bỏ làm tú tài để đi tòng quân.

“Ta hy vọng có thể nhanh chóng biết được tình hình ở Tây Bắc, mà

người giúp ta truyền tin tức có thể là thương nhân, là tú tài, cũng có thể là lão nông dân hoặc là tiểu nhị ở tửu lâu.” Tần Dục nói.

Nghe Tần Dục nói như vậy, Ngô Thiên Dương lại cảm thấy hứng thú, Tần Dục nói tiếp ý nghĩ của mình: “Ngoài việc biết các động tĩnh ở bên ngoài Tây Bắc ra, ta còn phải biết hướng đi của người Nhung, tốt nhất là có thể phái ít người đến chỗ của người Nhung, cho họ tòng quân ở đó để dò la tin tức.”

Tần Dục còn nhớ rõ những trận chiến giữa người Nhung và quân đội Tây Bắc, nhưng bây giờ mọi thứ đều đã thay đổi, nói cách khác, đối với chuyện tương lai, hắn đã hoàn toàn không biết gì cả. Nếu đã như vậy, hắn tự nhiên muốn xếp một ít người do thám tin tức từ nhiều phía vào nơi ở của người Nhung.

Lúc Tần Dục cùng Ngô Thiên Dương và Hà Diệp Đồng thương lượng công việc, Lục Di Ninh cùng Chiêu Dương trưởng công chúa đi theo Hồ đại phu và Hồ phu nhân chữa bệnh cho những đứa trẻ ở huyện Vạn Sơn.

Trong dạ dày của những đứa trẻ này có nhiều sâu bọ, Hồ phu nhân phải dùng thuốc đặc trị để chữa bệnh cho chúng, loại thuốc kia đặc biệt khó uống, nhưng những đứa trẻ này đều ngoan ngoãn uống, chẳng sợ sau khi uống vào sẽ bị đau bụng.

Bọn nhỏ cũng không phải là ngoan ngoãn, thật ra chúng đã trở nên vô cảm.

Chiêu Dương nhìn bộ dáng chúng nó như vậy thì vô cùng thương tiếc, mỗi ngày đều tới nói chuyện với chúng. Ngược lại, Lục Di Ninh rất thờ ơ, suy cho cùng, nàng cũng đã từng sống qua một cuộc sống khốn khổ.

Ở bên cạnh Chiêu Dương trong chốc lát, nàng bí mật rời đi, chui vào xe ngựa của Tần Dục, nép mình vào người Tần Dục, cầm lấy tay hắn chơi đùa. Từ sau lần cắn tay Tần Dục, nàng càng ngày càng thích tay hắn, nhưng mà không dám cắn thêm một cái nữa...

Hai người Hà Diệp Đồng cùng Ngô Thiên Dương vẫn đang nói chuyện cùng Tần Dục, thấy Lục Di Ninh đến, bọn họ đã không còn thấy lạ. Vương phi dính Đaoan Vương là chuyện không ai không biết. Mọi người đều biết Đaoan Vương đối xử với Vương phi rất tốt. Lại nói tiếp... Tuy rằng đầu óc vương phi có chút vấn đề, nhưng nhìn vẻ mặt kia thật khiến người ta yêu mến.

Đoạn đường từ huyện Vạn Sơn đến Tây Bắc Tần Dục vẫn đi rất chậm, đồng thời nhân số của bọn họ cũng tăng thêm không ít.

Trên con đường này không ngừng có thổ phỉ ở huyện Vạn Sơn, địa phương khác cũng có thổ phỉ, thương đội Du gia mà Tần Dục tiếp nhận đã sớm tra rõ hang ổ của bọn chúng.

Đường đi Tây Bắc rất quanh co, đi qua rất nhiều nơi có thổ phỉ, đến mỗi một chỗ, hẳn đều sẽ cho đám người Cẩm vệ quân đi đánh những thổ phỉ đó.

Đại khái là ở huyện Vạn Sơn bị đè nén quá nhiều, phát hiện mình không quá mạnh mẽ, khi đám người Cẩm vệ quân đánh bọn thổ phỉ, họ hết sức tích cực, sau một vài lần, cuối cùng cũng có bộ dáng của một quân nhân, không giống như lúc đầu, chỉ là một đám công tử mặc áo giáp.

Mà lúc này, cuối cùng Tần Dục cũng đặt chân vào đất phong của mình.

Phần lớn Tây Bắc là vùng đất hoang rộng lớn, đoàn người đi được

nửa ngày cũng chưa thấy được người nào, may mắn là buổi tối hôm nay bọn họ có thể đến được huyện thành. Lúc Tần Dục đến huyện thành kia đã là chạng vạng, mà huyện lệnh này cùng huyện thừa huyện Vạn Sơn giống nhau, đang đứng chờ ở trước cửa, nhìn thấy xe ngựa Tần Dục, ông ta liền vội vội vàng vàng đi lên đón.

Lần này Tần Dục xuống xe ngựa, gật đầu chào đối phương: “Vương đại nhân.”

Vị huyện lệnh này vô cùng kinh hãi, không dám tin mà nhìn Tần Dục, hẳn chưa từng nghĩ đến vị Vương gia Tần Dục này sẽ bình dị gần gũi như thế.

Tần Dục làm như vậy là do theo như lời thủ hạ của hắn, Vương huyện lệnh này tuy có chút tham tiền, nhưng lại đối xử với bá tánh không tồi, thậm chí còn suy nghĩ cách kiếm tiền, cố gắng làm cho đời sống bá tánh trở nên tốt hơn.

Mang theo đám người mênh mông cuồn cuộn vào huyện thành, Tần Dục hít sâu một hơi.

Hắn rút cuộc cũng đến Tây Bắc rồi.

Chương 101: Tặng mỹ nhân (1)

Edit: Arya

Beta: Ahkung

Tây Bắc từng có một vương phủ. Tuy nhiều năm không có người ở nhưng vẫn được bảo quản không tệ, đồ đạc đầy đủ. Có điều năm mươi năm trước, một toán người Nhung âm thầm xâm nhập vào Đại Tần chiếm vương phủ kia mà không ai biết.

Sau này tướng sĩ canh phòng biên quan mới phát hiện chuyện này thì bọn họ đã cướp sạch đồ. Vương phủ vốn hoang phế, không có đồ gì đáng giá, lại bị người Nhung càn quét đến cái nồi sắt trong phòng bếp cũng không còn. Với người Nhung mà nói, nồi sắt là một đồ vật đáng giá, thậm chí có thể đổi một nữ nô Đại Tần hoặc là một con cừu.

Vương phủ như vậy không thể ở được nên Tần Dục rời kinh trước, Hộ Bộ phát cho Tần Dục ít tiền để tu sửa lại vương phủ.

Tất nhiên, hiện giờ Đại Tần đặc biệt thiếu tiền, Hộ Bộ chỉ phát cho Tần Dục rất ít ngân lượng, chỉ có một vạn lượng. Bằng đó ngân lượng không đủ để tu sửa vương phủ tốt nên trong mắt mọi người, Tần Dục hiện giờ là người không chỗ để đi.

Thực ra Tần Dục bắt đầu cho người xây dựng vương phủ của chính mình ở Tây Bắc từ một năm trước. Trong quá trình xây dựng, Tần Dục không hề che dấu hay tránh né ánh mắt người ngoài nhưng

cũng không có ai đoán ra được thứ đang được xây dựng lại chính là vương phủ.

Tần Dục có ba yêu cầu với phủ đệ tương lai: một là phải vững chắc, người bên ngoài không dễ dàng công phá, hai là phải tiết kiệm, ba là phải gần biên quan. Thủ hạ của Tần Dục dựa theo yêu cầu của hắn mua mảnh đất to gần biên quan rồi dùng bùn đất xây thành những bức tường cao. Tường vây xây cao bất thường dẫn tới sự chú ý của quân đội Tây Bắc. Bên quân đội phái người tới thăm dò, phát hiện người xây dựng tường là người Đại Tần lập tức mặc kệ. Bọn họ không đoán ra được kẻ dở hơi nào lại đến biên quan xây nhà còn xây tường rõ cao, đào chiến hào nhưng chắc chắn không phải người Nhung thì quản nhiều làm gì.

Một thời gian sau lại có người nhìn thấy khu bên trong tường đất xây nhiều phòng ở, có cả người đúc gạch xây nhà. Mọi người đều cho rằng chủ nhân của mảnh đất là một thương nhân.

Người này chắc là sợ chết lắm nên mới xây tường vây cao vậy.

Không ai đoán được mảnh đất kia tương lai sẽ thành vương phủ, quan viên Tây Bắc chỉ cần nghĩ tới chỗ ở của Đao Vương là nhức đầu.

Đất phong của Tần Dục là phủ Quảng Ninh. Ở Tây Bắc có rất ít quan viên nhưng vẫn gọi là có. Lúc này tri phủ Quảng Ninh đang mở tiệc chiêu đãi đồng liêu để thương lượng về việc sắp xếp chỗ ở cho Đao Vương.

"Tây Bắc có một vương phủ nhưng cũ kỹ, tồi tàn. Không lẽ Đao Vương muốn chúng ta xây vương phủ mới sao?"

"Nơi này hoang vu, nghèo khó, không thu được thuế thì đào đâu ra

bạc?"

"Nghe nói có rất nhiều người theo Đao Vương tới đây, chi tiêu của bọn họ tính thế nào đây?"

.....

Bọn họ càng bàn càng lo lắng, thật ra bọn họ ở Tây Bắc làm quan cũng có chút tiền. Tây Bắc là cửa khẩu, dược liệu, gia súc từ nơi khác tới đây buôn bán nhiều nên quan viên cấu kết với nhau kiếm được không ít. Nhưng đó là tiền riêng của bọn họ, đương nhiên không muốn chi cho người ngoài, đặc biệt là người không có tiền đồ như Đao Vương.

Quan viên phủ Quảng Ninh bàn tán về Tần Dục, người của quân đội Tây Bắc cũng bàn tán về Tần Dục.

"Đao Vương ở kinh thành không phải tốt sao, đang êm đẹp chạy tới Tây Bắc làm gì chứ? Thật là phiền phức, chúng ta đánh giặc không kịp còn phải chi người bảo vệ hănh." "Cẩn thận cái mồm của huynh đấy, có khi Đao Vương cũng không muốn tới nơi này."

"Ta thềm quản hănh nghĩ gì. Mấy tên quan viên nhát gan đó nghe lời hănh thì kệ, chúng ta không cần... nhưng nếu chỉ gặp mặt một chút thì không có vấn đề gì."

Với tướng sĩ Tây Bắc, Đao Vương là người xa lạ, bọn họ chỉ biết vị vương gia này là một phế nhân, bị "sung quân" tới Tây Bắc, tất nhiên là người không cần coi trọng.

Bọn họ vừa ngừng bàn tán về Đao Vương thì một tiểu tướng chạy vào, la lớn:

"Tướng quân, tại hạ vừa nghe được một chuyện lớn!"

Lý Sùng An lập tức đứng lên, nhìn tiểu tướng mới chạy vào:

"Xảy ra chuyện gì? Không lẽ người Nhung tập kích?"

"Không phải, tại hạ nghe được tin tức của Thái Bình đạo nhân. Nghe nói Thái Bình đạo nhân xuất hiện ở huyện Vạn Sơn cứu Đoan Vương, còn giúp Đoan Vương thu phục bá tánh huyện Vạn Sơn!"
Tiểu tướng mặt đầy kích động "Tướng quân nói xem, có khi nào đạo nhân cũng tới Tây Bắc."

"Có thể lắm..." Lý Sùng An nghe được tin tức, ánh mắt liền sáng lên, người mà quân Tây Bắc bọn họ phục nhất chính là Thái Bình đạo nhân!

Người lúc trước ghét bỏ Tần Dục vội vàng nói: "Tướng quân, có cần tôi đến chào hỏi Đoan Vương không?"

"Đoan Vương chưa đến phủ Quảng Ninh, các người sốt ruột cái gì?"
Lý Sùng An nói: "Mấy người rảnh thế không bằng đi tập luyện đi!"

Hiện giờ Lý Sùng An không phải thủ lĩnh quân Tây Bắc nhưng quân Tây Bắc gần như đã nằm trong tay hắn... còn vị thủ lĩnh thật sự của quân Tây Bắc là tổng binh phủ Quảng Ninh. Người này không thích quyền lực, không thích làm việc, còn nhát gan sợ chết. Người này có nhiều khuyết điểm nhưng cũng có một cái ưu điểm, đó chính là tự biết mình có bao nhiêu phân lượng. Biết chính mình không bản lĩnh đánh giặc, hắn lập tức không đánh, đem cơ hội lập công cho thủ hạ...

Tuy vị tổng binh này không lập được công lớn nhưng vẫn sống sót, hơn nữa hắn sinh ra ở gia đình không tòi, gia cảnh thực tốt, khi tuổi lớn lúc mới chấp chương quân Tây Bắc. Chính vì tổng binh đã có

tuổi nên càng ngày càng sợ chết, mấy năm nay càng hiếm khi xuất hiện ở biên quan... Nếu không phải trước kia Thái Bình đạo nhân đưa tin tức tới, Lý Sùng An cũng không có biện pháp tự tiện hành động.

Quân Tây Bắc cực kỳ mong đợi Tần Dục tới nhưng vị vương gia này vẫn đi tới tốc độ chậm như cũ. Từ lúc Vương huyện lệnh rời khỏi, mất hai ngày, Tần Dục mới tới phủ Quảng Ninh.

Lúc này, Tần Dục đã liên lạc được với người của mình, tình hình Tây Bắc cũng nắm được vài phần.

Tần Dục không thích tri phủ Quảng Ninh, người này tư tâm quá nặng, quá tham tiền. Còn tổng binh Trương Giám, Tần Dục không biết nên nhận xét người này thế nào. Người này tham sống sợ chết nhưng không thông đồng với địch bán nước, thích thu tiền nhưng không tham lam, nói chung là kiểu quan viên Đại Tần tầm thường. Quan viên như thế ở Đại Tần quá nhiều, Tần Dục nhìn mãi thành quen, không quá chán ghét nhưng chắc chắn không thích.

Trương Giám lại khác, Tần Dục không thích người này, hẳn đối xử với Tần Dục rất nhiệt tình. Khi đi qua tri phủ Quảng Ninh, Tần Dục chưa tới gõ cửa nhà, hẳn đã mang theo mấy mỹ nữ tới cửa. Người bình thường lên làm tổng binh Quảng Ninh, quyền cao chức trọng, nhất định sẽ luyến tiếc quyền lực nhưng Trương Giám lại khác.

Người này tham sống sợ chết, nếu không phải người trong nhà gây áp lực, hẳn tìm biện pháp về kinh thành làm quan. Tuổi tác của Trương Giám cao, hiện giờ còn không tính về kinh thành làm quan, ngược lại còn một lòng muốn từ quan hồi hương.

Theo như Tần Dục nhớ, hai năm sau Trương Giám mượn cơ bệnh nặng từ quan rồi trở về kinh thành, không quan tâm việc thế gian.

Khi Tần Nhạc bao vây kinh thành, người này cũng không có động tĩnh, nhưng khi đánh hơi được tin tức người Nhung sắp tới kinh thành thì chạy rõ nhanh.

Trương Giám trốn khỏi kinh thành tới Giang Nam an hưởng tuổi già. Nếu ban đầu người Nhung dùng thủ đoạn ác liệt hơn đe dọa, có khi con cháu của Trương Giám sẽ đầu hàng người Nhung.

Tần Dục đoán được sẽ Trương Giám tới cửa bãi phòng nhưng không ngờ hắn còn mang theo mỹ nữ. Nếu Tần Dục là người bình thường, Trương Giám dâng mỹ nữ còn hiểu được nhưng hắn...

Đương nhiên Tần Dục không thể biết được, Trương Giám nghe Đao Vương vô cùng sủng ái Vương phi nên nghĩ nam nhân dù không thể giao hợp cũng là nam nhân, cũng thích mỹ nhân, không phải còn thái giám cưới thê tử sao? Lấy bản thân làm ví dụ, hắn hơn sáu mươi tuổi, không còn dùng được vẫn thích ôm tiểu thiếp ngủ. Nghĩ như vậy, Trương Giám ngàn chọn vạn tuyển tìm ra bốn mỹ nữ dâng Tần Dục.

"Mời Trương tổng binh tiến vào." Tần Dục nói, dừng một chút lại thêm một câu: "Những người còn lại ở bên ngoài."

"Vâng, Vương gia." Triệu Nam nhanh chóng mời Trương Giám vào.

Trương Giám là một lão nhân béo tốt phúc hậu lại không mặc áo giáp, nhìn thế nào cũng không giống quân nhân, giống thương nhân hơn.

"Thần Trương Giám gặp qua Đao Vương, Đao Vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Nhìn thấy Tần Dục, Trương Giám lập tức hành lễ, biểu hiện vô cùng cung kính.

"Trương tổng binh mau đứng lên." Tần Dục vội vàng ngăn cản.

Thân phận của Trương Giám không thấp, dù ở trước mặt Tần Dục cũng có thể ngồi xuống. Tần Dục cho người dọn ghế dựa, mời hắn ngồi xuống nói chuyện, tích thủy bất lậu[1], một chút tin tức hữu dụng cũng không lộ ra nhưng âm thầm hỏi thăm sự tình Tây Bắc.

[1] Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt, ý nói người kín miệng không để lộ tin tức.

Trương Giám chủ động tìm Tần Dục chẳng qua là muốn dựa vào để nhanh chóng từ quan, nhưng cùng Tần Dục hàn huyên một lát lại không tìm được mà đổ mồ hôi. Hắn thực sự không nghĩ tới Đao Vương hiểu rõ tình huống ở Tây Bắc như vậy!

Kỳ thật, Trương Giám chỉ nghĩ từ quan là có nguyên nhân... Hắn ngờ ngợ cảm giác được đám người Nhung sẽ không an phận. Hơn nữa, hắn cảm thấy những người Nhung quá mạnh...

Trương Giám không có năng lực bình định biên quan, lập tức tính cách chạy. Nhưng giờ, Tần Dục đã hỏi đến thì...

Trương Giám do dự một lát rồi nhìn thẳng vào Tần Dục nói: "Vương gia, những người Nhung không dễ đối phó."

Hắn một hơi hít sâu, nói thật với Tần Dục: "Vương gia, thần ngài không ăn bám, thực sự không có biện pháp đối phó người Nhung nhưng dưới trướng có thuộc hạ tên là Lý Sùng An. Đây là người có chút bản lĩnh, ngoài ra còn Thượng Hoàn, Triệu Kim Ngưu, Chu Khánh... Những người này đều có chút chỗ hơn người."

Tần Dục không ngờ Trương Giám sẽ thẳng thắn đến thế nên sừng

sốt, hẳn liền cùng người này ngồi lại nói chuyện kỹ hơn.

Lục Di Ninh ngồi lâu trong phòng cảm thấy nhàm chán nên ra ngoài. Nàng tới cửa đã thấy bốn nữ nhân ngồi tụ bên ngoài nói chuyện.

"Không biết Đaoan Vương trông như thế nhỉ?"

"Các người nói xem Đaoan Vương sẽ thích chúng ta sao?"

"Đi theo Đaoan Vương, về sau có thịt ăn sao?"

"Ta nghe nói Đaoan Vương là một phế nhân..."

Chương 102: Tặng mỹ nhân (2)

Edit: Caarmtus1510

Beta: Rysa

"Dù Đoan vương là phế nhân cũng không sao, chỉ cần hấn đối xử tốt với chúng ta là được." Một nữ nhân có vẻ ngoài mỹ mạo nói.

Lại nói, sau khi Trương Giám quyết định đưa vài nữ nhân đến cho Tần Dục, hấn liền chọn lựa vô cùng cẩn thận.

Không xinh đẹp không được, không sạch sẽ không được, không tự nguyện cũng không được... Cuối cùng, từ đám nha hoàn quý phủ của mình cùng nữ tử bình dân chỉ tuyển ra được bốn người.

Bốn nữ nhân này trước kia sống không được tốt lắm, tất cả đều thật lòng muốn được sống những ngày tháng tốt đẹp cùng Tần Dục, còn về phần Tần Dục là một phế nhân không thể có con nối dòng, các nàng không quan tâm.

Đặc biệt là vị cô nương có mỹ mạo xinh đẹp nhất trong bốn vị kia, nàng xuất thân từ gia đình nông dân bình thường, tuy rằng có phụ mẫu cùng vài vị ca ca tẩu tẩu sủng ái, từ nhỏ không phải làm việc gì, thậm chí phụ mẫu còn lo lắng dung mạo của nàng sẽ khiến kẻ khác thèm muốn nên không cho nàng ra khỏi cửa, nhưng cuộc sống của nàng rất khổ. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ được ăn bữa cơm no, càng khỏi bàn đến gà vịt thịt cá.

Trương Giám tìm đến nàng, sau vài ngày cho nàng ăn ngon uống say, nàng liền một lòng muốn được ở lại sống ngày tháng tốt đẹp.

Không cần nói điều gì khác, chỉ cần mỗi ngày cho nàng ấy chút thịt. Dù Tần Dục có là lão tử bảy mươi tuổi đi nữa, nàng cũng sẽ khăng khăng một mực đòi ở lại.

Nữ nhân đó nói xong, ba người còn lại gật gật đầu, không ngờ đúng lúc đó, một giọng nói đột nhiên truyền tới: "Tần Dục sẽ không đối xử tốt với các ngươi đâu!"

Cùng với giọng nói kia, một nữ tử xinh đẹp mặc nam trang xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lục Di Ninh không thích giao tiếp với ai khác ngoài Tần Dục, cũng không thích nói chuyện, nhưng bây giờ trên người nàng đang mặc nguyên bộ đồ quốc sư, nàng sẵn sàng nói chuyện một chút.

Tuy nàng không muốn nói, nhưng hiện tại có người mơ ước tới Tần Dục, nàng phải đứng ra phản bác.

Sau khi Lục Di Ninh nói câu đó xong liền tức giận nhìn bốn nữ nhân kia, đôi mắt trừng lớn hết cỡ.

Bốn nữ nhân này có xuất thân rất thấp, tuy Trương Giám đã cho người trang điểm kỹ càng, nhưng cũng không khiến cho dung mạo của các nàng khá hơn, với lại khí chất các nàng... thật sự rất kém.

Lục Di Ninh lại khác.

Y phục Lục Di Ninh mặc là của Tần Dục, không phải là hàng kém chất lượng, vừa nhìn liền biết không tầm thường, càng quan trọng hơn chính là khí chất của nàng rất tốt, quý khí đầy người, bộ dáng

còn vô cùng xinh đẹp.

Bốn nữ nhân kia nhìn thấy Lục Di Ninh, lập tức đoán được thân phận của nàng không phải bình thường.

Các nàng đều có xuất thân thấp kém, trước khi đến đây cũng được dạy dỗ qua, ở Đao vương phủ này đến một người các nàng cũng không thể đắc tội được, lúc này các nàng bị hoảng sợ, vội vã quỳ xuống dập đầu.

Trước đó Lục Di Ninh vô cùng tức giận, nhưng sau khi thấy họ quỳ xuống, nàng lại nhíu mày... họ định làm gì đây?

"Vương phi." Đúng lúc này, hai ma ma bên cạnh Lục Di Ninh đến đây.

Bốn nữ nhân đang quỳ nghe hai ma ma kia gọi Lục Di Ninh như thế liền thấy bất ngờ, cư nhiên người này lại là vị Vương phi gốc trong lời đồn.

Tuy Vương phi là kẻ gốc nhưng nghe nói Vương gia rất sùng ái nàng, hơn nữa nàng còn là nữ nhi của công chúa, là một quận chúa. Các nàng đã được dặn dò, tuyệt đối không thể đắc tội với vị Vương phi này.

Nhìn chúng nữ nhân sợ hãi, Lục Di Ninh cảm thấy rất nhàm chán, nhưng nàng vẫn nói: "Đuổi tất cả ra ngoài, ta không muốn bọn họ ở đây."

Tuy Lục Di Ninh không nói nhưng Tần Dục đã sớm ra lệnh, người trong phủ ai cũng phải nghe theo nàng.

Bởi vậy Lục Di Ninh vừa mở miệng liền lập tức có người đến, không

chút do dự kéo bốn nữ nhân kia ra ngoài.

Lục Di Ninh thấy người đã bị đuổi đi mới hài lòng gật đầu, lại đi tìm Tần Dục.

Lúc Lục Di Ninh tìm đến Tần Dục, Trương Giám đã bị Tần Dục đoạt lấy không ít thứ.

Vị Vương gia này đúng là không đơn giản.... Đầu Trương Giám đầy hắc tuyến, thời điểm hắn thấy Lục Di Ninh tiến vào, liền thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Hắn vốn cho rằng vị Đaoan vương này là bị đày đến Tây Bắc. Không ngờ là hắn ta có ý đồ với quân đội Tây Bắc!

Dù vậy quân Tây Bắc cũng không nghe theo lời một Vương gia như hắn ta.

Nhưng chuyện đó không liên quan tới Trương Giám hắn, hắn chỉ muốn đạt được mục tiêu của mình.

Trương Giám lập tức mượn cơ hội cáo từ, Tần Dục cười cười, chủ động đưa Trương Giám ra ngoài.

"Vương gia, lần này thần đến còn mang theo vài người nữa, tặng cho ngài làm nha hoàn." Vừa ra khỏi cửa, Trương Giám nhân cơ hội nói. Hắn đã hỏi thăm trong kinh rồi, nghe nói bên người Đaoan vương ngay cả một nha hoàn cũng không có.

Nói xong, Trương Giám liền nhìn ra ngoài, hắn vì muốn tỏ ra thiện ý nên không mang đại đội hộ vệ của mình vào, chỉ dẫn theo bốn nữ tử kia, nhưng bây giờ.... người đâu rồi?

"Trương tổng binh, bốn vương không cần nha hoàn." Tần Dục nói.

Hai người đang nói chuyện, Tiểu Tư bên người Trương Giám bỗng chạy đến, nơm nớp lo sợ nói: "Đại nhân, Đao vương phi hạ lệnh đuổi tất cả bốn cô nương ra ngoài."

Bị đuổi ra? Mặt Trương Giám cứng đờ, sau đó theo bản năng nhìn sang Lục Di Ninh bên cạnh Tần Dục.

Lục Di Ninh vô tội nhìn lại hắn.

"Trương tổng binh, Vương phi của bốn vương thường thích quậy phá, hy vọng Trương tổng binh sẽ không để trong lòng." Tần Dục nói với Trương Giám, nhưng thực chất lại không có một chút áy náy, thậm chí hắn còn cười cười liếc nhìn Lục Di Ninh một cái.

"Vương phi chỉ đơn thuần nghịch ngợm một chút thôi, sao có thể nói là người quậy phá được?" Trương Giám cười tủm tỉm nói, hắn tặng người là vì muốn lấy lòng Tần Dục, nếu Tần Dục không thích, vậy hắn sẽ không bức ép.

Trước khi đi hắn còn trao đổi thêm với Tần Dục, Trương Giám đã có được tin hồi kinh chính xác, sau khi trở về hắn vui mừng khôn xiết. Trước nay hắn vốn không thích đến quân doanh, nay lại phá lệ đến quân doanh bên đó.

Hắn muốn rời đi thì phải sắp xếp mọi thứ cho tốt, lúc này hắn đi bàn giao công việc cho bọn họ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là... bây giờ trời đã vào hè, thực vật trên thảo nguyên đang rất phong phú, người Nhung sẽ bận đi chăn thả, không thể đến công kích biên quan.

Trương Giám quyết định vậy xong liền chuẩn bị mọi thứ, kết quả ngay ngày hôm sau, hấn vừa bắt đầu xuất phát thì bị người của Đoan vương phủ đến ngăn cản.

"Trương tổng binh, Vương gia chúng ta muốn đi cùng người." Kim Nham giục ngựa đi đến bên cạnh Trương Giám.

"Vương gia không đi Quảng Ninh sao?" Trương Giám sững sốt.

Đoan vương hấn là phải đi Quảng Ninh mới đúng.... cái Vương phủ cũ ở Quảng Ninh mà!

Hơn nữa, bên thành Quảng Ninh kia phỏng chừng còn một đồng người đang chờ đợi Đoan vương.

"Vương gia chúng ta nhận lời mời của Trương tổng binh, sẽ đi xem thử quân Tây Bắc bên kia." Kim Nham nghiêm trang nói.

Hấn mời Đoan vương đi Tây Bắc lúc nào chứ?! Trương Giám cảm thấy mình thật oan uổng.

Tuy Trương Giám tham sống sợ chết, nhưng vẫn rất thông minh. Vừa nghe Kim Nham nói liền biết Tần Dục không muốn đi Quảng Ninh mà muốn đi cùng hấn.

Đoan vương cũng thật là, sao không ngẫm xem mình có thân phận gì, nếu bị người Nhung biết được một Vương gia như hấn đến Tây Bắc, nói không chừng bọn họ sẽ lập tức đến trói người mang đi.

Bây giờ bọn họ càng ngày càng thông minh, hoàn toàn không còn ngu ngốc như vài năm trước nữa.

Tuy Trương Giám không tán thành việc Tần Dục đi biên quan, nhưng

cũng không từ chối. Hắn còn ngóng trông Tần Dục có thể giúp hắn sớm ngày được hồi kinh nữa là.

Vì thế Đoan vương vốn phải đi về phía Quảng Ninh nay lại đi biên quan.

Tri phủ ở Quảng Ninh đã chuẩn bị xong mọi thứ để nghênh đón Đoan vương, kết quả lại không thấy được mặt hắn.

"Rốt cuộc Đoan vương này có ý gì?" Tri phủ nhin không được xoay sang hỏi phụ tá của mình: "Chẳng lẽ... thật sự nhận lời mời của Trương Giám sao?"

"E là Trương tổng binh không có mời Đoan vương đi Tây Bắc, mà ngược lại... nói không chừng là Đoan vương muốn nhúng tay vào quân Tây Bắc." Phụ tá kia nói.

Lúc này tri phủ chột nhú mày: "Đoan vương chỉ là một phế nhân." Là một phế nhân còn muốn nhúng tay vào quân quyền, như vậy có khác nào đang hỏi tại sao mạng mình quá dài đâu chứ?

"Quan gia, chúng ta xem Đoan vương là phế nhân, nhưng e là hắn không nghĩ mình như vậy." Với tình huống hiện giờ, dù Đoan vương là phế nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là người, hắn cũng có dã tâm.

Tri phủ sửng sốt, nhưng vẫn không đặt Tần Dục vào mắt.

Cùng lắm thì cũng chỉ là một phế nhân mà thôi.

Bên Tây Bắc đất rộng người thưa, diện tích một cái thị trấn ở đây còn lớn hơn diện tích thị trấn ở Giang Nam.

Tần Dục mang theo nhiều thủ hạ nên đi rất chậm.

Vì thế sau khi lên đường với Trương Giám, bọn họ phải đi mất hai ngày mới tới gần được quân doanh Tây Bắc.

Mà trong hai ngày này, thường thường sẽ có tướng sĩ quân Tây Bắc đến gửi cho họ các loại tin tức khác nhau, đồng thời cũng tìm hiểu tin tức từ bọn họ.

Bọn họ rất chú ý tới đội ngũ của Tần Dục, ánh mắt còn như đang tìm kiếm gì đó.

Tần Dục biết nguyên nhân khiến bọn họ hiếu kỳ hơn phân nửa là vị quốc sư nửa đường mất tích kia, nên cũng không để trong lòng. So sánh đám thủ hạ cấm vệ quân của mình với quân Tây Bắc, hẳn không khỏi có hảo cảm với quân Tây Bắc.

Hắn phải tốn chút công phu mới huấn luyện được cấm vệ quân từ chó nhà thành chó săn, nhưng quân Tây Bắc thì khác, ai cũng đều là sói đói!

Bất quá, quân Tây Bắc cũng không phải là giỏi hết, trong bọn họ chỉ có vài tay là binh lính tinh nhuệ mà thôi. Thậm chí phần lớn quân Tây Bắc chỉ là ăn no chờ chết.

Đại Tần không có chỗ nào là không có vấn đề.

Đến gần biên quan, Tần Dục liền thấy Lý Sùng An tiến lại nghênh đón mình cùng Trương Giám.

Hắn không biết Lý Sùng An, sau khi Trương Giám giới thiệu mới biết nam tử mặc chiếc giáp cũ nhưng lại sạch sẽ và còn hơn ba mươi tuổi kia là Lý Sùng An.

Lý Sùng An rất cung kính với Tần Dục cùng Trương Giám, hàn huyên qua lại vài câu mới chần chừ nói: "Vương gia, bên trong quân doanh cực kì đơn sơ, không có chỗ nào để Vương gia ở được."

"Không sao, ta có chỗ ở rồi." Tần Dục cười nói.

Chương 103: Tặng mỹ nhân

(3)

Edit: CNY

Beta: Rysa

Nơi này đã là biên quan, không phải đơn giản quơ tay là tìm được phòng như ở thành Quảng Ninh. Đao vương nói hẳn ta có thể xoay sở ra chỗ ở... Nơi này có chỗ nào ở được?

Lý Sùng An còn may, đi theo hẳn chỉ có hai mươi tiểu tướng, hẳn nhìn đội ngũ, hừ một tiếng.

Một trong những tiểu tướng này là người Trương Giám từng đề cử với Tần Dục, Chu Khánh.

Chu Khánh không có ác cảm gì với Đao vương, nhưng lại thấy người này vô cùng phiền toái. Làm vương gia không làm đột nhiên chạy tới biên quan làm gì? Sợ thế gian yên bình quá sao?

Chu Khánh tuy hừ một tiếng, nhưng rất nhỏ, xung quanh lại đông người, không ai chú ý hành động vừa rồi của hẳn, hẳn càng đắc ý quay trái quay phải nhìn ngó khắp nơi.

Đột nhiên hẳn nhìn thấy một người quen đang tiến đến cùng vài người khác.

Người quen này của Chu Khánh, là thương nhân hàng da đã mua mảnh đất to gần quân doanh xây nhà.

Ở Tây Bắc, những người giao dịch với người Nhung đa phần đều không phải là người đứng đắn, Đại Tần có quy định cấm bán muối và thiết cho người Nhung, nhưng luôn có những thương nhân chạy theo đồng tiền mà bỏ luật lệ ngoài tai. Chu Khánh từng hoài nghi thương nhân hàng da này cũng nằm trong số đó, từng phái người theo dõi một thời gian, kết quả người này kinh doanh không có gì để trách, một cân muối một miếng thiết cũng không bán cho người Nhung.

Từ đó, Chu Khánh sinh ra hảo cảm với người này, lúc trong người có tiền, thỉnh thoảng sẽ đến chỗ hắn mua dê về đãi huynh đệ.

“Du chương quỳ sao lại tới đây?” Thấy người đi về hướng Đao vương, Chu Khánh theo bản năng gọi một tiếng, sau bị Lý Sùng An liếc, lập tức ngậm miệng.

“Là Chu giáo úy à. Ta tới đón chủ nhân của chúng ta.” Du chương quỳ cười tủm tỉm nói, sau đó tiến lên, khom lưng hành lễ với Tần Dục: “Vương gia, vương phủ đã chuẩn bị xong, đủ chỗ cho mọi người ở.”

Vương phủ? Vương phủ nào? Mọi người vô cùng khó hiểu, quay đầu lại thấy Đao vương gật gật đầu đi tới hướng ‘Tiểu thành’ mà Du chương quỳ tốn một năm mới xây nên.

Tường viện kia được xây dựng dựa theo kiến trúc tường thành biên quan, chiếm diện tích đặc biệt lớn tại địa phương này, là vương phủ của Đao vương?

Trương Giám nhìn tường viện màu xám cách đó không xa, kinh ngạc.

Hắn từ kinh thành tới, khi đến nơi thì chương mắt toàn bộ phòng ở

đây, sau vì để bản thân thoải mái, hắn còn cho người xây riêng cho hắn một phủ đệ.

Hắn nghĩ Đao vương thế nào cũng ở trong một vương phủ bên ngoài bề thế bên trong lộng lẫy, không ngờ Đao vương, sớm đã xây một biệt viện bằng bùn đắp ở biên cảnh...

Trương Giám ngăn người, ngay sau đó cười nói: “Vương gia, lão thần đưa tiễn người.”

Nói xong, hắn liền vội leo lên xe ngựa hướng ‘bùn viện’ kia mà đi.

Vương phủ của Tần Dục, từ xa nhìn đồ nát, nhưng đến gần, lại thấy như một mảnh thú hung tợn.

Chẳng những tường viện kia sừng sững như tường thành, mà bên ngoài ‘tường thành’ này còn có rất nhiều người cầm vũ khí đi tới đi lui, canh phòng nghiêm ngặt.

Những người này đều mặc áo giáp, tay cầm trường mâu lạnh lẽo, không nói đến sức chiến đấu, chỉ so trang bị đã hơn quân Tây Bắc quá nhiều.

Nếu ngay từ khi xây dựng đã có những người này, có lẽ Lý Sùng An đã không cho rằng vương gia chỉ quan tâm quân Tây Bắc bỏ mặc bọn họ.

“Tướng quân, những người này từ đâu chui ra vậy!” Chu Khánh khiếp sợ nhìn Lý Sùng An, Lý Sùng An cũng nhíu mày.

Đao vương này, tại sao lại xây vương phủ ở đây? Còn những người kia, là người của Đao vương sao?

Những người này thật sự là người của Tần Dục, trong đó có cả người vận chuyển ngân lượng cho Tần Dục, mà thật ra thì họ cũng vừa mới tới nơi này.

“Vương gia!” Thấy Tần Dục, những người này đồng loạt hành lễ, thanh thế uy nghiêm. Cùng lúc đó, đại môn cũng từ từ được mở.

Mọi người chậm rãi vào trong, lúc này mới phát hiện vương phủ không chỉ có bức tường lớn bên ngoài, bên trong còn một bức tường nhỏ, chia thành ngoại thành và nội thành. Hơn nữa, ở ngoại thành phòng ốc có vẻ rất chỉnh tề, kiến trúc này, có thể nói khá hơn phủ Quảng Ninh nhiều.

Sau khi vào ngoại thành, thủ hạ của Tần Dục theo lệnh, chỉ huy những người đã theo hấn đến đây tìm một nơi để trú ngụ, còn Tần Dục tiếp tục đi vào trong nội thành.

Ngoại thành lớn vô cùng, chia làm tám quảng trường, đương nhiên, nội thành phải nhỏ hơn nhiều.

Men theo tường nội thành có thể thấy rất nhiều phòng ở, chính giữa nội thành là hai căn nhà nhỏ xây cạnh nhau.

Nhìn qua cả hai đều không lớn, một treo biển Đoan vương phủ, một treo là biển Quốc sư phủ.

Quốc sư phủ? Trương Giám kinh sợ, lập tức nhìn Tần Dục: “Vương gia, quốc sư cũng tới biên quan sao?”

“Phải.” Tần Dục gật đầu thừa nhận: “Đến biên quan, vốn dĩ là quyết định của quốc sư. Nơi này, cũng là quốc sư đến tìm ta, ta mới cho người xây cất.”

Thì ra là thế! Khó trách Đoan vương mới được tiên đế ban đất phong rõ ràng mấy tháng trước mà đã bắt đầu xây vương phủ được một năm.

Trương Giám nhất thời vừa mừng vừa sợ, đám người Lý Sùng An cũng vô cùng chờ mong quốc sư, Tần Dục lại nói: “Trương tổng binh, Lý tướng quân, nếu đã tới vương phủ của ta, không bằng ăn cơm ở đây?”

- ----

Trương Giám và đám người Lý Sùng An ăn cơm ở vương phủ.

Ở Tây Bắc cái gì cũng thiếu, không gạch không rơm, dù Tần Dục đã mang theo đầu bếp tài giỏi ở Đoan vương phủ nhưng đồ ăn vẫn đạm bạc, thịt chỉ có thịt dê.

Nhưng đạm bạc với Tần Dục lại là vô cùng phong phú với đám người Lý Sùng An. Bọn họ chưa từng thấy, thịt dê còn có thể chế biến thành như vậy. Trước kia họ chỉ luộc rồi ăn thôi.

Tần Dục mời bọn họ ăn cơm, đã ước lượng khẩu phần, chuẩn bị rất nhiều cơm canh cho đám người Lý Sùng An, bọn họ thô lỗ há to mồm ăn lấy ăn để. So sánh với họ, Tần Dục ăn rất ít, thịt dê kia chỉ gấp qua mấy miếng.

Hắn không thích ăn thịt, thịt dê lại tanh nên càng ăn ít.

Tần Dục thấy Tây Bắc không có thứ gì để ăn, Lục Di Ninh thì ngược lại.

Sau khi chia phần ăn, Tần Dục đưa Lục Di Ninh, sau đó, đám Lý Sùng An ngạc nhiên phát hiện Đoan vương chỉ động đũa cho có, còn

vị Đoan vương phi bên cạnh gấp lia lịa, phong cách ăn uống của nàng cũng không thua gì đám hào hán bọn họ.

Món thịt dê nướng cắt lát sốt mật ong, Vương phi gấp một lần là kẹp mấy miếng.

Đừng xem thường Chu Khánh tuổi không lớn, hấn đã từng lập không ít chiến công, cũng có chỗ đứng trong mắt Đoan vương, thấy Đoan vương phủ chiêu đãi hào phóng, hấn lập tức buông thả không kiêng nể ai. Thịt dê của Đoan vương phủ, thật sự quá ngon!

Ở kinh thành, có dịp gì mọi người tụ lại ăn cơm, bình thường ăn phải hơn một canh giờ, nhưng hôm nay...

Chỉ trong nháy mắt, đám người Lý Sùng An đã xử gọn đồ ăn trước mặt. Thậm chí, Chu Khánh giáo úy còn lấy màn thầu quét qua bát canh, ăn không chừa lại gì.

Trương Giám mất mặt thay đám thuộc hạ, hấn hung tợn trừng mắt nhìn Chu Khánh mấy lần, sau đó lúc Tần Dục buông đũa, hấn lập tức buông đũa theo.

Đồ ăn trước mặt hấn không nhiều, nhưng hấn chỉ ăn không đến một nửa.

“Mọi người nếu đã ăn xong tiếp chỉ đi.” Chờ những người này ăn xong, Tần Dục mới cười nói, hấn lấy ra một cuộn thánh chỉ, sau đó sai Thọ Hỉ đẩy hấn ra chỗ đất trống bên ngoài.

Thánh chỉ này sau khi hấn xuất phát, Vĩnh Thành Đế nghe theo quốc sư viết nên.

Nội dung thánh chỉ này là giả vờ thăng chức Trương Giám nhưng

thật ra giáng chức hẳn để tống hẳn đi Binh Bộ dưỡng lão, đưa Lý Sùng An lên làm Đại tổng binh tạm thời, đồng thời giao cho Tần Dục hổ phù của quân Tây Bắc, tỏ vẻ từ nay quân Tây Bắc thuộc sự quản lý của Tần Dục.

Trương Giám nghe vậy, mừng rỡ không thôi, hẳn vẫn luôn chờ một ngày được về kinh dưỡng lão... Nhưng, Đaoan vương rõ ràng đang giữ thánh chỉ như thế, mấy hôm trước còn dùng cái này để lừa hẳn, này...

Trương Giám rất cao hứng, nhưng thuộc hạ của hẳn lại nghĩ khác.

Một phế nhân đi không được, dựa vào cái gì được quản lý quân Tây Bắc? Thằng nhãi Lý Sùng An, dựa vào cái gì được làm tổng binh? Ở đây những kẻ không phục Lý Sùng An đều tức giận không thôi.

Còn người của Lý Sùng An, tất cả đều vui mừng.

Tướng quân của bọn họ không ngờ có thể làm tổng binh, thật tốt quá!

Còn chuyện Đaoan vương quản lý quân Tây Bắc... Đaoan vương dù sao cũng không có khả năng theo bọn họ đi đánh giặc, đến lúc đó vẫn chính bọn họ tự đánh, không vấn đề gì.

Dù mọi người nghĩ gì thì lúc này vẫn sôi nổi lãnh chỉ tạ ơn.

“Bốn vương mới đến, còn có rất nhiều việc phải làm, không tiện tiếp mọi người, mấy ngày nữa ta sẽ tới quân doanh.” Tần Dục nói, lại nhìn về phía Trương Giám: “Việc bàn giao quân Tây Bắc, phải phiền toái Trương tổng binh.”

Trương Giám không nghĩ ngợi lập tức đáp ứng.

Quân Tây Bắc nhanh chóng rời đi, sau đó, Tần Dục gọi người hấn đã an bài tới, sai thuộc hạ dọn dẹp vương phủ để ở lâu dài.

Mọi người trở nên bận rộn.

Bá tánh huyện Vạn Sơn hung ác đều bị Tần Dục cho đi tù, những người diu ngoan thì được Tần Dục sắp xếp chỗ ở tại ngoại thành, còn người Đao vương phủ hấn đưa theo, cô nhi hấn từng thu lưu, thợ thủ công của Công bộ và những thi sĩ bị hấn bắt trói đều được an bài ở lại nội thành.

Trong vương phủ, hấn chỉ để lại những người thân tín nhất.

Loay hoay bận rộn hai ngày, Tần Dục mới dần xếp ổn thỏa mọi thứ, sau đó tới quân doanh.

Chương 104: Chinh đồn quân đội (1)

Edit: Xíu Xíu

Beta: Rysa

Hai ngày nay, đám người ở Đoan vương phủ bận bịu tới nỗi ‘tay chân không chạm nổi đất’, cho dù Tần Dục đã bố trí đâu vào đấy, mọi người vẫn không tránh khỏi việc luống cuống tay chân.

Có điều, so với Đoan vương phủ, trong quân doanh càng loạn hơn.

Kỳ thật Lý Sùng An không phải là người Quảng Ninh mà là người kinh thành. Lý gia là một trong những thế gia võ tướng của Đại Tần, tổ tiên từng theo Thái tổ Hoàng đế dẹp yên thiên hạ, một thời vinh quang lừng lẫy, chỉ là hiện tại đã suy tàn, phụ thân Lý Sùng An cũng chỉ là một tiểu quan nhỏ nhặt.

Nhưng dù vậy, Lý Sùng An cũng được tập võ đọc binh thư từ thuở nhỏ, vẫn luôn một lòng mong muốn chinh chiến sa trường, chiến đấu vì nước nhà.

Tuy hẳn có chút cổ hủ nhưng là người trung quân ái quốc, nếu không phải như thế, kiếp trước của Tần Dục cũng không đến nỗi bị Tần Nhạc gài bẫy mà chết.

Hôm nay tiếp thánh chỉ, Lý Sùng An chỉ một lòng muốn làm tốt một Tổng binh Tây Bắc, còn việc Đoan vương muốn chấp chưởng quân Tây Bắc... Đoan vương là vương gia, chấp chưởng quân Tây Bắc

cũng là bình thường, có điều nếu Đoan vương muốn làm chuyện bậy bạ, hẳn tuyệt đối không thỏa hiệp.

Quan hệ giữa Lý Sùng An và Trương Giám rất tốt, nhưng trong quân doanh, có rất nhiều người không phục hẳn.

Quân Tây Bắc chia làm ba đại doanh, thế nhưng không chỉ mấy tướng lĩnh bên trong đại doanh này không phục hẳn, mà ngay cả người bên Tây đại doanh và Đông đại doanh biết rõ hẳn tiếp thủ quân Tây Bắc vậy mà lại giả như không biết, thậm chí không tình nguyện tới gặp tân nhiệm Tổng binh cùng Đoan vương.

Trương Giám quả thực bị những người kia chọc tức: "Miêu Tân Xuân cùng Thôi Anh Nam, hai kẻ này đúng là không để ta vào mắt, quả là buồn cười!"

Lý Sùng An đáp: "Trương đại nhân, mấy ngày nữa ta đích thân đi một chuyến là ổn thôi."

"Tướng quân... không, Tổng binh, tính khí ngài quá tốt, Trương đại nhân cũng quá tốt tính, theo ta thấy, không bằng chúng ta cho binh lính đi đánh cho chúng một trận, đến lúc đó bọn chúng khắc phải nghe theo!" Tuần Khánh nói: "Còn có mấy tên trong đại doanh chúng ta nữa, cũng nên đánh cho một trận!"

Quân Tây Bắc chia làm ba đại doanh, chỗ bọn hắn đang ở là Tổng binh ở giữa đại doanh, trừ cái đó ra còn có Đông, Tây mỗi bên một đại doanh.

Miêu Tân Xuân là người nắm quyền Tây đại doanh, Thôi Anh Nam là người nắm quyền Đông đại doanh, mà hai người này ngay cả Trương Giám cũng không để vào mắt, thì càng đừng nói đến Lý Sùng An.

"Tuần Khánh, có lúc đánh người không thể giải quyết được vấn đề."
Lý Sùng An nói với Tuần Khánh.

Tuần Khánh bất mãn bĩu môi, còn muốn nói gì đó thì có người đến báo: "Tổng binh, Đoan vương đến rồi!"

"Chúng ta lập tức đi nghênh đón." Lý Sùng An cùng Trương Giám đồng thanh nói, vội vàng đi ra ngoài, Tuần Khánh thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Ngay từ đầu Tuần Khánh cũng không hề hoan nghênh Đoan vương, nhưng sau khi được người khác chỉ điểm, hẳn ngược lại có chút mong đợi chuyện Đoan vương chấp chưởng quân Tây Bắc.

Trước đây lương thảo của bọn họ luôn bị triều đình cắt xén, sau này có Đoan vương ở đây, có lẽ triều đình sẽ không làm như thế nữa?

Mà lúc này, Tần Dục đã tới cửa doanh Tổng binh.

Nghe nói quân Tây Bắc là đội quân giỏi nhất Đại Tần, các quân đội ở nơi khác đều là đám ô hợp, nhưng kỳ thật quân Tây Bắc cũng rất loạn. Lúc Tần Dục tới vừa vặn chứng kiến một đám người đang đánh nhau, bọn hắn dây dưa một chỗ lôi kéo nhau, loạn thành một đoàn. Thấy Tần Dục tới, có vài người trong đó muốn dừng lại, nhưng những kẻ khác lại không cho bọn hắn có cơ hội dừng lại, thậm chí thừa dịp bọn hắn không đánh liền đánh tới.

"Triệu Nam, động thủ." Tần Dục không chút do dự ra lệnh.

Triệu Nam đáp một tiếng, lập tức dẫn người xông ra hướng về những quân lính Tây Bắc đang đánh nhau.

Hơn một năm nay, Tần Dục huấn luyện Triệu Nam cùng thủ hạ dưới tay Triệu Nam nhiều nhất. Trong những người này có rất nhiều người từng được hãn sắp xếp đi theo thương đội đến Tây Bắc.

Thị vệ phủ Đoan vương đều có thân thủ tốt, trang bị trên người cũng rất tốt.

"Tổng binh, không xong rồi, có người làm loạn ở cổng quân doanh, vừa lúc bị Đoan vương nhìn thấy!" Đám người Lý Sùng An còn chưa đến đã có người chạy tới báo, trong lòng ai nấy đều nhảy dựng, vội vàng đi nhanh hơn, sau đó nghe thấy người đến báo kia tiếp tục nói: "Đoan vương còn cho thị vệ của mình đến bắt người, Tổng binh..."

Lý Sùng An cùng Trương Giám bước càng nhanh.

Hộ vệ vương phủ hơn phân nửa chỉ là hình thức, nếu bị những tên giáo hoạt ai nói cũng không nghe trong quân doanh của bọn họ đã thương thì phải giải quyết thế nào? Đây không phải là đánh vào mặt Đoan vương sao?

Bọn hãn cực kỳ lo lắng, nhưng vừa đến cổng quân doanh lại tròn mắt sửng sờ.

Thủ hạ của bọn hãn thế nhưng bị người của Đoan vương đánh ngã. Không chỉ như thế, cách đánh của thủ hạ Đoan vương giống như là người từng có kinh nghiệm sa trường? Còn có chút quen quen?

Lý Sùng An cùng Trương Giám còn đang nghi hoặc, người đi sau Lý Sùng An đột nhiên chỉ vào một thủ vệ vương phủ nói: "Người không phải là Vương Tiêu Đầu sao? Sao người lại trở thành thị vệ vương phủ rồi?"

Chu Khánh này rất thích kết giao bằng hữu, quen biết rất nhiều

người, mà người hấn chỉ kia chính là một trong những người hấn quen biết.

Người này lúc trước nói mình làm tiêu sư, còn bái một lão binh trong quân Tây Bắc bọn hấn làm thầy, sau đó mang luôn lão binh kia đi, về sau còn cùng lão binh kia đem đi càng nhiều lão binh ở đây...

Người này làm thế nào mà đã trở thành thị vệ vương phủ rồi? Còn những lão binh kia đâu? Đi hết đâu rồi?

Trong lòng Tuần Khánh quỳnh lên, lập tức truy vấn: "Người người mang đi đâu rồi? Đều đi đâu hết cả rồi?"

"Tuần giáo úy, chúng ta ở chỗ này." Mấy âm thanh vang lên, sau đó có mấy lão binh tàn tật từ đội ngũ sau lưng Tần Dục bước ra.

Tần Dục vẫn luôn mang theo những người này, chẳng qua đội ngũ quá lớn quá dài... Lúc đầu hấn chỉ mang theo mấy ngàn người, sau đó lại dẫn theo bách tính huyện Vạn Sơn, nhiều người như vậy tập hợp một chỗ, Tuần Khánh đương nhiên khó mà nhìn ra được những lão binh kia.

"Các người..." Tuần Khánh tò mò nhìn sang.

"Chúng ta bây giờ là người của Đao vương." Những lão binh kia nói, có một người trong đó đi ra đánh cho tên binh sĩ vừa bị hộ vệ phủ Đao vương đánh ngã, hiện tại còn muốn đứng dậy đánh lên một quyền.

Tuần Khánh: "..."

Trách không được thủ pháp của những người này có chút quen thuộc, hóa ra là học từ quân Tây Bắc bọn hấn.

Những người đánh nhau tại cửa ra vào, có người bắt mắt với Lý Sùng An, bọn hắn dẫn đầu khiêu khích, sau đó cùng những người sùng bái Lý Sùng An đánh nhau, vậy mà bây giờ, bất kể là phương nào, tất cả đều bị thủ hạ của Tần Dục đánh ngã.

Tần Dục để bọn Triệu Nam ném bọn hắn ra bên cạnh, sau đó tiếp tục tiến vào.

Sau khi đi vào, Tần Dục nhìn không được nhíu mày.

Thói quen sinh hoạt của đám quân Tây Bắc này thật quá kém, trong quân doanh toàn mùi khó ngửi. Hơn nữa, những đồ đạc linh tinh không cần thiết trong quân doanh này cũng chất đống rất nhiều, rất nhiều nơi xe lăn của hắn hoàn toàn đẩy không qua.

Đống đồ lộn xộn ở chỗ này nhiều như vậy, nếu là ban đêm có người đột kích, bọn hắn có thể lập tức tập hợp sao?

Cứ cho bọn hắn có thể lập tức tập hợp, gặp phải quân Nhung phóng cho mỗi lừa...

"Những thứ kia rốt cuộc là để làm cái gì? Vì cái gì mà không dọn đi?" Tần Dục chỉ vào một chỗ chất từng đống gỗ.

"Vương gia, chỗ đó có người ở." Lý Sùng An vừa nói xong, Tần Dục quả thực thấy có người đi ra từ ngôi áp bé dựng thành hình tam giác, người kia mặt mũi nhăn nheo, xem ra tuổi đã không còn ít, e là căn bản không có nhiều sức chiến đấu.

"Người kia cũng là binh lính của các ngươi?" Trương Chấn hỏi.

"Đúng vậy, hắn là phụ binh." Lý Sùng An nói.

Bởi vì đánh trận cần có người vận chuyển lương thảo, vận chuyển khí giới công thành, cho nên tất cả quân đội đều cần phụ binh, có một số phụ binh trong quân đội còn có thể đánh trận gấp hai lần binh sĩ thông thường.

Tần Dục từng nghe nói có chuyện như vậy, nhưng trước đây thật sự không biết tất cả những người này đều ở cùng một chỗ.

Tần Dục không hiểu rõ nhiều tình hình quân doanh, hắn vừa quan sát xung quanh vừa hỏi, cuối cùng cũng nắm rõ tình hình hiện tại của quân doanh.

"Tất cả những phụ binh không có sức chiến đấu đều đi theo ta, còn chỗ này nhất định phải mau chóng dọn dẹp sạch sẽ cho ta." Cuối cùng Tần Dục nói.

Trong tưởng tượng của hắn, quân doanh tuyệt đối không phải là cái dạng này.

Đã có phụ binh, hơn nữa còn rất nhiều, chi bằng để họ đi làm chút chuyện. Hắn cũng không tin những người này ngay cả đóng chỗ ở cho chính mình cũng không đóng nổi.

"Dọn dẹp? Quân doanh lớn như thế, dọn dẹp thế nào? Còn có, người mang phụ binh đi, sau này ai nấu cơm giặt giũ cho chúng ta?" Có người đứng dậy, bất mãn nhìn Tần Dục, rõ ràng cố ý gây chuyện.

"Triệu Nam." Tần Dục lại kêu một tiếng.

Triệu Nam từ sau lưng Tần Dục bước ra, trực tiếp cho tên kia một bạt tai.

"Người dựa vào cái gì mà đánh ta." Hấn không phục hô lớn.

"Dựa vào tội người bất kính với Đao vương!" Triệu Nam lập tức ra lệnh cho thủ hạ: "Đánh bốn mươi gậy, một cái cũng không được thiếu!"

Triệu Nam vừa dứt lời, đã có người mang gậy đến, bịt miệng tên kia lại, mạnh mẽ áp chế đánh cho hấn bốn mươi gậy.

Tên kia lúc đầu còn không phục, về sau bắt đầu kêu "Ô ô" cầu xin tha thứ, dù cả người hấn đều là một bộ dạng đáng thương, hộ vệ phủ Đao vương cũng không hề thủ hạ lưu tình.

Nhìn thấy hấn gặp phải bộ dạng này, Tuần Khánh vô thức rụt rụt cái mông của mình, trong lòng lập tức hạ quyết tâm, về sau nhất định không được giống như trước không coi Đao vương ra gì.

Người ta dù sao cũng là vương gia.

Chương 105: Chinh đốn quân đội (2)

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Tần Dục làm như vậy hoàn toàn là vì muốn lập uy, mà hiệu quả của việc làm này quả là đúng như mong đợi của hắn.

Vùng Tây Bắc xa xôi này nằm ở nơi núi cao, cách xa Hoàng đế nên lúc trước, rất nhiều người thuộc phiên quân nơi đây không đem vị Vương gia Tần Dục là hắn để vào mắt. Thế nhưng đến lúc này, bọn họ lại không dám chậm trễ mệnh lệnh của Tần Dục một chút nào nữa.

Dưới yêu cầu của Tần Dục, cả quân doanh mặc kệ là binh lính hay là phụ binh đều phải đứng lên làm việc. Tần Dục chỉ đạo bọn họ dỡ bỏ bớt những phòng ốc không cần thiết, tiếp đó lại sai bọn họ dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ quân doanh, đồng thời hắn còn có ý muốn tiếp nhận lương thảo của quân Tây Bắc.

Trước đó Tần Dục đã biết được việc phiên quân mua rất nhiều lương thực từ Giang Nam chuyển tới. Thế nhưng thứ giống như lương thực này thì không có ai lại sợ nhiều, mà trong đội quân Tây Bắc này cũng không phải không có con sâu mọt nào... Vì vậy, cuối cùng Tần Dục vẫn cảm thấy lương thảo của quân đội Tây Bắc để cho hắn an bài thì tốt hơn.

Vấn đề lương thảo đối quân đội mà nói luôn là vô cùng nhạy cảm,

sau khi Trương Giám nghe Tần Dục nói xong liền lo lắng nhìn về phía hấn, ngập ngừng nói: “Vương gia...”

Nhúng tay vào chuyện lương thảo thì chỉ cần không cẩn thận một chút chính là chọc giận người khác a!

“Vương gia, nếu người lấy đi lương thảo thì sau này chuyện ăn uống của chúng ta ai lo chứ?” Lý Sùng An nhíu mày hỏi lại.

“Về sau cơm canh mỗi ngày ở đây của các người bốn vương nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ.” Tần Dục nói: “Bốn vương muốn can thiệp vào chuyện lương thảo này, tuyệt đối không phải vì muốn xen vào chuyện của người khác mà thật sự là do trong đội quân Tây Bắc của các người đích thực là đang có chuột!”

“Vương gia?” Lý Sùng An kinh ngạc mà nhìn về phía Tần Dục.

“Lúc trước Hà Diệp Đồng cũng đã phát hiện ra dấu vết mà hấn ta để lại, hiện tại ta vẫn chưa thể xác định được rốt cuộc là ai làm mà thôi.” Tần Dục nói xong liền quay đầu nhìn về phía sau hấn.

Lần này Tần Dục tới quân doanh thì hộ vệ bên người cũng có tầm trăm người, nhưng lúc này người đang đứng cạnh bên cạnh hấn không phải Hà Diệp Đồng thì là ai?

Tuy rằng Hà Diệp Đồng là người đọc sách, thế nhưng dáng người của hấn ta lại rất cao lớn. Vậy nên lúc này hấn mặc y phục của hộ vệ thì nhìn rất giống những tên hộ vệ bình thường khác. Vì thế lúc trước mọi người không hề chú ý tới hấn.

“Hà Diệp Đồng!” Chu Khánh kích động mà kêu lên một tiếng, sau đó lại có chút kính nể mà nhìn về phía Tần Dục. Đao Vương này làm thế nào lại có thể lợi hại như vậy?

Không chỉ làm cho những vị lão binh đó nghe theo hấn ta mà cả Hà Diệp Đồng bây giờ cũng đi theo hấn ta luôn.

Chu Khánh vốn sinh ra và lớn lên ở vùng Tây Bắc này nên hấn căn bản chính là người địa phương, tuy rằng võ công cao cường nhưng trong đầu lại chẳng biết được mấy chữ, vì vậy lúc này cũng không nghĩ được gì nhiều. Thế nhưng trong lòng của Trương Giám lại kêu “lộp bộp” một cái.

Đoan Vương này... Chính là có chuẩn bị mà đến! Cũng không biết lúc hấn nắm giữ được đội quân Tây Bắc này thì sẽ làm gì nữa.

Lý Sùng An cũng nhìn ra được dụng tâm kín đáo của Tần Dục, nhưng mà Tần Dục như vậy lại làm cho hấn cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Đoan Vương chuẩn bị trước nhiều như thế chắc chắn không có khả năng là muốn hủy diệt đội quân Tây Bắc. Cho nên hấn chính là thật lòng muốn làm cho đội quân Tây Bắc trở nên tốt đẹp hơn.

“Vương gia, bây giờ thần lập tức đưa người đi tiếp nhận lương thảo của quân Tây Bắc.” Lý Sùng An nói xong liền lập tức đi trước dẫn đường.

Chuyện tiếp nhận lương thảo này trong chốc lát thì không thể làm xong ngay được, Tần Dục vốn định nói là không vội thế nhưng rất nhanh hấn liền từ bỏ ý niệm này của mình.

Hấn không biết lương thảo của quân Tây Bắc có phải thực sự có người động chân động tay hay không, thế nhưng đến lúc này... Hấn vẫn nên cẩn thận điều tra lại thì tốt hơn.

Tần Dục gọi thủ hạ ở trong thương đội của mình cùng với người kiểm kê sổ sách trong Đoàn Vương phủ tới để kiểm kê lại lương thảo, sau đó lại quay lại tiếp tục chỉ huy các tướng lĩnh lau dọn sạch sẽ quân doanh.....

Vậy nên trong lúc nhất thời, hấn không có cách nào có thể thoát thân khỏi quân doanh được.

Nhưng mà khi hấn ở lại quân doanh thì cũng có chỗ tốt, vì những tên phụ binh kia vốn quen với chuyện làm việc chậm rì rì, nhưng dưới sự giám sát của người làm Vương gia là hấn này thì tốc độ làm việc đúng là càng lúc càng nhanh hơn trước. Kể cả những người đang kiểm kê lương thảo cũng càng tính càng nhanh hơn.

Lương thảo của quân Tây Bắc cơ bản đều đưa tới vào mùa đông, hiện giờ đã là mùa hè nên lương thảo dư lại cũng không còn nhiều lắm. Vậy nên đến lúc trời sắp tối Tần Dục cũng cho thủ hạ của mình đem lương thảo kiểm kê lại tất cả một lần cuối cùng.

Mà sau lần kiểm kê này... Bọn họ liền phát hiện ra thiếu một ít lương thảo, không chỉ vậy mà còn có một số lương thảo giống như đã bị tráo đổi thành gạo cũ màu đen, hoàn toàn không thể ăn được nữa.

Trước đó thủ hạ của Lý Sùng An còn có một vài người không muốn đem lương thảo giao cho Tần Dục, thế nhưng hiện tại... Lương thảo vậy mà ở dưới mí mắt của bọn họ xảy ra vấn đề làm cho bọn họ thật sự không còn mặt mũi nào để phản đối hấn nữa.

“Không ngờ năm nay lương thảo lại thiếu nhiều như vậy, nếu không phải phát hiện ra sớm thì chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị đói chết đi?” Chu Khánh nhỏ giọng nói. Phải biết rằng thời điểm năm ngoái khi lương thảo chưa được vận chuyển đến đây thì bọn họ cơ bản đều phải nhịn đói một đoạn thời gian dài, thậm chí những phụ binh đó mỗi

ngày chỉ có thể uống một chút nước rồi liền nằm xuống bất động, tránh cho khi hoạt động xong lại bị đói đến chịu không nổi.

“Hắn là các người sẽ không bị đói chết đâu vì tên đang ngấm ngấm động tay động chân không có khả năng chỉ mới làm vậy trong năm nay.” Tần Dục nói.

“Tại sao lại có thể như vậy được? Trước kia cũng chưa từng xảy ra chuyện giống thế này.”

“Người chắc chắn không phải trước đây không có chuyện này mà chỉ là do các người không phát hiện ra?” Tần Dục nhìn về phía Chu Khánh, hỏi.

Chu Khánh cẩn thận suy nghĩ lại, đột nhiên hắn liền phát hiện ra khả năng lớn nhất chính là do trước kia bọn họ không có phát hiện ra chuyện này...

Rất nhiều người trong bọn họ đến cả một chữ cũng không biết thì lấy đâu ra người sẽ đi kiểm kê lại lương thảo?

Sau khi phát hiện ra lương thảo có vấn đề thì Tần Dục một bên vừa an bài người trông coi lương thảo, một bên lại sai Triệu Nam đưa mình trở về phủ.

Nơi giống như quân doanh này để cho một nữ nhân ở lại cũng có chút không tiện, vậy nên hắn mới không đưa Lục Di Ninh theo cùng.

Vốn tưởng rằng không bao lâu là có thể trở về, ai ngờ cuối cùng hắn lại ở chỗ này ngày người lâu thế này, chỉ sợ là Lục Di Ninh đang chờ mình rất sốt ruột rồi.

- -----

Suy nghĩ của Tần Dục cũng không khác với thực tế cho lắm, đúng là Lục Di Ninh đang vô cùng sốt ruột chờ hấn. Nàng ngồi chờ được một lúc mà không thấy hấn nên không nhịn được suy nghĩ linh tinh.

Lúc trước trong số tên người tới ăn cơm đúng là có vài người đối với Tần Dục không có ý tốt gì, liệu bây giờ những người đó có thể thương tổn gì đến Tần Dục hay không? Còn có tên Trương Giám kia cũng chẳng phải kẻ tốt đẹp gì, trước đó chẳng phải hấn muốn đưa nữ nhân cho Tần Dục hay sao, vậy lần này có phải là hấn lại muốn đưa tới nữa không?

Lục Dĩ Ninh một bên vừa suy nghĩ, một bên lại ngồi gặm hết sáu cái bánh kẹp thịt. Một lúc sau nàng đem những người bên cạnh mình đuổi ra ngoài, một mình mình trở về phòng.

Sau khi trở về nàng ấy lại tìm quần áo Quốc sư để mặc vào, lặc mình một cái liền biến thành Quốc sư.

Lục Di Ninh trèo tường rời khỏi Đoan Vương phủ xong, tiếp theo nàng còn phải tránh bị người khác nhìn thấy mình lên ra ngoài, sau đó lặng lẽ trèo qua tường thành mới có thể đến quân doanh được.

Tần Dục đã cho người tu sửa lại tường thành nên nơi này vẫn luôn có người đi tuần tra. Vì lần này Kim Nham không thể đi theo Tần Dục đến đại doanh của đội quân Tây Bắc nên hấn quyết định đi dạo ở trên tường thành, thuận tiện hướng về phía đội quân Tây Bắc mà nhìn ngắm xung quanh.

Hấn cũng đang đứng đợi Tần Dục trở về nhưng trời đã tối mà vẫn chưa thấy Tần Dục quay lại.

Trong lòng Kim Nham đang có chút mất mát liền cảm giác được

trước mắt có một bóng đen vọt qua, tựa hồ là có kẻ muốn trèo qua tường thành.

“Ai? Người nào đang ở đó?” Kim Nham nhíu mày đề phòng mà nhìn về phía bên kia.

“Thống lĩnh, bên kia không có ai cả...” Tên đứng bên cạnh Kim Nham cũng nhìn về nơi đó, thế nhưng hấn lại không thấy có ai cả.

Kim Nham lại không tin mà phi thân bay nhanh qua đó. Nhưng chỗ đó đúng thật là không có ai cả, hấn đứng ở trên tường thành nhìn ra phía ngoài cũng không nhìn thấy có người nào mà chỉ có một khoảng không tối đen như mực.

Là do mình nhìn lầm rồi sao? Kim Nham nhíu nhíu mày một lúc xong quay lại chỗ của mình ngồi xuống.

- -----

Mà lúc này, Tần Dục cũng đang chuẩn bị rời khỏi quân doanh.

Muốn đem một nơi vừa tồi tàn vừa bẩn thỉu thu dọn sạch sẽ thì khả năng là mấy ngày đầu mọi thứ sẽ vô cùng hỗn loạn, mà quân doanh của quân Tây Bắc lại càng rối loạn hơn, thậm chí tối nay còn có người đến cả chỗ ngủ cũng không có.

May mắn hôm nay trời cũng không có mưa, thời tiết mùa này lại vô cùng nóng nực nên mọi người tùy tiện tìm một chỗ ngủ lại buổi tối cũng không có vấn đề gì.

Quân doanh bây giờ quá hỗn loạn, thậm chí có một vài nơi đến cả chỗ đặt chân cũng không có nên xe lăn của Tần Dục không cách nào đẩy đến đây được. Vậy nên cuối cùng Tần Dục vẫn để cho người

khác nâng hấn ra khỏi quân doanh.

Đúng lúc hấn vừa bị nâng ra khỏi quân doanh liền có một đạo hắc ảnh mơ hồ hướng về phía của hấn mà phi tới.

“Kẻ nào?” Chu Khánh phụ trách hộ tống Tần Dục trở về cũng nhìn thấy bóng đen kia từ xa, hấn liền vội vàng chắn ở trước mặt Tần Dục, thanh âm cũng không tự chủ được mà run lên.

Đang yên đang lành sao lại đột nhiên xuất hiện một bóng đen? Cái kia... Thật là không phải thứ quý quái gì đó chứ?

Chu Khánh hấn luôn luôn sợ ma sợ quỷ vậy nên bây giờ vừa nghĩ đến điều này thì cả người liền không tự chủ được mà run bần bật lên.

Lúc hấn ta đang vô cùng sợ hãi thì Triệu Nam lại nhận ra người tới là ai, nói: “Quốc sư!”

“Thần gặp qua Quốc sư.” Tần Dục cũng nói.

Quốc sư? Chu Khánh liền sửng sốt, bây giờ hấn mới nhận ra thứ đang tiến đến đây chỉ là một người mặc bộ đồ màu đen thôi, không phải cái thứ quý quái gì đang xuất hiện.

Người đó thậm chí không phải là quý mà còn là Quốc sư mà hấn luôn sùng bái nhất.

Chu Khánh liền vô cùng kích động mà nhìn về phía Lục Di Ninh, lập tức nhanh chóng mà đi về phía nàng ấy. Nhưng khi Lục Di Ninh vừa nhìn thấy hấn liền cảm thấy trong người không vui chút nào.

Người này không phải là kẻ đối với Tần Dục không có ý tốt nhất mà

nàng mới gặp hôm qua đó sao.

Lúc Chu Khánh vừa đưa tay đến đây thì Lục Di Ninh liền theo bản năng mà hất bàn tay của Chu Khánh ra ngoài.

Cũng may là nàng không có ý định muốn đả thương người khác nên tay của Chu Khánh cũng không bị sao. Nhưng dù hấn không bị thương thì nàng cũng làm cho mọi người trở nên vô cùng kinh ngạc — — chẳng phải quốc sư vốn đang rất tốt sao, tại sao lại đột nhiên đi đánh Chu Khánh?

“Quốc sư vốn không thích người khác tới gần mình.” Tần Dục giải thích giúp cho Lục Di Ninh xong, trong lòng lại âm thầm quyết định sau này sẽ đem những kẻ có ý đồ muốn tới gần nàng ném ra ngoài hết.

Đừng nghĩ rằng bây giờ hấn không biết tên Chu Khánh kia đang muốn đi ôm đùi Lục Di Ninh.

Tần Dục làm như vậy tất cả cũng là vì muốn tốt cho Lục Di Ninh, tránh cho thân phận của nàng bị bọn họ vạch trần.

Thế nhưng lúc này trong lòng Lục Di Ninh lại có chút ủy khuất...

Nàng là một Quốc sư không thích người khác đến gần mình, vậy thì sau này nàng cũng không được quá thân cận với Tần Dục hay sao?

Như vậy thì không được, phải là Quốc sư không thích người khác tới gần mình, nhưng lại rất thích dựa vào người Tần Dục.

Chương 106: Chinh đồn quân đội (3)

Edit: Tiểu Mật

Beta: Lá

Lục Di Ninh đang suy nghĩ gì, Tần Dục cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng khi hắn nhìn thấy Lục Di Ninh tới đón mình thì tâm tình liền trở nên vô cùng vui vẻ, thậm chí còn có chút kích động muốn đi lên nắm lấy tay Lục Di Ninh.

Nhưng hắn vẫn phải kiềm chế suy nghĩ của mình lại.

Trời đã tối nên Tần Dục liền từ biệt đám người Lý Sùng An, sau đó mới đưa Lục Di Ninh cùng nhau về phủ.

- -----

Kim Nham vốn đang đứng ở trên tường thành nên từ xa đã nhìn thấy Tần Dục, hắn lập tức đi xuống dưới tường thành mở đại môn nghênh đón Đao vương trở về. Nhưng lúc này hắn chợt phát hiện ra Quốc sư cùng Đao Vương trở về!

“Quốc sư!” Kim Nham kinh hãi nhìn về phía Lục Di Ninh.

Phía trước đã có một tên Chu Khánh rồi, hiện tại lại tới thêm một tên Kim Nham... Tần Dục không muốn để ý tới hắn thêm một phút nào nữa, liền sai thuộc hạ đẩy hắn ra ngoài.

Kết quả Kim Nham vẫn bám theo bọn họ không tha, một đường đi theo vào tận trong thành.

“Quốc sư, phủ Quốc sư đã chuẩn bị tốt. Bây giờ trời cũng đã tối, ngài có thể nghỉ ngơi sớm được rồi.” Đi tới sâu bên trong liền nhìn thấy hai phủ đệ nhỏ, Tần Dục liền quay sang nói với Lục Di Ninh.

Những người đi theo phía sau họ quá nhiều, cả Kim Nham cũng đuổi theo họ, cho nên Tần Dục không thể đem Lục Di Ninh cùng đi vào Đoan Vương phủ với mình được. Cũng may là phủ Quốc sư và Đoan Vương phủ vốn thông nhau...

Lục Di Ninh rụt rè gật gật đầu.

“Vương gia, trong phủ Quốc sư không an bài kẻ hầu người hạ, ngài có muốn ta đi sắp xếp một vài người hay không?” Lúc Kim Nham nói tới điều này cũng là do hấn đột nhiên nhớ tới mà thôi, chẳng phải trong phủ Quốc sư đang trống rỗng hay sao.

Ở trong phủ Quốc sư an bài người hầu hạ? Đây chẳng phải là tự rước thêm phiền toái cho mình sao? Tần Dục liền liếc mắt nhìn Kim Nham một cái, hấn cảm thấy tên này đang cần phải dạy dỗ lại một phen. Chính mình còn chưa nói gì vậy mà hấn lại dám mở miệng xen vào?

Sau khi Kim Nham buột miệng thốt ra mới cảm giác được có điểm không đúng, hình như hấn quản quá nhiều chuyện rồi... Hơn nữa, Quốc sư cũng không nghe hấn nói gì đã lập tức đi vào trong phủ...

Lục Di Ninh đang vội vã trở về phủ, căn bản không nghe thấy Kim Nham nói cái gì, lập tức xoay người một cái liền trở về phòng của mình.

“Quốc sư không thích người khác đến gần ngài.” Tần Dục nhàn nhạt nói một câu sau đó cũng quay người trở về.

Đúng lúc đó, Triệu Nam đang sắp xếp người ở bên ngoài tuần tra tối nay cũng đồng tình liếc nhìn Kim Nham một cái. Đang yên đang lành vậy mà tên này lại cứ cố tình chạy đi tìm Vương phi... Cái này không phải là tự rước phiền phức vào người hay sao?

Chỉ mỗi mình Triệu Nam là biết thân phận thật của Lục Dĩ Ninh, lúc này trong người hắn chợt có cảm giác rằng mọi người say chỉ riêng mình tỉnh mà thôi.

Tốc độ đi của xe lăn rất chậm nên Tần Dục muốn trở lại phòng của mình cũng tốn không ít thời gian, khi hắn chuẩn bị đến nơi thì Lục Dĩ Ninh liền từ bên trong chạy ra, nói: “Tần Dục!”

Lục Dĩ Ninh nhào vào trong lòng Tần Dục, Tần Dục cũng giang tay ôm lấy nàng, có chút áy náy mà nói: “Hôm nay có phải là nàng chờ ta rất lâu đúng không? Vậy thì lần sau khi ta đến đó nhất định sẽ mang nàng theo cùng.”

“Được!” Lục Dĩ Ninh lập tức gật đầu đồng ý.

Thời gian không còn sớm, hôm nay Tần Dục cũng không tiếp tục dạy Lục Dĩ Ninh viết chữ mà cùng nàng đi ngủ sớm, tất nhiên là sau đó không thiếu được việc lại phải chịu đựng dụ hoặc từ tứ chi của mình phát ra.

Lòng có thừa nhưng sức không đủ, Tần Dục liền rơi vào đường cùng, chỉ có thể làm bộ không nhìn thấy gì, không cảm thấy gì, cố gắng nhắm mắt lại để có thể đi vào giấc ngủ.

- -----

Sang ngày hôm sau, lúc Tần Dục thức dậy thì thời gian đã không còn sớm nữa, vậy mà hắn lại đem Lục Di Ninh ôm vào trong lòng mình...

Nếu không phải hắn biết được tính cảnh giác cao độ của Lục Di Ninh, chỉ cần chạm vào một cái lập tức sẽ tỉnh lại thì Tần Dục cũng muốn sờ sờ nàng thêm một chút...

Tối hôm qua sau khi Lục Di Ninh xuất hiện thì ai nấy đều biết Quốc sư vừa tới biên cương. Vậy nên sáng hôm sau Tần Dục liền đưa Lục Di Ninh theo cùng, rồi lại mang theo những tên cấm vệ quân đó cùng nhau đi đến đại doanh của quân Tây Bắc.

Toàn bộ đại doanh đều vô cùng lộn xộn, có thể do ngày hôm qua hắn liên tiếp đánh mấy người nên giờ những người này trở nên vô cùng thành thật, Chu Khánh còn tự mình đến truyền thụ kinh nghiệm cho Lý Sùng An: “Tổng binh, ngươi xem xem, những người đó bị đánh một trận liền trở nên vô cùng thành thật, căn bản bọn họ đang ngửa đòn đây mà!”

Lý Sùng An: “...”

Hình như là vậy thật!

“Tổng binh...” Chu Khánh còn muốn nói thêm vài chuyện khác nữa thì nhìn thấy nam nhân mặc đồ đen đi bên cạnh Tần Dục.

Chu Khánh được sinh ra ở biên quan nên người hắn sùng bái nhất chính là cường giả, hôm qua Quốc sư chỉ cần vô tình vung tay một cái cũng có thể đem hắn quăng ra ngoài, vì thế làm cho sự sùng bái của hắn đối với Quốc sư lập tức lên đến tột đỉnh. Tối hôm qua hắn còn trần trọc suy nghĩ rất nhiều, thậm chí cả đêm không ngủ.

Bây giờ nhìn thấy Quốc sư, biểu tình của Chu Khánh liền trở nên vô cùng kích động.

Kể cả Lý Sùng An và Trương Giám cũng có chút rung động.

Đoan Vương quả thực là có mối quan hệ gì đó với Quốc sư!

Trương Giám và Lý Sùng An cùng tiến lên hành lễ, xong xuôi liền muốn nói chuyện cùng với Quốc sư, nhưng căn bản Quốc sư đứng ở bên kia không để ý gì tới bọn họ.

Cuối cùng, Tần Dục vẫn sắp xếp mọi chuyện giống như ngày hôm qua để mọi người lại tiếp tục đi làm việc của mình.

Đồ ăn hôm nay vẫn để cho những binh sĩ đó tự lo liệu, thế nhưng Tần Dục lại chỉ cho giữ lại lương thực của hai ngày tới, còn tất cả lương thực còn lại hẳn đều cho người mang đi hết.

Hắn dự định hai ngày sau sẽ đưa tất cả phụ binh trong quân doanh rời đi, đồng thời Tần Dục cũng muốn thương lượng với mọi người để sắp xếp lại số lượng binh lính, hơn nữa còn phải cho người viết ra một bản danh sách.

“Kim Nham, bây giờ người ở lại đây trợ giúp cho các tướng sĩ trong quân doanh dọn dẹp sạch sẽ nơi này. Ngoài ra người còn phải từ chỗ cấm vệ quân chuyên phụ trách đăng ký tên tuổi lai lịch của các binh sĩ lấy được bản danh sách, sắp xếp nó lại một lượt cho ta.”

Sau khi nói xong, hắn lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, những tên cấm vệ quân này... Tựa hồ tất cả bọn họ đều biết chữ.

Tuy bọn họ thiếu kinh nghiệm đánh trận thế nhưng lại biết chữ, chắc chắn không nhiều không ít cũng đã từng đọc qua binh pháp, vậy thì

không phải cái gì cũng vô dụng.

Tần Dục an bài công việc cho Kim Nham xong liền kêu Lý Sùng An tới để thương lượng việc bắt đầu huấn luyện binh lính như thế nào, mặt khác bọn họ cũng nên huấn luyện lấy một ít kỵ binh thì tốt hơn.

Dùng bộ binh để đánh nhau với người Nhung, không cần nghĩ cũng biết kẻ chịu thiệt là bọn họ, có đôi khi quân Nhung không cần công kích gì, chỉ cần trực tiếp xông tới, vó ngựa của chúng đã đủ giẫm chết binh sĩ của ta rồi.

Bất quá tất cả những việc này đều cần đến tiền, trong thời gian ngắn không thể làm xong được, vì vậy trước mắt họ chỉ liệt kê ra mà thôi.

- -----

Lúc Tần Dục và Lý Sùng An đang thương lượng thì Lục Di Ninh đã đi ra ngoài dạo được một vòng rồi, tới giờ cơm nàng mới trở về.

Bữa cơm này Tần Dục ăn ở trong quân doanh, mà đồ ăn của quân doanh không cần nghĩ cũng biết chẳng ra gì. Thịt thì mặn, tất cả những món xào thì đều rất tệ. Bọn họ lại làm thịt thêm một con gà thì kết quả là con gà kia vô cùng nhỏ gầy, nhìn thế nào cũng chỉ thấy toàn xương với xương.

Bất quá cũng không thể nói là do bọn họ cố ý, vì trước mắt bọn họ đến cả gà hay thịt mặn cũng đều không có... Hơn nữa Tần Dục đã xem qua lương thực dự trữ của bọn họ, xác thực là bao lâu nay bọn họ không có chút thịt nào để ăn cả.

Tần Dục cũng không phải người tham ăn, gặp phải đồ không ăn được thì sẽ ăn ít đi, nhưng cũng không phải là hẳn không thể ăn được. Nhưng hẳn lại có chút đau lòng cho Lục Di Ninh...

Vậy mà năng lực thích ứng của Lục Di Ninh so với hắn còn tốt hơn, nàng cho người đưa đồ ăn vào lều trại rồi đi vào trong ăn, vậy nên đến lúc Tần Dục tới thì nàng đã ăn sạch sẽ hết tất cả đồ ăn rồi.

“Di Ninh, nàng có ăn được không?” Tần Dục vô cùng lo lắng hỏi.

“Thức ăn vẫn còn tốt, chỉ là hơi ít một chút.” Lục Di Ninh nói.

Chắc những người đó đều cảm thấy Quốc sư chính là ăn gió uống sương, vậy nên lượng thức ăn chuẩn bị cho Lục Di Ninh cũng giống như chuẩn bị cho Tần Dục, thế nhưng chỉ có bằng này thức ăn thì đối với Lục Di Ninh lại có chút thiếu hụt.

“Bên phía Vương phủ hắn là chuẩn bị đồ ăn cho nàng, để ta sai người mang tới đây.” Tần Dục thấy vậy liền nói.

“Không cần đâu!” Lục Di Ninh không chút nghĩ ngợi gì mà lắc lắc đầu: “Tốc độ đưa đồ ăn của bọn họ quá chậm, để ta tự mình trở về ăn!”

Nàng vừa nói xong liền lập tức phi người ra ngoài từ cửa sổ.

Tần Dục: “...”

“Người đâu.” Tần Dục hô lên một tiếng.

Rất nhanh liền có người tiến vào, sau đó trên mặt tràn đầy nghi hoặc mà nhìn xung quanh, Quốc sư đi đâu rồi? Sao bây giờ lại không thấy người đâu nữa?

Quốc sư... Thật đúng là xuất quỷ nhập thần.

Qua ngày hôm nay, tất cả lương thực đều bị dọn tới Vương phủ của Tần Dục, đồng thời, những đồ vật bẩn ở quân doanh cũng đều được rửa sạch sẽ rồi ném ra bên ngoài.

Những đồ vật bẩn này chủ yếu là những thứ rách nát cũ hỏng, mà khi ném chúng ra ngoài thì trong quân doanh chính là cảnh tượng chuột chạy tán loạn khắp nơi, gián bò đầy trên đất.

Nhìn thấy cảnh tượng kia, khuôn mặt của Tần Dục liền trở nên đen sì. Nhưng dù tốt hay xấu, cuối cùng mọi thứ cũng được dọn rửa sạch sẽ rồi.

Bên cạnh quân doanh có một con sông, ở Tây Bắc này không có nhiều sông lắm, vì thế mà các thành thị hay quân doanh đều được xây dựng ở bên cạnh bờ sông, như thế mới tiện cho việc lấy nước dùng của mọi người.

Lúc trước mọi người trong quân doanh đều không quá thích tắm rửa. Bất quá hôm nay mọi người đều tới bờ sông tắm rửa thật sạch sẽ, rửa hết đi toàn thân đầy bùn đất. Tắm rửa sạch sẽ xong rồi nằm ngủ ở trên giường, từ trước tới nay tất cả mọi người chưa bao giờ được ngủ ngon như thế. Thậm chí ruồi, muỗi, chuột bọ đều không còn kêu mấy nữa, ít hơn ngày trước rất nhiều.

Hôm sau bọn họ lại bị chia làm mấy nhóm, rồi được phân đi đăng ký lại tên họ cùng một ít lý lịch đơn giản khác của mình. Tất cả những người đã đăng ký xong sẽ được cấm vệ quân đưa ra phía bên ngoài của doanh trại để tập hợp.

Số người đăng ký thực tế hôm nay so với số lượng người mà đại doanh tuyên bố lúc trước thật sự chênh nhau rất nhiều. Điều này không cần phải nghi ngờ gì thêm nữa, đây chính là không ăn mà hưởng.

Cứ như vậy việc này được Tần Dục trần trụi bày ra trước mặt bọn họ, Trương Giám vẫn còn thấy ổn nhưng Lý Sùng An và Chu Khánh lại có chút bất an. Cũng may Tần Dục vẫn chưa nói thêm điều gì mà chỉ cho người biên chế lại tất cả những người đang đứng ngoài kia.

Tần Dục cũng không đem toàn bộ quân đội thay đổi một lượt, cái gọi là biên chế lại cũng chỉ là điều chỉnh nhân sự một chút mà thôi. Dĩ nhiên hẳn cũng tiện tay đem một số ít những tên không nghe lời giáng xuống, mà điều này cũng là do lúc trước hẳn cùng với Trương Giám và Lý Sùng An thương lượng ra quyết định.

Việc này rất nhanh liền hoàn thành, chỉ là thời gian trôi qua cũng nhanh, chớp mắt trời đã tối.

Hôm nay khi Tần Dục trở về đã là đêm khuya, nếu là hẳn của trước kia thì chắc sẽ phải chịu một trận bệnh nặng nữa rồi. Thế nhưng hiện giờ Lục Di Ninh sẽ truyền nội lực cho hẳn, làm cho hẳn vẫn còn dư thừa tinh lực.

Bất quá công sức của Tần Dục trong mấy ngày qua đã thay đổi hoàn toàn bộ dạng của đại doanh. Từ đó, kể cả là Chu Khánh - người đã từng bất mãn với Tần Dục, giờ cũng đã có thái độ khác hẳn, hoàn toàn không còn chút kháng cự nào nữa. Tất cả bọn họ đều có thể nhìn ra được, Tần Dục đối với bọn họ không hề có ác ý.

Chỉ là lần tổng dọn dẹp cả quân doanh này cũng không giải quyết được vấn đề thiết yếu bấy giờ của mọi người.

“Hiện tại trong quân doanh của chúng ta không còn lương thực, vị Vương gia kia có thể cho chúng ta ăn no được không...”

“Những người làm quan đó có thể tham liền tham, nói không chừng

ngày mai đến cơm cũng không có mà ăn!”

“Nghe nói những phụ binh bị mang đi, tất cả đều bị giết chết hết.....”

.....

Thế nhưng lại có người ở trong quân doanh gieo rắc một ít tin đồn.

Binh lính đội quân Tây Bắc đánh giặc hung mãnh cỡ nào thì cũng chỉ là một đám đại hán thô thiển đến một chữ bẻ đôi cũng không biết, vậy nên những người này rất dễ bị kẻ khác kích động, khi nghe thấy những điều này, trong lòng bọn họ liền trở nên vô cùng bất an.

Đúng lúc đó Lý Sùng An đang ở quân doanh sắp xếp việc làm cho mọi người, sau khi nghe những người khác nói về chuyện này lập tức nhíu mày, nhưng thực mau lại giãn ra.

“Tổng binh, bây giờ phải làm gì mới tốt đây? Nếu những người đó mà làm loạn lên thì...” Chu Khánh vô cùng sốt ruột, vì lúc này thuộc hạ của hắn cũng hỏi qua hắn rất nhiều lần rồi.

Những tên phụ binh đó, rất nhiều người đều không có chút khả năng chiến đấu nào cả, nhưng bọn họ lại từng là chiến hữu của nhau. Bây giờ đột nhiên bị Đoan Vương đưa đi hết thì tự nhiên trong lòng bọn họ sẽ cảm thấy bất an. Mà lúc này trong quân doanh lại không có lương thực nên họ sẽ càng khó lòng yên ổn.

“Không có chuyện gì đâu.” Lý Sùng An nói: “Vương gia không phải đã nói buổi sáng ngày mai sẽ chuẩn bị tốt bữa cơm ra mắt với mọi người hay sao? Đến lúc đó liền không có việc gì nữa rồi.” Lý Sùng An nói.

“Vương gia... Nhưng nếu Vương gia chuẩn bị cháo quá ít thì...” Chu

Khánh vẫn cảm thấy bất an, phải biết rằng lương thực của bọn họ cũng không còn nhiều lắm...

“Vương gia có dặn, ngày mai chúng ta phải bắt đầu luyện binh trở lại.” Lý Sùng An nhìn về phía Chu Khánh mà nói. Nếu muốn bọn họ luyện binh thì không thể không cho binh lính ăn no được.

- -----

Sáng sớm hôm sau, sự hoảng loạn của binh lính đã được đẩy lên đến đỉnh điểm. Quân doanh nơi nào cũng giống nhau, đều là một ngày hai bữa, thời gian làm bữa sáng không nhiều mà còn phải chuẩn bị tốt cơm canh cho nhiều người như vậy thì thật phiền toái.

Không những thế, còn phải lặp đi lặp lại mỗi ngày.

Trước đó quân lính cũng được nghe nói bọn họ có thể đi ăn cơm, nhưng chính là... phải tới ăn ở Đoan Vương phủ.

Chương 107: Thương nhân buôn lậu (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Tần Dục đã sớm đưa những phụ binh đó về, thuộc hạ của hắn là người có kinh nghiệm từng tiếp nhận dân chạy nạn ở huyện Vạn Sơn nên lúc này bọn họ hành động rất mau lẹ, nhanh chóng sắp xếp cho những phụ binh chu toàn, còn an bài bọn họ tắm rửa giặt quần áo.

Hiện giờ là mùa hè, khí hậu nơi này lại khô ráo, quần áo hôm nay giặt sạch là ngày mai đã có thể mặc được, cho nên những người này lập tức trở nên sạch sẽ hơn rất nhiều.

Mà bữa sáng hôm nay Tần Dục cũng để cho bọn họ làm.

Trước kia trong quân doanh nấu cơm rất loạn, không có trật tự của quân đội chút nào. Tỷ như phân lượng thức ăn luôn được tính không hợp lý, người phụ trách nấu cơm có khả năng ăn trộm ăn vụng, hay có vài người đến trước rồi mang nhiều thức ăn đi... Tóm lại đủ loại sự tình đều có.

Nhưng hiện tại Tần Dục phái người nhìn chăm chăm nên những việc này không còn xảy ra nữa. Không những thế Tần Dục còn căn dặn người làm một món mặn và một phần canh, đến lúc đó sẽ phân phát xuống cùng một lúc với cơm trắng.

Những phụ binh đó vừa nấu cơm mà không ngừng cảm khái, trước

đó vài ngày khi bọn họ là người của quân doanh, đều là ăn rau cháo qua bữa, không nghĩ tới hiện tại Vương gia cho bọn họ được ăn ngon như vậy!

Trong lúc những phụ binh còn đang cảm khái thì Lý Sùng An đã mang theo binh lính thủ hạ tới.

Đám lính đều phải tự chuẩn bị bát đũa ăn cơm, mỗi người một cái bát to. Đa phần bát trên tay bọn họ đều sứt mẻ, thậm chí có vài người chỉ có cái bát gỗ, tuy rằng bọn họ cầm bát tới nhưng đều có chút lo lắng, lo rằng cuối cùng mình không kịp ăn cơm, mà không ngờ sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Còn chưa đi đến gần mà bọn họ đã ngửi được mùi thơm ngào ngạt của thức ăn, lúc sau bọn họ còn được phân cơm trắng, còn có một cái muống ăn canh rau.

Đã thật lâu rồi bọn họ chưa được ăn cơm trắng!

Còn tưởng rằng trước mùa thu do lương thảo không kịp đưa tới đây bọn họ sẽ không kịp ăn cơm, vậy mà hôm nay lại được ăn!

Còn nữa, nấu rau xanh cũng thôi đi, thế nhưng trong canh còn có trứng gà!

Canh nấu từ dưa muối, số dưa muối này là Tần Dục phát hiện được ở quân doanh, xem ra đây là thứ quen thuộc nhất với binh lính, cũng không có gì hiếm lạ, nhưng trong khi nấu Tần Dục có dặn dò người ta nêm thêm gia vị, còn cho thêm trứng gà và một ít váng mỡ vào trong canh.

Binh lính chính thức của quân đội Tây Bắc có khoảng hai vạn người, trong tay Tần Dục lại không có nhiều trứng gà đến vậy, cho nên số

trứng được thả vào canh cũng không nhiều, chỉ là sau khi thả trứng vào rồi dùng sức khuấy đều, làm như vậy thì nhìn trong canh có vẻ có nhiều trứng, hơn nữa sẽ bảo đảm trong chén của người nào cũng có một ít trứng trong đó. Dù chỉ có một ít như vậy nhưng cũng đủ để các binh lính vui mừng.

Ban đầu còn có người lo lắng Tần Dục sẽ hại bọn họ, hiện tại được ăn cơm canh nóng hổi, lại thấy những phụ binh kia đều sạch sẽ, tinh thần không tệ, đám binh lính đó liền an tâm hơn.

Còn những binh lính trước đó bị người khác bày mưu đặt kế rồi đi tung tin đồn nhảm, lúc này bọn họ vừa hối hận lại vừa xấu hổ. Bọn họ đều là binh lính bình thường, làm việc đều là bị người khác bày mưu đặt kế, thậm chí bởi vì tin lời của người khác nên mới đi đồn thổi khắp nơi, hiện tại phát hiện đã nói oan cho người ta, tất nhiên sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

Tất cả binh lính đều có chút ngượng ngùng, cho nên lúc sau Lý Sùng An gọi bọn họ đi huấn luyện thì bọn họ đặc biệt nghiêm túc, chờ đến cuối ngày sau khi đã huấn luyện xong, bọn họ sẽ được ăn cơm nóng.

Cứ như vậy hơn mười ngày sau, binh lính trong quân doanh đều đoàn kết một lòng. Cùng lúc đó, những phụ binh kia được Tần Dục chỉ huy xây dựng phòng ốc ở vùng phụ cận, hơn nữa hẳn còn chỉ đạo khai hoang những mảnh ruộng hoang phế vô chủ ở Tây Bắc.

Dù lúc này đã không thể trồng được lúa mạch nữa, nhưng vẫn có thể trồng những loại lương thực khác giúp no bụng, nếu vẫn không được thì có thể trồng ít rau dưa gì đó.

Kết quả đã qua lâu như vậy rồi mà hai vị tướng quân ở Đông - Tây đại doanh vẫn không có tới.

Lý Sùng An phái người qua đó, mỗi lần đi đều bị tổng cổ trở về, hẳn muốn tự mình dẫn người đi xem nhưng lại không có thời gian — — Đoan Vương vẫn luôn để hấn luyện binh, hấn làm gì còn tinh lực đi quản người khác?

Cuối cùng Trương Giám đã hồi kinh mà người của Đông - Tây đại doanh còn chưa có đến gặp Tần Dục, gặp tổng binh tân nhiệm là Lý Sùng An hẳn đây.

Mà đối với chuyện này Tần Dục lại không hề nóng nảy chút nào.

Thật sự Tần Dục không nóng nảy, bởi sớm hay muộn hấn cũng thu phục được hai người nọ, dù có trễ một chút cũng không sao.

Mấy ngày nay Tần Dục đang thương lượng với Lý Sùng An, dò xét cách xây dựng thành lũy của quân địch, hơn nữa hấn tính toán sẽ dần dần xây dựng thành lũy này trên chính địa bàn của người Nhung.

Phần lớn tường thành của Đại Tần đã được xây dựng từ nhiều năm nhưng chưa được tu sửa lại, tác dụng không lớn, đường ranh giới với người Nhung vẫn luôn không được phân chia rõ ràng, hơn nữa... Kỳ thật Đại Tần vẫn luôn lui về sau. Rõ ràng người Nhung không xây cất thành thị ở biên giới Đại Tần, thậm chí cũng chưa chặn thả ở biên giới Đại Tần, vậy nhưng Đại Tần vẫn sợ hãi bọn họ, cuối cùng ngay gốc mà nhường đất ra.

Căn bản là hấn không có khả năng xây cất tường thành, bởi vì hấn không có nhiều tiền như vậy. Tần Dục chỉ muốn xây cất một thành lũy thật cao bằng bùn đất, cũng không cần quá lớn, chỉ cần bên trong có thể chứa ba bốn người là được, mọi người ở bên trong thay phiên nhau canh gác phía trên thành lũy, một khi nhìn thấy binh lính người Nhung thì đốt khói báo động.

“Vương gia, có thể xây dựng thêm mấy cái thành lũy như này ở gần thôn trang, để các thôn dân ở đó có thể sớm phát hiện ra tình huống từ xa, dù người Nhung tới cũng có thể nhanh chóng chạy trốn.” Lý Sùng An đưa ra ý kiến của mình.

“Có thể.” Tần Dục gật đầu.

“Nhưng mà...” Vẻ mặt của Lý Sùng An có chút rối rắm.

“Làm sao vậy?” Tần Dục hỏi.

“Vương gia, lương thực còn đủ không? Đám binh lính của thuộc hạ ăn rất nhiều, mà lương thực...” Nói đến vấn đề lương thực, Lý Sùng An cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lương thực của Vương gia mỗi ngày đều phân phát cho đám binh lính của hắn ăn, tuy rằng trong đó có trộn lẫn đậu nhưng hao tổn cũng quá lớn, nghe đâu ngay cả những phụ binh kia cũng được ăn ngon như vậy.... Trong tay Vương gia có nhiều lương thực như vậy sao?

Lương thảo đáng lẽ ra dành cho hôm nay, ít nhất phải thêm ba bốn tháng vận chuyển nữa mới có thể đưa tới đây!

“Vấn đề lương thực ta sẽ nghĩ cách, ngươi yên tâm đi.” Tần Dục nói.

Trước tiên hắn đã chuẩn bị rất nhiều lương thực, cung cấp cho quân đội Tây Bắc thì chắc chắn là đủ, chỉ là sau khi Trung Nguyên xảy ra hạn hán thì những nạn dân đó sẽ chạy tới. Như vậy sẽ không đủ lương thực, năm nay lại không kịp khai khẩn đồng ruộng...

“Ngoại trừ da thú thì Tây Bắc còn có đặc sản gì khác không?” Tần

Dục nhìn về phía Lý Sùng An.

“Bên này của chúng ta không có đặc sản gì, nhưng bên Đông đại doanh gần dãy núi lớn, nghe nói có thể đào được nhân sâm, bên kia còn có sản vật là ngọc trai..... Nhưng hai thứ này đều rất hiếm thấy.” Lý Sùng An nói.

“Nhân sâm và ngọc trai?” Tần Dục bắt đầu cảm thấy hứng thú với Đông đại doanh.

Có thể đào nhân sâm lên bán qua Giang Nam, như vậy có thể đổi lấy rất nhiều lương thực.....

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tần Dục lại nghĩ, nếu là ở hướng Đông thì ven biển, nếu như hấn muốn bán hàng hóa qua Giang Nam thì có thể dùng đường biển..... Trong lòng Tần Dục hiện lên ý niệm này, nhưng tạm thời cũng chỉ có thể buông xuống.

Bên này cách bờ biển vẫn hơi xa, mà hiện tại hấn chưa có thu phục Đông đại doanh. Tần Dục cũng không vội vã thu phục Đông - Tây đại doanh làm gì. Hiện tại trong tay hấn có quá ít nhân thủ, muốn sắp xếp ổn thỏa bá tánh huyện Vạn Sơn và phụ binh ở doanh trại tổng binh thì cần có rất nhiều thời gian, lúc này lại đi thu phục Đông - Tây đại doanh thì cần phải chiêu mộ thêm nhiều người nữa.... Như vậy không phải là tự rước thêm phiền phức vào người hay sao?

Hơn nữa đến lúc đó lương thực chi ra lại phải tăng nhiều thêm...

Dù vậy Tần Dục cũng sẽ không hoàn toàn mặc kệ bọn họ.

“Lý tổng binh, người để Chu Khánh dẫn người đi ra ngoài chạy vài vòng, dù có chạy qua địa bàn của người Nhung cũng không sao, gặp được con mồi có thể bắt mang về làm thức ăn, nếu như gặp được

thương nhân bất lương thì phải bắt tất cả trở về làm cu li.” Tần Dục nói với Lý Sùng An: “Đúng rồi, người còn có thể để cho bọn họ đi dạo gần Đông - Tây đại doanh.”

Tuy rằng hấn quản lý binh doanh kỷ luật hơn trước, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ cho cấm vệ quân đến kiểm tra một phen, lại cho những binh lính ăn cơm no, nhưng chỉ cần hai điều này cũng đã làm tinh thần những binh lính đó trở nên đặc biệt hưng phấn.

Để một đám binh lính đi săn thú tuyệt đối không thành vấn đề, lượn lờ trước Đông - Tây đại doanh tuyên truyền một phen, tất nhiên cũng không thành vấn đề.

Lý Sùng An cũng không ngạc nhiên, chỉ thoáng chốc đã hiểu ra dụng ý của Tần Dục.

Đám thú hạ của Lý Sùng An có hai ngàn con ngựa. Ở quân doanh ngựa còn quý hơn người, vẫn luôn được người cẩn thận hầu hạ, mà hiện tại Lý Sùng An hạ lệnh để Chu Khánh cưới ngựa đi săn thú, đi bắt thương nhân buôn lậu, đi dạo xung quanh Đông - Tây đại doanh.....

“Tổng binh cứ yên tâm, nhất định ta sẽ làm tốt việc này!” Chu Khánh vô cùng hưng phấn.

Chu Khánh đã sớm ngựa mắt Đông - Tây đại doanh, nhưng hiện tại thức ăn quan trọng hơn, hấn vẫn quyết định đi săn thú trước.

Bọn họ đều muốn ăn thịt, rất rất muốn! Trước kia vì tiết kiệm thể lực nên bọn họ không dám chạy lung tung, mà hiện tại đã ăn uống no đủ... Đương nhiên phải chạy vài vòng cho sáng khoái cái đã!

Lúc này đúng là thời điểm đồng cỏ và nguồn nước phong phú nên

trên thảo nguyên vẫn còn rất nhiều con mồi, Chu Khánh còn mang theo người có kinh nghiệm thực tiễn, cuối cùng săn được một đám linh dương!

Bọn họ không thể mang tất cả linh dương trở về, nhưng cũng đem về tới mấy chục con.....

Ngày hôm sau, tất cả binh lính ở doanh trại tổng binh đều được ăn thịt linh dương, đem chúng đi nấu canh, những kỵ binh săn được con mồi còn được chia thêm mỗi người một cân thịt ngon.

Trong lúc nhất thời, những kỵ binh trong đội săn thú hứng thú bưng bưng, còn những bộ binh cũng bắt đầu cân nhắc muốn kiếm thêm chút thịt.

Dù bọn họ không bắt được những con mồi to lớn như linh dương thì vẫn có thể đào hang thỏ, trên thảo nguyên này còn có rất nhiều chuột, nó không giống với chuột nhà, vì ăn cỏ mà lớn nên con nào con nấy đều mập mạp.

Đoàn người của Chu Khánh rông rã bên ngoài liên tiếp mấy ngày, mà mỗi ngày bọn họ đều sẽ bắt về một ít con mồi, trong đó có một ngày không chỉ bắt được con mồi bình thường mà còn mang về mười mấy con sói.

Thịt sói ăn không ngon nhưng dù sao cũng là thịt, Tần Dục cho người đem chúng đi chế biến đồ ăn, những binh lính khác tầng bậc không thôi.

Tuy Chu Khánh thèm thịt nhưng vẫn nhớ đến chuyện Lý Sùng An từng căn dặn.

Hôm nay hẳn phân phó cho một nhóm thủ hạ đi săn thú, sau đó

mang theo những người còn lại đi Đông đại doanh.

Giữa ba đại quân ở Tây Bắc có chút mâu thuẫn, giao lưu cũng không nhiều, trước kia Chu Khánh chưa từng đi qua Đông đại doanh, lúc này đi cảm thấy vô cùng phấn khích.

Kết quả, còn chưa tới Đông đại doanh mà hắn đã đụng phải một đám thương nhân.

Sau khi đám thương nhân này thấy hắn đến, ánh mắt rất kỳ lạ... Chu Khánh không chút ngại ngợ, liền hô to một tiếng với thủ hạ: “Bắt hết nhóm người này lại cho ta!”

Ngay sau khi hắn nói xong lời này, liền có vài người trong đám thương nhân rút vũ khí ra!

Hôm nay Chu Khánh không đến được Đông đại doanh, cũng không mang con mồi về nhưng vô cùng phấn khởi.

Ở trên đường hắn đã bắt được một đám thương nhân buôn lậu muối và vũ khí cho người Nhung, hắn còn tịch thu hết hàng hóa của bọn họ! Đám thương nhân này không chỉ có rất nhiều muối, có nhiều vũ khí, còn có một ít hàng xa xỉ!

Bọn họ chỉ tùy tiện dạo vài vòng đã thu được nhiều thứ như vậy!

Chu Khánh vừa trở về thì tin tức này đã truyền đi khắp toàn bộ đại doanh, tất nhiên Tần Dục cũng biết.

“Thọ Hỉ, ngươi tìm người đi thăm vấn những người đó một chút.”
Tần Dục nói với Thọ Hỉ.

Quân lính ở Tây Bắc không có nhiều hiểu biết về thăm vấn, nếu

không phải Tần Dục từng nói muốn bắt trở về làm cu li thì nói không chừng bọn họ sẽ trực tiếp giết hết. Tuy nhiên thuộc hạ bên cạnh Thọ Hỉ có mấy tên thái giám lại đặc biệt am hiểu việc này.

Hơn nữa... Kỳ thật với nhiều người thì bọn họ rất khinh thường thái giám, nhưng cũng có chút sợ hãi thái giám, để thái giám đi thăm vấn, hiệu quả luôn là tốt ngoài dự đoán của mọi người...

Chương 108: Thương nhân buôn lậu (2)

Edit: Arya

Beta: Ahkung

“Chu tướng quân, sao ngài lại bắt người sống về?” Mọi người bất ngờ khi thấy Chu Khánh đem đám thương nhân buôn lậu còn sống về quân doanh.

Từ trước tới nay bọn họ thấy người buôn lậu lập tức giết sạch, không hiểu tại sao lần này lại mang về.

Thật ra bọn họ hành xử như vậy là có nguyên nhân.

Mấy năm trước, bọn họ bắt được vài thương nhân buôn lậu đem đi thẩm vấn nhưng không thu được gì. Sau đó không hiểu sao mấy kẻ đó lại chết trong quân doanh, người nhà đám thương nhân kéo nhau đến náo loạn ầm ĩ, nói bọn họ coi thường mạng người, lạm sát dân thường.

Dù họ đưa ra chứng cứ buôn lậu của mấy kẻ đó nhưng không ai tin, một mực nói bọn họ vu oan giá họa, người chết không thể đối chứng. Cuối cùng náo loạn thành một trận lớn. Về sau, bên phủ Quảng Ninh phải đẩy một giáo úy ra để chịu tội, việc này làm bọn họ vô cùng giận dữ.

Mọi người đều đoán được chắc chắn có người ở trong tối giật dây khiến vụ án ầm ĩ, âm thầm cảnh cáo.

Đã thế ông đây cố tình quản cho xem!

Ông đây không chỉ quản còn không bắt người, thấy thương nhân lập tức giết. Mỗi năm người Nhung đều tấn công Đại Tần, giết chết vô số bá tánh, người trong quân Tây Bắc hận thấu xương người Nhung, những kẻ trợ giúp người Nhung đều đáng chết.

“Vương gia muốn ta đem người về bắt lao động khổ sai, người do Vương gia giữ, đám quan văn không thể lôi chúng ta ra hạch tội.” Chu Khánh hào hứng nói.

Mọi người nghe vậy đều thấy có lý. Đao Vương đang ở Tây Bắc, bọn cần sợ ai chứ! Để mấy kẻ buôn lậu kia đi lao động khổ sai, nghĩ thôi đã thấy hả giận.

Đại thám giám bên người Đao Vương tiến đến chỗ họ, theo sau còn có hai thái giám tầm tuổi trung niên tới: “Chu tiểu tướng quân, Vương gia nhà chúng ta truyền lời muốn thăm vấn đám thương nhân, không biết Chu tiểu tướng có thể thả người không?” Thọ Hỉ cười tủm tỉm nói.

“Có thể có thể.” Chu Khánh gật đầu, lập tức tỏ vẻ nguyện ý hỗ trợ.

Thọ Hỉ truyền lời xong nhanh chóng cáo lui, chỉ để lại hai thái giám trung niên, hai người khom lưng hành lễ với Chu Khánh: “Chu tiểu tướng quân, không biết trong quân doanh có buồng tối không? Tốt nhất là tách mấy kẻ đó ra để nô tài thăm vấn từng người một.”

“Được được!” Chu Khánh gật đầu, sai người đi sắp xếp, lúc thăm vấn còn đi theo. Lúc hẳn đi vào húng thú bùng bùng, lúc đi ra cả người cứng đờ, hai chân run rẩy, sắp xếp hai người khác ở lại giúp đỡ còn bản thân rời khỏi.

Người của Chu Khánh đều là binh lính có thân thủ tốt, bọn họ thấy tâm tình của Chu Khánh không ổn nên khó hiểu, tiến vào trong xem xét.

Mấy binh lính vào trong nhìn một vòng rồi ra ngoài, nghi hoặc hỏi Chu Khánh: “Tướng quân, người làm sao vậy? Thuộc hạ thấy người bên trong không bị thương, chỉ bị ngất đi.”

“Chính vì không nhìn thấy thương tích mới đáng sợ, hai tên thái giám kia dùng châm!” Chu Khánh quẫn bách: “Hai tên đó thật đáng sợ, chỗ nào cũng dám đâm.”

Hiện giờ Chu Khánh cảm thấy toàn thân đều đau, đặc biệt là chỗ giữa hai chân...

Sau khi Chu Khánh xem thẩm vấn xong, đầu óc bị kích thích, mấy thuộc hạ biết cách thẩm vấn cũng sợ run người, tất cả bọn họ hạ quyết tâm, đời này tuyệt đối không được đắc tội Vương gia.

Người bên cạnh Vương gia thật là đáng sợ!

- ----

Sau khi thẩm vấn kết thúc, hai thái giám trở về báo cáo kết quả, Tần Dục nghe xong mặt mày đen lại.

Mấy tên thương nhân buôn lậu là người của phủ Quảng Ninh và phủ Tây Ninh.

Phủ Tây Ninh nằm trong khu vực Tây Bắc. Địa hình có nhiều núi, phía trước là phủ Quảng Ninh nên hiếm khi người Nhung đánh tới, tương đối phồn hoa. Tần Dục có không ít sản nghiệp kiếm ra tiền ở

Tây Ninh, bạc thu về dùng để phát triển phủ Quảng Ninh.

Việc thương nhân ở Tây Ninh giao dịch, buôn bán với người Nhung là điều Tần Dục đã đoán trước. Thương nhân coi trọng lợi ích, chỉ cần điều kiện của đối phương hấp dẫn thì bọn họ sẽ như thiêu thân lao vào lửa, lúc đó làm gì còn quốc gia còn đại nghĩa...

Dựa vào tình hình Đại Tần bây giờ, còn được mấy người quan tâm vấn đề này?

Trong đó bao gồm cả phụ thân đã chết của hấn, Vĩnh Thành Đế.

Thật ra điều làm Tần Dục tức giận chủ yếu vì mấy tên gian thương này có liên quan đến Đông đại doanh. Mấy kẻ này hối lộ cho người trong Đông đại doanh thuộc quân Tây Bắc, sau đó bọn chúng có thể mang theo hàng hóa ngênh ngang đi từ Đông đại doanh qua biên giới.

Không phải tất cả người của Đông đại doanh tham dự chuyện này nhưng chắc chắn trong đó có người thông đồng với địch bán nước.

Tần Dục lập tức hạ lệnh giết mấy tên thương nhân rồi bắt những người phụ trách khuân vác hàng hóa, hộ vệ đi huyện Vạn Sơn cùng khai hoang, tu bổ đường xá.

Tần Dục không giấu Lý Sùng An kết quả thẩm vấn, khi người này biết chuyện vô cùng tức giận, hận không thể lập tức liền dẫn người bao vây Đông đại doanh, đem mấy tên tướng lĩnh vì tiền bán nước chém thành tương.

“Chuẩn bị đi.” Tần Dục nói: “Ngày mai đem binh mã qua Đông đại doanh.”

- ---

Chỗ Tần Dục có vô số việc cần xử lý thì chỗ Lục Di Ninh vô cùng nhàn rỗi.

Lục Di Ninh rất thích thế giới bên ngoài, đặc biệt là chỗ này vì đây không phải là kinh thành, Tần Dục không phải người chú ý quy củ nên nàng có thể tự do dạo chơi trong trấn. Nếu nàng nguyện ý còn có thể dùng thân phận quốc sư đi tham quan một vòng.

Hôm nay Lục Di Ninh không ở cùng Tần Dục, trốn ở trong phủ quốc sư luyện bắn tên.

Tần Dục hy vọng Lục Di Ninh biết nhiều loại vũ khí, đưa nàng đi xem Lý Sùng An huấn luyện binh lính bên người rồi thảo luận chỗ đáng sợ của cung tên. Đời trước Vương phi của hắn chết do vạn tiễn xuyên tâm, đây là việc khiến Tần Dục vô cùng đau đớn, hắn không cho phép việc này tái diễn lại lần nữa.

Tần Dục hy vọng Lục Di Ninh hiểu chỗ đáng sợ của cung tên để còn biết đường trốn xa một chút, kết quả...

Lục Di Ninh xem xong càng thích cung tên, thậm chí lúc trở về nàng nài nỉ Tần Dục chuẩn bị cung tên để luyện tập. Tần Dục đồng ý, sai người chuẩn bị mấy cái cung tên, Lục Di Ninh chọn tới chọn lui cuối cùng chọn cái lớn nhất, không tốn mấy sức đã bắn trúng hồng tâm.

Lục Di Ninh cảm thấy bắn vào bia thật vô dụng, nhìn thấy trên trời có một con chim nhỏ bay qua lập tức giương cung. Lục Di Ninh bắt được con mồi, tự nhiên phải đi khoe Tần Dục để chàng ấy xem. Nàng xách chim hào hứng đi thư phòng của Tần Dục, lúc này Tần Dục đang nổi bão, sắc mặt không tốt.

“Tần Dục?” Lục Di Ninh nghiêng đầu nhìn Tần Dục.

“Vương phi.” Nhìn thấy Lục Di Ninh, Lý Sùng An vội vàng hành lễ.

“Di Ninh.” Sắc mặt của Tần Dục hòa hoãn vài phần.

“Ta bắt được một con chim!” Lục Di Ninh thấy Tần Dục không tức giận, xách chim để Tần Dục xem.

Con chim vô cùng bình thường nhưng việc Lục Di Ninh bắt chim chóc đối Tần Dục lại vô cùng quen thuộc. Đồi trước lúc sắp chết đói, Lục Di Ninh từng bắt một con chim cho hắn, sau đó Thọ Hi đập nát một chiếc ghế dựa để nấu con chim đó. Chiếc ghế dựa đó vô cùng sang quý, không dễ dàng bắt lửa, Thọ Hi mất khá thời gian mới nấu chín chim rồi chia mỗi người một ít. Chỗ thịt đó không đủ nhét kẽ răng nhưng Tần Dục cảm thấy đó là loại thịt ngon nhất hắn đã từng ăn.

Thấy con chim Lục Di Ninh đưa cho mình, tâm trạng bực bội của Tần Dục lập tức tốt lên: “Di Ninh thật giỏi, để ta cho người nấu nó lên.” Tần Dục nói.

Lục Di Ninh hào hứng gật đầu.

Ngày mai Vương gia đi đông đại doanh, có nhiều việc cần an bài trước, Lý Sùng An nhanh chóng cáo lui, lúc rời đi hắn có chút nghi ngờ. Con chim Vương phi mang tới giống như bị người dùng tên bắn chết, sao Vương phi lại nói là người nhặt được?

Mà cũng có thể là Vương phi trùng hợp nhặt được.

Trong trí nhớ của Tần Dục, thịt chim vô cùng tươi ngon nhưng riêng món chim này lại có hương vị kỳ quái, tanh tanh, không có mấy thịt.

Thật ra điều này không kì lạ. Khi đó Tần Dục quá đói bụng nên ăn gì cũng thấy ngon, bây giờ thì khác, mấy năm nay hắn ăn toàn thứ tốt, đâu biết đói là gì.

Dù vậy, Tần Dục vẫn ăn hết, ngay cả xương cốt cũng nhai nát rồi nuốt xuống. Lục Di Ninh ăn một miếng, không thấy ngon nên không ăn nữa, nàng giật mình nhìn sang Tần Dục. Hắn thích ăn thịt chim sao? Lục Di Ninh quyết định về sau chăm chỉ bắt thêm vài con nữa để Tần Dục thưởng thức:v

Ngày hôm sau, Tần Dục đi Đông đại doanh, Lục Di Ninh hóa trang thành Quốc sư đi cùng, tiện tay mang theo cung tên...

Tờ mờ sáng, khi mọi người tập trung, Lý Sùng An phát hiện Quốc sư mang theo một cây cung tên trọng lượng không nhẹ, e là phải tốn không ít sức mới kéo được.

Không thể tin được quốc sư biết dùng mũi tên!

Quốc sư tiên phong đạo cốt công một cây cung tên lớn làm người ta cảm giác khác lạ, nhưng mọi người vẫn thấy kính nể hắn.

Quốc sư không có gì là không làm được!

Lục Di Ninh công cung tên, không cưỡi ngựa mà trèo lên xe ngựa của Tần Dục.

Xe ngựa tương đối nhẹ lại đi nhanh, đường đi gập ghềnh nên xóc nảy nhiều, Tần Dục bị va chạm nên có chút khó chịu, Lục Di Ninh khỏe mạnh nên ngắm phong cảnh bên ngoài. Thời tiết nóng bức nên màn hình trên xe ngựa được vén lên, Lục Di Ninh ngắm phong cảnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên không trung. Nàng một lòng muốn bắn một

con chim thật lớn để Tần Dục ăn nhưng mãi không tìm được, trong lòng cảm thấy tiếc nuối.

Đông đại doanh cách tổng doanh không xa, phu xe nói đi tầm ba canh giờ là đến nhưng Tần Dục không định làm vậy, một phần bởi vì Tần Dục muốn ngồi xe ngựa, phần khác vì làm như vậy thì khi đến đó, người và ngựa đều kiệt sức.

Đoàn người xuất phát từ tờ mờ sáng đi tới khi mặt trời lặn mới tới cửa Đông đại doanh.

Cũng vào lúc này, cuối cùng Lục Di Ninh cũng thấy một con chim thật lớn.

Chu Khánh luôn chú ý quốc sư, trong một lần hần quay lại nhìn trộm thấy Quốc sư đột nhiên đứng dậy, kéo cung bắn tên. Nếu để hần kéo cái cung đó chắc tổn không ít sức lực nhưng quốc sư giương cung rất nhẹ nhàng, nhắm thẳng không trung.

Quốc sư muốn bắn cái gì? Có xảy ra chuyện gì không? Chu Khánh lập tức kích động, đúng lúc này Lục Di Ninh buông dây cung, mũi tên bắn ra.

Động tác quá đẹp! Chu Khánh nhìn về hướng Quốc sư bắn tên, sau đó thấy một con diều hâu bị bắn trúng.

“Thủ pháp tốt!” Chu Khánh lớn tiếng nói.

Những người khác sùng bái nhìn Lục Di Ninh, đám binh lính nghị luận sôi nổi.

“Quốc sư thật là lợi hại! Ở trên xe ngựa xóc nảy có thể bắn hạ diều hâu!”

“Thật không hổ là quốc sư!”

“Nếu ta có tiền pháp như vậy thì tốt rồi!”

Tất cả mọi người đều kích động, Lục Di Ninh cũng vừa lòng — — con chim kia nhìn thật béo.

Trong khi mọi người vui vẻ, Lý Sùng An nhìn con điều hâu dưới đất nhíu mày.

Con điều hâu này... Hấn nhìn rất quen mắt.

Chương 109: Thương nhân buôn lậu (3)

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Thôi Anh Nam tướng quân là thống lĩnh Đông đại doanh của đội quân Tây Bắc.

Hắn ta có nuôi một con điều hâu bảo bối. Hắn vô cùng thích nó, đi đâu cũng phải mang nó theo cùng. Lúc trước khi mà tổng binh của quân Tây Bắc vẫn là Trương Giám thì mỗi lần vị Thôi tướng quân này tới tổng binh doanh đều sẽ mang con điều hâu này theo.

Nhưng mấy năm nay, nhất là từ sau khi hắn khống chế được cả Đông đại doanh thì rất ít khi tới tổng binh doanh, thế nhưng Lý Sùng An vẫn nhận ra con điều hâu của hắn.

Thôi Anh Nam luôn thổi phồng con điều hâu của hắn lợi hại thế nào, cho dù là tiền pháp mạnh mẽ nhất nó cũng có thể né tránh được... Thế nhưng bây giờ, Quốc sư lại chỉ tiện tay bắn đại một cái nó liền rơi xuống mất rồi.

Lý Sùng An không kịp đồng tình cho Thôi Anh Nam mà hắn chỉ có một suy nghĩ... Quốc sư đại nhân bắn hạ con chim ưng của Thôi Anh Nam, có phải là do nó có vấn đề gì hay không?

Nếu nó có vấn đề gì, chẳng phải đại biểu cho việc... Thôi Anh Nam có vấn đề?!

Theo như lời khai của tên thương nhân kia, hắn đến đây để lấy tiền từ một vị tướng lĩnh của Đông đại doanh. Mà tên đó lại chính là thuộc hạ tâm phúc của Thôi Anh Nam, chẳng lẽ chuyện kia Thôi Anh Nam cũng có tham dự? Hoặc là nói tên tướng lĩnh kia vốn là đang làm việc cho Thôi Anh Nam?

Lý Sùng An càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện chính là như vậy, nên khi hắn nhìn con chim ưng kia thì sắc mặt càng ngày càng trở nên lạnh lẽo. Không chỉ vậy, kẻ có thể huấn luyện được chim ưng đi săn thì chỉ có người Nhung mà thôi, chẳng lẽ Thôi Anh Nam và người Nhung có quan hệ gì hay sao?

Khi Lý Sùng An vừa cảm thấy mình đã hiểu rõ được mọi chuyện thì Lục Di Ninh lại chuẩn bị nhảy xuống xe ngựa để đi nhặt con chim ưng kia. Con chim này thật lớn a! Không chừng Tần Dục có thể ăn được hai bữa!

Từ từ, chẳng phải lúc này nàng đang là Quốc sư hay sao, vậy nên nàng làm chuyện gì cũng phải làm giống như Tần Dục, mọi việc đều không thể tự mình động thủ được... Lục Di Ninh nhìn xung quanh, có chút buồn bực nghĩ — — tại sao không ai giúp nàng nhặt con chim ưng kia lên?

“Đem nó lại đây cho ta.” Lục Di Ninh lạnh lùng nói.

Nếu Quốc sư đã lên tiếng thì tự nhiên mọi người đều sẽ nghe theo. Cho nên rất nhanh liền có vài người chạy về phía con điều hâu kia, bọn họ thậm chí còn tranh nhau để đoạt được con chim đó: “Để ta tới!”

“Quốc sư kêu ta tới lấy!”

“Các người mau tránh ra!”

...

“Các người lại dám bắn chết chim ưng của Thôi tướng quân!” Đúng lúc này có mấy tên binh lính cưỡi ngựa vọt tới gần bọn họ, nhìn thấy con chim ưng kia đã chết liền phẫn nộ mà nhìn về phía đoàn người Tần Dục, nói: “Các người... Các người là người của tổng binh doanh?”

“Các người dựa vào cái gì lại dám bắn chết chim ưng của tướng quân chúng ta?!”

“Các người rốt cuộc muốn làm gì?!”

...

Những người này thấy thế liền cầm vũ khí lên, vô cùng đề phòng mà nhìn đám người Tần Dục, còn có vài người thúc ngựa trở về, rõ ràng bọn hắn đang muốn quay lại báo tin.

Đây là... chim ưng của Thôi tướng quân?

Mọi người của đội quân Tây Bắc đều nhìn chăm chăm nhau, trong chốc lát đều há hốc mồm.

Tính tình của vị Thôi tướng quân kia không tốt lắm, đối với con chim ưng bảo bối của hắn lại càng khó tính hơn, thậm chí có người bởi vì không chăm sóc tốt cho con chim này liền bị hắn để cho nó dùng móng vuốt cào hỏng đôi mắt người đó. Cuối cùng không đến mấy ngày sau người đó liền chết.

Chỉ là, con chim ưng này là do Quốc sư bắn a!

Quốc sư bắn chết con chim ưng này, nhất định là có lí do của mình!

Binh lính đội quân Tây Bắc lúc đầu còn có chút chột dạ, nhưng rất nhanh liền cảm thấy hợp tình hợp lý— — Quốc sư thật lợi hại, sao ngài ấy chỉ cần tùy tiện vung tay liền có thể bắn chết một con chim ưng rồi? Cho nên con chim ưng này tuyệt đối có vấn đề!

Nếu thế thì vị Thôi tướng quân kia cũng nhất định là có vấn đề!

Mọi người đều cảm thấy vô cùng sùng bái vị Quốc sư phi thường này nên lúc này bọn họ một chút cũng không cảm thấy bản thân mình có chỗ nào sai. Thế nhưng lúc này Lục Di Ninh lại cảm thấy chột dạ. Con chim ưng này là của người khác? Nàng không biết... Hiện tại nàng bắn chết chim ưng của người ta, liệu nàng có phải bồi thường cho người ta hay không? Hơn nữa, nếu người đó vô cùng yêu thích con chim ưng bị nàng giết kia thì người đó có phải sẽ rất buồn không?

Lục Di Ninh cảm thấy rất lo lắng, trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng áy náy nên theo bản năng nhìn về phía Tần Dục.

Tần Dục cho nàng một ánh mắt trấn an.

Chuyện này... xác thực là Lục Di Ninh cũng có sai, đang yên đang lành nàng tự dưng lại bắn chết chim ưng của người khác đúng là không đúng.

Thế nhưng đây lại là Lục Di Ninh, là hắc dạ đồ nàng trở thành một Lục Di Ninh giống như bây giờ.

Lục Di Ninh làm sai chuyện cũng là do hắc dạ đồ nàng không tốt, nên chuyện lần này tất cả sai lầm là do hắc.

Hơn nữa... mặc kệ Lục Di Ninh có làm ra chuyện gì thì hẳn có thể ngằm cùng nàng giảng đạo lý, thế nhưng trước mặt người ngoài hẳn chắc chắn sẽ giữ gìn tốt danh dự của nàng!

Ánh mắt trấn an của Tần Dục làm cho Lục Di Ninh lập tức thả lỏng trở lại, mà lúc này từ phía Đông đại doanh càng ngày càng có nhiều người chạy ra.

Khi nhìn thấy binh lính của Đông đại doanh toàn là một đám béo mập cường tráng, hai mắt Tần Dục liền hơi hơi híp lại. Tần Dục biết một ít chuyện của kiếp trước, nhưng chủ yếu vẫn là chuyện ở kinh thành, hoặc là một vài chuyện khác có ấn tượng sâu sắc. Cho nên đối với tình hình cụ thể ở Tây Bắc này hẳn cũng không rõ ràng lắm. Mà cái tên Thôi Anh Nam này, hẳn lại càng không có ấn tượng.

Đương nhiên lúc trước hẳn cũng đã sai người điều tra qua Thôi Anh Nam, nhưng người của hẳn chủ yếu chỉ là một vài thương nhân mà thôi, vậy nên cũng không tra được nhiều tin tức cho lắm. Vì thế trước khi tới đây, Tần Dục cũng có suy nghĩ muốn cùng người này nói chuyện hòa hảo một phen. Nhưng đến bây giờ hẳn lại cảm thấy có nói hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Thủ hạ của tên Thôi Anh Nam này, không nói đến tất cả kỹ mã đều vô cùng khỏe mạnh hoàn hảo mà người nào người nấy lại còn không hề có một chút dấu hiệu giống như từng phải nhịn đói qua...

Chính hẳn cũng khó thuyết phục bản thân mình tên Thôi Anh Nam này cùng với người Nhung không có một chút quan hệ nào. Không cần nghĩ cũng biết hẳn ta đã đem toàn bộ Đông đại doanh khống chế ở trong tay mình, thế nên mới có chuyện bọn thủ hạ của hẳn không đặt Trương Giám và Đoan Vương trong mắt, cứ ngang nhiên mở đường cho bọn thương nhân buôn lậu vào đây. Thế thì tại sao hẳn

có thể hoàn toàn không biết gì cả chứ?

Người từ Đông đại doanh chạy ra càng ngày càng nhiều, những người này còn muốn cùng đoàn người của Tần Dục giăng co một phen.

“Ta là tổng binh của đội quân Tây Bắc Lý Sùng An, sau lưng ta chính là Đao Vương cùng với Quốc sư. Thế mà các ngươi lại dám cầm vũ khí hướng về phía bọn ta, rốt cuộc là các ngươi có tâm tư bất chính gì?” Lý Sùng An nhíu mày nhìn những người đang đứng trước mặt, nói tiếp: “Còn không mau hạ vũ khí xuống?!”

Tổng binh đại nhân? Đao Vương? Quốc sư? Vài người của Đông đại doanh nghe Lý Sùng An nói vậy liền cảm thấy có chút bất an. Nhưng mà những kẻ bất an cũng chỉ là mấy tên tiểu binh mà thôi, còn tên đầu lĩnh thì không chút sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh nói: “Tổng binh? Vậy thì chỉ cần là tổng binh liền có thể tùy ý bắn chết chim ưng của người khác hay sao?”

“Chúng ta là người của Thôi tướng quân, cho nên bọn ta mặc kệ các ngươi là ai cũng không quan trọng!

Người này vừa nói hai câu thì tất cả những binh lính đó liền bình tĩnh trở lại, tất cả đều đề phòng mà nhìn về phía đám người Tần Dục. Nhưng đúng lúc này, lại có một đám người từ phía xa chạy tới. Những người đó tất cả đều kỵ binh, nhưng so với những người này thì áo giáp và ngựa của bọn họ lại tốt hơn rất nhiều, mà người đi phía trước tuy rằng bởi vì trời nóng không có mặc giáp sắt thế nhưng lại xuyên một bộ giáp vàng kim sáng lấp lánh, thoạt nhìn vô cùng khí phái.

Tần Dục nhìn người này, lại quay lại nhìn một thân bố y (áo vải) của Lý Sùng An, lập tức lông mày liền nhăn lại. Nếu nói trước đây Tần

Dục còn có suy nghĩ muốn cùng Thôi Anh Nam ngồi xuống nói chuyện, nhưng đến bây giờ thì ý niệm này cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Đúng như suy nghĩ của Tần Dục, người đang tới chính là Thôi Anh Nam. Thôi Anh Nam đi gần đến nơi liền nhìn thấy mọi người đang vây quanh con chim ưng đã chết, hắn lập tức bi thương mà kêu lên một tiếng: “Uy Phong!”

Nhưng con điều hâu kia sớm đã chết từ lâu rồi, sao có thể đáp lời hắn được?

“Lý Sùng An, là người bắn chết chim ưng của ta sao?” Thôi Anh Nam sắc mặt âm trầm nhìn về phía Lý Sùng An nói. Uy Phong của hắn vô cùng lợi hại, người bình thường tuyệt đối không bắn trúng được nó. Thế nhưng tiễn pháp của Lý Sùng An lại rất tốt, cho nên lần này hắn là do Lý Sùng An bắn đi?

“Thôi Anh Nam, chim ưng của ngươi là do Quốc sư bắn.” Lý Sùng An nhìn Thôi Anh Nam mà nói.

“Quốc sư, chính là cái tên giả dạng Quốc sư để lừa bịp người khác ở kinh thành đó sao?” Thôi Anh Nam nói xong tuy trên mặt không có biểu hiện gì thế nhưng trong lòng lại nhảy dựng lên. Chuyện Quốc sư đi theo Đao Vương tới Tây Bắc hắn cũng biết, thế nhưng lúc trước vẫn chưa từng để ý...

Hắn luôn không tin vào chuyện có quỷ thần tồn tại vì chính hắn cũng đã từng giết rất nhiều người, cuối cùng không phải vẫn rất tốt đó sao? Cái gọi là quỷ thần cũng chỉ do người nào đó tự biên tự diễn để lừa gạt người khác mà thôi!

“Thôi tướng quân, thỉnh ngươi tự trọng, Quốc sư không phải là

người mà người có thể xúc phạm được.” Tần Dục đột nhiên nói.

Tần Dục thanh âm cũng không quá vang dội, thế nhưng tất cả những người ở đây đều mắt tinh tai thính, tất nhiên có thể nghe thấy được.

Thôi Anh Nam nhìn về phía Tần Dục, đang lúc hắn muốn nói cái gì thì Tần Dục lại nói: “Quốc sư bắn chết chim ưng của người, khẳng định có nguyên nhân... Thôi tướng quân, hôm qua bọn ta mới bắt được một tên thương nhân buôn lậu muối và vũ khí, không biết Thôi tướng quân có ấn tượng gì với người này hay không?”

Lúc Tần Dục nói chuyện đều dùng khuôn mặt lạnh lùng mà nhìn về phía Thôi Anh Nam, khiến Thôi Anh Nam không kiềm chế được trợn tròn mắt.

Suy đoán của Tần Dục cũng không sai biệt lắm vì chuyện buôn lậu này đúng là có sự tham gia của Thôi Anh Nam.

Lúc đầu hắn có làm vài giao dịch cùng với người Nhung, nhưng chủ yếu vì muốn đổi lấy ngựa chiến. Nhưng càng về sau lợi nhuận của nó lại càng lớn làm cho hắn không cách nào thu tay lại được. Đến nỗi cho dù người Nhung có là tử địch của Đại Tần, thậm chí còn từng hại chết rất nhiều bá tánh Đại Tần...

Hơn nữa trước đó khi bọn họ muốn lập công, đôi lúc sẽ cạo trọc đầu của những bá tánh Đại Tần, sau đó chặt đầu của bọn họ để giả vờ như mình lập được chiến công. Vậy nên dù người Nhung có giết một vài bá tánh thì đối với bọn họ cũng chẳng có gì to tát cho lắm.

Có một số việc một khi đã làm rồi thì sẽ càng lún càng sâu. Thôi Anh Nam cũng không có cách nào quay trở lại thành con người chính nghĩa...

Mà nếu như chuyện này lộ ra ngoài, nếu Đao Vương cứ nhất quyết phải truy cứu tới cùng...

Thôi Anh Nam nhìn về phía Tần Dục, trong mắt phòng bị càng lúc càng sâu, thậm chí còn mang một tia sát ý. Đao Vương này biết quá nhiều chuyện, nếu giữ lại...

“Vương gia, lời này của ngài là có ý gì? Chẳng lẽ ngài cảm thấy ta...”
Thôi Anh Nam còn chưa dứt lời thì đột nhiên có một cục đá bay về phía hắn, nện ngay trên đầu khiến hắn lập tức ngã xuống ngựa. Thôi Anh Nam thoạt nhìn uy phong凛冽, nhưng cũng không chịu nổi một cú ném, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người ném hắn chính là Quốc sư.

Lúc này Quốc sư một thân hắc y đang đứng thẳng tắp, một bộ dáng tiên phong đạo cốt, ung dung thong thả thu hồi tay của mình.

Tên này..... Hắn ta muốn sát hại Tần Dục!

Vậy nên Lục Di Ninh cảm thấy để chính nàng động thủ trước thì tốt hơn!

Chương 110: Đông đại doanh (1)

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Giữa sân đột nhiên trở nên an tĩnh, chỉ còn lại tiếng của mấy con ngựa ngẫu nhiên thở phì phì vài cái.

Tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ tới việc đột nhiên Quốc sư lại ra tay. Mà bọn họ lại càng không ai có suy nghĩ là ở trong đội quân Tây Bắc này một Thôi tướng quân cũng coi như võ nghệ cao cường cư nhiên sau khi bị người khác tùy tiện ném một cái liền ngất đi.

Ước chừng do sức nặng trên lưng tự nhiên biến mất làm con ngựa của Thôi Anh Nam bất an đứng tại chỗ ngọ nguậy vài cái, rồi lại cúi xuống nhìn Thôi Anh Nam đang nằm trên mặt đất. Tựa như chính nó cũng không biết tại sao Thôi Anh Nam lại đột nhiên ngã xuống.

Tần Dục: "..."

Lục Di Ninh ra tay quá nhanh, mà hấn lại... cảm thấy chuyện này thực sự không tồi, rất có ý tứ.

Tần Dục đang suy nghĩ như vậy thì thấy Lục Di Ninh quay đầu nhìn về phía mình, lập tức ném cho Lục Di Ninh một ánh mắt trấn an. Lục Di Ninh thấy vậy mới thở dài nhẹ nhõm, lúc này nàng mới thực sự cảm thấy yên lòng.

Lúc này khi nàng đột nhiên đánh người, trừ bỏ cảm giác được hấn ta đối với Tần Dục có sát ý ra còn có một nguyên nhân khác nữa, chính là do nàng cảm nhận được Tần Dục thực lòng không thích người kia.

Bây giờ xem ra nàng đã làm đúng rồi!

Lục Di Ninh liền yên lòng trở lại. Nhưng lúc này trong lòng đám người Lý Sùng An lại càng thêm chắc chắn một điều, tên Thôi Anh Nam này thực sự có vấn đề. Vì nếu Thôi Anh Nam không có vấn đề thì tại sao Quốc sư lại có thể tự nhiên động thủ đánh hấn chứ?

Lý Sùng An nghĩ như vậy, lại nhìn nhìn đoàn người của Thôi Anh Nam liền thấy được rất nhiều điểm đáng ngờ. -- Cho nên Thôi Anh Nam này, tuyệt đối là có vấn đề!

Mà thủ hạ của Thôi Anh Nam cũng bị động tác của Lục Di Ninh làm cho hoảng sợ, trước đó bọn họ chưa từng nghĩ đến việc Quốc sư chỉ cần vung tay một cái thì tướng quân của bọn họ liền lập tức ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. Vì vậy bọn họ chờ người ra một lúc lâu mới có hồi phục tinh thần.

"Tướng quân, tướng quân, ngài thế nào rồi?" Có người phi nhanh xuống ngựa rồi chạy tới bên người Thôi Anh Nam mà đỡ hấn ta dậy.

Phần trán nằm phía trước não bộ cũng khá cứng, mà Lục Di Ninh lại khống chế lực đạo rất tốt nên trước khi Thôi Anh Nam ngã ngựa thì viên đá không gây nên tổn thương nghiêm trọng gì. Nên lúc này hấn cũng không có chết mà chỉ hôn mê bất tỉnh thôi.

Nhưng cho dù là vậy, việc làm của đám người Tần Dục đã khiến cho người của Đông đại doanh vô cùng phẫn nộ. Bọn họ liền tức giận lấy ra vũ khí, chỉ vào đám người Tần Dục nói: "Các ngươi rất cuộc muốn

làm gì?!"

"Không phải chúng ta muốn làm gì mà chính là tướng quân Thôi Anh Nam của các người đang muốn làm gì thôi! Hắn ta thân là một trong những tướng lĩnh của đội quân Tây Bắc nhưng lại dám thông đồng với địch bán nước, cho dù lúc này Quốc sư có giết chết hắn thì cũng đáng đời." Tần Dục nói.

Đám người Đông đại doanh này lại dám giúp đỡ bọn thương nhân buôn lậu, lấy muối và vũ khí của mình bán cho người Nhung... Chỉ vậy thôi cũng đủ để Tần Dục nổi lên sát tâm với Thôi Anh Nam rồi.

Lời nói của Tần Dục làm cho một vài binh lính của Đông đại doanh lộ ra vẻ nghi ngờ, lại làm cho mấy tên tướng lĩnh đi theo Thôi Anh Nam đều cảm thấy chột dạ.

"Các người đang nói hươu nói vượn! Ta thấy các người chính là tới tìm người của Đông đại doanh chúng ta gây phiền toái! Mọi người, đánh cho ta!" Lập tức có một tên tướng lĩnh trong đó vừa cất tiếng hô vừa ra hiệu phất phất tay.

"Tên đó chính là Lưu An." Lý Sùng An nói với Tần Dục, Lưu An chính là người tên thương nhân buôn lậu kia đã khai ra, chỉ sợ hắn ta cũng đã biết việc làm của mình nhất định sẽ bị lộ nên bây giờ mới có thể nóng nảy như vậy.

Hắn để cho thủ hạ của mình đi công kích đám người Tần Dục, đồng thời cũng không quên đem Thôi Anh Nam lui về sau. Từ đây có thể nhìn ra hắn ta thật sự là tâm phúc của Thôi Anh Nam.

Bây giờ đã không còn ai quan tâm đến con chim ưng của Thôi Anh Nam bị giết trước đó nữa rồi. Hai bên chỉ cần vậy thôi liền lập tức khai chiến, Lý Sùng An và Chu Khánh chỉ huy quân chiến đấu còn

Kim Nham thì mang theo Cẩm vệ quân bảo đảm an toàn cho Tần Dục.

Thật ra người của Cẩm vệ quân cũng rất muốn được cùng đánh nhau thế nhưng đánh không lại những tên binh lính của quân Tây Bắc đó. Bù lại, miệng lưỡi của bọn họ rất sắc bén nên lúc này cũng ồn ào nói tới nói lui, đá kích những người của Đông đại doanh.

"Các người thế mà lại dám công kích Vương gia, đây chính là đang phạm thượng, phải tru di cửu tộc!"

"Tướng quân của các người thông đồng với địch bán nước thế mà các người lại còn liều mạng vì hấn. Chắc không phải người của Đông đại doanh các người mặc chung một quần với người Nhung đó chứ?"

"Các người nên thức thời một chút, tốt nhất là nhanh chóng đầu hàng đi!"

...

Người của đội quân Tây Bắc thường hay giao chiến với người Nhung nên binh lính của Đông đại doanh đối người Nhung cũng hận thấu xương. Vì vậy khi nghe thấy những lời bọn họ nói có nhiều người trong đó đã bắt đầu trở nên do dự, không muốn động thủ nữa.

Thế nhưng binh lính bên phía Tần Dục đều một lòng tín nhiệm với Quốc sư, hiện tại bọn họ đều khẳng định dám người Đông đại doanh này trong lòng có quỷ, tự nhiên càng đánh càng hăng.

Hai bên đánh nhau loạn thành một đống, đúng lúc này Kim Nham đột nhiên phát hiện ra Quốc sư của bọn họ lại đang đi ra khỏi vòng bảo hộ của Cẩm vệ quân.

"Quốc sư?" Kim Nham kích động mà nhìn vị kia, hẳn cũng biết rõ bản lĩnh của Quốc sư, chính là ngàn vạn người cũng không ngăn được vị thần giống như ngài ấy! Lúc này có phải Quốc sư lại muốn ra tay hay không?!

Kim Nham kích động mà không thể làm gì được, vô cùng vô cùng chờ mong có thể nhìn thấy Quốc sư đại sát tứ phía, thế nhưng Tần Dục lại lo lắng hô lên một tiếng: "Quốc sư!"

Tại sao Lục Di Ninh lại chạy ra ngoài chứ?

Kim Nham rất chờ mong có thể nhìn thấy Lục Di Ninh đánh người, thế nhưng Lục Di Ninh lại không có đi đánh người -- Tần Dục đã nói qua không cho nàng tùy tiện đánh người!

Vì vậy lần này nàng đi ra cũng chỉ vì muốn nhặt con chim mình bắn trúng về thôi.

Lúc trước nàng để cho người khác đi nhặt giúp mình, nhưng những người đó lại không có giúp nàng nhặt về... Thế thì bây giờ nàng chỉ có thể tự mình đi nhặt nó.

Lục Di Ninh đến nơi liền dừng lại rồi cúi xuống nhặt con điều hâu bị mọi người ném sang một bên kia lên, sau đó nhanh chóng quay về khu vực bảo hộ của Cẩm vệ quân.

Nàng cảm thấy việc mình làm thực sự rất bình thường, thế nhưng lại không biết những người đó khi nhìn thấy hành động của nàng đều cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Trên chiến trường thực sự rất hỗn loạn, nhưng không biết vị Quốc sư kia đi bằng đường nào, lên xuống mấy lần mà liền đi tới vị trí trung

tâm của chiến trường, sau khi nhật con điều hâu kia lên thì thân mình lại chợt lóe một cái liền biến mất...

Thân thủ của vị Quốc sư này thật sự là vô cùng lợi hại... Rốt cuộc hẳn làm thế nào mới có thể di chuyển giống như vậy được chứ?

Mà tại sao hẳn lại phải đem con điều hâu kia nhật về?

Tất cả mọi người đều vô cùng nghi hoặc nhưng đồng thời cũng càng thêm cảm thấy Quốc sư thật sự cao thâm khó lường.

Sau khi được Lục Di Ninh khích lệ, trong nhất thời thủ hạ của Lý Sùng An càng đánh càng mạnh hơn, mà bên kia đám người của Đông đại doanh lại ngày càng trở nên luống cuống.

Rốt cuộc người của Đông đại doanh cũng buông vũ khí xuống, không muốn tiếp tục đánh nhau nữa.

Khi có một người không muốn đánh thì rất nhanh có thêm nhiều người cũng muốn bỏ cuộc. Sau khi thủ hạ của Lý Sùng An nhìn thấy những người của Đông đại doanh hạ vũ khí liền không đánh bọn họ nữa mà ngược lại lại quay sang vây đánh những tên vẫn cầm vũ khí.

Những người này cũng chịu không nổi, một lát sau lại có thêm vài người buông vũ khí đầu hàng. Nhưng đương nhiên vẫn có vài kẻ ngoan cố chống đối đến cùng, cuối cùng liền bị người của Chu Khánh trói lại dẫn đi.

Lúc đầu Lý Sùng An và Chu Khánh cũng có chủ ý muốn ở lại cùng những người này đánh một trận thật lớn, sau đó liền tiếp quản người của Đông đại doanh. Thế nhưng bọn họ lại không ngờ cuối cùng bọn họ chưa đánh được bao nhiêu thì tất cả những người của Đông đại doanh đều bị bắt đi cả rồi. Vậy nên trong lúc nhất thời lại cảm thấy có

chút mất mát.

Nhưng Tần Dục đối với tình huống lúc này lại cảm thấy vô cùng vừa lòng. Binh lính của Đông đại doanh cũng là bá tánh của Đại Tần nên hẳn không hy vọng hai bên xảy ra xung đột gì nhiều, càng không hi vọng vì thế mà có ai bị thương vong.

"Lý Sùng An, chuyện ở chỗ này giao hết cho người giải quyết." Tần Dục nói xong liền xoay người trở về xe ngựa.

Hắn còn nhớ rõ, đời trước trong đội quân Tây Bắc không có người nào tên Thôi Anh Nam, rất có khả năng vì hắn ta đã bị Lý Sùng An giết chết rồi. Mà Lý Sùng An, sau khi tiếp quản Đông đại doanh trên tay mới có nhiều nhân thủ hơn trước, vì vậy lúc hắn đánh lại càng đánh càng lợi hại hơn.

Tần Dục đối với chuyện đánh nhau đúng là dốt đặc cán mai, hắn cũng không biết làm cách nào mới có thể thu phục được những tên binh lính đó. Cuối cùng hắn vẫn để cho Lý Sùng An xử lý thì tốt hơn.

Sau khi Tần Dục trở lại xe ngựa thì Lục Di Ninh cũng liền đi vào. Xe ngựa này khá rộng rãi thoải mái nhưng Lục Di Ninh vẫn cứ phải ngồi xuống bên cạnh Tần Dục, sau đó liền đem con điều hâu kia đặt ở bên người Tần Dục.

Tần Dục nhìn thấy con chim ưng đó thì tâm trạng sau khi bị Thôi Anh Nam thông đồng với địch bán nước làm cho hồngбет lại đột nhiên tốt đẹp trở lại.

Bây giờ hắn cũng xem như hiểu rõ, tại sao có một vài người biết rõ phải nghiêm khắc với tiểu hài tử nhưng đến cuối cùng lại vẫn đem hài tử của mình sủng đến hư... Bộ dáng của Lục Di Ninh đúng là khiến cho hắn không nỡ nghiêm khắc với nàng.

Lần này Lý Sùng An kiêm luôn chức quản lý kỵ binh của cả đại doanh, mà hiện tại hắn ta lại là tổng binh của đội quân Tây Bắc, địa vị trong quân vô cùng cao. Vì vậy rất nhanh hắn liền khống chế được cả Đông đại doanh.

- ---

Sau khi Lý Sùng An khống chế được Đông đại doanh, Tần Dục liền tiến vào ở nơi mà Thôi Anh Nam ở trước đó. Đồng thời hắn cũng phát hiện ra chỗ ở của Thôi Anh Nam thật sự vô cùng xa hoa lộng lẫy.

"Tên Thôi Anh Nam này có thân phận gì?" Tần Dục nhìn về phía Triệu Nam hỏi, hắn cũng biết Thôi Anh Nam không có bối cảnh gì vì từ trước đến nay hắn chưa từng nghe người khác nói qua về hắn ta.

"Thôi Anh Nam là người của phủ Quảng Ninh, bởi vì kiêu dũng thiện chiến nên mới có thể một đường thuận lợi thăng quan tiến chức, cuối cùng trở thành tướng quân của quân Tây Bắc." Triệu Nam nói, vì Tần Dục thu thập được rất nhiều tình báo thế nên hắn cũng có nhìn qua vài lần, vậy nên đối với rất nhiều chuyện cũng có chút hiểu biết.

"Người lập tức cho người đi khống chế người nhà của hắn ta lại, sau đó giao cho Lý Sùng An." Tần Dục nhăn mày rồi lập tức nói.

"Vâng, Vương gia." Triệu Nam lên tiếng trả lời, sau đó lập tức đi xuống an bài mọi chuyện.

Chờ Triệu Nam đi rồi, Tần Dục cho gọi Thọ Hỉ tới: "Thọ Hỉ, người đi tìm cho ta một cái bếp lò, rồi tìm thêm củi lửa tới đây nữa."

"Vương gia người muốn sắc thuốc hay sao?" Thọ Hỉ thấy vậy liền

hỏi, đồ dùng để nấu mỗi món ăn luôn là không giống nhau thế nên loại bếp lò cần dùng cũng không giống nhau...

Đương nhiên ở bên chỗ tổng binh doanh muốn cái gì cũng không có thì hẳn tuyệt đối sẽ không hỏi vấn đề này. Thế nhưng ở nơi đây chắc chắn tất cả các loại bếp lò đều có đầy đủ hết.

"Không phải, ta chỉ là muốn nấu một con chim để ăn mà thôi." Tần Dục chỉ chỉ con diều hâu kia rồi nói.

Nấu chim? Thọ Hỉ nghe xong liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thịt của con diều hâu này cũng khá già rồi, khẳng định ăn không còn ngon nữa, thế nhưng Vương gia lại muốn nấu cái này để ăn... Bất quá đây lại là đồ ăn Vương phi đưa tới cho Vương gia, ý nghĩa thực sự không giống nhau...

Thọ Hỉ rất nhanh liền tìm thấy bếp lò phù hợp rồi mang lại đây, sau đó bắt đầu nhóm lửa.

Tần Dục từ trên xe lăn đi xuống, sau đó hẳn ngồi ở trên một cái ghế thấp để dễ dàng nhìn thấy ngọn lửa, tiếp đó hẳn lại chỉ huy mấy tên thái giám bên người nhổ lông rồi loại bỏ nội tạng của con chim kia. Chờ đến khi bọn họ rửa sạch xong liền đem nó bỏ vào nồi, nấu lên.

Loại diều hâu này khẳng định là nấu trong một lúc không thể chín ngay được, vậy nên Tần Dục liền thừa dịp này mà nói chuyện cùng với Lục Di Ninh. Hẳn chủ yếu vẫn là nói việc Lục Di Ninh sau này không được tùy tiện đi bắn chim hoặc đánh người khác nữa, đương nhiên nếu có kẻ muốn gây bất lợi đối với nàng thì cứ đánh hẳn tới nơi tới chốn cũng không thành vấn đề.

Lục Di Ninh nghe vậy liền gật gật đầu. Nàng cũng biết lúc trước mình

làm việc có vài chỗ không tốt cho lắm... Thế nhưng về sau nàng nhất định sẽ sửa!

Tần Dục cùng Lục Di Ninh hàn huyên trong chốc lát thì con "gà" kia cũng nấu chín rồi, nhưng nấu lâu vậy mà đến lúc dùng đũa chọc vào vẫn phải chờ một lúc lâu sau mới xuyên qua được.

Tần Dục thấy vậy liền để cho Thọ Hỉ đem nó vớt ra, sau lại cắt thành từng miếng nhỏ.

Hắn đem hai cái đùi đưa tới cho Lục Di Ninh, rồi lại đưa hai cái cánh cho Thọ Hỉ.

"Vương gia!" Thọ Hỉ vô cùng kính hỉ mà nhìn về phía Tần Dục, cảm thấy cực kỳ cảm động. Vương phi đưa đồ ăn cho Vương gia, nhưng Vương gia lại chia cho hắn một phần, điều này chứng tỏ Vương gia nhất định rất coi trọng hắn!

Thọ Hỉ kích động đến mức cả bàn tay cũng đều run lên, Lục Di Ninh cũng liếc mắt nhìn Thọ Hỉ một cái nhưng lại không có tức giận gì.

Nàng cảm thấy Tần Dục là vì phần cánh không có nhiều thịt nên mới đưa nó cho người khác, nếu vậy thì cũng không có gì rồi. Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác nữa, chính là thịt của con chim ưng này ăn không ngon chút nào cả. Vẫn là thịt gà ăn ngon nhất, thịt vịt nướng cũng rất ngon, đáng tiếc là bọn họ rất lâu rồi cũng chưa từng được ăn thịt gà...

"Vương gia, Đông đại doanh này có rất nhiều nguyên liệu để nấu ăn, bọn họ còn nuôi rất nhiều gà nữa. Vương gia có muốn ăn tiếp hay không?" Thọ Hỉ đem "cánh gà" mà Tần Dục ban thưởng đặt ở bên cạnh, rồi khom lưng hỏi hắn.

"Nàng muốn ăn cái gì?" Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh, nói.

"Gà nướng!" Lục Di Ninh không chút do dự đáp lại.

Vì vậy bữa tối hôm nay của Lục Di Ninh chính là một mâm gà nướng.

Con gà kia vô cùng thơm, nghe nói bọn họ có bỏ vào đó hương liệu của Tây Vực... Cho dù Tần Dục đã từng thưởng thức qua rất nhiều món ăn cũng không thể không thừa nhận con gà này ăn vô cùng ngon.

Bất quá hẳn cũng chỉ ăn một cái đùi gà thôi, phần còn lại đều để thừa lại hết. Nên đến cuối cùng tất cả chỗ đó lại chui hết vào bụng của Lục Di Ninh. Mà Lục Di Ninh ăn vậy còn chưa thèm, phải đem hết tất cả mọi thứ còn lại trên bàn ăn sạch sẽ mới cảm thấy no bụng.

- ----

Bên này Tần Dục đang cùng Lục Di Ninh vừa ăn cơm vừa nói chuyện thì bên kia, Lý Sùng An đang thẩm vấn Thôi Anh Nam. Lý Sùng An là một người tính tình cũng khá tốt, cho dù người khác trước đó có đối với hắn vô lễ thế nào thì hắn cũng không thèm để trong lòng. Thế nhưng hắn lại luôn vô cùng thống hận bọn người Nhung.

Khuôn mặt Lý Sùng An trở nên lạnh lẽo, tự mình đem một chậu nước lạnh hắt trên đầu Thôi Anh Nam. Hắn mở to mắt tỉnh lại lập tức có cảm giác đại thế của mình nay đã mất rồi.

Chương 111: Đông đại doanh

(2)

Edit: Boo

Beta: Quanh

"Ta cho rằng Quốc sư kia dùng lời lẽ giả dối mê hoặc mọi người, không nghĩ tới hẳn lại thực sự có bản lĩnh." Sắc mặt Thôi Anh Nam vô cùng khó coi, nhìn Lý Sùng An.

Hắn vẫn cảm thấy chướng mắt tên Lý Sùng An cổ hủ, càng chướng mắt Đao Vương là một tên phế nhân, dù có người nói tên quốc sư kia rất lợi hại hẳn cũng không để vào mắt.

Chưa từng nghĩ, chính vì sự kiêu ngạo của bản thân mà hẳn lại ngã xuống.

Hắn thực sự đã coi thường người khác.

"Thôi Anh Nam, không thể ngờ ngươi lại là loại người này!" Lý Sùng An nhìn Thôi Anh Nam nói.

"Ngươi đã biết." Thôi Anh Nam nhìn về phía Lý Sùng An.

"Nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình không làm." Lý Sùng An nói.

Ngay từ đầu hẳn không thể tin được là Thôi Anh Nam sẽ trợ giúp những gian thương kia buôn lậu, những chuyện như vậy, thực sự

muốn tra, tra ra cũng không khó.

Thôi Anh Nam trầm mặc, hấn đột nhiên xoay người đứng lên, chạy tới phía tường, nổi lên suy nghĩ muốn tạt sát.

Động tác của hấn rất nhanh, nhưng Lý Sùng An đã kịp kéo áo hấn lại.

"Thôi Anh Nam, tất cả người nhà của người đang ở trong tay ta." Lý Sùng An nói.

"Cái gì!" Sắc mặt Thôi Anh Nam đại biến, vừa rồi hấn muốn lao người vào tường, đó là hy vọng mình chết đi có thể bảo toàn cho người nhà, không nghĩ tới....

"Sau lưng người có phải còn có người khác?" Lý Sùng An đột nhiên hỏi, Thôi Anh Nam muốn tạt sát, rất có thể bởi vì có người đang nắm thóp của hấn?

"Không có." Thôi Anh Nam lập tức nói.

Lý Sùng An nhìn Thôi Anh Nam một lúc lâu, sau đó nhìn về phía cửa: "Hai vị công công, ta đã hỏi xong."

Hấn vừa dứt lời, liền có hai thái giám từ bên ngoài đi vào, cùng lúc đó có người trói chặt Thôi Anh Nam.

Ngày hôm sau, Tần Dục nhận được lời khai của Thôi Anh Nam.

Phía sau Thôi Anh Nam xác thật có người chống lưng, mà người kia chính là tri phủ Quảng Ninh.

Tri phủ Quảng Ninh lại dám tham gia vào chuyện như vậy... sắc mặt

Tần Dục lập tức trầm xuống. Mà lúc này, sắc mặt tri phủ Quảng Ninh cũng vô cùng khó coi.

Đoan Vương kia đi ngang qua phủ Quảng Ninh, không vào thành mà lại trực tiếp đi biên quan, còn tiếp nhận tổng binh doanh, hiện tại hẳn còn đi Đông đại doanh nữa!

Hắn làm ăn đã lâu, mãi mới có thể ở Đông đại doanh mở một con đường, ấy vậy mà bị Đoan Vương làm hỏng. Chỉ là một phế nhân, làm sao có thể làm được nhiều chuyện như vậy?

Lúc trước cũng có phụ tá nhắc nhở điều này cho tri phủ, nói là Tần Dục có dã tâm, chỉ là lúc đó tri phủ không quan tâm, cho đến lúc này mới biết mình quá khinh thường, lập tức tìm tất cả các phụ tá đến để hỏi.

“Đoan vương kia không dễ chọc, xem hành động của hắn, chỉ sợ dã tâm bừng bừng, nói không chừng sau này còn muốn có được quân Tây Bắc, đưa quân vào Kinh thành!”

“Đúng vậy, chúng ta phải nhắc nhở Bệ hạ!”

“Nói với Bệ hạ là Đoan Vương cùng quốc sư có quan hệ, hai người họ đi lại thân mật, quan hệ rất sâu, Bệ hạ cũng sẽ có tâm tư đề phòng.”

Mỗi người một câu, rất nhanh cấp cho Tần Dục một ít tội danh. Bọn họ biết Tần Dục có dã tâm, nhưng không cảm thấy Tần Dục có ý muốn đánh vào Kinh thành, rốt cuộc Tần Dục chỉ là một phế nhân, điều này ai cũng biết, hắn có đánh vào Kinh thành cũng không đảm đương được ngôi vị hoàng đế.

Dù vậy, vẫn có thể dùng để li gián quan hệ giữa Hoàng Đế và Tần

Dục.

Không có Hoàng đế nào sẽ vui khi huynh đệ của mình nắm binh quyền cao.

Tri phủ Quảng Ninh lập tức viết tấu chương, hấn đem những lời phụ tá nói viết hết vào sổ con, còn thêm mắm dậm muối, sau đó cho người ra sức thúc ngựa đưa về Kinh thành.

Tần Dục không quá quan tâm chuyện này, thậm chí không đi tìm phiền toái cho Tri phủ Quảng Ninh. Đương nhiên không phải hấn sợ tri phủ Quảng Ninh, đơn giản là hiện tại hấn chưa muốn thu thập tên tri phủ này. Hiện giờ hấn có rất nhiều việc phải hoàn thành, việc trước mắt là đem Đông đại doanh thu vào trong tay.

Tuy hấn tạm thời không rảnh đi tìm tri phủ Quảng Ninh, nhưng hấn vẫn phái người nhìn chăm chăm, nếu có bất cứ động tĩnh gì đều có người đến báo với hấn.

Không chỉ có vậy, Tần Dục còn phái một ít Cẩm vệ quân qua bên kia, cho bọn hấn một vài nhiệm vụ, một khi trong phủ có người đi ra liền bắt người đó đưa đến nơi này.

Nếu có cách bắt được người trong phủ tới nơi này, Tần Dục tin tưởng sau này tri phủ Quảng Ninh sẽ có những ngày tháng khó chịu.

Sau khi Tần Dục an bài, liền đi thu thập binh lính ở tổng doanh, sau đó xử lý binh lính ở Đông đại doanh.

Tại Đông đại doanh, người đối đầu hấn càng nhiều hơn, cũng may chỉ cần đánh thương một vài người, những người đó liền nghe lời, lại không dám chống đối.

Tần Dục đem phụ binh cùng binh sĩ tách ra, lại bắt đầu kiểm kê lương thực của quân doanh.

Lương thực ở Đông đại doanh còn nhiều hơn so với lương thực của tổng binh doanh, tướng lãnh nơi này là một đám giàu đến chảy mỡ.

Trước đám người Lý Sùng An vẫn luôn cho rằng, cuộc sống ở Đông đại doanh rất tốt bởi vì có thể lên núi đào nhân sâm, xuống hồ mò ngọc trai, nhưng cẩn thận tra ra, mới phát hiện căn bản không phải như thế.

Nhân sâm cùng ngọc trai không phải dễ tìm như vậy, khi tìm được cũng bị Thôi Anh Nam đoạt mất để tặng người khác, cuộc sống bọn họ quá tốt, tất cả đều là vì có các thương nhân biểu kính.

Tần Dục xem như đã chán ghét đến cực điểm đối với Thôi Anh Nam, đồng thời có người còn chán ghét Thôi Anh Nam hơn cả hắn, đó chính là Lý Sùng An. Thôi Anh Nam đã chết trên tay Lý Sùng An. Thời điểm Thôi Anh Nam chết, thống lĩnh Tây đại doanh Miêu Tân Xuân mang theo người chủ động đến bái kiến Tần Dục.

Thống lĩnh Tây tổng doanh Miêu Tân Xuân vẫn luôn ghen ghét Lý Sùng An, biết được vị trí tổng binh lại phân cho Lý Sùng An mà không phong cho bản thân mình liền vô cùng tức giận, bởi vậy vẫn luôn không đến bái kiến Đao Vương cùng tổng binh mới. Dù sao bên Đông đại doanh cũng không có động tĩnh lớn, hắn cảm thấy mình không đi bái kiến Lý Sùng An cũng không có việc gì.

Hắn nghĩ như vậy, sau lại thấy tổng binh bên kia vẫn luôn không có động tĩnh, càng cảm thấy mình bị bỏ qua, lại càng không muốn chủ động đi bái kiến.

Tuy vậy hắn vẫn luôn quan tâm đến tình huống bên tổng binh doanh.

Phát hiện có Đoan Vương giúp đỡ, binh lính tổng doanh có thể được ăn uống no đủ, hấn liền cảm thấy hối hận, muốn đi báo kiến Đoan Vương nhưng vẫn cố tình kéo dài để không bị yếu thế.... Đúng lúc này, hấn nghe được tin tức, nghe nói Đoan Vương cùng Lý Sùng An đi Đông đại doanh.

Đoan Vương rốt cuộc cũng ngồi không yên? Đây là muốn chịu thua bọn họ (Thôi Anh Nam & Miêu Tân Xuân)?

Miêu Tân Xuân thờ dài nhẹ nhõm, còn nghĩ phải đợi Đoan Vương tới Tây đại doanh cho mình chút mặt mũi, chính mình sẽ nhận lại chức tổng binh từ Lý Sùng An. Không, nói không chừng hấn còn có thể ở trước mặt Đoan Vương biểu hiện tốt một chút, sau đó đoạt vị trí tổng binh Tây Bắc từ tay Lý Sùng An.

Thật ra Miêu Tân Xuân cũng biết, vị trí tổng binh cũng không phải muốn đổi là đổi được, nhưng hấn ngẫm lại như vậy cũng không phải là không tốt?

Miêu Tân Xuân nghĩ thật tốt, nhưng hiện thực cùng với những suy nghĩ của hấn lại hoàn toàn không đúng.

Đoan Vương và Lý Sùng An xác thật là đi Đông đại doanh, nhưng không như hấn nghĩ là đi Đông đại doanh đến mời Thôi Anh Nam mà là...hai người Đoan Vương cùng Lý Sùng An chém Thôi Anh Nam, tiếp nhận quân Tây Bắc!

Tuy rằng ở bên ngoài nói Thôi Anh Nam là thông đồng với địch bán nước nên bị giết, nhưng rốt cuộc là như thế nào thì không ai biết, không chừng... chỉ là tùy tiện tìm một lý do!

Miêu Tân Xuân càng nghĩ càng sợ hãi, e sợ bản thân sẽ có kết cục giống Thôi Anh Nam, cuối cùng không đợi được Đoan Vương trở lại

tổng binh doanh, liền mang theo thủ hạ, mất hai ngày đi qua Đông đại doanh quy phục.

Mà lúc này, Tần Dục vừa mới dàn xếp tốt binh lính ở Đông đại doanh thì binh lính ở Tây đại doanh đến... Tuy Tần Dục không cần tự tay phải làm mọi việc nhưng cũng bận bịu không chịu nổi.

Bởi vì thực sự bận quá, trong lúc nhất thời Tần Dục quên không để ý tới tri phủ Quảng Ninh. Mà đúng lúc này, tấu chương của tri phủ Quảng Ninh về Tần Dục cũng đã đến ngự tiền.

Ở Kinh thành, sau khi Vĩnh Thành Đế qua đời, Tần Tề liền đăng cơ làm tân Đế.

Đối với chính sự trong triều, hẳn thực sự là dốt đặc cán mai, rất nhiều chuyện đều ỷ lại vào nội các, cuối cùng tình huống triều đình không khác gì với tình hình lúc Vĩnh Thành Đế còn sống. Tuy rắc rối như thế, cuối cùng vẫn chưa có một chút nhiễu loạn nào xảy ra.

Ban đầu Tần Tề không nghĩ sẽ thành Hoàng đế, nhưng sau khi thực sự ngồi xuống ngôi vị Hoàng đế, hẳn cũng tận tâm tận lực, chỉ là dù có thế nào, trong thời gian ngắn như thế, hẳn cũng không học được quá nhiều, thế nên thường xuyên có người cảm khái, nói hẳn không bằng Đaoan Vương.

Đời trước Tần Dục nâng đỡ Tần Diễn lên ngôi, cũng bởi vì những lời nói như vậy, cuối cùng Tần Diễn đối với Tần Dục càng ngày càng phòng bị, nhưng Tần Tề lại không giống người thường. Mỗi lần có người nói như vậy, hẳn sẽ đều nhìn về đối phương: “Trẫm cũng cảm thấy như vậy... Ái khanh, ngươi có biện pháp nào làm Đaoan Vương trở về giúp trẫm?”

Tần Tề luôn nói như vậy, cuối cùng không còn ai đứng trước mặt hẳn

nói gì nữa. Bệ hạ thành thật, bọn họ còn cái gì mà nói tốt nữa?
Huống chi, bọn họ nói như vậy, nhưng thật ra cũng không muốn
Đoan Vương trở về....

Trước khi Đoan Vương rời kinh đã giết chết rất nhiều quan viên trong
kinh, là một sát tinh, ai sẽ hy vọng hắn trở về? Không ai hy vọng
Đoan Vương trở về, còn có người âm thầm hận Đoan Vương, vì vậy
tấu chương của tri phủ Quảng Ninh được người ra roi thúc ngựa đưa
tới, liền lập tức có người ở trên triều công kích Đoan Vương, cảm
thấy Đoan Vương có rắp tâm bất lương.

Từng chuyện những người này đề cập đều nói có sách mách có
chứng, Tần Tề nghe nhiều không thể tránh khỏi chút hoài nghi, may
mắn hắn từ chỗ Triệu Hoàng Hậu biết được một chút sự tình. Ví như
Tần Dục đi Tây Bắc là vì ngăn cản người Nhung. Huống chi tấu
chương của Tần Dục cũng đưa tới có nói tri phủ Quảng Ninh kia có
vấn đề, thế nhưng trái lại đi chỉ trích Tần Dục, thật là buồn cười!

Tần Tề nghĩ, cuối cùng lưu loát viết một phong thư dài gửi Tần Dục,
lại gửi Tần Dục một đạo mật chỉ, hai thứ này đều được người ra roi
thúc ngựa đưa đến chỗ Tần Dục, mà sau khi Tần Dục nhận được,
nhìn hai thứ đó, trong lòng không nói lên được cảm giác gì.

Chương 112: Đông đại doanh

(3)

Edit: Boo

Beta: Quanh

Tần Tề cho Tần Dục quyền lợi được tùy cơ ứng biến ở phủ Quảng Ninh, có được mật chỉ của Tần Tề, cho dù Tần Dục lập tức chém tri phủ Quảng Ninh cũng không làm sao. Tần Dục có thể đoán được hiện tại trong triều nói mình như thế nào, dưới tình huống đó Tần Tề vẫn có thể tin nhiệm hắn, làm hắn không tránh được có chút cảm động.

Cắt mật chỉ đi, Tần Dục cũng không lập tức đối phó với tri phủ Quảng Ninh, nhưng bắt được rất nhiều người báo tin, sau đó lục soát những người đó được một ít tin tức có thật có giả, cuối cùng dựa vào mấy thứ đó, đào ra được càng nhiều người có quan hệ với tri phủ Quảng Ninh.

Đương nhiên việc này hắn sẽ từ từ làm.

Lúc này, hắn vẫn ở lại Đông đại doanh, nhìn Lý Sùng An chinh đồn quân Tây Bắc. Thoạt nhìn tính tình Lý Sùng An ôn hòa, đối với Tần Dục lại càng cung kính, không những có thể đánh giặc, còn có thể ra uy, là một người biết thời thế. Nhưng thời điểm nên tàn nhẫn, Lý Sùng An vô cùng đáng sợ, chỉ một thời gian ngắn, hắn đã chém giết rất nhiều tướng lĩnh của Đông đại doanh, sau đó lại đánh tan binh lính nơi đây, một lần nữa an bài tướng lĩnh cho doanh trại.

Bởi vậy có rất nhiều binh lính Đông đại doanh bất mãn với Lý Sùng An, kết quả, binh lính ở Đông đại doanh vốn nghe lời Lý Sùng An, thế nhưng lần này lại bắt đầu chống đối, những người gây loạn, tất cả đều theo quan pháp mà xử trí.

Có thể nhìn thấy Lý Sùng An thật sự rất hận người Nhung, hiện tại cũng rất hận những người Nhung cấu kết với Đông đại doanh. Nhìn những sự việc này, cuối cùng Tần Dục cũng rõ lý do vì sao Lý Sùng An có thể nắm chặt chẽ quân Tây Bắc trong tay.

Lý Sùng An thu thập xong Đông đại doanh, liền theo dõi Tây đại doanh, mà lúc này Miêu Tân Xuân đã ngoan ngoãn giống như một con mèo.

Miêu Tân Xuân là người có chút bản lĩnh, tuy lúc trước ghen ghét cấu kình, không muốn tới bái kiến Lý Sùng An cùng Tần Dục. Nhưng hiện tại hẳn hoàn toàn không dám đi ghen ghét Lý Sùng An. Lý Sùng An này không đơn giản, ra tay quả thực rất tàn nhẫn! Trước kia thấy bộ dạng hẳn hiền lành, hóa ra đều là giả bộ! Vị lão gia này chính là con sói lớn, nếu đắc tội hẳn...Miêu Tân Xuân run một cái, một chút cũng không dám đắc tội Lý Sùng An, Lý Sùng An bảo hẳn đi hướng tây hẳn tuyệt tối sẽ không dám đi hướng đông, vô cùng nghe lời.

Miêu Tân Xuân không có một chút quan hệ gì với người Nhung, Lý Sùng An đối với hẳn vô cùng khách khí, cũng rất tốt, nhưng lại càng khiến Miêu Tân Xuân thêm thấp thòm.

Tâm tư của Miêu Tân Xuân, Tần Dục cũng nhìn ra một ít, hẳn cười khẽ, cũng không thu lại ý tứ. Miêu Tân Xuân như vậy với hẳn là một chuyện tốt, bớt lo đi rất nhiều.

Miêu Tân Xuân nghe lời như vậy, thuộc hạ của hẳn liền không cần phải nói. Huống chi người Tây đại doanh thật ra vẫn luôn ăn không

đủ no, giống như binh lính tổng đại doanh trước kia! Chịu thua là có thể ăn no, thật tốt, người Tây đại doanh không có gì bất mãn, không bao lâu sau, trái tim liền bị Lý Sùng An kéo đi.

Hóa ra Lý tổng binh là người tốt! Mỗi ngày đều cho bọn hắn ăn! Khác hẳn với đám tướng quân đã chết lúc trước, để bọn họ chịu đói!

Tâm tư của binh lính, Miêu Tân Xuân tự nhiên có thể nhìn ra, điều này làm hắn càng khẳng định Lý Sùng An không phải người dễ chọc. Mới có mấy ngày như vậy, thủ hạ của hắn đều đã bị Lý Sùng An thu phục, người này không đơn giản! Về sau hắn cần phải hành sự cẩn thận hơn, nhất định không thể để người này bắt được nhược điểm.

Miêu Tân Xuân nghe lời như vậy, Lý Sùng An càng thêm thương thức, kết quả Miêu Tân Xuân càng thêm sợ hãi, lại càng nghe lời....

Tần Dục: “....”

Mặc kệ thế nào, sau khi quân Tây Bắc được chinh đốn ổn thỏa, cũng là thời điểm hắn giải quyết tri phủ Quảng Ninh.

Lúc trước đi qua nhưng không ghé vào, hiện tại Tần Dục tính toán đi một chuyến đến phủ Quảng Ninh, mà lúc này, tri phủ Quảng Ninh đã bị Tần Dục làm cho sợ hãi. Từ một tháng trước, trong phủ hắn liên tiếp có người mất tích. Người đầu tiên mất tích là người hắn phái báo tin cho người bên phủ Tây Ninh, người nọ chỉ cần đem tin đưa đến một thôn trang bên ngoài phủ thành, theo lý là cùng ngày có thể trở về, nhưng hắn vẫn luôn không trở về.

Người tiếp theo mất tích là người hắn phái đi tìm người kia, người này vẫn không trở về, hắn liền phái thêm một ít người đi tìm, kết quả là những người đó đều mất tích.

Hắn bị hoảng sợ, tìm người cải trang giả dạng ra khỏi thành, kết quả người nọ cũng mất tích, không chỉ có như vậy, trong phủ có hai nha hoàn ra ngoài mua đồ, không biết sao cũng mất tích.

Sau này, chỉ cần người trong phủ hắn đơn độc đi ra ngoài, người đó khả năng sẽ mất tích, cũng không biết là đi nơi nào, hắn nhờ người giúp hắn tìm, kết quả những người giúp đỡ đó cũng không tìm thấy.

Điều này tuyệt đối là có người theo dõi hắn! Mà người theo dõi hắn hơn phân nửa chính là Đoan Vương Tần Dục. Đoan Vương này, cũng dám làm ra chuyện như vậy, có hay không có khả năng....bí quá hóa liều, muốn giết hắn?

Tri phủ Quảng Ninh càng nghĩ càng sợ hãi, cuộc sống hàng ngày khó mà yên ổn, mà người hầu trong phủ của hắn càng ngày càng ít, nếu không thì cũng không có ai dám đơn độc ra khỏi cửa, sợ là cuối cùng trong phủ bọn họ một hạ nhân cũng không có, tiểu thiếp của hắn còn phải nấu cơm.

Mấy người phụ tá trong phủ hắn cũng coi như là người trong phủ, mấy ngày nay cũng đã mất tích hai người, làm cho những phụ tá khác cảm thấy bất an, sợ hãi không thôi.

“Nhất định là Đoan Vương kia làm ra chuyện này, sao hắn dám càn rỡ như vậy?”

“Quân Tây Bắc đều đã nằm trong tay hắn, tất nhiên hắn dám càn rỡ!”

“Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Sớm biết như vậy, lúc trước chúng ta nên cùng hắn nói chuyện thật tốt, tốt nhất đưa cho hắn một ít phí...”

Những người này hối hận không thôi, thậm chí còn có người đưa ra chủ ý cho tri phủ Quảng Ninh, để hấn đưa cho Tần Dục ít bạc. Chỉ là, rất nhiều ngân phiếu cùng hạ nhân đều mất tích, một chút tin tức cũng chưa truyền về.

Tri phủ Quảng Ninh suy nghĩ tìm cho chính thể cùng nhi tử của mình chỗ trốn, cũng tìm chỗ trốn cho chính mình, nhưng bọn hấn có thể trốn đi đâu được? Ra khỏi phủ Quảng Ninh, nói không chừng sẽ mất tích.

Hơn nữa tri phủ Quảng Ninh cảm thấy, Tần Dục lâu như vậy vẫn chưa đối phó với hấn, nghĩ vậy hấn có chút băn khoăn, chính mình cũng nên thức thời một chút, Tần Dục sẽ tha hấn.

Nghĩ như vậy, hấn bình tĩnh hơn rất nhiều, mà lúc này, cuối cùng Tần Dục cũng tới phủ Quảng Ninh. Tri phủ Quảng Ninh có được tin tức liền vô cùng mừng rỡ, thậm chí mang theo rất nhiều người ra cửa thành nghênh đón.

Tần Dục vừa đến phủ Quảng Ninh, liền ở cửa thành gặp được tri phủ Quảng Ninh. Thật ra hấn không quen biết tri phủ này, nhưng nhận ra nhờ quần áo trên người.

“Người đâu, mau bắt lấy tri phủ Quảng Ninh.” Tần Dục không tính sẽ lưu lại người này, lập tức liền nói. Tri phủ Quảng Ninh kinh sợ ngẩng đầu. Đao Vương này, cư nhiên lại bắt hấn??

Chương 113: Nạn dân đến (1)

Edit: Arya

Beta: Ahkung

Thời điểm Tần Dục mới tới phủ Quảng Ninh, hấn cố tình không tới phủ thành chủ mà đi vòng đường khác bởi hấn biết rõ quan viên địa phương không hoan nghênh mình, nói không chừng còn tìm cách gây rắc rối.

Khi đó căn cơ của Tần Dục ở Tây Bắc chưa đủ vững, để tránh đối đầu với đám quan viên địa phương, hấn dứt khoát không tới phủ thành chủ mà đi tới quân doanh Tây Bắc.

Qua mấy tháng tình thế đã thay đổi, bây giờ Tần Dục khống chế tốt quân Tây Bắc rồi cần gì e ngại đám quan văn. Điều duy nhất khiến Tần Dục phải cân nhắc là việc thẳng tay xử lý tri phủ Quảng Ninh có thể khiến Tần Tề không vui rồi gây phiền toái cho bản thân. Đúng lúc này Tần Tề đưa cho hấn mật chỉ. Dựa vào điểm này, Tần Dục có thể ra tay không chút do dự.

Tri phủ Quảng Ninh, bao gồm đám quan viên địa phương phủ Quảng Ninh đều bị Tần Dục bắt vào đại lao, tịch biên nhà cửa. Phủ Quảng Ninh là địa bàn của Tần Dục, nơi đây không nuôi đám sâu mọt. Hành động của Tần Dục dọa sợ nhiều người. Bọn họ không ngờ Đaoan Vương ra tay mưa cuốn gió rền một câu cũng không báo trước, xử lý nhiều quan viên như vậy.

- ----

Đại lao phủ Quảng Ninh.

“Đoan Vương bắt hết chúng ta vào đại lao, hấn không sợ phủ Quảng Ninh loạn lên sao?”

“Để xem hấn cai trị phủ Quảng Ninh thế nào nếu không có chúng ta.”

“Đoan Vương đúng là không biết chừng mực!”

Đám quan viên bị bắt đều cảm thấy Tần Dục điên rồi.

Tây Bắc là nơi hẻo lánh nên người bình thường không ai nguyện ý tới làm quan, số lượng quan viên vốn đã ít nay Tần Dục lại bắt sạch người vào đại lao... thử hỏi còn ai quản lý phủ Quảng Ninh?

Bọn họ ôm suy nghĩ này nên yên tâm ngồi đợi, tất cả đều cho rằng một thời gian ngắn nữa Tần Dục sẽ tới thả người.

Tuy nhiên tất cả sai rồi. Tần Dục không chỉ muốn bắt người mà còn muốn giết bọn họ, thậm chí tịch biên nhà cửa.

“Vương gia, người bắt hết quan viên phủ Quảng Ninh về sau ai giúp người quản lý ...”

Lý Sùng An suy nghĩ giống đám quan viên, tuy mấy kẻ bắt tài không phải thứ tốt nhưng Vương gia đem người giết sạch thì sau này ai giúp Vương gia thu thuế gì đó, quản lý phủ Quảng Ninh?

“Người không cần lo lắng, lần này có nhiều thư sinh cùng ta tới đây.”
Tần Dục nói.

Sau khi đám thư sinh chấp nhận hiện thực, Tần Dục sắp xếp cho bọn

họ rất nhiều việc, tỷ như quản lý bá tánh huyện Vạn Sơn, quản lý phụ binh, ngoài ra hẳn sai người đưa những thư sinh đó về nông thôn.

Chỉ một thời gian ngắn, những thư sinh đó đã thay đổi. Những thư sinh đó quản lý phủ Quảng Ninh trôi chảy, không có một chút vấn đề.

Trước kia Lý Sùng An không biết chuyện này, nay được Tần Dục nhắc nhở không khỏi vừa mừng vừa sợ: “Vương gia quả là thần cơ diệu toán!”

“Thần cơ diệu toán chính là quốc sư.” Tần Dục nói

Hóa ra chuyện này có liên quan tới quốc sư? Sau khi nghe xong, Lý Sùng An càng sùng bái quốc sư, đồng thời cảm thấy có chút đáng tiếc.

Quốc sư quá mức lạnh nhạt, không chịu nói với người ngoài câu nào. Có điều quốc sư luôn chú ý tới bọn họ, lại thân cận với Đoan Vương.

Tần Dục ban một mệnh lệnh: giết gần hết quan viên phủ Quảng Ninh đồng thời sắp xếp đám thư sinh thay thế chỗ trống. Những thư sinh đó không có sắc phong của triều đình lại được ngồi ở vị trí của tri phủ, tất cả vô cùng vui vẻ.

Thật ra người đậu tiến sĩ chưa chắc đã được làm quan, đừng nói như bọn họ chưa đậu tiến sĩ hay nói trắng ra là không có khả năng đậu tiến sĩ thì việc làm quan...

Đoan Vương thật tốt! Lúc đầu mọi người đều bất mãn với Tần Dục, thậm chí không ngừng tự nhủ là bọn họ bị ép tới Tây Bắc, bọn họ không tự nguyện. Nhưng giờ bọn họ đã chủ động đi theo Đoan Vương tới Tây Bắc vì đại nghiệp của Đại Tần.

Tần Dục vô cùng vừa lòng với thái độ của đám thư sinh. Hắn sắp xếp đám thư sinh xử lý sự vụ phủ Quảng Ninh rồi đưa những người còn lại tới quân doanh Tây Bắc, tới Tây Ninh.

Tần Dục tra được không ít thương nhân Tây Ninh buôn bán với người Nhung. Những người này dựa vào buôn bán với người Nhung để kiếm tiền, đúng là những kẻ mang dòng máu Đại Tần nhưng lại đi ăn thịt đồng loại. Hắn sẽ khiến những kẻ đó phải nhả hết bạc ra.

Tất nhiên, Tần Dục có ý nghĩ như vậy không vì lý do đảng hoàng mà vì tư tâm.

Hắn thiếu tiền.

Ngày trước người Nhung đứng vững gót chân sau khi đánh xuống phía nam bởi vì bọn họ vừa đi vừa xét nhà cướp tiền, giờ Tần Dục không có tiền nên tính toán học theo cách này. Người an phận làm buôn bán bình thường, Tần Dục sẽ không làm tới mức cường thủ hào đoạt nhưng những kẻ có nhược điểm trong tay hắn thì tự cầu phúc đi!

- ----

Tây Ninh không phải đất phong của Tần Dục, theo lý Tần Dục không được phép tới nhưng Tần Dục vẫn đi.

Nạn hạn hán ở Trung Nguyên càng ngày càng nghiêm trọng, thời gian khẩn cấp, hắn không quản nhiều được.

Giống như cách Tần Dục tới phủ Quảng Ninh, khi hắn tới phủ Tây Ninh không đánh tiếng trước mà đi thẳng tới nhà rất nhiều thương nhân Tây Ninh.

Tịch biên xong, sắc mặt Tần Dục vô cùng khó coi. Trong số những nhà bị tịch biên, nhà ít nhất có mấy chục vạn lượng của cải, còn nhà nhiều thì có tới mấy trăm vạn lượng.

Quốc khố cũng không có nhiều tiền đến vậy.

Tần Dục từng cho rằng người có nhiều tiền nhất ở Đại Tần là hải thương buôn muối Giang Nam nhưng không ngờ Tây Ninh cũng có nhiều tiền đến vậy.

So sánh ra ngân khố triều đình rất nghèo, vô cùng nghèo.

Tần Dục tịch biên nhà nhiều thương nhân Tây Ninh đồng thời giết không ít thương nhân, nhưng giống với người nhà đám quan viên phủ Quảng Ninh, Tần Dục cũng không giết người nhà thương nhân phủ Tây Ninh. Tần Dục không phải người thích giết chóc cũng không muốn bôi đen thanh danh bản thân.

Tần Dục chỉ ở Tây Ninh năm ngày rồi rời đi.

Thời điểm tới, mọi người đi với hai tay trống trơn, thời điểm về, từng hàng xe ngựa xếp dài trên quan đạo, nhìn không thấy điểm cuối.

Trên xe ngựa chất đầy vàng bạc và lương thực.

Ngày trước Tần Dục từng bán đi rất nhiều đồ vật trong phủ để kiếm bạc, khi đó hẳn cảm thấy chính mình có thể kiếm được nhiều tiền như vậy là rất giỏi, nhưng hiện tại...

Nhìn số bạc thu được sau khi xét nhà, Tần Dục đột nhiên phát hiện lúc trước bản thân cực khổ “kiếm tiền” thật sự là chút tiền còm.

Tần Dục đi Tây Ninh một chuyến lập tức lác mình trở thành phú ông, tiền tài đủ để phát triển tốt khu vực Tây Bắc.

- ----

Cùng lúc đó, vô số tấu chương từ Tây Ninh đưa tới Kinh thành.

Quan viên phủ Quảng Ninh bị giết, thu phục hết không có cách gửi tấu chương tới Tần Tề nhưng quan viên phủ Tây Ninh hoàn toàn không chịu ảnh hưởng. Bọn họ viết lại sự việc xảy ra ở Quảng Ninh cùng Tây Ninh vào tấu chương gửi đi Kinh thành.

Nhất thời, quan viên trong triều gần như tất cả đều quan tâm tới Đoan Vương đang nổi lên. Đoan Vương tùy ý chém giết tri phủ, chạy tới Tây Ninh giết người xét nhà, đây là hành vi không để triều đình để vào mắt! Tần Dục làm như vậy, chẳng lẽ tính toán làm phản?

Quan viên trong triều vô cùng phẫn nộ nhưng Tần Tề lại không để trong lòng.

Tần Dục gửi một phong thư cho Tần Tề, trong đó ghi kết quả thu được khi đi xét nhà người khác, số bạc thu được lên đến một ngàn vạn lượng bạc.

Một ngàn vạn lượng! Là một ngàn vạn lượng! Tần Tề nhìn thấy con số này bất ngờ đến run tay, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ tìm Tần Dục đòi tiền. Tuy nhiên Tần Tề nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ đó vì trong thư Tần Dục viết sẽ dùng số tiền đó để sắp xếp chỗ ở cho nạn dân.

Hoàng huynh của hắn nói muốn đưa tất cả nạn dân Trung Nguyên đi Tây Bắc. Nạn hạn hán ở Trung Nguyên đã kéo dài hai năm, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng... Tần Tề đang đau đầu không biết sắp

xếp những nạn dân đó thế nào thì Tần Dục xung phong chịu trách nhiệm. Tần Tề vô cùng biết ơn Tần Dục, hẳn không thêm quan tâm chỗ tiền một ngàn vạn lượng nữa.

Việc sắp xếp nơi ở cho nạn dân tốn rất nhiều bạc. Tần Tề muốn giúp đỡ Tần Dục, thậm chí đã tính toán đến chuyện xét nhà đám quan viên trong Kinh thành.

Đương nhiên, Tần Tề chỉ được phép nghĩ vậy thôi, thân là Hoàng đế, Tần Tề không thể làm chuyện ngông cuồng như vậy... Trong hoàn cảnh này Tần Tề thấy ghen tỵ Tần Dục.

Số lượng một ngàn vạn đấy, con số này làm vị Hoàng đế Tần Tề ghen tỵ đến đỏ mắt. Thật ra Tần Dục xét nhà thu được hai vạn ngàn lượng cùng vô số trân bảo, nếu hẳn nhờ Du gia đem đi Giang Nam bán thì có thêm được mấy trăm vạn lượng. Tất nhiên, Tần Tề không biết sự thật này.

- ----

Có tiền, Tần Dục cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, sai người mời Du gia đến, thỉnh bọn họ hỗ trợ mua lương thực.

Đất đai ở Giang Nam bị các địa chủ thâm tóm gần hết, đám địa chủ này vì kiếm nhiều tiền nên chuyển từ trồng cây lương thực sang trồng dâu. Giá lương thực ở Giang Nam bị đẩy lên cao, vì vậy Du gia chuyển hướng tới mua lương thực của một tiểu quốc Nam Dương.

Du gia mua nhiều lương thực là chuyện tốt, nhưng việc vận chuyển tới Tây Bắc lại rất phiền phức... Một lần nữa, Tần Dục khắc sâu trong đầu về sự bất tiện của giao thông Tây Bắc

Hiện tại Tần Dục có bạc có lương thực, đã là đến lúc xây đường sửa

nhà...

Chương 114: Nạn dân đến (2)

Edit: Tử Lam

Beta: Quanh

Mùa thu là mùa thu hoạch, nhưng đất cát Tây Bắc cằn cỗi, không thể sản xuất ra nhiều lương thực. Bá tánh Tây Bắc vất vả cày cấy suốt một năm, sau khi thu hoạch đóng tô thuế xong, thường thường đều không đủ ăn.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người không nộp thuế.

Tây Bắc hoang vắng xa xôi, căn bản không có người đi thu thuế, cho nên bọn họ cũng không cần phải nộp thuế.

Người ở gần phủ Quảng Ninh luôn rất hâm mộ những người ở chỗ xa xôi không cần nộp thuế. Cuối cùng, năm nay bọn họ cũng không cần phải nộp thuế!

Có nha dịch đi vào các thôn gần phủ Quảng Ninh, thời điểm báo cho các thôn dân tin tức này, người trong thôn đều cho rằng mình nghe lầm.

“Năm nay không cần nộp thuế sao? Không phải là lừa người ta chứ?”

“Sao có thể!”

“Tại sao không cần nộp thuế vậy?”

...

“Hiện tại quan viên của phủ Quảng Ninh đều đã được đổi, các người không biết sao?” Nha dịch đến thông báo nói với nhóm thôn dân đó: “Hiện tại người làm chủ phủ Quảng Ninh là Đoan Vương! Vương gia là người tốt, ngài nói năm nay không cần thu thuế, lao dịch và binh dịch cũng không cần tuyển thêm.”

“Thật không?” Người trong thôn đều bắt đầu kích động. Không cần nộp thuế thì có thể tin được, mà còn không cần bắt đi lao dịch? Có chuyện tốt như vậy sao?!

Phải biết rằng, trước khi mùa đông đến, quan phủ sẽ bắt bọn họ đi lao dịch hoặc xây cất tường thành.

Chuyện mệt nhọc như vậy thì cũng thôi đi, thường thường ăn không đủ no. Nhưng nếu gặp người Nhung còn có khả năng sẽ bị một đao chém đứt cổ.

Người bị bắt đi phục lao dịch đều là có đi mà không có về.

“Đương nhiên là sự thật!” Một nha dịch lập tức nói, còn nói thêm một câu: “Đoan Vương là người tốt.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Đoan Vương là người tốt.” Người trong thôn sôi nổi gật đầu, kỳ thật trước kia bọn họ cũng chưa từng nghe qua Đoan Vương ra sao. Nhưng hiện tại... Miễn thuế cho bọn họ thì nhất định là người tốt!

Bá tánh trong thôn đều rất kích động. Lúc này, nha dịch kia lại nói: “Đúng rồi, Vương gia nói nếu các người rảnh thì đi khai phá một ít đất hoang, nhà ai khai khẩn sau này sẽ là của nhà đó! Nếu các người

không có tiền mua hạt giống nông cụ... Vương gia sẽ thu mua lương thực với giá cao, bán giá thấp các loại hạt giống và nông cụ cho các người."

Sau khi nha dịch nói xong liền rời đi, lúc đầu bá tánh trong thôn có chút không tin, nhưng đi ra ngoài hỏi thăm một chút, lại phát hiện đây là sự thật.

Tất cả đều là thật!

Trước kia bá tánh Tây Bắc đều không mua lương thực, cuối cùng chính bản thân mình đều thiếu ăn, nhưng năm nay không giống như vậy.

Năm nay không cần nộp thuế, có thể bán đi một chút lương thực, sau khi bán lương thực, trên tay có tiền, bọn họ có thể mua một số thứ khác.

Chuyện cần phải mua hạt giống và nông cụ thì không cần phải nói, gia vị và vải dệt gì đó cũng nên mua một ít, còn có thể mua gà về nhà nuôi...

Trong tay bá tánh không có tiền, ngày qua ngày càng tệ hơn, xoay xở khó khăn, nhưng nếu bọn họ có tiền, sẽ có thể dễ dàng làm việc, càng ngày càng tốt lên.

Tần Dục hy vọng bọn họ có thể có tiền.

Tất cả bá tánh phủ Quảng Ninh đều tràn ngập trong không khí vui mừng, cũng chính lúc này, bọn họ phát hiện xung quanh phủ Quảng Ninh rất nhiều người. Không, không nên nói là phủ Quảng Ninh có rất nhiều người, vì những người đó vốn là người của phủ Quảng Ninh.

Những người đó trước kia là phụ binh của quân Tây Bắc, không ngờ lại xuất hiện ở xung quanh phủ Quảng Ninh, sau đó liền bắt đầu tu sửa đường xá!

Trước kia bá tánh Tây Bắc phải phục vụ lao dịch, hiện tại người phải làm là phụ binh của quân Tây Bắc, trách không được bọn họ (thôn dân) không phải đi làm lao dịch!

Bá tánh phủ Quảng Ninh đối xử với những phụ binh này cũng khá tốt, có vài người không có việc gì làm, thấy sửa đường đến chỗ nhà mình thì cầm cuốc đi giúp đỡ. Vì thế tốc độ tu sửa càng lúc càng nhanh.

Đá phiến lót nền đường vốn chỉ ở trong thành mới có, đường ngoài thành phần lớn đều là đường đất. Cái gọi là sửa đường, cũng chỉ là dọn dẹp cây cối trên đường, san bằng đất mà thôi.

Cũng vì vậy, Tần Dục liền đưa những phụ binh không có kỹ thuật, thân thể không tốt đi sửa đường, còn bảo bọn họ mang theo một ít đất dọc theo con đường để dự phòng.

Nhà ở hai bên tường đều là dùng ván gỗ cố định, đổ bùn đất vào giữa, sau đó dùng búa dùng sức đập xuống, làm rất đơn giản. Tuy rằng không biết vì sao Đao Vương lại cho bọn họ nhiều bùn đất đắp đường như vậy, nhưng những phụ binh thấy mỗi ngày đều có thể no bụng, đều rất vui lòng đi làm.

Đến nỗi những phụ binh có chút kỹ thuật, thân thể khoẻ mạnh hoặc là tương đối trẻ tuổi, đều được Tần Dục an bài, bắt đầu xây dựng một nhóm người để canh gác thành lũy.

Thành lũy này có một số nơi đã xây cất trên địa bàn người Nhung, vì vậy Tần Dục còn phái quân Tây Bắc đi bảo hộ những phụ binh đó.

Lệnh của Tần Dục đều được chấp hành nghiêm túc, vì hiện giờ phủ Quảng Ninh đã hoàn toàn bị hắc khống chế trong tầm tay.

- -----

Mà lúc này, sinh hoạt của Tần Dục cũng theo quỹ đạo.

Hắc không cần cả ngày phải chạy đi chạy lại ở bên ngoài, nhọc lòng cái này nhọc lòng cái kia nữa.

Kỳ thật Tần Dục rất thích sinh hoạt hàng ngày với Lục Di Ninh, nhưng hắc biết rất rõ, mấy năm gần đây hắc không thể sinh hoạt bình thường.

Với suy nghĩ đó, không bằng tự chữa trị hai chân của mình.

Lục Di Ninh trị liệu sẽ làm cho Tần Dục có cảm giác cực kỳ thoải mái. Mà lúc đầu, thời điểm Lục Di Ninh chưa trị liệu cho hắc, hai chân hắc hoàn toàn không có cảm giác.

Nhưng hiện tại tình huống đã thay đổi.

Những cảm giác trên chân hắc ngày càng rõ ràng, thời điểm Lục Di Ninh không trị liệu cho hắc, thậm chí hắc còn cảm thấy chân rất đau.

Tần Dục thực hưởng thụ loại cảm giác này, có đôi khi hắc sẽ cố tình đánh chân chính mình, làm mình cảm nhận được cảm giác đau đớn càng ngày càng rõ ràng.

Tỷ như lúc này, xử lý xong mọi chuyện ở phủ Quảng Ninh, hắc liền ấn lên đùi của chính mình vài cái.

Cảm giác đau nhức từ trên đùi truyền đến kỳ thật không dễ chịu, nhưng Tần Dục lại rất thích.

Lục Di Ninh chú ý tới tình trạng của Tần Dục, nàng nhìn chăm chăm Tần Dục trong chốc lát, sau đó ngồi bên cạnh Tần Dục, duỗi tay ấn lên đùi Tần Dục.

Trước kia nàng ấn chân cho Tần Dục đều là dùng nhiệt lưu, nhưng lần này không có dùng, không chỉ có như thế, sức của nàng còn rất lớn...

Tần Dục không kìm chế được mà kêu rên.

Đây... Thật sự quá đau!

Kết quả, Lục Di Ninh nhìn Tần Dục một hồi, nhưng cũng không dừng tay, mà lại đè xuống.

Tần Dục toát ra mồ hôi lạnh, đau đến mức có chút run run: “Di Ninh?”
Lục Di Ninh làm như vậy hẳn là có nguyên nhân đi?

“Như vậy đối với chàng mới tốt.” Lục Di Ninh nói.

Như vậy đối với mình có chỗ tốt sao? Tần Dục sừng sốt, sau đó liền cắn chặt răng, tùy ý để Lục Di Ninh ấn cho mình.

Đây thật sự rất đau... Không bao lâu sau, quần áo của Tần Dục đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Tần Dục muốn bảo Lục Di Ninh dừng tay, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Hắn hít sâu một hơi, vừa lúc nhìn thấy bộ dáng Lục Di Ninh chuyên chú nhìn chân mình, không biết vì sao lại có chút đau lòng.

“Di Ninh, có phải nàng mỏi tay rồi không? Có muốn gọi người khác đến thay nàng ấn không?” Tần Dục hỏi, hai tay Lục Di Ninh đều đỡ lên, làm hắn không khỏi đau lòng.

“Không cần!” Lục Di Ninh lập tức nói, nàng không cho người khác sờ chân Tần Dục đâu!

Chương 115: Nạn dân đến (3)

Edit: Tử Yên

Beta: Quanh

Tần Dục bị Lục Di Ninh ấn chân, có cảm giác mất luôn nửa cái mạng, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, y phục ướt đẫm.

"Hô...." Nhìn thấy rốt cuộc Lục Di Ninh cũng dừng tay, cuối cùng Tần Dục cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó, hấn bị Lục Di Ninh bế lên.

Tần Dục: "...."

"Ta mang chàng đi tắm rửa." Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, trong đôi mắt rõ ràng chứa đầy cảm giác nóng lòng muốn thử: "Ta tắm cho chàng."

Tần Dục: "..."

Tần Dục cự tuyệt Lục Di Ninh.

Thật ra hấn cũng rất hy vọng Lục Di Ninh tắm cho mình, nhưng rốt cuộc hấn không thể mở miệng được.

Lục Di Ninh bất mãn liếc mắt nhìn Tần Dục một cái, lại nói: "VẬY ĐẾN MÙA HÈ CHÀNG ĐỂ TA TẮM CHO CHÀNG NHÉ?"

"Ta muốn tự tắm rửa." Tần Dục bất đắc dĩ nhìn về phía Lục Di Ninh.

"Chàng luôn để Thọ Hỉ tắm cho chàng mà!" Lục Di Ninh trả lời không chút nghĩ ngợi, còn trừng mắt liếc Thọ Hỉ đứng bên cạnh một cái.

Thọ Hỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình lại, chỉ sợ bị Vương phi ghen ghét.

"Thọ Hỉ không giống nàng..."

"Thọ Hỉ không giống cái gì?"

"Hắn là nam nhân." Tần Dục lại tốn công tốn sức giải thích khác biệt nam nữ cho Lục Di Ninh lần nữa, sau đó mới đi tắm rửa.

Chờ hắn đi rồi Lục Di Ninh lại nhăn mũi, hừ hừ hai tiếng.

Đương nhiên nàng biết nam nữ khác biệt, nhưng cơ thể Tần Dục nàng đã xem qua, cũng không có gì mà...

Nghĩ vậy, nàng lại chạy đi nhìn trộm...

- -

Thời gian trôi qua thật sự rất nhanh, sau khi vào thu thời tiết càng ngày càng lạnh, dường như không lâu nữa là mùa đông đến rồi.

Mùa đông ở kinh thành rất lạnh, ở Tây Bắc cũng không thua kém chút nào, cũng may Tần Dục đã chuẩn bị từ sớm, cho người làm giường đất trong vương phủ của mình.

Vương gia nhà người ta toàn là ngủ trên giường lớn tinh xảo đẹp đẽ, giường hồi môn của Vương phi so ra còn lớn hơn nhà của người nghèo, nhưng mùa đông Đoan vương và Đoan vương phi lại cùng nhau ngủ giường đất.

Thọ Hi xuất thân từ trong cung, nhìn tình cảnh này không nhịn được mà thở dài, nhưng sau đó hấn nằm lên giường đất thì không muốn xuống nữa.

Ngủ trên giường đốt lửa sưởi phía dưới thật sự quá thoải mái!

Tình yêu của Lục Di Ninh đối với thức ăn, Tần Dục vẫn luôn không theo kịp.

Nàng trữ rất nhiều lương thực trong phòng hai người, mà không những vậy, chỉ cần không phải xuống giường là lại muốn ăn.

Lúc này, Tần Dục đang ngồi trên giường đất xử lý công vụ của Quảng Ninh phủ trên chiếc bàn nhỏ, Lục Di Ninh lại đang bày cái bếp lò nhỏ ở trên bàn nấu đồ ăn.

Bên này cái gì cũng thiếu, cho dù Tần Dục là Vương gia cũng không thể cho Lục Di Ninh sơn hào hải vị, lúc này trước mặt nàng chính là cải trắng, củ cải và đậu phụ vô cùng bình thường.

Thế nhưng nồi đặt trên bếp lò thả mấy miếng thịt, tỏa ra mùi hương thơm nồng.

Cái này có phần đơn giản, nhưng Lục Di Ninh không ngại chút nào, nàng bỏ đậu phụ, củ cải và cải trắng vào nấu, một lát sau liền vớt ra, ăn đến ngon lành.

Tần Dục cảm thấy bản thân có thể ngửi mùi hương như vậy, lại nghe tiếng xì xụp ăn uống nàng mà còn có thể tiếp tục xử lý công vụ thì tuyệt đối có thể xưng là tự chủ kinh người.

Chẳng qua rất nhanh, hấn liền quyết định không áp chế cơn thèm ăn

của mình nữa... Đẩy công vụ trước mặt ra, Tần Dục sai người lấy cho mình một cái bát.

Sau khi ăn một ít cái trắng nóng hôi hổi cùng đậu phụ chấm tương, lập tức cả người đều ấm áp, tâm tình của Tần Dục cũng tốt lên.

Nhưng tâm tình của hắn chỉ tốt được một lát.

Vừa rồi hắn nhận được tin tức, nạn dân Trung Nguyên sắp tới Quảng Ninh, rất nhiều người đã chết ở trên đường.

Lúc trước hắn nhờ Thái Bình đạo nhân tiên đoán sẽ có ba năm đại hạn, mặc dù hắn đã làm rất nhiều việc, nghĩ mọi cách để bá tánh Trung Nguyên sống tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ ngăn được một phần.

Tình huống hiện giờ của Trung Nguyên so với kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất cũng không có cảnh xác chết khắp nơi, đổi con cho nhau ăn [1], cũng không có phản quân khởi nghĩa vũ trang, nhưng dù vậy vẫn có rất nhiều người không thể sống nổi như cũ.

[1] Đổi con cho nhau ăn: vì quá đói và cũng không có khả năng nuôi con nhỏ, ngày xưa nhiều bà mẹ không nỡ giết con mà đổi con cho những bà mẹ khác. Sau đó họ ăn thịt đứa trẻ để sinh tồn. Đây là chuyện hoàn toàn có thật, nước ta những năm 45 cũng từng như vậy.

Nếu bọn họ tiếp tục ở lại Trung Nguyên, ở lại Hà Tây - nơi có tình hình thiên tai nặng nhất, sau này chắc chắn chỉ có một con đường chết đói chết khát.

Rốt cuộc nạn châu chấu vẫn tới, mấy năm sau chỉ sợ Hà Tây sẽ không còn chút lương thực nào.

Vậy nên Tần Dục đã sớm an bài, cho người đưa nạn dân Hà Tây đến Quảng Ninh.

Hắn tính toán như vậy không sai, nếu không phải hắn cho bá tánh Hà Tây hy vọng, chỉ sợ những bá tánh đó đã sớm loạn, mà như vậy cũng giảm bớt gánh nặng cho triều đình.

Nhưng sự việc diễn ra luôn có sai lệch so với hắn nghĩ. Ban đầu hắn muốn những bá tánh đó lên đường vào mùa hè năm nay, đến mùa thu là sẽ đến nơi, nhưng thời gian di chuyển của những nạn dân đó chậm hơn rất nhiều so với hắn tưởng tượng.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nhóm nạn dân Hà Tây đều không muốn rời xa quê hương đi chạy nạn, mà mùa hè năm nay chưa phải thời điểm vạn bất đắc dĩ của họ.

Khi đó tuy rằng nạn hạn hán nghiêm trọng, nhưng trên tay bọn họ còn một ít lương thực tồn trữ, hơn nữa vẫn còn cây lương thực chưa bị chết nên bọn họ muốn thu hoạch trước rồi tính.

Nếu có thể, bọn họ đều không muốn đi Tây Bắc, thậm chí lúc ấy ở Hà Tây còn có rất nhiều lời đồn đại, nói là triều đình muốn lừa họ đi Tây Bắc để đánh giặc Nhung.

Như thế, mặc kệ vị Khâm sai từ kinh thành kia nói thế nào, tất cả mọi người đều không muốn đi.

Một lần kéo dài này, liền kéo dài đến mùa thu.

Tình hình hạn hán càng ngày càng nghiêm trọng, rất nhiều địa phương không thu hoạch được chút lương thực nào đã đành, trên núi vốn dĩ cũng có cây cỏ, bọn họ có thể lột vỏ cây ăn cho no bụng,

kết quả mùa thu năm nay, châu chấu càng ngày càng nhiều...

Do đó, những bá tánh này dù không muốn đi Tây Bắc cũng không thể không đi, bởi vì ở lại chỉ còn một con đường chết.

Nhưng bọn họ chậm mấy tháng.

Vốn dĩ trong nhà vẫn còn một ít lương thực dự trữ, chậm mấy tháng cũng đã ăn hết sạch.

Đáng lẽ ra bọn họ có thể tới Tây Bắc khi trời còn chưa hoàn toàn lạnh, chậm mấy tháng, bọn họ lại phải nghênh đón trời đông giá rét trên đường.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, lại không có đủ đồ ăn, triều đình đã an bài riêng người hộ tống những bá tánh đó, còn cung cấp một ít đồ ăn, nhưng vẫn có vô số người chết đói trên đường.

Sau khi biết chuyện này, tâm tình Tần Dục cũng không tốt.

Nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng Tần Dục phái Cẩm vệ quân mang lương thực đi tiếp tế, tránh để quá nhiều người chết.

- - -

Hôm sau Kim Nham đã xuất phát, mà lúc này, nhóm nạn dân xuất phát từ Trung Nguyên đã đến Tây Ninh.

Hộ tống những nạn dân từ Trung Nguyên đến Tây Ninh có Khâm sai đại nhân Vương Kỳ Khai, trước kia đã được triều đình phái đi Trung Nguyên một lần, cũng có một quan viên được Tần Tề phái đi Hà Tây trước đấy không lâu, tên là Bàng Hậu Phát.

Bọn họ mang theo một nhóm quan binh đi tít đằng trước, một bên dẫn đường cho nhóm nạn dân, một bên giao thiệp với quan viên dọc đường, cố gắng kiếm tìm lương thực.

Mặt khác còn có rất nhiều quan binh đi đằng sau duy trì trật tự cho nhóm nạn dân.

Số lượng nạn dân quá nhiều nên cũng không đi thành hàng dài, đều là tụ thành từng đám mà đi, có mấy con trâu kéo xe đi tít đằng trước.

Tình trạng của những nạn dân này xem như không tồi, lại nói tiếp, nếu như không có quan viên triều đình đi cùng, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi tránh thiên tai. Những người có chút của cải đi cùng với những nạn dân nghèo thường chỉ có một đường chết - mới đi được nửa đường, bọn họ sẽ bị nạn dân vây quanh cướp bóc.

Chính vì nguyên nhân như vậy, lo cho tính mạng của mình, họ gắt gao theo sát phía sau Vương Kỳ Khai và Bàng Hậu Phát, không dám tụt lại một bước.

Ở đằng sau lại là một đám thanh niên, phần lớn là những người trẻ khỏe. Có một số thanh niên người nhà đã bị đông lạnh hoặc đói chết. Không còn người thân, cuối cùng họ tụ lại rồi đi cùng nhau.

Đằng sau nữa... Là một đám nạn dân, đều là những bá tánh nghèo khổ.

Bọn họ dúi già dất trẻ, cống toàn bộ tài sản của mình, mặt chết lạng, chân thấp chân cao đi về phía trước...

Lúc này có một nam tử trung niên gầy trơ cả xương đột nhiên ngã xuống...

"Đương gia, đương gia!" Một người phụ nhân giơ tay lay nam tử kia, muốn lay hấn tỉnh lại, nhưng nam tử không có một chút phản ứng nào.

Bên cạnh người phụ nhân này còn có ba hài tử đi theo, lúc đầu ba hài tử kia ngây ngốc, một lát sau hiểu được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, một đám nhỏ đỏ bừng hốc mắt, không tiếng động mà hé miệng thút thít.

Bọn nó không rơi lệ không phải vì không thương tâm, mà là bọn họ vẫn luôn không có nước uống, đến môi còn khô nứt, căn bản khóc không ra nước mắt.

"Đương gia...." Thanh âm người phụ nhân vô cùng nghẹn ngào, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Người đã chết rồi, lột quần áo hấn rồi đi thôi." Có người ngồi xổm xuống kiểm tra nam tử kia một chút, sau đó nói.

Người đã chết thì lột bỏ quần áo mang đi, ném thi thể xuống, đây là cách làm của bọn họ để đề phòng dịch bệnh, người phụ nhân này gào khan một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nàng chậm rãi cởi y phục của phu quân, đột nhiên phát hiện trong ngực phu quân có một khối cứng cứng.

Đó là một bọc lúa mạch nhỏ.

Ngày hôm qua nàng cùng mấy đứa nhỏ đói không chịu nổi, nàng cho rằng đã đến lúc chết thì tướng công lại lấy ra hai mươi mấy hạt lúa mạch cho nàng, nàng nhai sống mới có thể kiên trì cái mạng.

Vốn dĩ lúa mạch còn thừa, vì sao tướng công lại không ăn? Là muốn

để dành cho họ.

Hai mắt khô cạn của người phụ nhân này, cuối cùng lại thấm một giọt huyết lệ.

Đúng lúc này, một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi thừa dịp người phụ nhân không phòng bị cướp mất lúa mạch trên tay nàng.

Người phụ nhân sững sốt, rồi đột nhiên đánh về phía thiếu niên kia, nàng bắt được thiếu niên rồi cắn xuống cánh tay khô gầy của nó.

Trong lỗ mũi nàng phát ra thanh âm "phì phì", đôi mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm thiếu niên kia, hung ác giống như lang sói sắp chết đói.

"Thả.... Buông ta ra...." Thiếu niên kia vô lực kêu lên, thân thể mất tự nhiên mà hơi run rẩy.

Người phụ nhân kia lại tựa như không nghe thấy gì, vẫn gắt gao cắn chặt cánh tay nó như cũ, mà ba hài tử của nàng vội vã lao nhanh tới cướp lại bọc lúa mạch nhỏ kia.

"Xảy ra chuyện gì?" Quan binh ở gần đó chú ý tình huống liền vội chạy tới, cau mày hỏi.

Những quan binh này cũng rất gầy, nói chuyện hữu khí vô lực, không có tinh thần gì.

Mãi tới lúc này người phụ nhân mới buông kẻ bị nàng cắn ra: "Nó cướp lương thực của ta."

"Không thể đánh nhau, không thể cướp đồ biết không?" Những quan

binh đó nhúu mày, sau đó phất phất tay nói: "Các người mau tách ra."

Người phụ nhân buông thiếu niên bị mình cắn ra, lại quay về cời y phục phu quân của mình.

Những người khác chết lặng liếc nàng một cái, chậm rì rì đi tiếp, mà thiếu niên cướp lúa mạch kia cũng không thấy bò dậy, nó cũng đã chết.

Nếu không phải đói đến mức không thể chịu nổi, dưới mệnh lệnh rõ ràng không được cướp bóc của quan binh, nó cũng không dám đi cướp lúa mạch.

Mỗi ngày lại có người chết, thật sự là quá nhiều.

Nhìn cảnh đó, trong lòng Vương Kỳ Khai không dễ chịu chút nào.

Khi hấn mới tới Hà Tây, không phải quá béo nhưng cũng không gầy chút nào, nhưng hiện tại hấn trở nên vừa gầy vừa đen, cánh tay và đùi đều bủng beo.

Những bá tánh đó thường thường sẽ chết đói, dưới hoàn cảnh như thế hấn không thể nào ăn uống no đủ được.

Hấn bớt lương thực cứu mấy đứa trẻ, còn bản thân thì ăn cháo loãng, như vậy béo lên mới là lạ.

Bàng Hậu Phát cũng không khác Vương Kỳ Khai lắm.

Bàng Hậu Phát là người của Thục phi, hấn cũng không thể nhìn bá tánh chịu khổ, bớt rất nhiều lương thực phát cho bá tánh, vậy nên lúc này mặt mày cũng xanh xao.

Nhưng tinh thần hấn không tệ, lúc này còn vô cùng phấn nộ.

"Trên tay Đao Vương có bạc có lương thực, vì sao hấn không thể đem lương thực đến Trung Nguyên cứu tế, một hai bắt bả tánh từ ngàn dặm xa xôi đến Tây Bắc?" Lúc Bàn Hậu Phát nói chuyện, nghiến răng nghiến lợi, cực kỳ phấn nộ.

Dọc đường đi này đã chết bao nhiêu bả tánh?

Vì sao Đao Vương lại nhất định phải bắt bả tánh này đi Tây Bắc? Hấn căn bản là không cho những bả tánh này đường sống!

"Đao Vương tự có suy tính." Vương Kỳ Khai nói, hấn là người của Đao vương, đương nhiên sẽ vì Đao vương nói chuyện, huống chi hấn hiểu rất rõ, Đao vương đã cố gắng hết sức.

Nếu không phải Đao vương phát cho bọn hấn rất nhiều lương thực, tình trạng ở Trung Nguyên hiện tại nhất định càng xấu.

"Đều có suy tính? A, Đao Vương là muốn những bả tánh này đến Tây Bắc làm thủ hạ cho hấn phải không?" Bàn Hậu Phát nói. Đao Vương muốn những bả tánh này đến Tây Bắc khẳng định là có nguyên nhân, còn nguyên nhân... Tất nhiên là muốn những bả tánh này làm việc cho hấn, nói không chừng... Chính là giống lời đồn đại trước đây, kỳ thật Đao Vương muốn những bả tánh này giúp hấn đánh người Nhung.

Một Vương gia như vậy, còn trông cậy hấn để mắt đến tính mạng bả tánh?

Bàn Hậu Phát nghĩ đến những bả tánh chết vì đói rét, hai mắt đều đỏ.

"To gan! Đao Vương không phải người người có thể bình phẩm!"
Vương Kỳ Khai nói: "Người thấy Đao Vương làm không đủ, vậy tại sao không thấy Bàn gia của người đưa lương thực tới? Người thật đúng là khoan dung độ lượng với mình nhưng lại hà khắc với người khác mà!"

Cuối cùng Vương Kỳ Khai và Bàn Hậu Phát tan rã trong không vui.

Sau khi Vương Kỳ Khai cãi nhau với Bàn Hậu Phát liền xuống xe ngựa.

Sắc trời đã tối, lại phải dựng trại đóng quân.

Vương Kỳ Khai cưỡi ngựa, mang theo lương thực cùng quan binh đi ra phía sau nạn dân.

Thật ra hắn mang theo rất nhiều lương thực, nhưng nhiều hơn nữa cũng không đủ cho một trăm hai mươi vạn nạn dân ăn no.

Sau khi Vương Kỳ Khai đi không lâu, liền nhìn thấy vài quan binh kéo một ít thi thể đi chôn, bước chân hắn hơi dừng, rồi lại tiếp tục tiến về phía trước.

Chờ tới Tây Bắc rồi, nhất định sẽ tốt...

Vương Kỳ Khai đang nghĩ vậy, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa lại gần tiến về phía này, hắn ngẩng đầu nhìn liền thấy một nhóm Cẩm vệ quân mình đầy phong trần.

Chương 116: Dần dần khôi phục (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Cấm vệ quân đến giảm không ít áp lực cho Vương Kỳ Khai.

Đi suốt một đường đến đây nên bọn họ đã ăn sạch lương thực, đến nỗi trên đường đi còn xin lương thực của bá tánh địa phương...

Trung Nguyên xảy ra nạn hạn hán, những địa phương khác cũng bị ảnh hưởng, cho dù bá tánh ở những địa phương đó không đến mức đói kém nhưng cũng không có dư lương thực.

Dọc theo đường đi, Vương Kỳ Khai đã bỏ qua thể diện để cầu xin lương thực của quan viên địa phương, ấy vậy mà cũng không xin được bao nhiêu.

Mà hiện tại, Cấm vệ quân đã mang theo lương thực đến đây. Vương Kỳ Khai thấy những Cấm vệ quân đó mà suýt rơi lệ, Bàng Hậu Phát cũng kích động không kém, hai quan viên chung sức hợp tác, cuối cùng phân phát lương thực xuống, nấu thành cháo đặc cho những nạn dân đó ăn, để những bá tánh khôi phục tinh thần.

Không chỉ có thế, Vương Kỳ Khai còn lệnh cho Cấm vệ quân cưỡi ngựa chạy một vòng trong đám nạn dân để báo cho bọn họ một tin tức — — đã sắp đến Tây Bắc rồi, chờ khi đến Tây Bắc thì mọi người sẽ sung túc hơn!

Cấm vệ quân một bên kêu gọi, một bên thúc ngựa chạy bên cạnh đám nạn dân để phát cháo, các nạn dân nhận được cháo mà vui mừng khóc rống lên.

“Đương gia, sao chàng ngốc như vậy chứ! Nếu như chàng ăn lúa mạch đó thì hiện tại cả nhà chúng ta đều sẽ có cuộc sống tốt hơn rồi!”

“Con ngoan, con kiên trì một ngày, chúng ta sắp được ăn no rồi.....”

“Nương.....”

.....

Tiếng than khóc hết đợt này đến đợt khác vang lên không dứt, những nạn dân đó tùy ý phát tiết cảm xúc của mình. Sau khi phát tiết xong lại tràn ngập hy vọng về tương lai, không còn chết lặng như những ngày đầu.

Đội ngũ nạn dân đi qua phạm vi của phủ Tây Ninh, ở hai bên đường, các cửa thành dẫn vào phủ Tây Ninh đều được đóng chặt vì sợ một số nạn dân sẽ ở lại nơi này mà không đi tiếp. Bá tánh địa phương dùng tường thành để ngăn chặn nạn dân vào thôn, cũng đặc biệt đề phòng những người này, thậm chí còn không dám đến gần nạn dân.

Cũng không thể trách bọn họ, trước kia trong các thôn nhỏ, nơi có nạn dân đi qua đều bị cướp sạch sẽ — — với người đang đói đến cùng cực thì chuyện gì cũng dám làm.

Tuy nhiên lần này nhóm nạn dân đã bị quan binh quản nên không có làm ra chuyện như vậy. Đương nhiên vẫn có một vài người có ý định này, điều đó là không thể tránh khỏi, nhưng họ đã đói đến không còn

sức lực, mà trai tráng trong thôn cùng hợp sức lại chống trả nên cuối cùng vẫn giải quyết được những người này.

Ngoại trừ chuyện đó, còn có một số nạn dân là thiếu nữ trẻ tuổi có suy tính riêng, nếu trên đường đi mà các nàng gặp được người thích hợp thì sẽ gả chồng để ở lại đó.

Những chuyện như vậy, quan binh sẽ không quản làm gì.

Sau khi rời khỏi phủ Tây Ninh, cuối cùng nhóm nạn dân cũng đã tiến vào phạm vi của phủ Quảng Ninh.

Bình thường ngoại trừ những con đường chính ra, thì có rất ít những con đường khác, nhưng phủ Quảng Ninh lại không giống nơi khác, ngược lại ở chỗ này có rất nhiều con đường, hai bên đường còn có nhà dân.

Đây là do Tần Dục chỉ đạo các phụ binh sửa đường dựng nhà, mà những nạn dân có chút ít của cải sẽ được sắp xếp vào ở trong các căn nhà đó.

Trên người nạn dân có mang theo bạc, ở phủ Hà Tây thì cho dù có bạc cũng mua không được lương thực, nhưng ở đây lại khác.

Ở chỗ này, bọn họ có thể mua được lương thực hay nông cụ, có thể tùy ý khai khẩn đất hoang, chỉ cần có được chỗ an cư thì chắc chắn cuộc sống sau này sẽ thoải mái hơn.

Những người này cũng không cần Tần Dục lo nghĩ nhiều, nhưng những người nghèo đến nỗi trên người còn không có được một hạt gạo thì hẳn phải tìm người an bài cho bọn họ.

Tần Dục đã sớm tính toán đến việc này, nhóm người hung ác ở

huyện Vạn Sơn sẽ được phân đến một nơi khác, để bọn họ giúp đỡ xây nhà.

Hắn đối xử với thủ hạ cũng không tệ, ít ra hắn chưa từng để bọn họ chịu đói, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không nhân từ với những người này.

Làm không xong thì không được ăn cơm, tay chân không nhanh nhẹn thì phải bị ăn roi... Nhóm cường đạo ở huyện Vạn Sơn chịu áp lực nên tiến độ xây nhà rất nhanh, tất nhiên sẽ không tránh khỏi tình trạng thương vong.

Tần Dục cũng không mấy để ý đến điều này.

Ở Tây Bắc có rất nhiều đồng ruộng và thôn làng bỏ hoang, mà hiện tại những căn nhà trong thôn đều được tu sửa lại, còn xây thêm một số nhà mới, tất cả đều dùng để sắp xếp cho nạn dân an cư.

Hiện tại, một số cử nhân được Tần Dục đưa từ kinh thành đến đang đứng ở cửa thôn, trên tay cầm một tấm ván gỗ, trên đó còn dùng cái kẹp kẹp một vài trang giấy lên, nhìn thấy nạn dân tới liền ra đón, nói với Vương Kỳ Khai: “Vương đại nhân, nơi này có thể sắp xếp cho bốn trăm nạn dân, gia đình nhiều hài tử được sắp xếp ưu tiên.”

“Được, ta cho người đi phân những nạn dân đó ra.” Vương Kỳ Khai nói, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười.

Sau khi tới phủ Quảng Ninh, thật sự hắn đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhiều chuyện Vương gia đã an bài trước, hắn cũng không cần nhọc lòng.

Tâm trạng của Vương Kỳ Khai đang rất tốt, nhưng tâm trạng của Bàn Hậu Phát lại rất phức tạp.

Đoan Vương sớm có chuẩn bị, đã sớm xây dựng nhà ở cho nạn dân, thì ra hấn đã sớm biết sẽ có những nạn dân này rồi!

Hấn biết sẽ có nạn dân, sao lại không đưa lương thực đến Trung Nguyên mà một hai phải để nạn dân tới nơi này làm gì?!

Còn nữa, hầu như phủ Quảng Ninh đã hoàn toàn rơi vào tầm khống chế của Đoan Vương, hấn còn khống chế quân đội Tây Bắc... Rốt cuộc là hấn muốn làm gì?

Bàng Hậu Phát nhíu chặt đôi mày. Mà lúc này Tần Dục lại mang theo Lục Di Ninh, không đúng, mang theo quốc sư cùng đi với hấn để sắp xếp chỗ ở cho nạn dân.

Cũng không phải tất cả nạn dân đều được sắp xếp ở trong thôn, mà đại đa số người trong đó sẽ bị hấn sắp xếp đến đội quân phụ binh ở Tây Bắc.

Thật sự thì hấn cũng không có nhiều đất cho nạn dân khai khẩn, hiện tại là mùa đông, căn bản cũng không cần khai khẩn đất đai làm gì.

Một khi đã như vậy, hấn cho lương thực, đổi lại nạn dân sẽ giúp hấn làm việc, đó chính là biện pháp xử lý tốt nhất.

Đến lúc đó, nam nhân có thể sửa đường dựng nhà hay làm gì cũng được, còn nữ nhân có thể may quần áo, đóng giày — — Quân đội Tây Bắc có nhiều người, vẫn luôn thiếu quần áo và giày.

Chuyện dùng công sức để viện trợ đã sớm được Tần Dục suy nghĩ chu đáo, nhưng trước đó cũng phải cho bọn họ nghỉ ngơi một chút.

Cuối cùng, Tần Dục tìm huyện thành không còn bao nhiêu người ở

lại để sắp xếp cho nạn dân vào ở, hơn nữa chính mình cũng tới nơi này.

Thành thị ở Tây Bắc không được xây dựng tinh xảo nhưng nhìn rất đồ sộ, tuy tường thành có chút rách nát, nhưng vẫn còn sừng sững ở nơi đó. Mà lúc này dọc theo tường thành xây cất rất nhiều nhà ở, những nạn dân đó được sắp xếp ở bên trong.

Mọi thứ ở nơi này đều lộn xộn, cũng may hiện tại là mùa đông nên không có mùi ẩm mốc như mùa hè. Mặc dù là vậy nhưng nơi này cũng nên sửa sang sạch sẽ lại.

Tần Dục an bài thủ hạ đi xử lý chuyện này, đồng thời cũng vào ở trong huyện nha của huyện thành này, còn mời những tướng lĩnh đã hộ tống nạn dân tới Tây Bắc và quan viên cùng ăn cơm.

“Đám người Vương đại nhân đã chịu khổ trên đường đi, người dẫn người làm phải nấu nướng cho tốt vào.” Trước khi khai tiệc, Tần Dục đặc biệt dặn dò Thọ Hi.

Hiện giờ Tần Dục đang tận lực giảm bớt chi phí của mình, cho dù hẳn đặc biệt dặn dò phải làm những món ngon, kỳ thật cũng không làm ra được quá nhiều món ngon vì không đủ nguyên liệu nấu ăn.

Tần Dục sai người giết một con dê, đa số thịt cần sử dụng cho bữa cơm đều là thịt từ con dê này.

Thịt dê xào cay, canh thịt dê, thịt dê xào thập cẩm, còn có mấy hũ dưa cải muối chua, Thọ Hi dặn dò đầu bếp dùng nó chế biến thêm vài món.

Lục Di Ninh không thích ăn cơm với người khác nên Tần Dục sai người đưa một phần đến cho nàng, sau đó cùng ăn với mọi người.

Hắn ngồi ở đầu bàn, đám người Vương Kỳ Khai ngồi ở bên cạnh hắn, trong lúc ăn cơm, Tần Dục hỏi rất nhiều vấn đề.

Mỗi vấn đề Tần Dục hỏi, Vương Kỳ Khai đều trả lời rất cặn kẽ, còn kể tình huống của nạn dân cho Tần Dục nghe, mấy võ tướng khác mới đến Tây Bắc cũng trò chuyện vài câu với hắn, duy chỉ có Bàn Hậu Phát là không nói một lời.

Tần Dục liếc mắt nhìn Bàn Hậu Phát một cái, hắn cũng lười phải nói chuyện với hắn ta.

Hắn còn nhớ rõ người tên Bàn Hậu Phát này.

Người này là vị quan tốt, cũng rất trung quân ái quốc, nhưng vấn đề cũng nằm ở đó.

Ai là Hoàng đế thì hắn ta trung thành với người đó, đời trước Tần Diển hoài nghi Tần Dục, người này liền đứng về phe Tần Diển, hắn ta còn cảm thấy Nhiếp Chính Vương có bụng dạ khó lường.

Tần Dục cũng không để ý tới Bàn Hậu Phát, mà người này cũng hoàn toàn không để ý tới Tần Dục, nhàn nhạt ăn xong bữa cơm.

Chờ khi ăn xong, từng người trở về chỗ mình ở, Bàn Hậu Phát lại tìm một vị võ tướng có quan hệ tốt với mình đến, sau đó buồn bực buông lời oán giận Tần Dục.

“Những nạn dân thì ăn không đủ no, mà ngược lại Đaoan Vương ở đây ăn thịt ăn cá!” Bàn Hậu Phát nghĩ đến bọn họ ăn thịt dê thì cảm thấy buồn bực.

Vị võ tướng nghe vậy, trong lòng không cho là đúng, người ta là

Vương gia, ăn chút thịt thì đã làm sao? Đây không phải là bình thường à?

Bất quá, hấn và Tần Dục có thù oán, tất nhiên sẽ không ở trước mặt Bàng Hậu Phát mà nói thay Tần Dục, lúc này lại nói: “Ăn cơm cũng liền thôi, nhưng rõ ràng trước đó Đaoan Vương đã có ý muốn thu nhận những nạn dân này, cũng không biết hấn muốn làm gì?!”

“Muốn làm cái gì?” Trong lòng Bàng Hậu Phát nhảy dựng, hấn đã sớm hoài nghi Đaoan Vương này có tâm làm phản, hiện tại xem ra hấn đã nghĩ đúng rồi!

Nhất định hấn phải nhắc nhở Hoàng Thượng chú ý!

Tâm tư của Bàng Hậu Phát thế nào, Tần Dục cũng không biết được, cho dù có biết thì hấn cũng sẽ không thêm để tâm.

Thật sự hấn cũng không có ý muốn tạo phản, nhưng vùng đất Tây Bắc này, hấn muốn nắm trong tay.

Bàng Hậu Phát nghĩ như thế nào hấn cũng mặc kệ, nhưng nếu Bàng Hậu Phát dám gây bất lợi với hấn... Thì nơi này chính là chỗ chôn của hấn ta!

- ----

Lúc này, Tần Dục đang để Lục Di Ninh xoa bóp hai chân giúp mình.

Trước kia chân của hấn gầy yếu không có sức, nhưng hiện tại đã có thịt, tuy rằng không thể khống chế hoàn toàn nhưng có thể thoáng nhúc nhích một chút.

Nếu tiếp tục kiên trì, nhất định sớm hay muộn gì chân hấn cũng có

thể khôi phục được!

“Thọ Hi, quả trứng của ta đã làm xong chưa?” Được Lục Di Ninh xoa bóp chân xong, Tần Dục lau mồ hôi trên trán mình, nhìn về phía Thọ Hi.

“Vương gia, quả trứng đã làm xong.” Thọ Hi nói xong liền đưa quả trứng Tần Dục ngằm tìm người chế tác đến cho hắn.

Lúc này Tần Dục không có sức đi bằng quả trứng, nhưng ánh mắt hắn nhìn quả trứng lại đặc biệt kiên định.

Hắn sẽ cố gắng rèn luyện hai chân mình, hắn muốn ngồi dậy.

Đã ngồi xe lăn vài năm, hắn hy vọng mình có thể đứng lên hơn bất kỳ kẻ nào khác.

Lục Di Ninh cũng không biết suy nghĩ của Tần Dục, lúc này nàng đang bụng một mâm thịt dê lên ăn.

Sau khi giúp Tần Dục chữa bệnh xong, nàng lại đói bụng.

Lúc này Lục Di Ninh đang mặc đồ của Quốc sư, tư thế ngồi ăn rất thoải mái, lại không biết ở bên ngoài có người đang rối rắm.

Kim Nham nhìn thấy Quốc sư vào phòng Vương gia, sau đó.....
Quốc sư không có đi ra!

Chẳng lẽ Quốc sư muốn ngủ cùng Vương gia? Như vậy không tốt lắm đâu?!

Chương 117: Dần dần khôi phục (2)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Cả buổi sáng hôm sau, Tần Dục chống quái trượng thử đi vài vòng trong phòng.

Chân vẫn chưa thể dùng sức, tuy nói là đi nhưng chủ yếu vẫn phải dựa vào quái trượng để chậm rãi di chuyển, không chỉ thế, mỗi một bước mà hấn đi lại giống như đi trên mũi đao vậy, hai chân vô cùng đau đớn.

Dù vậy Tần Dục vẫn rất cao hứng.

Cứ thế đi hết một vòng, cả người hấn đã thấm mệt. Dù có mệt cũng là thân thể mệt, còn tinh thần thì vô cùng phấn khởi, thậm chí khi hấn xử lý công việc còn đặc biệt nhanh hơn ngày thường. Mà khi hấn xử lý công việc, Lục Di Ninh ở bên cạnh hấn thành thoi cắn hạt dưa.

Tốc độ Lục Di Ninh cắn hạt dưa rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã cắn hết một đĩa, lúc nàng đang muốn ăn tiếp thì nghe bên ngoài có người nói: “Vương gia, Kim thống lĩnh đến.”

Tần Dục cử Kim Nham dẫn Cẩm vệ quân đi sắp xếp công việc cho nạn dân, hiện tại Kim Nham đến hấn là để bẩm báo... Tần Dục lập tức nói: “Để hấn tiến vào.”

Tần Dục nói xong lại nhìn thoáng qua Lục Di Ninh, sau đó hần phát hiện, mới chỉ thoáng chốc mà Lục Di Ninh đã buông áo choàng xuống, còn đặt tay lên bàn, dùng tay áo che mớ vỏ hạt dưa trên đó. Chỉ trong nháy mắt mà nàng đã từ Vương phi ăn không ngừng trở thành vị Quốc sư tài ba.

Kim Nham vừa tiến vào liền thấy Đoan Vương ngồi sau bàn làm việc như mọi khi, nhìn có chút mỏi mệt, nhưng một đôi mắt đặc biệt sáng, còn Quốc sư.....

Quốc sư ngồi bên cạnh Đoan Vương, tay đặt lên bàn, thoạt nhìn rất có khí thế.

Quan hệ của Quốc sư và Đoan Vương thật tốt, đêm qua ngủ lại chỗ Đoan Vương còn chưa nói, hôm nay ngài vẫn luôn giúp Đoan Vương xử lý công việc.

Kim Nham cảm thán một chút, sau đó bắt đầu bẩm báo lại sự tình, hần đã tìm người ghi chép lại tình huống của những nạn dân đó, tuy rằng có chút hỗn loạn nhưng đây là điều không thể tránh khỏi. Có vài nạn dân còn không rõ tình huống của bản thân mình.

Bấy nhiêu thôi nhưng Tần Dục đã rất hài lòng, lại nói: “Người cũng phải căn dặn Cẩm vệ quân chú ý đến hoàn cảnh cư trú của nạn dân một chút, đừng để cho bọn họ ở nơi quá bẩn hay quá rối loạn.” Hoàn cảnh quá mức dơ bẩn hay rối loạn rất dễ làm người ta sinh bệnh.

“Vương gia, ta đã cho bọn họ đào hố để lấp những vật dơ bẩn đi, sai bọn họ làm vài chuyện vặt, ta thấy so với việc để bọn họ mỗi ngày thành thơi phơi nắng thì tìm việc cho họ làm tốt hơn.” Kim Nham nói.

Tần Dục cũng cảm thấy tìm vài chuyện cho những người đó làm còn tốt hơn để bọn họ rảnh rỗi cả ngày suy nghĩ lung tung, hần gật

đều tán thành với ý kiến của Kim Nham, sau đó lại dặn hấn ta tách riêng đám nạn dân ra. Những cô nhi thì đặc biệt chăm sóc bồi dưỡng, nam nhân độc thân cũng tách riêng với nữ nhân, những người có tay nghề được phân riêng...

Bọn họ có rất nhiều việc cần hoàn thành, mà chờ khi bọn họ làm xong thì có lẽ những nạn dân đó cũng nghỉ ngơi đủ rồi.

Sau khi Tần Dục gặp Kim Nham, lại gặp vài người khác, tỷ như Vương Kỳ Khai, hấn và Vương Kỳ Khai giao lưu rất nhiều, nhưng chưa bao giờ đơn độc triệu kiến Bàng Hậu Phát.

Tần Dục không muốn tự làm bản thân mình mất hứng, thời gian đi cãi nhau với những người không thích mình, chi bằng dùng nó để rèn luyện đôi chân, như vậy mới có thể mau chóng hồi phục.

Cuối cùng, Đại Tần sắp phải đối mặt với một cuộc nổi loạn.

Tuy ở đời trước Đại Tần bị người Nhung tiêu diệt, nhưng trước khi người Nhung tiến vào biên giới thì bản thân Đại Tần đã bị phân chia thành những mảnh nhỏ.

Tần Dục không muốn tự ngược bản thân nên lười phải nói chuyện với Bàng Hậu Phát, mà thái độ này của hấn lại khiến Bàng Hậu Phát rất phẫn nộ.

Ấy thế mà Đaoan vương không phân việc cho hấn làm, cứ như vậy bỏ hấn qua một bên... Thật là buồn cười!

Tâm trạng của Bàng Hậu Phát rất tệ, nhìn thấy đám người Vương Kỳ Khai đều tươi cười đầy mặt, trong lòng càng thêm khó chịu.

Tuy đã sắp xếp cho các nạn dân xong rồi, nhưng mỗi ngày đều có

người qua đời, tương lai bọn họ càng không biết sẽ bị Đao Vương an bài như thế nào... Đám người Vương Kỳ Khai còn cao hứng cái gì?

Bàng Hậu Phát nghĩ như vậy, liền viết một tấu chương gửi về Kinh thành.

Chờ thêm mấy ngày, hấn phát hiện Quốc sư rất thân cận với Đao Vương, lại từ miệng của vài binh lính nên biết chuyện Quốc sư giúp đỡ Đao Vương đánh bại thổ phỉ huyện Vạn Sơn, còn giúp Đao Vương thu phục Đông đại doanh, lập tức liền viết thêm tấu chương gửi đi.

Trong triều, Tần Tề liên tiếp nhận được tấu chương của Bàng Hậu Phát gửi tới, xem xong mày không khỏi nhíu chặt.

Mấy ngày nay hấn nhận được không ít tấu chương gây bất lợi cho Đao Vương. Tuổi Tần Tề không lớn, thậm chí hiện tại còn chưa có đại hôn, đúng là lứa tuổi nhìn nhận mọi việc chưa sâu. Quan hệ của hấn và Tần Dục không tệ, còn có thư từ qua lại nên một lòng tin tưởng Tần Dục.

Thật sự mà nói, nếu hấn không tin Tần Dục thì còn có thể tin tưởng ai đây?

Đại Tần có rất nhiều Vương gia được cấp đất phong, những Vương gia này đều sống xa hoa lãng phí, cũng không có ai trong bọn họ nguyện ý giúp đỡ an trí nạn dân cả!

Nếu không phải Đao Vương chủ động nguyện ý an trí nạn dân, nói không chừng hiện tại Trung Nguyên đã sớm loạn cả lên rồi!

Tần Tề nhìn những tấu chương này, cuối cùng hấn nổi lên tâm lý

phản nghịch, không chỉ không nảy sinh mối hiềm khích với Tần Dục mà còn đồng tình với Tần Dục.

“Con của ta làm không tồi.” Thục Phi cười nói với Tần Tề, nhi tử của bà có tính cách thế nào không ai rõ ràng hơn bà được, mà Tần Tề tin tưởng Tần Dục đến vậy, là do bà cố tình dẫn đường.

Đoan Vương đã đến Tây Bắc, cũng đã khống chế được quân đội ở đó, dưới tình hình hiện tại thì hòa thuận với hãn sẽ tốt hơn so với việc hai bên trở mặt nhau.

Cho dù nhi tử của bà muốn gây phiền toái cho người khác cũng tuyệt đối không được tìm Tần Dục.

Những quan viên ở Giang Nam vẫn luôn không nộp thuế, Quách Bình ở Hồ Quảng cất giữ nhiều binh khí, các phiên vương cả ngày khóc than đòi bạc từ triều đình.... Những người này còn đáng trách hơn nhiều so với Tần Dục.

Tần Dục vẫn rất dễ thương lượng, năm nay vì Trung Nguyên đại hạn nên triều đình không đủ lương thực, số quân lương đưa đến Tây Bắc thiếu hai phần cũng không nghe hãn có bất mãn gì.

Đương nhiên Tần Dục biết thái độ của Tần Tề thế nào. Hãn tiếp xúc với Tần Tề không nhiều, ban đầu để Tần Tề đăng cơ là vì như vậy sẽ có lợi với hãn, không đến mức ngáng chân hãn mà thôi, nhưng với tình hình hiện tại, Tần Dục cảm thấy hơi có lỗi với Tần Tề.

Vốn dĩ là Tần Tề không muốn đăng cơ. Mà xem tình hình hiện tại của Đại Tần, Tần Tề là Phiên vương lên đăng cơ sẽ hợp lý hơn Tần Dục.

Bàng Hậu Phát làm mọi cách muốn nắm nhược điểm của Tần Dục,

nhưng hắn chưa nắm được chút nhược điểm nào, rốt cuộc sau khi ở lại nửa tháng, hắn cũng rời đi với Vương Kỳ Khai.

Mà lúc này đã bước sang năm mới.

Năm đầu Tần Dục ở Tây Bắc rất đơn sơ. Tất nhiên, dù sao hắn cũng là Vương gia, ăn uống vẫn không tẻ, bên quân đội Tây Bắc mới thật sự là không được ăn uống đàng hoàng.

Chỗ bọn họ cái gì cũng thiếu, muốn ăn cơm trắng cũng khó, còn thịt cá thì khỏi phải nói đến, không chỉ có như thế, bọn họ còn phải đề phòng người Nhung.

Đáng mừng là năm trước khi Lý Sùng An giao thủ với người Nhung đã giết chết rất nhiều quân địch, cho nên mùa đông năm nay không có nhiều quân đội người Nhung đi xuống phía Nam như những năm trước.

Dù không có đại đội nhưng vẫn có tiểu đội. Lúc này, những thành lũy mà trước đó Tần Dục chỉ đạo nhóm phụ binh xây dựng đã có tác dụng.

Về phía người Nhung cũng không có thống nhất, những bộ lạc đều là tách riêng, khi nào cần đánh giặc mới tập trung lại, khi bọn họ đánh giặc thì trước nay đều sẽ không chú ý đến binh pháp mưu lược, chỉ biết xông thẳng ra chiến trường mà đánh, giết người đoạt đồ vật xong liền chạy.

Lúc đánh giặc là như vậy, một số ít người đến Đại Tần cướp bóc càng là như thế. Căn bản bọn họ sẽ không che giấu mình, còn đến vào ban ngày thì càng có lợi cho quân đội Tây Bắc.

Trong những thành lũy vẫn luôn có người canh gác, xa xa nhìn thấy

có người Nhung xuất hiện là bọn họ liền đốt khói báo động, mà chỉ cần nhìn thấy khói báo động thì quân Tây Bắc mấy ngày nay được ăn uống no đủ sẽ như sói như hổ mà ra nghênh chiến.

Đoan Vương đã hứa, mặc kệ là ai, chỉ cần giết và đoạt được đồ vật của người Nhung thì đều được chia phần!

Trước kia khi giao chiến với người Nhung thì con số thương vong của binh lính Tây Bắc rất cao, dù sao sức chiến đấu của quân đội Tây Bắc so ra vẫn kém người Nhung, nhưng năm nay đã khác.

Năm nay con số thương vong của binh lính đã giảm đi rất nhiều so với năm trước.

Được ăn uống no đủ còn được huấn luyện mấy tháng, nên tất nhiên sức chiến đấu sẽ tăng đáng kể. Vì thế biên quan năm nay có khung cảnh thái bình hiếm thấy. Đêm giao thừa, tất cả các tướng sĩ đều được chia thịt ăn.

Thịt là thịt ngựa, khi giao chiến với người Nhung tất nhiên ngựa cũng sẽ có thương vong, mà những con ngựa bị chết đều được Tần Dục đặt trong hầm băng, hiện tại vừa lúc có thể lấy ra cho binh lính ăn.

Tần Dục lo rằng nếu bình thường đem thịt ngựa ra cho các tướng sĩ ăn, thì sẽ có vài người vì muốn ăn thịt mà trong lúc giao chiến sẽ giết chết ngựa của người Nhung, nên hắn đem ngựa chết đi đông lạnh, thật không nghĩ rằng, cuối cùng số thịt này lại giúp binh lính Tây Bắc hiện tại có thịt ăn, mỗi người đều được phân cho một ít thịt.

Phần thịt thì cho các tướng sĩ Tây Bắc ăn, chân ngựa đầu ngựa hay xương cốt linh tinh thì đưa đến cho các nạn dân, bọn họ băm nhỏ bỏ vào canh cải trắng nấu lên, cũng coi như là để nạn dân nếm được chút vị thịt.

Chờ sang năm mới, những nạn dân đó sẽ phải làm việc cho Tần Dục.

- ----

Ăn tết xong, hai chân Tần Dục cũng có thêm chút sức lực.

Vào một ngày nào đó, sau khi hấn ném quả trượng xuống, ấy vậy mà hấn không có lập tức ngã xuống. Phát hiện ra điều này, Tần Dục có loại cảm giác hăng hái khác thường, giây tiếp theo, hấn lao đảo đi sang bên cạnh...

Tần Dục bị Lục Di Ninh ôm chặt.

Vóc dáng Tần Dục rất cao, mà vóc dáng Lục Di Ninh lại rất thấp, khi ôm lấy hấn, đầu nàng chỉ đến ngực hấn mà thôi. Tần Dục cười khẽ một tiếng, gác cằm mình lên đầu Vương phi.

Đây là lần đầu tiên hấn từ trên cao nhìn xuống Vương phi của mình, cảm giác rất không tệ.

“Cằm của chàng quá nhọn, đầu ta có hơi đau.” Lục Di Ninh nghiêm túc nhìn Tần Dục.

“Xin lỗi.” Tần Dục cố gắng đỡ Lục Di Ninh đứng thẳng, không nén được mà cười rộ lên.

Chương 118: Dần dần khôi phục (3)

Edit: Hanglulu

Beta: Vĩnh An

Mùa xuân ở Tây Bắc đến rất muộn, Tần Dục đã bắt đầu cho nạn dân cùng với phụ binh ngừng việc khai phá vào mùa đông. Mùa xuân đến nên nhiều khu đất ở Tây Bắc đều được khai phá để trồng lương thực.

Ruộng đất mới khai phá cũng không quá phì nhiêu màu mỡ, chỉ sợ sản lượng lương thực trong tương lai sẽ không cao, nhưng vẫn là niềm hi vọng cho nạn dân.

Lúc này vẫn còn nạn dân từ Trung Nguyên kéo đến Tây Bắc. Tần Dục thu nhận hết tất cả, đồng thời cũng cảm thấy áp lực cực lớn. May mắn là hắn đã chuẩn bị rất nhiều để có thể hỗ trợ những nạn nhân này.

Tần Dục chưa bao giờ bận đến thế, mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải xử lý, mà mỗi ngày Tây Bắc đều phát sinh những biến đổi lớn.

Tây Bắc vốn từng là nơi không có người ở, nay càng trở nên đông đúc, quân đội cũng được mở rộng hơn.

Đương nhiên, điều ngạc nhiên nhất đối với Tần Dục là cuối cùng hắn đã có thể đứng dậy.

Tần Dục dựa vào quai trượng để đứng vững rồi sau đó di chuyển từ từ về phía trước. Tuy vẫn không thể so sánh được với những người bình thường, nhưng tất cả điều này đã làm hắn vô cùng vui mừng.

Mà tối nay còn xảy ra một việc làm Tần Dục hết sức kinh ngạc.

Hắn giật mình tỉnh dậy nửa đêm vì quần ướt. Dĩ nhiên không phải là do hắn tiểu tiện, mà hắn lại một lần nữa "trở thành".

Trước kia, khi lần đầu gặp chuyện này, hắn còn có chút không hiểu rõ, nhìn người hầu hạ xung quanh còn có biểu tình chế nhạo của mẫu hậu, hắn càng không biết rõ nguyên nhân, nhưng bây giờ hắn đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Tần Dục cực kỳ vui mừng, Lục Di Ninh nhích lại gần, cái mũi động đậy: "Mùi này là gì?"

"Mùi hương thật kì quái." Lục Di Ninh lại nói tiếp.

Tần Dục gần như bật dậy từ trên giường, hô to: "Thọ An!"

Hôm nay Thọ An canh giữ ở bên ngoài, nghe được Tần Dục kêu to, hắn vội vàng tiến vào, lập tức ngửi thấy mùi hương kì lạ, Tần Dục còn sai hắn đi lấy quần.

Thọ An cùng Thọ Hỉ đều lớn tuổi hơn Tần Dục, có thể nói là nhìn Tần Dục lớn lên, tự nhiên liền biết hiện tại Tần Dục đã khôi phục, tâm trạng vô cùng xúc động.

Bọn họ làm thái giám chính là gửi gắm cả cuộc đời ở trên người chủ tử, Tần Dục có tiền đồ, tương lai bọn họ có thể phong quang vô hạn, ngược lại, nếu Tần Dục không có tiền đồ, thậm chí làm trái chức vụ, khẳng định cuộc sống sau này của bọn họ sẽ không quá tốt.

Tuy Tần Dục xảy ra chuyện nhưng bản lĩnh không nhỏ, Thọ An cũng không vì vậy mà tuyệt vọng, chỉ là Tần Dục không có con nối dõi, hẳn vẫn có chút lo lắng cho tương lai.

Hiện tại hẳn không cần phải lo nữa!

Mỗi ngày Vương gia cùng Vương phi đều ngủ chung, nói không chừng bọn họ sẽ sớm có tiểu chủ tử!

Vương phi lợi hại như vậy, biết đâu có thể một lần sinh được vài đứa!

Thọ An rạo rức mà nhìn Tần Dục thay quần, lại chuyển qua nhìn bụng Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh trầm mặc không nói chuyện, thẳng đến khi Thọ An đi rồi, mới nhìn về phía Tần Dục: "Chàng đái dầm sao?"

Tần Dục: "..."

- - -

Trong vô thức, Tần Dục đã ở Tây Bắc được một năm.

Đất hoang cũ giờ đã trở thành cánh đồng trồng đủ loại cây trồng, nhìn cây cối xanh tươi, các bá tánh Tây Bắc cuối cùng cũng công nhận Tần Dục.

"Trước đây lão phu còn lo lắng vị Vương gia này sẽ gây khó dễ cho chúng ta, vậy mà Đaoan Vương lại đối xử với chúng ta rất tốt."

"Thật ra ta không lo lắng về Vương gia, trước đây ta lo lắng về

những nạn dân đó... Kết quả là khi những nạn dân tới đây lại giúp đỡ chúng ta làm rất nhiều việc."

"Đúng vậy, những giếng nước đó, những con đường đó, tất cả đều được người Trung Nguyên sửa chữa, may mà có bọn họ."

.....

Bá tánh Tây Bắc bàn luận sôi nổi, nói xong lại đi xem ruộng đất nhà mình.

Chỉ cần nghĩ đến năm nay vẫn không phải nộp thuế, bọn họ liền hưng phấn, đối với chuyện tương lai cũng tràn ngập hi vọng.

Đương nhiên, đối với tương lai tràn ngập hy vọng không chỉ có bọn họ mà còn có quân Tây Bắc cùng những nạn dân đến từ Trung Nguyên. Đặc biệt là những nạn dân, khi bị đưa tới Tây Bắc, thật ra bọn họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần ra chiến trường, chỉ mong Đaoan Vương có thể cho bọn họ một bữa ăn no rồi bọn họ đi chiến đấu cũng được, kết quả...

Vậy mà Đaoan Vương không làm hại họ, còn cho bọn họ đồ ăn thức uống và một cuộc sống tốt.

Tuy rằng muốn ăn cơm là phải làm việc, nhưng đây không phải là điều phải làm hay sao? Những nạn dân này đều đã chịu qua cảnh đói khổ, được ăn no lại càng dốc sức làm việc, đối với vị Vương gia Tần Dục này lại càng hết sức kính trọng.

Tuy nhiên Tần Dục không phải được hoan nghênh nhất trong lòng các nạn dân. Bọn họ càng thích quốc sư hơn.

Tuy rằng quốc sư rất ít khi xuất hiện, nhưng người có rất nhiều bản

lĩnh thần kỳ, là tín ngưỡng của bọn họ, nhóm nạn dân vô cùng kính trọng đối với vị quốc sư này.

Nghe nói lúc trước Đao Vương thu nhận và giúp đỡ bọn họ là do quốc sư chỉ điểm!

Đối với nhóm nạn dân mà nói, quốc sư quả thật chính là nhân vật sánh ngang hàng với thần tiên. Bởi vậy, lúc Lục Di Ninh mặc trang phục quốc sư xuất hiện ở nơi ở tập trung của các nạn dân, những người này lập tức quỳ xuống.

Ở nơi này đều là nữ nhân cùng hài tử. Các nàng không cần phải làm những việc quá nặng nhọc, nhưng cũng đảm nhiệm làm quần áo giày dép, lại phải giúp đỡ làm một ít đồ vật khác nên rất bận.

Chẳng qua không một ai ở đây oán giận. Trước kia họ làm rất nhiều công việc để sống, cũng không chắc chắn sẽ có cơm ăn, hiện tại họ rất vừa lòng, từ đáy lòng càng thêm kính trọng đối với quốc sư.

Lục Di Ninh đã quen khi bị người khác quỳ lạy, nhìn những người này quỳ xuống, nàng vô cùng bình tĩnh.

Lần này nàng và Tần Dục cùng nhau đến đây là vì Tần Dục muốn tìm một vài đứa trẻ để học y, về sau cũng có thể trở thành quân y trong quân đội.

Tần Dục đang cùng người khác thương lượng việc này, nàng cảm thấy chán, liền đi ra ngoài một chút.

"Quốc sư!" Một thanh âm vang lên, Lục Di Ninh quay đầu liền thấy Chiêu Dương.

Chiêu Dương cùng Tần Dục tới Tây Bắc, sau khi tới Tây Bắc, vì Tần

Dục quá bận nên không thể lo lắng cho nàng, nhưng nàng cũng không mấy để tâm, thật ra nàng đã tìm được chuyện mà bản thân có thể làm rồi.

Một năm này, Chiêu Dương vẫn luôn ở bên chăm sóc cho những đứa nhỏ.

Ngay từ đầu nàng chăm lo những đứa trẻ huyện Vạn Sơn, dạy bọn nhỏ đọc sách nhận biết chữ, sau lại bắt đầu chăm lo những đứa trẻ nạn dân, cũng như vậy dạy bọn nhỏ đọc sách nhận biết chữ.

Mỗi ngày nàng đều rất bận, cũng không còn béo nữa, thân thể cùng tinh thần càng ngày càng tốt.

Lục Di Ninh liếc mắt nhìn Chiêu Dương một cái, gật đầu với nàng: "Công chúa."

Lúc nàng là Vương phi quan hệ với Chiêu Dương không tồi, Chiêu Dương còn luôn tặng đồ ăn cho nàng, nhưng hiện tại nàng là quốc sư, Chiêu Dương còn không biết quốc sư chính là nàng...

Việc Lục Di Ninh chính là quốc sư chỉ có những người hầu hạ bên cạnh Tần Dục biết, cũng chỉ dừng lại tại đó.

Chiêu Dương vẫn luôn sùng bái quốc sư, thấy quốc sư nói chuyện với mình liền không khỏi vui mừng, thậm chí cảm thấy tay chân có chút thừa thãi.

Chiêu Dương không nói tiếp, Lục Di Ninh quay đầu đi cũng không để ý tới nàng nữa.

Thấy vậy Chiêu Dương không khỏi có chút mất mát, chẳng qua là nàng xốc lại tinh thần thật nhanh để đi theo.

Lục Di Ninh chậm rãi đi dạo trong doanh trại ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, đột nhiên nghe thấy âm thanh ồn ào phát ra từ chỗ nào đó.

"Có người sắp sinh!"

"Nhanh đi chuẩn bị!"

"Nàng ta sắp sinh rồi!"

.....

Ở chỗ này có rất nhiều nữ nhân đều đã có trượng phu, chỉ là trượng phu của bọn họ muốn đi theo quân lính ra ngoài làm công, các nàng lại ở bên này làm việc nên thời gian ở cùng trượng phu cũng không nhiều lắm.

Nhưng ngay cả như thế cũng vẫn có thể ở chung, mà sau khi ở chung... không thể không thiếu người mang thai.

Lúc này lại có một thai phụ sắp sinh.

Đây là lần sinh nở thứ hai của thai phụ này, các nữ nhân ở đây đối với việc sinh sản đã thấy nhiều nên cũng không chê trách.

Chẳng qua sản phụ này vẫn có chút không giống người thường, nàng sinh đặc biệt nhanh, trong chốc lát liền mở cửa huyết, đã có thể thấy đầu đứa bé.

Ngay cả người bình thường cũng sợ lần sinh thứ hai, phải đau một lúc lâu qua một hai canh giờ mới có thể sinh, nhưng khi nàng ấy hô đau lập tức liền sinh, không chờ được người khác dìu nàng trở về phòng.

"Vận khí nàng ấy thật tốt, nhanh như vậy đã sinh."

"Đúng vậy, như thế này cũng quá nhanh đi, đây là muốn sinh ở trên đường."

"May mắn cho nàng là có chúng ta đây, nếu là ở những nơi trước sau hoang vắng thì phải chịu khổ."

.....

Các nữ nhân vừa nói vừa gọi người đến hỗ trợ, kết quả một nữ nhân trong đó xoay người lại, thấy được một người đáng lẽ không nên xuất hiện ở nơi này.

"Quốc sư?!" Nữ nhân kia sợ hãi kêu lên.

Một người khác nghe được lời này vội vàng quay đầu lại, sau đó nhìn thấy quốc sư một thân áo đen đang đứng cách đó không xa nhìn về phía bên này.

Trong lúc nhất thời những người này không quan tâm đến sản phụ mà lần lượt quỳ xuống, sau đó kích động nhìn Lục Di Ninh, hướng về phía Lục Di Ninh mà dập đầu.

"A!" Đúng lúc này, sản phụ kia kêu lên một tiếng sợ hãi, hài tử đã được sinh ra.

Thấy một màn như vậy, trong lòng nữ nhân này vô cùng lo lắng!

Nữ tử sinh sản vẫn luôn bị cho dơ bẩn, này... Bọn họ làm ô uế đôi mắt của quốc sư, quốc sư có thể tức giận hay không?

Những người này đều lo lắng quốc sư sẽ tức giận vì cho rằng hấn là một nam tử, nhưng quốc sư thấy thai phụ sinh sản thì hoàn toàn không thèm để ý.

Quốc sư cũng không phải là người thường, không thể đem hấn trở thành nam nhân bình thường.

Lục Di Ninh không tức giận mà lại rất ngạc nhiên.

Thì ra hài tử được sinh ra như vậy?

Lục Di Ninh tò mò liếc nhìn nữ nhân đang nằm ở kia, nhìn thấy nàng ra rất nhiều máu, có vẻ rất khó chịu, lập tức nói: "Các người chăm sóc tốt cho nàng." Nói xong, nàng còn đi đến bên cạnh nữ nhân kia, sau đó đem tay đặt ở trên đầu nàng ấy.

Khuôn mặt nữ nhân kia trong nháy mắt sáng lên, thấy một màn như vậy, nữ nhân xung quanh lại muốn quỳ xuống.

Chỉ là bọn họ vừa định quỳ xuống, liền phát hiện quốc sư đã không thấy đâu. Cũng không phải không thấy, mà là đã đi quá xa.

Quốc sư đi rồi, bọn họ cũng không cần quỳ nữa, các nữ nhân đối mặt nhìn nhau, sau đó liền chăm sóc cho đứa bé kia.

"Đây là đứa trẻ sinh ra trước mắt quốc sư, tương lai chắc chắn có được nhiều phước lành!" Những người xung quanh nghe vậy thấy có lý liền sôi nổi gật đầu.

Bọn họ đều cảm thấy quốc sư đến xem là vì đứa nhỏ này không bình thường, lại không biết lúc này Lục Di Ninh đã bị dọa sợ.

Thì ra sinh hài tử là như thế này.

Rốt cuộc hài tử bị bỏ vào trong bụng bằng cách nào?

Lục Di Ninh cùng Hồ phu nhân học y rất lâu, y thuật đã tốt lên rất nhiều, nhưng Hồ phu nhân cũng không nói cho nàng biết sinh hài tử là như thế nào, nàng dốt đặc cán mai về phương diện này.

Lúc Lục Di Ninh trở lại bên người Tần Dục có chút hoảng hốt.

Nếu nàng không mang áo choàng, chắc chắn Tần Dục sẽ nhìn ra sự bất thường của nàng, nhưng lúc này Lục Di Ninh lại mang theo áo choàng, Tần Dục cũng không nhận ra được gì.

Lúc này Tần Dục đang sắp xếp việc của người Nhung.

Lúc đầu đến Tây Bắc, Tần Dục đã cho hai người Hà Diệp Đồng cùng Ngô Thiên Dương huấn luyện người do thám tin tức, mà lúc này đã có được một ít hiệu quả, trên tay bọn họ có không ít người do thám.

Mà hiện tại, Tần Dục hy vọng có thể phái một ít người đi đến nơi ở của người Nhung.

"Bình thường bá tánh Đại Tần đi qua sẽ bị người Nhung giết chết, nhưng nếu giả bộ làm nhà sư, bọn họ sẽ được đối xử cung kính." Hà Diệp Đồng nói: "Nếu nhà sư này biết một chút y thuật thì càng được hoan nghênh, thần tính toán sẽ sắp xếp mấy nhà sư như vậy."

"Được." Tần Dục gật đầu đồng ý.

Hai bên thảo luận các công việc cụ thể, không bao lâu đã thảo luận xong.

"Ta thấy người phía trước đi đến giống như Lý tổng binh, hẳn tới đây

làm gì?" Tần Dục đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước liền tò mò hỏi.

"Lý tổng binh phu nhân đã tới, Lý tổng binh chắc là đi tìm phu nhân của hần." Hà Diệp Đồng nói.

"Bây giờ Lý tổng binh chỉ có một khuê nữ, phu nhân hần tới nơi này là vì muốn sinh nhi tử." Ngô Thiên Dương tiếp lời.

"Không tồi." Tần Dục cười nói.

Ngô Thiên Dương cùng Hà Diệp Đồng đồng thời sửng sốt, lúc này mới phản ứng kịp, Tần Dục hỏi bọn hần chuyện này, thật ra là muốn biết tin tức của bọn họ có đầy đủ hay không.

Ngô Thiên Dương cùng Hà Diệp Đồng thật nhanh liền rời đi.

Tần Dục cũng không đem chuyện Lý Sùng An phu nhân tới tìm Lý Sùng An sinh nhi tử để ở trong lòng, nhưng Lục Di Ninh không giống vậy, sau khi nàng vô ý nghe được, lại đối với chuyện này có thêm suy nghĩ.

Lý Sùng An phu nhân muốn sinh nhi tử? Nàng có nên nhanh chân đến xem hay không?

Nàng cũng muốn sinh hài tử, sinh hài tử cho Tần Dục, cũng không biết phải sinh như thế nào...

Nữ nhân đó cùng hài tử ở cách Đoan Vương phủ không xa, ở gần đó có rất nhiều phòng, rất nhiều tướng lĩnh của quân Tây Bắc đều đặt nhà của họ ở nơi này, thậm chí rất nhiều người trực tiếp cưới nạn dân làm vợ.

Bình thường bọn họ đều ở tại doanh trại quân đội, nếu rảnh sẽ đến

nơi này gặp người nhà, hôm nay Lý Sùng An tới đây. Biết Đao Vương ở bên này, hắn còn đặc biệt đến gặp mặt.

Thái độ của Tần Dục đối với Lý Sùng An cùng người bình thường giống nhau, nhưng Lục Di Ninh...

Lý Sùng An bị Lục Di Ninh nhìn đến không được tự nhiên.

Tầm mắt Quốc sư giống như vẫn luôn đặt ở trên người hắn, đây là có chuyện gì? Hay là quốc sư có tiên đoán gì?

Lý Sùng An cực kỳ tò mò, nhưng lại không có cơ hội đi hỏi.

Sau khi gặp mặt chào hỏi Tần Dục, Lý Sùng An liền về nhà, lại không biết có người đi theo phía sau hắn.

Lục Di Ninh nói với Tần Dục mình đi ra ngoài có việc phải làm, sau đó liền đuổi theo Lý Sùng An, tính toán xem Lý Sùng An cùng phu nhân hắn sinh nhi tử như thế nào, nàng cùng Tần Dục cũng cùng nhau sinh một đứa.

Nàng muốn có hài tử, tốt nhất lớn lên giống Tần Dục!

Chỗ ở của Lý Sùng An cũng không lớn, còn không có hạ nhân, Lục Di Ninh lặng yên không một tiếng động đáp trên nóc nhà...

- ----

Editor: Anh thì bắn pháo bông trong quần, chị thì đi rình vợ chồng nhà người ta. Thật chịu không nổi với vợ chồng hai anh chị

Chương 119: Tình phu thê (1)

Edit: Hanglulu

Beta: Vĩnh An

Lục Di Ninh biến mất.

Lục Di Ninh vẫn luôn hiểu chuyện, Tần Dục cũng không can thiệp hành tung của nàng, kết quả là không thấy Lục Di Ninh đâu.

Lúc đầu Tần Dục chỉ nghĩ Lục Di Ninh đi dạo xung quanh nơi ở của nạn dân, nhưng hẳn đã phái người đi dò hỏi, căn bản không ai gặp qua quốc sư.

Lục Di Ninh đã đi đâu?

Tần Dục trong lòng căng thẳng, có chút lo sợ.

“Tìm được quốc sư rồi sao?” Tần Dục sai Triệu Nam đẩy mình ra bên ngoài, hỏi Kim Nham.

“Vương gia, không tìm thấy.” Kim Nham nói, nhìn đến dáng vẻ khẩn trương của Tần Dục, có chút khó hiểu: “Vương gia, quốc sư luôn xuất quỷ nhập thần, ngài ấy nếu đã đi rồi, chúng ta ai có thể tìm được? Đây là...”

Vương gia đây là làm sao? Vị kia chính là quốc sư nha, quốc sư đại nhân sau khi rời đi, ai có thể tìm được ngài ấy đây?

Hơn nữa..... Quốc sư đại nhân không phải thường hay rời đi sao?

Kim Nham cũng không rõ thân phận thật sự của quốc sư, lúc này đặc biệt khó hiểu, Triệu Nam lại hiểu rõ lo lắng hiện tại của Tần Dục: “Vương gia, thuộc hạ dẫn người tự mình đi tìm.”

“Đi đi.” Tần Dục đồng ý không chút do dự.

“Vương gia, Triệu đại nhân chịu trách nhiệm về sự an toàn của ngài.” Kim Nham có chút sốt ruột.

“Hôm nay người có trách nhiệm bảo vệ bốn vương.” Tần Dục nhìn về phía Kim Nham, sau đó đem tất cả thân tín bên người phái ra ngoài tìm Lục Di Ninh.

Thời gian trôi qua nhanh, nhưng Lục Di Ninh vẫn chưa trở về, Triệu Nam cũng không truyền tin tức về.

Lục Di Ninh... Nàng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không?

Không không, nàng chắc sẽ không có chuyện gì đâu, hấn đã nói qua với nàng đừng rời khỏi đây, chỉ cần không rời khỏi khu vực này, Lục Di Ninh chắc chắn sẽ không có việc gì.

Như vậy là chính nàng rời đi?

Sau một năm phát triển, tình hình ở Tây Bắc đã trở nên tốt hơn, ít nhất là lúc này, Tần Dục thậm chí còn không muốn ăn thịt gà, bây giờ trên tay hấn còn có hấn một trang trại nuôi gà, chuyên sử dụng hạt giống cỏ để nuôi gà.

Hôm nay, hấn cho người làm một con gà, nửa hầm canh nửa kho tàu, kết quả thức ăn đã sớm nguội mà Lục Di Ninh vẫn chưa trở về.

“Vương gia, ngài ăn một chút gì đi.” Thọ Hỉ khuyên nhủ, bây giờ trời đã khuya, nhưng Vương gia cái gì cũng chưa ăn...

“Ta ăn không nổi.” Tần Dục nói xong lại phân phó: “Đem món ăn mặn đặt trên bếp lò hâm nóng, thức ăn chay người thường xuống dưới ... Để đầu bếp chờ, chờ Di Ninh trở lại, lại sai hắn làm vài món ăn.”

“Vâng, Vương gia.” Thọ Hỉ nói, lại lo lắng mà nhìn Tần Dục một cái.

Vương gia nhà hắn coi trọng Vương phi không cần nói rõ, nhìn thì Vương phi cả ngày dính lấy Vương gia, nhưng thật ra... Vương gia làm sao rời xa Vương phi được?

Thọ Hỉ thấy sự trầm mặc của Vương gia nhà mình, làm hắn cũng muốn cùng Triệu Nam đi tìm Lục Di Ninh.

Thọ Hỉ thật đau lòng Vương gia. Mà Tần Dục hiện tại rất lo lắng, không có cách nào bình tĩnh lại được.

Lục Di Ninh đã đi đâu?

Lục Di Ninh có thể rời đi luôn không?

Tần Dục càng nghĩ càng rối rắm, cuối cùng, lại là nhịn không được có chút sợ hãi.

Theo thói quen quay người lại là có thể nhìn thấy Lục Di Ninh, hiện tại Lục Di Ninh đột nhiên biến mất lâu như vậy, thậm chí đã sớm qua thời gian ăn cơm còn không trở lại, Tần Dục không tìm được mà có chút hoảng hốt.

Sau khi đến Tây Bắc, hắn rất bận, bởi vậy ít nhiều không chú ý đến

Lục Di Ninh, nàng có phải muốn rời đi... hay không?

Tần Dục biết rõ, Lục Di Ninh bây giờ cùng Lục Di Ninh trước kia đã hoàn toàn không giống nhau.

Mấy năm nay, Lục Di Ninh sớm đã không còn ngu ngơ, nàng đã trưởng thành rất nhiều.

Bây giờ nàng cái gì nên biết cũng đã biết, hoàn toàn có thể sống tốt sau khi rời khỏi hắn.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Tần Dục không khỏi đau xót, ngay sau đó liền lo lắng. Di Ninh của hắn đơn thuần như vậy, có khả năng bị người ta lừa gạt hay không?

Đủ loại cảm xúc quay cuồng ở trong lòng Tần Dục, mà lúc này, bên ngoài trời đã tối như mực.

“Thọ Hi, đẩy ta đi ra ngoài.” Tần Dục nói.

Thọ Hi đẩy Tần Dục ra ngoài.

Tần Dục hy vọng Lục Di Ninh có thể nhào vào trong vòng tay của mình, nhưng trên thực tế cái gì cũng không có.

Gió đêm lành lạnh thổi lên người, Tần Dục cảm thấy thân thể của mình đều lạnh.

Vào lúc này, Lục Di Ninh đang quỳ trên nóc nhà Lý Sùng An, sau đó nhìn lên tình hình bên dưới.

Trước đây nàng thấy rất nhiều cảnh ở chung Lý Sùng An cùng thể tử của hắn, học được rất nhiều thứ, nhưng lần này...

Nàng cái gì cũng chưa nhìn thấy. Lý Sùng An cùng thê tử thổi đèn, không chỉ thế, giường bọn họ còn có mùng chống muỗi chặn mất tầm nhìn của Lục Di Ninh, làm nàng không nhìn thấy được gì, chỉ có thể nghe được một ít âm thanh đờ nện phát ra.

Lý Sùng An bắt nạt thê tử của hắn? Bằng không sao thê tử của hắn lại phát ra thanh âm như vậy?

Không nghĩ đến, Lý Sùng An lại là người xấu!

Lục Di Ninh suy nghĩ một lúc, mở cửa sổ, lén vào.

Sợ hàm oan Lý Sùng An, Lục Di Ninh lén lút nhìn xuyên qua khe hở màn.

Sau đó, nàng liền trợn tròn mắt. Phu thê Lý Sùng An vậy mà trơn bóng...

Trong bóng tối Lục Di Ninh có thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, có thể thấy rõ phu thê Lý Sùng An đang làm gì, mặc dù hai người này không nói chuyện, Lục Di Ninh vẫn cảm thấy như vậy mới là phu thê chân chính.

Tại sao Tần Dục vẫn luôn không chịu cởi quần áo?!

Lục Di Ninh không khỏi có chút mất mát.

Lúc này, Lý Sùng An vô tình xoay người lại, đột nhiên phát hiện... Bên ngoài có người?!

Bên mép giường hắn, lại có một người đang đứng?

Quá sợ hãi, Lý Sùng An lập tức mềm xuống, đột nhiên nhảy dựng lên: “Ai?”

Là người Nhung? Có phải là người Nhung tới hay không?!

Hắn xúc mừng lên đuổi theo, nhưng một thanh âm phát ra, người nọ đã biến mất.

“Có chuyện gì xảy ra với chàng vậy?” Thê tử Lý Sùng An nhíu mày.

“Vừa rồi bên ngoài có người!” Lý Sùng An nói xong vội vàng mặc y phục vào.

Hắn không yên tâm, hắn muốn ra ngoài xem một chút!

Mặc xong quần áo Lý Sùng An mới chạy ra ngoài được vài bước, liền gặp Triệu Nam đang ra ngoài tìm người.

“Triệu thống lĩnh, tại sao ngươi không bảo vệ bên cạnh Vương gia?” Lý Sùng An hỏi.

“Quốc sư không thấy đâu, ta đi tìm quốc sư.” Triệu Nam nói.

“Không thấy quốc sư? Vừa rồi trong phòng ta xuất hiện một bóng người, có thể là người Nhung đến... Quốc sư có thể phát hiện ra cái gì rồi hay không!” Lý Sùng An nói.

“Trong phòng ngươi xuất hiện một kẻ thần bí? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Triệu Nam đột nhiên hỏi.

Lý Sùng An dấu đi chuyện phu thê, sau đó kể lại việc đã xảy ra.

Triệu Nam đột nhiên có một suy đoán. Mà lúc này, Lục Di Ninh đã

quay trở về gặp Tần Dục.

“Tần Dục, chúng ta đi ngủ!” Lục Di Ninh nhào vào trong lồng ngực Tần Dục.

Thê tử Lý Sùng An có vẻ rất thích... Nàng cũng muốn thử xem!

Chương 120: Tình phu thê (2)

Edit: CNY

Beta: Vĩnh An

Thấy Lục Di Ninh, Tần Dục liền trở nên vui vẻ.

Lục Di Ninh đã về.

“Di Ninh, nàng có mệt không?” Tần Dục vốn muốn hỏi Lục Di Ninh đã đi đâu, nhưng nghe Lục Di Ninh nói buồn ngủ, hấn lập tức lo lắng.

Hấn biết ban ngày Lục Di Ninh đã giúp một thai phụ sinh sản, không biết có phải nàng mệt vì chuyện này hay không.

“Ta không sao.” Lục Di Ninh nói, duỗi tay đẩy Tần Dục sang một bên.

“Nàng muốn ăn một chút không?” Tần Dục vội vàng cản đường Lục Di Ninh, nói: “Ta sai người làm thịt gà.”

Lục Di Ninh vốn dĩ rất muốn ngủ, nhưng nghe Tần Dục nhắc đến ăn, nàng lập tức nuốt nước bọt — — đi cùng Lý Sùng An lâu như vậy, nàng thật sự rất đói bụng!

Thôi, vẫn nên ăn trước đã, ăn xong rồi ngủ cũng không muộn.

Lục Di Ninh gật đầu, nói: “Được, chúng ta đi ăn thôi! Ta đói bụng!”

Tần Dục mỉm cười, vừa phân phó đầu bếp làm thức ăn, vừa sai hạ

nhân đi nấu nước — — Lục Di Ninh mệt mỏi nên chỉ muốn ăn cơm, tắm rửa rồi lập tức lên giường ngủ.

Thọ Hi thấy Tần Dục tươi cười cũng cao hứng theo, vội vàng theo lời Tần Dục phân phó hạ nhân làm việc, rồi cho người báo với đám Triệu Nam, quốc sư đã về.

Thời gian gấp nên không kịp nấu mấy món phức tạp, đầu bếp chỉ làm vài món đơn giản bung lên.

Lục Di Ninh không kén ăn, có gì ăn nấy, bung chén lên ngựa cổ ăn ào ào.

Nhìn nàng ăn vừa miệng, Tần Dục cũng ăn ngon hơn, hẳn mỉm cười ăn nhiều một chút.

Lúc này Triệu Nam đang rối rắm.

Hắn đi tìm Vương phi, sau đó... Dường như đã phát hiện một chuyện không nên phát hiện!

Vương phi... Nhìn lên Lý Sùng An và thê tử hắn... Chuyện này...

Triệu Nam đắn đo cân nhắc, cuối cùng quyết định ngày mai sẽ báo một tiếng với Vương gia.

Trong khi đó Kim Nham lại thấy khó hiểu: “Triệu thống lĩnh, vì sao vương gia lại muốn chúng ta đi tìm quốc sư? Quốc sư là ai chứ, chúng ta tìm ra sao?”

Lúc trước hắn mang Cẩm vệ quân vây kín vương phủ không để hở chỗ nào, quốc sư vẫn có thể biến mất cơ mà!

“Vương gia muốn chúng ta tìm, chúng ta phải tìm.” Triệu Nam đáp.

Triệu Nam nói có lí, Kim Nham cãi không được đành lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, Triệu thống lĩnh, ngài có thấy Lý tổng binh thật xui xẻo không? Thật vất vả muốn cùng tước phụ có một hài tử, không ngờ lại gặp chuyện như vậy, ha ha!”

Kim Nham mặt mày hớn hở, Triệu Nam nhớ đến bộ dáng Lý Sùng An, không khỏi đồng tình với Lý Sùng An.

Bọn họ không biết, hiện tại Vương gia của bọn họ cũng đang vô cùng khó xử.

Cơm nước tắm rửa xong, Tần Dục đang muốn hầu Lục Di Ninh “uể oải” đi ngủ sớm nhưng không ngờ hấn bị Lục Di Ninh cưỡng hôn.

Mà không phải hôn, nói Lục Di Ninh cắn hấn một cái mới đúng!

Cắn hấn chưa đủ, Lục Di Ninh thậm chí còn bắt đầu lột y phục của hấn!

Tần Dục cả kinh, theo bản năng định ngăn nàng lại, nhưng Lục Di Ninh vừa dựa sát vào ngực, hấn liền rối loạn.

Tần Dục vẫn luôn cho rằng mình suốt ngày ở cạnh Lục Di Ninh, hoàn toàn có thể chống lại sự dụ hoặc của nàng, nhưng hóa ra hấn không làm được.

Hấn đã đánh giá cao khả năng kiềm chế của bản thân.

Tần Dục trọng sinh đã mấy năm, Lục Di Ninh đã sớm qua hai mươi, không còn bộ dáng gầy gò như trước, bây giờ nàng tựa như trái mật đào mê người khiến Tần Dục nhin không được muốn đưa tay hái.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng không nên làm gì quá mức với Lục Di Ninh, nhưng cuối cùng, điều không nên làm đều đã làm.

“Di Ninh, thực xin lỗi.” Tần Dục hơi lo lắng nhìn Lục Di Ninh, Lục Di Ninh chảy máu khiến chân tay hắn luống cuống, cảm thấy bản thân quá mức cần rở.

Nhưng thật ra Lục Di Ninh không hề có cảm giác gì.

Tuy có hơi đau, nhưng so với đủ loại trải nghiệm trước kia của nàng không tính là gì.

“Không sao.” Lục Di Ninh nói: “Ta không đau.”

Tần Dục biết Lục Di Ninh trước giờ không sợ đau, nghe nàng nói như vậy càng áy náy: “Ta đi tìm dược cho nàng.”

Nói xong Tần Dục đứng dậy đi tìm dược, những chuyện thế này hắn hoàn toàn có thể sai Thọ Hỉ làm, nhưng bây giờ, hắn không muốn có ai ngoài hắn nhúng tay vào.

“Thật sự không cần!” Lục Di Ninh chạy theo, đuổi kịp Tần Dục: “Đã hết đau lâu rồi, chúng ta ngủ thôi, ta mệt!”

Việc này không có gì thú vị, nàng thử qua một lần liền không hề có hứng thú nữa, mà thôi, mục đích là để sinh hài tử!

Nghĩ đến trong bụng mình đã có hài tử, Lục Di Ninh rất cao hứng.

Còn chuyện chảy chút máu... Có sao đâu! Muốn sinh hài tử còn tốn nhiều máu hơn mới sinh được!

Lục Di Ninh cảm thấy đây là chút chuyện nhỏ, nàng hoàn toàn chịu được.

Tần Dục thấy Lục Di Ninh tung tăng nháy nhót, nhớ tới dáng vẻ mệt sắp chết mà lúc trước Tiêu Quý Phi bày ra trước mặt mẫu hậu, còn ám chỉ là Vĩnh Thành Đế khiến bà mệt...

Phụ hoàng hắc, ở phương diện này... Khụ khụ, lại có thể khiến Tiêu Quý phi mệt đến thế, vậy hắc có phải... có chút vô dụng không?

Về sau phải cố gắng hơn mới được!

Tần Dục hoàn hồn, hắc nhận ra bản thân vẫn chưa tự giác, quyết tâm sau này nhất định phải dưỡng tâm thật tốt.

Nhưng nếu Lục Di Ninh lại dụ hoặc hắc, hắc chắc chắn vẫn sẽ không khống chế nổi...

Tần Dục vô cùng lo lắng Lục Di Ninh sẽ dụ hoặc hắc lần nữa, nhưng Lục Di Ninh không hề có ý định này.

Chơi không vui, hơn nữa đã “có” hài tử rồi, cần gì phải để Tần Dục tiếp tục “chọc”?

Có điều sau lần thân mật này, Lục Di Ninh ngày càng thích ôm ấp hôn hít Tần Dục, hận không thể dính trên người hắc, nhưng nàng hoàn toàn không có ý muốn cùng hắc làm bước cuối cùng.

Tần Dục lo lắng Lục Di Ninh sẽ làm gì với hắc, cuối cùng Lục Di Ninh cái gì cũng không làm...

Tần Dục vốn đã hạ quyết tâm tu thân dưỡng tính, bây giờ lại có chút mất mát.

Tuy Tần Dục mất mát, nhưng chuyện nên làm vẫn không xảy ra lần nữa.

Ngày ngày hắn vẫn chăm chỉ tập đi, bắt đầu pháỉ do thám theo dõi người Nhung.

Không chỉ có thế, Tần Dục còn bắt đầu buôn bán với người Nhung.

Sau chuyện một lưới bắt hết những người buôn bán với người Nhung ở phủ Tây Ninh, kẻ có thể giao dịch với người Nhung chỉ còn Tần Dục.

Tần Dục chưa từng muốn bỏ việc buôn bán với người Nhung, hắn chỉ không bán vật dụng bằng thiết cho họ, còn muối coi như nể mặt quý tộc bên đó, lén đưa sang một ít.

Những thứ khác hắn đều cố bán cho người Nhung càng nhiều càng tốt.

Ví như đủ loại đá quý, đồ sứ, tơ lụa tinh mỹ,...

Một số người Nhung có rất nhiều tiền của, những người này kiếm được rất nhiều ngân lượng ở Đại Tần, đã vậy còn có rất nhiều bò, dê, ngựa.

Bọn họ tới Đại Tần, đương nhiên cũng nguyện ý mua sắm một ít thứ xa hoa mà kẻ có tiền mới có quyền hưởng thụ.

Thương đội Tần Dục pháỉ đi mang về không biết bao nhiêu tiền lời, thậm chí còn có rất nhiều dê bò!

Đáng tiếc, tựa như người Đại Tần không bán thiết cho người Nhung,

người Nhung cũng không bán ngựa cho Đại Tần, cho nên Tần Dục có nỗ lực mấy cũng chỉ đổi lại một ít ngựa.

Thương đội của Tần Dục đổi được rất nhiều thứ với quý tộc, nhà giàu và cả bá tánh bình dân.

Ở Giang Nam, chỉ có hạ nhân mới uống loại lá trà thô, không ngờ người Nhung hoan nghênh thứ này, bán cho bọn họ còn có thể lấy giá cao.

Mấy cân trà thô có thể đổi về một tấm da dê tốt nhất!

Tần Dục vẫn luôn lo lắng bản thân nghèo nàn, không ngờ nhờ có người Nhung, hẳn kiếm được rất nhiều tiền.

Đương nhiên, đối với Tần Dục thứ hẳn coi trọng nhất không phải tiền mà là số ngựa ít ỏi kia.

Hắn xây một trại nuôi ngựa rất lớn ở phủ Quảng Ninh, lại đổi thương đội ở đó thành những bá tánh Đại Tần bị người Nhung bắt về làm nô lệ, để những bá tánh Đại Tần đó nuôi ngựa cho hắn.

Lúc làm nô lệ, những bá tánh Đại Tần đã học được kinh nghiệm nuôi ngựa của người Nhung nên làm rất tốt.

- - -

Hôm nay Tần Dục đưa Lục Di Ninh tới trại nuôi ngựa.

Sau lần tiếp xúc thân mật với Lục Di Ninh, Tần Dục luôn tìm cách khiến nàng vui, đưa Lục Di Ninh tới trại nuôi ngựa cũng là để nàng cao hứng.

Lục Di Ninh thật sự cao hứng, lần này nàng không giả thành quốc sư nữa, có thể dễ dàng nhìn thấy nụ cười hân hoan trên mặt nàng. Thấy nàng vui, Tần Dục cũng vui theo.

Tần Dục và Lục Di Ninh đều mang tâm trạng tốt, trong khi đó, những bá tánh Đại Tần ở trại nuôi ngựa lại vô cùng kích động.

Bọn họ vẫn cho rằng cả đời này họ phải ở cùng người Nhung, không có cơ hội quay về, không ngờ Đoan Vương lại đưa họ trở lại quê hương!

Nghe Vương gia tới, tất cả đều có mặt, đồng loạt quỳ xuống dập đầu, còn có vài người tuổi không còn trẻ, lệ rơi đầy mặt: “Vương gia... Vương gia...”

“Không cần đa lễ, các người nuôi ngựa tốt là được.” Tần Dục nói.

“Vương gia yên tâm, chúng thảo dân nhất định toàn tâm toàn ý nuôi ngựa cho ngài! Chúng thảo dân sẽ nuôi thật nhiều ngựa, đuổi hết đám người Nhung đó.” Một người hô lên.

Trước kia ở cùng người Nhung, ngày nào bọn họ cũng bị quản thúc nên tinh thần có chút tiêu cực, nhưng trở về Đại Tần, bọn họ như được hồi sinh.

Bọn họ nhớ tới hận thù với người Nhung liền bắt đầu muốn báo thù, vì nghĩ như thế nên bọn họ chăm ngựa vô cùng nghiêm túc, không ai đốc thúc nhưng còn chuyên tâm hơn cả lúc bị người Nhung cầm roi đánh ép chăm ngựa.

Tần Dục cảm kích bọn họ, lại hỏi: “Nghe nói trại nuôi ngựa đào tạo được giống tốt?”

“Đúng vậy, Vương gia!” Mấy người nuôi ngựa vô cùng cao hứng:
“Năm nay chỉ có thêm mười bảy con ngựa con, nhưng trong đó có một con ngựa cái rất tốt.”

“Cho ta xem.” Tần Dục hứng thú.

Một con ngựa màu nâu lập tức được đưa đến, tuy Tần Dục không am hiểu về ngựa, nhưng thấy con ngựa này lại vui mừng.

“Ngựa tốt!” Kim Nham đi theo Tần Dục lập tức thốt lên, con ngựa này tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng có thể thấy trong tương lai sẽ là một con ngựa tốt.

“Con ngựa này tốt thật sao?” Tần Dục nhìn Kim Nham.

“Vương gia, nó chắc chắn là ngựa tốt!” Kim Nham nói, đôi mắt sáng lấp lánh — Vương gia mà cho hẳn con ngựa này thì tốt! Hẳn nhất định sẽ nuôi nó kỹ hơn nuôi thê tử!

“Di Ninh, con ngựa này cho nàng nhé?” Tần Dục nhìn Lục Di Ninh. Tương lai con ngựa này sẽ phải đào tạo thêm để lai giống tốt, nhưng vẫn nên có chủ nhân.

Mà đồ tốt nhất hẳn luôn muốn cho Lục Di Ninh.

“Ta không cần.” Lục Di Ninh lắc đầu.

“Vì sao?” Tần Dục khó hiểu nhìn Lục Di Ninh.

“Ta có hài tử, không thể cưới ngựa.” Lục Di Ninh vỗ vỗ cái bụng phẳng.

Tần Dục cứng người, Lục Di Ninh mang thai!?

Thọ Hỉ kinh hi.

Kim Nham sừng sốt, không phải Đao Vương không thể giao hợp sao? Vương phi làm sao có hài tử? Hay...thật ra Đao Vương không có vấn đề? Không đúng! Lúc trước không phải thái y nói Đao Vương đã bị phế sao...

Chương 121: Tình phu thê (3)

Edit: CNY

Beta: Vĩnh An

Tần Dục bị Lục Di Ninh dọa sợ, nhưng... Lục Di Ninh có khả năng mang thai mà, bọn họ dù sao cũng đã...

Mấy năm nay Lục Di Ninh đi theo Hồ đại phu và Hồ phu nhân học y, còn biết kê thuốc, nàng nói có thai, Tần Dục không hề hoài nghi, nhưng sau đó lại lo lắng.

Lục Di Ninh có hài tử, hắn còn đưa nàng chạy khắp nơi...

“Thọ Hỉ, sắp xếp lại xe ngựa một chút, chúng ta trở về!” Tần Dục vội vàng nói, giọng nói hơi phát run.

Hắn có hài tử! Hắn có hài tử!

Tần Dục ngẩn người, tim đập nhanh hơn, vui vẻ không giấu nổi.

“Vâng.” Thọ Hỉ cũng vô cùng cao hứng, vội vàng bố trí xe ngựa.

Kim Nham vẫn có chút mờ mịt. Vương phi có thể có hài tử?

Đến khi Tần Dục đưa Lục Di Ninh lên xe ngựa, hắn mới bình tĩnh một chút, lập tức bắt đầu dò hỏi Lục Di Ninh: “Di Ninh, nàng có thấy mệt không?”

“Không có.” Lục Di Ninh nói, nàng không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái.

“Vậy là tốt rồi...” Tần Dục gật gật đầu, lại nói: “Cho ta sờ bụng nàng được không?”

Lục Di Ninh không hề do dự hơi ưỡn bụng để Tần Dục sờ.

Tần Dục đưa tay sờ, hắn sờ mấy cũng không cảm nhận được gì, nhưng vừa nghĩ đến bên trong có hài tử của mình liền kích động.

Hắn sống nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có một hài tử huyết mạch tương liên!

Nhìn bụng Lục Di Ninh, Tần Dục hận không thể cười thật to.

Tốc độ xe ngựa lúc tới rất nhanh, lúc về lại rất chậm.

Thọ Hỉ sợ xóc nảy sẽ ảnh hưởng đến hài tử trong bụng Vương phi, không dám cho xe ngựa đi quá nhanh.

Khi mọi người về đến vương phủ, trời đã tối, hạ nhân về đầu tiên đã bảo đầu bếp làm một bàn thức ăn.

Tần Dục dìu Lục Di Ninh ngồi bên bàn, sau đó lập tức sai người mời Hồ đại phu.

Trước khi Lục Di Ninh xuất hiện, Tần Dục hoàn toàn nhờ Hồ đại phu điều trị thân thể, hắn cũng cực kỳ tín nhiệm Hồ đại phu, nhưng sau này vì Lục Di Ninh lại thể hiện tài năng y học hơn người của nàng, để bảo vệ nàng, Tần Dục không mời Hồ đại phu bắt mạch cho hắn nữa.

Sau khi tới Tây Bắc, hắn phong quan cho Hồ đại phu giúp Hồ đại phu

thu thêm nhiều đồ đệ, nhưng vẫn không mời Hồ đại phu bắt mạch cho hần.

Vì chuyện này nên Hồ đại phu rất ngạc nhiên khi bị Tần Dục gọi tới, không biết Tần Dục tìm mình làm gì.

“Hồ đại phu, mau tới bắt mạch cho Vương phi.” Tần Dục thấy Hồ đại phu, lập tức nói.

“Dạ, Vương gia.” Hồ đại phu bước lên, hỏi: “Vương phi có chỗ nào không thoải mái?”

Tần Dục không giấu nổi vẻ mặt vui mừng, muốn nói Lục Di Ninh có thai, nhưng lại thấy như thế quá kỳ quặc, cuối cùng nhịn xuống: “Người bắt mạch cho Vương phi trước đi.”

“Dạ, Vương gia.” Hồ đại phu nói, lập tức bắt mạch cho Lục Di Ninh.

Hồ đại phu bắt mạch hồi lâu, nói: “Hồi Vương gia, Vương phi thân thể khoẻ mạnh, toàn bộ đều mạnh khỏe.”

“Còn gì không?” Tần Dục hỏi, trừ cái đó ra, còn có mang thai nữa chứ?

Hồ đại phu khó hiểu nhìn Tần Dục, đương nhiên không rõ ý hần.

“Vương phi không có vấn đề gì khác sao?” Tần Dục lại hỏi.

“Không có.” Hồ đại phu nói.

“Ta có hài tử!” Lục Di Ninh không nhịn được chen vào nói.

Hồ đại phu: “...” Vương gia bị thế kia, Vương phi sao có thể sẽ mang

thai!

“Vương phi, ngài không có mang thai.” Hồ đại phu nói, lại nhìn Tần Dục một cái: “Vương gia, Vương phi vẫn chưa mang thai.” Vị Vương phi ngốc này... Nói không chừng còn cho rằng hôn một cái là có thể mang thai nên vẽ ra chuyện mang thai đây mà...

Nhưng... Vì sao Vương phi nói mang thai, Vương gia lại không tỏ vẻ khó chịu?

Ngược lại còn rất cao hứng?

Hồ đại phu vô cùng khó hiểu, Tần Dục lại vô cùng mất mát.

Nhưng Tần Dục nghĩ kĩ, lại thấy rất bình thường.

Nếu tùy tiện làm một lần cũng có thể có hài tử, vậy hẳn đã sớm có cả ngàn huynh đệ tử muội...

“Vì sao không có hài tử?” Lục Di Ninh cũng rất mất mát, nàng vẫn luôn để mắt tới phu thê Lý Sùng An, Lý phu nhân rõ ràng có hài tử mà!

Lục Di Ninh hơi tức giận.

“Không sao, sau này sẽ có.” Tần Dục an ủi, trong lòng có chút áy náy, nếu không phải thân thể hẳn không tốt, thành thân mấy năm, có khi hiện tại hai người đã ôm hai đứa nhỏ.

Lục Di Ninh suy nghĩ hồi lâu, thấy lời hẳn có lý, không còn tức giận, nói với Tần Dục: “Vậy ta muốn con ngựa kia!”

“Được, ngày mai ta sẽ cho người đưa con ngựa kia tới cho nàng.”

Tần Dục nói.

Lục Di Ninh lại cao hứng.

Hồ đại phu vốn muốn nói với họ vài câu, chẳng hạn như nếu có mang thai, quỳ thủy sẽ ngưng, nhưng thấy bọn họ ngọt ngào ôm nhau nói chuyện, ông ghen một bụng mà nói không được.

Dù sao tình huống của Vương gia đặc thù, khả năng cao là sẽ không có hài tử, ông có khuyên thêm mấy câu đó cũng vô ích.

Hồ đại phu trở về, thờ dài cảm thán với thê tử của ông, ngày hôm sau, Tần Dục lại gọi ông tới.

Tần Dục gọi ông tới, lại không nói gì, dáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi...

“Vương gia?” Hồ đại phu khó hiểu nhìn Tần Dục.

“Hồ đại phu, ta muốn người cho ta ít dược.” Tần Dục nói.

“Dược gì?” Hồ đại phu hỏi.

Tần Dục ho nhẹ một tiếng: “Là... Bồ dương khí dược, ôn bổ là dược.”

Hắn nói bồ dương khí dược, là chỉ... thứ dành cho nam tử không thuận chuyện phòng the sao?

Hồ đại phu khiếp sợ nhìn Tần Dục, hoài nghi tại ông có vấn đề.

“Quốc sư nói ta đã hơi có chuyển biến tốt đẹp, chỉ là chuyện này không được để người khác biết.” Tần Dục suy nghĩ, cuối cùng quyết

định giải thích một câu.

Thì ra là quốc sư! Nghe nói quốc sư người chết cũng có thể cứu sống, chuyện hấn giúp Vương gia có chuyển biến tốt đẹp, cũng không phải không có khả năng!

Hồ đại phu cực kỳ kinh hãi.

Thảo nào nghe Vương phi nói có thai, Vương gia lại không khó chịu, ngược lại còn cao hứng, thì ra là thế!

Nếu Vương gia có thể lưu lại con nối dõi... Hồ đại phu đột nhiên nhiệt tình, nói: “Vương gia có thể cho lão phu bắt mạch?” Hấn phải xem tình hình Tần Dục rồi mới kê thuốc được.

Tần Dục gật gật đầu, để Hồ đại phu bắt mạch cho mình.

Mặt Hồ đại phu lộ vẻ kinh ngạc, rồi nhanh chóng biến thành mừng rỡ.

Đoan Vương tuy rằng còn có chút suy yếu, nhưng thân thể không còn đáng ngại!

Nếu cứ tiến triển tốt thế này, Vương gia có thể lưu lại con nối dõi!

Hồ đại phu trên đường từ phủ Đoan Vương về vẫn luôn cười vui vẻ.

Tần Dục nghe Hồ đại phu bảo đảm, cũng không khỏi cao hứng.

Nhưng, Lục Di Ninh lại không vui, hôm qua nàng đã uể oải không phấn chấn, hôm nay càng vô cùng mất mát.

“Tần Dục, vì sao không có hài tử?” Lục Di Ninh buồn bực nhìn Tần Dục.

“Mới một lần, không có hài tử cũng là bình thường, chúng ta không vội.” Tần Dục nói.

“Làm thêm mấy lần là có thể có hài tử sao?” Lục Di Ninh mắt sáng lên nhìn Tần Dục.

Tuy không được thoải mái, nhưng vì hài tử, thêm mấy lần nàng cũng chịu được!

Tần Dục ma xui quỷ khiến gạt đầu.

Cứ thế, Tần Dục lại đón mùa đông thứ hai ở Tây Bắc.

Thời tiết thật lạnh, nhưng phủ Đoan Vương đốt nhiều củi vẫn rất ấm áp, gần đây hài hòa chuyện phòng the, càng khiến Tần Dục tâm tình vui sướng.

Bây giờ, Tần Dục thương lượng với thuộc hạ cách đối phó người Nhung.

“Mùa đông tới người Nhung sẽ thiếu lương thực, thủ lĩnh các bộ tộc bên đó có lẽ lại cho người tới Đại Tần tìm thức ăn.” Hà Diệp Đồng nói.

Những người Nhung giàu có nuôi rất nhiều dê bò, nhưng chúng không bao giờ chịu chia sẻ dê bò cho người khác, như vậy, người nghèo sẽ không có cơm ăn... Hẳn sẽ nổi lên đòi tấn công Đại Tần.

“Phải, nếu thế... Tiên hạ thủ vi cường[1]. Lý Sùng An, người chuẩn bị một chút, dẫn người càn quét địa bàn người Nhung.” Tần Dục nói.

[1]Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước giành lợi thế

Thừa dịp người Nhung chưa tập hợp lực lượng đánh tan vài bộ tộc.

“Vương gia, không có lệnh của triều đình, quân đội không thể xuất quan.” Lý Sùng An nói, triều đình có quy định, không được tự ý tấn công người Nhung... Đương nhiên, trước kia, cũng không ai có suy nghĩ chủ động tấn công người Nhung.

Nhưng lúc này lại khác.

Luyện binh hơn một năm, Lý Sùng An cũng tin tưởng thủ hạ của hắn.

“Không sao, chúng ta bị người Nhung công kích, quá tức giận nên xuất binh tấn công.” Tần Dục cười nói.

Lý Sùng An gật đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực, tinh thần hăng hái.

Hắn đã sớm muốn đánh người Nhung.

Tần Dục an bài kĩ càng, phái Lý Sùng An dẫn người đi đánh người Nhung, cùng lúc đó, ở Đại Tần, có kẻ làm phản, lại không phải chỉ ở một nơi.

Tần Tề hạ lệnh cho tướng lĩnh địa phương đến bình định, nhưng tướng lĩnh địa phương không nghe lệnh.

Lúc Tần Dục nhận được tin tức, phản loạn và triều đình đã giằng co mấy tháng, loạn dân còn cắt đứt thủy vận[2], Tần Tề tức giận hạ chỉ giáng chức tất cả bọn chúng.

[2] Cắt đứt thủy vận: ngăn chặn giao thông đường thủy.

Tuy nhiên, chưa chắc là loạn dân cắt đứt thủy vận, những thế lực lớn

ở Giang Nam sớm có tâm tự lập, chỉ là do bọn họ e ngại thanh danh nên chưa dám làm phản, nhưng họ không sợ thêm chút phiền phức cho triều đình.

Lúc trước Tần Dục xử lý những việc này đến hao tâm tổn trí, phải mời rất nhiều Đại nho và lão nhân thế gia đại tộc Giang Nam tới kinh thành, phong thưởng cho họ, đám người này mới tạm yên.

Cuối cùng, hấn tác động khiến những người này quay ra kiềm chế lẫn nhau, giúp Đại Tần vững vàng được mấy năm.

Đương nhiên, không thể tránh được việc bọn họ không chịu nộp thuế, khi đó vì chuyện lương thảo quân Tây Bắc, hấn tốn không ít mồ hôi nước mắt, còn phong quan cho vài thương nhân để họ chịu bỏ tiền ra.

Trước khi Tần Dục rời kinh, có để lại ít người cho Tần Tề, còn tưởng Tần Tề đại khái có thể làm tốt, không ngờ... Kết quả lại khác xa với tưởng tượng của hấn.

Tần Tề tính tình không tốt, cũng quá lý tưởng hóa.

Lúc trước rất nhiều chuyện hấn có thể nhẫn còn Tần Tề thì không.

Thậm chí người trước kia là Thục phi, hiện tại là Thục thái phi, luôn không để ý ngôi vị Hoàng đế, dáng vẻ đặc biệt tiêu sái, cũng có thể ra nhiều quyết định thật anh minh, dù sao bà cũng là con nhà võ tướng, rốt cuộc vẫn có tính tình bạo dạn.

Cuối cùng, triều đình lại không có trấn an những người đó.

Nhiều người tuy có tâm làm phản, nhưng sẽ không làm, dù sao trước mắt, trung quân ái quốc vẫn còn rất nhiều.

Đại Tần tồn tại mấy trăm năm, kẻ nào làm phản cũng là tự bôi xấu bản thân.

Lúc này, chỉ cần trấn an, bọn họ sẽ không làm gì, nhưng nếu cướp quyền lợi của bọn họ, bọn họ sẽ được ăn cả ngã về không, thật sự tạo phản.

Nếu hiện tại Đại Tần đang cường thịnh, phản cũng không sao, vẫn dễ dàng đè bẹp phiến quân, nhưng, hiện tại Đại Tần... gần như không có kẻ nào hữu dụng!

Tần Dục nhận được tin tức, trong lòng hơi hoang mang.

Tần Tề, đã đi sai một nước cờ.

Quả nhiên, sau mấy tháng, Tần Dục nhận được tin, Hồ Quảng Tổng đốc Quách Vi Dân giương cờ tạo phản.

Quách Vi Dân là phụ thân của Tam hoàng tử phi Quách Phúc, vì chuyện Tam hoàng tử, hấn bất mãn triều đình, mấy năm nay không nộp thuế, nói dối vùng Hồ Quảng gặp thiên tai.

Nếu Tần Tề mắt nhắm mắt mở, có lẽ cũng không có gì, nhưng Tần Tề lại tức giận hạ chỉ biếm quan Quách Vi Dân...

Chương 122: Có bí mật (1)

Edit: Thỏ

Beta: Quanh

Tây Bắc lại đón chào một mùa xuân mới.

Phía nam xuất hiện một nhóm phản loạn, tuy không trực tiếp ra mặt chống đối triều đình nhưng cũng khiến dân chúng phải chịu khổ.

Còn ở Tây Bắc thì hoàn toàn trái ngược.

Trải qua một mùa đông, mặc dù người Nhung tiến đánh Đại Tần nhưng chủ yếu đều là mấy nhóm binh lính nhỏ lẻ nên đã bị đuổi đi nhanh chóng.

Nhờ có Đao Vương nên dân chúng ở Tây Bắc mới được trải qua một mùa đông an ổn!

Ở Tây Bắc có rất nhiều người mong muốn Tần Dục sống lâu trăm tuổi, những nạn dân từ phủ Hà Tây đến đây cũng được thu xếp nơi ăn chốn ở ổn thỏa.

Tuy đất đai ở Tây Bắc không phì nhiêu màu mỡ như ở Hà Tây nhưng ít ra sẽ không phải hứng chịu nạn hạn hán nghiêm trọng.

Hướng chi nơi này có rất nhiều đất hoang để mọi người khai khẩn... Cho dù vừa mới khai hoang chưa thu hoạch được nhiều nhưng đã đủ để nuôi sống bọn họ.

Tình hình ở Tây Bắc đang dần dần tốt lên.

Ngày hôm nay thời tiết sáng sủa, giữa bầu trời xanh lam hiện ra vài gợn mây trắng.

Tần Dục ngồi xe lăn đến đại doanh Tây Bắc đợi người.

Hắn đợi thật lâu cuối cùng cũng nhìn thấy một đội ngũ đang tiến tới từ xa, tiếng vó ngựa vang vọng trong không trung.

Biểu cảm trên mặt Tần Dục có chút kích động, hắn nhìn về phía xa đằng kia, sau đó ngay lập tức nhìn thấy Lý Sùng An dẫn theo quân đội Tây Bắc đã trở về.

Lý Sùng An cùng tướng lĩnh dưới trướng hắn đều râu ria xồm xàm, trên người dính đầy vết máu, vẻ mặt hết sức mệt mỏi, thế nhưng ánh mắt bọn họ đều lộ vẻ sáng ngời.

“Các người đã trở lại.” Nhìn thấy những người này, Tần Dục tươi cười.

Lý Sùng An ngồi trên lưng ngựa vẫn còn cách khá xa Tần Dục, thật ra hắn không nghe rõ Tần Dục nói gì nhưng thấy Tần Dục mở miệng nói chuyện, ngay lập tức hắn có chút kích động không kiềm chế được.

Bọn họ đã trở lại.

Bọn họ đi đánh người Nhung đã trở lại!

Mấy năm nay bọn họ vẫn luôn chiến đấu với người Nhung, nhưng từ trước đến giờ đều là phòng thủ, luôn là bên bị động chỉ có thể ngăn

cản quân địch, còn lần này không giống như vậy, lần này là bọn họ chủ động xuất kích.

Mấy tháng trước, Lý Sùng An dẫn theo một vạn binh sĩ Tây Bắc đi thẳng về hướng địa bàn của người Nhung, bây giờ bọn họ đã trở lại.

Tuy rằng chỉ có bảy nghìn người trở về nhưng bọn họ đã giết chết mấy vạn người Nhung, quan trọng hơn chính là lần đầu tiên bọn họ nhận thức được rằng kỳ thật binh sĩ Đại Tần cũng có thể đánh thắng được người Nhung, hơn nữa còn chiến thắng vô cùng vang dội!

Trong mắt Lý Sùng An tràn đầy kích động, hắn xoay người xuống ngựa rồi quỳ gối trước mặt Tần Dục: “Thần gặp qua Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Quân sĩ Tây Bắc phía sau Lý Sùng An đồng loạt lên tiếng, mọi người đều vô cùng kích động ngược nhìn Tần Dục.

Lý Sùng An đã sớm phái người tới thông báo về tình hình chiến trận cho Tần Dục biết, đưa về rất nhiều chiến quả [1], Tần Dục tươi cười tới: “Các ngươi rất tốt! Quân Tây Bắc rất tốt!”

[1] Chiến quả: thành quả, kết quả đạt được trong trận chiến.

Quân Tây Bắc đã làm nên việc hết sức tuyệt vời, ngay cả Tần Dục cũng không nghĩ tới sẽ có kết quả tốt như vậy.

Có rất nhiều chuyện đã thay đổi khác trước.

Tần Dục đã sớm sai người chuẩn bị canh nóng và nước ấm cho binh sĩ.

Canh được đưa tới là món canh thịt dê, khắp nơi lan tỏa hương vị thịt dê nồng đậm, mặc dù không phải món ngon nhưng binh sĩ Tây Bắc không chê nửa lời.

Mỗi người uống một chén canh sau đó trở về quân doanh tắm rửa, dùng nước ấm lau rửa sạch sẽ cơ thể mình, khi bọn họ tắm xong sẽ được phát quần áo mới.

Bộ đồ mới rất mềm mại, mặc vào cực kỳ thoải mái, không chỉ vậy, chăn đệm cũng được chuẩn bị sẵn sàng để ngay lập tức bọn họ có thể có được một giấc ngủ thoải mái dễ chịu.

Bọn họ vốn tưởng rằng sau khi trở về sẽ phải tham gia yến tiệc mừng công trước nhưng thực tế không phải như vậy.

Đoan Vương đã sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một ngày.

“Đoan Vương đúng là người tốt!”

“Đúng vậy, Đoan Vương thật tốt.”

“May mắn là Đoan Vương tới Tây Bắc, nếu không thì không biết lúc này bộ dạng của chúng ta như thế nào.”

“Nếu Đoan Vương không tới đây, nói không chừng ta đã bị chết đói từ lâu, nếu không bị đói chết thì cũng là bị người Nhung giết chết, đâu giống như bây giờ, ta còn có thể giết người Nhung cơ đấy.”

.....

Những người này nói chuyện một lúc rồi mới tiến vào giấc ngủ.

Lý Sùng An định báo lại mọi chuyện cho Tần Dục nhưng cuối cùng lại

bị Tần Dục đuổi về nhà, ở trong nhà Lý Sùng An, thê tử của hắn khệ nệ ôm bụng bầu đứng trước cửa đợi chờ.

Thu xếp xong mọi chuyện, Tần Dục lại phái người đi chăm sóc thương binh.

Lần này quân Tây Bắc tiến đánh người Nhung đã khiến người Nhung bị tổn thất nặng nề, nhưng cũng bởi vậy mà có nhiều khả năng người Nhung sẽ quay lại trả thù.

Như vậy bọn họ sẽ không thể phái binh đi giúp đỡ triều đình dẹp loạn.

Tần Dục suy nghĩ một hồi sau đó bắt đầu tính toán.

Tuy rằng Tổng đốc Hồ Quảng Quách Vi Dân làm phản nhưng cũng chỉ dám tác oai tác quái ở đó, cũng không có ý định dẫn quân ra bắc, nếu lúc này hắn muốn đi tiêu diệt phản loạn thì không chỉ chọc vào tổ ong vò vẽ mà nguy hiểm hơn chính là khó lòng phòng thủ vững chắc cho Tây Bắc.

- ---

Kinh thành.

Dân chúng Tây Bắc đang vô cùng vui mừng phấn khởi còn dân chúng kinh thành không ai là không lo lắng sợ hãi cả.

Nghe nói nhiều nơi làm phản nhưng những chuyện đó vẫn chưa ảnh hưởng đến cuộc sống ở kinh thành, tuy nhiên bọn họ cũng phải chịu một vài bất tiện, đó chính là giá lương thực tăng.

Vào lúc thượng triều hôm nay, quan viên kinh thành sôi nổi dâng tấu:

“Bệ hạ, Quách Vi Dân quá mức làm càn, xin bệ hạ mau chóng phái binh tiêu diệt!”

“Bệ hạ, nếu không giải quyết được Quách Vi Dân thì những người khác sẽ học theo, đến lúc đó sẽ không lường trước được hậu quả!”

Đại thần trong triều đều khuyên Tần Tề xuất binh đi đánh Quách Vi Dân, nghe những người này nói vậy sắc mặt Tần Tề ngày càng khó coi.

Hắn cũng muốn đi giáo huấn Quách Vi Dân, nhưng quan trọng là phải có binh lính, có lương thảo!

Hiện tại đường thủy bị cắt đứt lại không thu được thuế từ Giang Nam, quả thật hắn đã nghèo hết mức rồi!

Nếu không phải Tần Dục không cần hắn cung cấp lương thảo cho quân đội Tây Bắc, thậm chí còn phân phát cho nạn dân phủ Hà Tây một ít lương thực, sợ là lúc này hắn đã sứt đầu mẻ trán, không tránh khỏi việc phải yêu cầu quan viên xuất ra lương thực!

Nghĩ vậy khiến Tần Tề cảm thấy nghẹn khuất không thôi, duỗi tay ném một phong tấu chương xuống đất: “Các ngươi ồn ào muốn đánh giặc, vậy nói ta nghe xem phải đánh như thế nào!”

Hắn quá mức sốt ruột, ngay cả “Trẫm” cũng không xưng.

Những đại thần đó sững sốt, lập tức không dám nhiều lời.

“Không bằng Hoàng Thượng hạ chỉ để cho thủ tướng của Tây Bắc là Lý Sùng An dẫn người đi dẹp loạn!” Đột nhiên Bàng Hậu Phát nói.

“Để Lý Sùng An đi dẹp loạn, người nghĩ hay thật!” Tần Tề nói, quân

Tây Bắc đi dẹp phản loạn, người Nhung làm sao bây giờ? Phải biết rằng trước kia triều đình mất rất nhiều tiền nuôi quân Tây Bắc chính là để ngăn chặn người Nhung!

Càng không nói đến việc mấy năm nay hấn chưa từng cung cấp lương thảo cho quân Tây Bắc.

“Hoàng Thượng, Đoan Vương rất có thủ đoạn, quân Tây Bắc không thiếu lương thảo, còn có rất nhiều...” Bàng Hậu Phát đã đến Tây Bắc nên lúc này nói thao thao bất tuyệt [2].

[2] Thao thao bất tuyệt: nói liên tục, nói không ngừng nghỉ.

Hấn cảm thấy bây giờ Đoan Vương ở Tây Bắc nuôi quân chắc chắn có động cơ mờ ám, để cho Lý Sùng An đi đánh Quách Vi Dân, có thể khiến cho thực lực hai bên đều bị hao tổn, vừa hay thích hợp.

“Bãi triều!” Lúc này Tần Tề ném hết tấu chương trên tay xuống đất.

Tần Tề rất bực bội không muốn nói chuyện cùng Bàng Hậu Phát, thế nhưng Bàng Hậu Phát lại cố hết sức đuổi theo.

“Hoàng Thượng, ngài nhất định phải đề phòng Đoan Vương!” Bàng Hậu Phát nói mãi không ngừng: “Đoan Vương lòng muông dạ thú, bụng dạ khó lường!”

“Bàng đại nhân nói cho cẩn thận!” Tần Tề nói, không lâu trước đây hấn mới nhận được thư của Tần Dục, Tần Dục nói cho hấn biết rất nhiều kinh nghiệm... Hấn không muốn nghi ngờ Tần Dục.

Cuối cùng Tần Tề đuổi Bàng Hậu Phát ra ngoài, sau đó đi tìm Thục Thái phi: “Mẫu hậu, làm Hoàng đế khiến ta hết sức bực bội!”

Thục Thái phi thở dài.

Tần Dục cũng biết lúc này chắc hẳn Tần Tề rất bức bối, dù sao hẳn cũng từng trải qua cảm giác như vậy.

Chỉ là nếu muốn thay đổi tất cả cũng không phải chuyện dễ dàng...

Đúng như những gì Tần Dục suy nghĩ từ trước, người Nhung bị Lý Sùng An tiến đánh vẫn chưa từ bỏ ý đồ, bọn chúng tập kết nhân mã, đợi đến mùa hè bắt đầu tấn công Tây Bắc.

May mắn là thám tử phát hiện ra việc này nên sớm có phòng bị, tuy quân Tây Bắc bị thương vong không ít nhưng dân chúng chưa bị thương tổn gì.

Tần Dục lại bắt đầu chiêu binh, hẳn muốn tích góp thực lực, mà thật ra chuyện này cũng không quá khó, hiện nay dân chúng Tây Bắc vô cùng tin tưởng Đoan Vương, họ nguyện ý tham gia quân ngũ.

Bọn họ muốn bảo vệ gia đình mình.

Hơn nữa, tham gia quân ngũ có thể ăn no mặc ấm, thật tốt biết bao?

- - -

Xuân qua hạ đến, hạ đi thu tới.

Sau khi bước sang mùa thu, nữ nhân ở Tây Bắc bắt đầu vội vàng may quần áo mùa đông cho binh sĩ.

Người phụ trách chuyện này chính là Chiêu Dương Công chúa Tần Lạc.

Xưởng in đã được xây dựng ở Tây Bắc, còn có người dạy hài tử đọc sách viết chữ, đồng thời cũng có xưởng may quần áo.

Nữ nhân may quần áo, thương binh lão binh thì phụ trách làm giày, toàn bộ xưởng đều khí thế bận rộn ngất trời.

Tần Lạc đem số quần áo đã làm xong đếm một lượt rồi sai người đưa đến quân doanh Tây Bắc, sau đó lại dẫn theo vài người tới Đoan Vương phủ.

Các tướng sĩ cấm vệ quân cũng nên thay đổi quần áo.

Trước kia những người này đều là thiếu gia nhà giàu, nhưng sau khi ở Tây Bắc một thời gian đều trở thành một đám hán tử thô kệch.

Trong số bọn họ có rất nhiều người vẫn có liên hệ với kinh thành, người trong nhà còn gửi bao lớn bao nhỏ đồ dùng cho họ nhưng những quần áo được gửi đến bọn họ chỉ mặc sau khi đã tắm rửa, những lúc bình thường vẫn thống nhất mặc quần áo Tần Dục đã phát.

“Công chúa!” Thấy Chiêu Dương tới, các tướng sĩ cấm vệ quân trẻ tuổi cùng nhau xông tới.

“Các người tránh ra, cẩn thận đụng vào công chúa!” Kim Nham đẩy thủ hạ của mình ra sau đó chạy tới trước mặt Tần Lạc cười ngây ngô với nàng.

Ở trong quân doanh ba năm, heo mẹ cũng thành Đâu Thuyền! Bọn họ là cấm vệ quân nên vẫn tốt hơn một chút, bình thường cũng không phải ngay cả một nữ nhân cũng không thấy được, nhưng những nữ nhân kia...

Mấy người nạn dân xanh xao vàng vọt làm sao so được với công chúa xinh đẹp, ngay cả nha hoàn bên người công chúa... Đều là đại mỹ nữ cả đấy!

“Quần áo của các người làm xong rồi, cầm đi đi!” Tần Lạc nói.

Ngay lập tức Kim Nham cho người mang đồ đi còn chính mình ở lại nói chuyện cùng Tần Lạc: “Công chúa, mấy ngày trước ta bắt được một con bạch hồ, người có muốn lấy da hồ ly không? Ai, nếu ta bắt thêm được một con nữa thì tốt rồi, hai cái đuôi hồ ly có thể làm cho người một cái khăn quàng thật đẹp.”

Lúc đầu Tần Lạc cũng không để ý tới Kim Nham, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện: “Người đi theo ta, ta có lời muốn hỏi người.”

“Được!” Kim Nham vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Tần Lạc, nhất thời ngẩng đầu ưỡn ngực, nếu đằng sau có cái đuôi đoán chừng sẽ vểnh lên ngoe nguẩy không ngừng rồi!

Chương 123: Có bí mật (2)

Edit: Halina

Beta: Quanh

Chiêu Dương trưởng công chúa Tần Lạc đã hòa ly, nếu ở lại Kinh thành, nữ nhân như nàng sẽ trở thành đề tài cho người ta dị nghị.

Nhưng ở Tây Bắc lại không giống vậy.

Tây Bắc rất ít nữ nhân, nguyên nhân của việc này là vì có nhiều gia đình rất nghèo, có đôi khi không muốn nuôi con gái, còn nguyên nhân khác là bởi vì trong mấy năm nay, dù hàng năm đều có nam tử từ bên ngoài đến gia nhập quân đội Tây Bắc nhưng lại có rất ít nữ nhân đến nơi này.

Huống chi khi người Nhung đến cướp bóc Đại Tần, chúng lại thích chơi đùa nữ nhân nhất.

Ở chỗ này có rất nhiều nam nhân hoàn toàn không cưới được nương tử, chỉ cần có nữ nhân tình nguyện gả thì sẽ không ai thèm quan tâm nàng ta có từng thành thân hay chưa!

Đồng thời bởi vì nữ nhân ở Tây Bắc sống một mình sẽ rất khổ sở, không có trợ giúp bên cạnh nên sẽ đi tìm nam nhân...

Tần Dục đến đây đã mở ra một đường sống cho nữ nhân nơi này, cho các nàng cơ hội để có thể cố gắng làm việc nuôi sống chính mình, nhưng Tây Bắc vẫn ở trong tình trạng nam thừa nữ thiếu, phần

lớn nạn dân từ Hà Tây tới đây cũng là nam nhân, bởi vậy nữ nhân bất giác trở nên quý giá.

Mà nữ nhân quý giá nhất Tây Bắc lúc này chính là Đoan vương phi và Chiêu Dương trưởng công chúa Tần Lạc, mọi người đều rất tự giác không dám liếc nhìn Đoan vương phi quá nhiều, nhưng Tần Lạc lại không giống vậy.

Không cần biết là cấm vệ quân, quân đội Tây Bắc hay là quan viên ở Tây Bắc, chỉ cần là người chưa thành thân thì đều sẽ đối xử ân cần với Tần Lạc, Kim Nham chính là một trong số đó.

Chiêu Dương trưởng công chúa thiện lương lại xinh đẹp, bọn họ đều rất thích nàng.

Lúc này thấy Chiêu Dương có chuyện muốn hỏi mình, Kim Nham vui mừng không chịu được.

"Công chúa, người muốn hỏi thần cái gì?" Kim Nham hỏi.

"Ta muốn hỏi một chút chuyện của ca ca." Tần Nhạc nói: "Hình như gần đây ca ca rất vui vẻ, người có biết nguyên nhân không?"

Trước kia lúc ở Kinh thành Tần Dục vẫn luôn để Tần Lạc ở cùng với mình, lúc ở trong phủ còn ăn cơm với Tần Lạc, nhưng từ khi đến Tây Bắc...

Tần Lạc cảm thấy quan hệ giữa mình và ca ca càng ngày càng xa cách.

Lúc này trong Vương phủ có rất nhiều nơi nàng không được vào, cũng có rất nhiều chuyện nàng không được biết, mà gần đây...

Nàng có thể cảm nhận được gần đây ca ca rất vui vẻ, nhưng dù hỏi thế nào cũng không hỏi được gì.

"Công chúa, chuyện của Vương gia không thể truyền ra ngoài." Kim Nham nói, hẳn rất thích Tần Lạc, nhưng Vương gia đã dặn dò, chuyện của ngài không thể để lộ ra ngoài.

Tuy rằng ở vài khía cạnh thì có vẻ Kim Nham rất non nớt, nhưng một khi đã nói được thì sẽ làm được, tuy rằng lúc đứng bên cạnh Vương gia, hẳn nghe thấy được rất nhiều mệnh lệnh hoặc vài chuyện đáng nghi, nhưng hẳn vẫn nhịn xuống, không hề nói một câu nào ra ngoài.

Còn về chuyện gần đây Tần Dục vui vẻ thì hẳn cũng cảm nhận được, nhưng... hẳn cũng không biết nguyên nhân.

Bây giờ trừ người thân cận của Vương gia ra thì hoàn toàn không có ai được đi vào nơi Vương gia ở.

"Vậy quốc sư thì sao? Khoảng thời gian gần đây không hề thấy mặt quốc sư, người có biết quốc sư đang ở đâu không?" Tần Lạc lại hỏi, nàng cực kỳ sùng bái quốc sư, đáng tiếc quốc sư xuất quỷ nhập thần, bình thường nàng cũng không gặp được.

"Chuyện của quốc sư sao thần biết được?" Kim Nham lẩm bẩm một câu, quốc sư xuất quỷ nhập thần, hẳn cũng không hề biết chút gì về tình hình của quốc sư.

Đương nhiên hẳn cũng biết được chút ít, ví dụ như... Quan hệ giữa quốc sư và Vương gia không được bình thường.

Hắn mơ hồ nhận thấy mình đã phát hiện được một bí mật lớn, nhưng lại không thể nói cho người khác biết.

"Hỏi người mà cái gì người cũng không biết." Tần Lạc trừng mắt nhìn Kim Nham, suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định đi hỏi Lục Di Ninh.

Thật ra vị tẩu tử này của nàng không hề ngốc chút nào, ngược lại còn rất thông minh, nhưng mà lúc nhỏ không được dạy bảo nên trong vài trường hợp vẫn cực kỳ đơn thuần.

Tuy rằng Tần Lạc không thể tùy tiện vào Đoan vương phủ, nhưng chỉ cần thông báo một tiếng vẫn có thể đi vào, nàng nói muốn tìm Lục Di Ninh, sau đó liền được thái giám dẫn đến hậu viện của Vương phủ.

Lục Di Ninh đang ngồi trong hậu viện ăn gì đó.

"Đại tẩu, tẩu đang ăn cơm trưa sao?" Tần Lạc cười hỏi.

"Không phải, là ăn sáng." Lục Di Ninh nói.

"Tẩu vừa mới ngủ dậy sao?" Tần Lạc có chút kinh ngạc, trước kia Lục Di Ninh vẫn luôn thức dậy rất sớm, lần này... Sao lại dậy trễ như vậy? Tuy rằng giờ này ăn trưa thì có hơi sớm nhưng mà ăn sáng thì lại quá trễ!

"Gần đây hơi thích ngủ." Lục Di Ninh nói, không biết nghĩ đến cái gì lại cười hi hi hai tiếng.

Nàng dậy muộn như vậy đương nhiên không chỉ đơn giản là vì cảm thấy buồn ngủ, thật ra chủ yếu là vì sáng hôm nay Tần Dục lại đê nàng xuống quấy rối một hồi.

Đây là lần đầu tiên nàng trải qua chuyện sinh con như vậy, cảm giác rất không dễ chịu, nhưng sau này trải qua nhiều lần hơn thì sẽ khá hơn, sau đó... Tần Dục cũng rất thích.

Hiện tại thân thể Tần Dục gần như đã hồi phục, hai người sinh con cả ngày, con thì không thấy đâu nhưng chắc chắn là rất thoải mái, một thời gian dài về sau, Lục Di Ninh cũng không chấp nhất chuyện sinh con nữa.

Trong lòng Lục Di Ninh vui vẻ, tốc độ ăn cơm cũng nhanh hơn, sau khi ăn xong thì nhìn Tần Lạc: "Muội tìm tẩu tẩu có việc gì sao?"

"Cũng không có gì." Tần Lạc nói: "Tẩu tử, muội chỉ cảm thấy gần đây ca ca rất vui vẻ, có phải có chuyện tốt gì không?"

"Gần đây đều đánh thắng trận nên chàng rất vui vẻ." Lục Di Ninh nói.

Là như vậy sao? Tần Lạc cảm thấy chắc lúc trước là do mình nghĩ nhiều, bèn hỏi sang chuyện quốc sư: "Tẩu tử, đã lâu không thấy quốc sư, tẩu có biết ngài đi đâu rồi không?"

Hắn đang ở trước mặt muội đây... Lục Di Ninh nhìn bộ dạng của Tần Lạc thì lại cười hi hi vài tiếng.

Đã mấy tháng rồi nàng không giả trang thành quốc sư để đi ra ngoài, mà điều này cũng có nguyên nhân.

Mấy ngày nay Tần Dục luôn ở nhà rèn luyện thân thể, cũng không đi đâu xa, đương nhiên nàng cũng phải ở trong nhà với Tần Dục mỗi ngày rồi.

Nhưng gần đây mùa thu hoạch sắp kết thúc, quân đội Tây Bắc vừa thu mua lương thực vừa điều động lực lượng phòng thủ. Tần Dục rất bận rộn, ngược lại nàng có thể tự ra ngoài đi dạo một mình, tốt nhất là đi xem thử người khác sinh hài tử thế nào.

Tại sao con của Lý Sùng An đã sinh ra rồi mà nàng thì vẫn chưa

mang thai vậy!

Lục Di Ninh và Tần Lạc hàn huyên không được bao lâu thì Tần Dục đã trở về.

Lúc này đã đến giữa trưa, cũng nên ăn cơm rồi, Tần Dục kêu Tần Lạc ở lại ăn cơm, Tần Lạc nhìn thấy mấy món Lục Di Ninh vừa mới ăn thì vui vẻ ngồi xuống, sau đó nhanh chóng dùng bữa.

Khẩu vị của đại tẩu nàng thật tốt!

Qua vài ngày nữa Tần Dục muốn tuần tra một vòng ở Tây Bắc, Lục Di Ninh suy nghĩ một chút rồi thay trang phục quốc sư đi theo.

Sau đó... Trong lúc vô ý Kim Nham nhìn thấy quốc sư vào phòng Vương gia mà mãi vẫn không đi ra.

"Triệu đại nhân, sao quốc sư lại vào phòng Vương gia?" Kim Nham nhin không được hỏi.

"Nhất định là quốc sư và Vương gia có chuyện muốn nói." Triệu Nam nói.

"Vậy cũng không nhất thiết nói lâu như vậy..."

"Nói không chừng quốc sư đã sớm nhảy ra khỏi cửa sổ rồi, là do người không biết mà thôi." Triệu Nam liếc nhìn Kim Nham.

Kim Nham có thể phát hiện dấu vết như vậy, không phải do Vương gia cố ý thì là gì? Nếu hắn thể hiện tốt thì có lẽ Vương gia sẽ nói cho hắn biết một số việc, còn nếu hắn thể hiện không tốt...

Triệu Nam đứng thẳng người, không hề chớp mắt.

Lần này Tần Dục tính đi đến từng nơi ở Tây Bắc để quan sát một chút, quy định của hắn là không được làm phiền dân chúng, không chỉ như thế, hắn còn phái một ít người đi đến những nơi đó điều tra trước.

Không thể tránh khỏi việc có không ít quan viên vì muốn được Tần Dục coi trọng mà sai thuộc hạ buộc dân chúng đi xây vài công trình, chung quy cũng vì muốn nở mày nở mặt, nhưng tất cả những quan viên làm như vậy đều bị Tần Dục cách chức.

Hắn không cần những quan viên không biết xử lý tình huống thực tế như vậy.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không giết đám quan viên này, bây giờ hắn cực kỳ, cực kỳ thiếu người nên thường thì sẽ không giết những quan viên phạm tội.

Những kẻ phạm tội nhẹ thì giáng chức, lại bắt đầu từ chức nhỏ đi lên, những kẻ phạm tội nghiêm trọng thì sẽ đưa hết vào quân đội Tây Bắc.

Có rất nhiều tướng sĩ trong quân đội Tây Bắc không biết chữ, vì vậy cứ để đám người này vào đó làm Phụ binh [1], dạy mấy tướng sĩ kia đọc sách nhận chữ cũng tốt!

[1] Phụ binh: phụ việc, hỗ trợ binh sĩ.

- - -

Lúc Tần Dục sắp xếp từng chuyện một xong xuôi thì Lục Di Ninh lại tìm cơ hội nghe trộm ở góc tường, sau đó học được vài cái... Khụ khụ, tư thế mới.

Vì thế đêm nào Tần Dục cũng đều rất vui sướng thoải mái.

Những trong lòng cũng có chút khó chịu.

Vương phi của mình lại đi nhìn người khác...

Tần Dục cảm thấy mình vẫn nên nói chuyện nghiêm chỉnh với Lục Di Ninh một chút, hẳn không thích Lục Di Ninh đi nhìn thân thể nam nhân khác.

Khụ khụ, Lý Sùng An là ai chứ, đáng người tuyệt đối tốt hơn mình rất nhiều, nếu Di Ninh ghét bỏ mình thì làm sao đây?

"Di Ninh, sau này nàng đừng đến đó nữa."

"Vì sao?" Lục Di Ninh khó hiểu, lại nói: "Chàng yên tâm, ta sẽ không để cho người khác phát hiện!"

Vấn đề ở đây không phải là có bị phát hiện hay không... Tần Dục nói: "Di Ninh, nếu ta đi nhìn nữ nhân khác thì nàng có cảm thấy không vui không?"

Lục Di Ninh suy nghĩ một chút rồi lập tức cảm thấy không thể nhận.

Nếu Tần Dục dám đi nhìn nữ nhân khác thì nàng liền khiêng hẳn về giam lại!

"Nàng sẽ không vui đúng không, cho nên nàng cũng không thể đi nhìn nam nhân khác." Tần Dục nói.

"Vậy được rồi, ta không đi nhìn người khác nữa." Lục Di Ninh gật đầu, lại nghiêm túc nhìn Tần Dục: "Chàng nhất định không được đi

nhìn nữ nhân khác, biết chưa?"

"Ta nhất định không nhìn." Tần Dục cười nói.

Tần Dục hoàn toàn không có hứng thú với những nữ nhân khác, người hấn hứng thú... chỉ có một mình Lục Di Ninh, bởi vậy nên hấn cũng không thèm.

Mọi thứ hấn có đều do Lục Di Ninh cho, nếu hấn làm chuyện có lỗi với Lục Di Ninh thì tự hấn cũng sẽ khinh bỉ chính mình.

Huống chi hấn thật sự rất thích Lục Di Ninh, đây là người đã cứu rỗi cuộc đời hấn.

Tần Dục đồng ý với Lục Di Ninh, thề sẽ không đi nhìn nữ nhân khác, nhưng ngày hôm sau hấn lại nuốt lời.

Không ngờ lại có kẻ dám sắp xếp nữ nhân vào phòng hấn, ngoại trừ một tấm lụa mỏng trên người, còn lại không mặc gì cả!

Tần Dục: "..."

Quốc sư đi sát ở phía sau: "..."

Chương 124: Có bí mật (3)

Edit: Caarmtus1510.

Beta: Rysa.

Dáng vẻ của nữ tử kia cực kỳ mỹ lệ, da trắng mịn màng, đôi mắt ẩn tình. Nữ tử đó tuyệt đối là nữ tử xinh đẹp nhất mà Tần Dục thấy từ lúc đến Tây Bắc tới nay.

Tần Dục thật sự bị hoảng sợ.

Trong phòng hãn thế nhưng lại có...Phản ứng đầu tiên của hãn chính là nhận định người kia là thích khách, phản ứng thứ hai... Cơ hồ theo bản năng Tần Dục liền nhìn về phía Lục Di Ninh.

Hình như... hãn vừa mới đồng ý với Lục Di Ninh sẽ không nhìn nữ nhân nào khác?

Nhưng lần này rõ ràng không phải hãn chủ động nhìn...

Tần Dục có chút bị kinh hách, mà nữ tử kia hình như cũng bị kinh hách.

Nàng bị người ta sắp xếp ở đây chờ Đaoan vương trở về, nhưng.... người kia không nói với nàng còn có người khác tới nữa nha!

Nữ nhân kia nhìn Tần Dục cùng quốc sư sau lưng hãn, lập tức liền trợn tròn mắt.

Nàng ta kinh hãi hét lên một tiếng, cuối cùng vội vàng chạy đến giường, sau đó dùng chăn trùm kín người mình.

Tần Dục thấy thế, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lập tức trở nên khó coi.

Hắn đã nói rằng hắn không muốn người bên dưới làm ra những chuyện không thiết thực, kết quả... những kẻ đó lại còn đưa nữ nhân đến!

Trong lúc Tần Dục đang cân nhắc xem nên xử lý đám quan viên bên kia như thế nào, thì bây giờ Lục Di Ninh chỉ muốn trực tiếp ném nữ nhân kia ra ngoài.

Muốn làm liền làm, Lục Di Ninh bước lên vài bước xách nữ nhân đang bọc chăn kia lên, sau đó ném ra ngoài phòng.

"Quốc sư?" Thọ Hỉ ôm đệm chặn từ ngoài vào, thấy cảnh tượng như vậy, mặt nghi hoặc không thôi.

Tần Dục cùng Lục Di Ninh ra ngoài chuyển nệm này không có mang theo chăn đệm, sau khi đến nơi này, hắn lập tức dẫn người đi lấy đồ, kết quả hắn mới cầm chăn nệm trở về thì thấy Vương phi muốn ném một cuộn chăn mền ra ngoài... người đây là đang ghét bỏ chăn chỗ này bẩn quá sao?

Hắn không chuẩn bị tốt phòng ốc cho Vương phi, thật sự là không nên như vậy!

Thọ Hỉ nghĩ vậy, đột nhiên phát hiện.... trong chăn hình như có người?

Trong chăn sao lại có người được? Chẳng lẽ là có người muốn đến

ám sát Vương gia?

Thọ Hỉ tưởng vậy, những binh lính phụ trách bảo hộ Vương gia cùng quốc sư cũng tưởng vậy.

"Bảo hộ Vương gia!" Kim Nham hô to một tiếng, lập tức rút đao trong tay mình ra.

Đúng lúc này, Lục Di Ninh ném nữ nhân kia xuống đất.

Tuy nàng dùng khí lực lớn nhưng cũng không làm nữ tử bọc chăn bông kia té bị thương. Dù vậy, nữ tử kia cũng đã bị dọa sợ đến hồn phi phách tán: "Tha mạng, Vương gia tha mạng! Là Phó đại nhân đưa nô tỳ đến, nô tỳ thật sự không biết gì hết..."

Kim Nham cùng cấm vệ quân thấy một màn như vậy, còn nghe được tiếng cầu xin tha thứ, ai nấy đều ngăn người.

Thứ bọc trong chăn thì ra là một nữ nhân? Này không đáng nói, đáng nói là nữ nhân kia còn lộ ra bờ vai trắng muốt, lúc này rõ ràng nàng ta đang không có mảnh vải che thân.

Cái này.... hình như không phải thích khách?

Không, bọn họ không được để về ngoài lều gạt.

Quốc sư tự tay ném nữ nhân này ra, vậy thì nữ nhân này tuyệt đối có vấn đề! Nghĩ như vậy, Kim Nham nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt, càng thêm đề phòng.

Nữ tử kia lại muốn khóc, nàng họ Phó, là người nhà mẫu tộc của thế tử quan huyện địa phương Phó Thái. Phụ mẫu nàng mất sớm, một thân một mình nàng đến ăn nhờ ở đậu Phó gia, bởi vì có vẻ ngoài ưa

nhìn nên rất được Phó Thái coi trọng, thậm chí còn được Phó Thái nhận làm nghĩa nữ [1].

[1] Nghĩa nữ: con nuôi.

Phó Thái nhận nàng làm nghĩa nữ với hi vọng vào một ngày nào đó trong tương lai có thể gả nàng cho nam nhân có quyền có thế, Phó Thái muốn bầu víu quan hệ đó để giúp bản thân hẳn được thăng quan tiến chức.

Trước kia người mà Phó Thái coi trọng là tri phủ Quảng Ninh, nhưng còn chưa chờ nàng đủ tuổi thì tri phủ kia đã bị Đoan vương giết chết.

Phó Thái rất thất vọng nhưng vẫn không buông tha ý nghĩ kia, cuối cùng chuyển đối tượng sang Đoan vương.

Tuy nói Đoan vương không gần nữ sắc, nghe nói còn không thể giao hợp, nhưng hẳn đối xử vô cùng tốt với Vương phi của mình, rõ ràng là thích nữ nhân.

Hướng chi hiện tại người quản lý chính ở Tây Bắc chính là Đoan vương, không đi lấy lòng Đoan vương thì đi lấy lòng ai nữa?

Phó Thái không có cơ hội được gặp Đoan vương, càng không có cơ hội dâng nghĩa nữ của mình lên, nhưng hôm nay hẳn ta cảm thấy cơ hội đã tới, liền đưa nữ tử này chờ sẵn trong phòng Đoan vương.

Kết quả.... vừa mở cửa một cái thì tới tận hai nam nhân bước vào, thế nhưng quốc sư kia còn ném nàng ra ngoài....

Nữ tử kia kéo kéo chặn trên người mình, khóc càng ngày càng dữ dội.

Kim Nham đề phòng không buông, còn nhìn Lục Di Ninh: "Quốc sư, nữ nhân này phải làm thế nào đây?"

Vừa rồi Lục Di Ninh vì tức giận mới ném ra ngoài, nên bây giờ cũng không biết phải làm sao với nữ nhân này...

"Ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa." Lục Di Ninh dùng giọng của quốc sư nói.

"Mang nàng đi, sau đó tra rõ là ai phái nàng đến đây." Tần Dục ngồi trên xe lăn, tự đẩy mình ra khỏi phòng.

"Vương gia, có cần tra khảo người này không?" Kim Nham hỏi.

"Người đi điều tra là được." Tần Dục nói xong nhìn Lục Di Ninh: "Quốc sư vào phòng đi."

Lục Di Ninh trừng mắt nhìn Tần Dục một cái, bất mãn không vui vào phòng.

Nữ nhân kia thật sự rất đáng giận!

Nàng rất tức giận!

Lục Di Ninh không rõ vì sao mình lại bực tức, chỉ biết là đang cảm thấy rất không dễ chịu, không muốn để ý tới Tần Dục nữa, sau khi vào phòng liền ngồi yên một mình không nhúc nhích.

"Di Ninh, ta cho người đi giết bò làm thịt rồi, nàng muốn ăn lẩu không?" Tần Dục hỏi, hẳn biết Lục Di Ninh đang rất mất hứng, nhưng khiến nàng vui vẻ trở lại cũng rất đơn giản.

Chỉ cần có ăn là được.

Kỳ thật Lục Di Ninh không muốn ăn cho lắm, nhưng bản năng nàng vẫn thích.

"Muốn!" Lục Di Ninh nói, dù không muốn ăn, nàng cũng sẽ ăn rất nhiều.

Lẩu bò chính là một món ngon của Tây Bắc.

Ở Giang Nam, bò dùng để cày ruộng, không cho giết, nhưng ở Tây Bắc này thì bò chính là nuôi để thịt.

Dùng xương bò nấu canh, hầm canh cho đến khi canh ngả sang màu trắng sữa, sau đó bỏ thịt bò vào nấu.

Vị thịt bò không giống thịt dê, thịt bò nấu lẩu ăn rất ngon, có thể dùng để nhắm với rượu hay dùng nước thịt bò ăn cùng mì.

Sợ lẩu bò sẽ nguội, Tần Dục còn sai người đặt chiếc nồi lên chậu than rồi mới mang vào phòng.

Mùi thịt bò lan ra khắp phòng, Tần Dục cảm thấy mình có chút thèm, nhưng Lục Di Ninh lại không có phản ứng gì.

"Di Ninh, không muốn ăn thịt bò sao?" Tần Dục hỏi.

Di Ninh lắc đầu, đúng là nàng vẫn muốn ăn thịt bò, nhưng hiện tại lại không có hứng thú ăn.

Tần Dục đang muốn khuyên Lục Di Ninh ăn nhiều chút, Thợ Hỉ lại đến báo: "Vương gia, có Kim thống lĩnh đến."

"Để hẳn vào." Biết Kim Nham đã tra ra được cái gì đó nên Tần Dục

liền nói.

Kim Nham nhanh chóng bước vào, vừa thấy Kim Nham, Tần Dục liền hỏi: "Điều tra thế nào rồi?"

"Vương gia, mọi chuyện đã tra xong." Kim Nham có chút rối rắm liếc mắt nhìn Tần Dục một cái: "Vương gia, nữ tử kia là nghĩa nữ của huyện lệnh bản địa Phó Thái, từ nhỏ đã sống ở thị trấn này, thân phận cũng không có vấn đề gì."

Mới đầu hấn còn tưởng quốc sư ném nữ tử kia ra là vì thân phận nàng ta có vấn đề, nhưng mà... thân phận nữ tử kia vốn không có chút vấn đề nào.

Lẽ nào là do hấn không đủ năng lực nên có một số thứ không điều tra ra được?

"Phó Thái?" Tần Dục nhíu nhíu mày.

"Vương gia, thần đi điều tra Phó Thái rồi, không có quan hệ gì với người Nhung hết, cũng không có bối cảnh gì... hay là quốc sư đại nhân biết có gì đó khác thường sao?" Kim Nham cẩn thận nhìn về phía quốc sư.

Lục Di Ninh vẫn không nhúc nhích, nàng không biết gì hết.

Không chỉ như thế, mà lúc này nàng còn có chút không thoải mái.

Mãi vẫn không thấy đói, nàng liền vận nội lực, muốn để mình nhanh chóng đói bụng, kết quả sau vài lần vận nội lực, không biết vì sao bụng lại có chút đau, thậm chí dạ dày còn vô cùng khó chịu.

"Oe!" Lục Di Ninh che miệng mình lại, đột nhiên há miệng một cái liền

phun ra.

"Quốc sư!" Tần Dục lo lắng nhìn Lục Di Ninh: "Người làm sao vậy?" Thân thể Lục Di Ninh luôn rất tốt, trước kia chưa từng thấy nàng nôn khan như vậy bao giờ.

Lục Di Ninh không nói chuyện, lại "ọe" thêm lần nữa, lần này đã hoàn toàn phun ra toàn bộ thức ăn trong dạ dày.

Nhất thời trong phòng ngập tràn một mùi chua chua khó ngửi, nhưng Tần Dục không nghĩ được nhiều như vậy.

Thậm chí hắn còn theo bản năng mà từ xe lăn đứng lên, bước tới ôm chặt Lục Di Ninh: "Không sao chứ?!"

Đã làm phu thê với Lục Di Ninh lâu như vậy, trừ lúc vừa thành thân xong, chưa bao giờ Tần Dục thấy nàng không khỏe cả, thế nên bây giờ đương nhiên đã bị dọa.

Nhưng người bị kinh hách nghiêm trọng nhất không phải là Tần Dục.

Lúc Kim Nham thấy Tần Dục đứng lên, cả người tưởng như đang nằm mơ.

Hắn đang thấy gì đây? Hắn thế nhưng lại thấy Vương gia đứng lên!!

Chẳng phải chân Vương gia đã bị ngự y giỏi nhất chẩn đoán rằng sẽ không bao giờ khỏi được hay sao? Vậy sao lại đứng lên được.

Wương gia không phải là một phế nhân, kỳ thật người rất lành lặn?

Kim Nham sững sờ nhìn Tần Dục đến choáng váng.

Ngây ngốc một hồi, hần lại phát hiện thêm một chuyện không đúng nữa.

Hần nhìn thấy gì? Hần thế nhưng nhìn thấy Vương gia ôm quốc sư!

Đáy lòng vốn yên tĩnh như mặt hồ của Kim Nham tựa như bị ném rất nhiều khối đá lớn, tâm trạng bây giờ của hần đang giống như bị khuấy động đến sông cuộn biển gầm.

Thế này vẫn chưa tính là gì, thế nhưng hần nhìn thấy quốc sư ôm lại Vương gia, sau đó còn cọ sát cả người lên người Vương gia.

"Hức..." Lục Di Ninh ủy khuất nức nở một tiếng.

Bây giờ nàng rất không dễ chịu, bởi vì tâm tình không tốt mà thân thể cũng đang cực kì khó chịu.

Vừa rồi lúc nàng nôn ra, không biết thế nào lại cảm thấy có cái gì xộc lên lỗ mũi nàng.

Trong khoang mũi tràn ngập vị chua, Lục Di Ninh chớp mắt, nước mắt liền anh ánh lên trong mắt.

Tần Dục vừa mới đưa tay vén áo choàng của nàng lên thì thấy được một màn này, nhất thời càng thêm sợ hãi.

Lục Di Ninh trước kia rất ít biểu cảm, thậm chí còn không cười, hiện tại nàng càng ngày càng hoạt bát, cuối cùng cũng chịu hé miệng ra cười. Nhưng khóc... Lục Di Ninh chưa từng khóc!

Bây giờ rốt cuộc nàng đang khó chịu đến cỡ nào?

"Thọ Hỉ, mau đi gọi Hồ đại phu tới!" Tần Dục hô to một tiếng.

Thọ Hỉ lên tiếng trả lời, lập tức liền đi gọi người, còn Kim Nham thì vẫn đang bị khiếp sợ đến không thể động.

Vương gia biết đi thì không nói, thế nhưng còn chuyện quốc sư dựa vào trong lòng Vương gia là thế nào!!

Rốt cuộc đây là chuyện gì? Vương gia với quốc sư có quan hệ thế nào?

Kim Nham cảm giác mình vừa phát hiện ra một bí mật rất to lớn.

Lúc hắn ở kinh thành cũng có quen một ít hoa hoa công tử, mà có vài người trong đám đó vì muốn được kích thích mà tìm vài thiếu niên có mỹ mạo tới chơi.

Này.... này.... quốc sư với Vương gia cũng là quan hệ như vậy?

Cho nên trước kia quốc sư mới thường ở trong phòng Vương gia suốt cả đêm?

Kim Nham cảm thấy cả người mình không khỏe lắm.

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được chuyện sẽ là như vậy, Vương gia anh minh thần võ tài trí hơn người, quốc sư thần thông quảng đại thực lực cường hãn... hai người như vậy...

Kim Nham ngây ngốc đứng ở nơi đó, hy vọng ai đó có thể giải thích một chút cho hắn biết chuyện ngay trước mắt này là thế nào, nhưng vào lúc này còn có ai thềm quan tâm tới hắn đâu?

"Vương gia, Hồ đại phu đến rồi." Tiếng Thọ Hỉ làm Kim Nham bừng tỉnh, cùng lúc đó Hồ đại phu và Thọ Hỉ bước vào.

Bên ngoài, Triệu Nam tận trung đảm nhiệm nhiệm vụ đóng cửa lại.

Thái giám hầu hạ xung quanh, còn có thị vệ bên cạnh, ai nấy cũng thấy nhưng không phản ứng, Kim Nham càng ngày càng không tỉnh táo.

"Hồ đại phu, người mau tới xem cho quốc sư!" Tần Dục hối thúc.

Hồ đại phu nhìn Tần Dục đứng cũng không cảm thấy có gì kì lạ.

Năm ngoái, lúc Vương gia gọi hắc đến bắt mạch cho Vương phi, hắc đã biết Vương gia khôi phục rồi, nếu thân thể đã khôi phục thì Vương gia có thể đứng được cũng là chuyện bình thường thôi.

Chỉ là.... sao Vương gia lại ôm quốc sư?

"Ta không thoải mái." Đột nhiên Lục Di Ninh phục hồi lại tinh thần, nàng ho nhẹ một tiếng, sau đó nói bằng giọng quốc sư, buông Tần Dục ra mà ngồi xuống.

Bây giờ nàng rất khó chịu, mắc ói thì không nói. Vừa nãy lúc ói có thứ gì đó xộc lên mắc trong mũi, mũi nàng vẫn còn ngửi thấy được mùi chua khó chịu.

Sờ sờ mũi mình, Lục Di Ninh lại muốn khóc.

Hồ đại phu cũng giống như Kim Nham vậy, cảm thấy mọi việc xảy ra trước mắt rất không hợp lý.

Không phải quốc sư có thể khởi tử hồi sinh sao? Sao bây giờ lại muốn gọi hắc đến xem giúp? Còn có, động tác của quốc sư này... sao nhìn thế nào cũng thấy có gì đó không đúng!

Áp chế nghi hoặc xuống, Hồ đại phu bắt đầu bắt mạch.

Sau đó, hần liền ngậy đại.

Hần..... hần... bắt mạch được cái gì?

Mạch tượng này chính là đang mang thai!!!

Hồ đại phu run run, sau đó nhìn cái tay mà mình đang bắt mạch....

Cái tay mảnh khảnh nho nhỏ vươn ra từ trong hắc bào rộng thùng thình của quốc sư, da thịt này.... đây là tay nữ nhân?!

Quốc sư là một nữ nhân? Hơn nữa nàng còn đang mang thai?

"Rốt cuộc quốc sư bị làm sao?" Tần Dục lo lắng nhìn về phía Hồ đại phu.

Hồ đại phu không nói một lời, chẳng lẽ thân thể Lục Di Ninh thật sự có vấn đề gì đó?

Tần Dục càng nghĩ càng sợ, Hồ đại phu cũng cảm thấy có chút sợ.

Quốc sư là một nữ tử, Vương gia còn thân mật như vậy với quốc sư... rốt cuộc hai người này có quan hệ gì?

Hài tử này.... không phải là của Vương gia đó chứ?

Vương gia thế mà lại cùng quốc sư... Hồ đại phu không thể phục hồi tinh thần được.

Từ từ đã, quốc sư chỉ mới xuất hiện cách đây không lâu, thế nên hài

tử này hẳn không phải là của Vương gia... chờ chút... cánh tay này có chút quen.

"Vương phi?" Hồ đại phu kêu lên một tiếng.

"Hồ đại phu..." Lục Di Ninh không che giấu giọng nói của mình nữa: "Ta thật khó chịu, ta bị làm sao vậy?" Nàng cũng từng học qua chút y thuật của Hồ đại phu, đáng tiếc lại không biết bắt mạch thế nào, nên cũng không biết mình bị gì.

Quốc sư chính là Vương phi! Hồ đại phu kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã trấn định.

Nếu như vậy, rất nhiều chuyện đã có thể giải thích... vì sao quốc sư tốt với Vương gia như vậy? Bởi vì quốc sư chính là Vương phi nha!

Hồ đại phu cũng từng trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, rất nhanh đã tiếp nhận được sự thật, nhưng Kim Nham thì khác, hắn lập tức ngã quỵ xuống đất, còn phát ra một tiếng 'bịch'.

Tình huống gì đây? Quốc sư nói giọng nữ, quốc sư... thế nhưng lại chính là Vương phi!

Hắn sùng bái quốc sư, thế nhưng còn Vương phi thì sao? Trước kia hắn còn cảm thấy Vương phi không xứng với Vương gia.

Kim Nham chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ trên thế giới đều không đúng. Hắn chậm rãi bò từ dưới đất dậy, đúng lúc này lại nghe được Hồ đại phu nói tiếp: "Vương phi không có việc gì, chỉ đang mang thai thôi."

Kim Nham vừa mới từ dưới đất đứng lên lại "bịch" một tiếng ngã sấp xuống lần nữa.

Quốc sư mang thai?!

Tuy rằng đã biết quốc sư thật ra chính là Vương phi, nhưng nói một câu quốc sư mang thai như thế, vẫn khiến hấn khó tiếp nhận.

Thế nhưng quốc sư mang thai...

Kim Nham đã không còn biết nên nói cái gì cho phải, lúc này Tần Dục vừa mừng lại vừa sợ.

Lục Di Ninh mang thai?

Thời điểm hấn vừa khôi phục cũng rất ngóng trông Lục Di Ninh có thể hoài thai, nhưng mãi sau này vẫn không thấy nàng có tin tức gì, hấn cũng buông tha cho ý nghĩ kia, còn cảm thấy thân thể mình không tốt, chỉ sợ không thể khiến Lục Di Ninh mang thai được...

Kết quả bây giờ Lục Di Ninh đã mang thai rồi!

Chương 125: Có hài tử (1)

Edit: Xiuxiu.

Beta: Rysa.

Sau khi chắc chắn Lục Di Linh quả thực mang thai, Tần Dục hớn hờ treo nụ cười trên mặt cả ngày.

Lục Di Linh ngược lại không quá cao hứng.

Nàng hiện tại rất khó chịu, mặc dù trong lúc nôn thức ăn không cẩn thận mắc trong mũi cũng được lấy ra rồi, nhưng giờ nàng cũng không muốn ăn bất cứ thứ gì nữa.

Vậy mà cũng có lúc nàng không muốn ăn bất cứ thứ gì cả.

Từ trước tới giờ nàng thích nhất là được ăn, chỉ cần có cái gì đó để ăn, được ăn no bụng, nàng đã cảm thấy thỏa mãn. Thế nhưng bây giờ nàng lại không muốn ăn nữa.

Lục Di Ninh có chút không vui nằm lì trên giường.

Tần Dục thấy thế, vội vàng phân phó người đi làm thức ăn nhiều một chút đưa tới cho Lục Di Ninh, sau đó hẩn nhìn về phía Kim Nham: "Chuyện hôm nay ngươi không được phép để lộ ra ngoài dù chỉ một chút!"

"Vâng, Vương gia." Kim Nham lập tức nói.

Lúc này Kim Nham đã bình tĩnh lại, bình tĩnh suy nghĩ, hẳn trái lại cảm thấy chuyện này cũng là một chuyện tốt.

Chân Vương gia đã khỏe, Vương phi có thai, Quốc sư cũng chính là Vương phi... Hẳn cũng đã sớm thuận phục Đao vương, có những chuyện này... Tương lai của hẳn không phải càng tươi sáng sao?

Chỉ là, không nghĩ tới Quốc sư lại là Vương phi, Vương phi thế nhưng lợi hại ngoài sức tưởng tượng!

Trong phút chốc Kim Nham cảm thấy vô cùng sùng bái Lục Di Ninh.

Trước đó hẳn vẫn cho rằng Vương phi chỉ là một người ngốc, kỳ thật người ta không ngốc mà là trời sinh thông minh.

Chắc chắn trên đời này không có ai lợi hại bằng Vương phi.

Sau khi bị Tần Dục dặn dò một phen, Kim Nham đầu óc choáng váng bước ra ngoài cửa.

Mặt trời bên ngoài chiếu ánh nắng lên trên người Kim Nham, khiến cả người hẳn cảm thấy ấm áp, vô thức hẳn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh nắng chói chang khiến mắt hẳn không mở ra được.

Nhưng cũng vì thế, hẳn càng thêm tỉnh táo, sau khi tỉnh táo lại hẳn đột nhiên nghĩ đến một việc.

Chuyện Quốc sư đem nữ nhân kia ném ra ngoài, kỳ thật không phải vì thân phận nàng ta không minh bạch, đơn thuần chỉ là ghen mà thôi?

Vương phi, không phải nàng vẫn luôn không cho phép bất kỳ nữ nhân nào lại gần Vương gia đó sao?

"Thống lĩnh, Phó Thái với nữ nhi hấn ta phải giải quyết sao đây ạ?"
Một thủ hạ hỏi Kim Nham.

"Để ta đi xem chút." Kim Nham hiện tại có chút đồng tình với Phó Thái.

Vậy mà dám để nữ nhi của mình đi tranh giành nam nhân với Quốc sư. Đúng là không muốn sống nữa rồi!

Mà lúc này, vị quan huyện Phó Thái kia đã sớm bị dọa sợ.

Hắn chỉ muốn lấy lòng Đao vương một chút mà thôi. Kết quả, con gái mình lại bị Quốc sư ném ra ngoài.

Hay là nữ nhi muốn gây bất lợi cho Đao vương? Nhưng cái này cũng không đúng. Nhiều năm nay hấn không hề cho phép nữ nhi bước ra khỏi cửa dù là một bước, nàng có bản lĩnh gì mà có thể gây bất lợi cho Đao vương được?

Phó Thái bị giam trong đại lao vĩnh viễn mãi mà không ra, lúc này Kim Nham đi tới thì đồng tình nhìn hấn một cái.

"Phó đại nhân, người đã từng làm việc ăn hối lộ trái pháp luật gì đều khai báo hết ra đi."

Phó Thái bị ánh mắt đồng tình của Kim Nham làm giật nảy mình, cho là mình đã không còn đường sống nữa rồi, lập tức khai báo hết tất cả chuyện làm ăn hối lộ bản thân đã làm, ngay cả chuyện vụng trộm với một quả phụ nào đó trong quá khứ cũng đều nói ra tuốt, cuối cùng mới nói: "Kim thống lĩnh, Kim thống lĩnh, ta chỉ làm qua những thứ này, còn chuyện thông đồng với địch bán nước hại dân gì gì, ta quả thực chưa từng làm!"

"Ta biết rồi." Kim Nham nói.

Vương gia quả đúng là người sáng suốt, dùng những lời khai của chính tên quan huyện này định tội hắn, còn về nữ nhi hắn...

Kim Nham đặc biệt đến xin ý kiến Vương gia muốn xử lý nữ nhân kia như thế nào.

"Người đi xem, ai chưa có thê tử mà hắn cũng thích nàng ta thì giao cho hắn." Tần Dục nói. Cẩm Vệ quân Tây Bắc có rất nhiều người vẫn chưa có thê tử đâu.

Từ khi Kim Nham đến báo cáo, Lục Di Ninh vẫn một mực lắng tai nghe, nghe được Tần Dục muốn giao nữ nhân kia cho người khác, nàng mới thỏa mãn gật nhẹ đầu.

Bắt gặp dáng vẻ này của nàng, Tần Dục có chút không nhịn được muốn cười.

Tần Dục vốn dĩ còn tính tiếp tục lên đường, nhưng Lục Di Ninh lại có thai, hắn ngược lại sốt ruột muốn quay về.

Nghỉ ngơi tại cái huyện thành này hai ngày, Tần Dục dẫn đầu đại đội người ngựa quay trở về. Trong suốt thời gian đó, Quốc sư vẫn không xuất hiện.

Mọi người sớm đã không còn cảm thấy ngạc nhiên đối với việc này, Quốc sư xuất quỷ nhập thần, đột nhiên không thấy, đó không phải quá bình thường sao?

Về phần Vương gia cả ngày đều ở trong xe ngựa không thấy bóng dáng...

Đoán chừng Vương gia sinh bệnh...

Vương gia sức khỏe không tốt, việc này mọi người đều biết, vậy nên Vương gia đột nhiên chỉ ở trong xe ngựa không gặp người, cũng rất bình thường.

Nhưng mà Tần Dục lúc này ngược lại chưa bao giờ cảm thấy khỏe khoắn, khoan khoái như bây giờ.

Hắn hiện tại đi lại thuận tiện, thân thể sớm đã khôi phục hoàn toàn, căn bản không cần Lục Di Ninh giúp hắn trị liệu nữa, giờ gặp chuyện vui đương nhiên tinh thần thoải mái, cả người đều tràn đầy sức sống.

Chỉ là Lục Di Linh hoàn toàn tương phản với hắn.

Sau hôm bị nôn đó, Lục Di Ninh phản ứng ngày càng nghiêm trọng, ăn cái này không vô, ăn cái kia cũng không vô, lúc nào cũng chỉ muốn nôn, chỉ có mấy ngày mà tiều tụy thấy rõ.

Tần Dục đau lòng không thôi, nhưng lại không có biện pháp giúp nàng ăn nhiều hơn một chút, chỉ có thể cả ngày ở bên cạnh bồi nàng.

Trở lại Vương phủ, thu xếp tốt cho Lục Di Ninh, chuyện đầu tiên cần làm chính là tuyên bố tin Vương phi có thai.

Hai chân của hắn đã khỏi, nhưng Tần Dục vẫn chưa thể công khai, vì hắn biết rõ nếu công khai chuyện này ra ngoài, triều đình nhất định sẽ dè chừng hắn.

Trong tình hình như vậy mà Lục Di Ninh lại đang mang thai, tốt nhất vẫn là không nên công khai...

Còn đối với việc hấn có hài tử, những đại thần trong triều kia đoán chừng cũng sẽ cả ngày công kích hấn.

Nhưng hấn hoàn toàn không nỡ để Lục Di Ninh chịu ủy khuất.

Nếu dấu giếm chuyện có hài tử, e là tương lai Lục Di Ninh cùng hài tử của hấn sẽ bị người đời lên án.

Đoan vương vốn dĩ ra ngoài tuần sát, nay lại vội vàng trở về phủ, tất cả mọi người đều cho rằng Vương gia bị bệnh, không ngờ chỉ mấy ngày sau đã truyền ra tin tức Vương phi có thai.

Đoan vương phi có thai?

Mấy năm trở lại đây, bách tính Tây Bắc cực kỳ sùng kính Đoan vương, hiện tại biết tin Đoan vương phi có thai, ai nấy đều vui mừng thay Đoan vương.

Mọi người chỉ đơn thuần nghe tin mà vui mừng thay Vương gia, nhưng cũng có một số người không khỏi nghi ngờ trong lòng.

Không phải nói Đoan vương không thể có hài tử sao? Sao Vương phi có thể mang thai được?

Mọi người nghi hoặc, Tần Dục liền tỏ vẻ Vương phi có thể mang thai là nhờ Quốc sư.

Hóa ra Vương phi có thể mang thai là nhờ có Quốc sư.

Mọi người nghe được tin này cũng không cảm thấy kinh ngạc, bản lĩnh Quốc sư lớn như vậy, giúp Đoan vương phi có cơ hội mang thai được tính là cái gì? Nói không chừng còn có thể giúp Đoan vương có thể đi lại được nữa kia.

Trong phút chốc, khắp Tây Bắc mặc kệ là quan viên hay bách tính ai nấy đều vô cùng vui sướng.

Đương nhiên, đúng như Tần Dục suy đoán, tin này truyền đến kinh thành lại khiến rất nhiều người vì đó mà phẫn nộ.

"Bệ hạ, Đao vương nhất định có dụng ý khó dò!"

"Bệ hạ, nhất định phải đề phòng Đao vương!"

"Bệ hạ, hiện tại Đao vương trông coi đội quân tinh nhuệ nhất Đại Tề, nếu hắn có tâm làm phản, hậu quả sẽ vô cùng khó lường."

...

Đại thần trong triều nhao nhao khuyên can.

Trước đó, ngay cả khi Tần Dục tàn phế vô hậu[1], bọn hắn đã cực kỳ đề phòng, mà bây giờ Tần Dục lại có người nối dõi!

[1] Vô hậu: không thể có con nối dõi.

Tần Tề bực bội bất an, nhưng không thể không nói, những lời mọi người nói ít nhiều cũng khiến hắn phải lưu tâm.

Sau khi Tiên đế qua đời, Thái hậu vẫn luôn ở bên trong hậu cung ăn chay niệm Phật, khi được báo tin thì ngạc nhiên vô cùng.

Đao vương phi có thai? Nói cách khác, nhi tử của bà có người nối dõi rồi?

Triệu Thái hậu mấy năm nay ăn chay niệm Phật, trái tim đã sớm trở

nên bình lặng, nhưng lúc này đây tim bà đập càng lúc càng nhanh, thực sự vui mừng không thể kìm nén được.

Đương nhiên, Triệu Thái hậu vui mừng thay nhi tử, nhưng Vinh Dương trưởng công chúa lại không có lấy một chút vui mừng nào cho nữ nhi của mình.

Nữ nhi đàn độn kia của nàng thế mà có thể mang thai? Đoan vương thế nhưng lại có người nối dõi?

Nhận được tin này đúng là khiến Vinh Dương trưởng công chúa phát hỏa một thời gian dài.

Lúc Vĩnh Thành đế vẫn còn, địa vị của Vinh Dương trưởng công chúa phải nói là cực kỳ cao, nhưng hiện tại thì sao, đã chẳng có mấy người còn nhớ đến bà, thậm chí giờ bà có mở yến hội cũng không có mấy người đến tham gia.

Tất cả đều là do tên Tần Dục khốn kiếp kia! Nếu không phải tại hấn hại Tần Diệu không thể đăng cơ, sao mình có thể rơi vào hoàn cảnh này?

Chỉ cần nghĩ tới đây, Vinh Dương trưởng công chúa liền cực kỳ căm phẫn.

Nhưng bà chẳng có biện pháp nào, chỉ có thể vụng trộm mắng chửi, trông chờ Đoan vương kia chết luôn ở Tây Bắc thì càng tốt.

"Một đứa ngọc lại được Đoan vương nâng niu như bảo bối, nói không chừng hài tử nàng ta sinh ra cũng là đồ đàn!" Vinh Dương trưởng công chúa tức giận nói.

Lục Quốc Công từ bên ngoài tiến vào, vừa vặn nghe được một câu

như thế, sắc mặt lập tức thay đổi: "Vinh Dương, đó là nữ nhi của nàng đó."

"Ta không có nữ nhi như thế!" Vinh Dương trưởng công chúa cũng lạnh mặt, đáng nhẽ bà nên bóp chết nó từ lúc trước rồi.

Lục Quốc Công cũng không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa, xoay người rời đi.

"Chàng đứng lại đó cho ta." Vinh Dương công chúa cả giận hét lên, người này vừa đến đã đi, là ý gì?

Lục Quốc Công căn bản không thèm để ý đến bà.

Đã lâu Vinh Dương trưởng công chúa không gặp Lục Quốc Công, giờ Lục quốc Công xoay người rời đi càng làm cho bà nổi trận lôi đình.

Trượng phu của bà cả ngày đều muốn trốn tránh bà là ý gì?

Lục Quốc Công không nguyện ý ở cùng một chỗ với Vinh Dương công chúa, còn Tần Dục lúc này lại cả ngày ở bên cạnh bồi Lục Di Ninh.

Hắn căn bản không nỡ rời xa Lục Di Ninh trong lúc này.

"Tần Dục...ọe..." Lục Di Ninh lại nôn.

Bình thường sức khỏe nàng rất tốt, nhưng bây giờ không biết vì sao cái gì cũng ăn không vô, ăn cái gì nôn cái đấy.

Tần Dục cực kỳ đau lòng, nhưng lại không có cách nào giúp nàng, chỉ có thể cả ngày ở bên cạnh nàng.

Lúc đầu Lục Di Ninh rất khó chịu, nhưng có Tần Dục bên cạnh nên ngược lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, sau càng ngày càng muốn dính lấy Tần Dục.

Có thai nên ăn cũng không còn ngon miệng nữa khiến nàng rất không vui, nhìn chỗ đồ ăn vừa bị phun ra ngoài càng khiến nàng đau lòng, cũng may luôn có Tần Dục bên cạnh, đây coi như là một chuyện tốt.

Chương 126: Có hài tử (2)

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Ban đầu khi Lục Di Ninh mới mang thai, trong người nàng luôn cảm thấy vô cùng khó chịu, ăn cái gì cũng thấy không ngon. Nhưng đến khi cái thai được bốn tháng, nàng liền lấy lại được tinh thần, ăn uống cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Mấy tháng đầu đừng nói đến chuyện nàng béo ra được chút nào, thậm chí còn gầy đi không ít. Thế nhưng lượng thịt bị hao hụt đó lại nhanh chóng được nàng ăn uống đầy đủ, bổ sung trở lại.

Nhưng về sau, nàng càng ăn lại càng nhiều.

Lúc trước khi nàng muốn ăn lại chẳng thể nuốt trôi được thứ gì, bây giờ nàng có thể ăn được rồi thì liền muốn ăn nhiều thêm một chút, lại ăn nhiều thêm chút nữa, cứ ăn được càng nhiều lại càng tốt!

Vốn Tần Dục cũng vô cùng thích việc đưa đồ ăn đến cho Lục Di Ninh, bây giờ Lục Di Ninh lại còn mang thai nữa nên hẳn càng thêm nguyện ý để cho nàng ăn nhiều hơn một chút. Không cần biết là bay trên trời, chạy trên đất hay bơi trong nước, chỉ cần hấn thể lấy được đều sẽ đưa tới cho Lục Di Ninh ăn. Thậm chí mọi người của đội quân Tây Bắc đều biết muốn lấy lòng của Đao Vương gia thì cách tốt nhất chính là đi tìm thức ăn cho Vương phi!

Vì vậy số lượng người ra ngoài săn thú càng ngày càng nhiều.

Cho nên chưa được bao lâu thì Lục Di Ninh liền béo.

Tần Dục vẫn luôn rất thích bộ dáng béo mập bụ bẫm của Lục Di Ninh, nhưng cách nuôi nấng Lục Di Ninh này của hắn lại lập tức bị Hồ đại phu bắt ngừng lại.

“Vương gia, nếu Vương phi quá béo sẽ gây bất lợi đối với việc sinh đẻ của người.”

“Lại còn có chuyện này nữa sao?” Tần Dục cả kinh nói.

“Đúng là có chuyện này.” Hồ đại phu liền nói với hắn việc sinh đẻ của nữ nhân đều là đang đi dạo một vòng quanh Quỷ môn quan, hắn cần phải chú ý nhiều hơn mới được.

Tần Dục nghe vậy thì trong lòng cả kinh, ngay hôm đó liền bắt đầu khống chế khẩu phần ăn của Lục Di Ninh.

Nhưng mỗi lần Lục Di Ninh dùng ánh mắt cầu mong nhìn hắn thì hắn đều sẽ không nhịn được mềm lòng, sau đó lại không nhịn được mà cho Lục Di Ninh ăn thêm một chút...

Cũng may lượng vận động của Lục Di Ninh rất lớn, cả ngày ở trong phủ Quốc sư thoăn thoắt ngược xuôi cho nên nàng cũng không có béo quá...

Đến tận lúc này Tần Dục mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Giờ chuyện Tần Dục coi trọng nhất chính là hài tử của mình, thế nhưng hắn cũng không có quên mất những chuyện khác, ví dụ như việc bọn họ phải tạo thêm nhiều phiền toái nữa cho người Nhung.

Tần Dục luôn cảm thấy bản thân thật may mắn vì đã đến Tây Bắc

sớm hơn kiếp trước, không chỉ khiến bọn người Nhung không có cơ hội phát triển mạnh mẽ, mà hẳn còn làm cho đội quân Tây Bắc trưởng thành lên rất nhiều. Nên giờ đây đội quân Tây Bắc đã có thể ngăn cản người Nhung tới đây xâm chiếm, thậm chí ở một vài thời điểm, đội quân Tây Bắc còn có thể chủ động xuất kích công đánh bọn người Nhung.

Tần Dục tán thành đội quân Tây Bắc chủ động công kích quân địch như vậy chính là vì hẳn đang muốn luyện binh. Hẳn muốn mình vừa có thể khuếch trương thế lực của đội quân Tây Bắc vừa có thể tiếp tục luyện binh.

Đời trước Tần Dục luôn bị nhốt lại ở kinh thành, cả ngày hẳn phải giao tiếp với một đám quan văn nên hoàn toàn không cơ hội phát triển thế lực cho riêng mình. Vì vậy đến cuối cùng hẳn chỉ có thể ngẩng cổ lên chờ chém mà thôi. Thế nhưng bây giờ hẳn không muốn tiếp tục đem tính mạng của mình giao vào tay của người khác nữa.

Tần Dục vô cùng để tâm trong việc bồi dưỡng đội quân Tây Bắc. Trong khi đội quân Tây Bắc càng ngày càng lớn mạnh, bụng của Lục Di Ninh đồng thời càng lúc càng to hơn trước.

- - -

Trong nháy mắt Lục Di Ninh cũng đã mang thai được chín tháng rồi.

Nàng mang trên mình một cái bụng rất to, nếu đổi thành người khác thì đến cả việc đi đường cũng vô cùng khó khăn. Thế nhưng nàng không những không đi đường được mà còn có thể vô cùng nhẹ nhàng trong việc trèo tường nữa. Lúc Tần Dục nhìn thấy Lục Di Ninh đang ngồi ở trên bờ tường liền bị nàng dọa đến mức ruột gan thiếu chút nữa cũng nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!

“Di Ninh!” Tần Dục kinh hô một tiếng.

“Tần Dục.” Lục Di Ninh từ trên bờ tường nhảy xuống, sau đó hướng về phía Tần Dục chạy tới.

Tần Dục vội vàng ôm lấy nàng, tay còn lại cũng theo bản năng đặt ở trên bụng nàng.

Hắn rất thích đứa con trong bụng Lục Di Ninh, vô cùng vô cùng thích. Từ sau khi đứa nhỏ trong bụng biết cử động thì việc mỗi ngày hắn thích làm nhất chính là đem tay của mình đặt ở trên bụng Lục Di Ninh, sau đó cảm nhận động tĩnh của đứa bé trong bụng nàng. Đây chính là cốt nhục của hắn, là sinh mệnh của hắn.

Nhưng hình như hôm nay đứa nhỏ này hoạt động quá mạnh mẽ đi? Tần Dục nghĩ như vậy liền nghe được Lục Di Ninh nói: “Tần Dục, hôm nay bụng của ta rất không thoải mái, còn có chút đau nữa.”

“Cái gì?” Tần Dục cả kinh.

“Chắc là ta muốn sinh rồi, bất quá chàng phải đợi một lát thì nó mới có thể ra ngoài được.” Lục Di Ninh nói. Sau khi nàng biết mình chuẩn bị sinh con liền đi xem người khác sinh đẻ như thế nào, nên lúc này nàng cũng cảm thấy rất bình tĩnh.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là nàng có thể cảm nhận được đứa nhỏ trong bụng nàng vô cùng khỏe mạnh, mà thân thể của nàng vẫn luôn rất tốt, cho nên nhất định là việc sinh đẻ sẽ rất thuận lợi. Nghĩ đến có thể lập tức nhìn thấy hài tử của mình, Lục Di Ninh càng ngày càng chờ mong hơn.

Tuy rằng lúc đầu đứa nhỏ này làm cho nàng ăn không ngon chút nào, thế nhưng sau đó nàng đã ăn được trở lại rồi... Vì vậy nàng vẫn thực

lòng rất thích đứa bé này.

Lục Di Ninh nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng đôi tay Tần Dục đã không tự chủ được hơi run rẩy.

Chẳng lẽ..... Lục Di Ninh muốn sinh sao?

“Thọ Hỉ, mau đi tìm Hồ đại phu tới đây, còn cả bà mẹ nữa! Đúng rồi, tìm bà vú tới nữa!” Tần Dục chạy nhanh đi phân phó người hầu, sau đó lại nói với Lục Di Ninh: “Để ta ôm nàng, chúng ta cùng nhau đi đến phòng sinh...”

“Chàng không ôm được ta.” Lục Di Ninh vô cùng nghiêm túc nhìn Tần Dục.

Lập tức biểu tình của Tần Dục cứng đờ, sau đó hắn mới phát hiện ra được... hình như hắn không ôm được Lục Di Ninh. Tuy rằng hai chân của hắn đã khỏe lại nhưng rốt cuộc vẫn ít khi rèn luyện, cho nên tuyệt đối không có cách nào ôm Lục Di Ninh đi đi lại lại được.

“Để ta tự mình đi cũng có thể đến nơi.” Lục Di Ninh bĩu bĩu môi một cái sau đó trực tiếp hướng về phía phòng sinh mà đi.

Kết quả mới đi được nửa đường thì nàng lại kinh hô một tiếng.

“Vỡ nước ối rồi.” Lục Di Ninh vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh, thế nhưng lúc này váy của nàng đã ướt đầm rồi.

Tần Dục liền lập tức đứng ngồi không yên!

Cuối cùng Lục Di Ninh bị Tần Dục đặt ngời ở trên xe lăn sau đó bị hắn đẩy đến phòng sinh.

Tần Dục đã cho người chuẩn bị tốt phòng sinh, lau dọn phòng thật sạch sẽ, trên giường còn xếp một lớp đệm bằng bông thật dày cùng với khăn trải giường mới tinh.

“Di Ninh, nàng yên tâm, không có chuyện gì cả, nhất định là không có chuyện gì đâu.....” Tần Dục không ngừng trấn an Lục Di Ninh.

Kỳ thật lúc này Lục Di Ninh đã cảm thấy có chút khó chịu.

Tuy rằng dùng nội lực có thể giảm bớt đau đớn cộng thêm những chuyện nàng đã từng trải qua cũng có thể giúp nàng chịu đựng được thống khổ, thế nhưng lần này nàng lại cảm thấy không dễ chịu chút nào... Vốn Lục Di Ninh đang rất không thoải mái, nhìn thấy vẻ mặt ngập tràn lo lắng của Tần Dục, một bộ dáng giống như bị dọa đến sợ chết khiếp thì nàng lại đột nhiên cảm thấy chính mình cũng không quá khó chịu nữa.

“Di Ninh... Ta sẽ ở bên cạnh nàng.” Tần Dục nghĩ nghĩ một lúc đột nhiên nói.

Lúc trước khi hắn biến thành quỷ hồn đã từng có vài lần gặp qua cảnh nữ nhân sinh con, mà sinh đẻ lại tuyệt đối vô cùng thống khổ, vô cùng đáng sợ. Thậm chí hắn còn tận mắt nhìn thấy một nữ nhân bởi vì sinh con cứ như vậy chết ở trước mặt hắn. Mà nữ nhân kia chết đi là do lúc sinh con chân của đứa bé chui ra ngoài trước...

Chỉ cần Tần Dục nghĩ đến hình ảnh kia liền không khỏi cảm thấy vô cùng lo lắng sợ hãi.

“Vương gia, người không được làm vậy!” Thọ Hỉ vội vàng nói, phòng sinh của nữ nhân là nơi dơ bẩn thế nào chứ, sao Vương gia có thể ở lại nơi này được?

“Ta sẽ ở lại đây.” Tần Dục lại rất kiên trì nói.

Đến cả chết hẳn cũng đã từng trải qua một lần rồi, chẳng lẽ còn sợ hãi chút chuyện này hay sao chứ? Đây là hài tử của hẳn thì sao có thể dơ bẩn được? Huống chi..... ở chỗ của người Nhung làm gì có tập tục nữ nhân sinh sản nam nhân phải tránh đi, mà hẳn cũng chưa từng gặp qua tên nam nhân nào bởi vì điều này mà gặp phải vận đen cả.

Tần Dục vô cùng kiên trì, cho dù Thọ Hỉ khuyên thế nào cũng không được, cuối cùng hẳn đành phải thuận theo Tần Dục.

“Bà mụ đâu rồi?” Tần Dục để xe lăn ở đầu giường Lục Di Ninh, sau đó ngồi lên nói.

“Vương gia, người đã tới rồi!” Thọ Hỉ nói xong lập tức gọi bà mụ tiến vào.

Bà mụ vừa đi vào liền bị Tần Dục làm cho vô cùng kinh ngạc, Vương gia thế nhưng lại ở lại trong phòng sinh, cái này... Đây...

Đôi tay của bà mụ liền không nhịn được có chút run rẩy, cũng không dám đi lên đỡ đẻ cho Vương phi nữa.

“Người còn không nhanh lên?” Tần Dục nhíu nhíu mày nói.

“Vâng, vâng...” Bà mụ kia vừa nói xong thì bàn tay liền hạ xuống để xem tình trạng hiện nay của Lục Di Ninh thế nào.

Kết quả là...

“Ta đã sinh xong rồi.” Lục Di Ninh nói.:)))

Vì ngay trước đó nàng đã cởi quần của mình xuống, sau đó dùng nội lực đẩy hài tử ra ngoài thế nên vừa rồi đứa bé đã từ trong bụng nàng chui ra rồi.

Lục Di Ninh vừa dứt lời, đứa bé liền “Oa” lên một tiếng kêu khóc nức nở.

Tần Dục: “...”

Bà mụ: “...”

Thế nhưng lúc nhìn thấy đứa bé, bà mụ phát hiện ra đây là một bé trai thì bà ta không còn sợ hãi nữa, thậm chí trong lòng còn tràn đầy vui mừng mà nói: “Chúc mừng Vương gia! Vương phi đã sinh cho Vương gia một tiểu Vương gia rồi!” Vậy mà lại là con trai! Hôm nay nàng nhất định có thể nhận được rất nhiều tiền thưởng rồi!

Nhưng lúc này Tần Dục nhìn thấy đứa bé trong tay bà mụ thì liền có chút ngây ngốc.

Tiểu gia hỏa nho nhỏ đang khóc kia chính là hài tử của hắn hay sao?

“Vương gia?” Bà mụ liền gọi hắn một tiếng rồi ôm hài tử đưa tới trước mặt Tần Dục.

Tần Dục vô cùng kích động nhìn nhìn đứa bé kia, một lúc sau mới có thể kìm nén được cảm xúc liền duỗi tay ôm nó một cái, tiếp đó hắn thiếu chút nữa vui mừng đến phát khóc.

Đây là hài tử của hắn, là tiểu bảo bối của hắn!

Tần Dục cũng đã quên luôn cả việc phát tiền thưởng, cứ ôm hài tử mãi mà luyến tiếc buông tay. May mắn Thọ Hi vẫn luôn ở đó nên hắn

liền phát tiền thưởng cho bà mẹ, sau đó lại đi ra bên ngoài phát thưởng, hơn nữa còn đem tin tốt này nói cho tất cả hạ nhân trong Đoan Vương phủ...

Ngay lập tức tất cả mọi người trong Đoan Vương phủ đều vô cùng cao hứng, mỗi người đều ở trong trạng thái rất rất hưng phấn.

Bọn họ có tiểu vương gia!

Chờ đến lúc Thọ Hỉ quay trở lại liền thấy Tần Dục đã đứng dậy khỏi xe lăn rồi, hắn đang vô cùng kích động mà ôm hài tử của mình đi qua đi lại trong phòng sinh. Còn bên kia hai bà vú phụ trách chăm sóc Lục Dĩ Ninh cũng đang ở bên cạnh giúp nàng tắm rửa sạch sẽ.

“Di Ninh, nàng có còn đau nữa hay không? Hay là trong người có chỗ nào cảm thấy không thoải mái?” Tuy rằng Tần Dục đang ôm hài tử, hắn vẫn luôn chú ý tới Lục Dĩ Ninh, lúc này nhìn thấy trên người nàng toàn là máu liền cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Ta không sao cả.” Lục Dĩ Ninh nói, sau khi nàng sinh hạ đứa nhỏ xong thì một chút cảm giác đau cũng không có, bất quá ... hiện giờ nàng lại thấy hơi đói.

“Tần Dục, ta đói bụng rồi, ta muốn ăn cái gì đó.”

“Được được, để ta lập tức đi sai người mang đồ ăn tới cho nàng!” Tuy Tần Dục nói như vậy thế nhưng hắn lại đang ôm đứa nhỏ, hiển nhiên là không thể ra ngoài được rồi.

Vì vậy Thọ Hỉ vừa mới đi vào thì lại bị phân phó ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.

Hạ nhân trong vương phủ cũng chỉ có một vài người nên tất cả đều

vội đến mức chân cũng không chạm đất, thế nhưng trên mặt tất cả bọn họ lại ngập tràn vui vẻ.

Vương gia có con rồi, đây chính là chuyện tốt nhất thế gian!

Chương 127: Có hài tử (3)

Edit: Boo

Beta: Nhược Vy

Thân thể tốt, con cũng có, cuộc sống của mình đã có hy vọng.

Đời trước Tần Dục dồn hết sức lực vì Đại Tần, vì bá tánh, nhưng bây giờ, hắn còn vì chính mình.

Tương lai của hắn đã có chút tươi sáng.

Dường như mỗi ngày Tần Dục đều muốn có thêm thật nhiều thời gian, có nhiều việc cần hoàn thành, thần thái cũng tốt hơn.

Nhưng tinh lực của hắn một nửa đặt trên sự vụ ở Tây Bắc, một nửa đặt trên thê tử và hài tử của mình.

Ban đầu, hắn lo Lục Di Ninh sẽ không chịu cố được hài tử, sau đó bắt đầu tự mình chăm sóc, đơn giản chính là không nở rời đi.

Hắn cảm thấy Lục Di Ninh chỗ nào cũng tốt, bây giờ chỉ cần nhìn nàng là thấy vui, vui vẻ như một hài tử.

Bây giờ Tần Dục mỗi ngày cơ hồ đều tươi cười đầy mặt.

Không chỉ một mình Tần Dục vui vẻ, mà lúc này cả Tây Bắc đều rất vui vẻ.

Tần Dục tới Tây Bắc đã nhiều năm, thời điểm mới tới, có rất nhiều người chướng mắt hắn, nhưng đến bây giờ, bọn họ đều tán thành Tần Dục, trong đó có rất nhiều người thậm chí còn hoàn toàn nghe mọi mệnh lệnh của hắn, coi Tần Dục như là chủ tử.

Một khi đã như vậy, bọn họ tất nhiên cũng vui khi Tần Dục có chuyện tốt.

Tình trạng ở Tây Bắc càng ngày càng tốt, nhưng ở Trung Nguyên, Hồ Quảng, Giang Nam tình trạng lại chuyển biến xấu.

Bên Trung Nguyên có nạn hạn hán châu chấu, nhân dân không chạy nạn đi nơi khác mà ở lại quê của mình, tuy nhiên lại không có nông cụ, không có hạt giống, còn có người nhân cơ hội này mua đất giá thấp, cho nên có rất nhiều người vốn là nông dân, cuối cùng trở thành điền nông.

Bên kia Hồ Quảng, tổng đốc Hồ Quảng không nghe theo hiệu lệnh của triều đình, chém giết, tiêu diệt rất nhiều quan viên triều đình phân xuống, còn động thủ liên tiếp với vùng biên giới, không dấu vết ngầm chiếm đất đai xung quanh.

Giang Nam thế nào thì càng không phải nói.

Tuy vẫn còn triều đình nhưng cường hào nổi lên bốn phía, rối loạn khắp nơi. Tần Dục bất lực đối với tất cả việc này.

Đời trước hắn làm rất nhiều, tất cả đều vô dụng, tuy làm Đại Tần diệt vong chậm một ít, nhưng lại phải mất rất nhiều mạng người.

Bây giờ, dù hắn có mang theo quân Tây Bắc tiến về phía nam cũng không chắc cứu được Đại Tần. Hắn không định sẽ làm vậy. Hắn cảm thấy, Đại Tần cần phải thay đổi hoàn toàn.

Lúc trước hấn ở trong triều, muốn đưa ra mệnh lệnh thì có rất nhiều người ngăn cản, một chút việc đơn giản, khả năng mấy tháng làm cũng không xong.

Hấn vô cùng tức giận nhưng luôn có một đám người kéo chân phía sau, hấn rất muốn chửi mắng những người này, thật ra bọn họ cũng không quá tệ, thậm chí trong đó còn có những Đại Nho thanh danh lừng lẫy.

Thời điểm Tần Dục chết ở kiếp trước, thật ra cũng cảm thấy không có gì không tốt, rốt cuộc Đại Tần vẫn như vậy, hấn đã quen, nhưng sau khi chết, nhìn thấy người Nhung đánh tan Đại Tần, cách làm sấm rền gió cuốn.

Nếu quan viên Đại Tần không ngời ăn bám, Đại Tần sao có thể bị diệt vong?

Tần Dục suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như hấn muốn xây dựng lại một quốc gia hoàn toàn mới, bất đồng quan điểm với rất nhiều quan viên lúc trước.

Hấn đem suy nghĩ của mình đặt ở Tây Bắc, đã có rất nhiều kinh nghiệm. Tần Dục đang ở thời điểm thích hợp để thay đổi Đại Tần, một con đường mới thì Lục Di Ninh lại có thai.

Tần Dục vẫn luôn cảm thấy, Lục Di Ninh chính giống một hài tử, có thai sẽ không tốt, nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại.

Lục Di Ninh tuy bị ngăn cách bởi cách sinh hoạt lúc trước, vô cùng xa lạ với thế giới này, nhưng đối với hài tử của mình, nàng lại tự nhiên yêu thích, thậm chí không có nhiều kinh nghiệm trong các tình huống, bằng bản năng cũng có thể bảo vệ tốt.

Thời điểm ban đầu, Tần Dục tìm và nữ mẫu, còn không chỉ tìm một người, nhưng Lục Di Ninh căn bản không vui khi hài tử bị mang đi khỏi tầm mắt.

Trước kia, ngoài Tần Dục, Lục Di Ninh không chấp nhận bất cứ ai, không nghe theo, thậm chí còn phòng bị, nhưng hiện tại, người nàng tin tưởng đã nhiều hơn. Người này chính là hài tử.

Hiện tại Lục Di Ninh không dính lấy Tần Dục giống với trước kia, so với ôm Tần Dục, nàng càng thích chơi với hài tử.

Tần Dục nhìn hài tử đang bú sữa trong lòng thê tử, không nhịn được có chút ghen ghét. Thậm chí hắn còn muốn lại gần, cùng hài tử tranh đoạt.

Đương nhiên, hắn vẫn khắc chế không đi làm cái việc ngu ngốc đó. Hắn còn rất nhiều việc cần phải làm.

Tần Dục rất bận, ban ngày đều không ở nhà, trong vương phủ cũng chỉ có Lục Di Ninh ở một mình, bởi vì sợ Lục Di Ninh buồn chán, Tần Dục dứt khoát tìm muội muội Tần Lạc tới chơi với Lục Di Ninh.

Tần Lạc tới Tây Bắc thì tính cách đã cởi mở hơn rất nhiều, nàng làm nhiều chuyện, nạn dân càng ngày càng tăng, đặc biệt cô nhi ở Tây bắc, hiện tại đều do nàng quản.

Nàng đối xử với bọn nhỏ rất tốt, chỉ có một nguyên nhân là vì nàng rất thích hài tử. Hài tử của người khác nàng đã rất thích, đây còn là hài tử của ca ca... Tần Dục đưa nàng tới Tây bắc chơi với Lục Di Ninh, nàng thực sự rất vui vẻ.

Mấy năm nay, Tần Lạc chăm sóc rất nhiều hài tử, tuy bản thân không

sinh con nhưng lại biết nhiều phương pháp chăm sóc hài tử, lúc này lập tức nói rất nhiều với Lục Di Ninh.

“Muội thật lợi hại.” Lục Di Ninh kính nể nhìn Tần Lạc.

“Tẩu tử, tử mới là lợi hại nhất!” Tần Lạc nói, mấy năm nay ca ca có nhiều thay đổi, nàng đều nhìn thấy, mà ca ca nàng có thể thay đổi được như vậy hoàn toàn là nhờ tẩu tử.

Nàng cảm kích Lục Di Ninh, rất cảm kích.

Lục Di Ninh gật đầu: “Tần Dục cũng nói ta rất lợi hại.” Sau khi nói xong, hài tử của nàng kêu lên một tiếng: “A”.

Hài tử từng ngày lớn lên, tình huống Tây Bắc cũng biến hóa từng ngày, cùng lúc đó, phía nam có người trắng trợn tạo phản.

Càng làm cho người ta khó khăn hơn là cái tên tạo phản đó lại được bá tánh ủng hộ, thời gian trôi qua, đội ngũ ngày càng lớn.

Hắn mang theo phản quân đánh một đường, dường như không gặp nhiều chống cự, thậm chí nhiều bá tánh ở nhiều địa phương còn hoan nghênh, cảm thấy hắn tới liền có cơm ăn.

Việc này cũng xảy ra ở đời trước của Tần Dục.

Khi đó hắn vì ngăn trở đám phản tặc này mà xin trợ giúp ở khắp mọi nơi, bán một ít đồ vật của mình và trong cung mới tích trữ đủ lương thảo, sau đó phái binh đi trấn áp, kết quả là Tần Diễn lại muốn kéo chân sau.

Những quan viên trong triều còn cảm thấy Đao Vương hắn cướp đoạt binh quyền. Khi đó những bất mãn của đám quan viên đều bị

hấn ngăn cản.

Cũng may, đám phản quân kia tuy số lượng đông nhưng đều là một đám ô hợp, thủ lĩnh phản quân còn không có học thức, cuối cùng vẫn bị hấn ngăn cản.

Sau này hai bên giằng co với nhau mấy năm, đám phản quân kia cuối cùng cũng trốn vào đất Thục, chiếm nơi đó tự xưng vương, hấn sau vất vả mới có thể thở dài nhẹ nhõm, không ngờ lại thêm người khác cố tình tạo phản.

Tần Dục thở dài, đem kinh nghiệm của mình viết ra, sai người đưa cho Tần Tề, đồng thời hấn chinh đốn binh mã, quyết cùng người Nhung chính thức đánh một trận.

Hấn không có thời gian tiếp tục chờ người Nhung đi xuống, chỉ có thể chủ động xuất kích.

Một tháng sau, quân Tây Bắc chinh đốn binh mã, sau đó Lý Sùng An dẫn quân tiến vào địa bàn của người Nhung.

Không lâu sau, trong triều có người ra roi thúc ngựa đến Tây Bắc, muốn mời Quốc sư rời núi.

“Quốc sư luôn luôn xuất quỷ nhập thần, bổn vương không mời được ngài ấy.” Tần Dục nói thẳng.

“Vương gia nói đùa.” Vị sứ giả kia không hài lòng với đáp án này, “Lúc nào Vương gia yêu cầu, Quốc sư liền xuất hiện trị bệnh cho Vương gia, chắc hẳn rất coi trọng ngài, Vương gia có gì phải thoái thác?”

Thái Bình đạo nhân xuất quỷ nhập thần, nhưng Đao Vương chắc

chấn là người được coi trọng.

Người trong triều đều cho rằng, chỉ cần Đao Vương thỉnh cầu, Thái Bình đạo nhân nhất định sẽ nguyện ý rời núi, sau đó có thể giúp đỡ triều đình chống lại phản quân giống như giúp đỡ hấn và quân Tây Bắc chống lại người Nhung.

Tần Dục cau mày. Hiện tại hài tử của hấn cũng đã một tuổi. Từ khi sinh con, Lục Di Ninh căn bản không xuất hiện với thân phận Quốc sư trước mặt mọi người, nói cách khác, Quốc sư thật sự đã biến mất gần một năm.

Việc này Tần Dục cố tình làm nhằm bảo vệ Lục Di Ninh, kết quả thành như vậy, thế nhưng lúc này lại có người muốn Quốc sư giúp đỡ đánh giặc...

“Xin lỗi, bốn vương không tìm thấy Quốc sư.” Tần Dục nói thẳng, sau đó đuổi người đó ra ngoài.

Thật ra, không lâu trước Tần Dục cho người đưa tin cho Tần Tề, là dựa vào tên tuổi “Quốc sư”, đưa ra một ít sự tình của phản quân, nếu như vậy, vì sao Tần Tề còn phái người tới?

Cho nên, cách làm của hấn, rốt cuộc vẫn không được Tần Tề tín nhiệm?

Việc này cũng không nằm ngoài suy đoán của Tần Dục, hấn cũng chỉ có chút hảo cảm với người đệ đệ này mà thôi.

Hấn đi đến bước này, đã sớm không mong gì đến tình nghĩa huynh đệ.

Nhưng mà rất nhanh, Tần Dục liền biết thật ra đây không phải là ý

của Tần Tề. Trong triều xảy ra chút chuyện, hiện tại trong triều người khống chế và lên tiếng đã không còn là Tần Tề.

Đời trước nếu không có Tần Dục giúp đỡ, Tần Diễn căn bản không thể đứng vững trong triều, mà hiện tại Tần Tề, tuy rằng có người trong gia tộc Thục Thái Phi giúp đỡ, nhưng Thục Thái Phi sinh ra trong nhà võ tướng, khả năng duy trì triều đình của bà cũng có hạn.

Đại Tần từng có vài đại thần một tay nắm giữ chính quyền triều đình, lúc này tất nhiên cũng sẽ có đại thần có lòng muốn noi theo, hướng chi, hoàng thất Đại Tần vốn chỉ có vài Hoàng tử.

Ai lại không muốn làm Hoàng đế? Mắt thấy Tần Tề không có đủ kinh nghiệm dễ bị lừa gạt, hiện tại thiên hạ đang loạn, tất nhiên có rất nhiều người nhảy ra muốn thay thế.

Tần Dục có xếp vài người trong triều, tuy khoảng cách đưa tin xa, tin tức truyền đi không tiện nhưng cũng biết rất nhiều chuyện ở Kinh thành, khi biết được thì không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Đến lúc này, những người đó vẫn nghĩ đến việc tranh quyền đoạt lợi.

Chương 128: Phản loạn nổi dậy (1)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Kinh thành.

Bên ngoài rối loạn, trên triều đình cũng rối loạn.

Đã vài ngày Tần Tề không thượng triều, cho dù hấn có lên triều thì cũng không làm được gì, trái lại chỉ có thể thấy cảnh các đại thần trong triều cùng hoàng thúc của hấn thượng thoan hạ khiêu [1].

[1] Thượng thoan hạ khiêu: nhảy nhót khắp nơi.

Đối với chuyện này Thục Thái phi cũng không làm được gì, hiện nay trên triều đình có một số quan viên có ý định dạy dỗ Tần Tề.

“Mẫu phi, con chịu đựng đủ rồi!” Tần Tề tức muốn học máu: “Vì sao con phải làm Hoàng đế? Một chút chỗ tốt cũng không thấy đâu, cuối cùng lại phải chịu cảnh mất nước!”

Thật ra, nếu như Tần Tề không quan tâm mọi chuyện giống như Vĩnh Thành Đế thì lúc này hấn vẫn có thể an tâm hưởng thụ, nhưng mà hấn không làm được như vậy.

Bản thân rất muốn đi cai quản mọi việc... Nhưng quả thật hấn không được dạy dỗ nghiêm túc để trở thành một bậc đế vương.

Bởi vì hầu hết mọi việc hấn đều học theo Vĩnh Thành Đế, đem chính sự giao cho các đại thần quản lý, kết quả mấy năm nay những người này suốt ngày tính kế tranh đấu với nhau, luôn tìm cách loại bỏ đối phương...

Lúc này không phải là hấn đem chính sự giao cho những người này, mà là những người này nắm giữ triều chính, lúc đối mặt với hấn bọn họ luôn tỏ thái độ bằng mặt không bằng lòng.

Hấn có thể học theo phụ hoàng hấn mà bất chấp tất cả, chỉ cần ra một đạo thánh chỉ giết hết những người đó để đoạt lại quyền lực, nhưng lúc trước phụ hoàng hấn làm như vậy chỉ khiến Đại Tàn hỗn loạn, nếu bây giờ hấn lại làm theo thì chắc chắn sẽ khiến tình hình càng thêm tệ hại.

“Con là hoàng tử, có một số việc... tránh không khỏi.” Thục Thái phi thở dài.

Tần Tề đột nhiên hỏi: “Mẫu phi, người nói xem con có nên dứt khoát nhường ngôi thoái vị không?”

Thục thái phi kinh ngạc mở to hai mắt.

Mà lúc này, sau khi Tần Dục suy xét một hồi lâu cũng nghĩ đến biện pháp này.

Lúc trước hấn hy vọng Tần Tề bước lên đế vị để mình ở Tây Bắc được phát triển thuận lợi, mà quả thật Tần Tề đã làm được như vậy.

Đây là chỗ có lợi cho Tần Dục, nhưng bắt Tần Tề phải làm hoàng đế, đó là cuộc sống hấn không hề mong muốn.

Lúc trước những tính toán của Tần Dục đều lấy Đại Tần làm trọng, cũng không để ý nhiều đến tình cảnh của Tần Tề, nhưng bây giờ hấn đã có hài tử nên suy nghĩ cũng thay đổi rất nhiều.

Ngay từ đầu hấn đã không muốn Tần Tề phải chôn theo Đại Tần.

Nếu hấn ở Tây Bắc phát triển mạnh mẽ, đến lúc đó sẽ đi cứu Tần Tề, còn nếu hấn ở Tây Bắc phát triển không tốt thì chắc chắn cũng có thể để cho Tần Tề một đường lui.

Nhưng bây giờ...

Có lẽ Tần Tề còn một cách tốt hơn? Ví dụ như... Nhường ngôi.

Tần Dục viết một phong thư sai người ra roi thúc ngựa đưa đến kinh thành, mà lúc này, phản quân thế như chẻ tre đã chiếm được đất phong của Trần Vương.

Trần Vương là phiên vương Đại Tần, đất phong của hấn là một trong những nơi giàu có trù phú nhất.

Chỉ là tuy Trần Vương có được đất phong dồi dào nhưng lại không phải là một phiên vương tốt, cuộc sống của hấn vô cùng xa xỉ, cũng không thương xót dân chúng, chỉ hận không thể đào ba tấc đất để vơ vét tiền tài của cải về mình.

Lúc phản loạn tới, vị Vương gia này có ý định chạy trốn, nhưng thuộc hạ của hấn đã chủ động mở cửa dâng thành, thậm chí còn bắt cả hấn giao cho bọn phản loạn.

Sau khi quân phản loạn bắt được hấn liền lợi dụng hấn để mua chuộc lòng dân.

Một người đang sống sờ sờ như Trần Vương bị quân phản loạn đem ra nấu chín trước mặt dân chúng trong thành.

Tin tức này vừa truyền ra, quan viên trong triều càng thêm căm hận quân phản loạn, còn dân chúng cảm thấy Đại Tần không trụ được nữa, cũng chính lúc này lại xảy ra một việc khiến cho hoàng thất Đại Tần vô cùng mất mặt.

Một Vương gia khác của Đại Tần chỉ vì quá sợ hãi, sợ mình sẽ gặp phải kết cục giống như Trần Vương nên khi phản quân đánh tới đã chủ động quy hàng.

Tuy rằng Đại Tần phong phiên vương nhưng không hy vọng phiên vương phát triển mạnh mẽ, bởi vậy nuôi phiên vương giống như nuôi heo, kết quả đúng là nuôi ra một đàn heo.

Những chuyện này kiếp trước đều không xảy ra.

Kiếp trước, vị phiên vương bị đùn sống kia được Tần Dục lấy danh nghĩa bảo vệ để đưa đến kinh thành, sau đó Tần Dục lấy tất cả tài sản của hắn sung làm quân phí, nhưng hiện tại... Hắn đã bị phản quân cướp đoạt.

Tần Dục đã chủ động tuyên chiến với người Nhung, trên cơ bản tất cả quân Tây Bắc đều trên lãnh thổ người Nhung, lúc này trên tay hắn không có nhân thủ nên không rảnh rỗi lo nghĩ đến vị phiên vương kia, không ngờ tới bởi vì thế mà để cho đám phản quân gây ra chuyện như vậy.

Thế diện của hoàng thất Đại Tần đều mất hết!

Hơn nữa, trải qua những chuyện Vĩnh Thành Đế đã làm, quả thật Đại Tần đã sớm không còn thế diện.

Tần Dục xoa xoa mày, cuối cùng gọi Hà Diệp Đồng và Ngô Thiên Dương tới.

Mấy năm nay hai người này vẫn luôn xây dựng mạng lưới tình báo cho Tần Dục, thời gian trôi qua, bọn họ càng làm càng thuận lợi.

Cho tới bây giờ, bọn họ rất yêu thích công việc của mình, tổ chức tình báo càng ngày càng lớn mạnh.

“Vương gia, ngài tìm chúng ta tới có chuyện gì?” Bọn họ vừa đi vào lập tức hỏi Tần Dục.

“Các người an bài những người này đi kinh thành.” Tần Dục nói, sau đó đưa ra một danh sách: “Mẫu hậu ta, còn có những người viết trong này đều phải bảo vệ thật tốt, nếu cần thiết phải đưa bọn họ rời khỏi kinh thành, các người yên tâm, sẽ có người tiếp ứng cho các người.”

Tần Dục nói rất nhiều chuyện.

Hiện giờ phản quân thật sự quá mức lợi hại, hấn chỉ có thể sớm tính toán mọi chuyện, sau đó nghĩ cách đưa tất cả mọi người cần phải bảo vệ ra ngoài.

Đương nhiên vẫn phải chờ đợi thời cơ thích hợp.

Vào lúc Tần Dục phái người tới kinh thành, Hoàng đế Tần Tề ra thánh chỉ nhường ngôi cho đệ đệ của mình là Tần Diễn.

Thánh chỉ đột nhiên được tuyên đọc vào lúc thượng triều, sau khi đọc xong, toàn bộ quan viên trong triều đều an tĩnh lại, sau đó lập tức sôi nổi phản đối: “Bệ hạ, không thể làm như vậy!”

“Ý trẫm đã quyết!” Tần Tề nói thẳng, chức vị hoàng đế này ai muốn làm thì làm, hấn không cần!

Nếu mọi việc Tần Tề đều nhẫn nhịn, hấn sẽ bị quan viên trong triều từng bước trói buộc, nhưng hấn thật sự muốn làm như những gì đã nói...

Hấn là hoàng đế, nhất ngôn cửu đỉnh, các đại thần đó cho dù không muốn vậy cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tần Tề thoái vị, muốn nhường ngôi cho mình?

Vào lúc các đại thần đang sôi nổi phản đối, trái lại Tần Diển mặt đầy kinh hãi, có chút không thể tin những gì mình nghe được.

Thế mà hấn có thể lên làm hoàng đế?

Hấn suy nghĩ nhiều năm như vậy, cuối cùng giấc mộng đẹp có thể thành sự thật?

Tần Tề ngồi trên long ỷ, chỉ chớp mắt liền thấy được nét mặt Tần Diển, trong lúc nhất thời, thật không biết nên nói cảm giác lúc này là gì.

Lúc hấn có ý định nhường ngôi, vốn là không định gieo tai họa cho huynh đệ của mình, thật ra hấn muốn đem ngôi vị hoàng đế cho một vị thúc thúc.

Kết quả, Tần Dục đề nghị hấn truyền ngôi cho Tần Diển.

Cũng chính lúc này, hấn mới chú ý đến Tần Diển, sau đó liền phát hiện, người đệ đệ này không đơn giản như những gì biểu hiện ra bên

ngoài, thậm chí rất có dã tâm, còn ngấm ngấm gây phiền toái sau lưng hắn.

Tuy hắn không coi trọng Tần Diễn nhưng cũng chưa làm gì tổn hại đến hắn ta, vậy mà người này lại đối với hắn...

Trước nay tính tình Tần Tề vẫn luôn không tốt, trong cơn tức giận, ngay lập tức quyết định phải cho Tần Diễn chịu đựng một chút.

Ví dụ như đem ngôi vị hoàng đế nhường cho Tần Diễn.

Tuổi Tần Diễn không lớn, hiện giờ là một Vương gia nhàn hạ, có rất nhiều chuyện không biết, không biết rằng ngôi vị hoàng đế hiện giờ kỳ thật chính là một củ khoai nóng bỏng tay.

Đương nhiên, cho dù có biết thì hắn cũng phải nắm thật chặt củ khoai này, dù sao thì hắn cũng đã đợi lâu như vậy.

Chỉ cần có thể trở thành hoàng đế, có vài người sẽ không để ý đến việc mình có thể phải chịu cảnh da tróc thịt bong.

Sau khi Tần Tề ra quyết định đã nhanh chóng cử hành đại điển [2] nhường ngôi.

[2] Đại điển: ngày lễ lớn, long trọng.

Trong lịch sử Đại Tần chưa bao giờ có vị hoàng đế nào nhường ngôi, vì thế cũng không có tiền lệ nào để tổ chức ngày lễ này, dưới tình huống như vậy, Tần Tề trực tiếp đem mọi việc thực hiện hết sức đơn giản nhanh gọn.

Đem ngôi vị hoàng đế giao cho người khác, Tần Tề thở dài nhẹ nhõm một hơi, mà trước mặt hắn chính là Tần Diễn, vào lúc này biểu

hiện vô cùng hăng hái, một bộ dáng huênh hoang đặc ý.

Hắn vui sướng sắp điên rồi, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn phải kiềm chế sự vui sướng trong lòng, sau đó nói với Tần Tề: “Hoàng huynh, đối với chính sự trẫm không hiểu nhiều lắm, về sau còn muốn thỉnh hoàng huynh chỉ bảo.”

Hắn nói khiêm tốn, nhưng biểu cảm trên mặt không thấy khiêm tốn chút nào.

Đột nhiên Tần Tề hiểu được rõ ràng lý do lúc trước Tần Dục không nâng đỡ người này, mà lại lựa chọn mình...

Chỉ là, hắn vẫn làm mọi người thất vọng rồi.

Căn bản hắn không thích hợp làm hoàng đế, không có bản lĩnh thống trị Đại Tần.

“Bổn vương đối với chính sự cũng không hiểu biết gì, nếu bệ hạ muốn hỏi, vẫn là đi hỏi chư vị đại thần đi!” Tần Tề nói.

Sau khi nhường ngôi, Tần Tề rời khỏi hoàng cung, cũng đưa Thục Thái phi ra ngoài, sống trong vương phủ của mình.

Hiện giờ hắn là Thái Thượng Hoàng, cuộc sống không thể thích gì làm nấy được, vương phủ của hắn đã bị binh lính canh giữ cẩn mật, nhưng cho dù như vậy, Tần Tề cũng cảm thấy thanh thản nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chỉ tiếc, tạm thời hắn không rời khỏi đây được.

Tìm mấy lão binh xuất thân từ quân Tây Bắc, Tần Tề dứt khoát đi theo những người này luyện tập.

Trải qua mấy năm làm hoàng đế, tất cả võ nghệ hẳn học được gần như đã quên hết, bây giờ hẳn theo họ luyện tập một thời gian, từ từ võ nghệ của hẳn sẽ trở về.

Cuộc sống của Tần Tề trôi qua vô cùng an ổn, nhưng lúc này, phản quân đã không dừng lại chỉ ở một nhóm nhỏ lẻ.

Sau khi Tần Tề nhường ngôi cho Tần Diễn được một năm, vài nhóm phản quân cùng tiến vào vùng phụ cận Vân Hồ (gồm Vân Nam, Hồ Nam, Hồ Bắc), thương lượng kết thành đồng minh.

Bọn họ đề cử người đã đùn sống Trần Vương lên làm thủ lĩnh của liên minh phản quân, sau đó chia quân thành ba đường, tiến thẳng tới kinh thành.

Tần Diễn phái quân đến ngăn cản, nhưng quân đội Đại Tần vốn là một đám ô hợp, sao có thể ngăn được những người đó?

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là triều đình không có tiền.

Lúc này vẫn có vài vị tướng lĩnh trên tay có binh, cũng nguyện ý xuất binh, chỉ là muốn bọn họ xuất binh, triều đình phải chuẩn bị quân lương... Nhưng đáng buồn là hết lần này đến lần khác triều đình đều không xuất ra được!

Vì vậy mà mấy vị chủ soái không chịu xuất binh.

Cuối cùng, phản quân rất nhanh đã đánh tới Kinh thành.

Bọn họ hành quân với tốc độ cực nhanh, nhanh hơn mọi người tưởng tượng rất nhiều, vào lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hơn hai mươi vạn phản quân đã tiến sát kinh thành.

Đại Tần rộng lớn như vậy, lại tồn tại lâu đời nên vẫn có rất nhiều quan viên tướng lĩnh trung thành với Đại Tần, trong số đó có rất nhiều người, lúc trước không tới cứu viện vì cảm thấy phản quân sẽ không đánh tới Kinh thành nhanh như vậy, không ngờ rằng...

Chương 129: Phản loạn nổi dậy (2)

Edit: Halina

Beta: Erza Li

Tần Diễn rất hoảng sợ, hiện tại không biết nên làm cái gì.

Tần Tề truyền ngôi vị Hoàng đế cho Tần Diễn đã hai năm, trong hai năm này, hắn sống rất an nhàn hưởng lạc.

Hắn cắt trợ cấp lương thực cho quân Tây Bắc, hắn dạy dỗ những người từng xem thường hắn, hắn luôn cao cao tại thượng, vạn người bái lạy, dù là Tần Tề, người mà hắn từng quỳ trước mặt bây giờ cũng phải hành lễ với hắn.

Nhưng hiện tại cơn ác mộng mới bắt đầu!

Đám quân phản loạn kia lại dám bao vây Kinh thành!

"Quân Tây Bắc đâu rồi? Không phải đã kêu quân Tây Bắc tới cứu viện rồi sao? Bọn họ đâu rồi?" Tần Diễn lo lắng hỏi.

Đại thần trong triều cũng hết hoảng giống hắn.

Bọn họ đang chờ cứu viện, nhưng mà đáng lý quân Tây Bắc phải sớm đến cứu viện rồi chứ, sao lại chậm chạp mãi vẫn chưa đến vậy.

Quân Tây Bắc không tính cứu bọn họ sao?

Thật ra điều này cũng bình thường, đã rất nhiều năm rồi triều đình không hề trợ cấp lương thực cho quân Tây Bắc...

"Bệ hạ, Thái Hậu nương nương còn ở trong cung, Đoan vương nhất định sẽ đến cứu viện, chỉ cần chúng ta chống đỡ thêm một khoảng thời gian nữa là được!"

"Bệ hạ, Thống soái Hoài Dương đang trên đường chạy tới đây, hẳn nhất định có thể giết hết đám quân phản loạn kia!"

"Bệ hạ là Chân Mệnh Thiên Tử, không cần lo lắng đến đám hỗn tạp bên ngoài!"

...

Lần này Thống lĩnh của quân phản loạn là một kẻ thô kệch, ngay cả một chữ cũng không biết nên quan viên trong triều đều xem thường hẳn, ra sức chê bai tên Thống lĩnh nên mọi người có chút an tâm hơn.

Đương nhiên, lúc nói như vậy thì cũng tránh không được cảm thấy chột dạ.

Đám quân phản loạn kia thật sự rất lợi hại, lợi hại hơn bọn họ tưởng tượng nhiều!

Nghe thấy lời của mấy quan viên này nói, Tần Diễn thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra lúc vừa biết quân phản loạn đến đây thì hẳn còn muốn chạy trốn, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Tuy rằng đám quân phản loạn đó không bao vây hết toàn bộ Kinh thành, nhưng mà cả đường bộ lẫn đường thủy bọn chúng đều phải người canh giữ, dưới tình huống này hẳn hoàn toàn không thể trốn thoát.

May mắn tường thành ở Kinh thành cao lớn, trong thành còn có Cẩm vệ quân, vẫn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian, còn về sau này thì...

Nhất định sẽ có người đến cứu viện!

Tần Diễn đang nghĩ như vậy thì đột nhiên có một thái giám hối hoảng chạy vào Ngự Thư phòng bẩm báo.

Thái giám này đã lớn tuổi, lúc này lại liều mạng chạy như thiếu niên mười mấy tuổi, sau khi chạy vọt vào nơi không thể tự tiện xông vào như Ngự Thư phòng thì lại vấp ngạch cửa rồi té ngã xuống đất.

"Sao lại không có lễ tiết như vậy?" Tần Diễn nhíu mày, đang muốn kêu người kéo tên thái giám xuống thì đúng lúc này tên thái giám đột nhiên nói: "Bệ hạ, xảy ra chuyện rồi!"

Trong lòng Tần Diễn kinh sợ, đang muốn hỏi ngược lại thì thái giám tiếp tục nói: "Bệ hạ, không thấy Thái Hậu nương nương đâu nữa." Thái giám nói xong liền ngời bệt xuống đất.

Mặt ông ta đã xám như tro tàn.

Ông ta là người Tần Diễn phái đi trông coi Triệu Thái Hậu, bây giờ không thấy Triệu Thái Hậu đâu nữa, hẳn chỉ có một con đường chết.

Không thấy Thái Hậu? Mặt Tần Diễn cắt không còn giọt máu, thiếu chút nữa cũng tê liệt ngã xuống đất.

Tuy rằng Kinh thành bị đại quân dồn ép nhưng hấn không sợ hãi cho lắm, chỉ cần Triệu Thái Hậu còn ở đây thì Tần Dục sẽ đến.

Hấn được Triệu Thái Hậu nuôi dưỡng từ nhỏ nên cũng biết rất rõ trong lòng Tần Dục, Triệu Thái Hậu có bao nhiêu phần quan trọng.

Nhưng bây giờ lại không thấy Triệu Thái Hậu đâu nữa? Hấn đã thay người canh giữ từng ngõ ngách trong Hoàng cung, sao Triệu Thái Hậu có thể biến mất đột ngột như vậy được?

Tần Diễn lập tức hoảng hốt, các đại thần trong Ngự Thư Phòng cũng đều hoảng sợ.

Đám quân phản loạn kia đối xử với dân chúng vô cùng tốt, nhưng đối với quan viên thì lại cực kỳ không thân thiện, những quan viên nào không chịu đầu hàng bọn họ thì vốn chỉ có một con đường chết.

Mà bọn họ vang danh một đời sao có thể đầu hàng kẻ giặc?

"Nhất định là do Tần Dục làm!" Có người nói.

Tần Diễn trừng mắt nhìn người kia.

Tất nhiên hấn biết chắc chắn chuyện này do Tần Dục làm, nhưng bây giờ nói như vậy thì được cái gì?

Đột nhiên Tần Diễn nhớ đến một người: "Nhanh, các người nhanh đến Tiêu Dao vương phủ, xem coi Tiêu Dao vương có còn ở đó hay không!"

Sau khi Tần Tề thoái vị thì vốn nên được phong là Thái Thượng Hoàng, nhưng Tần Diễn lại chỉ phong hấn là Tiêu Dao vương, mọi

người hiểu ý của Tần Diễn, biết hấn không thích mình bị một Thái Thượng Hoàng chèn ép nên mới phong cho Tần Tề là Tiêu Dao vương.

Không lâu sau liền có người đến đó.

Tiêu Dao vương Tần Tề đã không còn ở trong phủ, toàn bộ Vương phủ đều trống rỗng.

Trừ bọn họ ra thì những con tin mà bọn họ dùng để khống chế Tần Dục cũng đều không ở đây.

Tần Diễn cảm thấy lạnh hết cả người.

Hấn trông coi nơi này lâu như vậy, tự nhận Kinh thành đã là thánh địa của mình, nhưng không ngờ Tần Dục lại có thể cướp người, đưa người đi trốn ngay dưới mí mắt hấn...

Chẳng lẽ Tần Dục có sắp xếp người ở Kinh thành sao?

Trong lòng hấn hận đến mức không chịu được.

Nhất định là Tần Dục cố ý, cố ý để Tần Tề truyền ngôi cho hấn chỉ vì muốn hãm hại hấn, làm cho hấn chết trong tay quân phản loạn!

Không cần biết là Tần Dục hay Tần Tề, tất cả đều không phải thứ gì tốt.

"Mau phái người đi thăm dò! Nhất định phải tra rõ chuyện này, những quan lại nào có liên quan đều chém hết cho ta!" Tần Diễn tức giận nói.

"Bệ hạ, không được!" Lập tức có người đứng ra khuyên: "Bây giờ

quân phản loạn đã bao vây tứ phía rồi, lúc này bệ hạ đại khai sát giới thì nhất định sẽ khiến lòng người hoảng sợ!"

Thật ra những đại thần này cũng hận đám người bỏ chạy kia.

Nhưng bọn họ cũng sợ Tần Diễn sẽ lạm sát người vô tội trong cơn tức giận.

Quan viên trong Kinh thành có rất nhiều mối quan hệ, nếu Tần Diễn thật sự muốn truy cứu thì nói không chừng sẽ truy cứu đến trên đầu bọn họ.

"Bệ hạ, tra thì nhất định phải tra nhưng không thể làm lung lay lòng quân, ngoài ra vì an nguy của bệ hạ, thần xin bệ hạ sớm lập ra kế hoạch!" Lại có người nói.

Sớm lập kế hoạch sao? Tuy rằng lửa giận trong lòng Tần Diễn vẫn còn nhưng cuối cùng vẫn bị hấn kìm chế lại, bình tĩnh suy ngẫm thử xem bước tiếp theo nên đi thế nào.

Hấn không thể ngồi chờ chết!

Tần Tề đã chạy ra khỏi thành nên hoàn toàn không biết tình huống trong Kinh thành lúc này.

Hấn rời khỏi Kinh thành từ đường hầm dưới lòng đất, lúc này đang trên đường tiến về Tây Bắc.

Đám quân phản loạn kia đã vây quanh Kinh thành, nhưng suy cho cùng vì binh lực không đủ nên không có phong tỏa mọi con đường, bọn họ cũng không mang quá nhiều đồ đạc nên bây giờ vẫn rất an toàn.

Hắn rời khỏi Kinh thành rồi.

Nhận ra điều này, Tần Tề cảm thấy vui mừng không nói nên lời.

Tần Tề vui mừng nhưng trong đội ngũ này lại có người bất mãn.

Ví dụ như Công bộ Thượng Thư bị đánh ngất xỉu rồi mang ra ngoài, lúc này ông ta cực kỳ tức giận, một lòng muốn trở về cùng sống cùng chết với Kinh thành, nhưng mà hiển nhiên không ai cho ông ta cơ hội này.

Nhà bọn họ thuộc về phe của Đao vương, Tần Diễn luôn gây sự với bọn họ, lúc này bọn họ trở về chỉ có bị Tần Diễn chém đầu thôi, hoàn toàn không có cơ hội cùng sống cùng chết với Kinh thành.

"Đám quân phản loạn kia có đánh tới Tây Bắc hay không?" Sau khi hết vui mừng thì Tần Tề đột nhiên lo lắng.

Quân phản loạn đó thật sự quá lợi hại...

"Vương gia yên tâm, đám hỗn tạp đó tuyệt đối không đánh lại quân Tây Bắc chúng ta!" Một thị vệ hộ tống Tần Tề rời khỏi Kinh thành tỏ vẻ đắc ý.

Tần Tề nghi ngờ lời hắn nói, lúc trước đại thần trong triều vẫn luôn gọi bè phái làm phản là đám hỗn tạp, nhưng kết quả thì sao? Chính đám hỗn tạp đó đã đánh cho binh lính Đại Tần tơi bời tan tác!

Hơn nữa... Hắn còn nghe nói hai năm nay quân Tây Bắc vẫn luôn tác chiến với người Nhung.

Người Nhung mạnh cỡ nào ai mà không biết, quân Tây Bắc đánh với người Nhung hai năm, thật không biết còn dư lại bao nhiêu...

Tần Tề lo lắng cũng rất có lý.

Hai năm nay quân Tây Bắc vẫn luôn chiến đấu với người Nhung, mà bọn họ cũng thật sự bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Tần Dục kiềm chế người Nhung thống nhất mở rộng lãnh thổ trước, rồi lại lệnh quân Tây Bắc cố gắng cầm cự, điều này khiến quân Tây Bắc trở nên rất mạnh mẽ, nhưng lúc chiến đấu thì vẫn có người chết.

Trong hai năm qua, Lý Sùng An đã dẫn quân Tây Bắc đánh tan tác hết người Nhung, khiến cho người Nhung không còn năng lực xâm lược Đại Tần nữa, nhưng quân Tây Bắc cũng đã chết một phần ba.

Vô số người chết trên chiến trường, đương nhiên người Nhung còn chết nhiều hơn.

Lúc trước nhìn thấy số binh lính thương vong làm Tần Dục cực kỳ khó chịu, nhưng nhìn thấy Tây Bắc yên bình như hiện nay thì hẳn lại không thể không thừa nhận số binh lính đó chết không vô ích.

Mà hiện tại rốt cuộc quân Tây Bắc cũng đã đánh bại người Nhung, bọn họ đã trở lại.

Được rèn luyện sau một trận chiến đấu, quân đội này đã trở nên cực kỳ, cực kỳ mạnh mẽ.

Tần Dục đi nghênh đón quân đội chiến thắng trở về, đồng thời giống như trước đây sắp xếp cho tiểu đội trở về từ quân khu của người Nhung sau khi giao chiến được ăn cơm ngủ nghỉ, lần này hẳn cũng làm như vậy.

Lễ chúc mừng sẽ được cử hành sau khi tất cả tướng sĩ đều đã nghỉ

ngươi hồi sức.

Mà vào lúc đó... có lẽ đám người Tần Tề cũng đã đến Tây Bắc.

Vài ngày sau, lễ chúc mừng liền bắt đầu.

Tần Dục cho người giết rất nhiều bò dê, rồi lại cho người nấu cơm nấu nước, nhất định phải bảo đảm từng binh lính đều được ăn no.

Mà sau khi bọn họ ăn xong, hấn liền ra mặt gặp bọn họ trong quân doanh.

Không chỉ như thế, hấn còn đứng lên khỏi xe lăn.

Trong hai năm nay, trừ Kim Nham ra thì chỉ có một ít người biết tình trạng hai chân hấn đã chuyển biến tốt đẹp, nhưng binh lính bình thường đều không biết chuyện này.

Lúc Tần Dục đứng lên khỏi xe lăn thì mọi người đều sợ ngây người.

Đoan vương vẫn bình thường sao? Đoan vương có thể đứng lên ư?!

Đoan vương không phải người tàn phế sao?!

Mọi người ngây người một hồi, sau đó liền phấn khởi, thậm chí còn kích động la lên.

Bây giờ thiên hạ đại loạn, lúc trước bọn họ không dám nghĩ nhiều, bây giờ tốt rồi, có phải Đoan vương cũng có thể tranh đoạt ngôi vị đúng không?

Trên đường đi, đám người Tần Tề không dám trì hoãn, ngày đêm lên đường, lúc tới Tây Bắc cũng chỉ mất hơn mười ngày.

Hơn mười ngày gấp rút lên đường, dù Triệu Thái Hậu vẫn luôn ngồi trong xe ngựa nhưng cả người cũng đã mệt mỏi đến mức không chịu nổi, nếu không phải cố chống đỡ vì muốn gặp nhi tử và tôn tử (cháu trai) thì sợ là bà đã sớm ngã bệnh rồi.

Rốt cuộc bây giờ bà đã đến Tây Bắc.

Đường ở Tây Bắc là đường bùn nhưng lại rất rộng rãi, đường xá cũng rất nhiều, ven đường có nhiều nhà ở, cũng có rất nhiều người ra ra vào vào.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với những gì lúc đầu bọn họ tưởng tượng.

Không phải Tây Bắc rất nghèo sao? Còn nữa, đám người này ở ven đường mà không sợ gặp đạo tặc sao?

Đám người Triệu Thái Hậu đều rất nghi ngờ, người đi theo bọn họ lại nhanh chóng giải thích: "Lúc trước nạn dân ở Tây Bắc thật sự rất nhiều, vì để quản lý tốt đám nạn dân đó mà Vương gia đã nghĩ ra cách dựng nên nơi này thay cho việc cứu tế, cho nên con đường này mới được tu sửa nhiều như vậy. Còn về những căn nhà ven đường vốn được xây để cho những người sửa đường ở, sau này bọn họ đi rồi thì liền để cho nạn dân ở."

"Ở ven đường như vậy có an toàn hay không?" Triệu Thái Hậu hỏi, nếu đám người Nhung kia đến đây thì dân chúng ven đường có chạy kịp không?

"Thái Hậu, hiện tại Tây Bắc chúng ta là an toàn nhất!" Người lúc này giải thích cũng có chút đặc ý.

Trước kia bọn họ lo lắng người Nhung tới giết người, cướp bóc, nhưng hiện tại người Nhung phải lo lắng bọn họ đến đó cướp đoạt mới đúng!

Mấy năm trước, bọn họ muốn người ngựa của người Nhung thì phải nghĩ hết mọi biện pháp mới mua được, nhưng hiện tại bọn họ có thể thẳng tay cướp về!

Tây Bắc thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Trong mắt Triệu Thái Hậu đầy bụi ngùi, người khác cũng giống bà, nhìn mọi thứ chung quanh đều không nhận được mà kích động.

Đúng lúc này tiếng vó ngựa vang lên.

Vô số tiếng vó ngựa tạo thành một bài ca đầy tiết tấu, từng tiếng nện vào lòng bọn họ, khiến tim bọn họ đập nhanh đến mức khó hiểu.

Có người đến đây, là đến đón bọn họ sao?

Triệu Thái Hậu đã nhớ nhi tử đến mức không chịu nổi rồi, lúc này bà đi ra khỏi xe ngựa rồi bắt đầu nhìn theo hướng tiếng vó ngựa vang lên từ đằng xa.

Có lẽ người cưỡi ngựa đến đây không phải là nhi tử bà, nhưng nhất định người này mang đến tin tức có liên quan đến nhi tử bà!

Triệu Thái Hậu nghĩ như vậy nên tâm trạng càng kích động hơn, đúng lúc này một đội ngũ xuất hiện ở cuối đường cùng với bụi bay mù mịt.

Đội người ngựa này đều cưỡi những con ngựa cao lớn, người ngồi trên lưng ngựa đều mặc khôi giáp sáng long lanh, mà người dẫn

đầu...

Khi Triệu Thái Hậu nhìn thấy người dẫn đầu thì cả người đều ngây ngẩn.

Đó là... Tần Dục sao?

Nhi tử của bà đang ngồi trên lưng ngựa sao? Tần... Tần Dục đã khỏi hẳn rồi ư?

Vốn dĩ Triệu Thái Hậu chỉ run rẩy nhẹ nhưng sau khi thấy Tần Dục cả người lại càng run rẩy mạnh hơn.

Chương 130: Phản loạn nổi dậy (3)

Edit: CaarmTus1510

Beta: samsam

Lúc Tần Dục vừa mới bị trọng thương, hẳn muốn ngồi cũng vô cùng khó khăn, thậm chí không còn hoạt động được như người bình thường.

Hai chân hoàn toàn không có cảm giác gì, một chút sức lực cũng không có, tất nhiên càng không thể cưỡi ngựa, nhưng bây giờ hẳn đang ngồi trên lưng ngựa.

Triệu thái hậu nhìn nhi tử của mình như vậy, trong lòng hoảng hốt nhớ lại chuyện tình hơn mười năm về trước.

Khi đó nhi tử của bà còn chưa bị trọng thương, tuy cưỡi ngựa bắn tên chưa thông thạo, nhưng cũng có biết.

Lúc ấy bà nhìn nhi tử của mình cưỡi ngựa từ nơi xa đến, lòng tràn đầy kích động không nói nên lời.

Đáng tiếc sau này xảy ra chuyện...

Bây giờ nhi tử của bà rất khỏe khoắn, đi đứng cũng bình thường!

Lúc ở kinh thành nghe nhi tử của mình có con, bà âm thầm cầu nguyện hi vọng hai chân của nhi tử cũng khỏi hẳn. Bây giờ tốt rồi, nhi

tử của bà thực sự có thể đứng lên được!

Nghĩ đến đây, vì quá vui mừng mà Triệu thái hậu bật khóc.

Nước mắt trào ra từ hốc mắt che lấp tầm mắt của bà, nhưng bà vẫn mở to hai mắt nhìn chăm chăm về phía nhi tử, không biết có phải do ánh mặt trời chiếu rọi lên nước mắt khiến bà sinh ra ảo giác hay không, mà bà cảm thấy nhi tử của mình như đang tỏa sáng.

Triệu thái hậu rất kích động, đi cùng Triệu thái hậu là người Triệu gia, bọn họ cũng kích động không kém.

Triệu gia là nhà ngoại của Tần Dục, đương nhiên bọn họ sẽ đứng sau hậu thuẫn cho Tần Dục. Lúc Tần Dục là một phế nhân, Triệu gia chỉ có thể cúi thấp đầu mà đứng, nhưng bây giờ Tần Dục khôi phục rồi.

Dù cho hiện tại Đại Tần đã loạn thành một đoàn, nhưng Tần Dục không còn là phế nhân nữa, thậm chí còn có được quân Tây Bắc, khiến người khác không thể xem thường.

Một số người là từ kinh thành bị ép buộc đến đây, trong đó có một vài nữ nhân và trẻ nhỏ luôn lo lắng, sợ sau khi đến Tây Bắc ngay cả cơm cũng không đủ ăn.

Nhưng lúc này bọn họ không còn sợ hãi nữa.

Thấy Tây Bắc không hề tiêu điều hoang phế, Đaoan Vương thì lại hoàn hảo.

Đaoan Vương không phải phế nhân, lại có quân Tây Bắc trong tay, nói không chừng sau này còn có thể đạt được đại nghiệp.

Những người này càng nghĩ càng hưng phấn, ánh mắt nhìn Tần Dục như lửa nóng.

Nhưng có người vui mừng thì cũng có người buồn bực.

Tần Tề vẫn luôn hi vọng đại ca mình được bình thường, nhưng bây giờ nhìn thấy Tần Dục thế này, lại có chút không thoải mái.

Bây giờ đại ca đã cưới được ngựa, vậy chắc chắn đại ca đã khôi phục lại từ lâu, nhưng lại chưa từng nói cho hắn biết.

Tâm tình Tần Tề không khỏi mất mát.

Tần Dục vừa nhìn Tần Tề một cái liền đoán được suy nghĩ của hắn.

Tần Dục bước xuống ngựa, cười nói vài câu với Triệu thái hậu, xong lại nhìn về phía Tần Tề: "Bổn vương không thể cưới ngựa lâu được, không biết có thể ngồi cùng xe ngựa với hoàng đệ được không?"

Trong xe ngựa Tần Tề không phải chỉ có mỗi mình hắn mà còn có thê tử của hắn. Bây giờ Tần Dục đưa ra yêu cầu như vậy, thê tử của hắn lập tức bước ra khỏi xe, lên ngồi cùng xe ngựa với Triệu thái hậu, để Tần Dục có không gian nói chuyện với Tần Tề.

Tần Dục vào xe ngựa ngồi cùng Tần Tề, sau khi ngồi xuống, Tần Dục lập tức nói: "Ngũ đệ, thật xin lỗi"

Tần Tề không nói chuyện, bây giờ hắn có chút không vui.

Mấy năm nay hắn chưa từng ngừng trao đổi thư từ với Tần Dục, vẫn luôn chú ý tình huống bên Tây Bắc, nhưng lại không biết hai chân Tần Dục đã khôi phục...

Đó chắc chắn là do Tần Dục giấu diếm.

Tần Dục làm vậy là vì không tin tưởng hẳn?

"Ngũ đệ, trước kia ta đề nghị phụ hoàng lập đệ làm thái tử thật ra là có ý đồ riêng, khi đó ta đã quyết tâm phải đến Tây Bắc, cũng biết nếu người khác làm Hoàng đế, chắc chắn sẽ gây phiền toái cho ta, nếu như ta không đối phó được người Nhung, nói không chừng bản thân ta cũng táng thân nơi đây, nên mới hi vọng người cuối cùng đăng cơ sẽ là đệ..."

Tần Dục thật lòng xin lỗi.

Đời trước Tần Tề được phong vương rời khỏi kinh thành, cuối cùng chết trận, hẳn làm như vậy thực tế đã cứu Tần Tề một mạng, nhưng đến cuối cùng cũng không phải do Tần Tề muốn.

Tần Tề có chút ngượng ngùng.

Tần Dục nhìn biểu hiện của Tần Tề, coi như đã hiểu tại sao các đại thần kia lại không chế được triều đình.

Một Hoàng đế nghĩ gì cũng lộ hết trên mặt như vậy, thật sự rất dễ bắt thóp.

"Ngũ đệ, ngoại trừ muốn xin lỗi đệ ra còn muốn cảm ơn đệ nữa, nhờ sự giúp đỡ của đệ mà Tây Bắc mới có ngày hôm nay."

Tần Tề nghe được lời này của Tần Dục nhất thời rất vui, còn có chút đắc ý, nhưng rất nhanh sau đó hẳn lại thấy mất mát: "Thật ra đệ cũng không giúp được gì."

Tuy lúc đó hẳn có ngăn trở đại thần đi tìm Tần Dục gây phiền toái,

nhưng lại cấp không đủ quân lương cho quân Tây Bắc, thậm chí sau này còn có người gây phiền toái cho Tần Dục ở sau lưng mình.

Đương nhiên Tần Dục không sợ mấy chuyện đó.

Hai người nói chuyện một hồi, Tần Tề không còn tức giận như trước nữa, Tần Dục thấy thế liền nói một vài tình huống của Tây Bắc.

"Đại ca, sao chân huynh khôi phục lại được vậy?" Tần Tề đột nhiên hỏi, chân Tần Dục khôi phục lại được khiến hắn vô cùng hiếu kỳ.

Hắn còn nhớ lúc vị đại ca này của hắn còn ở kinh thành, thân thể vẫn rất kém, khắp người toàn mùi thuốc, nhưng bây giờ nhìn lại không khác gì người bình thường.

"Cái này là nhờ quốc sư." Tần Dục nói: "Quốc sư giúp ta trị liệu ba năm ta mới có thể đứng lên được, trước đó còn giúp ta có người nối dõi."

Nhắc đến Lục Di Ninh, vẻ mặt Tần Dục vô cùng nhu hòa, khí chất cũng khiến người ta thấy khác đi.

Nhưng Tần Tề vẫn chưa nhận ra có gì không đúng, càng thêm sùng bái quốc sư: "Quốc sư thật lợi hại! Đại ca, Quốc sư ở Tây Bắc sao? Đệ có thể gặp hắn không?"

Hắn cũng nghe thấy một ít lời đồn ở Tây Bắc về quốc sư.

Nghe nói quốc sư có thiên quân vạn mã trong tay, có thể lấy thủ cấp của địch...Nếu hắn có thể bái quốc sư làm sư phụ thì tương lai hắn nhất định sẽ vô cùng lợi hại.

Đoan vương phi thì có là gì? Được quốc sư chỉ điểm, chắc chắn sẽ

không bị một nữ nhân đánh bại nữa.

Tần Tề càng nghĩ càng kích động, hận không thể lập tức thấy quốc sư.

"Quốc sư xuất quỷ nhập thần, bây giờ không có ở đây." Tần Dục nói.

Tần Tề nhất thời cảm thấy mất mát.

"Nhưng qua mấy ngày nữa quốc sư sẽ đến." Tần Dục lại nói: "Đến lúc đó ta sẽ giới thiệu cho hai người làm quen." Lục Di Ninh còn nhớ rõ vị đệ đệ này của hắn, hắn nói trước với nàng, nàng nhất định sẽ chấp nhận dạy Tần Tề mấy chiêu.

"Đại ca, đại ca không được quên đó!" Tần Tề lại vui vẻ trở lại.

Tần Dục trò chuyện với Tần Tề suốt đoạn đường, cho đến khi trở lại vương phủ của mình mới bước xuống khỏi xe ngựa.

"Đây là đâu?" Tần Tề hỏi.

"Đoan vương phủ." Tần Dục chỉ vào tấm biển trước mặt nói.

Tần Tề nhìn tấm biển kia, trong lòng có cảm giác ghen hờn.

Đoan vương phủ thật sự rất nhỏ, rất rất nhỏ, được xây ở một nơi vắng vẻ, trừ tường thành khá cao ra thì ở đây cực kì nhỏ bé, không bằng cả một cái huyện thành, xem ra không chứa được bao nhiêu người.

Nhìn thấy dân chúng an cư lạc nghiệp, hắn còn tưởng cuộc sống của đại ca mình ở đây cũng không tệ, kết quả...

Nhưng chuyện này cũng không kì lạ, lúc đại ca rời kinh đến đây, trên người không có bao nhiêu bạc.

Sau đó... phòng chừng đại ca hẳn đã dùng tất cả số bạc kia cho dân chúng.

Tần Dục biết Tần Tề hiểu lầm nhưng hẳn vẫn không định giải thích.

Hắn vốn sống không xa xỉ chút nào, lúc vừa mới đến Tây Bắc, Lục Di Ninh muốn ăn chân gà cũng không ăn được...

Phủ Đoan vương và phủ Thái sư có chút bé, điều này khiến cho Triệu thái hậu rất đau lòng cho nhi tử của mình, nhưng rất nhanh bà không còn tâm tư để đau lòng nữa.

Bởi vì Lục Di Ninh xách đứa bé đến.

Nhi tử của Tần Dục được đặt tên là Tần Thiên Tứ.

Đứa trẻ này là bảo bối của Tần Dục, hạ nhân trong Đoan vương phủ ai cũng hết mực yêu thương nuông chiều nó nên nó có chút khó chiều, may mà vẫn có người trị được nó, mà người kia không ai khác chính là Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh rất quan tâm đến đứa bé, giống như lúc trước nàng vẫn luôn dính Tần Dục, không muốn đứa bé rời khỏi tầm mắt mình một giây nào, mặt khác nàng cũng rất yêu thương con, thậm chí còn nuông chiều hơn cả người khác.

Nhưng Tần Dục nói một ít đạo lí cho nàng, nói nàng không nên quá nuông chiều con, bằng không sẽ trở thành một phế nhân.

Lục Di Ninh từ hiền mẫu liền biến thành nghiêm mẫu.

Nàng vẫn trông nom đứa bé như cũ, nhưng không can thiệp đến một vài chuyện của bé nữa, càng lúc càng nghiêm khắc hơn, thậm chí còn đồng ý cho đứa bé ngủ riêng.

Không chỉ thế, nàng còn đối xử với con rất tùy ý.

Giống như bây giờ, nàng đang xách bé đi theo.

Đứa bé này vừa chạy nhanh quá nên thiếu chút nữa đã ngã sấp mặt, nàng liền thuận tay xách bé lên, nghe nói Triệu thái hậu đến đây, cứ như vậy mang bé đến.

Người của Đao vương phủ đã sớm quen thuộc với tình huống này, nhưng khi Triệu thái hậu thấy một màn như vậy, lại thấy một đứa bé như phiên bản thu nhỏ của Tần Dục nhìn về phía mình, bà lại thấy đau lòng không thôi.

"Đao vương phi, mau thả tôn tử xuống." Triệu thái hậu vội vàng nói, tôn tử bảo bối của bà lại bị người ta xem như quần áo xách đi, nếu xách đau bé thì làm sao bây giờ?

"Được." Lục Di Ninh thuận tay để đứa bé xuống.

"Mẫu hậu, đứa trẻ này rất nghịch ngợm, phải trông nom cẩn thận, là con bảo Di Ninh làm vậy." Tần Dục giải thích với Triệu thái hậu. Hấn mất rất nhiều công sức mới khiến Di Ninh không ôm hôn nó nữa, mà tiếp tục ôm hôn mình.....nếu mẫu hậu giáo huấn Di Ninh, khiến nàng lại gần gũi với nó, vậy thì liền toi.

Triệu thái hậu hơi ghen tị với Lục Di Ninh, có thể khiến cho nhi tử của bà che chở như vậy.

Nhưng nhìn Lục Di Ninh mặt không biểu tình cùng đưa bé đáng yêu kia, một chút tức giận của bà biến mất không còn bóng dáng.

Lúc này không gì quan trọng hơn tôn tử của bà.

"Thiên Tứ qua đây với tổ mẫu." Triệu thái hậu vươn tay về phía bé.

Nhưng đưa bé trực tiếp trốn phía sau lưng Lục Di Ninh.

Tuy mẫu thân rất nghiêm khắc với bé lại là người chăm sóc cho bé từ nhỏ đến giờ, thậm chí kệ bé chơi thế nào mẫu thân đều sẽ chơi cùng. Cho nên người mà bé quấn quýt nhất vẫn là mẫu thân. Tần Thiên Tứ thích mẫu thân của mình nhất.

Triệu thái hậu nhìn thấy tình huống này càng thấy mất mát.

"Mẫu hậu, chờ người dọn xếp xong, con sẽ cho Thiên Tứ ở cùng người." Tần Dục lập tức cười nói. Sau này Tần Thiên Tứ sẽ hoàn toàn ngủ ở chỗ mẫu hậu, còn ban ngày...Mà vương phủ nhỏ như vậy, cần biết đưa bé ở đâu làm gì, dù ở đâu cũng xem như ở cùng với Triệu thái hậu rồi.

Đương nhiên trước đó, hẳn còn phải nói về chuyện của Lục Di Ninh với thái hậu mới được.

Từ ban đầu Triệu Thái hậu đã không thích Lục Di Ninh, bây giờ nhi tử đã khôi phục, phỏng chừng bà sẽ càng không thích nàng, nhưng mà hẳn lại không nỡ để nàng bị ủy khuất.

Triệu thái hậu đúng là rất có thành kiến với Lục Di Ninh.

Trước kia Tần Dục là phế nhân, bà còn cảm thấy Lục Di Ninh không xứng với nhi tử của bà, hiện tại Tần Dục khôi phục rồi... Dù Lục Di

Ninh không ngốc thì có một nữ nhân ngơ ngơ như vậy cũng là ủy khuất cho nhi tử của bà!

Triệu thái hậu bắt đầu cân nhắc muốn tìm một cô nương như hoa như ngọc ở mẫu tộc làm trắc phi cho nhi tử.

Vào vương phủ, Tần Thiên Tứ liền nhanh chân chạy, thấy thế Lục Di Ninh lập tức chạy theo, không rảnh quan tâm Thái hậu.

Triệu thái hậu vốn muốn đuổi theo tôn tử, nhưng người qua nhiều năm giáo dục như bà không thể làm như vậy được, cuối cùng trơ mắt để hai người họ rời đi, sau đó lại nhớ kĩ Lục Di Ninh thêm một chút.

"Mẫu hậu, con đã cho người chuẩn bị chỗ ở cho người, chúng ta qua đây xem thử." Tần Dục nói với Triệu thái hậu.

Tần Dục dẫn Triệu thái hậu tới nơi đã chuẩn bị tốt cho bà.

Chỗ này không lớn nhưng rất sạch sẽ, còn mang chút phong tình của Tây Bắc.

"Đây là do con tự bố trí, mẫu hậu thấy thế nào?" Tần Dục hỏi.

Ban đầu Triệu thái hậu còn rất thích, nhưng nhi tử nói vậy liền mất hứng: "Dục nhi, con thân là nam nhân, nào có nam nhân nào làm những chuyện này. Những chuyện này phải để vương phi của con làm mới đúng! Nhắc đến mới nói, Vương phi của con sợ không làm được gì...hay là..."

"Mẫu hậu." Tần Dục cười ngắt ngang lời Triệu thái hậu: "Con có lời muốn nói với người."

"Cái gì?" Triệu thái hậu có chút nghi ngờ.

Tần Dục cho hạ nhân bên người lui xuống hết, sau đó mới nói với Triệu thái hậu: "Mẫu hậu, chuyên này con chỉ nói với người thôi, người không được nói với người khác."

Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Tần Dục, lòng Triệu thái hậu nổi lên lo lắng.

"Mẫu hậu, Lục Di Ninh chính là quốc sư." Tần Dục nói thẳng.

"Hà?" Triệu thái hậu bị kinh sợ không thôi.

Lục Di Ninh chính là quốc sư? Sao có thể?

Chẳng phải nàng là một ngọc tử hay sao? Sao có thể là quốc sư được?

Trên đời này sao có chuyện vớ vẩn thế?

"Mẫu hậu, nàng không ngọc, ngược lại rất thần thông." Tần Dục nói: "Chỉ là trước đó nàng không ý thức được chuyện nàng làm rất thần thông, sau khi nhi thần phát hiện ra mới giúp nàng phát huy nó một cách hợp lí."

Triệu thái hậu vẫn không tin, Tần Dục lại nói: "Mẫu hậu, sau khi nhi thần biết được bản lĩnh của nàng, mới bịa đặt ra chuyện quốc sư."

Tần Dục giải thích tất cả sự tình sau khi quốc sư xuất hiện.

Lúc đầu Triệu thái hậu không tin, sau đấy tin lấy tin để.

Cho nên lúc Vĩnh Thành Đế bệnh nặng, Lục Di Ninh chạy đi ngủ một

giấc, thật ra là đi giả trang quốc sư để bước ra?

Còn nữa, lúc trước Lục Di Ninh có thể đánh thắng được Tần Tề vì nàng là quốc sư?

Này...này... Triệu thái hậu đã muốn ngốc.

Đúng lúc này, Lục Di Ninh đến.

Lần này nàng không còn xách theo Tần Thiên Tứ mà nắm tay bé tới.

"Di Ninh, nàng có muốn đưa Thiên Tứ lên xà nhà chơi không?" Tần Dục hỏi, gian phòng sắp xếp cho Triệu thái hậu vô cùng lớn, bên trên có một ít xà nhà thô cứng, trước kia Lục Di Ninh hay chạy lên đó chơi.

Nhắc đứa bé lên, Lục Di Ninh dễ dàng đi tới xà nhà.

Triệu thái hậu: "..."

Cho nên...nhi tức mà bà vẫn luôn chướng mắt thật ra lại là quốc sư?

Khó trách lúc trước nàng lại học thêu nhanh như vậy, vì nàng là quốc sư! Có gì mà làm không được!

"Mẫu hậu, con có thể đi được, ít nhiều cũng là nhờ Di Ninh." Tần Dục lại nói.

Triệu thái hậu nghe nói như thế, trong lòng cả kinh.

Nhi tử có thể khôi phục đều hoàn toàn nhờ vào quốc sư! Thế nhưng vừa rồi bà lại bất kính với quốc sư.

Triệu thái hậu hận không thể cho mình một bạt tai ngay lúc này, vậy mà bà lại chán ghét quốc sư!!!

Từ lúc biết quốc sư cứu Tần Dục, bà liền lập bài vị cầu trường sinh cho quốc sư, ngày ngày niệm kinh.

Đó vốn cũng không có gì. Nhưng bây giờ biết quốc sư thì ra là nhitức của mình...

Triệu thái hậu cảm thấy có chút muốn hôn mê.

Lúc sau, Triệu thái hậu nghe thấy một trận tiếng cười từ trên xà nhà phát ra, bà ngẩng đầu lên thấy tôn tử của mình đang đi trên xà nhà.

Triệu thái hậu cảm thấy trái tim mình như muốn bay ra khỏi lồng ngực, theo bản năng bà định gọi Lục Di Ninh ôm tôn tử xuống, nhưng vừa hé môi bà mới ý thức được một chuyện, đó là quốc sư, không phải là người bà có thể tùy tiện kêu gọi.

Đúng rồi, đó là quốc sư, là người có thể biến người chết thành người sống, cho nên...không cần lo lắng.

Có quốc sư trông coi, chẳng lẽ tôn tử của bà có thể xảy ra chuyện gì được hay sao?

Có quốc sư là mẫu thân, tương lai của tôn tử tuyệt đối không thể tầm thường!

Đủ ý nghĩ quay cuồng trong đầu Triệu thái hậu, cuối cùng bà cũng nở một nụ cười cứng ngắc với Lục Di Ninh.

Tần Dục đã cho người chuẩn bị đồ ăn xong, nói qua với Triệu thái hậu rồi đưa bà đi dùng bữa, trên đường còn nói: "Phủ Quốc sư ở

bên cạnh, Di Ninh thường mang thằng bé qua đó chơi, bên đó chỉ có một vài tâm phúc hầu hạ thôi."

Triệu thái hậu gật gật đầu, sau đó nhìn sang mấy tâm phúc bên cạnh Tần Dục, thấy bọn họ ai cũng cung kính không dám chậm trễ trước mặt Lục Di Ninh, khiến bà càng thêm tin tưởng thân phận của nàng.

Từ lúc này trở đi, bà càng nhìn Lục Di Ninh càng cảm thấy nàng thâm sâu khó đoán, lợi hại có thừa.

Vinh Dương trưởng công chúa vẫn luôn chướng mắt bà, chướng mắt cả nhi tử của bà, kết quả nàng ta lại sinh ra một nữ nhi lợi hại như vậy, tiện nghi cho nhi tử của bà rồi...

Triệu thái hậu nghĩ vậy, cảm thấy tâm trạng tốt vô cùng.

Còn chuyện tìm trác phi cho Tần Dục, lúc này bà đã sớm quên rồi!

Chương 131: Vào Kinh thành (1)

Edit: Xiuxiu

Beta: Anhkp

Điều Lục Di Ninh thích nhất trên đời này đó là ăn.

Tần Dục muốn đưa Triệu Thái hậu đi dùng cơm, nàng đương nhiên cũng muốn đi cùng. Lục Di Ninh ôm hài tử nhảy từ trên xà nhà xuống, đi nhanh đến chỗ Tần Dục cùng Triệu Thái hậu.

Tần Thiên Tứ cực kỳ thích cảm giác nhảy từ chỗ cao xuống như thế này, vui sướng cười khanh khách, Triệu Thái hậu ngược lại bị dọa một phen thất kinh.

Nhưng mà, chuyện này cũng không tính là lần bị dọa nghiêm trọng.

Con dâu bà là Quốc sư, ngoài chuyện này ra thì còn chuyện gì có thể dọa bà nữa đây?

Triệu Thái hậu ngửa đầu ưỡn ngực, bỗng có cảm giác đánh đầu thủng đó. Bà thế nhưng chính là người từng dạy Quốc sư thêu thùa!

Nghĩ đến đây, Triệu Thái hậu có chút choáng váng, suýt chút nữa không cẩn thận liền ngã, may mắn có Lục Di Ninh giữ bà.

Triệu Thái hậu thở phào một hơi, sau đó nhìn nhìn Lục Di Ninh, cảm thấy đứa con dâu này nhìn chỗ nào cũng tốt cả.

Thế mà trước đây bà còn cảm thấy hài tử này ngốc... Nàng ngốc chỗ nào chứ, rõ ràng là cao thâm khó dò!

Một bữa cơm mà có rất nhiều người tới, ngoài Tần Dục, Lục Di Ninh, Triệu Thái hậu, Tần Thiên Tứ còn có Chiêu Dương công chúa Tần Lạc, Thục Thái phi cùng vợ chồng Tần Phủ.

Ở Kinh thành, chưa từng có chuyện nhiều người ngồi ăn chung với nhau như thế này, nam nữ đều sẽ tách ra ngồi riêng, cho nên thê tử Tần Tề cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Tây Bắc không giống Kinh thành, có vài lễ tiết đều cắt rời." Tần Dục cười nói, cho người mang thức ăn lên, kể một vài chuyện thú vị hồi mới đến Tây Bắc.

"Hồi đó nơi này thực sự cái gì cũng thiếu, muốn ăn chút thịt gà thịt vịt cũng khó, Cẩm vệ quân thì người nào người ấy đều thèm ăn, còn tranh thủ lúc nghỉ ngơi tắm rửa chạy đi săn thú, kết quả vì không có kinh nghiệm săn bắn nên toàn tay không mà về, cả đám không được ăn thịt đâm ra gầy rộc cả người.."

Tần Tề nghe Tần Dục nói như vậy, càng thêm cảm thấy xấu hổ với hoài nghi của chính mình lúc trước, nhưng cũng có chút tò mò: "Sau đó thế nào?"

"Sau đó? Lúc rời Kinh thành bọn họ không phải đều mang theo rất nhiều đồ sao? Không nói ai khác, chỉ riêng Kim Nham, dao mổ thôi mà tên gia hỏa này mang theo những ba chiếc, còn lại đều là đao luyện kim, hắn lấy một cây trong số đó đổi lấy một con cừu của một tướng sĩ Tây Bắc về ăn, còn tặng người ta chút y phục để theo người ta học săn... Giờ hắn cũng đã là một tay săn rất cừ!" Tần Dục cười nói.

“Trước đó hẳn không săn được con mồi nào?? Hẳn lợi hại vậy mà...!” Tần Tề vẫn có chút hiểu biết về Kim Nham này.

“Con mồi trên trên thảo nguyên này không hề giống khu vực săn bắn của Hoàng gia.” Tần Dục nói: “Ở nơi này, muốn bắt thỏ cũng khó”

Tần Dục nói thêm một chút việc làm thế nào để làm bẫy săn thú, càng nói càng khơi dậy hứng thú của Tần Tề.

“Đại ca, đệ cũng muốn đi săn thú!” Tần Tề nói.

“Ăn no rồi đi.” Tần Dục cười nói: “Nếu đệ còn chưa chịu ăn, thì sẽ không còn gì cho đệ ăn nữa đâu.”

Tần Tề lúc này mới nhìn lên bàn cơm, sau đó phát hiện...Trước mặt Hoàng tẩu đã xếp thành một đống xương!

Còn có hài tử nhà đại ca hẳn, nhìn con con thế nhưng đã ăn một chén cơm đầy rồi!

“Đại tẩu ăn uống tốt thật...” Tần Tề cắn răng nói, từ khi bị Lục Di Ninh đánh, hẳn vẫn không thích được tẩu tử này.

“Đúng vậy, tẩu tử đệ ăn uống tốt lắm, nhìn thôi cũng làm cho người ta thích, nào, Di Ninh, ăn nhiều một chút.” Triệu Thái Hậu cười tủm tỉm, để người hầu hạ bà dùng cơm gấp thức ăn cho Lục Di Ninh.

Tần Tề thấy một màn như vậy, hai mắt đều tròn tròn.

Hắn ở chung với Triệu Thái Hậu không nhiều lắm, nhưng cũng biết vị này chú ý nhất chính là quy củ lễ nghi, trong buổi cung yến lần trước, hẳn ăn có chút nhanh thôi đã bị bà cho nha hoàn bên người đến

nhắc nhở hẳn, thế nhưng hiện tại đến phiên Lục Di Ninh thì một câu quở trách cũng không có.

“Di Ninh, lần này đến mẫu hậu có mang theo mấy đầu bếp, để ta dặn bọn họ nấu đồ ăn ngon cho con, con muốn ăn cái gì?” Triệu Thái Hậu hỏi.

“Thịt.” Lục Di Ninh nói.

Thật là... một chút cũng không phù hợp với thân phận Quốc sư!

Nhưng mà... Quốc sư cũng nên tiêu sái như này a! Muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, cần gì quan tâm xem người khác nghĩ như thế nào!

Triệu Thái Hậu cũng không rảnh lo ăn cái gì, chỉ nhìn chăm chăm Lục Di Ninh. Lục Di Ninh có chút không được tự nhiên, cuối cùng gấp một cái đùi gà cho Triệu Thái Hậu: “Mẫu hậu, người cũng ăn đi”

“Được, được!” Triệu Thái Hậu gật đầu, mà người bên cạnh bà thấy thế, lập tức thành thực dùng dao dũa xắt đùi gà thành từng miếng, đút cho bà.

Bữa cơm này, cả khách cả chủ đều ăn vô cùng vui vẻ. Thế nhưng mấy người Thục thái phi lại có điểm mờ mịt, đặc biệt là Thục thái phi. Bà còn tưởng rằng lúc ăn cơm, Triệu Thái Hậu sẽ làm khó Đoan Vương phi một chút, không nghĩ tới bà ta thế nhưng cái gì cũng chưa làm...

Thục thái phi thực kinh ngạc, những người khác cũng vậy, Tần Lạc vẫn luôn lo lắng mẫu thân mình sẽ làm khó tẩu tử, không nghĩ tới tình hình hiện tại khác hoàn toàn tưởng tượng của nàng.

Triệu Thái Hậu vừa tới, Tần Lạc tính toán bồi bà trò chuyện, được vài

ngày, liền hỏi điều mà mình vẫn nghi hoặc: “Mẫu hậu, sao hôm nay người tốt với tẩu tử vậy?”

“Con không biết?” Triệu Thái Hậu hỏi.

“Biết cái gì?” Tần Lạc có chút nghi hoặc.

Xem ra nữ nhi cũng chẳng hay biết gì... Triệu Thái Hậu dùng ánh mắt "mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh" liếc nhìn nữ nhi một cái.

Tần Lạc hoàn toàn mờ mịt.

Ngày hôm sau, sau khi người Triệu gia dần xếp ổn thoả rồi liền tới tìm Triệu Thái Hậu.

Lúc Triệu Thái Hậu đi qua liền theo chân đề cập đến việc muốn để nữ nhi Triệu gia gả cho Tần Dục làm trắc phi, việc này Triệu gia đã đồng ý, trước kia bọn họ vẫn luyến tiếc không muốn đem nữ nhi được chiều chuộng hết mực gả đi, hiện tại thì...

Tần Dục chân cũng đã khỏi, dù Tần Dục đã có Vương phi, có hài tử, nhưng làm trắc phi của hắn khẳng định sẽ hưởng một đời vinh hoa, trong khi đầu óc Lục Di Ninh còn không được tốt lắm, nữ nhi bọn họ nói không chừng còn có thể được Tần Dục sủng ái...

Người Triệu gia bắt đầu tính toán thiệt hơn.

Kết quả, Triệu Thái Hậu ban thưởng cho bọn họ rất nhiều nhưng lại không hề đề cập đến việc này.

“Nương nương, chuyện Trắc phi...” Tẩu tử Triệu Thái Hậu nhin không được mở miệng hỏi.

“Việc này về sau khỏi cần nhắc lại nữa” Triệu Thái Hậu nói: “Dục Nhi chỉ chấp nhận Di Ninh, mà hài tử này ta cũng rất thích, ta không muốn nhúng tay vào chuyện của chúng nó.”

Triệu Thái Hậu cự tuyệt nhà mẹ đẻ, còn tỏ vẻ nhất định sẽ cho nữ hài nhi nhà mẹ đẻ một mối hôn sự thật tốt, sau đó không nói thêm bất cứ thứ gì nữa. Tẩu tử Triệu Thái Hậu tuy có chút không muốn, nhưng bọn họ quen nghe theo Triệu Thái Hậu, ngược lại cũng không hề nhiều lời.

Mà từ lúc đó...

Chuyện Triệu Thái Hậu đối Đoan Vương phi cực kỳ vừa lòng trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Tây Bắc, mà Thái Hậu cũng xác thực đối Đoan Vương phi tốt cực kỳ, lúc nào cũng chiều chuộng sủng ái nàng.

Đối với việc này, Tần Dục cực kỳ hoan nghênh, song lúc đó hắn cũng đang phải bận rộn bắt đầu chinh đốn quân Tây Bắc.

"Đại ca, huynh có dự tính gì không?" Tần Tề hỏi.

"Phải xem tình hình trước đã." Tần Dục nói. Hắn tính xem trước một chút tình hình Kinh thành như thế nào.

Sau khi biết Kinh thành bị vây hãm, Tần Dục không vội tiến vào luôn là vì lúc đó quân Tây Bắc đang giao chiến với người Nhung, hơn nữa đoàn quân phản loạn đánh chiếm Kinh thành kia cũng rất có tiếng.

Đám quân phản loạn kia có năng lực xử trí Vương gia Đại Tần, có thể dọn dẹp lũ tham quan, không hề làm hại đến nhân dân trăm họ...

Vì lý do đó, Tần Dục ngược lại không hề lo lắng bọn chúng sau khi

vào thành sẽ đại khai sát giới, nên cũng không có suy nghĩ ngăn cản bọn họ.

Đương nhiên, hấn cũng quả thực là vô lực ngăn cản.

Tần Dục phái đi rất nhiều người truyền tin tức, vì vậy rất nhanh liền biết không ít tin tức hiện tại của kinh thành.

Kinh thành.

Từ khi Tiêu Dao vương cùng Thái hậu rời khỏi Kinh thành, Tần Diển cũng nóng ruột muốn rời đi, chỉ là đến cùng hấn không làm được giống như Tần Tề, từ bỏ gia sản mà đi.

Hấn muốn chạy thoát thân, nhưng còn muốn mang theo tất cả bảo bối của mình, ngay cả những đại thần võ tướng trong triều cũng muốn mang theo, để dù có đến nơi khác thì hấn vẫn là Hoàng đế.

Nếu không dẫn theo những người này... Hấn đến nơi xa lạ khác phải sống thế nào?

Tần Diển muốn dẫn theo người, mang theo hết tất cả gia sản, thiếu một cái cũng phải trì hoãn mất mấy ngày, cũng trong mấy ngày này, có không ít người nghe phong phanh...

Bệ hạ muốn bỏ chạy!

Chuyện này trong Kinh thành chỉ cần người có chút quan hệ trên cơ bản đều biết, trong số họ chỉ cần là người có bản lĩnh liền có thể đi theo, điều quan trọng là đại đa số sẽ bị bỏ lại.

Song, ai sẽ tình nguyện ở lại đây?

Đại thần trong Kinh thành đương nhiên đều muốn đi theo, cuối cùng không thể tránh khỏi một đội ngũ càng lúc càng lớn, dù như thế vẫn phải có một số người nhất định phải ở lại để ngăn cản quân phản loạn.

"Dựa vào cái gì mà chúng ta phải liều mạng để bảo vệ những người kia được rời đi?"

"Nếu Bệ hạ cũng đi rồi, lúc những quân phản loạn kia đánh tới, chúng ta cản nổi không?"

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

...

Trong Kinh thành người người hoang mang, cũng đúng lúc này Tần Diễn phát hiện đội ngũ muốn rời đi quá lớn, sợ sẽ khiến phản quân chú ý tới, hạ lệnh cho rất nhiều người trong số đó không được phép đi theo.

Kiếp trước, Tần Dục dốc lòng dạy bảo Tần Diễn, dạy hắn rất nhiều đạo làm vua, người này vẫn không thể trở thành một quân vương, huống gì kiếp này hắn không có người chỉ dạy!

Tần Diễn chỉ một mực nghĩ đến an nguy của mình, chẳng hề quan tâm đến an nguy của người khác. Nếu đại thần trong triều trung thành tuyệt đối với hắn thì ngược lại không có vấn đề gì, nhưng mấu chốt lại là... Tuyệt đại đa số đại thần trong triều đều không nguyện chết vì hắn. Thậm chí trong đó còn có một số người muốn dựa vào hắn để đổi lấy tiền đồ danh vọng.

Ngay sau khi Tần Diễn cắt bỏ lượng người đi theo mình, có người trong triều cấu kết với phản quân bên ngoài mở cửa thành.

Phản quân từ bên ngoài ồ ạt tiến vào, trực tiếp chiếm cứ kinh thành, cũng bắt được cả Tần Diễn đang muốn chạy trốn.

Tần Diễn cứ như vậy biến thành tù nhân, nhưng vận khí của hắn cũng không tệ, những phản quân này vì muốn mua chuộc lòng người, không nói đến chuyện giết hắn, ngược lại thậm chí còn phong hắn làm vương, phong làm Tần vương.

Chỉ là, mặc dù phản quân không giết hắn, nhưng cuộc sống vẫn bị rút xuống ngàn trượng, thậm chí có mấy tên phản quân còn làm nhục hắn, mà những tên phản quân này đều là những người từng nhờ có hắn mà được hưởng thụ hết thảy.

Có được những tin tức này, Tần Dục thở dài một hơi, quân phản loạn kia đều là những người thông minh, đây cũng là chuyện tốt, Kinh thành chỉ ít cũng không diễn ra thảm cảnh trăm họ lầm than, bách tính phải phiêu bạt khắp nơi.

Chỉ là, rất nhanh Tần Dục liền biết mình nghĩ sai rồi.

Đám phản quân kia thông minh ở đâu chứ? Nếu thật sự là người thông minh thì kiếp trước đã phải có thành tựu rồi!

Lúc trước đại thần trong triều có nói đám phản quân kia đều là một đám ô hợp, đây là lời nói thật.

Mục tiêu trước đó là lật đổ Đại Tần, đám phiến quân kia cũng có thể toàn bộ xông lên, hơn nữa khi Đại Tần tan tác đó mở ra một đường đi, nhưng hiện tại thì Đại Tần đã bị đánh đổ rồi.

Tuy rằng Giang Nam vẫn chưa ổn định, Tây Bắc còn có Đoan Vương, nhưng đám phản quân này căn bản không biết tình hình

Giang Nam với Tây Bắc.

Bọn hắn cho rằng đánh chiếm được Kinh thành là có thể gối cao đầu không lo.

Toàn bộ Đại Tần, Kinh thành là nơi giàu có nhất, lần này phản quân chỉ vây hãm chỉ có mấy ngày, bọn hắn cơ hồ không đánh mà ta thắng, đánh chiếm Kinh thành, tuy nói là giết một vài đại thần nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến đời sống bách tính.

Thế là, Kinh thành nhanh chóng phồn vinh trở lại, mà đám phản quân kia cũng bị cái phồn vinh này mê hoặc làm mờ mắt.

Bọn hắn tiến vào phủ đệ của đại thần trong triều, tìm nha hoàn hầu hạ, ăn đồ ăn ngon nhất, uống rượu ngon nhất, không lâu sau liền hoàn toàn trầm mê trong đó.

Đại thần trong triều cực kỳ e ngại bọn hắn, thậm chí có người dâng ra cả nữ nhi của mình cho chúng.

Từng vất vả dựa vào mấy mẫu ruộng khổ sở sinh tồn, nay đột nhiên được phong quan phong chức, có nhà lớn tường rào bao quanh, có thiên kim tiểu thư làm thê tử, có vô số người hầu hạ...

Đám phản quân này sao có thể không trầm mê?

Trên làm dưới theo, người phía trên chiếm đoạt nhà ở, nữ nhi của quan viên trong triều, người phía dưới bắt đầu cướp đoạt phòng ở, nữ nhi nhà bách tính...

Tần Dục vừa mới biết được những tin tốt từ Kinh thành, giờ lại nghe được tin tức như vậy, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

"Đám phản quân này!" Tần Tề cực kỳ tức giận: " Nếu Tần Diễn kia kiên trì thêm mấy ngày, đã có thể chờ được cứu viện, hấn ngược lại làm tốt lắm, thế mà vì mạng sống chính mình viết chiếu thư thoái vị..."

Hấn càng nói mặt càng đỏ phừng phừng vì phẫn nộ.Hấn cũng có tốt hơn Tần Diễn bao nhiêu đâu, hấn cũng chạy! Sắc mặt Tần Dục, cũng hết sức khó coi.

Đám phản quân kia không thị sát như người Nhung, nhưng cũng là tai họa đối với bách tính trong kinh thành.

"Chúng ta hồi kinh." Tần Dục nói.

Hấn vốn còn muốn để quân Tây Bắc nghỉ ngơi một chút, huấn luyện binh sĩ nhiều hơn nữa, còn có dự định khác nữa, nhưng xem ra bây giờ hấn nhất định phải mau chóng vào kinh mới được!

Phải nhanh chóng dẹp yên giang sơn này lại!

Tần Dục nói liền làm, sau khi có tính toán như vậy, điều đầu tiên làm là tập hợp quân Tây Bắc.

Động tĩnh của quân Tây Bắc lần này, Kinh thành bên kia không hề hay biết gì cả, ngược lại quân Tây Bắc bên này, ai cũng đều đã nắm rõ tình hình.

Triệu Thái hậu sau khi biết được tin tức liền lo lắng không thôi, bà thà rằng nhi tử của mình an phận ở một góc cũng không muốn hấn vì đại nghiệp mà mất mạng, sau khi Tần Dục hồi phục, lại càng muốn lập tức đi khuyên nhủ.

"Mẫu hậu, người yên tâm, lúc đó Quốc sư cũng cùng ta đến đến Kinh thành." Tần Dục nói.

"Quốc sư..." Triệu Thái hậu nhìn sang Lục Di Ninh bên cạnh, những ngày này sớm chiều ở chung cùng Lục Di Ninh, từ đầu cũng bởi vì thân phận Quốc sư của đối phương khiến bà phải nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng về sau...

Lục Di Ninh thật ra cũng không phải thần thông quảng đại, nàng có thể bảo vệ được nhi tử bà ư?

"Hoàng huynh, lúc đó Quốc sư cũng đến sao?" Tần Tề kinh hi vạ phần: "Có Quốc sư, tin tưởng chúng ta có thể đánh thắng ngay từ trận đầu!"

Chương 132: Vào Kinh Thành

(2)

Edit: matgaumeo2308

Beta: Rysa

Sau khi tới Tây Bắc, Tần Tề hoàn toàn buông thả chính mình, ngày ngày đều chạy tới quân doanh Tây Bắc, đánh nhau cùng những đại hán trong quân.

Hắn cùng bọn họ ăn cơm uống rượu, cùng đi săn thú. Mới có vài ngày, hắn với mấy tướng lĩnh của quân Tây Bắc đã thân như huynh đệ ruột thịt.

Cũng bởi thế, hắn càng nghe được nhiều tin đồn về Quốc sư.

Quốc sư cực kỳ lợi hại, vung tay lên có thể làm rơi đầu một viên Đại tướng đang ngồi trên ngựa. Quốc sư cũng cực kì thần kỳ, người sắp chết, hắn cũng có thể cứu sống.

Không nói đâu xa, Đoan vương còn sống là nhờ quốc sư cứu chữa!

Người trong quân Tây Bắc vô cùng sùng bái vị Quốc sư này. Tần Tề nghe bọn hắn nói chuyện, cũng không thể không cảm thấy sùng bái Quốc sư. Đáng tiếc mấy ngày nay, Quốc sư vẫn chưa hề xuất hiện.

Hắn rất hy vọng có thể bái kiến Quốc sư, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội.

"Ngày xuất phát, Quốc sư sẽ đến." Tần Dục nói.

Đôi mắt Tần Tề tức khắc sáng lên.

Tần Tề thật sự quá mức hưng phấn. Hôm nay sau khi mọi người ăn cơm xong, hấn cũng không đi ngay, nhưng lại bắt đầu nói mãi không ngừng về Quốc sư, kể rất nhiều sự tích anh dũng của Quốc sư. Cuối cùng, hấn còn liếc mắt nhìn Lục Di Ninh một cái: "Hoàng tẩu, chờ Bồn Vương báí Quốc sư làm sư phụ, thân thủ Bồn Vương nhất định có thể càng ngày càng tốt, đến lúc đó....."

Hấn khinh thường việc đánh nhau với Lục Di Ninh, nàng dù gì cũng là một nữ tử. Hoàng huynh chắc chắn cũng sẽ không cho phép hấn ra tay. Nhưng Tần Tề tin tưởng có thể trở nên mạnh hơn Lục Di Ninh.

Triệu Thái Hậu liếc mắt nhìn Tần Tề một cái thật sâu.

Bà không cảm thấy Lục Di Ninh có sức mạnh thông thiên. Nhưng bà nghĩ, Lục Di Ninh hấn cũng giống Tần Tề, có thể nhẹ nhàng đối phó mười mấy người.

Kim Nham cũng đồng tình mà nhìn Tần Tề.

Hấn cũng là biết Lục Di Ninh có thân phận đặc biệt. Lần này Lục Di Ninh đi theo quân phải nhờ hấn, mấy người Triệu Nam biết chuyện che giấu hộ.

Đồng thời, quan hệ giữa hấn và Tần Tề cũng không tồi.

Hiện tại nhìn thấy bộ dáng này của Tần Tề, hấn có chút đồng tình với Tần Tề, cũng có chút đồng tình với chính mình trước kia.

Hai ngày sau, đại quân Tây Bắc tập trung ở một nơi, xuất phát.

Tần Dục ngồi trên lưng ngựa, nhìn phía sau, nhìn một đội quân đông đảo một lòng theo mình, trong lòng nảy sinh hào khí. Mà lúc này, đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân trên đỉnh đầu xe ngựa, lại từ đó nhảy xuống, nhẹ nhàng đứng ở càng xe[1], thân hình vừa động liền vào trong xe.

[1]Càng xe: chỗ nối xe ngựa với ngựa.

Tuyệt đại đa số người đều không nhìn thấy hắc y nhân nhưng tướng sĩ phía trước đều nhìn được. Ngay sau đó lập tức có người kêu lên: "Quốc sư! Quốc sư!"

"Quốc sư! Quốc sư!"

.....

Có thêm Quốc sư đi cùng, đội quân Tây Bắc rời khỏi Tây Bắc, một đường đi thẳng về phía nam.

Hiện tại, quân Tây Bắc có rất nhiều ngựa, Tần Dục để Lý Sùng An dẫn theo hai vạn kỵ binh xuất phát trước. Nhưng phần lớn binh sĩ đều đi bộ, tốc độ không thể nhanh.

Tần Dục cưỡi ngựa một canh giờ thì dừng lại, vào trong xe ngựa Quốc sư đang ngồi.

Tần Tề thấy thế, vội vàng xuống ngựa theo vào — — hắc y nhân đã sớm muốn nói chuyện cùng Quốc sư nhưng lại không dám. Đại ca hắc y nhân này vào xe ngựa Quốc sư, hắc y nhân cũng có thể đi vào đúng không?

Triệu Nam canh giữ ngoài xe ngựa, ngăn cản Tần Tề: "Vương gia,

thuộc hạ thông báo một tiếng trước."

"Để hấn vào." Không đợi Triệu Nam thông báo, Lục Di Ninh đã nghe được động tĩnh bên ngoài, rút tay mình trong tay Tần Dục về, nói.

Đây là giọng nói của Quốc sư! Tần Tề kích động dồn dập, bay nhanh chui vào bên trong: "Tần Tề bái kiến Quốc sư."

"Không cần đa lễ." Lục Di Ninh nói.

Tần Tề kích động cực kỳ, hấn vốn dĩ quyết định, chờ nhìn thấy Quốc sư, lập tức thỉnh cầu Quốc sư, bái Quốc sư làm sư phụ. Thế nhưng bây giờ gặp được, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

"Người muốn bái ta làm thầy?" Lục Di Ninh mở miệng trước.

"Đúng vậy." Tần Tề nói.

"Sau khi dựng trại đóng quân, ta sẽ chỉ điểm cho người." Lục Di Ninh nói.

Tần Tề càng vui vẻ. Thế nhưng vui vẻ không được mấy chốc, hấn lại nghe Lục Di Ninh nói: "Người làm một Vương gia Đại tướng quân rất tốt, chỉ là thiếu rèn luyện, cần nghe nhiều nhìn nhiều hơn."

"Tạ quốc sư chỉ điểm." Ngay lập tức, Tần Tề nói. Hấn rất đồng ý lời này của Quốc sư, chính mình quả thực thiếu rèn luyện, kinh nghiệm không đủ.

"Nếu như thế, người đi ra ngoài học tập thêm đi." Lục Di Ninh nói.

Tần Tề gật gật đầu, lập tức ra ngoài xe ngựa, đi bên ngoài rèn luyện.

Nhìn hấn đi rồi, Lục Di Ninh trực tiếp nhào vào trong lòng Tần Dục:
"Tần Dục, ta nghĩ là trời ban!"

Từ sau khi hài tử sinh ra, nàng chưa từng rời xa nó như vậy.....

"Nàng yên tâm, ta ở cạnh nàng." Tần Dục ôm người trong lồng ngực, mở ra ngăn kéo bên cạnh, lấy đồ ăn vặt ra cho Lục Di Ninh ăn.

Có đồ ăn, Lục Di Ninh thấy nhớ nhi tử của mình như lúc đầu nữa rồi.

Dọc theo đường đi, đội ngũ của Tần Dục không gặp nguy hiểm gì. Lý Sùng An lại sớm giao thủ với phản quân.

Mà Tần Dục tuy rằng không gặp phản quân nhưng cũng làm rất nhiều chuyện. Dọc một đường, hấn giết đám tham quan ô lại.

Lúc này, Tần Dục thấy thật may mắn, may mắn mình luôn dạy dỗ, bồi dưỡng cô nhi. Nếu không, sau khi hấn giết những quan viên đó sẽ không đủ người để bổ khuyết chỗ trống.

Bởi vì vừa đi, Tần Dục vừa phải trấn an bá tính, còn điều phái quan viên nên tốc độ không nhanh, luôn dựng trại đóng quân từ sớm. Vậy nên, Tần Tề có rất nhiều thời gian để Quốc sư chỉ điểm võ nghệ cho hấn.

Chẳng hạn như hôm nay, hấn lại tìm Quốc sư.

"Quốc sư, lần trước ngài dạy ta hai chiêu, ta đã học xong." Tần Tề nhìn Lục Di Ninh: "Còn thỉnh Quốc sư lại dạy ta thêm mấy chiêu."

Lục Di Ninh gật gật đầu, lại đánh với Tần Tề một trận.

Gia hòa này cả ngày muốn đánh thắng nàng nhưng trên thực tế, hấn

đánh với nàng còn không được một chiêu.

Nghĩ như vậy, Lục Di Ninh không khỏi có chút đắc ý.

Kỳ thật, nàng cũng không có dạy Tần Tề chiêu thức gì, chỉ là thuận tay đánh Tần Tề một trận. Kết quả, Tần Tề lại có thể từ đó học được nhiều thứ, đây cũng là bản lĩnh của hắn.

Lục Di Ninh xuống tay rất đúng mực nhưng Tần Tề vẫn không thể tránh, trên người có vài vết bầm, nhìn có chút thảm.

Bất quá, hắn lại không có kêu khổ kêu mệt.....

"Sau này, ngươi có thể luyện tập theo quyển sách này." Lục Di Ninh nói, cho Tần Tề một quyển sách.

Võ công nàng luyện không thể tùy tiện dạy người khác, nàng cũng không nghĩ sẽ dạy cho Tần Tề. Nhưng Tần Tề muốn tăng cường sức chiến đấu, nàng cũng có thể giúp đỡ.

Quyển sách nàng cho Tần Tề cũng không phải bí tịch võ công gì, nàng cũng không có thứ như thế. Trong quyển sách kia, thật ra là viết mấy phương thuốc để nấu nước thuốc đem tắm.

Mỗi ngày đều tập luyện, đánh nhau nhiều một chút, xong rồi tắm nước thuốc, nàng khẳng định Tần Tề có thể trở nên lợi hại hơn.

"Tạ Quốc sư!" Tần Tề lớn tiếng nói. Lúc trước, Quốc sư đánh hắn, chắc chắn là để thử xem hắn có thành tâm hay không. Bây giờ thử xong, liền đồng ý dạy hắn.

Lục Di Ninh không chỉ cho Tần Tề quyển sách, dược liệu mà nước thuốc cần dùng nàng cũng chuẩn bị rất nhiều. Ban đêm, Tần Tề

ngâm mình bên trong nước thuốc, ngâm đến kêu cha gọi mẹ.

Ngâm thuốc tắm này thật sự quá thống khổ. Sau khi ngâm xong cả người nhẹ nhàng, cảm giác như là sức lực dùng mãi không hết. Nhưng nghĩ đến việc đêm qua gặp phải, Tần Tề rốt cuộc vẫn có chút chịu không nổi, cảm thấy vô cùng khổ sở.

Vì thế, ngày hôm sau hắn mang theo một thân đầy mùi dược vị đi tìm Tần Dục: "Đại ca..... thuốc tắm kia....."

"Ném trái cái khổ trong cái khổ, mới là người hơn người." Tần Dục đánh gãy lời Tần Tề: "Thuốc tắm như vậy ta ngâm đã nhiều năm, so với người càng khổ hơn."

Nghe được lời Tần Dục, Tần Tề đột nhiên nhớ tới mùi dược vị kéo dài không tan trên người Tần Dục lúc trước.

Lúc đại ca nói Quốc sư giúp hắn trị khỏi hai chân, hắn vẫn chưa nghĩ nhiều. Bây giờ nghĩ lại.....lúc đại ca trị liệu hai chân, chỉ sợ thống khổ gấp cả ngàn vạn lần so với mình.

Chút khổ này hắn còn không chịu được, còn muốn làm Vương gia Đại tướng quân? Nay thật đúng là hoang đường!

Tần Tề nhìn quyển sách, cố gắng lên! Thế nên sau đó, hắn không rảnh đi quấy rầy Lục Di Ninh.

Vì thế, Quốc sư cùng Đao Vương thường xuyên ở bên nhau, không đứng đắn.

Từ trước đến giờ, mang binh đánh giặc đều không phải thế mạnh của Tần Dục.

Nhưng Tần Dục biết dùng người. Lúc trước ở Tây Bắc, hắn đã chọn ra rất nhiều tướng lĩnh am hiểu dụng binh. Dọc theo đường đi, hắn cùng Lục Di Ninh ngồi xe ngựa, những người đó cũng đã đi trước, tới các nơi khác của Đại Tần.

Phản quân rất lợi hại, nhưng là lợi hại so với đám quan binh hủ bại của Đại Tần. Đối với đội quân Tây Bắc đã được trang bị kỹ càng..... phản quân gì đó thật không phải đối thủ.

Đại quân một đường xuôi nam, Tần Dục thu phục rất nhiều nơi đã mất. Mà lúc này, kỵ binh xuất phát trước theo Lý Sùng An cũng đã bao vây kinh thành.

Đại Tần tuy rằng đã mục nát nhưng đời sống của bá tính kinh thành vẫn rất tốt.

Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, kinh thành ở ngay dưới chân thiên tử, trước đây ai dám xằng bậy?!

Nhưng gần đây, tình huống thay đổi.

Phản quân ở nơi khác còn có thể khắc chế, thế nhưng bá tính địa phương đi theo bọn họ đều thật sự quá khổ. Vậy mà kinh thành.....

Nhìn thấy cuộc sống của người dân nơi đây, bọn họ ghen ghét đố kỵ. Lúc này, trong tay bọn họ lại có giáo có thương..... Người có không ít, ta liền cướp đoạt của người.

Vàng bạc tài bảo, nữ nhân người hầu, bọn họ tất cả đều cướp lấy, sau đó hưởng thụ sung sướng, không còn tâm tư làm chuyện gì khác.

Cùng lúc đó, những người đầu hàng phản quân đều hối hận.

Những văn võ đại thần trong triều Tần Dục đánh giá cao đã sớm được hấn đưa tới Tây Bắc. Người ở lại đều là những người Tần Dục chướng mắt, hoặc là chức vị quá thấp hấn không chú ý đến, phản quân cũng sẽ không nhằm vào. Đám người phản quân đó sau khi đánh hạ kinh thành cũng phải tìm người làm việc cho chúng. Chức quan cao có lẽ sẽ bị giết một ít. Quan chức thấp, bọn họ căn bản sẽ không đi quản, bọn họ cũng cần có người làm việc cho mình.

Sau khi phản quân vào kinh thành, những đại thần ở lại phần lớn đều quy phục, cũng có một vài người cổ hủ trung quân, không chịu đầu hàng. Mà bây giờ, những đại thần theo chân giặc kia không khỏi hối hận vạn phần.

Bọn họ quy phục là để giữ được tài sản trong nhà, giữ được địa vị của mình. Nhưng hiện tại..... đám phản quân đáng chết, thế nhưng còn tới cướp của bọn họ.

Tuy rằng hối hận, bọn họ lại cũng hoàn toàn không tính toán phản kích—— bọn họ vẫn nên giữ mạng.

Đến tận khi có người âm thầm liên lạc với bọn họ.

Chương 133: Vào Kinh thành

(3)

Edit: Arya

Beta: Thu Di

Con người Lý Sùng An không giỏi dùng mưu kế, Tần Dục không yên tâm nên phái Hà Diệp Đồng đi cùng.

Mấy năm nay Hà Diệp Đồng làm công tác tình báo, hồ người Nhung không ít lần, dựa theo tình hình Kinh thành bây giờ, để Hà Diệp Đồng và Lý Sùng An bao vây quanh kinh thành trước, tìm thời cơ ra tay là hợp lý nhất.

Hà Diệp Đồng liên lạc với một số quan viên trong Kinh thành để bọn họ nội ứng ngoại hợp...

Lý Sùng An vừa bao vây Kinh thành, cửa thành đã bị mở ra.

Phản quân tấn công Kinh thành không chịu nhiều sự kháng cự nên bọn họ không đại khai sát giới, cũng vì vậy mà nhiều người trung thành với Đại Tần sòn sống. Khi Lý Sùng An đem quân tới Kinh thành, những người này ra mở cổng thành cho đại quân.

Lý Sùng An đối đầu với phản quân, không cần nghĩ cũng biết ai thắng ai thua, hơn nữa, những kẻ phản loạn ở Kinh thành chìm đắm trong hoan lạc, một chút ý chí chiến đấu cũng không còn.

Lực lượng của Lý Sùng An ít hơn phản quân rất nhiều, nhưng cuối

cùng đám phản quân vẫn phải chặt vật trốn ra khỏi Kinh thành...

Lý Sùng An để lại một vạn binh mã cùng Hà Diệp Đồng trấn thủ kinh thành, bản thân mang số binh mã còn lại tới điểm kế tiếp tụ hợp với viện binh cùng truy đuổi phản quân - phản quân vốn xuất thân từ bá tánh không có ruộng đất nên tập hợp lại khởi nghĩa, không có người lãnh đạo, một khi bị đánh tan có khả năng trở thành cường đạo thổ phỉ.

Bởi vì lý do này, Tần Dục hạ lệnh cho Lý Sùng An phải ngăn cản phản quân chạy loạn, đồng thời đánh bại đạo quân này rồi hợp nhất với đại quân.

Sau khi Lý Sùng An rời khỏi Kinh thành, đám tôn thất và đại thần trong triều thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể trở về như ngày trước.

Tất nhiên, trước đó họ vẫn còn nhiều việc phải làm...

Hà Diệp Đồng mang binh chiếm cứ Hoàng cung. Khi hấn đang sai người kiểm kê tài bảo trong cung thì có người tiến vào báo bên ngoài cửa cung chặt kín người.

Hà Diệp Đồng nhíu mày, đi ra ngoài.

Tần Diễn mang theo người hầu hạ cùng văn võ bá quan trong triều đứng trước cửa Hoàng cung, yêu cầu Hà Diệp Đồng nghênh đón, ngoài ra, bọn họ muốn tiếp nhận quân đội trong tay Hà Diệp Đồng.

“Bệ hạ ngay đây, Hà đại nhân còn không mau tới bái kiến?” Thái giám bên người Tần Diễn gân cổ lên hô.

Tần Diễn nghe thấy hai chữ “Bệ hạ”, khóe miệng liền nhếch lên.

Phản quân vừa đi, Tần Diển lập tức muốn trở về làm Hoàng đế!
Quân đội Tây Bắc như thế nào? Còn không phải lại muốn nghe lời
hắn?

Nghĩ như vậy, tâm trạng Tần Diển trở nên tốt đẹp, hắn híp mắt nhìn
Hà Diệp Đồng, chờ Hà Diệp Đồng hành lễ ba quỳ chín lạy với mình.

“Bệ hạ, bệ hạ ở chỗ nào?” Hà Diệp Đồng lộ vẻ mặt kinh ngạc: “Vị
này... là Tần Vương mà.”

“Hà đại nhân, ngài thật to gan, còn không mau bái kiến bệ hạ!” Thái
giám bên người Tần Diển quát to, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Hà Diệp Đồng hiểu tâm tư của Tần Dục, tự nhiên biết Tần Dục không
thích Tần Diển, nếu vậy hắn cần gì phải giữ mặt mũi cho Tần Diển?

Tuy nhiên, Tần Diển vẫn là người trong hoàng thất, hắn cũng không
thể làm quá: “Thần gặp qua Tần Vương điện hạ, điện hạ, hiện tại tình
hình Kinh thành hỗn loạn, tốt hơn hết điện hạ nên ở trong phủ nghỉ
ngơi, miễn cho bị dọa sợ.”

Bề ngoài Hà Diệp Đồng cung kính nhưng ý tứ lại rõ ràng minh bạch,
hắn chỉ tán thành Tần Diển là Tần Vương, không coi hắn là đương
kim Hoàng đế.

“Hà đại nhân, ngài có ý gì? Ngài như vậy là khi quân phạm thượng!”

“Hà đại nhân, ngài ăn nói cẩn thận!”

“Hà đại nhân, đây là bệ hạ!”

.....

Rất nhiều đại thần tiến lên chỉ trích Hà Diệp Đồng.

Những vị đại thần đó coi Tần Diễn là Hoàng đế chính thống, tất nhiên bọn họ sẽ tôn sùng Tần Diễn nhưng lý do chính vẫn là Tần Diễn mang đến nhiều ích lợi hơn cho bọn họ.

Hà Diệp Đồng không để ý những lời chỉ trích này, ngược lại lớn tiếng nói: “Người đâu, hộ tống Tần Vương hồi phủ!”

Tần Diễn nghe được câu này, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, hấn chưa nghĩ tới việc có một ngày mình sẽ bị đối xử như thế.

Hà Diệp Đồng xuất thân từ Tây Bắc, hấn hành động như vậy có khi nào là ý của Tần Dục...

Nghĩ đến Tần Dục, mắt Tần Diễn liền đỏ lên, trong lòng phần hận không thôi.

Phần hận qua đi, Tần Diễn không kìm được ý cười, Tần Dục dù lợi hại mấy đi nữa thì sao nào? Chẳng qua chỉ là một phế nhân, sẽ không có đại thần nào trong triều đồng ý để hấn lên ngôi Hoàng đế.

Khoan đã... Tần Diễn đột nhiên nhớ đến một người.

Tần Tề.

Tần Dục là một phế nhân, đại thần trong triều không đồng ý để hấn đăng cơ. Không có Tần Dục nhưng vẫn còn một Tần Tề.

Ngày trước Tần Dục từng đưa Tần Tề lên đế vị, lần này...

Tần Diễn hận đến đỏ cả mắt, ngay lúc này, quân Tây Bắc bao vây

hắn, tìm cơ hội đuổi hắn đi.

Tướng sĩ quân Tây Bắc đều là người bước ra từ chiến trường, tay thấm đẫm máu người Nhung, cả người đầy sát khí. Ban đầu Tần Diễn có ý định răn dạy những người này nhưng khi Tần Diễn đụng tới ánh mắt lạnh lùng của bọn họ thì lại ỉu xìu xuống.

Tần Diễn bị đưa đi.

Đa số đại thần ở lại thăm dò tình hình của Tần Tề qua Hà Diệp Đồng, chỉ một số ít đại thần rời đi cùng Tần Diễn.

Mọi người đều cho rằng Tần Dục không có khả năng đăng cơ, mà Hà Diệp Đồng lại tỏ thái độ không chấp nhận Tần Diễn là Hoàng đế, như vậy người có khả năng đăng cơ nhất là Tần Tề.

Hà Diệp Đồng không cùng bọn họ nói nhiều: “Các vị đại nhân nên hồi phủ thôi, chuyện nhà đế vương không phải việc mọi người có thể bàn tán.”

Các đại thần thấy không moi được tin tức từ Hà Diệp Đồng thì ngừng hỏi, đúng lúc này một người tiến lên nói: “Hà đại nhân, nữ nhi nhà hạ quan còn ở trong cung, không biết hạ quan có thể đón nữ nhi về phủ không?”

Sau khi phản quân vào Kinh thành đã cưỡng đoạt nhiều thê nữ nhà quan lại, ngoài ra một số quan viên còn chủ động hiến tặng nữ nhi cho phản quân. Khi phản quân bỏ trốn khỏi Kinh thành lại không đưa bọn họ theo.

Bây giờ đám quan viên này muốn đưa thê nữ về phủ để tránh bọn họ ở ngoài làm mất mặt.

Sau khi những người này về phủ... e rằng không tới mấy ngày đều bệnh nặng mà qua đời.

Hà Diệp Đồng lớn lên ở Tây Bắc, không hiểu thủ đoạn trong Kinh thành, nghe tới người hỏi về thể nữ, nói: “Tất nhiên có thể, ta sẽ nhanh chóng đưa bọn họ về phủ.”

Hà Diệp Đồng đáp ứng yêu cầu xong lập tức trở lại Hoàng cung, định sai người đưa những nữ nhân đó ra ngoài, nhưng hấn đi được nửa đường thì trợ thủ bên người kéo lại, nói: “Hà đại nhân, nếu ngài đưa bọn họ ra ngoài, các nàng ấy sẽ không sống nổi mấy ngày.”

“Người nói vậy là có ý gì?” Hà Diệp Đồng khó hiểu.

“Nữ nhân mất trinh tiết tất nhiên không được phép tồn tại.” Người nọ tiếp lời, người này đi theo Hà Diệp Đồng, họ Triệu, là người bên đảng ngoại của Tần Dục, hấn lớn lên ở Kinh thành, bản thân sinh ra trong thế gia, quá hiểu rõ thủ đoạn của thế gia danh môn.

Trước đây hấn cũng cho rằng nữ nhân mất trinh tiết đều đáng chết nhưng khi hấn tới Tây Bắc, hấn thấy rất nhiều nữ nhân không còn trinh tiết vẫn sống tốt, không bị ai ghét bỏ.

Hơn nữa, trong số những người bọn hấn tìm được ở Hoàng cung, còn có biểu tỳ của hấn.

Vị biểu tỳ này đã sớm gả đi, cũng có hài tử nhưng bị phu quân coi như quà đem hiến tặng vào cung. Hấn biết rõ tình huống nhà tỳ phu, nếu để biểu tỳ trở về thì chỉ có con đường chết nên hấn không hy vọng Hà Diệp Đồng đưa những người này ra khỏi Hoàng cung.

Hà Diệp Đồng suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ý, nhíu mày nói: “Theo người thấy việc này nên xử lý thế nào?”

Đại nhân có thể giải thích quan hệ lợi hại cho những nữ tử đó rồi hỏi các nàng muốn trở về không.” Người nọ nói.

“Việc này giao cho người làm.” Hà Diệp Đồng đáp.

Một số ít nữ tử bị bắt lựa chọn trở về, phần lớn mọi người chọn ở lại, đặc biệt là những người đã thành thân.

Các nàng hiểu rất rõ ràng, khi các nàng trở về nhất định phải chịu đủ kiểu phê bình, khiến nhà mẹ đẻ hổ thẹn, nếu đã như thế chi bằng không quay về, để mọi người nghĩ mình đã chết.

Việc này chẳng qua chỉ là một nốt đốm nhỏ.

Đối với Hà Diệp Đồng mà nói, vàng bạc tài vật trong cung mới là thứ quan trọng nhất.

Đám phản quân một đường đánh tới Kinh thành đã giết rất nhiều tham quan, chiếm đoạt tài sản của phiên vương, trên tay có vô số tài bảo, đến khi bọn họ vào kinh, càng ngông cuồng chiếm đoạt tài sản của rất nhiều quan viên...

Khi phản quân trốn khỏi Kinh thành không kịp chuyển vàng bạc đi, vì thế khi quân Tây Bắc tiếp nhận Hoàng cung đã nhặt được một món hời lớn.

Sau khi Hà Diệp Đồng sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, khống chế tốt tình hình Kinh thành, Tần Dục mang theo quân chủ lực tới Kinh thành.

Hôm đó thời tiết dễ chịu. Từ sáng sớm Hà Diệp Đồng đã mang binh ra cửa thành đón người, các vị đại thần thấy hấn làm như vậy vội đi

theo sau, nhưng phần lớn đều bị Hà Diệp Đồng ép trở về phủ.

Do đó các đại thần đều thấp thỏm lo âu.

Mục đích ban đầu, bọn họ giúp đỡ Tần Diễn đăng cơ vì Tần Diễn có thể cho bọn họ sống khoái hoạt phóng túng như ngày trước, nhưng khi chứng kiến thái độ của Hà Diệp Đồng đối Tần Diễn, mọi người chuyển qua lấy lòng Tần Tề.

Hoàng đế tiếp theo có khả năng là Tần Tề.

Đại thần trong triều có cùng một suy nghĩ như vậy nên không ai tới nịnh nọt Tần Diễn. Việc này khiến Tần Diễn vô cùng tức giận nhưng chỉ có thể tức giận trong âm thầm, vì trên tay hắn không có binh quyền.

Lần này Hà Diệp Đồng bày ra thế trận lớn vậy để chào đón, Tần Diễn suy nghĩ một chút rồi tới cổng thành.

Tôn thất không sai biệt lắm, tất cả đều đứng ở cùng nơi, Tần Diễn là người đã từng mơ ước ngôi vị Hoàng đế của Tần Tề, bức bách Tần Tề còn nhiều hơn đối với hoàng thúc, cũng có Vinh Dương trưởng công chúa, mà lúc này, những người này đều có chút bất an.

“Tiêu Dao Vương đúng là có bản lĩnh, ta tưởng ngài chỉ biết chạy trốn không ngờ lại mời được cứu binh.” Vinh Dương trưởng công chúa nói, quan hệ của bà và Tần Tề không tốt nên trưởng công chúa không muốn Tần Tề hồi kinh, nhưng trên đời này có nhiều việc không thể khống chế.

May mắn thay, dù bà nói hay làm bất cứ việc gì thì bà vẫn là trưởng bối, Tần Tề không làm gì được bà.

Có điều, tính mạng không đáng lo nhưng cuộc sống sau này...

Nhớ lại quãng thời gian khổ sở gần đây, khuôn mặt của Vinh Dương trưởng công chúa không kiềm chế được mà trở nên vụn vẹo.

Trước kia phủ Trưởng công chúa vô cùng xa hoa, nhưng khi phản quân tiến vào Kinh thành, một tướng lĩnh của chúng chiếm phủ, vét sạch của cải tích lũy nhiều năm của bà.

Bà Đường Đường là một công chúa nhưng bị ép tới ở một ngôi nhà nhỏ xíu.

May mắn bà là trưởng công chúa, có sóng gió nào bà chưa thấy qua, bà nhanh chóng nghĩ đối sách, đầu tiên hóa trang bản thân và nữ nhi thành kẻ xấu xí, cộng thêm gia đình che chở thành công tránh khỏi cảnh bị phản quân lăng nhục.

Cảm giác của Vinh Dương trưởng công chúa với phản quân chỉ có một chữ hận, nhưng đối với Hà Diệp Đồng lại là hận thấu xương.

Sau khi Hà Diệp Đồng tiếp quản Kinh thành, bà đi tìm hãn đòi lại tài vật bị cướp, không ngờ Hà Diệp Đồng không chịu trả lại một xu nào.

Đúng là một kẻ đáng hận! Nhất định có một ngày bà phải khiến hãn hối hận về hành vi coi khinh trưởng công chúa.

Khi Vinh Dương trưởng công chúa nhớ tới nữ nhi, trong mắt có một tia đặc ý.

Trưởng nữ của Vinh Dương trưởng công chúa là Lục Di Ninh, ngoài ra bà còn sinh hai nhi tử và một nữ nhi, trong đó nữ nhi tên là Lục Di Tâm, năm nay mười chín, sớm đã trở mã đến duyên dáng yêu kiều, dung nhan xinh đẹp hơn bà một bậc.

Vinh Dương trưởng công chúa kỳ vọng cao vào Lục Di Tâm, bà hy vọng nữ nhi có thể trở thành Hoàng Hậu hoặc ít ra là Hoàng phi.

Ngày trước lúc Tần Tề tuyển hậu, nàng tới tìm Thục thái phi rất nhiều lần nhưng Thái phi lấy lý do nữ nhi nhỏ tuổi để cự tuyệt.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể chờ, không ngờ một lần chờ này lại xảy ra rất nhiều chuyện, Tần Tề thoái vị, truyền ngôi Hoàng đế cho Tần Diển.

Không may thay, Tần Diển cũng đã có thê tử.

Trưởng công chúa hết cách, đành tính toán gả nữ nhi cho Tần Diển làm phi rồi phản quân đánh tới...

Lục Di Tâm vì nhiều lý do phải trì hoãn hôn sự nên tới khi nàng mười chín tuổi vẫn chưa đính hôn.

Tái ông mất ngựa chưa chắc là chuyện xấu... Lục Di Tâm càng lớn càng nảy nở, càng thêm mỹ điểm tuyệt luân!

Vinh Dương trưởng công chúa rất tự tin về nữ nhi, bà tin rằng với dung mạo của nữ nhi, Tần Tề nhất định sẽ nắm gọn trong tay, nếu Tần Tề không thích Lục Di Tâm cũng không sao...

Trong tay bà có vài thứ chắc chắn sẽ khiến Thục thái phi đồng ý đón nữ nhi tiến cung.

Vinh Dương trưởng công chúa dạy dỗ nữ nhi nhiều năm, cẩn thận điều dưỡng thân thể của nàng ... Chỉ cần Lục Di Tâm sinh hạ Hoàng tử, mẫu quý nhờ tử, tương lai không còn chuyện phải lo lắng.

Vinh Dương trưởng công chúa nghĩ vậy, yên tâm nhìn về phía cổng thành.

Vừa lúc này, người Hà Diệp Đồng chờ đợi đã tới.

Đội hộ tống mặc áo giáp sáng chói bảo vệ một chiếc xe ngựa hoa lệ tiến lại gần, người dẫn đầu đoàn hộ tống hình như là Tần Tề?

Mọi người đều kích động, chuẩn bị hành lễ với Tần Tề không ngờ Tần Tề đi tới gần thì dừng lại, xuống ngựa, đứng cạnh xe ngựa xa hoa với thái độ cung kính.

Không biết người tới là Tiêu Dao Vương phi hay là Thái Hậu?

Hành quân đánh giặc tối kỵ mang theo nữ nhân, nhưng mà Thái Hậu có thân phận cao quý, Tần Tề cùng Thái Hậu trở về có thể là ý của Thái Hậu, muốn trợ giúp hấn đăng cơ, nếu vậy thì mọi việc cũng đơn giản hơn rất nhiều...

Mọi người nghĩ vậy cho đến khi nhìn thấy thái giám bước xuống từ xe ngựa, quỳ xuống làm thang rồi một bàn chân dẫm lên đệm người bước xuống.

Người bước xuống từ xe ngựa không phải Thái Hậu.

Người đó mặc trang phục của Vương gia phục sức, là một cái nam tử, là Đaoan Vương!

Người ngồi ở trên xe ngựa thật sự là Đaoan Vương!

Là Đaoan Vương cũng không sao nhưng Đaoan Vương đứng được, hấn tự bước xuống...

Không lẽ chân của Đao Vương đã khởi hẳn?

Chương 134: Đăng cơ (1)

Edit: Tử Yên

Beta: Quanh

Vĩnh Thành Đế có dung mạo cực kì xuất sắc, Triệu Hoàng hậu cũng không kém, mà Tần Dục lại thừa hưởng ưu điểm của hai người.

Năm đó khi hấn chưa trở thành phế nhân, nữ tử ái mộ hấn đếm không hết, nhưng sau khi hấn ngã ngựa, thân thể càng ngày càng sa sút, cả người nhìn rất không có tinh thần, không hề còn phong thái năm nào.

Nhưng hiện tại...

Hiện tại nhìn Tần Dục so với năm đó càng thêm xuất chúng.

Năm đó hấn cùng lắm mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, phong độ nhẹ nhàng, nhìn chung vẫn có chút non nớt, nhưng hôm nay, thời gian lắng đọng lại trên người hấn một khí chất riêng biệt.

Hơn nữa việc Lục Di Ninh mỗi ngày dùng nội lực giúp hấn trị liệu cũng có chỗ tốt, không nói cái khác, làn da hấn đã cải thiện rất nhiều, nay...hiện tại nhìn Tần Dục so với lúc trước còn xuất sắc hơn.

Đội quân Tây Bắc nhìn thấy Tần Dục đều đồng thanh hô “Đoan Vương” rồi hành lễ, nhưng lúc này những vị đại thần bên cạnh có chút phản ứng không kịp, còn các vị tôn thất càng thêm sợ hãi.

Tần Diển gắt gao nhìn chăm chăm Tần Dục từ trên xe ngựa đi xuống, trong mắt tràn đầy sự hoài nghi cùng với oán độc.

Chân Tần Dục thế nhưng lành lặn?!

Hắn thế nhưng lành lặn!?

“Vương gia...” một mưu sĩ bên người Tần Diển kêu một tiếng.

Tần Diển nghe thấy xung hô đó liền thấy tức giận – Từ khi phản quân bị đuổi đi, hắn không cho người khác gọi mình là Vương gia, mà người bên cạnh hắn đều rất thông minh, mấy ngày nay vẫn luôn gọi hắn là bộ hạ.

Thế nhưng hiện tại người này lại kêu hắn là Vương gia?

“Vương gia, ngài phải hành sự cẩn thận!” Mưu sĩ kia vội vàng nói thêm một câu, lúc trước bọn họ kêu Tần Diển là “Bộ hạ”, đây là gã đúng chỗ ngựa, nhưng hiện tại...Bọn họ còn cần mạng.

Nghe được lời này của mưu sĩ, Tần Diển đột nhiên tỉnh ngộ, dường như cả người bị dội một chậu nước, lạnh từ đầu tới chân.

Trong mắt của đội quân Tây Bắc rõ ràng chỉ có Tần Dục, cho nên Tần Tề không tính là cái gì, làm chủ thật ra là Tần Dục.

Mà Tần Dục lại không thích hắn.

Tần Diển cũng không sợ Tần Tề, rốt cuộc người này cũng rất dễ đối phó, nhưng Tần Dục...Hắn thật sự không đoán ra được tâm tư của Tần Dục.

Đột nhiên Tần Diển cảm thấy thực sự sợ hãi.

Mà người sợ hãi không chỉ riêng một mình Tần Diển.

Trong tôn thất có rất nhiều người lúc trước đều đứng về phía Tần Nhạc Tần Diệu, bọn họ cảm thấy Tần Dục là một phế nhân, cũng không để Tần Dục vào mắt, nhưng hiện tại...

“Tai sao lại là hấn...”

"Vậy mà hấn lạnh lặn..."

“Làm sao bây giờ?”

...

Có người khe khẽ thì thào, mà lúc này Vinh Dương trưởng công chúa cũng vô cùng sợ hãi.

Khi đó bà một lòng giúp đỡ Tần Diệu, Tần Dục đã sớm hận chết bà!

Lúc này, trong lòng Vinh Dương trưởng công chúa tràn đầy bất an, mà điều duy nhất làm bà cảm thấy may mắn là tốt xấu gì trưởng nữ của bà cũng là chính phi của Tần Dục, bà là trưởng bối của Tần Dục.

Chỉ là...điều này không được bảo đảm!

Hiện giờ Tần Dục không phải phế nhân, hấn muốn hưu Lục Di Ninh cùng lắm cũng chỉ cần một câu nói! Nếu hấn có ý với ngôi vị hoàng đế, kể cả hấn không muốn, chỉ sợ văn võ bá quan cũng sẽ buộc hấn phế Lục Di Ninh. Không có Lục Di Ninh, Tần Dục muốn động thủ với nhạc mẫu là bà còn không phải chỉ cần một câu là xong?

Trong lòng Vinh Dương trưởng công chúa nhảy dựng, sau đó theo

bản năng nhìn về phía con gái út của mình.

Con gái út của bà lớn lên không hề kém cạnh so với con gái lớn, thậm chí nhan sắc còn đẹp hơn...Sau khi Tần Dục khỏe lại thì vẫn luôn ở Tây Bắc, sợ là không có nhiều phụ nữ...Bà ta hoàn toàn có thể gả tiểu nữ nhi của mình cho Tần Dục!

Vinh Dương trưởng công chúa nghĩ như vậy, đồng thời bà cũng phát hiện ra mặt nữ nhi nhà mình đã ửng đỏ.

Nữ nhi của bà ta sợ là cũng đã động tâm tư với Tần Dục!

Đôi mắt Vinh Dương trưởng công chúa sáng lên.

Mà người có ý định như vậy giống bà ta còn rất nhiều.

Đại Tần sau này sợ là sẽ rơi vào tay Đaoan Vương, trong đám bọn họ rất nhiều người trước kia đều đã đắc tội với Đaoan Vương, hiện tại muốn Đaoan Vương không truy cứu... Tặng mỹ nhân là một ý không tồi, không phải sao?

Mọi người đều nghĩ như vậy, liền nhìn thấy một người khác từ chiếc xe ngựa kia bước xuống.

Người đang xuống một thân áo đen, tự bọc chính mình đến kín không kẽ hở, không thấy rõ dung mạo, nhưng trông thấy hấn bọn họ cũng không xa lạ.

Đây là quốc sư?

Lúc trước kinh thành đều đồn đãi, nói là quốc sư vẫn luôn giúp Tần Dục, hiện tại xem ra lời đồn không phải là giả!

Thái Bình đạo nhân có bản lĩnh, trong kinh mọi người đều kính nể, không dám đắc tội, lúc này nhìn thấy Lục Di Ninh, những người nhìn thấy Tần Dục còn đang nổi lên tâm tư méo mó, đều vội vàng cúi đầu sợ sẽ bị nhìn ra cái gì đó.

Tuy nhiên Lục Di Ninh không chú ý tới những người này, nhưng Tần Dục lại liếc mắt nhìn quét một cái, đem ánh mắt mọi người thu hết vào mắt.

Tần Dục vô cùng phô trương mà vào kinh thành.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ ở trong hoàng cung, thậm chí người trong Lễ Bộ đã bắt đầu cân nhắc tân đế đăng cơ thì phải làm gì bây giờ, thế nhưng Tần Dục hoàn toàn không có ý định đăng cơ, không chỉ không đề cập tới việc này, mà vẫn ở lại Đoan Vương phủ.

Lúc trước khi Tần Dục đi Tây Bắc đã đem tất cả những thứ trong Đoan Vương phủ có thể bán được đều bán, nay nhìn phủ đệ hoàn toàn trống rỗng, nhưng cũng bởi vì như vậy nên không bị người khác giày xéo.

Tần Dục cho người thu thập một chút rồi mang theo quốc sư vào triều, lại tùy tiện đao to búa lớn mà chinh đốn triều đình.

Lần này Tần Dục chinh đốn triều đình động tác rất lớn, thậm chí có thể nói là một lần nữa cải tổ lại triều đình.

Thật ra lúc trước Tần Dục có thể để Lục Di Ninh giúp Vĩnh Thành Đế kéo dài mạng sống, sau đó chờ chân mình được chữa khỏi, rồi tiếp nhận Đại Tần từ trên tay Vĩnh Thành Đế.

Nhưng hắn không làm như vậy.

Hắn không làm như vậy là vì muốn đi Tây Bắc giải quyết mối uy hiếp của người Nhung, cũng là cảm thấy Đại Tần có cục diện rối rắm.

Tiếp nhận một cục diện rối rắm, sau đó thế nào cũng phải khâu khâu vá vá, không có cách nào làm cho nó trở nên ngăn nắp sáng sủa, ngược lại nếu trực tiếp ném cục diện rối rắm này đi rồi thiết lập lại một lần nữa thì lại hoàn toàn có thể làm theo ý của mình.

Đời trước hắn tiếp nhận chính là một cục diện rối rắm, làm việc bó tay bó chân, lại thêm một đồng người bên cạnh kéo chân, đời này tất nhiên không thể lại đi đường cũ nữa.

Thậm chí Tần Dục còn muốn đổi toàn bộ quan viên trong triều một lần.

Đương nhiên hắn không có khả năng thay đổi tất cả, nhưng tóm lại là muốn loại bỏ tất cả những kẻ không ra gì.

Việc này trước kia muốn làm rất khó, hiện tại lại rất đơn giản.

Những quan viên đã từng đầu phục phản quân, hắn hoàn toàn có thể cách chức, những tôn thất nịnh nọt phản quân, hắn cũng có thể xóa bỏ tước vị.

Đại Tần có một vấn đề rất lớn, đó là quan viên quá nhiều, tôn thất cũng quá nhiều.

Lúc trước hắn cũng đã xử lý rất nhiều quan viên, lúc này lại giải quyết được một đám, phản quân lại giết rất nhiều người tôn thất, hắn lại cướp đi tước vị của một số người trong đó...

Hai vấn đề này lại lập tức được giải quyết!

Quan viên trong triều thiếu hơn phân nửa, vì vậy rất nhiều người cảm thấy sợ là Tần Dục bởi vậy mà không làm được việc gì, tuy nhiên triều đình hiện tại làm chuyện gì cũng không thấy chậm, ngược lại nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Những quan viên chờ Tần Dục quay trở về cầu bọn họ, thấy một màn như vậy đều trợn tròn mắt.

Lúc này Tần Dục không rảnh đi quản tâm tư của những quan viên đó.

Hắn còn phải nhanh chóng thu hồi lại lãnh thổ.

Mà việc này hiển nhiên là không thể dựa vào đội quân Tây Bắc....Tần Dục định hợp nhất binh lính Đại Tần.

Thời điểm Tần Dục lo chuyện này, Lý Sùng An đã đuổi theo phản quân ra khỏi kinh thành.

“Đoan Vương có lệnh, đầu hàng không giết! Đoan Vương có lệnh, đầu hàng không giết!” Đội quân Tây Bắc hô to, giục ngựa vọt lên.

Kỵ binh đối đầu bộ binh, không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định chắc chắn về trước thắng. Phản quân đều là bộ binh, bọn họ chưa từng giao thủ cùng kỵ binh, mấy ngày nay còn bị Lý Sùng An đuổi theo mà nhân tâm hoảng sợ....

Nhìn đại mã vọt tới chỉ cần một chân là có thể dẫm bẹp mình, rất nhiều phản quân đều ôm đầu gối xồm xuống, trực tiếp đầu hàng.

Tần Dục còn chưa kịp hợp nhất binh lính Đại Tần, Lý Sùng An đã hợp nhất được đám phản quân.

Phản quân đều là đám ô hợp, nhưng bản thân quân đội Đại Tần lại đánh không lại đám ô hợp đó.....Mặc kệ là Lý Sùng An hay là Tần Dục, đều cảm thấy hợp nhất đám binh lính đó thành quân đội của mình hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tương lai bọn họ có thể làm binh lính lập công chuộc tội, đi đánh Hồ Quảng hoặc là Giang Nam.

Lúc này Hồ Quảng Tổng đốc còn đang kêu ngạo ở địa bàn của mình đấy!

Tần Dục làm ra một loạt động thái vô cùng lớn, mọi người cũng có thể nhìn ra, đội quân Tây Bắc hoàn toàn bị hấn khống chế trong tay, bởi vậy người khuyên Tần Dục đăng cơ càng ngày càng nhiều.

Kể cả thủ hạ của Tần Dục cũng muốn Tần Dục đăng cơ.

Chủ tử bọn họ là Vương gia hay là Hoàng đế có khác biệt rất lớn.

Nhưng Tần Dục lại không để chuyện đó ở trong lòng chút nào, một bộ dáng ta không nóng nảy.

Hấn quả thật không nóng nảy, tích lũy lương thực, hoãn xưng vương, lúc này Đại Tần đã bị chia thành mảnh nhỏ, đăng cơ còn có ý nghĩa gì nữa?

Chẳng qua Tần Dục không thèm để ý, người khác lại để ý, ngay cả cựu hoàng Tần Diễn còn bị bắt tới Đao Vương phủ khuyên Tần Dục đăng cơ.

“Đại ca, huynh vốn là chính cung con vợ cả, ngôi vị hoàng đế này nên là của huynh.....” Trong lòng Tần Diễn tràn đầy không muốn, nhưng lúc này không thể không trái lương tâm nói câu đó với Tần

Dục.

Tân Dục nhanh chóng xử lý mọi việc trong tay, đến một cái liếc mắt cũng không cho Tần Diễn, dường như hoàn toàn coi Tần Diễn là người vô hình.

Bị bỏ qua như vậy, cả người Tần Diễn đều cứng đờ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Người nói xong chưa?” Thấy Tần Diễn không nói gì, Tân Dục ngẩng đầu lên.

“Đại ca....”

“Nói xong rồi thì trở về đi.” Tân Dục nói.

Thời điểm vừa mới trọng sinh, Tân Dục vô cùng chán ghét Tần Diễn, người này nghi kỵ hắn, còn muốn hắn đói chết.... Chẳng qua lúc này cảm xúc của hắn cũng đã biến mất.

Người như Tần Diễn, hắn không cần phải tốn nhiều tâm tư.

“Vương gia, ngài phải cẩn thận Tần Diễn.” Sau khi Tần Diễn rời khỏi, Hà Diệp Đồng lập tức nói.

Tân Dục gật đầu, đột nhiên nói: “Người dẫn người đổi tất cả hạ nhân một lần, thay bằng người của chúng ta, sau này cũng đừng để cho Tần Vương gặp các đại thần trong triều.”

“Vâng!” Hà Diệp Đồng kích động lên tiếng, lập tức đi làm việc.

Mà lúc này, Tần Diễn vẫn còn chưa biết mệnh lệnh của Tân Dục.

Thời điểm hấn rời Đoan Vương phủ gặp Vinh Dương trưởng công chúa, mà người bên cạnh Vinh Dương trưởng công chúa, hấn đã gặp qua rất nhiều lần - Lục Di Tâm.

Tần Diễn càng tức giận.

Lục Di Tâm lớn lên rất xinh đẹp, trước kia hấn muốn nàng tiến cung, sau này phản quân càng ngày càng lợi hại mới quên đi việc này, hiện tại.....

Cô mẫu tốt của hấn muốn đem Lục Di Tâm tặng cho Tần Dục?

Đây là chướng mắt hấn, ủng hộ Tần Dục?

Nhìn Vinh Dương trưởng công chúa mang theo nữ nhi vào Đoan Vương phủ, Tần Diễn cắn răng.

Lục Di Tâm lớn lên thật xinh đẹp, không chỉ rất giống Lục Di Ninh, còn không góc một chút nào.....Tần Diễn cảm thấy Tần Dục chắc chắn sẽ thu nhận nữ nhân này.

Trước kia Vinh Dương trưởng công chúa đối xử không tốt với Tần Dục, nhưng việc này không liên quan đến nữ nhi của bà, hơn nữa.... Vũ nhục con gái người đã từng khinh thường mình vốn chính là một việc rất thoải mái.

Sau khi hấn lên làm hoàng đế đã làm như vậy.

Tần Diễn nghĩ Tần Dục sẽ làm vậy, nhưng Tần Dục sao lại có thể đi làm những chuyện như này?

Hấn thậm chí còn định vứt Vinh Dương trưởng công chúa sang một bên.

Lục Di Ninh còn không coi nữ nhân này là mẫu thân, một khi đã như vậy, tất nhiên hấn cũng không cần cho bà ta mặt mũi...

Tần Dục không quản Vinh Dương trưởng công chúa, xử lý tất cả sự vụ trong tay.

Mà không nghi ngờ gì, hành vi như vậy của hấn càng làm cho Vinh Dương trưởng công chúa thêm thấp thỏm.

“Nương...” Lục Di Tâm cau mày nhìn về phía mẫu thân mình, nàng lớn như vậy nhưng cho tới bây giờ chưa từng chịu lạnh nhạt.

“Con kiên nhẫn một chút, hấn sẽ gặp chúng ta.” Vinh Dương trưởng công chúa nói, bà ta là trưởng bối của Tần Dục, là mẫu thân của Đoan vương phi, bà ta không tin Tần Dục sẽ không gặp bọn họ!

Tần Dục đúng là có gặp bọn họ.

Ăn cơm cùng Lục Di Ninh xong, rảnh rỗi không có việc gì, Tần Dục liền cho người tiến vào.

Vinh Dương trưởng công chúa nhìn già đi rất nhiều, rõ ràng vô cùng không tốt.

Tần Dục nhìn bà ta một cái, cũng không hành lễ.....Hấn là một Vương gia, vốn không cần hành lễ với một công chúa: “Trưởng công chúa thật đúng là khách quý.”

Trong lòng Vinh Dương trưởng công chúa lộ bộ một chút.

Trước kia vẫn luôn bị Tần Dục lạnh nhạt, sợ Tần Dục tính toán chuyện lúc trước với mình, bà ta vốn đã rất sợ hãi, hiện tại đối mặt

với ánh mắt cười như không cười của Tần Dục, ban đầu bà ta vốn nghĩ có thể có mối quan hệ tốt với Tần Dục, giờ một câu cũng không nói ra được.

Chương 135: Đẳng cơ (2)

Edit: Rysa

Beta: Quanh

Khi Tần Dục còn nhỏ, Vinh Dương trưởng công chúa đối xử với Tần Dục cũng không tệ. Nhưng kể từ khi Tần Dục bị tàn phế, bà lại thay đổi thái độ, suốt ngày châm chọc mỉa mai Tần Dục, còn rất nhiều lần lén ngáng chân hắn.

Kể từ đó, bà không để tâm đến Tần Dục nữa.

Kết quả, Tần Dục mà bà chướng mắt lại là người chiến thắng...

Tần Dục ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt nói một câu, khiến cho lòng Vinh Dương công chúa có chút bất an... Uy thế trên người Tần Dục rất lớn, khí tức mạnh hơn tất cả những người bà đã từng gặp.

“Vương gia, Di Ninh tốt không?” Trong lúc nhất thời, Vinh Dương trưởng công chúa không biết nên nói gì cho tốt. Nghĩ mãi, chợt nhớ tới Lục Di Ninh, tức thời mở miệng hỏi một tiếng.

Vị nhạc mẫu này của hắn trước kia còn không coi Lục Di Ninh là nữ nhi của mình, hiện tại lại hỏi tới nàng? Tần Dục nhìn Vinh Dương trưởng công chúa, cười khẽ một tiếng, sau đó nói: “Nàng rất khỏe mạnh.”

Thời điểm Tần Dục nhắc đến Lục Di Ninh, tâm tình liền tốt lên.

Mấy ngày nay Lục Di Ninh còn muốn giả làm Quốc sư. Do đó, buổi tối hai người vẫn phân phòng ngủ. Vì thế, mỗi đêm nàng liền bò tới cửa sổ tìm hắt... Loại cảm giác được người trộm hương trộm ngọc này khá tốt.

Khóe miệng Tần Dục hơi cong lên, lại làm cho Vinh Dương trưởng công chúa càng thêm kinh hãi.

Trưởng nữ của bà là một kẻ ngốc, bà đem trưởng nữ của mình gả cho Tần Dục càng không có ý tốt, bà không tin Tần Dục không có lời oán trách.

Đã có lời oán trách, thì nụ cười kia, còn không biết là có ý gì...

“Vương gia, trước kia bốn cung bắt đắc dĩ mới đem Lục Di Ninh gả cho người, thật sự là không đúng.” Vinh Dương trưởng công chúa mềm mỏng nói.

Trước kia bà kiêu ngạo, ngang ngược là do ỷ vào Vĩnh Thành Đế sủng bà. Hiện tại trải qua rất nhiều sự tình, lại bị phản quân hù dọa, nào còn có thể giống như trước: “Di Ninh sinh ra vốn đã yếu ớt, sợ là hầu hạ Vương gia không tốt. Vương gia, bốn cung còn có một nữ nhi tên Di Tâm...”

Thời điểm Tần Dục nghe được Trưởng công chúa nói câu đầu tiên đã có chút không vui, chờ đến khi bà nói đến câu sau... Ngay lập tức khuôn mặt hắt đen lại.

Lúc này, Lục Di Tâm lại ngẩng đầu lên, sau đó e lệ ngượng ngùng nhìn về phía Tần Dục.

Lục Di Tâm cũng là mỹ nhân, một người đẹp có khí chất, đối với Tần Dục cũng không xa lạ. Người này kiếp trước là sủng phi của Tần

Diễn. Bởi vì hắn luôn chèn ép Vinh Dương trưởng công chúa nên nàng ta hận hắn đến tận xương tủy. Cũng không biết trước mặt Tần Diễn nàng ta có buông lời gièm pha hắn không.

Tần Dục không thích nữ sắc, trừ Lục Di Ninh ra, những nữ nhân khác hắn đều không có cảm giác. Sự xuất hiện của Lục Di Tâm càng làm hắn thêm chán ghét.

Tới lúc này, hắn cũng không cần cấp cho Vinh Dương trưởng công chúa mặt mũi.

Giờ hắn không còn là Nhiếp chính vương, không cần dồn tâm dồn sức duy trì thế cục cân bằng trong triều đình nữa.

Khi đó hắn làm sai, triều thần trong triều có thể gây phiền toái cho hắn. Nhưng hiện tại, trong tay hắn có binh, có lính, hắn còn phải sợ gì chứ?

“Đưa Vinh Dương trưởng công chúa ra ngoài.” Tần Dục lạnh lùng nói.

Tần Dục vừa dứt lời liền có thị vệ hướng Vinh Dương trưởng công chúa: “Công chúa, mời.”

“Vương gia!?” Vinh Dương trưởng công chúa không nghĩ tới Tần Dục không cho bà chút mặt mũi nào, tức khắc cả kinh.

“Công chúa, người không đi ra, ta đành phải động thủ.” Triệu Nam lại bồi thêm một câu, vươn tay mời, ý tứ minh bạch rõ ràng... Vinh Dương trưởng công chúa không tự mình đi, bọn họ liền phải động thủ đem người kéo đi.

Một chút mặt mũi Đoan vương cũng không cho bà, sợ là còn ghi hận,

vậy một nhà bọn họ về sau phải làm sao bây giờ? Nữ nhi của bà ... trong lòng Vinh Dương trưởng công chúa sốt ruột, Lục Di Tâm càng không cam lòng.

Đoan vương cưới đại tỷ ngu ngốc của nàng, nghe nói còn làm cho đại tỷ sinh ra một hài tử, vì cái gì chướng mắt nàng.

Nàng so với đại tỷ có nơi nào kém?

Hơn nữa, nàng thật lòng thích Đoan vương. Từ cổng Kinh thành nhìn thấy Đoan vương, nàng vẫn luôn nhớ mãi không quên.

“Vương gia, ta vẫn luôn ngưỡng mộ Vương gia, nguyện đi theo hầu hạ Vương gia...” Lục Di Tâm cắn răng một cái, quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Dục, làm lộ ra một đoạn cổ trắng nõn: “Thỉnh Vương gia thương tiếc.”

Cửa thư phòng lúc này bị mở ra, một nam tử áo đen bước vào.

Lục Di Ninh từ bên ngoài tiến vào, vừa lúc nhìn thấy có người muốn tự hiến thân cho Tần Dục, lập tức nổi giận: “Đem nàng ta ném ra ngoài.” Lục Di Ninh nói thẳng, Tần Dục là của nàng, không cho người khác mơ tưởng.

Lúc này, theo sau Lục Di Ninh là hai thị vệ tâm phúc mà Tần Dục an bài cho nàng.

Hai người này đã được Tần Dục đào tạo từ trước, cái gì cũng nghe theo Lục Di Ninh, hơn nữa bọn họ phi thường sùng bái Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh vừa dứt lời, bọn họ liền kéo Lục Di Tâm ném ra bên ngoài. Mà đám người Triệu Nam cũng hoàn toàn không ngăn cản.

“Vương gia!” Lục Di Tâm không nghĩ tới thế nhưng những người đó sẽ đến kéo nàng ra. Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng: “Quốc sư!”

Vinh Dương trưởng công chúa cũng hướng tới Lục Di Ninh thỉnh tội: “Tiểu nữ thất lễ, xin Quốc sư bớt giận.”

Lục Di Ninh giận dữ ra lệnh, lại không để ý đến thân phận của Trưởng công chúa và Lục Di Tâm, lúc này nhìn đến dung mạo của hai người mới phản ứng lại. Hai người này là mẫu thân cùng với muội muội của nàng.

Nhưng mà, nàng cũng không có tình cảm gì với họ, tuy rằng đã nhận ra họ nhưng vẫn không rút lại lệnh.

Lúc trước Lục Di Ninh bị bọn họ bỏ đói, nàng không mang hận đã là may lắm rồi. Hiển nhiên không có khả năng nàng đối tốt với bọn họ: “Cũng đem bà ta ra ngoài.”

Lúc này Lục Di Tâm đã bị kéo ra ngoài, lại có người muốn đi kéo Vinh Dương trưởng công chúa.

Vinh Dương trưởng công chúa thấy thế, không dám trì hoãn, tự mình chủ động đi ra ngoài. Thấy vậy, thị vệ kia cũng không động thủ, tốt xấu gì cũng giữ cho bà một chút thể diện.

Nhưng điều này lại làm cho bà cảm thấy phi thường nhục nhã. Trước khi rời đi, Vinh Dương trưởng công chúa oán hận mà quay đầu lại nhìn thoáng qua, bỗng trong mắt hiện lên sự kiếp sợ.

Lúc sau, Lục Di Tâm ngồi trên xe ngựa phủ trưởng công chúa hồi tưởng lại liền khóc lên. Đời này, nàng còn chưa bao giờ chịu qua vũ nhục như vậy.

Đổi lại lúc bình thường, khi nữ nhi khóc, Vinh Dương trưởng công chúa sẽ dỗ dành trấn an nàng một phen. Thế nhưng lúc này bà lại chau mày, căn bản không rảnh lo cho nữ nhi của mình.

“Nương...” Lục Di Tâm càng ủy khuất.

Cuối cùng, Vinh Dương trưởng công chúa hồi phục lại tinh thần, sau đó nói: “Di Tâm, con có phát hiện điều gì đó không đúng không?”

“Cái gì?” Lục Di Tâm khó hiểu.

“Quan hệ giữa Đoan vương và Quốc sư không đúng lắm.” Vinh Dương trưởng công chúa nói.

Trước đó Quốc sư tiến vào, không nói hai lời liền cho người đem Lục Di Tâm ném ra ngoài, điều này rất kỳ quái. Là một Quốc sư, ngay cả khi địa vị của hắn được mọi người tôn sùng thì hắn cũng không nên đi quản chuyện thô thiếp của Tần Dục chứ.

Ngoài ra, còn cảnh nàng nhìn thấy khi rời đi... Nàng cũng không nhìn thấy Tần Dục và Quốc sư có hành động thân mật gì. Nhưng nàng lại thấy được ánh mắt Tần Dục nhìn Quốc sư, là sự quyến rũ nhẹ nhàng nói không nên lời, chứa đầy yêu thương.

Tuổi của Vinh Dương trưởng công chúa không nhỏ, bà cùng Tần Quốc Công cũng từng trải qua yêu đương, đối với ánh mắt như vậy không xa lạ. Nhiều thiếu niên khi nhìn người trong lòng của mình đều có ánh mắt như vậy.

Nhưng mà, Đoan vương nhìn Quốc sư?

Hai người này...

Vinh Dương trưởng công chúa cảm thấy hình như bà đã phát hiện ra một bí mật khủng khiếp.

Sau khi hồi phủ, Vinh Dương trưởng công chúa lập tức cho người điều tra quan hệ giữa Đoan vương và Quốc sư.

Phải tra cho thật tốt.

Nghe nói, Quốc sư giúp Đoan vương rất nhiều.

Nghe nói, chân và thân thể của Đoan vương là do Quốc sư giúp đỡ trị liệu.

Nghe nói, hai người này quan hệ rất tốt.

Nghe nói....

Vinh Dương trưởng công chúa nghe mãi, cuối cùng cũng nghe ra điểm mấu chốt.

Ví như, thời điểm ở Tây Bắc, từng có người dâng mỹ nữ cho Tần Dục, Quốc sư liền tống cổ họ đi. Trên đường trở về, không nói Tần Dục cùng Quốc sư vẫn luôn ngồi chung một xe ngựa, buổi tối còn thường trò chuyện với nhau trắng đêm.

Nếu lúc đầu không có sự hoài nghi thì mấy việc kia cũng không tính là gì. Nhưng ngay từ đầu, Vinh Dương trưởng công chúa đã hoài nghi mối quan hệ giữa Đoan vương và Quốc sư, bây giờ nhìn thấy quan hệ giữa hai người...

Giữa hai người này chắc chắn có gì mờ ám.

Không nghĩ tới Đoan vương cùng Quốc sư có quan hệ như vậy.

Không ngờ, thế nhưng Quốc sư lại thích nam nhân. Mà Đao vương vì có được sự tương trợ của Quốc sư mà bán đứng chính bản thân mình?

Vinh Dương trưởng công chúa cảm thấy ghê tởm. Nhưng sau đó sắc mặt tỏ vẻ kinh hãi.

Một bí mật như vậy luôn mang lại cho bà một một vài điều tốt.

Sau khi phát hiện ra bí mật này, ý tưởng đầu tiên của Vinh Dương trưởng công chúa là dùng bí mật này để uy hiếp Tần Dục một số lợi ích. Nhưng ngay sau đó bà liền bác bỏ ý tưởng này.

Một khi không cẩn thận, bà có thể bị giết người diệt khẩu. Rốt cuộc Quốc sư rất thần thông.

Vinh Dương trưởng công chúa suy nghĩ một lúc liền lên nhờ người đưa bí mật này cho Tần Diễn...

- ---

Tần Dục cũng không biết Vinh Dương trưởng công chúa ngầm làm gì. Mặc dù hắn kiếm ra một quốc sư, nhưng thực tế, hắn và Lục Di Ninh đều không có phép thuật thần thông gì.

Lúc này, Tần Dục đang suy ngẫm về việc đăng cơ.

Hắn trở lại Kinh thành đã vài tháng. Lúc này, phản quân đã được Lý Sùng An hợp nhất, trừ bỏ Giang Nam cùng Hồ Quảng, những địa phương còn chút hỗn loạn cũng đã thuộc về Đại Tần.

Kế tiếp, liền phải đi Hồ Quảng.

Cũng chính lúc này, Tần Dục phát hiện sĩ khí quân Tây Bắc đã không còn tràn đầy như trước. Điều này cũng bình thường, bọn họ chinh chiến lâu rồi, cũng đã rất mệt mỏi, hơn nữa hẳn còn chưa từng luận công ban thưởng.

Muốn con ngựa chạy liền phải cho ngựa ăn chút cỏ... Có công lãnh tướng, hẳn hẳn nên phong thưởng cho tất cả binh lính. Mà nay, hẳn vẫn là một Vương gia, địa vị này không thích hợp để phong thưởng.

Tần Dục cảm thấy mình phải mau chóng đăng cơ.

Tuy nhiên, việc đăng cơ hẳn cũng muốn hết sức giản lược. Sau khi đánh bại phản quân, bọn họ không thiếu bạc nhưng cũng không thể phô trương hoang phí.

Nghĩ vậy, Tần Dục lập tức sai người đi chuẩn bị việc đăng cơ. Hơn nữa sau khi đăng cơ, hẳn muốn phong thưởng cho những binh sĩ có công lớn.

Nhất thời, thủ hạ của Tần Dục đi đường đều mang theo phần khởi, đối với tương lai tràn đầy mong đợi. Mà lúc này, có một tin đồn lặng lẽ lan truyền khắp kinh thành.

Tin đồn này nói về Đaoan vương cùng Quốc sư.

Nghe nói, để có được sự giúp đỡ của Quốc sư, Đaoan vương không tiếc dùng thân thể để lấy lòng Quốc sư.

Ngay khi tin đồn lan rộng, Hà Diệp Đồng liền nhận được tin tức. Sau khi biết chuyện, trong lòng hẳn liền cảm thấy lộ bộ sợ hãi.

Bên ngoài có rất nhiều người cảm thấy đây là lời đồn vô căn cứ.

Nhưng hẳn... đã sớm thấy quan hệ giữa Đoan vương cùng Quốc sư có điểm quá mức thân mật.

Này.... đây không phải là sự thật đi?

Chương 136: Đẳng cơ (3)

Edit: Vĩnh An

Beta: Quanh

Tần Dục đã sớm đem toàn bộ kinh thành nắm trong tay, trong kinh có chuyện gì, thủ hạ của hắn đều có thể biết được trước tiên, mà sau khi biết được những người này đều cùng Hà Diệp Đồng tỏ ra rất ngạc nhiên.

Đoan Vương cùng quốc sư hình như có quan hệ rất tốt.....

Bọn họ không nghĩ Đoan Vương sẽ trao thân xác cho quốc sư, nhưng hai người nam nhân có cảm tình, Tây Bắc lại là nơi thiếu nữ nhân, việc này cũng không hiếm lạ. Nếu Đoan Vương cùng quốc sư thực sự có cảm tình gì đó.....

Khoan đã, tại sao bọn họ lại có thể tùy tiện bị lời đồn đãi làm ảnh hưởng? Quan hệ của Đoan Vương cùng quốc sư đúng là rất tốt, nhưng cả ngày ở cùng Đoan Vương đều là Vương phi mà?

Vương gia bọn họ đối với Vương phi chính là yêu thương có thừa!

Đây tuyệt đối đều là lời đồn đãi!

“Những người đó thật đáng giận! Thế nhưng lại dám hãm hại đại ca ta cùng quốc sư!” Tần Tề cả giận nói. Lúc trước hắn ở Đoan Vương phủ trú tạm một thời gian, đại ca hắn đối với đại tẩu có bao nhiêu là tốt, hắn đều thấy rõ ở trong mắt, đại ca rõ ràng thích đại tẩu!

Hơn nữa, người như quốc sư sao lại có thể giống như người khác, dùng lời đồn đãi khinh nhờn như vậy?

Ngay cả khi quốc sư thật sự thích nam nhân, sao lại không tìm nam nhân khác? Sao lại coi trọng đại ca hấn..... Bất quá, đại ca hấn đúng là rất đẹp.

“Dù sao cũng là lời nói vô căn cứ, không cần phải để ý đến nó.” Tần Dục thực bình tĩnh nói.

Hấn đã sớm chuẩn bị tốt những gì cần thiết cho việc bị người khác hãm hại, việc này không là gì cả.

Đời trước, những người đó còn nói bởi vì thân thể tàn tật nên hấn thích hành hạ người khác..... Trời mới biết hấn căn bản không có thời gian rảnh để suy nghĩ mấy chuyện này.

Lúc trước người bên cạnh Tần Dục ít nhiều có chút lo lắng, sợ việc này gây ảnh hưởng không tốt, sợ quốc sư cùng Tần Dục có mâu thuẫn, nhưng khi nhìn Tần Dục bình tĩnh như vậy lại lập tức yên lòng.

Đương nhiên, yên tâm thì yên tâm nhưng có một số việc bọn họ vẫn muốn làm, nên dạy dỗ thì phải dạy.

Tuy Vinh Dương trưởng công chúa phỏng đoán như vậy nhưng thật ra bà cũng không có chứng cứ, cũng chính vì vậy mà bà ta cũng không có làm ra chuyện gì ồn ào, mà là đem nó cho Tần Diễn, cấp cho hấn chút chuyện tốt.

Mà Tần Diễn lập tức bắt lấy cơ hội này, tung ra lời đồn đãi.

Bây giờ ở kinh thành người chán ghét Tần Dục đếm không hết cho nên tin đồn ngày càng lan ra nhanh chóng.

“Tần Dục kia thật sự không biết liêm sỉ!”

“Không nghĩ tới hắn lại là hạng người này!”

“Ta khinh thường làm bạn với hắn!”

(Beta: Người ta sắp làm hoàng đế đến nơi rồi ai thèm làm bạn với mi???)

.....

Những người đó bị tập trung lại một nơi để nói xấu Tần Dục, kết quả bọn họ vừa mới dứt lời, liền có người từ bên ngoài xông vào sau đó trực tiếp đem bọn họ bắt lấy.

“Các ngươi muốn làm gì?” Những người đó cả kinh giãy giụa.

“Đoan Vương có lệnh, kẻ nào phi báng quốc sư đều phải bắt lại.” Người đến nói trực tiếp, không chút vòng vo liền đem tất cả những người này giam vào đại lao.

Tần Dục chuẩn bị đăng cơ, hắn vốn lo lắng có người muốn nhân cơ hội quấy rối. Hiện tại chi bằng nương theo những tin đồn này liền đem những người đó bắt lại.

Cùng lúc đó Tần Dục cũng đã đem lời đồn này truy rõ ngọn ngành.

Tất cả hạ nhân trong phủ Tần Diễn đều do lúc trước hắn an bài nhưng rốt cuộc Tần Diễn vẫn mua được trong đó vài người giúp hắn truyền lại tin tức..... Mà lời đồn này xuất hiện sau khi Vinh Dương

trưởng công chúa có ý định tặng Lục Di Tâm cho hấn.

"Không an phận như vậy....." Tần Dục cười cười, lại nói: "Cho hấn ăn chút bã đậu, để hấn không nghĩ gì khác thường, còn Vinh Dương trưởng công chúa bên kia liền gửi người khác qua, thay ta chăm sóc công chúa."

"Tuân mệnh Vương gia." Lập tức liền có người lĩnh mệnh.

- ---

Phủ Vinh Dương trưởng công chúa.

Bên ngoài đồn đãi thế nào Vinh Dương trưởng công chúa đều biết, không nhìn được một trận khoái ý, lại đối với Tần Diễn có chút chướng mắt..... Cơ hội tốt như vậy, hấn lại chỉ thả ra ngoài một chút lời đồn đãi, cũng không biết phải tung ra thêm mấy cái lời đồn nữa.....

Vinh Dương trưởng công chúa lại không biết Tần Diễn cũng chỉ là hữu tâm vô lực, những tin đồn nói Đao Vương tàn bạo mấy năm gần đây cũng từng có, hiện tại lại lấy ra nói, người khác cũng chỉ tùy ý nhắc vài câu, căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng trước mắt loại tin đồn này cùng lúc trước không giống nhau.....

Vinh Dương trưởng công chúa nghĩ đến những bê bối của Tần Dục đều bị mọi người biết thì không khỏi đắc ý, kết quả, bà mới vừa đắc ý trong chốc lát, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm hỗn độn, còn có một tiểu nha hoàn hoang mang rối loạn tiến vào.

"Làm sao vậy?" Vinh Dương trưởng công chúa bất mãn hỏi.

“Công chúa, bên ngoài có người đến, nói là Đao Vương phái tới hầu hạ công chúa, thay Đao Vương phi hiếu thuận người!” Nha hoàn vọt vào lại bổ sung một câu: “Tất cả đều rất vạm vỡ.”

Vinh Dương trưởng công chúa còn không kịp nói chuyện bên ngoài liền truyền đến các loại thanh âm: “Mau mau, mau tiến vào!”

“Chúng ta nhất định phải bảo vệ trưởng công chúa thật tốt!”

“Toàn bộ chúng ta đều ở cạnh người!”

Vinh Dương trưởng công chúa tức giận thiếu chút nôn ra máu.

Lúc Vinh Dương trưởng công chúa vì trong nhà có người đến mà tức giận thì bên kia Tần Vương Tần Diễn lại bị bệnh nằm trên giường.

Tần Dục sai người cho hắn ăn bã đậu, cũng chỉ là ăn một hai lần để hắn ngã bệnh mà thôi, chủ yếu vẫn là dọa唬 hắn sợ.

Đột nhiên bị tiêu chảy, hắn liền sợ hãi, sợ Tần Dục sẽ giết hắn.....

Những kẻ có gan gây sự với người khác đều bị Tần Dục giam lại, kinh thành không tránh được rối loạn thế nhưng cũng không gây ảnh hưởng nhiều đến bá tánh.

Sau khi Tần Dục trở về vẫn luôn trấn an bá tánh, cũng vì bá tánh làm vài điều thiết thực.

Kinh thành đổi chủ vài lần, rất nhiều bá tánh mất đi nhà cửa và việc kinh doanh, rất nhiều người thậm chí còn không được no bụng..... Ban đầu Tần Dục ở trong thành phát cháo, sau lại tổ chức nhiều việc làm trong thành cho bá tánh, cho bọn họ thức ăn, sai bọn họ tu sửa

tường thành, phòng ốc, còn đem nhà ở trả lại cho nguyên chủ, nếu nơi nào vô chủ liền phân cho người khác.

Đời sống của người dân trong kinh thành nhanh chóng trở lại như cũ, bọn họ tự nhiên đối với Tần Dục cũng ngày càng kính trọng.

Nguyên lai bọn họ ít nhiều cũng nghe được về lời đồn đãi của Tần Dục cùng quốc sư, thế nhưng lại cảm thấy tất cả đều là lời nói vô căn cứ.

- ---

Chớp mắt liền đến ngày đăng cơ.

Dù Lễ Bộ đã tận lực tiết kiệm thế nhưng đại điển đăng cơ tổ chức phi thường long trọng.

Trong triều phần lớn quan viên đều là người mới mà Tần Dục cất cử, lúc này đều cung kính hành lễ, bất quá tôn thất bên kia lại có những người lộ vẻ mặt khó chịu.

Những tôn thất còn lại đối với Tần Dục rất cung kính, không dám cãi lời, lại cũng có rất nhiều người không cam tâm, bọn họ chính là không cam lòng, đây không phải không cam lòng chính mình không có được ngôi vị hoàng đế mà là cảm thấy hiện tại Tần Dục đãi ngộ đối với bọn họ thật sự quá kém.

Thân là hoàng thân quốc thích, trước kia cuộc sống của bọn họ trụ lạc xa hoa, như thế nào có thể so với bây giờ? Tài sản của bọn họ bị phản quân đoạt, sau về tay Tần Dục, thế nhưng Tần Dục từ chối trả lại!

Không chỉ thế còn vì cuộc chiến hiện tại mà không ban bổng lộc cho

bọn hắn!

Tuy rằng bọn họ bị phản quân đoạt đi một ít tiền nhưng sau khi Tần Dục trở về thì cả gia tộc như sống lại, kỳ thật bọn họ cũng không thiếu tiền, nhưng cuộc sống của bọn họ nếu so sánh cùng trước kia thì kém quá nhiều!

Ngẫm lại cuộc sống trước kia xa hoa lãng phí, hiện tại..... Bọn họ làm sao có thể cam tâm?

Bất quá chỉ là không cam lòng, bọn họ cũng không dám biểu hiện ra ngoài, thủ đoạn của Tần Dục cường ngạnh như thế nào ai cũng biết, cùng Tần Dục đối nghịch không mang lại điều tốt.

Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể thầm chửi một chút.

Hừ! Tần Dục lên làm hoàng đế thế nhưng lại đi lấy lòng quốc sư như vậy..... Chuyện này bọn họ làm không được!

Nghĩ như vậy, thế nhưng dám tôn thất đó lại dâng lên một cỗ cảm giác ưu việt.

Bọn họ cứ nghĩ như vậy cho đến khi đại điển đăng cơ chính thức bắt đầu.

Tần Dục theo trình tự từ nơi xa chậm rãi đi đến, mà bên người hắn chính là..... Quốc sư?

Nam tử áo đen kia không phải quốc sư sao?

Khi tiên đế phong Thái Bình đạo nhân thành quốc sư cũng chưa cho hắn quyền lợi gì, nhưng hiện tại Tần Dục lại đưa hắn đến đại điển đăng cơ..... Rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì?

Hay là hấn cùng quốc sư thật sự có giao tình?

Tất cả mọi người đều có chút giật mình, thế nhưng Tần Dục lại vô cùng bình tĩnh.

Kỳ thật hấn cũng không để ý đến lời đồn đãi, nhưng ngay từ đầu Lục Di Ninh đã sắm vai quốc sư, chính hấn cũng thích những lợi ích mà Lục Di Ninh mang lại.

Thân phận Lục Di Ninh rất cao, là đích trưởng nữ của Vinh Dương trưởng công chúa, nhưng nàng cùng Vinh Dương trưởng công chúa và Lục Quốc Công quan hệ không tốt cho lắm, cũng bởi vì lời đồn đãi “ngu dại” trước kia mà có rất nhiều người sẽ khinh thường nàng.....

Người khác khinh thường mình ra sao Tần Dục đều không quan tâm, nhưng nếu khinh thường Lục Di Ninh hấn lại cảm thấy không được thoải mái.

Hấn luôn muốn cho người khác biết Lục Di Ninh rất tốt, thật sự rất tốt.....

Tần Dục mang theo quốc sư tham gia nghi thức.

Sau khi kết thúc, hấn liền trở thành tân đế Đại Tần, sửa niên hiệu thành Tân Bình.

Sau khi đăng cơ chấm dứt, Tần Dục trở thành hoàng đế, chính thức bắt đầu triều hội đầu tiên, mà quốc sư vẫn như cũ được Tần Dục mang theo trên người.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mọi người cùng nhau hành lễ.

“Bình thân.” Tần Dục nói, nhìn những đại thần cùng tôn thất trước mặt mình đứng lên.

Trước tiên Tần Dục nói một ít những thứ mà đế vương khi đăng cơ đều nói, lại tỏ vẻ Tần Diễn hiện giờ còn ở Đại Tần, phong hào Tần Diễn thành Tần Vương không thích hợp lại sửa thành Lương Vương.

“Tạ Hoàng Thượng.” Tần Diễn gầy đi rất nhiều, quỳ trên mặt đất “tạ ơn”, cẩn rắng hành lễ, lòng hấn tràn đầy không cam lòng, nhưng lại chỉ có thể ở trong lòng đem Tần Dục bằm thành ngàn mảnh, lúc đứng dậy còn không dám ngẩng đầu xem mặt Tần Dục, cũng chỉ thấy được hai chân Tần Dục ngồi ở trên long ỷ, cũng thấy được bên cạnh long ỷ còn có hai chân khác.

Cặp chân kia cũng không giống của thái giám hầu hạ, đứng nghiêm ở phía sau long ỷ, nhưng thật ra lại cùng long ỷ song song, đây là chân của quốc sư.

Ca ca hấn vẫn luôn trời quang trắng sáng, một bộ thanh cao, không nghĩ tới vì quyền thế, để có thể lên làm hoàng đế, lại là cái gì cũng đều có thể làm được.

Hấn nghĩ thầm muốn ở trước công chúng tuyên dương một chút, chất vấn làm Tần Dục mất mặt, nhưng nghĩ vậy liền cảm thấy cả người không khoẻ, giống như trúng độc.....

Tần Diễn thành thật mà về chỗ của mình trong hàng ngũ.

Tần Diễn suy nghĩ rất nhiều, nhưng Tần Dục không biết, cũng không muốn biết.

Kế tiếp Tần Dục lại ban thưởng cho quan viên cùng binh lính, người

bên cạnh hấn, cơ hồ tất cả đều thăng quan tiến chức, rất nhiều người lúc trước “cùng” hấn đi Tây Bắc đều trực tiếp bỏ qua khoa cử, nay lại thành quan.

Trên đời này có một ít người đối với tài học của chính mình thật sự tự tin, muốn dựa khoa cử để nổi danh, nhưng đại đa số người thi khoa cử chính là vì làm quan..... Hiện tại có thể làm quan, những người này cảm kích vạn phần.

Sau khi Tần Dục ban thưởng xuống dưới, trong triều trừ bỏ tôn thất, tất cả đều kích động vạn phần.

Đúng lúc này Tần Dục lại tỏ vẻ, hấn muốn phong nhi tử mình thành Thái Tử, phong Lục Di Ninh thành Hoàng Hậu.

Hiện giờ thiên hạ hỗn loạn, phong Thái Tử có thể ổn định lòng người, khá tốt, chỉ là Hoàng Hậu.....

Tần Dục muốn phong Lục Di Ninh thành Hoàng Hậu?

Những quan viên đi theo Tần Dục từ Tây Bắc đến đây đều tán thành Lục Di Ninh, nhưng ấn tượng của quan viên kinh thành đối với Lục Di Ninh chỉ dừng lại ở sự ngu ngốc.

Chân Tần Dục chân không tốt bọn họ cũng không muốn hấn đăng cơ, nếu như vậy sao lại có thể chịu đựng một nữ nhân ngu ngốc làm đương kim Hoàng Hậu?

Tần Dục vừa dứt lời lập tức liền có tôn thất quỳ trên mặt đất nói: “Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ lại, Lục thị khó có thể làm đại sự, sao lại có thể trở thành Hoàng Hậu?”

Rất nhanh lại có nhiều quan viên không đến từ Tây Bắc quỳ xuống:

“Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ lại!”

“Lục thị ngu dại, có tài đức gì để trở thành mẫu nghi thiên hạ?”

“Bệ hạ nên tuyển người hiền đức khác!”

Hoàng Hậu, đó là mẫu nghi thiên hạ, sao có thể để một người ngốc đảm đương? Chẳng lẽ thê nữ của bọn họ phải quỳ lạy một người ngốc?

Huống chi..... Bọn họ đều cảm thấy Hoàng Thượng không thích Hoàng Hậu cho lắm.

Quan viên thấy Hoàng Thượng lạnh nhạt với Vinh Dương trưởng công chúa, rõ ràng phi thường bất mãn?

Lúc trước Hoàng Thượng bị buộc cưới người ngốc kia, hiện tại lại phong hậu, phỏng chừng đều chỉ là vì đạo nghĩa.....

“Chúng ái khanh không cần nhiều lời, Lục thị là trẫm phong thành Hoàng Hậu, lần này trẫm phong chỉ duy nhất một vị Hoàng Hậu, không có người nào khác nữa.” Tần Dục cau mày đánh gãy những lời nói những người kia, cứng rắn mà nói: “Sau này tuyển tú, chỉ tuyển cung nữ, không tuyển phi.”

“Bệ hạ?!” Tất cả mọi người đều bị Tần Dục làm cho kinh ngạc.

Nếu Lục Di Ninh quốc sắc thiên hương lại tài giỏi hơn người, Tần Dục muốn Lục Di Ninh có thể làm Hoàng Hậu thì chỉ có thể nói hẳn tình thâm nghĩa trọng.

Nhưng Lục Di Ninh lại là người ngốc! Ý tứ của Tần Dục chính là ngoại trừ nàng, trong cung sẽ không có nữ nhân nào khác.....

Đây là..... Đây là.....

Hoàng Thượng không phải điên rồi chứ?

Hắn muốn sánh vai cùng Lục Di Ninh cả đời sao?

“Trẫm còn một việc muốn nói.”

Tần Dục lại nói: “Quốc sư Thái Bình đạo nhân theo trẫm lúc trước đi Tây Bắc, không lâu về sau liền ra ngoài vân du, nhưng hắn có thu một vị đệ tử phụ tá với trẫm, sau này sẽ kế nhiệm vị trí quốc sư.”

Còn có việc này sao? Bọn họ không phải đang nói về việc sắc phong Hoàng Hậu sao? Như thế nào lại đột nhiên nói đến chuyện này?

Mọi người đều khó hiểu, Tần Dục lại nói: “Lục thị Di Ninh tâm linh thành thạo, am tường thiên địa, chính là quốc sư đương nhiệm.”

Beta: Huynh trưởng đăng cơ làm hoàng đế, tẩu tử làm hoàng hậu, mẫu thân làm thái hậu, ủa rồi giờ còn ai dám bắt nạt Chiêu Dương công chúa Tần Lạc nữa không ta ?? Chắc Hoắc gia và Hoắc Thọ đang tiếc đến chết, kim quy tới miện rồi mà còn để rớt:))

*Nếu tác giả đào sâu thêm cặp Tần Lạc x Kim Nham thì tốt quá .
Couple phụ mị thích nhất (thích thứ nhì là Lý Sùng An x Lý phu nhân)*

Chương 137: Hoàn toàn vẫn

Edit: A Cảnh

Beta: An An

Vẫn võ cả triều đều ngây ngẩn cả người. Bọn họ vừa nghe được cái gì?

Thái Bình đạo nhân thu nhận Lục Di Ninh làm đồ đệ, hiện tại kỳ thật Quốc sư chính là Lục Di Ninh?

Sao có thể như vậy chứ? Thái Bình đạo nhân sao có thể thu nhận một đứa ngốc làm đồ đệ?

Còn có Quốc sư... Mấy ngày nay bọn họ gặp Quốc sư, sao có thể lại là Lục Di Ninh chứ?

Ở phía dưới mọi người đều ngây ngẩn cả ra, Tần Dục vẫn như cũ, mặt đầy bình tĩnh.

Tần Dục đã sớm nghĩ tới an bài cho Lục Di Ninh thân phận đệ tử Quốc sư rồi chờ thời cơ công bố. Lúc này không phải là thời cơ tốt nhất nhưng cũng không đến nỗi nào.

Về phần vì cái gì mà hắn dứt khoát không nói Lục Di Ninh chính là Quốc sư... Chính bởi vì bộ dáng trước kia của Lục Di Ninh có điểm nào thật sự là giống Quốc sư? Hơn nữa nếu ngay lúc vừa mới bắt đầu đã nói Lục Di Ninh chính là Quốc sư thì sẽ không thiếu người đến chất vấn hắn vì sao lúc trước không cứu Vĩnh Thành Đế.

Nghĩ đến đây, Tần Dục lại chèn thêm một câu: “Gần đây đi theo bên cạnh Trầm đều là Hoàng hậu.” Lục Di Ninh nhất định sẽ là Hoàng hậu của hắn, xưng hô trước một chút cũng không phải là không thể.

Sau khi Tần Dục nói xong, người đứng bên cạnh hắn - Quốc sư Lục Di Ninh xốc áo choàng của mình lại rất dứt khoát. Nàng đặc ý nhìn đám người phía dưới bằng một con mắt, sau đó rất nhanh điều chỉnh lại thần sắc thành vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Chỉ là...

Bởi vì nàng vẫn còn luyện công cho nên bản thân được bảo dưỡng vô cùng tốt, làn da trắng nõn nhìn cực kỳ trẻ trung, động tác vẻ mặt kia của nàng lại mang theo nét hồn nhiên, áo bào của Quốc sư khá rộng khiến cho đường cong cơ thể đầy đặn của nàng bị che lấp...

Một người như vậy cho dù nói nàng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi thì người khác cũng sẽ tin.

Đại thần trong triều nhìn nhìn nàng rồi lại nhìn nhìn Tần Dục, nhất thời không nói nên lời.

Đồng thời lại có rất nhiều người chột tinh ngộ.

Trách không được có không ít lời đồn đãi về mối quan hệ giữa Tần Dục và Quốc sư bị truyền ra ngoài. Quốc sư chính là Lục Di Ninh, cũng chính là thê tử như hoa như ngọc ở bên người, buổi tối trắng đêm trò chuyện với nhau không phải là chuyện rất đổi bình thường sao?

Chỉ là Thái Bình đạo nhân kia thế mà lại nhận một nữ tử ngọc ngà làm đệ tử, việc này cũng quá khiến cho người khác kinh ngạc rồi!

Hay là, vốn dĩ Lục Di Ninh không hề ngốc?

“Nàng ta, nàng ta...” Tần Tề đứng ở phía trước triều thần đánh bạo nhìn lên phía trước trợn tròn mắt nhìn.

Người ở bên cạnh đưa ra phương cách giải quyết cho đại ca hắn mấy ngày nay đều là Lục Di Ninh. Nếu là như vậy thì những ngày kia, người lần lượt đánh bại hắn còn dạy cho hắn một ít công phu trên người chẳng lẽ cũng là Lục Di Ninh?

Hắn một lòng muốn được học công phu tốt từ Quốc sư, sau đó đánh thắng vị tẩu tử này của hắn, kết quả... Quốc sư dạy võ công cho hắn chính là tẩu tử của hắn?

Ha ha...

Tần Tề có một loại xúc động muốn đập đầu xuống đất.

Chẳng qua chỉ có Tần Tề là rất buồn bực. Các quan viên khác do Tần Dục một tay đề bạt lên, phần nhiều lại rất vừa lòng.

Tuy nói Tần Dục chỉ cần một nữ nhân thì có chút không được tốt lắm, nhưng có quan hệ sâu sắc với Quốc sư thì đây là chuyện tốt. Sau khi lời đồn được tẩy rửa sạch sẽ, bọn họ càng không cần phải lo lắng cái gì nữa...

Đương nhiên lúc này Tần Diển lại không thấy vậy. Hắn bị làm cho tức điên, vừa rồi còn đang cao hứng vì việc Tần Dục có khả năng sẽ bị bán đứng thân phận, kết quả chỉ chớp mắt... không ngờ Quốc sư lại chính là Lục Di Ninh.

“Hoàng hậu của trẫm cũng không có si ngốc, ngược lại là lan tâm

huệ chất [1], thông minh tuyệt đỉnh, chỉ là thuở nhỏ không có người chỉ bảo, mới có chút ngây thơ.” Tần Dục lại nói.

[1]: Lan tâm huệ chất(兰心蕙质) - người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết.

Đại thần trong triều vẫn như cũ lặng im.

Mấy ngày nay Quốc sư thường xuyên ra mặt, còn cứu trị (** cứu giúp + chữa trị) cho rất nhiều dân chúng. Nếu hấn thật sự chính là Lục Di Ninh, vậy thì Lục Di Ninh quả thật cũng không ngốc.

Mọi người cẩn thận nhớ lại một chút, phát hiện từ lúc Lục Di Ninh gả cho Tần Dục, quả thật không có làm ra chuyện gì để người khác thấy kinh sợ... Đương nhiên lúc này trong lòng bọn họ cũng thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không dám nói ra cái gì.

Thời điểm bọn họ cho rằng Tần Dục không thích Lục Di Ninh thì còn có lá gan nhắm vào Lục Dinh Ninh, nhưng hiện tại Tần Dục tuyên bố đối với thê tử của mình là vô cùng thích... Chẳng lẽ bọn họ còn muốn đi đối nghịch với Tần Dục sao?

Lễ triều cứ như vậy mà hữu kinh vô hiểm[2] kết thúc, cùng lúc đó thân phận của Lục Di Ninh cũng được truyền ra.

[2]: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Nghe được tin tức như vậy, Vinh Dương Trưởng công chúa cũng ngần người ra.

Trách không được khi bà nói Lục Dinh Ninh nói bậy thì Tần Dục mất hứng, hóa ra nữ nhi ngốc kia của bà lại có tạo hóa như vậy!

“Chỉ là một đũa ngọc, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?” Lục Di Tâm phần nộ xô đổ mấy cái bình hoa. Chuyện bị ném ra bên ngoài cứ cho nàng cái cảm giác rất dọa người, hiện tại nếu thật cái nàng ném ra là Lục Di Ninh, thì nàng càng phải ném mạnh hơn.

Từ trước đến nay nàng vẫn không để vị tỷ tỷ này vào mắt, nhưng hiện tại thì sao? Tỷ tỷ này của nàng thành Hoàng hậu, thành Quốc sư, ngược lại nàng cái gì cũng không phải, còn bị tỷ tỷ nàng ném ra ngoài.

Việc này thật sự rất mất mặt!

Cũng đáng giận vô cùng, rất khiến người khác tức giận!

Lục Quốc công bị Tần Dục tìm lý do khiển trách vẫn chưa được tham gia đại điển đăng cơ nên đến giờ mới biết được tin tức, mà ông vừa biết được tin tức thì liền đến tìm Vinh Dương Trường Công chúa.

Tâm tình lúc này của ông rất phức tạp. Một là tức giận, giận Vinh Dương Trường công chúa trước kia đối với Đại nhi nữ không tốt; hai là may mắn, may mắn là Đại nhi nữ của mình có tiền đồ, Tần Dục đối với nàng rất tốt.

Cứ như vậy là ông có thể yên tâm. Có tầng quan hệ này, Tần Dục dù không thích ông thì cũng không đến mức đuổi tận giết tuyệt. Ông chỉ cần nghĩ cách về sau xây dựng mối quan hệ tốt với Lục Di Ninh, đợi tương lai hài tử của Lục Di Ninh được nối ngôi, Lục gia có lẽ còn có một ngày phát đạt.

Trong lòng Lục Quốc công tính toán, một lòng muốn mang theo Vinh Dương Trường Công chúa đi bồi tội, không nghĩ tới vừa mới vào cửa thì nhìn thấy Vinh Dương Trường Công chúa đang mắng: “Cái tiện nhân kia, lúc trước sao ta lại không có giết chết nàng ta đi?”

“Nương, sao vận khí của nàng ta lại tốt như vậy chứ? Rõ ràng là một đũa ngọc, còn có người che chở yêu thương?” Lục Di Tâm nói.

Hai người này đối với Lục Di Ninh đều là tràn ngập oán niệm, lúc này không khỏi oán giận bùng lên. Lục Quốc công nghe xong thì giận dữ xông vào, lại cũng chỉ có thể xảy ra một trận cãi vã, tan rã trong không vui.

Mà lúc này, chuyện Đoan Vương phi kỳ thật cũng không có bị ngọc, cả chuyện là đệ tử của Quốc sư, càng ngày càng được nhiều người biết đến.

Cũng chính lúc này, yến tiệc tổ chức trong cung cũng là do Hoàng hậu tự mình chủ trì, hơn nữa còn phát thiệp mời cho gia quyến của tất cả các đại thần trong triều, ngay cả phủ Vinh Dương Trưởng Công chúa cũng có phát.

Trước đó Tần Dục nói Lục Di Ninh không ngọc, nhưng rất nhiều người không tin tưởng vào chuyện đó lắm. Tần Dục cũng biết những người đó không phải là hoàn toàn không tin tưởng chuyện hắn nói. Hiện tại hắn làm như vậy chính là để khẳng định cho những người đó biết Lục Di Ninh không có vấn đề gì.

Hoàng hậu của hắn không chỉ không si ngọc mà còn vô cùng thông minh, chuyện này nhất định phải để cho mọi người đều biết mới được.

Gia quyến của đại thần trong triều có thể tham gia, cơ hồ tất cả đều tới tham gia lần cung yến này do Lục Di Ninh chủ trì. Hoàng hậu còn chưa đến, các nàng liền cùng nhau tụ một chỗ nói chuyện, dĩ nhiên chính là chuyện về Lục Di Ninh.

“Nghe nói Hoàng hậu chính là Quốc sư, các người nói chuyện này đến cùng là thật hay giả?”

“Bệ hạ hẳn không đến mức phải nói láo đi?”

“Lục Di Ninh trước kia chúng ta chưa bao giờ tiếp xúc qua, có lẽ nàng ấy thật sự cũng không có bị ngốc đâu.”

- ---ta là giải phân cách sắp về đích----

Rất nhiều gia quyến của các quan viên lạng lẽ nói chuyện. Các nàng đều là người thông minh, sợ là trong lòng có nghi hoặc, cũng có ghen tị nhưng một câu từ độc ác đều không dám nói ra miệng.

Nhưng mà đến cùng không phải mọi người đều như vậy.

“Trưởng Công chúa, nữ nhi kia của người, thật sự là không ngốc?” Một phụ nhân năm sáu mươi tuổi hỏi Vinh Dương Trưởng Công chúa, phụ nhân này chính là Cảnh Vương phi, mà Cảnh vương mấy ngày này trôi qua cũng không được tốt lắm...

Trước kia Vinh Dương Trưởng Công chúa không hề muốn nhắc tới nhất chính là chuyện Lục Di Ninh ngốc nghếch. Sau này bà ta lấy việc này ra để “vũ nhục” Tần Dục, người khác ở trước mắt bà ta mà nhắc tới Lục Di Ninh, chính bà ta cũng muốn nổi giận.

Nhưng lúc này bà ta lại nói: “Việc này còn có thể giả sao? Nàng đến hai ba tuổi cũng không có nói được, cả ngày chảy nước miếng. Sau này tuy rằng nhìn có chút tốt hơn, chẳng qua lại là rối gỗ...”

“Nếu thật sự là như thế, hôm nay chỉ sợ Hoàng hậu sẽ mất mặt rồi.” Ánh mắt Cảnh Vương phi lóe lên.

Vinh Dương Trường Công chúa cắn chặt răng, mà Lục Di Tâm bên người bà thì đôi mắt lại sáng lên.

Đúng lúc này, Lục Di Ninh đã đi đến.

Lục Di Ninh ăn diện lộng lẫy, nha hoàn thái giám vây xung quanh đang từ từ chậm rãi đi tới. Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, khí chất xuất chúng.

Ở đây cho dù đều là nữ tử cũng không khỏi ngây ngẩn nhìn, càng có nhiều người trong nháy mắt đều đã tin Lục Di Ninh không phải là đũa ngọc.

Làm gì có đũa ngọc nào có thể xuất ra phần khí chất như vậy?

Ánh mắt Lục Di Ninh nhìn những người tham gia yến hội kia, trong lòng có chút đắc ý, sắc mặt lại học theo Tần Dục không chút biến đổi nào, vẫn luôn treo lên nụ cười thần nhiên.

Nàng chính là một người am hiểu học tập người khác, có thể đem mọi thứ từ Tần Dục tự học đến giống nhau như đúc, mục đích chính là làm một phụ nhân quý phái, tự nhiên cũng thấy vô cùng đơn giản. Huống chi Tần Dục đã sớm nói qua với nàng lúc này nên làm cái gì, làm như thế nào.

Đối mặt với đông đảo thân thích của đại thần ở phía dưới, Lục Di Ninh biểu hiện vô cùng thành thạo.

Trước đó nghe Vinh Dương Trường Công chúa nói, họ cảm giác Lục Di Ninh hẳn là một đũa ngọc, lúc này vừa nghi hoặc đứng lên vừa khó hiểu nhìn Vinh Dương Trường Công chúa.

Mày của Vinh Dương Trường Công chúa gắt gao nhú lại, Lục Di

Tâm càng ngày càng không cam tâm tình nguyện.

Căn rặng một cái, Lục Di Tâm đột nhiên đứng lên.

Ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Lục Di Tâm, mà Lục Di Tâm hướng về phía Lục Di Ninh cười cười, đột nhiên nói: “Nương nương, hôm nay phong cảnh vô cùng tốt, không bằng chúng ta đến ngâm thơ vẽ tranh?”

Có lẽ Lục Di Ninh không ngốc, nhưng mà mấy năm nay nàng ta có thể học được ngâm thơ vẽ tranh sao?

Lục Di Tâm gắt gao nhìn chằm chằm Lục Di Ninh, một lòng muốn nhìn thấy Lục Di Ninh xấu mặt.

Lục Di Ninh lại chỉ thản nhiên cười, sau đó nói: “Nên như thế, không bằng để ta bắt đầu trước đi.” Mấy ngày trước Tần Dục mang nàng đến nơi này, sau đó chuyên chú vẽ tranh cho nàng xem, để cho nàng nhớ kỹ vẽ như thế nào...

Xác thực nàng sẽ không vẽ tranh, nhưng nàng có thể vẽ y chang tranh Tần Dục đã vẽ ra (★≧▽^))★☆

Tuy rằng tài vẽ của Tần Dục không tính là đứng đầu, nhưng nếu đem so với đám nữ quyền nơi hậu viện, khẳng định là không kém.

Lục Di Ninh không chỉ đáp ứng sáng khoái, sau khi đáp ứng còn lập tức để người lấy giá vẽ giấy bút tới, nói là muốn vẽ tranh trước mặt đám đông.

Nhìn thấy Lục Di Ninh vậy mà lại đáp ứng sáng khoái, biểu tình của Lục Di Tâm có chút không ổn định.

Chẳng lẽ Lục Di Ninh thật sự trời sinh thông minh, chẳng qua là mấy năm ngắn ngủi mà đã học được vẽ tranh viết chữ rất tốt rồi?

Lòng của Lục Di Tâm tràn đầy khó hiểu, mà người khác cũng giống như vậy.

Mọi người đều đang nhìn Lục Di Ninh, mà Lục Di Ninh lại không lộ ra một chút sợ hãi nào. Nàng lấy bút thấm mực nước, cũng không nghĩ gì nhiều đã nhấc bút lên vẽ, động tác về sau càng giống như nước chảy mây bay vậy.

Chẳng qua là chỉ sau thời gian một chén trà, một bức họa đã được vẽ xong, chính là cảnh sắc trong vườn.

“Vẽ đẹp!” Một phụ nhân trung niên khích lệ nói. Nghe thấy bà ấy nói đẹp, người khác cũng từ từ đứng lên khen ngợi.

Phải biết rằng, phụ nhân này gia học sâu xa, kỹ năng vẽ tinh xảo, trong đám đông ngày hôm nay chính là người vẽ đẹp nhất.

Lục Di Ninh mỉm cười, lại viết chữ trên bức tranh.

Một tay viết chữ trâm hoa nhỏ, là do chính nàng tự mình luyện ra, tuy không coi là tốt nhất, cũng đã là cực kỳ dễ nhìn rồi.

Nhóm nữ quyến khen ngợi càng lợi hại.

Ai nói Hoàng hậu là đũa ngọc? Rõ ràng nàng một chút cũng không có ngọc, còn có học thức xuất chúng, xinh đẹp như hoa, trách không được bệ hạ chỉ muốn mỗi người này.

Nghĩ đến việc rời kinh lúc trước, vẫn là Đoan vương - đương kim Thánh thượng hiện tại đối với Đoan Vương phi che chở có thêm, mọi

người không thể không khen ngợi ánh mắt Đoan vương quá tốt.

Một khối ngọc như vậy thiếu chút nữa bị Vinh Dương Trưởng Công chúa làm thành ngọc nát rồi, ngược lại thật tiện nghi cho bà ta.

Mà Thái Bình đạo nhân thu nhận nàng làm đệ tử, sợ là bởi vì trí tuệ thật sự của nàng, tâm tư bọn họ lại càng thông suốt rõ ràng.

Đối với ánh mắt trong veo của Hoàng hậu, thâm tâm nhóm nữ quyến không khỏi sinh ra hảo cảm, mà bọn họ có hảo cảm đối với Hoàng hậu bao nhiêu thì đối với Vinh Dương Trưởng Công chúa lại chướng mắt bấy nhiêu.

“Không, người không phải là tỷ tỷ của ta, người không phải là Lục Di Ninh!” Lục Di Tâm đột nhiên nói: “Người nhất định không phải Lục Di Ninh!” Ánh mắt mọi người xung quanh khiến cho Lục Di Tâm cực kỳ khó chịu, vừa rồi nàng ta còn có thể giữ vững tư thái, lúc này đã không khắc chế được mà kêu lên.

Nàng cảm giác nữ nhân trước mắt này, nhất định không phải là Lục Di Ninh!

Tỷ tỷ ngọc của nàng ta, nói không chừng đã sớm bị Tần Dục giết chết. Người này, hơn phân nửa là Tần Dục tìm đến để giả mạo Lục Di Ninh.

Thanh âm của Lục Di Tâm rất lớn, nhưng ánh mắt mọi người xung quanh nhìn về phía nàng đều khác thường.

Người này không phải Lục Di Ninh thì là ai? Mấy năm trước Lục Di Ninh từng cùng Đoan vương tham dự yến hội, rất nhiều người trong bọn họ đều đã gặp qua nàng.

Hơn nữa, nếu nàng ta không phải là Lục Di Ninh thì vì cái gì mà nàng ta cứ muốn ra vẻ mình là Lục Di Ninh?

Trước khi Đao vương đăng cơ, mọi người đều biết Lục Di Ninh là đứnà ngổc. Một đứnà ngổc như vậy đđt nhiên bệnh chết cũng sẽ không có người để ý. Vị ngđi bên trên này, nếu không phải là Lục Di Ninh, hoàn toàn có thể tùy tiện tìm biện pháp trừ đi Lục Di Ninh, sau đđo dùng thân phận thật giả cho Đao vương.

Đang êm đẹp, việc gì phải đi giả làm một đứnà ngổc?

Đây chính là không có khả năng, cho nên vị Hoàng hậu trước mắt này, thiên chân vạn xác (** vô cùng xác thực) chính là Lục Di Ninh.

Tiểu hài tử hơi chậm chạp cũng không phải là hiếm thấy, có một ít hài tử một tuổi đã có thể gọi cha mẹ, lại cũng có một số ít hài tử phải hai ba tuổi mới có thể gọi cha mẹ, mà người sau không thể khẳng định so với người trước là ngổc hơn.

Sợ là Vinh Dương Trưởng Công chúa quá hiếu thắng, vì thế thời điểm nữ nhi chậm chạp nói chuyện liền chướng mắt nữ nhi, đem nữ nhi vớt ra bên ngoài tự sinh sống.

May mắn tuệ nhãn của Đao vương sáng suốt.

"Hoàng Thượng giá lâm!" Âm thanh của Thọ Hỉ vang lên, cùng lúc đđo Tần Dục từ bên ngoài đi tới.

Tần Dục tới là để làm chỗ dựa cho Lục Di Ninh.

Hắn nhìn quét qua một vòng, sau đđo ôn nhu nhìn về hướng Lục Di Ninh: "Nghe nói có người gây chuyện?"

Nghe được Tần Dục hỏi như vậy, biểu tình của hai người Vinh Dương Trưởng Công chúa và Lục Di Tâm nhất thời cứng đờ, nhưng lại cảm giác Lục Di Ninh hẳn sẽ không thật sự tìm Tần Dục cáo trạng.

Tình huống bình thường, lúc này Lục Di Ninh hẳn là thoải mái nói tự mình có thể xử lý mới đúng...

“Đúng vậy, là có người gây chuyện. Chính là nàng ta, nàng ta nói thiếp không phải là Lục Di Ninh.”

Hoàng hậu đúng là thật tình. Chẳng qua việc nhỏ như vậy, thế mà cũng nói với bệ hạ, không sợ bệ hạ sẽ tức giận sao?

Mọi người chính là nghĩ như vậy. Sau đó thấy Tần Dục lạnh lùng nhìn về phía Lục Di Tâm và Vinh Dương Trưởng Công chúa: “Không ngờ ngay cả nữ nhi của chính mình mà Trưởng Công chúa cũng không biết, thật đúng là lợi hại.”

Hắn lười so đo với tiểu cô nương, lúc này tự nhiên là muốn tìm Vinh Dương Trưởng Công chúa để gây phiền toái.

Biểu tình của Vinh Dương Trưởng Công chúa cứng đờ, lúc này Tần Dục lại nói: “Người tới, đem Vinh Dương Trưởng Công chúa đuổi ra ngoài! Trưởng Công chúa ở trong cung nghi ngờ Hoàng hậu của Trẫm, thái độ đối với Hoàng hậu của Trẫm vô cùng bất mãn. Nếu như thế thì về sau cũng không cần phải vào cung nữa.”

Tần Dục sớm đã muốn tìm cơ hội để đoạn tuyệt quan hệ của Lục Di Ninh với Vinh Dương Trưởng Công chúa, lúc này chính là lúc thích hợp.

Rất nhanh Vinh Dương Trưởng Công chúa liền bị người mang ra ngoài, Tần Dục thì cùng Lục Di Ninh nói vài câu rồi mới rời đi.

Hoàng hậu tổ chức yến hội, Hoàng thượng tự lại đây không nói, còn giúp Hoàng hậu ra mặt, đủ để chứng minh Hoàng thượng đối với Hoàng hậu rất vừa lòng.

Cung yến cuối cùng cũng viên mãn chấm dứt, mà những người tham gia cung yến lần này sau khi trở về cùng với mọi người ở trong triều liền xác định một vài chuyện.

Ví như Hoàng hậu thật sự không ngốc, ngược lại vô cùng thông minh. Lại ví như Hoàng thượng đối với Hoàng hậu là thật lòng thật dạ.

Nửa tháng sau, một đoàn xe từ Tây Bắc chậm rãi tiến vào Kinh thành, đây là Hoàng Thái hậu cùng Thái tử điện hạ từ Tây Bắc chạy về.

Lại qua một tháng, phản quân hợp nhất với quân Tây Bắc rời Kinh thành, hướng về phía Hồ Quảng mà đi.

Nửa năm sau, triều đình một lần nữa khống chế Hồ Quảng, Tần Dục cũng không cần lo lắng thiếu lương thực.

Một năm sau, đại quân triều đình tiến vào Giang Nam.

Đại đa số ruộng đất ở Giang Nam đều nằm trong tay hào môn vọng tộc. Cứ như vậy mà tiến đánh, Giang Nam tất loạn.

Muốn để Giang Nam thái bình, nhất định phải khiến cho vài hào môn vọng tộc thả ruộng đất trên tay ra!

Tần Dục thủ đoạn cực kỳ cường ngạnh. Hắn vừa lên ngôi liền đem Hoàng đế đất Giang Nam (đoạn này chị không hiểu do không

connect được với các chương khác, mấy em check giùm chị là Hoàng đế hay Vương hay gì gì đó nha), vốn đã sớm không nghe lệnh triều đình, ra hiệu lệnh nhỏ tận gốc Chu gia.

Trong lúc lòng người hoảng sợ không thôi thì hấn lại tiếp nhận Du gia đầu hàng.

Sau khi Du gia dâng lên rất nhiều tài sản cùng hơn phân nửa ruộng đất, triều đình không chỉ không nhằm vào bọn họ mà còn phong quan cho người Du gia.

Người Du gia một lòng một dạ muốn làm quan, xem như được đền bù như mong muốn. Từ đây cũng khiến hào môn vọng tộc Giang Nam thấy được hy vọng.

Dân Giang Nam cũng không quá buồn hấn, cũng không có người muốn chống lại đại quân triều đình, cuối cùng đại đa số mọi người đều đưa tiền ra, đối với những kẻ không có mắt thì không thể nghi ngờ là cứ như vậy mà bị xét nhà thôi.

Bình định Giang Nam, tổng cộng dùng năm năm. Lúc này đây, quốc khố Đại Tàn tràn đầy, dân chúng an cư lạc nghiệp, đã bắt đầu hướng về một tương lai ổn định.

Lục Di Ninh cũng vì Tàn Dục lại lần nữa sinh hạ một nam một nữ.

Thái tử tan học liền đi về hướng cung Hoàng hậu, tính toán cùng ăn bữa cơm trưa với Hoàng hậu. Vậy mà hấn còn chưa đi tới gần đã thấy mẫu hậu của mình kẹp nách ôm hai hài tử, đang từ Ngự Hoa viên đi về hướng bên này.

Kia là muội muội bốn tuổi cùng đệ đệ hai tuổi của hấn, cứ như vậy mà bị mẫu hậu hấn dắt tay đi tới.

Được đại nho chỉ bảo lâu nay, vẻ mặt Thái tử điện hạ đã đầy tính ổn trọng, liền lộ vẻ rối rắm: "Mẫu hậu, ngài mang theo đệ đệ cùng muội muội như vậy không tốt lắm."

"Có cái gì không tốt? Trước đây con còn nhỏ, ta cũng vẫn xách như vậy." Lục Di Ninh nói.

Khuôn mặt của tiểu Thái tử đỏ lên.

"Ngay cả phụ hoàng con, ta cũng xách qua." Lục Di Ninh lại nói.

Mặt tiểu Thái tử lộ vẻ ngạc nhiên.

Tần Dục đến tìm Hoàng hậu của mình để cùng nhau ăn cơm, lúc này nghe vậy liền nở nụ cười: "Không sai, Phụ hoàng con trước khi cũng bị Mẫu hậu con mang theo như vậy... Con có muốn để Mẫu hậu con xách con bay lên vài lần nữa không, nhớ lại hồi ức một chút?" (๑❖▽❖๑)

Tiểu thái tử: "..."

Tần Dục nhìn trưởng tử của mình một chút, rồi đi ra phía trước đem hai hài tử từ trong tay của Hoàng hậu đặt xuống.

Thiên hạ đại định, hấn cùng Hoàng hậu cuối cùng đã có thể an ổn qua ngày.

Nắm lấy tay người, cùng nhau đầu bạc. Kiếp này, bọn họ cùng nhau ngắm giang sơn, cùng nhau bạc đầu.

★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆HOÀN TOÀN VẮN★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com